

Giới thiệu Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa

Hán Việt: Khoái xuyên chi nam chủ nhĩ hựu hắc hóa liễu

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, Hiện đại, HE, Tình cảm, Xuyên nhanh

Editor: LoBe, Mi An (từ chương 1 - 50), Team dịch SunshineGirl

Betaer: LoBe

Trở thành một người xuyên qua các vị diện, nhiệm vụ của cô chính là giúp đỡ nam chủ đi lên đỉnh cao nhân sinh.

Chính vì thế, cô cũng phải giúp nam chủ giải quyết những chướng ngại vật như nam phụ, nữ phụ...

Giải quyết như thế nào hả?

Chính là anh dừng hy sinh vì nam chủ, biến bản thân mình thành đích nhắm của nam nữ phụ thay cho nam chủ, sau đó thuận lợi đi đến kết cục hoàn mỹ là bị nam chủ giết chết.

Kết quả vương cũng vương, cản cũng ngăn cản, chính mình cũng đã là chướng ngại lớn nhất, ngay cả việc ngăn cản những người muốn tiếp cận nam chủ cũng hoàn thành.

Từ từ, vì cái gì mà cô vẫn chưa chết?

Ta nằm yên một chỗ rồi nè, nam chủ anh mau tới đây đi.

Nam chủ ôm cô lên "Nằm trên mặt đất bẩn, cùng anh trai về nhà có đường ăn nha."

Lật Manh: "..... Không không không, anh vẫn nên giết chết tôi đi."

Nam chủ chậm rãi lộ ra răng nanh hắc hóa "Chết? Ý của em là muốn chết trong sự hoan ái sao?"

Lật Manh: "....."

- -

- - nói là hắc hóa, kỳ thật đại đại ta muốn viết ngọt văn ta yêu người, người yêu ta, không nhất định là thật sự hắc hóa.

- -### nếu có hắc hóa tình tiết kia cũng là ngoài ý muốn ###

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (1)

Cv-er: Kỳ Kỳ

Editor: Mi An

Betaer: LoBe

—

Chẳng sợ tận thế tiến đến, tang thi đáng sợ, hư thối nhớp nháp che kín không trung.

Anh vẫn muốn ở thế giới suy tàn tuyệt vọng này, dùng đôi tay đầy máu sủng em thành công chúa nhỏ chỉ thuộc về anh.

— Cổ Nặc

Phía trên bãi cát vàng trải dài vô tận, mặt trời thê lương chậm rãi đi xuống. Một chiếc xe đã chiến màu đen yên lặng dừng trên mảnh đất trống hoang vắng.

Trong gió cát lạnh như băng chứa đựng mùi tanh hôi của tang thi, thổi quét qua mặt, làm người ta sinh ra cảm giác buồn nôn.

Lật Manh ho sặc sụa vài tiếng, gương mặt trắng nõn càng thêm nổi bật ở thời kì tận thế.

"Có thể đóng cửa sổ lại một chút không?"

Giọng nói của cô mềm mại như hương kẹo, ngọt ngào lòng người.

Cô gái ngồi trên ghế lái phụ đằng trước lộ ra vẻ mặt căm ghét.

"Đóng cửa sổ để ngạt chết tôi à."

Cô vốn dĩ đã khá thanh tú, bây giờ còn thức tỉnh dị năng sức mạnh nữa. Nhưng tại cái nơi tận thế như thế này, nó mãi giữa con người, chẳng phân biệt nam hay nữ.

Vì lâu ngày dài nắng dầm mưa trong bầu không khí tràn ngập phóng xạ cùng với tang thi luôn rình rập, nên làn da cô đã sạm đen sạm thô ráp vì nắng gắt, giọng nói cũng trở nên khô cằn trung tính.

Tất cả mọi tính cách, cử chỉ của một người con gái đều đã biến thành đáng sợ của con trai.

Nếu mọi người đều như nhau cả, thì cũng chẳng ghét bỏ ai làm gì.

Nhưng sau khi gặp Lật Manh, cô mới biết được người với người là không thể so sánh được. Lật Manh quả thực chính là một sự tồn tại kỳ lạ trong tận thế, làn da của cô phơi thế nào cũng không đen đi, ngược lại còn xinh đẹp ngọt ngào như kẹo bông gòn vậy, một vẻ đẹp yếu ớt mong manh.

Cô ngồi ở ghế sau của xe chống đạn, đôi mắt hạnh phúc ánh mang theo vẻ ngây thơ không sánh nổi việc đời, như một dòng nước ấm. Mái tóc đen bóng mượt vừa dài vừa dày, ngoan ngoãn được dây cột tóc màu lam nhạt thắt nơ bướm, vài sợi tóc hơi lộn xộn buông xuống bên sườn mặt non nớt. Ngón tay thon dài mềm mại vừa nhìn đã biết chưa bao giờ làm việc nặng gì.

Cho dù là trước tận thế, cô cũng đã xinh đẹp đáng yêu rất nổi bật, càng đừng nói sau khi tận thế xảy ra, cô gần như là độc nhất vô nhị.

Đáng tiếc xinh đẹp không thể ăn thay cơm.

Không có dị năng, nếu không phải có bạn trai cô ở đây, cô đã sớm bị người khác vứt ở khu nô lệ rồi.

Chân mày đẹp của Lật Manh nhíu lại, sau đó cô nở nụ cười ngọt ngào, lúm đồng tiền nhỏ nhỏ vô cùng đáng yêu.

"Cô thích bạn trai tôi à?"

Những lời này trực tiếp bùng phát mâu thuẫn.

Cô gái kia tên là Tô Dao, có được dị năng sức mạnh, sức lực vô cùng lớn.

Những lời này của Lật Manh quả thật đã đâm vào lòng Tô Dao, cạy ra vết sẹo đầy khuất nhục của cô.

Chuyện cô tự ý lên giường Cố Nặc, lại bị Cố Nặc trực tiếp ném văng ra ngoài vào đêm qua, làm sao Lật Manh biết được?

Câu dẫn bạn trai người khác, còn thất bại. Một chuyện sỉ nhục như thế làm Tô Dao lập tức phẫn nộ.

"Lật Manh, cô chỉ là một con điểm mà thôi, ngoài cái mặt đẹp ra thì cô còn cái gì chứ?"

Gào lên xong, cô ta trực tiếp bẻ ra khe hở giữa ghế lái và ghế phụ, cơ thể thô kệch chen qua, vung nắm đấm lên lao về phía Lật Manh đâm xuống.

Sức của cô rất lớn, nếu một cái đấm này hạ xuống, Lật Manh nhất định sẽ chết.

Dù sao những người còn lại đều đã đi khuôn vác vật tư rồi, giết cô ta, ném cô ta ra ngoài để tang thi giải quyết nốt là xong.

Quả là tận thế - nơi con người không còn đạo đức, mất đi tính người.

Mạng người căn bản không đáng giá bao nhiêu.

Mắt thấy nắm đấm sắp rơi xuống, gió thổi tới mãnh liệt khiến tóc mái của Lật Manh trở nên hỗn loạn. Ngay sau đó, cô gái xinh đẹp mảnh mai trước mắt lại mượn thân hình mảnh khảnh linh hoạt của mình mà nghiêng qua bên cạnh.

Nắm đấm trực tiếp rơi xuống trên ghế dựa, đâm thủng một lỗ hổng.

Tô Dao cả kinh, còn chưa kịp phản ứng thì làn thuốc phun sương trực tiếp bắn vào mặt, vào trong cả mắt cô, nóng rát, đau đớn vô cùng, làm Tô Dao thét chói tai che mặt lẫn lộn trên hàng ghế sau của xe.

Mà Lật Manh vừa rồi còn có vẻ mềm mại vô hại lại bình tĩnh vuron chân, hung hăng đá lên bụng Tô Dao. Đạp còn chưa đủ, đầu chiếc giày nhọn màu bạc xinh đẹp còn không chút để ý mà nghiền qua một vòng ngay trên chỗ đó.

Quả nhiên nghe được tiếng kêu thảm thiết từ Tô Dao.

Lật Manh cúi đầu, vài sợi tóc màu đen buông xuống bên sườn mặt. Ánh mắt cô vẫn sạch sẽ như trước, đôi môi hồng phớt mảnh mai vẫn hàm chứa nụ cười:

"Ít nhất tôi còn có mặt mũi, đầu phải như vài người nào đó, không cần mặt mặt mũi bò lên giường của bạn trai người ta nữa, cô nói xem có phải không?"

Cô tùy ý cười, lúm đồng tiền nho nhỏ bên má ngọt ngào xuất hiện, nhưng ánh mắt lại bình tĩnh, tàn mạn nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (2)

Cv-er: Kỳ Kỳ

Edit + Beta: LoBe

Tô Dao dùng sức giãy giụa, nhưng do hiệu quả của thuốc cô chỉ có thể nằm dưới chân Lật Manh. Giống như một con rùa đen bị úp ngược mà không thể xoay mình.

Đôi mắt xinh đẹp của Lật Manh chớp chớp, tươi cười càng thêm ngọt ngào. Cô nhìn những ngón tay trắng nõn thon dài của mình, sau đó nắm chặt. Thời điểm cú đâm chuẩn bị rơi xuống người Tô Dao, cửa xe phía sau đột ngột bị kéo ra.

"Tiểu Manh?"

Một giọng nói lười biếng thanh lãnh vang lên sau lưng cô. Thanh âm quen thuộc này làm thân thể Lật Manh cứng đờ.

Vị diện này hình tượng của cô là một bình hoa thời tận thế, một công chúa yếu đuối mảnh mai. Nếu bây giờ có người thấy cô bạo lực như này, không phải OOC sao? Muốn hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, cô không thể bị bại lộ thân phận được. Lật Manh nín thở, bản thân là người mới của hệ thống xuyên qua. Vì vậy đối với nhiệm vụ gian nan là giữ nguyên thiết lập nhân vật, cô thường xuyên cảm thấy lực bất tòng tâm.

Lật Manh vững vàng thả nhẹ hô hấp, nhanh chóng đem chân từ trên bụng Tô Dao dời đi, sau đó vội vàng mà quay đầu lại phía sau. Cửa xe màu đen mở ra, một bàn tay trắng nõn tinh xảo đặt trên tay nắm cửa. Tầm mắt của cô dừng lại ở bàn tay ấy. Khớp xương rõ ràng, ngón tay thon dài, ẩn hiện dưới mu bàn tay là những đường gân mờ mờ màu xanh nhạt. Ngón tay áp út có đeo một chiếc nhẫn rẻ tiền đơn giản màu xám. Đem tới cho người nhìn một cảm giác vừa hoàn mỹ vừa tùy ý.

Lật Manh nhìn lên dọc theo cánh tay ấy, liền thấy thiếu niên bên ngoài xe, thân thể hơi nghiêng về phía trước. Anh đeo một cái khẩu trang màu đen, tóc mái hỗn loạn trong gió cát. Đôi mắt đen bình tĩnh lạnh lùng lại mang theo sự ôn nhu, cười như không cười nhìn cô.

Lật Manh lập tức ngồi lên ghế, quy quy củ củ đưa tay đặt lên đầu gối. Cô lộ ra nụ cười ngại ngùng

"Cố Nặc, anh đã trở lại rồi."

Cô nhìn thoáng qua Tô Dao ở dưới chân. Aiza, không kịp để hủy thi diệt tích rồi. Lật Manh cau mày, buồn rầu trầm mặc tìm lý do giải thích. Nhưng trong lúc cô phát ngôn, Cố Nặc lại hoàn toàn không hỏi gì cả, mà đạm nhiên quay đầu lại phía sau, âm thanh rõ ràng hữu lực truyền ra qua lớp khẩu trang.

"Đem người kéo xuống dưới."

Đi theo phía sau Cố Nặc là các thành viên của đoàn đội, mà chủ của đoàn đội chính là Cố Nặc. Có mấy người chần chờ, ai cũng biết người bị kéo xuống dưới là ai. Có người nhin không được cầu tình:

"Tô Dao dù thế nào đi nữa thì cũng là thành viên của nhóm ta."

Cố Nặc lười biếng dựa vào cửa xe, anh chậm rãi duỗi tay tháo khẩu trang, gương mặt trắng nõn tinh tế lộ ra trước mặt mọi người. Gương mặt thiếu niên cực phẩm, môi mỏng, con ngươi thâm thúy, sâu thăm. Anh khẽ nhướn mày, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

"Thành viên? Khi dễ người của tôi, với tôi mà nói đó chính là phản đồ."

Mọi người ngay lập tức trầm mặc. Bao gồm cả bình *Lật Manh* hoa. Nhìn Tô Dao bần thủ, thống khổ đau đớn lẫn lộn trong xe. Sau đó nhìn sang người ngồi trên ghế, quần áo sạch sẽ, vẻ mặt vô tội. Oh, có mắt mù cũng nhận ra đây chính là bệnh vực người mình. Quả thực làm người khác không còn gì để nói.

Nhưng năng lực của Cố Nặc cực cao, bao gồm bối cảnh và tiền bạc, đều là lý do khiến người khác không thể không thuận phục. Lập tức có người xông tới lòng trung thành. Đem Tô Dao còn đang cuộn tròn kêu rên kéo khỏi xe.

Tô Dao lập tức hoảng sợ nắm chặt cửa xe, nếu bị bỏ lại thì chắc chắn cô ta sẽ không thể sống nổi. Cô ta gào lên:

"Cố Nặc, tôi không có khi dễ cô ấy, là Lật Manh ghen ghét tôi câu dẫn anh, cho nên mới hãm hại tôi."

Vốn dĩ Cố Nặc đang lên xe, nghe câu nói ấy động tác liền dừng lại. Tô Dao cho rằng đã khiến anh chú ý. Lại nhìn thấy thiếu niên khẽ câu môi, lộ ra nụ cười sung sướng. Ánh mắt liền dịu lại, gương mặt thanh tú hàm chứa ôn nhu nhìn về phía Lật Manh.

Lật Manh bị anh nhìn liền nghĩ OOC rồi. Lại nghe thấy giọng nói lười nhác mang theo ý cười không dễ phát hiện:

"Chuyện này anh phải giải thích một chút, anh vẫn còn trong sạch."

—

LoBe: Vâng vâng, anh trong sạch nhất == Cho người ta xuống đài mà cũng nhét cầu lương cho tui nữaaaaa

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (3)

Cv-er: Kỳ Kỳ

Edit: Mi An

Beta: LoBe

—

Trong gió cát bão bùng, chiếc xe đã chiến màu đen khởi động. Tiếng thét chói tai của Tô Dao dần dần bay xa, mà tang thi cũng bị hấp dẫn tới, rất nhanh liền bao phủ lấy cô.

Bên trong xe yên lặng như tờ, không còn bất kì ai nhắc tới Tô Dao lần nào nữa. Thiếu một thành viên chẳng qua cũng chỉ là câu chuyện xảy ra trong một tiếng thở dài.

Cuộc sống tàn nhẫn của thời mạt thế này đã mài mòn đi rất nhiều thứ trên thế giới này, trong đó có sự đồng tình giữa người với người. Nhân loại muốn sống sót bất cứ việc đáng sợ nào cũng dám làm, càng đừng nói tới Tô Dao đắc tội ai thì không nói, lại đi đụng tới người của Thái Tử. Ai trong căn cứ cũng biết rằng đắc tội Cố Nặc còn có cơ hội được tha thứ, nhưng đắc tội Lật Manh, vậy chờ bị Cố Nặc làm thịt đi.

Cố Nặc lười biếng dựa vào lưng ghế dựa được đặc biệt thiết kế rộng rãi trong xe, những người còn lại đều ngồi vào hai hàng ghế trước, còn hàng ghế phía sau chỉ có mình anh và Lật Manh ngồi.

Lật Manh ngồi nghiêm chỉnh, bởi vì có quy định không thể OOC, mà cô lại không biết diễn kịch, nên bình thường nếu có thể không cần hé răng thì luôn ngâm chặt miệng.

Sợ tính cách "quê mùa" của mình bị lộ tẩy ấy mà.

Trước khi xuyên qua, cô rõ ràng chính là một bác gái mang dép lê ba đồng tiền khi làm việc tại sở thí nghiệm - một bà cô già có mái tóc ngắn rối bù như chó gặm cùng chiếc áo dài màu trắng vụn nát không thay đổi.

Người gặp người ghét, quỷ gặp quỷ sầu.

Ai ngờ rằng sau khi sở thí nghiệm bị nổ tung, tại vị diện đầu tiên cô xuyên qua, nó lại muốn cô giả thực nữ, giả đáng yêu, giả công chúa thảo mai.

Vào lần đầu tiên mạng giày cao gót, cô trực tiếp ngã vào lòng Cố Nặc, thiếu chút nữa đâm chết hẳn.

Từ đó về sau, mấy đôi giày Cố Nặc chuẩn bị cho cô đều là giày đế bằng, như đôi giày đế bằng màu bạc mà cô đang mang vậy, nghe nói là tác phẩm nổi tiếng của một nhà thiết kế nào đó, là vật tư giá trị ít nhất ba chiếc xe trong thời kì tận thế này.

Cố Nặc mắt cũng không thèm chớp mà mua ngay. Cái tên phá sản này, mua đồ ăn thức uống không được à? Mua đôi giày mềm dễ rách này có được cái rắm gì đâu? Đương nhiên thân là công chúa nhỏ đáng yêu - nhưng thật ra là một cô nhà què, Lật Manh chỉ có thể cười ha ha trong lòng, còn bên ngoài thì hi hi chấp nhận.

Lật Manh nhìn ra bên ngoài chiếc xe đang chạy băng băng, thầm nghĩ khi nào cao trào của cốt truyện mới xảy ra.

Lúc hệ thống đưa cô đến đây, nó chỉ cho cô một phần tóm tắt cốt truyện xong liền tắt máy.

Cô vốn dĩ chỉ là trợ thủ nghiên cứu một ít hạng mục của sở nghiên cứu mà thôi, còn vì thí nghiệm thất bại mà bị nổ chết.

Trước khi chết, một hệ thống gọi là "Chướng ngại vật của nam chủ" trối lại linh hồn của cô, nói cho cô rằng cô có thể ký kết khế ước hồi sinh, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là có thể tích góp tích phân, khi nào đủ thì có thể thực hiện một nguyện vọng.

Hệ thống tên 002, mà căn bản nó luôn trong chế độ ẩn mình. Mọi chuyện cô đều chỉ có thể dựa vào dữ liệu tóm tắt cốt truyện, hơn nữa còn phải tuân theo quy tắc của hệ thống nên cô làm nhiệm vụ trong nom nớp lo sợ.

Đây là vị diện đầu tiên cô xuyên qua, tên là "Nam chủ đẹp trai ngẫu nhiên thời tận thế".

Khi thấy cái tên đó, cô chỉ cảm thấy não đau đau, đây là truyện nào tàn Jack Sue năm nào vậy?

Mà cốt truyện quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người. Cố Nặc chính là nam chủ tại vị diện này, nhưng không giống với những kẻ vô dụng đi ngược với đời. Trước khi tận thế xảy ra, anh chính là người thừa kế của nhà tài phiệt siêu cấp, tâm trí kiên định, trí thông minh vô song, cả bề ngoài, tố chất thân thể hay khả năng lãnh đạo đều vượt trội kinh người.

Sau khi tận thế tới, anh bình tĩnh chỉ đạo gia tộc thành lập căn cứ, vào lúc bắt đầu xuất hiện dị năng giả, anh cũng bộc phát dị năng thủy hệ. Tuy dị năng của anh không phải là lợi hại nhất, nhưng anh nhiều tiền bối cảnh sâu, lại còn là người thừa kế tiếp theo của căn cứ, nên đương nhiên sau đó anh trở thành người dẫn đầu khu căn cứ dị năng giả.

Trong cốt truyện, cuộc sống của anh cơ bản chính là thuận buồm xuôi gió, không phải lo bất cứ chuyện gì, điều đó hoàn toàn bao quát hết ý nghĩa của tên cốt truyện, đẹp trai ngẫu nhiên vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (4)

Cv-er: Kỳ Kỳ

Edit + beta: LoBe

Chỉ duy nhất một việc ngoài ý muốn xảy ra trước đêm truyền vị trí cầm quyền căn cứ. Một nữ phụ pháo hôi bên cạnh Cố Nặc, là gián điệp do anh họ cô ta phái đến nhân lúc anh không chú ý liền giơ tay đẩy anh vào đàn tang thi.

Tuy nhiên dù thế nào đi nữa thì nam chủ vẫn là nam chủ. Sau khi tránh thoát khỏi đàn tang thi, nam chủ đã thức tỉnh toàn bộ dị năng của nhân loại. Chân chính mở ra con đường của nam chủ lãnh khốc.

Anh không chỉ có dị năng hơn người mà còn có khả năng miễn dịch với tang thi và khả năng điều khiển tang thi. Và tất nhiên, Cố Nặc trở nên bất khả chiến bại, và dễ dàng tiêu trừ những phe phái phản bội anh. Và tất nhiên, tất cả họ đều bị giết chết. Nữ phụ pháo hôi chết rất thảm, bị đồng đội đẩy vào giữa đàn tang thi, chết trong miệng tang thi.

Còn người mà Lật Manh xuyên vào, đúng vậy, chính là pháo hôi đó. Được coi là nữ phụ ác độc bên người nam chính.

Nhiệm vụ của cô ở vị diện này là hoàn thành nhiệm vụ tích điểm —— đem nam chủ đẩy vào đàn tang thi.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ tích điểm, cô lại phải làm thêm một nhiệm vụ nữa —— bị nam chủ đẩy vào đám tang thi mà chết.

Lật Manh ngủ đến ngơ ngẩn cả người, còn đang vội vàng lau nước miếng lo lắng hình tượng tiền nữ của mình bết nát cái rụp luôn rồi, cũng không rảnh lo Cố Nặc nói cái gì, cứ luôn gật đầu nói ừm ừm mãi.

Chờ đến khi Lật Manh phản ứng lại, Cố Nặc đã rướn người qua hôn lên môi cô, giọng nói khàn khàn mà gọi cảm ần chứa ý cười của thiếu niên vang lên:

"Vậy sau này em chính là bạn gái anh, Tiểu Manh."

Lật Manh: "....."

Từ từ, không phải, bạn gái là cái quỷ gì vậy?

Cô là nữ phụ ác độc cơ mà, nếu quá thân nhau, tương lai thời điểm đẩy anh ta vào đàn tang thi thì hơi ngại.

Cô vốn cho rằng hai người chỉ làm bạn ăn mì ăn liền thôi, kết quả mới vừa đứng thẳng chân đã thành bạn gái người ta rồi. Nhưng đến khi Lật Manh muốn cự tuyệt thì phát hiện đã không còn kịp nữa, bởi vì Cố Nặc đã cười cười, chậm rãi nói như đùa giỡn:

"Nếu em từ chối, anh sẽ buồn, sau này không muốn nhìn thấy Tiểu Manh nữa."

Dù lời nói của anh trông có vẻ chỉ là vui đùa, nhưng đôi mắt của thiếu niên lại âm trầm sâu thẳm, thái độ tùy ý lại có khí thế cứng rắn mạnh mẽ.

Lật Manh dùng hết sức lực từ hồi còn bú sữa mẹ để đè lời từ chối xuống.

Không thể gặp nhau, đồng nghĩa với việc không thể đẩy anh ta vào đàn tang thi, không thể làm dị năng anh ta tiến hóa.

Không thể làm anh ta trở thành tận thế chi Vương.

Cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ.

Cảm giác muốn từ chối một trăm triệu lần, nhưng Lật Manh chỉ có thể rung rung gật đầu đồng ý.

Dù sao bạn gái cũng là bạn mà, đúng không.

Sau đó tận thế bắt đầu, cô đi theo phía sau Cố Nặc, một đường tròn mắt há hốc mồm nhìn anh như điên cuồng như thế nào mà thành lập căn cứ, xử lý những người dụng quyền với mình, rồi lại như thế nào mượn sức những tên cấp dưới vừa lợi hại vừa trung thành, vững chắc ngồi trên ghế của người đứng đầu căn cứ.

Thủ đoạn quả là cay độc đáng sợ, mưu đồ quá cẩn thận, lúc cần thiết lại hung ác quả quyết. Nếu không phải tuổi anh còn trẻ, người lãnh đạo của căn cứ lại là ba của hắn thì anh đã sớm làm thủ lĩnh rồi.

Dù sao cũng là nam chủ, năng lực tính cách vận may đều hoàn hảo cả.

Cô lại lần nữa cảm thấy may mắn rằng nếu không phải đồng ý làm bạn gái anh, chắc có lẽ khi tận thế tới cũng không ôm nổi một sợi lông chân của anh nữa.

Ngoại trừ những cái đó ra, Cố Nặc còn có một khuyết điểm làm Lật Manh có chút không thể chịu đựng được.

Phá gia bại sản.

Nghĩ đến một đồng lớn đồ dùng cho nữ xa xỉ có thể xếp thành núi mà anh mua, cô liền đau đầu.

Lật Manh bởi vì đang nhớ lại một ít chuyện trước kia nên có vẻ có chút ngốc manh, hàng mi xinh đẹp nhẹ rũ xuống, cánh môi vô ý thức khẽ mở.

Ở hàng ghế sau yên tĩnh, Cố Nặc đang cúi đầu thưởng thức ngón tay mềm mại của cô, thấy cô ngây ngốc ngẩn người, nhin không được ngẩng đầu chăm chú nhìn cô.

Nhìn thấy đôi môi đỏ hồng của cô, ánh mắt thanh niên tối sầm lại.

Anh chậm rãi vươn tay, kéo ra cổ áo của mình, áo gió rộng thùng thình màu đen buông lỏng ra, để lộ cần cổ xinh đẹp cùng chiếc áo sơ mi cùng màu bên trong.

Thiếu niên thấp giọng nói: "Tiểu Manh, cúi đầu."

Lật Manh gần như là làm theo phản xạ, về mặt mờ mịt cúi đầu.

Chiếc áo gió màu đen nhẹ nhàng được đặt lên tóc cô, một không gian bí ẩn bị áo gió ngăn cách với bên ngoài xuất hiện.

Thiếu niên tiến tới, ngậm lấy môi cô, hôn một chút.

Sắc mặt Lật Manh đỏ lên, cô lập tức lui về phía sau, nhưng bị anh giữ tay lại, còn anh thì càng tới gần hơn nữa.

Dưới chiếc áo gió màu đen tuy không nhìn rõ là đang làm gì, nhưng tư thế thân mật của hai người lại rõ ràng lạ thường.

Hàng mi mảnh dài của Cố Nặc nhắm lại rồi rũ xuống, đôi mắt anh vừa đen vừa trong trẻo, giọng nói hơi khàn khàn mà dịu dàng.

"Tổng cộng là 19081 giây."

Mặt Lật Manh đại ra, hoàn toàn không nghe hiểu anh đang nói gì.

Trong đôi mắt đen sẫm của Cố Nặc có vẻ sung sướng rất dễ thấy.

"Năm tiếng mười tám phút một giây, đó là thời gian anh không ở cạnh em."

Giọng nói chậm rãi lại có chút khàn khàn của anh, lười nhác vuốt qua vành tai của Lật Manh.

"Nên em thiếu anh một cái hôn."

Nghe vậy Lật Manh mới phản ứng lại.

Tuy hai người là bạn khác giới, nhưng cô đã nói làm bạn gái thì được, nhưng không thể có tiếp xúc quá giới hạn, anh cũng đã đồng ý rồi.

Vậy mà mỗi lần có cơ hội, anh đều phá vỡ ước định.

Chẳng hạn như thường thường hôn cô một cái, lần đó cô thắng trò chơi, anh lại cúi đầu xuống.

Lúc ấy anh cúi đầu, thua trò chơi mà giống như cả thế giới sụp đổ vậy. Vì sợ anh luẩn quẩn trong lòng, cuối cùng cô không thể không đồng ý thực hiện một yêu cầu vô lý của anh.

Đó là anh tách ra khỏi cô một lần, lúc trở về sẽ hôn một lần.

Anh còn quy định, nếu thời gian dài thì có thể hôn lâu một chút.

Ví như rời đi khỏi cô một ngày, liền phải hôn ít nhất một phút đồng hồ trở lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (6)

Cv-er: Kỳ Kỳ

Edit + Beta: LoBe

Lật Manh thấy anh muốn sống muốn chết nên không nhịn được mà đáp ứng, dù gì hôn cũng không phải việc gì quá khó khăn. Chỉ là sợ hôn lâu quá sẽ có nhiều vi khuẩn, dễ sinh bệnh mà thôi. Cô tự điều chế thuốc, dùng để tiêu độc khoang miệng của mình cùng Cố Nặc, đại khái khi hôn sẽ không phải lo lắng nữa.

Lại không ngờ rằng việc tiếp xúc như này khiến cô không khống chế được mà mặt đỏ tim đập nhanh. Cố Nặc thấy làn da mỏng của cô đều đỏ rực lên mới vừa lòng hí hửng.

Anh buông áo gió, không nhanh không chậm vờn ngón tay thon dài kiên nhẫn mà vuốt đầu ngón tay phấn nộn của cô. Chạm rãi di chuyển lên trên, cuối cùng đan giữa các khe hở của ngón tay. Mười ngón đan xen, nhẹ nhàng nắm lại. Đây giống như một tư thế giam cầm vậy nhưng lại tràn đầy ôn nhu.

Rất nhanh, căn cứ hiện lên trước mắt. Tường cao vút, được xây dựng kiên cố. Bên trong căn cứ là những người thuộc một trong bốn căn cứ lớn nhất bấy giờ, căn cứ của Cố gia. Bởi vì đây là căn cứ được thành lập sớm nhất, nên dân cư cũng đông đúc nhất. Mặc dù diện tích không lớn bằng các căn cứ khác, nhưng các loại thiết bị, cơ sở vật chất đều là tiên tiến nhất. Số lượng dị năng giả cũng nhiều nhất.

Tất cả những thành tựu đó không thể không nhắc tới Cố Nặc, một mình anh từ lúc tận thế tiến đến đã tự tay xây dựng kế hoạch phát triển. Sau đó cường ngành quyết đoán đưa ra các phương án giải quyết, thu mua số lượng lớn vật tư, thành lập căn cứ.

Lúc ấy nhân tâm hoảng sợ, ai bình tĩnh trước thì người đó thắng. Mà từ đầu tới cuối, Cố Nặc không có điểm nào tỏ ra hoảng sợ, lo lắng cả.

Lật Manh nhớ tới tang thi đầu tiên mà bọn cô gặp là một bảo tiêu. Đột nhiên bảo tiêu bị dị biến dữ tợn kêu gào, mở rộng khuôn miệng hôi thối, chạy tới công kích Cố Nặc.

Không đợi Lật Manh phản ứng, Cố Nặc đã bình tĩnh cầm dao đâm liên tiếp ba nhát. Mà ba nhát dao ấy trúng ngay đầu, tim, cẳng chân. Trong vài giây đôi mắt, tang thi cứ như vậy GO DIE.

Lật Manh cảm thấy chính mình quả thực rất ngốc, không có khả năng phản ứng tốt như vậy. Nghĩ đến chính mình phải đẩy một nhân vật tàn nhẫn như vậy và đám tang thi, quả thực là áp lực chuẩn cmmr.

Lật Manh khẽ liếc mắt nhìn Cố Nặc, thiếu niên không để tâm cúi đầu, tóc mái đen tán loạn trên vầng trán. Anh hạ mắt mang lại cảm giác an tĩnh, hàm chứa ý cười. Khỏe môi không cười, hơi đỏ, mềm mại và xinh đẹp.

Động tác anh như tùy ý, dùng đầu ngón tay cọ cọ lòng bàn tay cô. Lật Manh đỏ mặt, đây chỉ là phản ứng theo bản năng mà thôi, cô sợ ngứa. Anh cố ý sờ như vậy, cô thật sự rất muốn cười. Như thể cảm nhận được phản ứng của cô, Cố Nặc ngược mắt nhìn cô.

"Làm sao vậy?"

Ngữ khí hần vô tội, ngón tay lại như cũ thông thả ung dung, ái muội mà cọ cọ lòng bàn tay của cô. Quả thực là... mặt người dạ thú a.

Lật Manh cạn lời, cảm thấy nếu mình nói ra rằng lòng bàn tay mình cũng có máu buồn có hơi... mặt mặt a. Cô ghen lời tới nỗi hai má phồng lên, khuôn mặt phẫn nộ đỏ ửng, cuối cùng vẫn lẩm bẩm nói:

"Không có gì."

Cố Nặc như cũ cầm chặt tay cô, khỏe miệng tươi cười lại càng thêm rõ ràng. Giọng anh thờ ơ, âm cuối cao hơn một chút, khiến cho người nghe cảm giác tê dại.

"Tiểu Manh thật sự rất đáng yêu."

Lật Manh, người bị khen, mặt vô biểu tình: Vẫn luôn cảm thấy đáng yêu là câu mắng chửi người. Bởi vì từ này, không phải dùng cho người trưởng thành, mà là dùng cho trẻ vị thành niên. Cô đường đường là một... trợ lý của một viện nghiên cứu khoa học nổi tiếng. Thành thực lại thông minh như thế, làm sao có thể dùng từ dễ thương để hình dung?

Trí thức, mỹ lệ, ưu nhã đến đâu nhìn thấy cô cũng phải ngoan ngoãn gọi cô là nữ hoàng... Đó mới là những lời khen cô muốn nghe. Đương nhiên vì lợi ích chung, cô cũng chỉ có thể khinh thường, im lặng đón nhận hai chữ dễ thương đó.

Tở bên ngoài căn cứ, xe dừng lại. Lập tức thủ vệ dị năng giả chạy tới kiểm tra vật tư. Sau đó tiến hành tiêu độc xe. Chờ đến khi tiêu độc xong, tất cả dị năng giả trên xe theo thứ tự đi xuống tiến hành kiểm tra miệng vết thương. Đây là vì phòng ngừa có người bị tang thi cắn, mang theo virus tang thi tiến vào căn cứ.

Đương nhiên với thân phận đặc thù của Cố Nặc, không có người nào dám yêu cầu anh xuống xe để kiểm tra. Đến nỗi ngay cả Lật Manh —— tâm can bảo bối của Cố Nặc cũng được đặc quyền như vậy. Ai dám động vào cô chính là đi tìm đường chết.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (7)

Cv-er: Kỳ Kỳ

Edit: Mi An

Lật Manh nhàm chán chờ xe khởi động, cô biết hôm nay chính là một điểm cao trào của cốt truyện, ba của Cố Nặc chết vào hôm qua, nhưng anh họ của anh lại che giấu chân tướng, làm di chúc giả, không những thế còn nói Cố Nặc tính cách tàn nhẫn, không thích hợp làm người thừa kế, nên muốn truyền lại vị trí đó anh họ anh - Cố Thiên.

Đa phần cao tầng trong căn cứ đều bị Cố Thiên thu mua. Bởi vì Cố Nặc làm người quá mức cường thế, lại thêm khổng chế quá nhiều thứ, lúc chia lời bọn họ không được chia bao nhiêu, thế nên mọi người đều kịch liệt ủng hộ địa vị của Cố Thiên để được càng nhiều quyền thế hơn nữa.

Dựa theo tổng quan cốt truyện, Cố Thiên sẽ đột nhiên đóng lại cánh cổng của căn cứ, dùng sóng âm đưa tới làn sóng tang thi đáng sợ, muốn Cố Nặc chết trong đàn tang thi, còn Cố Nặc và đoàn đội ưu tú thì sẽ liều mạng tự cứu lấy mình.

Đoạn tình tiết ấy là đoạn cao trào của cuốn sách "Bầu trời đen đỏ". Tang thi điên cuồng công kích, thịt nát vẩy ra, máu tanh hôi rơi vãi đầy đất, dị năng giả phát ra các loại dị năng sáng rực, bị tráng tự cứu lấy chính mình, ngoài ra đoạn đó còn miêu tả nhiều về việc nam chủ đã thông minh ổn định thế cục, không chế được toàn cảnh như thế nào, mắt thấy sắp ngăn được con sóng dữ thì anh lao ra ngoài làn sóng tang thi đang vây quanh mình.

Vào thời khắc kích động lòng người lại nguy hiểm đến cùng cực này, nữ phụ bạch nhãn lang mang theo ánh sáng ác độc rực rỡ lấp lánh lên sân khấu.

Cô thỉnh linh vung ra một chân, đá Cố Nặc xuống cho tang thi ăn, hủy đi toàn bộ cục diện vốn đang rất tốt chỉ trong một giây.

Đúng rồi, Lật Manh chính là cô nữ phụ ác độc bạch nhãn lang ấy.

Đoạn này là đoạn được viết kỹ càng tỉ mỉ nhất cả cốt truyện.

Hệ thống sợ cô không biết suất diễn của mình, hận không thể viết ra tang thi tóc rối bù, miệng đầy răng nát thò qua găm cửa sổ xe như thế nào.

Lúc Lật Manh xem còn đọc ngon lành.

Tuy đây là truyện nảo tàn Jack Sue, nhưng tiết tấu cốt truyện thanh thoát sáng khoái, không mang nảo theo mà đọc vẫn rất đáng để giết thời gian, nhưng cách hành văn miêu tả còn cần phải rèn luyện thêm.

Trong đoạn truyện này, lời thoại của cô chỉ vồn vện một câu:

"Cố Nặc, em có lỗi với anh, kiếp sau trả lại anh vậy."

Lúc nói những lời này còn phải yêu hận đan xen, mặt phải dữ tợn căm ghét, trong mắt phải ánh lên giọt nước mắt đau đớn, ngón tay phải phát run lại phải kiên định đẩy nam chủ xuống.

Lúc trước khi Lật Manh đọc đến đoạn này, cô thử diễn chút xem sao, ai ngờ phát hiện mặt mình thiếu chút nữa rút gân, hai mắt còn một lớn một nhỏ không cùng hàng, đã thế còn phải vừa yêu vừa hận, lại phải vừa dữ tợn vừa đau lòng rơi nước mắt, thêm phát vừa kiên định vừa do dự.

Cái đoạn miêu tả này tác giả viết nghiêm túc đấy à?

Ai có thể diễn nổi chứ?

Trừ phi ngũ quan đều banh ra, một con mắt phụ trách buồn, con mắt còn lại phụ trách vui, một cái lỗ mũi phụ trách do dự, một cái lỗ mũi phụ trách kiên định, môi trên phụ trách dữ tợn run rẩy, môi dưới phụ trách đau khổ hối hận.

Ai có thể biểu diễn ra được, cô xoay người chạy mất dép ngay.

Thật là đáng sợ.

Cái đoạn miêu tả đầy mâu thuẫn này là muốn biểu hiện tình cảm phức tạp của nữ phụ.

Giai đoạn đầu, nữ phụ được vẽ ra với hình tượng mềm mại đáng yêu thuần khiết tốt bụng, còn có hảo cảm với nam chủ, nhưng lại không chịu được ái mộ hư vinh, tâm tính ác độc, bị Cố Thiên thu mua, nên mới làm ra một việc điên cuồng như thế.

Để xây dựng cơ sở vững chắc cho kết cục bi thảm sau này của cô, Lật Manh trước không trâu bắt chó đi cày chỉ lướt qua hoàn thành nhiệm vụ, mà diễn luôn cả một nhân vật phức tạp này.

Cô cố ý xem mười bộ phim tình yêu nhà giàu máu chó phun đầy đầu, mỗi lần xem đều mặt không biểu cảm mà nhìn chăm chăm cái cô nữ phụ ác độc kia.

Xem xong cảm xúc mênh mông, muốn đánh mông cái bà nữ phụ mỗi ngày rảnh rồi không có cái rắm gì để làm, chỉ biết xem việc chia rẽ nam nữ chính làm nghiệp kiếm sống.

Cô cảm thấy tiền đồ của mình vẫn còn sáng rực lắm.

Nữ phụ ác độc dễ khiến người ta hận như thế. Chính nàng đều muốn đánh chết chính mình, không lý do Cố Nặc không muốn túm cổ cô cho tang thi ăn.

Tương tượng như vậy, nhiệm vụ vẫn rất dễ dàng hoàn thành mà.

Lật Manh chậm rãi nhìn về phía thiếu niên bên cạnh, lại phát hiện thiếu niên nghiêng mặt sang, nhẹ nhàng nghiêng đầu, mái tóc ngắn màu đen hơi xoắn, rơi tán loạn bên sườn mặt trắng nõn tinh xảo.

Mà đôi mắt xinh đẹp đến nỗi có thể chứa đựng những vì sao ấy của anh, cứ như vậy mà chăm chú nhìn cô.

Cả đầu óc bây giờ của Lật Manh đều là suy nghĩ muốn đề anh xuống, nhất thời cô có chút chột dạ nhìn sang chỗ khác, không dám mắt đối mắt với anh nữa.

Hệ thống không nói, nữ phụ ác độc có thể làm bạn gái anh, không biết có bị trừ điểm không nữa.

Hơn nữa Cố Nặc còn từng phút từng giây nhìn chăm chăm cô như vậy, không phải là..... đã nhìn ra tâm tư tàn nhẫn độc ác như chó của cô rồi chứ.

Thấy Lật Manh quay mặt đi, ánh mắt của Cố Nặc có chút âm trầm mà rơi xuống trên lỗ tai cô, màu hồng phấn nhợt nhạt nở rộ trên vành tai cô.

Non mềm, ngon miệng lạ thường.

Cố Nặc vươn ngón tay ra nhẹ nhàng che đi môi mình, tựa hồ đang đề cái gì đó xuống.

Tiểu Manh không dám nhìn anh.

Là đang thẹn thùng sao?

Cố Nặc nhàn nhạt nghĩ, sau đó đôi mắt nhìn không được nheo lại, bên trong đều là ý cười sùng nịch dịu dàng.

Tiểu Manh thẹn thùng thật là đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (8)

Cv-er: Kỳ Kỳ

Edit + Beta: LoBe

Dị năng giả theo thứ tự được kiểm tra vết thương, sau đó trở lại trong xe. Còn vật tư được vận chuyển vào trong căn cứ. Cửa căn cứ được chế tạo từ thép tấm, bởi vì quá lớn nên, muốn đóng mở cửa cũng phải mất hơn mười giây.

Xe Cố Nặc chính là xe tiến vào căn cứ cuối cùng. Anh vẫn cầm chặt ngón tay Lật Manh, thần nhiên nhìn cửa căn cứ trước mặt. Trong cát lạnh, tựa hồ thứ gì đó bất thường ẩn chứa trong không gian.

Cố Nặc lạnh lùng nhìn bốn phía, cuối cùng ánh mắt anh rơi vào cửa căn cứ. Thời gian mở cửa, có phải là quá chậm không? Hay bộ phận tự động gặp trục trặc? Thiếu niên rũ mắt, ánh mắt yên lặng mà mang theo một tia cảnh giác.

Bộ dáng yên tĩnh của anh khiến Lật Manh nhìn không được mà liếc mắt nhìn. Cố Nặc thấy được ánh mắt bất an của cô, anh lộ ra nụ cười ôn hòa. Trấn an mà nhéo nhéo ngón tay mềm mại của cô, nhẹ nhàng nói sang chuyện khác: "Tiểu Manh, lần này anh có tìm thấy mấy thùng mì gói ở siêu thị bỏ hoang, đợi lát nữa chúng ta cùng nhau ăn được không?"

Anh cùng cô quen biết chính là thời điểm cô ở dưới gầm bàn ăn vụng mị gói. Bất quá đó không phải lần đầu tiên anh gặp cô. Nghĩ đến đây, đôi mắt đen của thiếu niên nhiễm ý cười, tình ý âm áp chiếm lấy ánh mắt luôn lạnh lùng ấy.

Lật Manh có chút do dự nghĩ hạn sử dụng của mì gói hình như là một năm nhỉ. Mì gói này... đã hết hạn từ bao giờ rồi. Cậu nam nhân Cố Nặc này không phải động tí liền tiêu một đồng tiền mua trang sức, giày dép, quần áo tặng cô sao. Chẳng lẽ mua nhiều quá đến nỗi phá sản cho nên phải lưu luyến tới nỗi phải ăn mì gói?

Lật Manh áp chế bản thân không trung ra vẻ mặt trào phúng. Bằng không cô sẽ chỉ thẳng tay vào mặt anh, châm chọc mỉa mai, đó ai kêu người phá sản làm vào.

Mặc niệm mười lần bản thân là công chúa nhỏ bé, là tiểu khả ái thuần khiết, ngón tay dùng để chỉ hoa, không phải dùng để chọc người. Lật Manh mới lộ khóe miệng có chút run rẩy, đôi mắt cứng đờ, tựa như "để thương ngọt ngào" mỉm cười.

"Được, Cố Nặc."

Cố Nặc như không nhìn thấy biểu tình cứng đờ cùng nụ cười giả tạo của cô, ánh mắt vẫn vô cùng dịu dàng. Khi yêu một người quá sâu đậm thì cô ấy sẽ trở nên hoàn hảo, tuyệt mỹ nhất. Thấy thế nào cũng đẹp. Giống như Lật Manh trong mắt Cố Nặc bây giờ.

Nụ cười gương gao cứng đờ của Lật Manh vẫn đủ đẹp khiến anh... rất muốn hôn một chút. Nhưng nhớ tới bản thân vì lừa cô đồng ý làm bạn gái mình mà đã hứa không thể tự tiện hôn cô. Lông mi dày của anh hạ xuống, xem ra lần sau phải đi lâu một chút, lúc trở về mới có thể hôn lâu hơn nữa. Hoặc là... chơi game lại thua thêm nhiều lần?

Cơ gió lạnh từ cửa sổ thổi quét vào, mang theo mùi tanh tươi, Cố Nặc vốn đang nghiêm túc nắm vuốt tay Lật Manh, cảm nhận đôi tay mềm mại ấy. Thời điểm gió thổi tới, anh liền ý thức được nguy hiểm.

Đôi mắt vốn mang theo tình ý ấm áp, chậm rãi nâng lên, vài sợi tóc mái rơi trên lông mi, khiến cho đôi mắt bỗng chốc trở nên lạnh lùng, tình ý cũng từ từ rút đi mất.

Có... tang thi.

Trong gió có lẫn hơi thở của tang thi, hơn nữa đây không phải một nhóm nhỏ, mà là rất nhiều tang thi, nhưng vẫn còn cách nơi này một khoảng cách. Nếu không thì gió cũng sẽ không có mùi như vậy. Căn cứ thể nhưng không có báo động, thời điểm lúc trước xây dựng căn cứ hẳn đã kiến tạo một hệ thống báo động cấp cao.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (9)

Cv-er: Kỳ Kỳ

Edit: Mi An

++++

Đứng dưới đất bọn họ không nhìn thấy, nhưng nếu lên đài cao thì nhất định có thể nhìn được bất cứ thứ gì xuất hiện xung quanh căn cứ.

Bao gồm tang thi.

Cho dù là vài con thì cũng có thể thấy được.

Cố Nặc nhìn về phía trước cửa sổ xe, nhìn vào cánh cổng đang thông thả mở ra kia.

Ánh mắt của thiếu niên sắc bén lãnh khốc lên, anh hơi rùng mình, khuôn mặt lạnh lạnh xuất hiện một tia sát ý âm u.

Xem ra nên dọn dẹp căn cứ một trận rồi.

Anh duỗi tay gõ gõ ghế dựa phía trước, tần suất gõ của ngón tay là tiếng mật mã, nghĩa là "triều tang thi".

Tròng mắt tài xế ngồi phía trước co rụt lại, không nói thêm gì, chỉ là thân thể đã tự động tiến vào trạng thái chiến đấu.

Tuy còn chưa nhìn thấy có bao nhiêu tang thi, nhưng trong căn cứ có tạp âm sóng âm, đây là tần suất mà lỗ tai nhân loại không nghe được, với tang thi thì lại vô cùng rõ ràng.

Nếu người trong căn cứ phản bội, như vậy suy bụng ta ra bụng người, kẻ đó khẳng định cũng sẽ dùng sóng âm hấp dẫn triều tang thi, sau đó đóng cổng lại, chặn người lại ở ngoài cửa, để tang thi giết.

Như vậy thần không biết quỷ không hay, chứng cứ cũng rất dễ lau đi, còn có thể phủi sạch quan hệ.

Thiếu niên này từ trước đến nay đều lớn lên dưới đây rầy những âm mưu, giống như con quỷ trong bóng đêm, ngoại trừ trong lòng còn một chỗ mềm mại chứa đựng người anh thích, còn lại, sớm đã bị con đường đen kịt không ánh sáng lấy nhiễm hoàn toàn hết thấy rồi.

Cố Nặc đóng cửa lại, mở cửa sổ xe lên một nửa, nhìn về phía Lật Manh về mặt mờ mịt bên cạnh, đột nhiên thấp giọng nói: "Tiểu Manh, anh có việc xuống xe một lát."

Lật Manh còn đang tính toán mốc thời gian trong cốt truyện, còn trộm nhìn ra ngoài xe nhìn xem tang thi đang ở đâu.

Kết quả đừng nói tang thi, đến con kiến còn không thấy mấy con.

Không phải là thời gian không đúng chứ.

Lật Manh bởi vì đang lật cổ truyện tìm mốc thời gian, nên không để ý Cố Nặc đang nói gì, chỉ gật đầu.

"À, anh đi đi."

Phòng chừng là mắc tiểu, muốn xuống xe tìm một chỗ giải quyết đây mà.

Đi đi đi đi, người có ba thứ không được chờ, vẫn có thể thông cảm.

Giọng nói của thiếu niên ôn nhu dị thường.

"Vậy em đi về trước, trước khi làm mì gói nhớ chờ anh."

Lật Manh nghe anh nói vậy, sừng sốt, thời gian đi WC cô cũng không phải không thể chờ, sao lại bảo cô đi trước?

Cô lập tức ngẩng đầu lên, vừa định nói cái gì, lại phát hiện trong xe đã rời đi mấy người, chỉ còn dư lại tài xế đang ở chuẩn bị khởi động xe.

Cô lập tức bỏ nhào vào trước cửa xe, phát hiện xe bị khóa mở không ra. Mà Cố Nặc cùng tiểu đội tình anh đã xuống xe, đưa lưng về phía cửa sổ xe.

Cố Nặc tùy ý đứng, đưa lưng về phía xe, bóng người thon dài mà tán mạn.

Anh tùy ý lấy ra một điều thuốc lá, ngậm vào trong đôi môi mỏng, một đội viên có dị năng hòa hệ bên cạnh lập tức dùng đầu ngón tay bật lên một mồi lửa, bật lửa cho điều thuốc của anh.

Cố Nặc lạnh nhạt dùng ngón tay kẹp điều thuốc, trên đầu ngón tay thon dài lượn lờ sương khói.

Khuôn mặt mơ hồ trong sương khói của thiếu niên, anh tuấn tinh xảo, cũng đẹp đến lạnh băng lãnh khốc.

Anh nghe được tiếng cửa sổ xe không ngừng lay động ở phía sau.

Hiệu quả cách âm không tồi.

Chỉ có thể nghe thấy Lật Manh đang vội vàng nói cái gì, lại quá nhỏ, có vẻ như hờn dỗi.

Nghe không rõ lắm.

Cũng tốt.

Cố Nặc đưa lưng về phía xe, khói thuốc lá nhiễm lên hàng mi vừa dày vừa dài của anh, ánh sáng tán mạn nhảy nhót sâu trong mắt anh.

Thiếu niên đầy sát khí lạnh băng, ngón tay kẹp điều thuốc lại có chút run lên.

Anh không chịu quay đầu lại, lo lắng sẽ nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của thiếu nữ, luyến tiếc tiễn cô đi.

Nghe không thấy giọng nói của cô, thì sẽ không.....lưu luyến cùng đau lòng như thế nữa.

Cố Nặc nhìn chằm chằm một lần sóng toàn là những thân hình đen như bóng đêm ảm ảm đi đến dưới bầu trời ở cách đó không xa. Đầu ngón tay anh vừa động, điều thuốc trong tay vỡ vụn thành bụi trần, trên cổ tay xuất hiện một chiếc vòng tay màu nước xinh đẹp vô cùng, như một dải lụa nước trong suốt, mượt mà như tơ lụa quấn lấy cổ tay Cố Nặc.

Một lực lượng vô song.

Giọng nói của Cố Nặc lạnh băng mà bình tĩnh, "Được, làm lớn đi, sau đó giết một đường về căn cứ, từng bước từng bước ném những kẻ phản bội tôi đi cho tang thi ăn."

Trong thời kì tận thế đầy hư thối tuyệt vọng này, anh có người mình muốn bảo vệ sùng nịch, đã hứa với cô rằng sẽ chế tạo một thiên đường tại nơi tận thế này.

Ai ngán đường anh, chết.

Cố Nặc không quay đầu lại, chỉ nghe được tiếng xe lay động lớn hơn nữa.

Trái tim anh đột nhiên có chút mềm mại, khóe miệng nhịn không được mỉm cười.

Tiểu Manh..... cũng có lúc lo lắng anh như thế cơ đấy.

Mà trong xe, mốc thời gian của cốt truyện mà Lật Manh đang lật tìm chính là hiện tại, hơn nữa mắt cô không mù, cô nhìn thấy một đám tang thi tới.

Đậu má thật vất vả cô mới qua được hai năm này, đã đến lúc cô lên sân khấu hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Cái tên cầu nam nhân Cố Nặc này không ngờ lại nhốt cô lại.

Lật Manh dính sát vào cửa sổ xe, tuyệt vọng nhìn bóng lưng tiêu sái anh tuần yên lặng đứng trong gió cát của tên cầu nam nhân kia, giống như thần.

Cuối cùng cô không nhìn được, dùng nắm tay đâm vào cửa sổ xe.

"Cố Nặc cái tên phá sản này, mở cửa cho em, em phải cùng anh ở bên nhau cơ mà, em chính là vì cùng anh thấy tang thi nên mới đến."

Không có cô ở bên anh anh, cô đẩy anh cho tang thi ăn kiểu gì chứ.

Nhiệm vụ không thể hoàn thành, mẹ cô xào táo ớt xanh mắt.

LoBe: Chúc mọi người năm mới bình an, vạn sự như ý, tiền vào như nước, tiền ra nhỏ giọt, thành công trên con đường sự nghiệp cũng như học tập

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (10)

Cv-er: Kỳ Kỳ

Edit + Beta: LoBe

Cách đó không xa, tang thi điên cuồng kéo tới lớp này đến lớp khác như thủy triều. Hơn nữa, vì người thấy hơi người càng thêm điên cuồng. Chuông cảnh báo tới tận bây giờ mới chậm rãi vang lên, cửa căn cứ ngay lập tức có dấu hiệu đóng lại không màng đến bên ngoài vẫn còn người.

Cố Thiên đứng bên trong, hận Cố Nặc không lập tức chết. Nhưng Cố Nặc hoàn toàn xứng đáng là người thừa kế vị trí lãnh đạo căn cứ. Hơn nữa anh còn được rất nhiều người ủng hộ, vì vậy nếu trực tiếp giết chết Cố Nặc thì đám già đầu kia không làm loạn lên mới lạ. Cố Thiên đành phải giả mù xa mưa, Cố Nặc chết là do bị tang thi ăn thịt, là do ngoài ý muốn.

Cửa lớn thông thả đóng lại. Tài xế nhận ra có cơ hội liền chuẩn bị nhấn ga, nói với Lật Manh:

"Chị dâu, cô ngồi chắc, tôi đưa cô vào căn cứ."

Lật Manh đang cố mở cửa xe, vừa nghe câu nói đó liền cúi người, sau đó chỉ nghe tiếng chiếc giày xinh đẹp được trao đổi bằng nửa xe vật tư và chạm với đầu tài xế.

"Dừng xe."

Tài xế bị ném tới mức hai mắt nổ đom đóm, lại cảm động bi tráng nói:

"Chị dâu, tôi biết cô yêu lão đại, nhưng cô không có dị năng, cô xuống xe khác nào đi tìm chết."

Lật Manh cảm thấy bản thân đã dừng lại ở vị diện này quá lâu rồi. Mắt thấy có thể hoàn thành nhiệm vụ, hình tượng công chúa nhỏ thiên chân vô tà gì đó cũng không rảnh quan tâm. Cô lấy thuốc phun sương mù, nhanh chóng phun vào mặt tài xế.

Tài xế ngay lập tức toàn thân cứng đờ, vô lực chống cự. Lật Manh nhấn vào chốt mở khóa kế bên bảng điều khiển, chạy xuống xe. Trước khi đi lại phun vào mặt tài xế lần nữa, là giải được.

"Chính anh tự trốn đi."

Lật Manh rời khỏi xe nhanh chóng chạy về phía trước, một chân đi giày một chân trần chạy trên đất cát nóng bỏng, dây cột tóc xinh đẹp cũng theo động tác của cô mà đong đưa.

Giày quý a, nhưng ném đi cũng chẳng có gì luyến tiếc cả. Chỉ cần nghĩ tới nhiệm vụ sắp hoàn thành, cô lại không nhìn được mà vui vẻ. Ngày đêm ngóng trông, cuối cùng cũng đến ngày này.

Đẩy Cổ Nặc vào đàn tang thi.

Lật Manh cười tươi chạy về phía tang thi, đã vậy còn khoa trương kêu lên:

"Cổ Nặc, em tới đây." (*LoBe: Tường tượng, tường tượng... Thôi, không nhìn nổi hình tượng ngốc nghếch đó*)

Viễn cảnh được sống lại bày ra trước mắt cô, tương lai sáng lạn đó lan tràn ra cả xung quanh, tươi sáng đến diệu kì.

Tài xế: "..."

Lần đầu tiên nhìn thấy người chạy về phía tang thi, lại còn cao hứng, phấn chấn như vậy. Giống như các bác gái đi siêu thị, gặp được một gian hàng đại hạ giá.

Tài xế đột nhiên nhớ tới gì đó, nhìn Lật Manh ở phía xa, dưới ánh hoàng hôn, hình ảnh trở lên vô cùng xinh đẹp. Là bởi vì tình yêu đi. Cổ lão đại vì cô, mang người đi cần tang thi. Bằng không bằng năng lực của lão đại, trước khi cửa căn cứ đóng lại anh đã có thể tránh khỏi tang thi, tiến vào căn cứ.

Trước kia hẳn đối với sự sùng bái bất chấp của Cổ lão đại với Lật Manh là có ý kiến. Rốt cuộc thì đây là tận thế, Cổ lão đại chỉ vì một cô gái mà thứ gì cũng có thể làm. Bao nhiêu lần suýt đi chào hỏi Diêm Vương. Chính là mỗi lần trở về, tài nguyên tốt nhất, toàn bộ đều tặng cho Lật Manh.

Ngày thường sát phạt quyết đoán, lãnh khốc thông minh, ở trước mặt Lật Manh bỗng nhiên trở nên ngốc nghếch. Trong căn cứ có một câu nói: Sau khi tận thế tới, thì câu lương Cổ lão đại thả ra đứng thứ hai thì không ai dám đứng nhất.

Hiện tại mới biết được, Lật Manh đáng giá để lão đại dành tình cảm như vậy. Chẳng sợ không có dị năng, ở lúc Cổ lão đại gặp nguy hiểm, cô vẫn như cũ không bỏ đi mà cùng anh đồng sinh cộng tử.

Giờ khắc này, tài xế nghĩ tới Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài, Juliet Romeo,... đó đều là những câu chuyện tình yêu đẹp.

Hắn lau nước mắt, lập tức rời chân khỏi ghế lái, chạy ra khỏi cửa căn cứ. Không thể lão đại cùng mọi người một mình. Hắn muốn đi viện binh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (11)

Cv-er: Kỳ Kỳ

Edit: Mi An

Cổ Nặc đứng trong vô số giọt nước, những giọt nước trong suốt ấy như là mảnh thủy tinh lơ lửng khắp bầu trời.

Dưới tóc mái màu đen của thiếu niên là một đôi mắt đen tuyền, như bóng đêm sâu thẳm, lạnh lùng nhìn tang thi như tre già măng mọc đang vọt tới.

Anh không chút để ý vươn ra ngón tay thon dài trắng nõn, trên ngón áp út, chiếc nhẫn sắt vụng về cũ kỹ ấy, không hề có ánh sáng.

Đôi môi mỏng của thiếu niên khẽ cong lên, nhẹ nhàng hôn xuống chiếc nhẫn.

Như đang hôn tín ngưỡng của chính mình.

Đây là thứ Lật Manh lần đầu tiên đưa anh.

Lúc ấy anh kéo cô đi dạo phố, thiếu nữ vẫn có vẻ tùy ý có lệ như trước.

Anh dùng một cây kem ốc quế lớn lừa cô tặng một món quà cho mình.

Sau đó cô kéo anh đi dạo chợ bán đồ cổ, mua cho anh cái này trong một quán ven đường.

Chiếc nhẫn rất xấu, quà thật là thảm nỡ chẳng ra gì, nhưng hề là thứ trải qua tay cô, gu thẩm mỹ của anh liền thay đổi.

Nhẫn thật đẹp.

Kể từ khi mang lên, anh chưa bao giờ lấy ra.

Bởi vì là Tiểu Manh mua cho anh.

Cố Nặc buông mắt xuống, mảnh vụn ánh sáng rải rác trên hàng mi mảnh dài của anh, anh lạnh nhạt nói:

"Còn có, 1035 con tang thi."

Cần phải tiêu diệt nhiều tang thi như vậy, mới có thể trở lại bên cô.

Cố Nặc giờ tay, vừa định rút cạn tất cả hơi nước trong não tang thi, khiến bọn nó khô cạn mà chết, đột nhiên phía sau vang lên một giọng nói mềm mại như thiên âm:

"Cố Nặc."

Giọng nói của thiếu nữ, như là viên kẹo lần đầu tiên anh nhận được ấy.

Ngọt tận trong lòng, tê dại tận xương.

Cố Nặc ngẩn người, ngón tay run lên, vòng phòng hộ bằng nước xung quanh chu vi cũng theo đó run rẩy một chút.

Từ phía xa Lật Manh đã nhìn thấy Cố Nặc đang đứng ở chỗ cao nhất, mà phía trước anh chính là làn sóng tang thi xếp thành đoàn.

Quả nhiên là đoạn cốt truyện miêu tả nhiều nhất.

Đám tang thi bẻ rớt mặt, lộ ra xương cốt trắng hếu, mái đầu thừa tóc như là tác giả viết văn quá độ nên bị trục thời trung niên.

Màn không bỏ cô vừa thấy chính là, điểm cao trào chân chính của cốt truyện.

Cũng là sân nhà trong cốt truyện này của nhân vật cô.

Lật Manh lúc này mới nghĩ đến, mình phải đi theo cốt truyện nữa.

Diễn thế nào đây?

Đúng rồi, một con mắt đau thương, một con mắt vui sướng.

Một cái lỗ mũi kiên định, một cái lỗ mũi do dự.

Môi trên dữ tợn, môi dưới thống khổ.

Sau đó hung hăng đẩy Cố Nặc vào trong đàn tang thi.

..... Việc này quá khó khăn.

Lần đầu tiên Lật Manh cảm nhận được áp lực của việc diễn kịch lớn đến thế.

Cô nhìn thấy Cố Nặc quay đầu lại, đàn tang thi phía sau cũng nhảy tới theo. Còn cái tên phá sản kia không ngờ không hề phòng bị, chỉ biết nhìn cô mãi.

Nhiệm vụ còn chưa hoàn thành, sao cô có thể để anh bị tang thi ăn mất được, thế không phải đoạt nhiệm vụ với cô rồi sao?

Cho nên Lật Manh dùng hết sức lực, lấy ra một bình thuốc độc chuyên môn đối phó tang thi dự phòng trên người, hung hăng ném vào đàn tang thi.

Đàn tang thi lập tức bị thuốc độc tê dại cả đám.

Tốt lắm, ai cũng không thể giành Cố Nặc với cô.

Về mặt vốn đang lo lắng của Cố Nặc, đột nhiên có chút ngơ ngẩn. Mà một khắc ngay sau đó, thiếu nữ đã hung hăng nhào vào lòng anh, hai tay dùng sức đẩy ngực anh ra.

Cố Nặc có chút vô thố lui ra sau vài bước. Một con tang thi trốn ở bên cạnh hung hăng vỗ lại đây, lại vừa vịn không vỗ trúng.

Lông mi hơi cong lên của Cố Nặc run rẩy, đôi mắt đen xinh đẹp mềm mại ấm áp như thấm vào màu nước dịu.

Thiếu niên từ trước đến nay luôn bình tĩnh, giờ phút này khuôn mặt lại hơi ửng đỏ.

"Tiểu Manh, tới cứu anh sao?"

Lật Manh đang cố gắng run rẩy da mặt, lộ ra biểu cảm phức tạp đau đớn lại ác độc tàn nhẫn. Da mặt dùng sức quá mức nhất thời cứng đờ, mà tay cô

cứ đẩy Cố Nặc, căn bản không chú ý tới bốn phía.

Sau đó cô phát hiện một chuyện đáng sợ.

Sức của cô, không ngờ đẩy không nổi Cố Nặc!

Nghe thấy Cố Nặc hỏi, Lật Manh mới nhớ tới mình hiện tại là nữ phụ ác độc, lời kịch cố định vẫn phải nói.

Chẳng hạn như khi đang nói kiếp sau trả lại anh, còn cần chế thêm mấy câu nữa, nếu không không đầu không đuôi Cố Nặc có thể nghe không hiểu, cũng không cảm nhận được nội tâm tàn nhẫn độc ác của cô.

Cho nên cô siết chặt vạt áo anh, đôi mắt vì diễn kịch quá mức thất bại mà thấm vào hơi nước, vừa hồng vừa mềm mại.

Giọng nói của cô bởi vì chạy quá nhanh mà hàm chứa vài tia khàn khàn non nớt.

"Cố Nặc, em thích anh....."

Nữ phụ ác độc vốn thích Cố Nặc nên thông báo trước.

"Nhưng....."

Em càng thích vinh hoa phú quý gì gì anh nhanh lên đi tìm chết đi, đời này nợ anh kiếp sau em trả lại anh blah blah gì đó.....

Lời này còn chưa kịp nói ra, tay của thiếu niên đã kim lại vòng eo cô. Hương thơm trên cơ thể thiếu nữ lập tức thoang thoảng trong lồng ngực anh, một tay khác của Cố Nặc thì xuyên qua từng lọn tóc cùng dây cột tóc hình con bướm của cô, đầu ngón tay chạm lên làn da sau gáy vì cô chạy quá nhanh mà nóng lên, nhẹ nhàng ấn xuống.

Khuôn mặt ngây thơ sáng trong kia của Lật Manh liền ngẩng lên.

Anh cũng cúi đầu, hôn lấy cô thật sâu.

Nhịp đập trái tim của thiếu niên, bởi vì lời thông báo của người mình yêu thích mà nhảy lên thật nhanh.

Tang thi lần át, mặt trời lặn thê lương.

Cố Nặc lại cảm thấy, tận thế chính là ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (12)

Cv-er: Kỳ Kỳ

Edit: LoBe

Lật Manh không nhịn được mà tròng lớn mắt. Hơi thở mát lạnh của thiếu niên hệ thủy nháy mắt lan tới, cuốn lấy đầu lưỡi cô. Thậm chí đầu ngón tay của anh còn mon chón cổ cô, cũng lạnh đến không thể tưởng tượng.

Thời điểm anh sử dụng dị năng, cơ thể thật sự rất lạnh. Nhưng ánh mắt lại nóng đến đáng sợ, thậm chí đôi môi cũng nhiễm chút nhiệt ấm. Hoặc cũng có thể là do môi cô truyền cho anh.

Vài con tang thi xông tới, gào thét nhìn hình ảnh mạng đậm mùi cầu lương ấy. Chúng ngoác rộng miệng, lộ ra hàm răng sắc nhọn.

Ngay giây tiếp theo, tất cả những tang thi xông tới liền bị rút sạch nước. Sau đó nước hóa thành những con dao nhỏ phá nát thi thể cứng đờ của tang thi.

Nước thanh tẩy biến tang thi, hai người họ đứng trước tình cảnh ấy vẫn không nhiễm một chút bụi bẩn.

Cố Nặc chậm rì rì buông ra tay, rời khỏi gương mặt mờ mịt của thiếu nữ. Sắc mặt ửng đỏ, khóe mắt không nhịn được mà cong cong, lộ ra niềm vui sướng mà bấy lâu nay không hề thấy ở anh.

"Ừa, anh biết em thích anh."

Không màng tới nguy hiểm mà chạy tới tìm anh. Nếu đây không phải là thích thì như nào mới phải.

Lật Manh vẻ mặt đại ra, sờ sờ đôi môi mới bị chiếm tiện nghi của mình, lập tức phản bác:

"Không, em không có, anh hiểu lầm rồi."

Cố Nặc rũ mắt, ngữ khí mang theo vài tia có lệ lại đậm ý cứng chiều.

"Ừ, ừ. Anh biết em không có."

Thẹn thùng xấu hổ cái là chối hết, những cô gái trong trắng đều như này. Cố Nặc nhớ tới những cuốn sách về tâm lý con gái mà mình đã tìm được. Trong sách viết con gái là những sinh vật nhỏ bé, mong manh, dễ thương, hơn nữa còn thích khẩu thị tâm phi. Ví như, nếu cô ấy thích ai thì sẽ không nói thích, thay vào đó là "Tôi ghét anh", muốn như lại không chịu thừa nhận mà nói không cần.

Sùng nịnh cùng yêu chiều ngập tràn trong mắt Cố Nặc. Anh thấp giọng thì thầm:

"Tổng cộng là 1285 giây từ khi anh rời khỏi Tiểu Manh, cho nên nộ hôn này coi như là thực hiện lời hứa của chúng ta." Đây là do lời hứa chứ không phải là cô ấy muốn.

Lật Manh nhủ mảy, cảm thấy có chỗ nào đó sai sai. Khoan, đây người đã rồi nói tiếp. Đồng dài như vậy làm gì.

Cô dùng hết sức lực, đôi mắt trừng lớn như hai viên trứng cá chiên, má lúm ngọt ngào cũng ẩn hiện hai bên má. Đôi tay bắt lấy quần áo Cố Nặc, dùng sức... Đây... Ta sẽ đẩy ngươi ngã một góc cực kỳ đẹp mắt.

Cố Nặc thờ ơ nhìn ngón tay mềm mại của thiếu nữ nắm vạt áo anh. Bởi vì miết mạnh mà xúc cảm truyền tới bụng anh.

Sắc mặt anh dần dần chuyển hồng. Hơi thở bị dị năng làm cho lạnh băng, cũng nhiều hơn vài tia nhiệt nóng. Anh chậm rãi thở dài, duỗi tay sờ tóc cô

"Ngaoan, anh hiểu."

Dùng sức lớn như vậy để túm áo anh. Khẳng định là... Muốn ôm một cái, lại ngượng ngùng không dám nói. Đến nỗi sức lực mà Lật Manh dùng để đẩy anh về đàn tang thi, ở trong mắt dị năng giả lại biến thành vô lực, càng giống như làm nũng.

Lật Manh: "???"

Biết cái gì, chẳng lẽ Cố Nặc biết cô muốn giết anh ta. Còn nữa, trong cốt truyện là cô đẩy hán vào trong đàn tang thi. Nhưng đẩy rồi mà anh ta vẫn bắt động là sao? Chẳng lẽ có đề phòng từ trước?

Lật Manh nghĩ không đẩy thì còn có thể đá.

Cho nên cô nâng chân nhanh chóng dùng lực đá vào đùi Cố Nặc. Tang thi cũng nhanh chóng chạy tới. Xung quanh hai người là tầng hơi nước hình tròn, tang thi vào không được. Chỉ cần đá Cố Nặc ra ngoài vòng tròn đó là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Giày bạc mềm mại đá vào đùi thiếu niên thon dài. Ngay lập tức, Lật Manh chỉ cảm thấy đau đớn xuyên tim, từ mũi chân truyền lên não. Cô đột nhiên nhớ ra cái tên Cố Nặc vương bát đần này, mỗi ngày đều đeo ở trên người một đồng thiết khối, nói là muốn rèn luyện thể lực.

Cô trùng hợp lại đá đúng một miếng thiết khối ở đầu gối anh. Lật Manh đau đến nỗi không có ý thức gì cả, cô không thể không chế mà cong lưng. Ngay sau đó, một bàn tay đặt ở lưng cô, thiếu niên nửa ngồi xổm, bế cô lên.

Cố Nặc không khống chế được mà nâng khóe miệng, vừa xinh đẹp vừa tà mị. Nụ cười của thiếu niên hoàn mỹ như ánh hoàng hôn trong bức tranh sơn dầu. Anh ôm cô trong lòng, như muốn khảm cô thành một khối với mình.

Lông mày anh nhếch lên, mỉm cười vui vẻ nhưng lại tỏ vẻ chịu đựng mà thờ dài.

"Em đúng là rất thích làm nũng."

Không ôm cô, cô liền bùng phát tiểu tính tình, thật là..... Đáng yêu muốn chết.

Lật Manh: "???"

Bị ôm lại còn bị giữ tay chân, làm thế nào để đẩy nam chủ vào đàn tang thi đây? Online chờ gấp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (13)

Cv-er: Kỳ Kỳ

Edit: Mi An

Beta: LoBe

Mặt Lật Manh đỏ lên, vội vàng nói: "Thả em xuống."

Cố Nặc: Con gái nói không cần chính là muốn.

Đôi môi mỏng mềm mại của anh, nhẹ nhàng dán lên lông mi không ngừng run rẩy của cô, đặt xuống một cái hôn.

Giọng nói của anh bình tĩnh mà ôn nhu.

"Ừ, thả em xuống ngay đây."

Lời nói đồng ý với cô nhưng lại không buông cô ra. Nếu cô muốn anh buông ra, nghĩa là anh hôn chưa đủ, không trấn an được tâm tư khát vọng muốn được ôm của cô. Ai, con gái đúng là phiền toái mà.

Khuôn mặt lạnh lẽo của thiếu niên rút đi về ngoài lãnh khốc cao ngạo, trong mắt chỉ còn ý cười ôn nhu đến kỳ lạ. Cảnh tượng tàn nhẫn nơi tận thế hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới trái tim tràn đầy ánh sáng mềm mại của anh.

Anh nhìn thiếu nữ trong lòng ngực, dây cột tóc của cô là do anh cột lên, nơ bướm xinh đẹp nay đã có chút lộn xộn. Cô phồng má, giống như đang tức giận, đôi mắt sạch sẽ lại trông mong trông anh. Tựa hồ đang oán trách anh gì đó.

Cố Nặc nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng cúi đầu hôn trán cô, sợi tóc trên trán cọ vào khóe môi anh. Anh thấp giọng nói:

"Đừng giận, sau này anh sẽ ngoan ngoãn dùng được tề màu xanh lục em chế tác mà."

Dùng tề màu xanh lục là nước súc miệng cô làm. Cô thích sạch sẽ nên hôn cô quá nhiều, cô sẽ chán ghét. Nhưng anh không nhịn được.

Lật Manh áp chế sức lực Hồng Hoang không chỗ sử dụng, nắm quần áo anh, vừa định nói một câu ác độc tàn nhẫn đến cực điểm, lại đột nhiên phát hiện hàng lông mi rậm của thiếu niên rũ xuống, ánh mắt nhu hòa từng chút một bị lạnh giá bao trùm.

Cố Nặc chợt xoay người, ôm Lật Manh nhảy lên trên, thân ảnh thiếu niên nhanh chóng biến mất tại chỗ.

Một con tang thi màu lam đáng sợ phá tan hơi nước, tập kích lao đến.

Một hơi của Lật Manh bị nghẹn vào trong miệng, cả khuôn mặt bởi vì chấn động lớn mà đập mạnh vào ngực Cố Nặc. Làn da lạnh lẽo làm cô run lên một chút.

Từ khi vừa mới xuyên qua, cô đã phát hiện thể lực của mình rất nát, nếu không phải còn biết làm chút được tề, cô sẽ trở thành một đống vô dụng hàng thật giá thật.

Con gió tanh hôi lạnh lẽo mà dữ dội tập kích mà đến, ngay lúc Lật Manh thấy hoa mắt thì mấy con tang thi cấp cao đã phát ra tiếng kêu thảm thiết, cơ thể đồng loạt bị phá tan.

Cố Nặc nhẹ nhàng rơi xuống đất, mái tóc ngắn phất lên trên, lộ ra đôi mắt đen kịt. Khuôn mặt anh lạnh lạnh, môi mỏng nhẹ nhàng "a" một tiếng.

"Vì để giết anh, đám người này thật là vất vả."

Không ngờ có nhiều tang thi cấp cao đến thế. Cố Nặc dùng lực lượng thủy hệ giết vô số tang thi.

Thiếu niên luôn sạch sẽ từ trước đến nay, giờ phút này cũng nhiễm vài đốm máu tanh hôi, trên mặt thậm chí bị vạch ra một vết thương chập vạt.

Nhưng người trong lòng ngực, lại không bị dính chút vết bẩn nào từ cuộc chiến đấu này.

Đầu của Lật Manh vẫn luôn bị Cố Nặc gắt gao ấn xuống. Ngón tay thon dài của thiếu niên xuyên qua tóc đè lên nơ bướm, không cho cô có cơ hội ngẩng đầu lên.

Không cho cô nhìn thấy một màn tàn khốc đầy máu tanh nhất của tận thế.

Mặt cô bị áp vào ngực anh, chỉ nghe được bên trong lồng ngực của anh tiếng tim đập kịch liệt.

Cuộc chiến đấu rất dữ dội, nhưng cô lại không chịu một tia thương tổn nào, chỉ nghe được tiếng thở dốc dày nặng của Cố Nặc trên đỉnh đầu.

Ngay cả tiếng vật sắt nặng rơi xuống đất cũng vang lên.

Chỉ khi Cố Nặc bị ép đến cực hạn, anh mới có thể cời bỏ công cụ huấn luyện trên người.

Lật Manh mím môi, ngón tay nắm phần áo trước ngực anh vài lần siết chặt, lại không dùng sức đẩy anh ra lần nào nữa.

Dù là có mấy lần, cô đã cảm thấy anh lung lay sắp đổ.

Cuối cùng, bốn phía yên lặng lại.

Cố Nặc rút cuộc buông tóc cô ra, cô cũng có thể ngẩng đầu, thiếu chút nữa đã bị nghẹt thở chết trước ngực anh. Kết quả vừa mới nhấc đầu lên, liền nhìn thấy một con quái vật thật lớn đang điên cuồng giãy giụa ở cách đó không xa.

Con quái vật đang bị hơi nước vây quanh, là tập hợp thể của vô số tang thi.

Đây là..... tang thi cấp 10.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (14)

Tang thi cấp cao nhất là một tồn tại vô cùng đáng sợ, có thể tàn sát cả một căn cứ. Cố Nặc không phải kẻ vô địch, nên quá mức miễn cưỡng khi phải một mình đối phó với loại tang thi này.

Anh mím chặt bờ môi mỏng, nhưng vào lúc nhìn thấy Lật Manh ngẩng đầu lên, khoe miệng lập tức giương lên ý cười nhàn nhạt.

"Tiểu Manh, muốn xem pháo hoa không?"

Lật Manh nhìn chằm chằm sắc mặt vô cùng trắng bệch của anh, do dự một chút, ngón tay siết phần áo trước ngực anh giật giật.

Cố Nặc cười cười, lấy tay che mắt cô đi, mà môi anh cũng in lên mu bàn tay của mình. Anh cảm nhận được lông mi cô đang run rẩy, đảo qua bàn tay anh.

Cuối cùng vẻ kiên quyết cùng điên cuồng xuất hiện trong mắt anh.

Thật muốn, lôi kéo cô chết cùng anh. Luyến tiếc để cô sống trong thời kì tận thế mà không có anh.

Nghĩ đến chuyện về sau anh không còn nữa, cô phải lẻ loi sống một mình, hoặc ở bên ai đó mà quên đi anh, tâm liền bị điên cuồng ghen ghét cùng thống khổ vò nát.

Lật Manh nghi hoặc hô: "Cố Nặc?"

Cố Nặc ngọt ngào nở nụ cười, ôn nhu đáp: "Ừ, anh ở đây mà."

Tiếc một điều rằng là, anh không nở.

Vừa dứt lời, anh dùng hết tất cả sức mạnh, kíp nổ cơ thể tang thi. Đây là sinh mệnh lực cuối cùng của anh. Anh muốn mang theo tất cả tang thi cùng xuống địa ngục, miễn cho khi anh không còn nữa, cô sẽ bị tang thi công kích.

Cuối cùng, anh nhẹ giọng nói: "Xong rồi, em xem."

Anh lấy tay ra. Nước mưa rơi xuống bao phủ khắp bầu trời, rửa trôi đi tất cả xương cốt của tang thi, bao gồm cả con tang thi thập giai đáng sợ ấy cũng đã trở thành mảnh vỡ.

Nước mưa như những cánh hoa héo rũ, rơi vài đầy đất.

Lật Manh bị nước ập xuống ướt đầm cả đầu, giật giật khóc miệng: Tang thi..... bị diệt hết rồi? Không ngờ nam chủ hung tàn đến tình trạng này luôn.

Lật Manh ngơ ngác nhìn xung quanh, dùng nói một con tang thi cũng không để lại cho cô chút. Đột nhiên cô phát giác ra gì đó, sờ tay ra sau lưng Cố Nặc, ướt đầm dề.

Lật Manh ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh, lại phát hiện thiếu niên đã quỳ một gối xuống đất, buông cô ra. Anh suy yếu đến nỗi không chống đỡ được cơ thể mình, hai tay vẫn ôm eo cô, giữ tư thế quỳ.

"Tiểu Manh."

Cố Nặc ngẩng mặt lên, hơi ngửa ra sau lộ ra cằm cổ trắng tinh, anh lặng lẽ lưu luyến nhìn khuôn mặt mờ mịt của cô.

"Thật muốn..... cùng em ăn mì gói thêm một lần nữa."

Anh lầm bầm nói, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại. Mà Lật Manh đã thấy được vết thương do bị tang thi xé rách trên tấm lưng của anh, dòng máu đỏ loang bắt đầu trở nên sẫm đen đi.

Đây là hiện tượng bị virus tang thi ô nhiễm.

Mặt đất trống không, chiến trường bị nước trôi gột rửa. Nơi ấy chỉ duy nhất một thiếu nữ đang đứng, sững sờ hồi lâu, cuối cùng cô ôm đầu gào lên thảm thiết: "Cố Nặc sao anh cái tên vương bát đần này lại chết vậy, sống lại cho em, thân là nam chủ, sự cuồng khóc ngẫu lòi của anh đâu?"

Không phải nói nam chủ bị cho tang thi ăn, sau đó sẽ đại sát tứ phương sao?

Bây giờ ngòm củ tỏi rồi, cô đi đâu tìm một tặn thể chi vương nữa?

Từ từ.....

Ngón tay Lật Manh run rẩy, đưa tới dưới mũi Cố Nặc. Còn hô hấp mỏng manh.

Cô thở ra một hơi nhẹ nhõm, quả nhiên là hào quang nam chủ, anh còn sống. Cô vừa định khiêng anh rời đi nơi này, bỗng nhiên nhớ đến nhiệm vụ của mình.

Đứng rồi, phải đẩy anh cho tang thi ăn, còn phải nói thoại kịch nữa. Nhưng..... Tang thi đã chết sạch hết rồi.

Lật Manh lật lật cốt truyện công lược, trong đó không có phương án khẩn cấp. Thôi vậy, cô cuộn tay lại gõ gõ đầu mình, sau đó hạ quyết tâm, xoay người đè lại bả vai Cố Nặc. Anh vẫn còn tư thế quỳ một gối xuống đất ấy. Sắp bỏ mình rồi mà còn nhân rồi duy trì tư thế làm màu, quả nhiên là nam chủ.

Ngón tay Lật Manh nhẹ nhàng đặt lên vai anh, thiếu niên cả người đều thấm đẫm máu còn vương hơi nước tươi mát, đầu ngón tay chạm vào anh, ngay sau đó, anh cũng nhẹ nhàng, chậm rãi, bị Lật Manh "đẩy" nằm xuống đất.

Lật Manh thở ra một hơi, sau đó giật giật sắc mặt, hai mắt vận vẹo hồi lâu, không tạo ra được cảm giác buồn vui đan xen bi thương, nhăn mũi lại, cũng không nhăn ra được ngoan độc vận vẹo đáng chết.

Môi giật giật, cuối cùng cô dùng giọng điệu cực kỳ khô cằn, như đọc bản kiểm điểm mà nói. "Cố Nặc, em rất xin lỗi, kiếp sau trả lại anh."

Ừm, nhiệm vụ một đã hoàn thành. Tuy có chút nể tình nương tay, nhưng các bước nên có đều có hết rồi.

Lật Manh ngồi xổm xuống vuốt tay vỗ vỗ mặt Cố Nặc, "Người anh em, chờ trở thành tặn thể chi vương đi."

Cố Nặc sau khi bị tang thi gặm, chính là một tồn tại vô địch trong tặn thể a.

Đột nhiên cô phát hiện có gì đó không thích hợp, tay cô chạm tới đôi môi mỏng tái nhợt của thiếu niên, lại sờ sờ cái mũi thanh tú của anh.

Cố Nặc..... đã dùng hô hấp.

Lật Manh: Không phải bảo là thể giới chi vương..... cuồng khóc ngẫu lòi sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tặn thể - Công chúa nhỏ của nam chủ (15)

Trong cốt truyện có nói, sau khi bị đẩy vào đàn tang thi, Cố Nặc sẽ mất tích một đoạn thời gian. Hắn sẽ trải qua một ít trắc trở, nhận được cơ duyên rất lớn, thăng cấp dị năng, miễn dịch virus tang thi, trở thành người lợi hại nhất trong tận thế.

Một ít trắc trở.

Chút trắc trở.

Trắc trở.

Trắc trở chính là Cố Nặc chết trắng cảng.

Lật Manh cố hết sức kéo Cố Nặc vào trong một căn phòng bị bỏ đi.

Bên ngoài bắt đầu hạ xuống mưa axit.

Đây là cảnh tượng đặc trưng tại nơi tận thế này.

Mưa axit có thể ăn mòn da người, nếu cứ ở bên ngoài mãi, thậm chí còn có thể lột cả một tầng da. Mà một khi xuất hiện mưa axit thì sẽ kéo dài rất nhiều ngày, có đôi khi có thể dài đến ba tháng.

Trong tận thế, ngoại trừ tang thi, thứ càng ác liệt hơn chính là môi trường xung quanh.

Lật Manh thả thi thể Cố Nặc lên giường.

Sắc mặt thiếu niên tái nhợt, anh nằm vô cùng yên lặng, đôi môi mỏng mất đi huyết sắc như là cánh hoa không được uơm nước, trong vẻ mềm mại lộ ra một màu xám trắng của tử khí.

Nơ con bướm được thắt của Lật Manh đã sớm bị tuột ra, mái tóc đen sạch sẽ trở nên rối bù.

Cô duỗi tay lau đi mồ hôi trên trán, sau đó bắt đầu lấy ra một đồng dược tề trong váy, chúng đều là những chiếc bình sứ loại nhỏ.

Trong cốt truyện không nói Cố Nặc chết, nên có lẽ là vẫn có thể cứu giúp một hồi.

Lật Manh rửa sạch miệng vết thương cho hắn một chút, máu đã đen hết cả rồi.

Thiếu niên yếu ớt dựa vào vai Lật Manh, hàng lông mi mảnh dài khép lại dưới đôi mắt đang nhắm chặt của anh, tạo ra một tầng bóng ma tĩnh ảo.

Sau khi băng bó vết thương cho anh xong, Lật Manh mới ngược mắt lên nhìn anh, thiếu niên đang yên tĩnh nằm ấy không giống như đã chết rồi, ngược lại càng giống như chàng hoàng tử đang chìm vào giấc ngủ say. Đôi môi mỏng nhạt màu mềm mại, làn da trắng nõn lạnh lẽo dị thường.

Hiếm khi trái tim sắt thép của Lật Manh có một chút rung động.

Cố Nặc, cũng khá tuần tú đấy.

Lật Manh một bên cảm thán, một bên rót mấy bình độc dược cho Cố Nặc, lấy độc trị độc, xem có thể cứu anh về không.

Người cũng đã chết rồi.

Tùy tiện chữa đi.

Đã thử toàn bộ dược tề rồi, Cố Nặc vẫn nằm như xác chết.

Lật Manh gỡ gỡ tóc, xem ra cái chiêu chữa người chết như người sống này không thể thực hiện được rồi.

Cô ngơ ngác nhìn hồi lâu, cuối cùng kéo váy lên đến đùi, một chân đạp lên giường, tư thế vô cùng dửng dưng, cô duỗi tay tuyệt vọng che mặt.

"Chết thật rồi trời ơi."

Cái nhiệm vụ chó má gì thế này.

Nếu hệ thống khởi động máy trở về thấy nhiệm vụ thất bại, có lẽ cô cũng sẽ nhận được kết cục chết thôi.

Mấy cái mau xuyên vắn, hệ thống vẫn không phải đều như thế này sao, hờ chút là hạ sét đánh xuống ngay khi nhiệm vụ thất bại, không chém hồn mi thành que cay hằm cà chua thì không bỏ qua.

Lật Manh nhìn thoáng qua Cố Nặc đang nằm trên giường.

Mái tóc ngắn mềm mại của thiếu niên xõa ra trên giường. Đôi mắt xinh đẹp dường như có thể nuôi nắng ngôi sao lớn lên cũng nhắm lại.

Hốt mất cô đột nhiên đỏ lên, dù sao đều là người, lâu dài đều sinh ra cảm tình, gần hai năm ở chung với nhau, cô đều xem anh là bạn tốt, vẫn luôn cho rằng anh sẽ không có chuyện gì, dù sao còn có quang hoàn vai chính cơ mà.

Không ngờ cuối cùng lại chết.

Lật Manh đuổi tay xoa xoa hai mắt, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Cô cột tóc lên một lần nữa, tuy không đẹp như khi Cố Nặc làm giúp, cũng không dám đi xa, dù sao mưa axit vẫn còn.

Cô loay hoay qua lại, cuối cùng tìm được một thùng mì ăn liền cùng một bịch giấm bông quá hạn trong một căn phòng gần đây.

Lúc Lật Manh trở về, trời đã tối rồi. Thiếu niên ấy vẫn nằm trên giường, khuôn mặt trắng nõn lạnh lẽo vô cùng bất mắt trong bóng tối.

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, bờ môi mềm mại ấy tựa hồ được phốt lên một màu tường vi yêu dị kì lạ.

Lật Manh cũng không nghĩ nhiều, kéo ra thiết bị khởi động điện dự phòng trong này. Sửa nửa giờ, cuối cùng cũng khởi động được.

Cô chỉ dám một cái đèn ngủ nhỏ, sau đó bắt đầu dùng nồi cơm điện nấu cơm, tận thế mới chỉ bắt đầu hơn một năm, rất nhiều đồ điện còn sử dụng được.

Nấu một nồi mì ăn liền, thả một chút giấm bông vào, Lật Manh lấy đĩa ra, lạy một lạy với Cố Nặc.

"Nếu trong di ngôn của anh nói muốn ăn mì ăn liền, em sẽ nấu, đi hoàng tuyền nhớ chờ em, em sẽ đến làm bạn với anh sớm thôi."

Chờ khi nào hệ thống trở về, phòng chừng đón chờ cô chính là kết cục như Cố Nặc.

Lạy xong, Lật Manh liền xắn cổ tay áo lên, bắt đầu ăn mì.

Tuy đau lòng, nhưng cũng không thể lãng phí, ăn no rồi đau lòng tiếp đi.

Vừa mới cắn giấm bông một cái, đột nhiên nàng nhận ra có gì đó không đúng, ngơ ngác giương mắt lên nhìn, thấy thiếu niên vốn đang nằm không biết từ khi nào đã ngồi dậy.

Tóc mái màu đen lòa xòa trước mắt anh, cổ áo mở rộng ra để lộ đường cong xương quai xanh duyên dáng, làn da quá trắng bệch, ngược lại không có cảm giác ấm áp như của nhân loại.

Mà đôi mắt của anh, không ngờ là có màu của viên hồng thạch sâu sắc.

Tầm mắt hai người giao nhau một hồi.

Thiếu niên đột nhiên thò qua có chút chậm chạp, chớp mũi hơi động, tựa hồ như ngửi được cái gì.

Lật Manh vừa mới phản ứng lại, nhận ra có gì đó không thích hợp, tay anh đã chụp lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, kéo cô vào trong lòng.

Ngay sau đó, thiếu niên bóp chặt gương mặt cô, cúi đầu thô bạo ngậm lấy môi cô, hàm răng bén nhọn gần như muốn đâm thủng làn da non mềm của thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (16)

Lật Manh sững sốt, chỉ cảm thấy khỏe môi tê rần, chưa kịp phản ứng lại, thiếu niên đã xâm nhập sâu hơn nữa, tựa hồ muốn hút ra cái gì đó. Hàm răng sắc nhọn tựa răng nanh của ma cà rồng, mang theo lực công kích đáng sợ, tham lam mà thân mật muốn cướp đi tất cả mọi thứ của cô.

Lật Manh lập tức lấy được tề ra, phun về phía anh. Thiếu niên khựng lại, chậm rãi nâng hàng lông mi vừa dài vừa cong lên, bên trong tròng mắt màu đỏ sáng trong mang theo sự khát cầu ngây ngô.

Anh cảm nhận được một hương vị rất ngọt, rất ngọt.

Mới vừa mở mắt ra liền nhìn thấy cô, gần như không cách nào kìm được, anh như một con mãnh thú săn mồi, chụp lấy cô, vốn dĩ muốn cắn cô, nhưng hàm răng vừa hạ xuống, trong đầu lại xuất hiện một cái cảnh cáo rõ ràng.

Không thể..... Không thể thương tổn cô ấy.

Lật Manh thấy anh sững sờ, cho rằng được tề có hiệu quả, bình tĩnh duỗi tay đẩy đẩy anh ra. Đẩy không được, ngón tay cô hung hăng đặt lên mặt anh, dùng sức đẩy ra, cuối cùng dùng sức đè xẹp lép ngũ quan anh, một lần nữa đẩy anh về lại trên giường.

Vừa tỉnh lại liền cắn người, đúng là không bớt lo.

Lật Manh thấy môi mình rất đau, cô duỗi tay sờ sờ cánh môi ướt át, nhũ mảy oán giận: "Cố Nặc, anh đói bụng thì cũng đừng cắn em "

Nói xong Lật Manh tỉnh ngộ, "Dù lo lắng giảm bông bị em ăn hết, anh cũng không thể cướp nó từ miệng em "

Nhưng thiếu niên không nói lời nào, dưới mái tóc rối bời, đôi mắt màu đỏ trong sáng xinh đẹp của anh vẫn không nhúc nhích mà nhìn cô chăm chăm, sau đó đầu lưỡi anh khẽ vuron ra một chút, liếm qua cánh môi mỏng diễm sắc, như đang hỏi vị cái gì vậy, mang theo cảm giác mị hoặc làm người ta rùng mình.

Lật Manh dù ngây ngốc thế nào đi nữa cũng cảm thấy anh có gì đó không thích hợp. Trong tay cô nắm chặt cái chai chứa được tề, nhìn thiếu niên đang ngồi yên trên giường. Khuôn mặt anh lạnh lẽo, trắng bệch, trắng đến quỷ dị. Một chút răng nanh dần dần lộ ra từ cạnh cánh môi hồng nhạt.

Đôi mắt xinh đẹp không còn thuần một màu đen nữa, mà là màu đỏ..... lạnh lẽo, kinh diễm vô cùng.

Đột nhiên cô nhớ ra, mắt của tang thi thập giai chỉ có hai loại màu sắc, một là màu trắng, hai là màu đỏ. Nghe nói tang thi thập giai có mắt đỏ còn lợi hại hơn tang thi mắt trắng. Mà con tang thi Cố Nặc xử lý ấy, có mắt màu trắng.

Cho nên.....

Đầu Lật Manh sắp bự ra, gian nan nghĩ, đừng nói là cảm nhiễm thi độc biến thành tang thi rồi chứ. Nhưng lúc xuất hiện trong phần sau của cốt truyện, rõ ràng anh là người mà.

Dù vốn hiểu biết của Lật Manh ít ỏi thế nào đi chăng nữa, cô cũng biết virus tang thi thông qua miệng vết thương mà lây bệnh. Vừa rồi anh nhào lại đây cắn cô, phỏng chừng không phải muốn ăn giảm bông. Mà là muốn nuốt cô.

Nghĩ đến đây, Lật Manh chậm rãi lùi ra sau một bước.

Mà Cố Nặc đang ngồi trên giường, đôi mắt chậm rãi nhìn chăm chăm cô. Nhìn người đã biến thành tang thi này, trong lúc nhất thời Lật Manh không biết nên giải quyết thế nào.

Người và tang thi không cách nào chung sống với nhau. Cho nên cô cảm thấy mình vẫn nên tự động biến mất, về căn cứ chờ anh, khi nào anh biến thành người lại tới xách cô cho tang thi ăn.

Lật Manh mím môi, lùi lại đến cạnh cửa, ngón tay đụng tới nắm cửa, chậm rãi vặn ra. Thiếu niên trên giường đột nhiên nhảy dựng lên, động tác tựa như một con mãnh thú đáng sợ, sức bật cực hung hãn mà xông tới.

Lật Manh lập tức kéo cửa ra, nhưng một đôi tay đã đè lên ván cửa thật mạnh, hung hăng chặn lại. Cánh cửa được mở một nửa cứ như vậy một lần nữa đóng cửa, vang lên tiếng kêu thanh thúy mà trầm trọng.

Lật Manh đưa lưng về phía thiếu niên đằng sau. Một hơi thở tươi mát lạnh băng truyền đến từ phía sau, nhưng không có mùi hư thối mà tang thi nào cũng có, mà là hơi thở mát lạnh vì dị năng chỉ có trên người Cố Nặc.

Mùi hương như cây kem mùa đông, rất dễ ngủ.

Trong lòng Lật Manh dâng lên niềm hy vọng. Có lẽ Cố Nặc vẫn còn ý thức, dù sao anh cũng là vai chính, dưới sự bảo bọc của hào quang vai chính thì không có khả năng sẽ xảy ra biến cố gì.

Mắt nàng mong đợi quay đầu nhìn lại, lại thấy thiếu niên cao hơn cô một cái đầu vẫn giữ tư thế chống hai tay lên ván cửa, khóa cô ở giữa ván cửa và anh, đôi mắt đỏ chót lạnh lẽo của anh vẫn không nhúc nhích, cứ như vậy mà chuyên chú nhìn cô.

Lật Manh thật cẩn thận kêu một tiếng: "Cố Nặc?"

Cố Nặc hí hí mắt, động tác rất nhẹ, cúi đầu xuống. Trong phòng chỉ thấp duy nhất một ngọn đèn, quá mức âm u. Anh đứng ngược với quang sáng nhạt ấy, để sát vào mặt cô, chớp mũi cọ lên gương mặt cô.

Hô hấp không hề phập phồng, giọng nói của anh khàn khàn lạ thường "Đói....."

Lật Manh vui vẻ, biết thế nào là đói thì thực sự còn ý thức rồi. Khi cô vừa định duỗi tay vỗ lên vai anh, nói cùng nhau ăn mì gói thì đôi môi mỏng của thiếu niên thừ một chút, lộ ra răng nanh màu trắng, nho nhỏ nhòn nhòn.

Trong bóng đêm, môi anh đỏ bừng như tường vi, chớp mũi thân mật cọ cọ da mặt cô, giọng nói khàn khàn vô cùng lại mang theo đói khát làm người ta rùng mình.

"Em..... ngọt quá."

Lật Manh: "....."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (17)

Tang thi có thể nói sao?

Đây không phải trọng điểm, nhưng tang thi còn biết ngọt là sao?

Trong đêm đen tối tăm, dưới ánh đèn có chút mập mờ ái muội, làn da của thiếu niên lại lạnh lẽo như thế.

Hơi thở tuy lạnh, nhưng môi anh lại mềm mại lạ thường.

Anh cúi đầu, thân ảnh thon dài hoàn toàn bao phủ cô trong vòng tay của mình.

Con mồi nhu nhược đáng yêu giẫy giụa trong lòng ngực anh, tròng mắt nhìn anh.

Đôi mắt màu đỏ máu lạnh lẽo của thiếu niên mang theo một chút ngây thơ như mới chào đời, cũng mang theo bản năng săn thú tàn nhẫn.

Anh chậm rãi cạo đôi môi mỏng lên mặt cô, từng chút từng chút, vươn đầu lưỡi ra liếm làn da cô như đang nhấm nháp.

Làn da ấm áp, non nớt mềm mềm, ngọt ngào như thạch trái cây.

Thiếu niên vừa lòng nheo mắt lại.

Con mồi này, ăn rất ngon.

Ngón tay Lật Manh thủ sẵn chai dược tề, cái này được dùng để công kích tang thi.

Cơ thể cô cứng đờ, tính toán làm anh ngã sập xuống, nhưng dược tề đều đã mở ra, vậy mà anh vẫn sừng sững không ngã như trước.

Xem ra tang thi thập giai quá trâu bò, dược tề của cô cũng không dùng được.

Mà cái thân thể rách nát này của cô, thể lực nát đến nỗi chạy trước mấy km cũng chạy không thoát, càng đừng nói chơi với tang thi thập giai.

Xem ra chỉ có thể dùng chiêu cảm hóa để làm anh ta nhớ tới ký ức khi còn là nhân loại.

Lật Manh mím môi, sau đó chậm rãi nói, "Cố Nặc, anh còn nhớ em là ai không?"

Thiếu niên khẽ liếm cảm cô, tựa hồ đang nhấm nháp xem nơi nào cắn ngon nhất.

Cô sợ ngứa, nhịn không được nâng cằm lên, giọng nói bắt đầu phát run.

Bởi vì buồn cười.

"Anh thích ăn mì gói, nhớ không?"

Trong trí nhớ mơ màng của thiếu niên dường như hiện lên hình ảnh nào đó, mì gói.....

Không, hình như là ai đó đang ôm gói mì, cười vô cùng đáng yêu mà nhìn anh.

Giống như..... Một trận bén nhọn đau đớn đầu óc làm đồng tử anh co chặt lại.

Thiếu niên chợt cứng đờ mang đến hy vọng cực kì lớn cho Lật Manh, "Anh còn thích mua một đồng giày, quần áo, váy gì đó của nữ."

Thật ra ngay từ đầu khi Cố Nặc mua mấy cái đó, trong lòng cô hiện lên một suy nghĩ quỷ dị.

Có lẽ Cố Nặc có sở thích đặc thù gì đó, chẳng hạn như thích giả nữ, lại vì hình tượng mà không dám nói, cho nên nương theo cái có mua cho cô mà liêu

mạng phá sản.

Dù sao lần nào cũng nhìn thấy anh đường đường một đấng nam nhi, mà lại nghiêm túc vui vẻ chọn lựa một đồng váy áo nhiều như chồng sách hơn cô nữa, không thể không hiểu sai được.

Đáng tiếc chính là, qua lâu như vậy, Cố Nặc cũng chưa bao giờ mặc váy.....

Thiếu niên có tai như diếc vươn đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng trượt xuống phần cổ cô, chiếc răng nanh nhỏ cũng cọ xát qua, để lại một dấu vết hồng nhạt trên làn da trắng nõn của thiếu nữ.

Cô tiếp tục run run, muốn cười, lại cảm thấy bầu không khí không thích hợp để cười.

Lật Manh đang ghen cười nên biểu cảm vô cùng cứng nhắc, gần như cách xa không chỉ một cái vũ trụ so với ý định muốn biểu diễn đáng về cảm động đất trời, rồi lệ đầy mắt mà cảm hóa anh như ban đầu của cô.

Tay cô chỉ giật giật, luồn theo khe cửa sờ soạng vũ khí.

Nếu có đinh, đâm vào đầu tang thi có thể làm hấn mất đi khả năng hành động trong giây lát.

Nếu có tấm ván gỗ, đập lên đầu một chút cũng có thể khiến hấn ngừng công kích.

Dù sao vai chính bắt từ mà.

Cô vật lộn anh thế nào, anh cũng không có việc gì..... nhì.

Đột nhiên thiếu niên cảm nhận được động tác của cô, anh không kiên nhẫn mím môi, một tay chế trụ cổ tay cô, hung hăng hướng đẩy lên trên, một tay khác đè sẵn eo cô, không cho cô chút cơ hội vùng ra được.

Hơi thở của thiếu niên dồn dập mà lạnh băng, mang theo sức ép không thể chống cự, liếm liếm đôi môi hồng nhạt của mình. Sau đó anh cúi đầu, muốn cắn cổ cô.

Anh đói bụng.

Mà ăn cô rất ngon.

Bảo động đang inh ỏi trong đầu vẫn là có chút yếu ớt so với dục vọng muốn ăn.

Một trận lạnh lẽo chạy từ sống lưng Lật Manh lan ra cả người, chiếc răng nanh kia chậm rì rì cọ qua động mạch cổ của cô, cái cảm giác nhòn nhòn lạnh lẽo này gần như muốn theo mạch đập của cô, tiến vào trong tim cô.

Nếu bị cắn một ngụm, tuyệt đối sẽ biến thành tang thi.

Hệ thống trở về thấy cô biến thành một con tang thi, khẳng định sẽ phán xét nhiệm vụ thất bại.

Bởi vì nhiệm vụ thứ hai là, Cố Nặc đẩy cô cho tang thi ăn, mà không phải Cố Nặc biến thành tang thi rồi ăn cô.

Anh liếm một hồi lâu, rốt cuộc hé miệng ra, lúc vừa định cắn xuống, lại nghe được tiếng khê thờ dài của thiếu nữ.

"Cố Nặc, anh đã rời khỏi em 21601 giây rồi, không muốn hôn em sao?"

Sáu tiếng, vừa vặn là thời gian kể từ lúc Cố Nặc bị tang thi công kích đến khi anh vừa mới tỉnh lại.

Cố Nặc đã nói, sau khi anh rời đi cô rồi trở về, sẽ hôn cô một chút.

Nụ hôn chào buổi sáng chính là vì vậy mà có.

Bởi vì người này nói, ngủ cũng coi như rời đi rồi.

Động tác của thiếu niên cứng đờ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (18)

Ánh mắt Lật Manh sáng lên, không ngờ có hiệu quả rồi. Xem ra đối với người bị mất trí nhớ, nhắc lại những việc trong quá khứ vẫn có tác dụng.

Nàng lập tức không ngừng cố gắng, "Sau khi hôn còn uống rất nhiều nước súc miệng sát khuẩn, loại em uống là màu xanh lá cây, anh còn nhớ không?"

Phương pháp làm nước súc miệng là thứ độc nhất vô nhị do cô làm ra. Đây chính là một trong những thứ làm cô kiêu ngạo nhất.

Thiếu niên: "....."

Lật Manh nở một nụ cười ngây ngốc "mềm mại", "Anh còn nhớ em không? Cố Nặc."

Giọng nói của thiếu nữ không chỉ trầm thấp, còn mềm mại dễ nghe.

Răng nanh của thiếu niên tang thi chần chờ một chút, cuối cùng nhẹ nhàng rời đi cần cổ mảnh khảnh của cô. Lật Manh cho rằng anh đã nhớ ra, còn cảm thán không hổ danh là hào quang của vai chính, biến thành tang thi rồi còn có thể khôi phục được nhanh như thế. Kết quả giây tiếp theo, thiếu niên lui ra sau vài bước, trong bóng đêm âm u, anh quay mặt nhìn ra ngoài.

Ngoài cửa, có gì đó đang ngo ngoe rục rịch.

Là tang thi, tang thi cao giai.

Chóp mũi anh giật giật, dường như người được mùi hôi, làm anh chán ghét nhìn lại đôi mày tinh xảo. Trong bóng đêm, thiếu niên hơi hạ người xuống, bên dưới mái tóc đen rối bù, trong đôi mắt màu đỏ lưu chuyển quang hoa mê người.

Anh nhảy lên cửa sổ, ngón tay cào vào ven cửa sổ được làm từ gỗ thật mạnh, nứt toạc ra, vỡ vụn. Tóc của Lật Manh thậm chí bị vụn gỗ vỡ vấy lại đây dính lên không ít.

Ngoài cửa sổ lập tức truyền đến tiếng gầm gừ điên cuồng của một con tang thi khác. Tiếng rít gào ấy khàn khàn dị thường, cũng giống như tiếng của Cố Nặc sau khi bị biến thành tang thi.

Đây là di chứng dây thanh bị hao tổn.

Có tang thi khác tới, nên Cố Nặc mới bị hấp dẫn sự chú ý.

Lật Manh thừa dịp Cố Nặc không ở đây dọn lại được tề của mình một chút, sau đó cầm đĩa vớt lên hai sợi mì lạnh, ăn hết, còn những sợi dưới đáy nồi thì bỏ, không có thời gian ăn, phải chạy trốn đã, nếu không Cố Nặc giết tang thi xong rồi, trở về đói bụng cũng chỉ có thể ăn cỏ.

Lật Manh bò ra ngoài từ một cánh cửa sổ khác, phát hiện không biết tang thi đã bị cái gì hấp dẫn, một đồng bóng đen lung lay tụ tập bốn phía nhà ở.

Ánh mắt Lật Manh lạnh lùng, lắc lắc được tề, chỉ còn dư lại một ít, nhưng nếu chạy nhanh, hẳn là vẫn có thể chạy thoát. Bởi vì tang thi bình thường, cho dù là tang thi cao giai, chỉ số thông minh đều có hạn.

Cô cũng có một ít bản lĩnh trốn tang thi. Lật Manh nhảy xuống cửa sổ, cúi người, từng bước một yên lặng ra ngoài. Đột nhiên hướng mưa axit trút xuống thay đổi. Không chỉ mưa axit, còn có ánh lửa, lôi điện, gió lốc đổ xuống từ trên trời.

Trong nháy mắt, tiếng tru thê lương của tang thi vang lên. Căn phòng bị cổ lực lượng này đè ép đến nỗi nghiêng cả nền móng, thiếu chút nữa chặn cả Lật Manh đang trốn trong góc tường. Cô lập tức chạy ra từ ven tường, chưa kịp thở một hơi liền nhìn thấy Cố Nặc đang đứng trong bão táp cách đây không xa.

Vô số xương cốt và thi thể của tang thi vỡ vụn đầy đất.

Anh đứng trong mưa, sắc mặt vừa trắng nhợt vừa lạnh, bình tĩnh không gợn sóng, hàng mi mảnh dài phủ đầy nước. Thiếu niên xinh đẹp, bắt mắt như vị thần đứng ở trung tâm thế giới, mà giữa những ngón tay thon dài của anh, cầm mấy viên tinh thể trong não bộ của tang thi.

Lật Manh không nói hai lời, cất bước xoay người liền chạy. Đừng trách cô không xem bạn bè ra gì, bởi những ai bên cạnh vai chính, không phải pháo hôi chờ chết, chính là địch nhân chờ chết. Cô vừa lúc mang bảo hiểm kép chờ chết, kiêm cả pháo hôi lẫn địch nhân.

Thân là vai chính, Cố Nặc lăn lộn kiểu gì cũng không chết được, cho nên một khi xảy ra chuyện gì, cô chạy ngay sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

Đôi mắt đại ra mà xinh đẹp của thiếu niên, chậm rãi nhìn về phía con mồi nhỏ đang chạy trốn ấy. Anh cúi đầu nhìn tinh thể trên tay mình.

Ăn được.

Tinh thể trong lòng bàn tay anh biến mất vài viên, cuối cùng chỉ còn dư lại một viên.

Không nở ăn.

Tuy thiếu niên còn chưa no, nhưng vẫn không chịu ăn hết viên tinh thể tốt nhất cuối cùng, giống như muốn để lại cho ai ăn.

Là ai nhỉ?

Thiếu niên cúi đầu, mái tóc ướt sũng buông xuống trước mắt, khuôn mặt đầy vẻ mờ mịt ủy khuất.

Nghĩ không ra.

Sau đó anh ngửi ngửi không khí, mùi vị thơm thơm ngọt ngọt ấy đang càng ngày càng xa. Đồng tử thiếu niên co rụt, con môi.... con môi ngon nhất của anh.

Trong nháy mắt, thân ảnh anh biến mất tại chỗ. Mà Lật Manh đã chạy ra sân, không màng đến mưa axit, cô mạo hiểm tính toán đường về căn cứ. Đột nhiên một trận kinh phong đánh tới từ phía sau.

Da lông cô theo phản xạ dựng lên, lại trốn không thoát. Một vật thể đã ập lên lưng cô thật mạnh, trực tiếp đè cô xuống ao nước bẩn.

Lật Manh rất muốn chửi má nó.

Nhưng vừa quay đầu, lại nhìn thấy Cố Nặc ngồi trên eo cô. Đồng tử màu đỏ của thiếu niên sáng lấp lánh, xinh đẹp dị thường. Anh mím môi môi hồng nhạt, khuôn mặt ngây ngây ngốc ngốc lần đầu tiên xuất hiện một tia chần chừ.

Sau đó anh vươn đầu ngón tay ra, chọt khuôn mặt mềm mại của thiếu nữ một cái.

Lật Manh nhin không được phòng má, tức. Nếu không phải đối phương là tang thi, cô đã lấy giày tâng một cái rồi.

Cuối cùng thiếu niên xác định xong gì đó, hẩn nghiêng đầu, trầm mặc vài giây, mới chậm rãi vươn tay ra. Ngón tay thon dài, đốt ngón tay rõ ràng trắng nõn không tí vết, đẹp dị thường. Mà trong lòng bàn tay, là một viên tinh thể trong suốt của tang thi cao giai, phát ra ánh sáng yếu ớt trong bóng đêm.

"Ấn."

Giọng anh khàn khàn, mà kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (19)

Khuôn mặt chết lạng lạnh như băng, đôi mắt đỏ rực đầy nguy hiểm mang theo sắc thái cường bức ép buộc.

Thiếu niên tang thi cầm lấy viên tinh thể tốt nhất mà mình cướp được, nhét vào miệng Lật Manh.

Lật Manh ngậm chặt miệng, thứ này ngoại trừ tang thi cùng dị năng giả, ai ăn người đó chết, hơn nữa còn không chịu được năng lượng trong tinh thể, trực tiếp nổ pháo hoa chết tại chỗ.

Cô từng nhìn thấy một người thường nhấm tinh thể là thức ăn, ăn vào, lúc chết kêu một tiếng vô cùng thảm thiết.

Sợ mình bị nổ chết, Lật Manh chết cũng không chịu hé miệng.

Thiếu niên híp đôi mắt đỏ máu xinh đẹp lại, tựa hồ có chút bất mãn cô không nghe lời.

Anh vươn một bàn tay khác ra, ngón tay thon dài hướng về phía khuôn mặt trắng mềm của cô, kéo.

Kéo biến dạng luôn cái má mềm phúng phính của cô, tính toán cạy miệng cô ra một khe hở nhỏ, lại nhét tinh thể vào trong.

Không ngoan ngoãn mà ăn, sẽ chết.

Thiếu niên nghiêm túc nghĩ.

Lật Manh kiên định cắn môi, mặt có bị kéo thành cái bánh bao đi nữa cũng muốn cắn chặt răng.

Ăn cái giống này sẽ bị chết rất khó xem.

Kéo một hồi lâu, véo đỏ cả khuôn mặt cô luôn.

Ngón tay của thiếu niên khựng lại, ngơ ngác nhìn chăm chăm vùng da nhỏ bị đỏ lên của cô, cảm thấy rất chướng mắt.

Anh đột nhiên không kiên nhẫn thử nữa, răng nanh nhỏ chạm khoe môi cũng lộ ra.

Đây là răng nanh chỉ có ở tang thi cao giai, thứ thường ngày luôn được giấu bên trong, chỉ khi kích động hoặc tức giận muốn công kích cái gì mới lộ ra.

Thiếu niên hiển nhiên rất tức giận, móng tay anh cũng trở nên cứng cáp hơn, dài hơn, muốn cạy môi Lật Manh ra.

Lật Manh không quên móng tay của tang thi cứng rắn như hợp kim Titan vậy. Theo phản xạ cô động hàm răng một chút, chân chò trong nháy mắt, khối tinh thể kia đã bị nhét vào trong miệng cô.

Một loại năng lượng thật lớn ngo ngoe rục rịch trong khoang miệng cô, đợi đến lúc kịch liệt bùng nổ.

Mắt cô tròn tròn, trong đầu nhảy ra các phương án giải quyết.

Hữu hiệu nhất là bắt lấy một dị năng giả, ép người đó hấp thu, hơn nữa phải mau chóng, nếu không đợi đến khi tinh thể tan ra trong miệng rồi, cơ thể cô đã nở hoa.

Nhưng gần đây nào có dị năng giả.

Lật Manh cảm thấy năng lượng sắp chảy xuống thực quản, ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, không dám nhúc nhích chờ bị nổ mạnh, mắt cô tròn to lên, cả người bộc phát ra lực lượng khó có thể tưởng tượng.

Cô lập tức liều mạng bò dậy từ dưới đất, thiếu niên tang thi đang dựa hờ vào người cô, có chút đại ra đột nhiên bị cô hất ra.

Lật Manh che miệng, sột ruột xoay quanh.

Dị năng giả, dị năng giả..... Đáng chết dị năng giả không có, chỉ có một nam chủ tang thi.

Lật Manh tàn nhẫn hạ quyết tâm, không rảnh lo cái gì khác nữa. Dù sao cũng phải chết, kéo tang thi thử xem.

Cô xoay người nhào về phía Cố Nặc còn đang ngồi dưới đất, sợ anh gãy giữa căn cô, hai tay cô bóp cổ tay anh, kéo lên trên đỉnh đầu trụ lại, sau đó ngồi lên eo anh, không màng tất cả cúi đầu lấp kín môi anh.

Cố Nặc từng nói, nếu ăn nhầm tinh thể vào miệng, trước tiên phải tìm anh miệng đối miệng, như vậy là có thể hấp thu.

Thiếu niên bị người khổng chế được, theo bản năng lộ ra răng nanh muốn công kích. Giấy tiếp theo, anh lại ngăn người, đôi mắt xinh đẹp, đỏ máu đến yêu dị kỳ quái tròng mắt lên, có vẻ có chút ngây thơ non nớt.

Hơi thở của thiếu nữ bí mật mang theo năng lượng cuồng bạo, trong ngọt có mềm mại, đánh sâu vào lòng người nhất so với bất cứ mỹ vị gì.

Hàng mi ướt át của anh run rẩy, cơ thể không có tim đập bởi vì kích động mà rùng mình, không thể khổng chế.

Hương vị ấy đối với thiếu niên tang thi mà nói, quả thực chính là món ăn trân quý không gì sánh bằng.

Thông qua đôi môi mềm mại của cô, cứ như vậy mà nhắm nháp toàn bộ.

Cảm giác khoe môi có ai cọ lấy, xa lạ mà..... Quen thuộc.

Thiếu niên hoang mang chớp mắt một cái.

Mà Lật Manh phát hiện năng lượng thật sự được hấp thu rồi, cô lập tức nhắc người rời khỏi Cố Nặc, duỗi tay sờ sờ môi của mình.

May là anh phản ứng trì hoãn, không cắn cô.

Nếu không phỏng chừng bây giờ cô từ pháo hôi thăng cấp thành pháo hôi tang thi mất.

Lật Manh một bên lau miệng, một bên nghĩ phải súc miệng thật kỹ vào, e là Cố Nặc nay đã tang thi có nhiều vi khuẩn hơn rồi.

Sau đó cô cúi đầu tùy ý nhìn xuống, lại nhìn thấy thiếu niên tang thi nằm dưới thân cô đang dùng một ánh mắt rất kỳ quái mà chăm chú nhìn cô.

Trong đôi mắt đỏ máu thuần túy của anh chiếu ngược ra thân ảnh của cô. Sau đó dưới ánh mắt nghi hoặc của Lật Manh, hàng mi mảnh dài ướt át của anh nhin không được run lên, khuôn mặt tái nhợt như đang bệnh của anh, chậm rãi xuất hiện một tia đỏ ửng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (20)

Đỏ mặt?

Lật Manh ngu người, vì sao tang thi lại đỏ mặt, đã là thi thể rồi người còn đỏ mặt cái gì?

Vai chính biến thành tang thi quả thật được các loại may mắn ưu ái, tang thi thấp giai có mắt màu đỏ, đồng nghĩa với việc có công năng tích huyết.

Khí huyết quá tràn đầy, nên sắc mặt mới tốt hơn như vậy. Anh nằm dưới thân cô, đôi mắt đỏ bị hơi nước từ mưa axit nhuộm dần, khuôn mặt mềm mại trắng nõn cũng phủ đầy hơi nước, mang theo màu hồng nhạt yếu ớt.

Lật Manh còn hung hăng trụ tay anh, ấn lên đỉnh đầu anh, khóa ngồi trên eo anh, nhưng không dám buông anh ra thật, sợ Cố Nặc đã biến thành tang thi muốn ăn cô. Nhưng mưa axit càng ngày càng đổ xuống mạnh hơn, phần lưng cô bắt đầu nóng lên rồi.

Đây là đặc tính của mưa axit, khi bắt đầu hạ xuống, nước mưa còn chưa độc như thế này, nhưng một khi mưa nhỏ biến thành mưa to, thì độc tính cũng sẽ càng lúc càng mạnh. Ai đứng bên ngoài từ một giờ trở lên, da sẽ bắt đầu thối rữa, nghiêm trọng hơn thậm chí sẽ chết.

Lật Manh không thể tiếp tục cùng bị ăn mòn với Cố tang thi ở đây nữa, dù sao anh không trở nên thối rữa được, nhưng cô thì chịu không nổi.

Nhưng lại không thể cứ đơn giản thả anh như vậy được. Nếu anh đột nhiên đói bụng lại thì sao?

Đánh ngất anh? Chỉ bằng sức yếu như con gà của cô?

Dược tề? Vô dụng.

Trong đầu Lật Manh hiện lên các loại phương án, đều bởi vì một từ mà từ bỏ. Cái từ ấy là..... Yếu. Đứng trước thực lực tuyệt đối, tất cả mưu kế hay phương án đều dễ dàng sụp đổ như gà vườn chó xóm vậy.

Lật Manh mếu máo, chịu đựng cảm giác bắt đầu nóng rất đau đớn sau lưng, cứ mãi giằng co với Cố Nặc như vậy. Thiếu niên cũng trừng đôi mắt đỏ, không thêm chớp mắt, ngo ngắc nhìn cô. Mái tóc đen thấm nước ướt nhẹp mềm mại buông xuống, trên khuôn mặt lạnh lẽo trắng bệch như tiền, vết đỏ ửng rất nhỏ ấy dễ thấy lạ thường.

Vì muốn tập trung lực chú ý, nên Lật Manh nhìn không được nhìn chăm chăm vết đỏ ấy. Nó chậm rãi, lan tới làn da trắng nõn bên tai. Lật Manh không kìm được chớp chớp mắt, vết đỏ ửng ấy càng đậm hơn.

Là vì ăn tinh thể xong no quá rồi, nên mới đỏ như vậy sao?

Lật Manh suy nghĩ, có chút mờ mịt.

Nhưng cứ giằng co như vậy mãi cũng không phải ý kiến hay. Cô mím môi, ngừng thở, nhẹ nhàng thả lỏng lực giam cầm cổ tay anh một ít. Thấy Cố Nặc không có phản ứng gì, vẫn dùng đôi mắt đỏ như cà chua trừng cô, Lật Manh mới thở nhẹ một hơi, ngay sau đó, cô dùng tất cả sức lực, thả hai tay anh ra, cả người nhảy dựng lên, vừa định chạy thoát, hai cánh tay cường tráng đã nhanh chóng ôm lấy eo cô, một lần nữa đè cô xuống eo mình.

Lật Manh ngây ngốc.

Thiếu niên lại mím môi, đôi mắt vì không vui mà nheo lại, ngón tay kéo lấy tay cô, đè lên trên cổ tay của mình. Sau đó anh tự động đặt hai tay lên đỉnh đầu, ý bảo Lật Manh tiếp tục động tác vừa rồi.

Lật Manh tỏ vẻ: Sở thích của tang thi thật kỳ lạ.

Đề người ta nắm tay anh, rồi giữ trên đỉnh đầu như xách cổ gà, không phải cái sở thích này quá quý súc rồi sao?

Lật Manh cảm thấy vô cùng rối rắm.

Cái động tác này, chương tai gai mất thì thôi đi, nhưng quan trọng là, nếu tiếp tục như vậy, lưng cô sắp bị mưa axit loét mất một tầng da a.

Cô nhìn Cố Nặc vẻ mặt vô hại, thậm chí cầu cô bắt lấy cổ tay mình, cứ mãi do dự, cuối cùng cô thử câu thông với anh lần nữa.

"Cố Nặc, chúng ta trở lại phòng được không?"

Cố Nặc nghiêng đầu, dường như không ý của cô. Cô đành phải lại lần nữa thả lỏng ngón tay, lại nhìn thấy thiếu niên ánh mắt lạnh lùng, răng nanh lại lộ ra.

Cô lập tức nắm chặt cổ tay anh.

Hai mày thiếu niên giãn ra, đường cong sắc bén nhếch lên trên đôi môi mỏng cũng chậm rãi dịu xuống.

Lật Manh cảm thấy, nhân loại Cố Nặc bay màu rồi. Tang thi Cố Nặc xấu tính quá. Cái tật xấu gì vậy chứ.

Cô giật giật khoe miệng, rốt cuộc hết kiên nhẫn. Hệ thống tắt máy, tiến độ nhiệm vụ cũng không biết ra sao rồi. Nam chủ biến thành tang thi. Cô còn sắp bị mưa axit xối thành bơ loãng.

Cách chết này quá chương tai gai mắt, cô quyết định bãi công.

Về mặt Lật Manh lạnh đi, rút về ngón tay của mình, chỉ vào anh nói: "Cố Nặc, ta....."

Thiếu niên lại nhủ mày, duỗi tay nheo đầu ngón tay cô. Móng tay tròn tròn, được dưỡng như thành phần vỏ sò của cô gái, bị anh cầm lấy. Giọng nói anh khàn khàn, cố sức nói: "Không được..... Buông ra."

Lật Manh vốn muốn thật khí phách mà chọt vào cái mũi của vai chính, hô to tuyên ngôn chơi chết thì chết, không phải chỉ là một cái mạng thôi sao?

Kết quả vừa bị anh gián đoạn một cái, khí phách nửa đường chết non luôn rồi.

Cô cứng đờ nửa ngày, rốt cuộc thay đổi ngữ khí hỏi: "Vì sao không thể buông anh ra?"

Chẳng lẽ Cố Nặc là một tên..... biến thái thích bị trói ản hình.

Ánh mắt cô nhìn anh lập tức đổi.

Gương mặt thiếu niên hồng hồng, đôi mày hoang mang nhăn lại, tựa hồ không hiểu được ý cô lắm, trầm mặc một hồi, môi anh giật giật, mới nghẹn ra hai chữ, "Thoải mái....."

Đầu óc trống rỗng không nhớ ra nổi cái gì, nhưng anh muốn cô bắt lấy tay anh, không buông tay.

Lật Manh bùng tỉnh đại ngộ, quả nhiên..... Là biến thái a.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (21)

Người biến thái, biến thành tang thi rồi cũng vẫn biến thái.

Lật Manh tròn tròn mắt, quý dị nhìn thiếu niên tang thi dưới thân, cố gắng đè xuống cảm giác không được tự nhiên trong lòng.

Tuy sở thích của anh ta có chút biến thái, nhưng cô cũng không thể kỳ thị người ta được. Dù sao thì cái sở thích đó vừa không phạm tội vừa không hại ai.

Sau khi Lật Manh tự thuyết phục mình, rốt cuộc được ngã xuống như mong muốn, khí độc phát ra từ mưa axit không chỉ không ngừng ăn mòn làn da, mà còn có thể làm người ta ngất xỉu.

Tuy vậy, phần lớn thể chất của nhân loại trong thời kì tận thế đều không tệ, gần như không có mấy ai như Lật Manh, được nuôi đến nỗi thể chất mảnh mai yếu ớt. Bởi vì những người có tố chất thân thể khá kém đều bị đào thải gần hết trong hoàn cảnh ác liệt của tận thế rồi.

Trước khi làn da gặp tao ương, cô hoa mắt chóng mặt như mong muốn.

Ngón tay cô buông lỏng ra, cả người đổ ập lên ngực thiếu niên dưới thân.

Thân thể tang thi rắn chắc, làn da tang thi lạnh lẽo.

Vốn dĩ Lật Manh chỉ mất đen đi một chút, mà đầu gần như đập lên khối băng.

"Bịch" một tiếng, đầu óc ầm ầm vang lên.

Cô gần như là bất mãn lắm bầm một câu theo thói quen, "Cố Nặc, em đau đầu."

Thiếu nữ cho rằng giọng nói của mình vừa cứng nhắc vừa lạnh, có thể chuẩn xác biểu đạt được sự bất mãn của mình.

Kết quả âm thanh phát ra, lại nhỏ bé yếu ớt đến mềm mại dị thường, không giống như oán giận, mà như..... Làm nũng thì đúng hơn.

Thiếu niên vốn bất mãn vì cổ tay không được nắm lấy nữa, đột nhiên ngẩn ngơ.

Cô đau?

Đau là thứ gì, anh nhất thời nghĩ không ra.

Chỉ cảm thấy tại một nơi sâu trong lồng ngực trống rỗng, khó chịu theo.

Anh không muốn làm cô..... Đau.

Hàng mi dày của thiếu niên sụp xuống, ánh mắt dừng trên người cô gái nằm trên ngực mình, vẻ mặt trắng bệch, đang nhẹ nhàng run rẩy.

Trong ánh mắt ngây thơ lại tàn nhẫn, rốt cuộc xuất hiện một tia cảm xúc dao động ngoài sự chết lặng.

Anh đột nhiên ôm lấy cô, nhảy lên, chạy vào trong căn phòng lụp xụp.

Đau..... Hình như có nghĩa là bị thương.

Cô bị thương?

Anh nhìn thấy lớp áo sau lưng cô đều vỡ nát, lộ ra làn da đỏ lên bên trong.

Khung xương của Lạt Manh vừa nhỏ vừa mỏng, lúc cuộn tròn trong lòng anh, gần như có vẻ gầy yếu tựa một con mèo con.

Thiếu niên tang thi nhất thời sốt ruột cả lên.

Anh không thích cô nhắm mắt lại.

Dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ chết đi vậy.

Thiếu niên thử mở môi một chút, lộ ra hàm răng bén nhọn, vì vội vàng nên khiến cho răng nanh trầy xước làn da trên môi mình, lại không hề có máu chảy ra.

Trong đầu anh đột nhiên nghĩ đến cái gì.

Một mảnh vỡ hình ảnh xuất hiện.

"Nói cho em một bí mật, Tiểu Manh, anh có dự định thủy hệ đồng nghĩa với việc có hiệu quả chữa trị, bất cứ chất lỏng gì anh đều có thể biến thành năng lượng trị liệu, bao gồm..... Nước bọt."

"..... Nước bọt?"

"Ừ, nên khi nào bị thương thì tới tìm anh, anh hôn em là có thể chữa khỏi rồi."

Hôn là có thể chữa khỏi?

Đôi mắt chết lặng đại ra của thiếu niên tang thi miễn cưỡng chuyển động một chút.

Thiếu nữ trong lồng ngực, hơi thở dần dần yếu đi.

Dường như thật sự rất đau.

Nếu chết rồi, không còn tươi ngon nữa.

Cho nên phải ăn con mồi trước khi nó chết mới ngon.

Bản năng của tang thi nói cho thiếu niên.

Anh như bị dụ hoặc, đôi môi đỏ tươi hơi mỏng nhẹ mở ra, đầu lưỡi khẽ liếm qua môi và răng nanh.

Ngón tay thiếu niên đỡ gáy thiếu nữ, cô nhắm hai mắt ngửa đầu ra sau, mái tóc dài trượt xuống, lộ ra càn cổ xinh đẹp mảnh khảnh.

Trên cổ có vết đỏ vì bị mưa axit xối qua.

Anh mở môi ra, ngậm vào. Vết đỏ bị anh liếm bắt đầu chậm rãi biến mất.

Bàn nằng của tang thi vẫn luôn thúc giục phải ăn luôn con mồi tươi ngon này, khiến thiếu niên nôn nóng đến nỗi con ngươi màu đỏ dựng thẳng cả lên, như con mèo lớn tặc mao.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (22)

Anh không kìm được ôm chặt lấy cô, xoay tại chỗ mấy vòng, lại cúi đầu liếm liếm vết đỏ trên mặt cô. Vết đỏ do mưa axit gây ra biến mất, làn da hồng hồng trở nên trắng nõn như cũ. Xinh đẹp.

Dường như cảm giác khát khô cổ trong lòng thiếu niên cũng phai đi không ít. Anh tiếp tục cúi đầu, từng chút từng chút liếm vết đỏ trên người cô.

Mưa axit có tính ăn mòn rất mạnh. Da người ngâm lâu dưới nước mưa sẽ bắt đầu nóng đỏ lên, cuối cùng thối rữa.

Làn da của Lật Manh trắng nõn như đậu hũ, mềm mại như tơ lụa. Dưới quần áo rách nát, những dấu vết màu đỏ ấy chói mắt dị thường. Thiếu niên dùng tay xé đi những mảnh quần áo đã vỡ vụn, ngón tay ấn bả vai cô, đặt cô lên một tấm ván gỗ.

Cô nằm nghiêng, mái tóc đen mượt như lụa tản ra trên khuôn mặt trắng bệch ướt đẫm nước, mà phía trên người cô, thiếu niên đứng ngược với ánh sáng, lông mi phủ lên con ngươi đỏ tươi, vô cùng nghiêm túc mà cúi đầu, từng chút một đi xuống theo lưng cô.

Chớp mũi anh cọ qua làn da mềm mại của thiếu nữ, làm đối phương một trận rùng mình run rẩy.

Là ngứa. Lật Manh cố sức mở mắt ra, cảm thấy mình hoa mắt chóng mặt, còn rất ngứa nữa, rất muốn cười.

Tật xấu sợ ngứa từ nhỏ của cô chưa bao giờ mất đi, xuyên qua cũng mang theo nốt. Có người chạm vào cô, cô liền ngứa chịu không nổi.

Lật Manh cười tỉnh.

Cô mở mắt ra, lúm đồng tiền bên má còn chưa kịp gấu đi, liền thấy thiếu niên trên người đã ngẩng đầu, lộ ra gương mặt tỉnh xảo mà trắng bệch lạnh lẽo dị thường ấy. Môi anh ướt át, đôi mắt đỏ chứa cảm xúc sung sướng đơn thuần.

Thiếu niên thấy cô tỉnh lại, nhin không được vuron đầu lưỡi ra, chậm rãi liếm qua môi mình, đôi mắt lạnh diễm lười biếng nheo lại.

"Hôn em..... Thật thích."

Mặt Lật Manh "....."

Vì sao Cố Nặc nhân loại đã đủ da mặt dày rồi, biến thành tang thi vẫn có bộ dáng muốn hôn không biết xấu hổ ấy là sao.

Nghĩ đến mấy năm bị Cố Nặc lừa rồi hôn ấy. Quá nhiều, đếm không xong.

Cái tên chuyên nói dối đó, rõ ràng tự nói mình thuần khiết ngay thơ không hiểu chuyện đời, đến hôn là gì cũng không biết, thấy người khác ôm nhau thôi cũng thẹn thùng đỏ mặt, cho nên làm bạn gái anh, anh tuyệt đối sẽ không đụng chạm gì quá giới hạn với cô. Bởi vì một chàng trai đơn thuần như anh, sẽ không biết nhiều động tác yêu cầu có độ kỹ xảo cao như vậy.

Kết quả sau khi đồng ý, thua một trò chơi phải hôn, hôn xong rồi, bắt đầu cọ cọ tay, sờ sờ chân, ôm eo một cái, lại muốn hôn..... Tuân hoàn ác tính.

Nói không động thủ động cước, giờ bị chứng tăng động lun rồi, giả thiết anh là người ngay thơ đã sụp đổ đến nỗi không thể sụp đổ hơn. Cô cảm thấy không thể tiếp tục dung túng Cố Nặc đã biến thành tang thi như vậy nữa.

Nên Lật Manh chớp chớp mắt, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Không thể hôn."

Thiếu niên nhìn chằm chằm cánh môi hồng nhuận của cô, không hề rảnh.

Lật Manh tiếp tục giải thích: "Hôn môi không vệ sinh, sẽ trao đổi vi khuẩn, lây bệnh truyền nhiễm, càng hôn càng nhiều vi khuẩn....."

Thiếu niên nguy hiểm híp híp mắt, kẻ môi bị mím lại thẳng tắp. Anh mở miệng, giọng nói khàn khàn vô cùng, có chút vụng về mà cường thế nói: "Ta muốn, hôn."

Lật Manh: "....."

Hôn cái gì mà hôn, thân là tang thi người không tự mình hiểu lấy chút nào sao? Người biết người mình có bao nhiêu virus không? Hôn nhiều cô cũng biến thành tang thi mất thôi.

Có lẽ vì thái độ cực tuyệt của Lật Manh quá rõ ràng, đôi mắt của thiếu niên phía trên càng đỏ tươi hơn, răng nanh bên khóe miệng vừa trắng vừa sắc bén, lãnh ngạnh dị thường.

Thấy Lật Manh lập tức im miệng, thiếu niên mới thả lỏng môi mỏng đang mím lại, vừa định tiếp tục hôn thì "Ầm vang" một tiếng, cửa bị đập ra, giọng nói của một nữ nhân vang lên, "Mùi trong này làm ta không thoải mái, xem có vật gì không, không có lập tức đi."

"Vâng, lão đại."

Một tiểu tổ lục soát vật tư vọt vào, cái cọ ồn ào, nhưng ngay sau đó, lại thấy được trong tầng khói bụi, một thiếu nữ mảnh mai thê thảm nằm nghiêng, một thiếu niên cường thế dùng hai tay bóp lấy tay nàng, đang cúi đầu làm chuyện không bằng cảm thú với cô.

Một màn đạo đức ném cho chó ăn này làm mọi người trầm mặc tập thể.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (23)

Lật Manh cảm thấy mình chưa bao giờ..... Bị nhiều người vây xem như vậy, còn là bị vây xem khi lưng còn lóa lờ nữa. Cô vừa định giật nhẹ quần áo rách nát của mình, thiếu niên đã hồng mắt quay đầu, phần nộ nhìn đám địch nhân dám nhảy vào "lãnh địa" của anh.

Lông mày anh nhíu chặt, hàm răng nhọn nhón sát vào hai bên môi, đồng tử lạnh băng yêu dị. Vừa rồi trông anh còn ngốc manh, giờ phút này lại cực kỳ cường thế mà lãnh khốc. Thiếu niên không kiên nhẫn cong móng tay lên, tựa hồ muốn bắt đầu công kích những người này, đột nhiên hai cánh tay mềm mại duỗi tới ôm cổ anh từ phía sau.

Lật Manh ló đầu ra từ bờ vai của anh. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vừa vịn dựa vào bờ vai rắn chắc của anh, mái tóc dài buông xuống trên người thiếu niên tinh xảo yêu kiều.

Một thiếu niên, một thiếu nữ xinh đẹp đến làm người chần động.

Cô cau mày, nhỏ giọng tiến đến bên tai Cố Nặc nói: "Đừng công kích người, Cố Nặc."

Tai thiếu niên giật giật, một vết hồng nhạt xuất hiện trên vành tai, có vẻ phần nộ đáng yêu lạ thường. Anh nhấp môi, cổ sức tự hỏi.

Đừng công kích..... người?

Mấy cái đó là người sao?

Lật Manh thì muốn nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, vì những người này mặc chế phục. Chế phục màu đen, phía trên có hoa văn hoa anh đào màu xanh biển. Đây là một căn cứ khác, căn cứ Lam Anh, xem như một căn cứ tập hợp nhân loại không lớn không nhỏ, khẳng định không bằng căn cứ của Cố gia, nhưng cũng có năng lực công kích một con tang thi cao giai.

Cố Nặc giết những người đó sẽ đưa tới sự đuổi giết của căn cứ Lam Anh, nếu những người này không công kích bọn họ.

Lật Manh không tính toán khiêu chiến bọn họ bây giờ, tiền đề là..... Cố tang thi sẽ nghe lời. Môi của thiếu nữ không cẩn thận cọ đến bên tai anh. Xúc cảm mềm mại hương hương ấy làm Cố Nặc thoải mái híp mắt, anh thích loại cảm giác này.

Muốn cô chạm vào anh, cọ anh.

Cố Nặc đột nhiên cảm giác được hai tay cô muốn buông anh ra, bất mãn muốn nổi giận gầm lên một tiếng, lại nghĩ cô sẽ đau. Cô đau, anh không thể rờn cô. Nhưng cô không chạm vào anh.....

Lật Manh phát hiện quần áo rách nát của mình lại muốn chảy xuống, lập tức rút hai tay về từ trên cổ Cố Nặc, kéo quần áo lên, lại phát hiện thiếu niên quay mặt nhìn cô, trong con ngươi xuất hiện một tia uy khuất, đôi mắt có vẻ có chút thấm ướt, như một chú chó con bị vứt bỏ.

Anh sụp mi xuống, trên mặt lần đầu tiên xuất hiện vẻ hoang mang giãy giụa.

"Ta..... Không công kích..... Người."

Giọng nói anh khàn khàn, gian nan mà vụng về.

"Cho nên..... Ôm ta."

Hai chữ "ôm ta", âm cuối có chút run, thể nhưng mềm mại lieu nhân dị thường. Lật Manh nghe câu nói ấy, nhin không được nhú mày. Tang thi lớn to đầu còn muốn ôm, đúng là chưa trưởng thành.

Trong lòng nói thầm, Lật Manh lại không dám trể nải, vô cùng bình tĩnh mà duỗi tay tiếp tục ôm anh. Sau đó một người một tang thi, xinh đẹp tình xảo như hai đứa trẻ mà dựa vào nhau. Cảnh đẹp ý vui, quý dị dị thường.

Trong số những người xông vào, rốt cuộc có người mở miệng: "Này, cầm lấy."

Lật Manh theo phản xạ nhận lấy một hạt châu màu xanh lục bị ném tới. Hạt châu này rất bình thường, có điều có chút lạnh, cũng không đổi sắc.

Mà Cố Nặc cũng tò mò cầm lấy, chiếc nhẫn vung về trên ngón tay anh hiện lên một tia ám quang không ai phát hiện, sau đó hạt châu không đổi sắc gì.

Nữ nhân ném hạt châu nói: "Hai người đều không phải tang thi, yên tâm đi." Nói xong, cô ta quát lạnh: "Ê, vợ chồng son người ta đang tình chàng ý thiếp đây, còn muốn nhìn bao lâu nữa, mau đi tìm còn vật tư gì không, sau đó trở về, căn cứ sắp đóng cửa rồi."

Tiểu đội ít nhất bảy tám người đi theo lập tức giải tán, chạy đi tìm vật tư.

Lật Manh: Mi gói cùng giảm bông quá hạn mà cô đặt trong phòng, phòng chừng sẽ bị đám người này cuỗm đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (24)

Nhưng quy tắc của thời kì tận thế chính là cường giả vi tôn, bọn họ cướp đồ vật đi, không giết luôn cả người xem như là người tốt rồi. Mà Lật Manh thì hoang mang nhìn thiếu niên căn bản không để bụng người khác, cứ như vậy mà ngồi, bị cô ôm mà về mặt thoải mái híp mắt.

Hạt châu vừa rồi phỏng chừng là một vật dùng để thí nghiệm tang thi do căn cứ Lam Anh sản xuất ra. Cô đã từng nghiên cứu nó, cũng có hứng thú chế tạo ra nó nên tương đối rõ ràng.

Thứ này rất chuẩn xác, vậy là Cố Nặc không phải tang thi? Không, trạng thái cơ thể, nhiệt độ, còn có con ngươi màu đỏ, đây đều là đặc thù của một tang thi, không hơn không kém.

Có thể nhìn không rõ ràng, nhưng qua một lần ôm sờ như vậy, cô rất rõ ràng. Hoặc là..... Hẳn là vai chính cho nên cái gì cũng đều có khả năng phát sinh. Dù sao vai chính biến thành tang thi, vậy cũng là tang thi đặc biệt nhất, đây là kịch bản mà ai cũng biết.

Nữ nhân thấy tay Lật Manh đang sờ vào lồng ngực thiếu niên, hai mày cô nhảy dựng lên, sau đó thấy thiếu niên đỏ mặt, lỗ tai hồng, đôi mắt càng..... đỏ hơn?

Lông mày cô càng giật giật hơn nữa, cô tiến về phía trước, "Hai người các cô, tới từ đâu vậy?"

Tuy thí nghiệm cho thấy không phải tang thi, nhưng người bình thường làm gì có mắt màu đỏ. Nhưng tang thi lại có - tang thi thập giai lợi hại nhất trong truyền thuyết, tuy nhiên chưa ai gặp qua, cũng không biết có phải nó thật sự tồn tại không.

Lật Manh chú ý tới nữ nhân đang ngược với ánh sáng đến gần hai người, một thân quần áo bó sát người màu đen, không nghi ngờ gì đã hiển lộ dáng người có lồi có lõm. Dưới mái tóc ngắn gọn gàng, khuôn mặt của nữ nhân trưởng thành lạ thường, cũng xinh đẹp lạ thường.

Cô nhìn chằm chằm nữ nhân..... đỉnh đầu của nữ nhân kia, trên đó xuất hiện một hàng tư liệu chói lọi.

Mễ Lệ: Nữ chính, cường giả dị năng hóa hệ, phần sau cùng vai chính vừa gặp đã yêu, trả giá tất cả vì anh mà sinh tử không nề hà, là vợ cả trong hậu cung của vai chính.

Vợ cả.....

Trong hậu cung?

Lật Manh cảm thấy không biết có phải mình đã bỏ qua tin tức quan trọng gì của cốt truyện không. Cuốn tiểu thuyết nào tàn Jack Sue vô tuyến này, vậy mà có cả hậu cung và vợ cả đấy. Mà phía dưới tư liệu hiện ra lời nhắc nhở chỉ xuất hiện một lần: Đi theo nữ chủ sẽ có chuyện may mắn nha.

Trong đầu Lật Manh hiện lên cơ hội may mắn thu hoạch đồ vật của vai chính của mọi tiểu thuyết, dù là nam chủ hay nữ chủ.

Roi xuống vực nhất được bí tịch, gặp được cao nhân tàn tật hoặc thi cốt của cao nhân.

Lao xuống cầu gặp được mỹ nữ tuyệt thế, kèm theo bờ môi thơm cứu trợ, còn lấy thân báo đáp.

Dù đi đâu, cũng có trang bị tuôn ra.

Dù vấp phải nguy nan gì cũng đều có thể gặp dữ hóa lành.

Nam chủ ở bên cạnh cô, còn thêm một nữ chủ, chính là vận may gặp đôi n lần rồi. Một cái dù vô cùng lớn nha.

Đối với một pháo hôi nóng lòng cần bổ sung vận may như cô mà nói, đây không phải bánh có nhân rơi từ trên trời xuống sao?

Lật Manh vốn đang buồn rầu sáng mai tỉnh lại chỉ có mì gói quá hạn, ánh mắt sáng lên. Tuy tổn thất mì gói và giấm bỗng, nhưng đi theo nữ chủ, mang theo nam chủ tang thi khẳng định đi đâu cũng có cơm rượu ngon a.

Vụ mua bán này không thiệt.

Sau khi bình tĩnh tính toán, Lật Manh cup mắt xuống, ánh mắt cố sức tạo ra một tầng nước lỏng lạnh. Cô cố gắng, cố gắng muốn nghẹn ra nước mắt. Cái mũi nhăn lại, mặt đỏ lên, nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt đều vụn vụn.

Nước mắt —— sao nghẹn không ra thế này, không làm được thì giả thảm thương thế nào được?

Mẽ Lệ lạnh lùng đánh giá cô, tựa hồ đang kỳ quái cô bị làm sao.

"Cô..... Táo bón?"

Lật Manh vốn đã nghẹn ra một chút nước mắt, vừa định gồng cổ lên kêu gào thảm thiết nói hết quá khứ thê lương của mình, làm nữ chủ thương hại bọn họ, mang bọn họ về căn cứ, lại bị nữ chủ chặn họng, mấy lời định nói bị đổ ngược lại vào trong.

Nghẹn họng ngược lại làm cô ho khan, nước mắt cô chờ mong đã lâu cũng đáng thương mà chảy ra.

Lật Manh vừa đề tiếng ho khan xuống, vừa đỏ mắt cố sức sụt sịt nói: "Nó là em trai tôi, bị độc hóa học độc choáng váng đầu óc rồi, đến mắt cũng bị bệnh đau mắt thời kì cuối. Chúng tôi không ăn không uống, một đường quần áo tả tơi chạy trốn tới đây, nếu không gặp được người tốt bụng nào tiếp tế sẽ phải chết đói mất thôi."

Mẽ Lệ quý dị nhìn Lật Manh.

Bệnh đau mắt thời kì cuối? Đây là cái bệnh quý dị vậy? Có thể đặt tên tùy tiện hơn nữa không? Quần áo thì tả tơi thật, nhưng thấy thế nào cũng không giống như bị công kích, ngược lại càng giống do "thân mật đánh nhau" tạo thành.

Cuối cùng cô tỉnh ngộ, không thể tưởng tượng nổi mà nói: "Các người..... Loạn luân?"

Lật Manh: "???"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (25)

Ôi loạn rồi, cơm có thể ăn bậy nhưng lời thì không thể nói bậy chứ. Lật Manh nhanh chóng phát tay, "Không, chúng tôi không phải, chúng tôi trong sạch."

Thiếu niên trong lòng cô đột nhiên nhú mày nâng mắt lên, nhìn thấy tầng hơi nước mênh mông trong mắt Lật Manh. Thiếu nữ yếu ớt mềm mại, trên khuôn mặt trắng nõn quá phận mang theo vẻ đồ ùng bị nghẹn ra.

Đuôi mắt cô ẩm ướt hơi nước, cái mũi nhăn ra một chút vết phấn hồng, cánh môi mím lại phát ra tiếng nức nở yếu ớt rất nhỏ như đang khóc.....

Khóc?

Trong đầu thiếu niên hiện lên những hình ảnh vụn vỡ nào đó.

"Sau này em muốn gì, anh đều có thể cho em, anh muốn em vĩnh viễn vui vẻ, sẽ không làm em khóc."

Hình ảnh thiếu nữ ngẩng mặt lên, ngọt ngào cười.

"Được, Cố Nặc."

Hình ảnh ký ức tàn khuyết nháy mắt vỡ tan, làm đồng tử màu đỏ của thiếu niên có chút khản trương dựng thẳng lên, đôi môi đỏ hơi mỏng căng ra, mím chặt lại, ngay cả móng tay cứng cáp cũng không nhịn được cào mạnh xuống mặt đất, tạo ra âm thanh cọt xát rất nhỏ, làm Lật Manh miễn cảm cúi đầu nhìn xuống.

Mặt đất cứng cáp bị cào ra mấy đường màu trắng.

Nếu để nữ chủ nhìn thấy cái này, có lẽ sẽ hoài nghi anh có phải quái vật gì hay không mất.

Lật Manh lập tức duỗi tay ra, nhanh chóng cầm lên móng vuốt phiền phức của thiếu niên, nắm chặt. Thiếu niên sùng sốt, ngón tay cứng rần lạnh như băng bị ngón tay mềm mại yếu ớt, nhưng tràn đầy ấm áp của cô quán lấy thật chặt.

Cảm xúc sắp bùng nổ vừa rồi, từng chút một được trấn an. Thiếu niên có vẻ ngốc ngốc vẫn trầm mặc nhìn chằm chằm đuôi mắt đỏ lên của cô, đột nhiên anh nghiêng người, để sát vào, cánh môi chạm vào đôi mắt cô.

Cô khóc. Mắt cô có phải bị thương rồi không? Bị thương hôn một cái là ổn rồi.

Thiếu niên tang thi ngây thơ thành thật nghĩ vậy. Mà Lật Manh đang còn chú ý tới Mễ Lệ, cố sức muốn giải thích, đột nhiên cảm nhận được một hơi thở lạnh buốt đến gần mình, sau đó chính là đôi môi lạnh lẽo hôn lên mắt cô.

Cô bất đắc dĩ nhắm mắt, hơi thở lạnh lẽo không nhanh không chậm phủ lên.

"Đừng khóc....."

Dây thanh quản bị thương tổn của thiếu niên run ra một tia âm điệu trầm thấp, khàn khàn không hiểu sao mang theo thương tiếc.

Lật Manh lập tức mở mắt ra, liền nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ, hiểu rõ, rồi lại bắt đầu chết lặng của Mễ Lệ. Cô rất muốn giải thích, nhưng trong trường hợp này, tựa hồ càng giải thích càng có vẻ giống như đang che giấu hơn.

Mễ Lệ cảm thấy tình cảnh này có chút chói mắt. Một con cầu độc thân vạn năm như cô, đi ra lục soát vật tư thôi mà cũng phải ăn cầu lương. Mấy người hỏi cảm thụ của người ăn cầu lương chưa?

Cô lạnh nhạt nói: "Không cần giải thích, có gì đặc biệt hơn người đâu."

Lý luận dừng cảm như thế, quả không hổ danh là hán tử phải làm nữ chủ. Cái này không giải thích rõ được, vì tương lai suy nghĩ, nữ chủ cùng nam chủ phải ở bên nhau đi, nếu cô nói cô và anh là bạn bè trai gái, nữ chủ đột nhiên nhắm vào cô làm sao bây giờ.

Dù sao dưới hào quang Jack Sue của nam chủ, không có gì không có khả năng.

Kết quả bây giờ càng hiểu lầm, còn biến thái hơn.....

Người trong tiểu đội lục soát vật tư trở về rất nhanh, chỉ tìm được cái hộp không nhiều mì gói lắm cùng nửa bao lạc xường. Mễ Lệ không quá vừa lòng, nhưng cũng biết thời gian không đủ.

"Được rồi, thu đội đi."

Nói xong, cô chần chờ một chút, đột nhiên nói với cặp đôi khẩu vị nặng đang "tình chàng ý thiếp": "Muốn cùng nhau đi chứ?"

Không phải tang thi, tuy thân phận khả nghi nhưng sức chiến đấu hẳn là không yếu, nếu không sẽ không thể sống sót lâu như vậy. Quần áo mặc dù đã rách, nhưng vật liệu sang quý, căn cứ đang cấp bách cần thành viên mới, mang về rửa WC cũng được.

Lật Manh vốn dĩ đã uể oải tinh thần, nghe vậy liền ngẩng cao đầu.

"Cùng nhau đi, cùng nhau đi."

Mễ Lệ nhìn quần áo rách tả tơi trên người mình, nhìn không được thờ dài, sau đó cởi ra áo khoác chế phục trên người mình, tùy tay ném lên Lật Manh, "Phủ thêm, cùng lại đây đi."

Nói xong, Mễ Lệ dẫn đầu cất bước ra ngoài trước, khí thế cường thế. Những người còn lại ra ngoài theo. Mà Lật Manh thì cảm kích ôm lấy áo khoác, vừa định nói gì đó, thiếu niên đang ôm cô lập tức nhủ mũi lại, là hơi thở của người khác.

Anh lập tức không hài lòng mà nhe răng một chút, hai chiếc răng nhọn toát ra tới, vừa định xé nát áo khoác trong tay cô, Mễ lệ đột nhiên quay đầu lại, "Đi mau....."

Sau đó giọng Mễ Lệ dừng lại, không nói hai lời, lập tức quay đầu lại đi ra ngoài. Trong căn phòng, thiếu nữ ngẩng đầu, lông mi rũ xuống, ánh mắt mông lung, hai tay cô nhẹ đặt lên vai thiếu niên, ôn nhu hôn anh.

Thiếu niên ngây người.

Lật Manh nhìn thấy Mễ Lệ rời đi, thở ra một hơi, cuối cùng trái tim khản trương cũng hạ xuống. Nhìn thấy Cố Nặc lộ ra răng nanh, đây là răng nanh của tang thi cơ mà, bị nhìn thấy không bị hoài nghi mới lạ.

Đề che lấp chứng cứ này, đầu óc cô trống rỗng, chỉ có thể làm chuyện Cố Nặc thường làm nhất.

Hôn.

"Về sau không được lộ hàm răng ra, biết chưa?" Lật Manh buông anh ra, không ôm hy vọng phản phò, lại nhìn thấy thiếu niên mờ mịt nhìn chăm chăm cô một hồi, màu đỏ từng chút một nhiễm toàn bộ khuôn mặt vừa trắng bệch vừa cứng rắn của anh.

Sau đó anh rũ hàng mi rậm xuống, thật lâu sau mới nghe được giọng mũi dày đặc, nhu mà mềm, thấp giọng hừ một câu của anh.

"Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (26)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Xe để về căn cứ là xe van (1) phiên bản dài hơn. Căn cứ Lam Anh rất thiếu thốn, không bằng căn cứ Cố thị. Trong thời kì tận thế ai cũng biết căn cứ Cố thị giàu nứt đổ vách nhất, cho nên ngay cả xe công cộng của căn cứ cũng có quy cách khác biệt.

(1) Xe van:

□

Những năm gần đây, vật tư còn đáng giá hơn mạng người.

Lật Manh nắm Cố Nặc ngồi vào hai chỗ ngồi cuối cùng trong xe van. Nói là chỗ ngồi, nhưng thật ra bọn họ làm gì có, đó chỉ là một khe hở ở phía sau cùng, vẫn là nhờ Mễ Lệ ném cho bọn họ hai chiếc ghế nhựa nhỏ, loại năm đồng một chiếc được bán ở chợ bán thức ăn trước tận thế.

Cứ như vậy mà ngồi xôm, Lật Manh thì đỡ hơn một chút, người nhỏ chân ngắn, ghế nhỏ ngồi còn được. Nhưng Cố Nặc thì khác, tuy tuổi anh không xa tuổi cô lắm, cũng mười tám mười chín tuổi, thể mà thân cao sắp 1 mét 85, chỉ là vì còn niên thiếu, thân hình không cường tráng nhiều cơ bắp bằng những người đã thành niên, ngược lại có vẻ hơi gầy.

Nhưng chân anh đặc biệt dài, ngồi trên chiếc ghế nhỏ, hai chân đáng thương không có chỗ chen. Thiếu niên mặt không biểu cảm cầm lấy ngón tay Lật Manh, đốt ngón tay mềm mại của thiếu nữ từng tắc từng tắc đều đẹp. Móng tay cũng phấn phấn nộn nộn, đẹp như hoa anh đào.

Anh cúi đầu, mái tóc ngắn rũ xuống, bên dưới hàng lông mi vừa dài vừa đậm, đôi con ngươi màu đỏ ấy ẩn chứa từ khi có chút tĩnh lặng. Điều duy nhất khiến anh chăm chú vào là chậm rãi vuốt ngón tay của thiếu nữ, cảm thụ nhiệt độ ấm áp từ làn da cô, ngẫu nhiên ôn nhu quay đầu nhìn nhau với cô.

Rõ ràng vẻ ngoài trông rất cao lãnh, lại vì hai chân đáng thương cuộn lại, một chiếc ghế nhỏ ngồi không đủ, chỉ có thể nửa ngồi xôm mà có vẻ có chút buồn cười, hơn nữa anh còn cố ý dựa vào Lật Manh, cả hơn nửa người đều sắp đè lên người cô, tựa như một con chó săn lớn lén chồm vào mèo con, về mặt cầu ôm một cái.

Thiếu nữ trắng nõn mềm mại như mèo con cũng bình tĩnh để anh dựa vào, khuôn mặt cô cũng trắng trong xinh đẹp, dù là ở trong chiếc van thô ráp đơn sơ, ngồi trên chiếc ghế nhựa nhỏ năm đồng tiền, cũng không thể che giấu được vẻ chói lóa của hai người.

Những thành viên còn lại đều tò mò nhìn bọn họ, tựa hồ cảm thấy trong thời kì tận thế vậy mà hai đứa nhóc xinh đẹp như vậy còn sống sót, không mất một cọng tóc là chuyện cực kỳ quý dị.

Những đứa trẻ không có thực lực như thế này đã sớm bị bán cho chợ đen. Nhìn thiếu niên kia nghe lời thiếu nữ như thế, chẳng lẽ là thiếu nữ có dị năng gì sao?

Mọi thành viên đều dùng ánh mắt vừa nghi hoặc vừa sùng bái nhìn về phía cô gái. Dù sao những năm gần đây, kẻ mạnh nắm quyền, mọi người đều sùng bái cường giả.

Lật Manh về mặt bình tĩnh, thật ra là về mặt góc manh.

Nhìn cô làm gì?

Chẳng lẽ vào căn cứ của bọn họ còn còn phải trả tiền trà nước sao?

Mà thiếu niên đang dựa vào Lật Manh nghiêm túc chơi ngón tay đột nhiên lông mi giật giật, về mặt anh lạnh nhạt, giương mắt lên, liền nhìn thấy một đồng người đang vây xem bọn họ.

Không —— là đang nhìn con mồi của anh.

Đầu óc đơn giản của thiếu niên không hiểu được giá trị tồn tại của cô, thậm chí cũng không biết phạm là con mồi sẽ không làm người ta sinh ra ý muốn bảo vệ. Nhưng anh lại rõ ràng, cô là của anh —— đúng, của anh.

Ánh mắt những người này nhìn chăm chăm vào cô, làm con người màu đỏ của anh bắt đầu xuất hiện sát ý bén nhọn. Thiếu niên lãnh khốc nheo mắt lại, móng tay cũng bắt đầu trở nên cứng rắn, môi anh mím chặt thành một đường, khí chất vốn lãnh đạm lập tức căng chặt cường thế lên.

Đôi môi mỏng của anh khẽ mở, thanh âm khàn khàn mang theo âm rung do dây thanh bị hao tổn, từng chữ một nghiêng rằng nói.

"Còn xem nữa, giết....."

Còn chưa dứt lời, Lật Manh đã "bộp" một cái, một tay vỗ vào miệng anh, cứ như đập ruồi bọ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (27)

Miệng thì mềm, nhưng mặt lại cứng làm ngón tay Lật Manh bị đau, hai mày nhảy dựng lên. Nhưng cô lập tức nở nụ cười xấu hổ mà không mất lễ phép, "Không có gì đâu không có gì đâu, anh ấy đang say xe, có chút lộn xộn."

Thành viên trong tiểu đội cũng xấu hổ cười theo, sau đó cũng tỉnh lại, cứ thẳng tắp nhìn chăm chăm đôi trai gái người ta như thế, xác thật không đúng. Cho nên mọi người đều quay người lại, để lại cho đôi trai gái phía sau một chút không gian riêng tư.

Lật Manh thở phào một hơi, lại cảm nhận được trong lòng bàn tay lướt qua xúc cảm vừa mềm vừa lạnh, ướt át. Ngón tay cô run lên, vội vàng quay đầu lại liền nhìn thấy đôi mắt đỏ xinh đẹp của Cố Nặc nhìn chăm chăm vào cô. Sau đó anh hít một hơi thật sâu, môi anh khẽ run, rồi nhìn thẳng vào cô.

Lật Manh hết chỗ nói, rằng nanh anh lại mọc ra rồi. Khuôn mặt trắng mềm của Lật Manh không kim được phồng lên một chút, bất mãn nhìn chòng chọc Cố Nặc nhọc trí một hồi lâu, cam chịu nói: "Cúi đầu."

Thiếu niên lập tức tròn tròn mắt, con ngươi đỏ bừng như mắt thỏ. Anh duỗi tay nắm lấy cổ tay cô, kéo ngón tay cô ra, sau đó xoay người đưa lưng về phía mọi người, thuận thế dựa lại đây. Hơi thở lạnh lẽo của thiếu niên, còn có đôi môi mỏng nhuận nước mê người của anh, cứ như vậy mà để sát vào.

Hai bên khóe môi anh là hai cái răng nanh nhỏ nhọn khó thấy, rất đáng yêu, nhưng trong mắt Lật Manh, vừa nhìn thấy hai cái răng nanh này liền hận không thể dùng nhíp rút ra.

Thiếu niên nửa sụp lông mi xuống, lộ ra một tia khao khát. Đường nét viền môi nhu mỹ, tuy mềm, nhưng lạnh. Anh cúi đầu, môi gần như dựa sát vào cánh môi cô, lại không tiến thêm một bước, tựa như đang chờ đợi cái gì.

Lật Manh nhìn thoáng qua những thành viên căn cứ đang ngồi đằng trước. May quá, đều đang nhìn phía trước rồi, cô lập tức lên lút chụp một cái lên môi anh như đang ăn trộm, nhanh đến nỗi cứ như sợ vì khuôn trên môi Cố Nặc xâm nhập nhanh hơn tốc độ của cô vậy.

Thiếu niên ngốc ngốc, sau đó anh vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, tựa hồ không liếm được hô hấp của thiếu nữ bao nhiêu, anh bất mãn nhíu mày, lại thấy Lật Manh đã tức giận, cô vươn ra ngón tay, không khách khí dùng đầu ngón tay đè lên một khúc răng nanh nhỏ bị lộ ra của anh.

Ngón tay mềm mại ấn lên răng nanh cứng rắn bén nhọn, một trận tê dại truyền đến làm về mặt thiếu niên có chút hoang mang mà thoải mái thả lỏng. Lật Manh mặt không biểu cảm ra lệnh: "Lùi ra đi, nếu không em sẽ rút ra."

Cái tên quỷ ngiệp hôn này, hờ hững liền lộ hàm răng ra muốn hôn, có thấy phiền không vậy hả.

Thiếu niên chần chờ một chút mới không tình nguyện ủy khuất lùi hàm răng về. Lật Manh thở ra một hơi, sau đó mặt không biểu cảm đẩy anh ra. "Anh đã lớn như vậy rồi, đừng cứ muốn ôm muốn hôn, không được."

Đã là một con tang thi trường thành rồi mà còn không hiểu chuyện như thế.

Tất cả những thành viên đưa lưng về phía bọn họ đều nghe đoạn đối thoại ấu trĩ ấy.

—— Hoàn toàn không cảm thấy hai tên này đều đã lớn rồi, mà cảm giác như con cái nhà ai ra trải nghiệm tận thế là gì.

Thiếu niên có chút nghi hoặc nhìn Lật Manh một cái, tựa hồ đang cố gắng lý giải lời nói của cô. Nhưng cả EQ lẫn IQ đều có hạn, chỉ đành ngây ngốc nhìn cô mà thôi.

Lật Manh buồn rầu duỗi tay chống trán, nam chủ thế này yêu đương với nữ chủ kiểu gì, gánh vác những nguy hiểm trong tương lai kiểu gì, dù gặp được vàng bạc tài bảo gì đó cũng không biết lấy. Cô truyện lại không có tuyến thời gian chính xác, không biết phải bao lâu anh mới có thể khôi phục.

Hơn nữa sẽ khôi phục như thế nào cũng là một vấn đề lớn.

Ngay khi Lật Manh đang đau đầu, đột nhiên Mễ Lệ đang lái xe đằng trước bình tĩnh nói: "Phải bỏ xe, lốc xoáy mưa axit tới."

Bốn chữ "lốc xoáy mưa axit" này vừa vang lên, sắc mặt mọi người đều thay đổi. Mưa axit là một thứ rất đáng sợ trong tận thế, tính ăn mòn quá mạnh, mà lốc xoáy còn kèm theo mưa axit trong tận thế, chính là một trận tai nạn dị thường dữ dội như tuyết lở.

Ai ở bên ngoài gặp phải loại thời tiết này, chỉ có thể tự cầu phúc cho mình.

Xe không thể ngồi tiếp nữa, bởi vì xe sẽ bị cuốn lên trời, mọi người chỉ có thể cùng chết. Mễ Lệ bình tĩnh phân phó: "Sau khi xuống xe lập tức chạy về phía nam, nơi đó có hang động đá vôi sát núi, chui vào bên trong sẽ sống sót."

Nói xong, cô xoay người nhìn về phía hai kẻ đáng thương đang nửa ngồi xồm trên chiếc ghế nhỏ ở cuối xe.

Trong tận thế, lòng người lạnh lẽo, nhân tình mỏng manh.

Mễ Lệ lãnh khốc nói: "Tiếp theo, sau khi sống sót cầm huy chương là có thể tiến vào căn cứ Lam Anh."

Hai cái huy chương bị ném qua. Thiếu niên cảnh giác dựng thẳng con ngươi lên, ngón tay nhanh đến nỗi thấy không rõ bóng dáng, bắt được hai cái huy chương.

Mễ Lệ kinh dị nhìn anh một cái, tốc độ thật nhanh. Sau nháy mắt kinh ngạc cảm thán, cô lập tức mở cửa xe, nhìn bầu trời âm trầm như mực, còn có tiếng vang sấm chớp dữ dội ở phía xa.

"Mọi người chạy trốn đi, bảo trọng."

Trong nháy mắt, xe trống rỗng, chỉ còn lại tang thi Nặc, còn có nhân loại Manh ngỡ ngàng nửa ngồi xồm ngồi trên chiếc ghế nhựa nhỏ có giá năm đồng tiền. Gió lạnh thổi qua, độc lòi ảm ảm phía xa, xe cũng bị gió cuốn lung lay.

Lật Manh rút cuộc xác định, bọn họ bị nữ chủ vứt bỏ.

Không phải nói đi theo nữ chủ được may mắn sao?

Ha ha.

Sau đó Lật Manh nhìn về phía thiếu niên tang thi đàn độn bên cạnh, cũng không thấy chướng mắt như trước. Dù sao lúc này, cũng chỉ có anh cùng cô sống nương tựa lẫn nhau.

Thiếu niên đột nhiên giật giật môi, sau đó anh lại lần nữa thò qua, mắt trông mong nhìn cô. Lật Manh thấy anh lại mọc ra răng nanh.

Đây là..... Lại đòi hôn?

Anh chờ mong nhìn cô.

Lật Manh mặt không biểu cảm một hồi, mới chậm rãi duỗi tay nhéo răng nanh nho nhỏ của anh.

"Rút vào đi, cái tên này."

LoBe: Bên Dembuon sẽ đăng trước wp 4 chương:"

<https://dembuon.vn/threads/edit-xuyen-nhanh-nam-chu-lai-hac-hoa-phuong-le-cai.43766/>

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (28)

Sương mù u ám đè nặng sầm chớp, con lốc dữ tợn phía xa như một con rồng khổng lồ, đang điên cuồng lao tới. Lật Manh chớp lấy Cổ Nặc, mạo hiểm mưa axit liều mạng chạy về phía trước.

Cuộc đời không có dị năng chính là bi đát như thế. Dưới sự cai tạo của dị năng, người ta nhảy dựng là châu chấu, bò đi là con nhện, chạy đằng trước là Tôn hầu tử mang theo Cân Đầu Vân. Duy độc cô chỉ có mỗi hai cánh chân que diêm đáng thương, chạy cả mấy ngàn mét, máu chảy ngược lên, bắt đầu hoa mắt chóng mặt, thờ hồng học, xương cốt vừa tê vừa mỏi.

Thiếu niên chậm rì rì chạy theo cô, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp không có bất cứ biểu cảm gì, chỉ là ngẫu nhiên chân thiếu nữ sắp đá phải cục đá, Anh đuổi chân dài ra trước, quét nó ra, sau đó lại làm như không có việc gì mà thụt lùi lại.

Bởi vì tốc độ thật sự quá nhanh, cô cũng không phát hiện. Mất thấy con lốc sắp lao tới đây, Lật Manh mưa axit đổ ập xuống xối đến nỗi không mở mắt ra được, gấp đến độ xoay quanh.

Cô giương mắt nhìn về phía Cổ Nặc bên cạnh. Thiếu niên vẫn vẻ mặt bình tĩnh, tóc mái ướt đầm rũ xuống, ánh mắt thâm lãnh đỏ thắm, khuôn mặt tái nhợt không có chút máu, lại xinh đẹp đến thuần túy lạ thường.

Đúng là người khác người. Cô chột vật đến nỗi như một kẻ lưu lạc nhặt nhặt chai nước khoáng bên cạnh thùng rác, mà anh thì vẫn đẹp như bước ra từ trong tranh vậy.

Đây là vai chính vĩnh viễn tự mang ống kính mỹ nhân trong truyền thuyết, mặc kệ bị miêu tả ngoại hình là thanh tú rồi bình phàm gì đó, nhưng nếu ném giữa đám người thì vẫn có thể vừa liếc mắt một cái là thấy.

Lật Manh nhéo ngón tay thiếu niên tang thi, cau mày vừa định nói gì, bỗng thấy khuôn mặt trắng bệch ấy của thiếu niên xuất hiện một tia hồng nhạt. Anh nín thở, tựa hồ muốn lộ ra răng nanh nhưng nghĩ đến bộ dáng tức giận vừa rồi của nàng thì lại không dám, chỉ có thể ừ ừ khua khua lùi hàm răng vào, giọng nói khàn khàn: "Ta đói bụng."

Lật Manh mặt than: Ta cũng đói bụng.

Những lời này, không phải là có ý muốn gặm cô chứ.

Nháy mắt trong óc Lật Manh hiện lên các loại hình ảnh tang thi thò qua, mặt hù thối, hàm răng màu đen, gặm "đồ ăn" đầy thảm thiết.

Đầu ngón tay cô run lên, trực tiếp thả tay anh ra muốn chạy. Vừa mới bị nữ chủ vứt bỏ, đảo mắt liền sắp bị nam chủ ăn rồi.

Nói đi theo vai chính có vận may đâu?

Ặc, pháo hôi đi theo vai chính hình như..... chỉ xui xẻo thêm thôi?

Thiếu niên nghiêng đầu, có chút kỳ quái nhìn tay mình, còn nhìn không được cong ngón tay lại, lạnh lẽo, không có hơi ấm mềm mại như khi cô chạm vào anh. Anh bắt nắn híp mắt, ánh mắt thâm lãnh đỏ cháy, nhìn không được đuổi tay muốn bắt lấy cô.

Kết quả Lật Manh cho là anh muốn chụp mồi, liền nhảy ra sau vài bước, chân lại đá phải cục đá, ngã ra sau. Mất thấy sau lưng sắp ngã đè lên cục đá, đôi tay lạnh băng cứng đờ nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Thiếu niên không biết từ khi nào đã đi ra sau lưng cô, thuận thế làm cô rơi vào trong lồng ngực mình.

Lật Manh cũng cứng đờ theo, tròn tròn mắt nhìn anh. Thiếu niên cũng trừng cô. Đôi mắt trừng anh lên, còn tròn hơn mắt cô, không hề nháy mắt, vẫn không mất vẻ xinh đẹp.

Lật Manh thật sự chịu không nổi, đuổi tay xoa xoa hai mắt của mình, nhân tiện ngữ khí có chút run run: "Cái đó, ăn thì ăn, nhưng đánh chết đã rồi ăn."

Cái chết là điểm cuối của nhiệm vụ. Mà cái chết lúc nào chẳng đau đớn chứ, thôi thì cứ bị đánh chết, còn hơn phải nhìn mình bị mổ bụng, phanh thây rồi chết từ từ.

Ăn?

Thiếu niên không nói một lời, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Hai tay Lật Manh bụm mặt, đầu má, trước khi ăn còn muốn quan sát sao? Hay là..... Lừa anh trước đã, rồi chạy đi.

Nàng thử giật giật, muốn xuống dưới, kết quả thiếu niên vốn đang đứng thẳng người lập tức hai tay căng thẳng, càng ôm chặt cô vào trong lòng. Mặt cô lập tức bị dán đến trước ngực anh, hơi thở mát lạnh của thiếu niên làm cô khó mà thở nổi.

"Đừng..... Động."

Giọng nói khàn khàn, mang theo vài tia ngọt nị nguy hiểm của thiếu niên vang lên.

LoBe: Bên Dembuon sẽ đăng trước wp 4 chương:"

<https://dembuon.vn/threads/edit-xuyen-nhanh-nam-chu-lai-hac-hoa-phuong-le-cau.43766/>

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (29)

Cơ thể mềm mại, tiếng tim đập dồn dập, nhiệt độ làn da của cô nhiễm sang thân thể lạnh băng như từ thi của anh, làm cơ thể anh cũng bắt đầu ấm lên, thậm chí..... Tim dường như cũng bị nhiễm theo cô, bắt đầu muốn đập.

Anh nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ lên của cô, nó bị nước mưa làm ướt, càng có vẻ nộn nộn ngon miệng.

Trong cơ thể thiếu niên dâng lên một cỗ xúc động, mang theo một tia nóng cháy cùng nỗi khát cầu ngây thơ. Anh không kìm được mà cúi người, mắt thấy sắp hôn lên gương mặt cô thì một ngón tay mềm mại đột nhiên dán lên bờ môi mỏng của anh, dùng sức ngăn cản động tác cúi đầu của anh.

Lật Manh cứng đờ mặt, thấy đôi mắt thiếu niên mang theo vẻ đói khát, như là đã thú có lực công kích, muốn tới gặm mặt cô.

Cuối cùng cô cũng nặn ra được một nụ cười, "Ngón tay ăn cũng ngon, anh ăn chút ngón tay trước, rồi ăn..... Ăn cái khác, được chứ? Khách nhân."

Thật sự là không còn cách nào. Chạy không thoát, lại không có gì cho anh ăn. Bây giờ hy sinh một ngón tay đồ anh trước đã, sau đó chờ anh ăn xong rồi xoay người liền chạy.

Đậu má, thế giới này rốt cuộc làm sao vậy, nam chủ biến thành tang thi thì thôi, còn muốn cô hy sinh mình cho anh ăn?

Ánh mắt thiếu niên đen trầm, một chút lực đạo mỏng manh trên môi lại bởi vì hơi ẩm mềm mại mà bị phóng đại vô hạn. Cánh môi anh khẽ nhúc nhích, răng nanh lạnh lẽo dựng phải móng tay phản nộn cứng cứng của thiếu nữ.

Lật Manh nhìn không được muốn rút tay về, nhưng thiếu niên lại duỗi tay cầm lấy tay cô, ngăn cản động tác của cô. Sắc mặt cô tái nhợt, sợi tóc ướt át dính vào gương mặt, cặp mắt hạnh mướt mà ấy không ngờ mang theo vẻ đáng thương.

Thiếu niên khựng lại, ánh mắt càng thêm thâm thúy, đầu lưỡi khẽ liếm lòng bàn tay cô.

Thật mềm, thật ngọt, rất muốn nuốt chửng.

Màu da tinh tế của thiếu niên nổi lên một tầng đỏ ửng, lại nhìn không được liếm một chút, như đang ăn đường.

Sắc mặt Lật Manh càng trắng hơn.

Cứ ma ma chít chít như thế, có còn là nam nhân không vậy hả. Là nam nhân thì ăn nhanh lên, "rắc rắc" nuốt một ngụm cho rồi. Cứ liếm như vậy làm cô càng sợ hơn nữa.

Đột nhiên thiếu niên ánh mắt lạnh lùng, nhanh chóng nhảy dựng lên, liều mạng chạy về phía trước. Ngón tay cô cũng được giải thoát, lập tức rút về, gắt gao cuộn lại trước ngực, lại không có nơi để che giấu.

Uy lực của cơn lốc gần trong gang tấc, hai người trì hoãn một lát như thế, đuôi gió cuốn đã cuốn lên tầng đá lớn, vỡ tan văng ra khắp nơi. Thiếu niên nhanh nhẹn đến đáng sợ, trực tiếp dẫm lên tầng đá đang bay múa mà nhảy lên trên, như đang bay vậy.

Trong nháy mắt rời khỏi vòng ảnh hưởng của sức gió, anh ôm chặt thiếu nữ, thân thể hơi cúi xuống, che chở cô rồi nhanh chóng chạy về phía trước. So với tốc độ như kiến chạy của Lật Manh, anh giống như một con báo tấn mãnh vô cùng, thậm chí..... đây không giống như tốc độ của nhân loại.

Dù là dị năng giả cũng không có tốc độ đáng sợ như thế.

Rất nhanh, bọn họ thấy được núi, nhưng lốc xoáy cũng đến theo. Mưa axit bị cuốn, biến thành màu xanh biển đáng sợ.

Mưa axit màu xanh chạm vào cây nào, cái cây ấy lập tức bị hòa tan.

Lốc xoáy mưa axit chuyển sang màu xanh biển thì vô cùng đáng sợ. Không như mưa axit trong suốt, cho dù có tính năng ăn mòn nhưng cũng cần đoạn thời gian. Còn mưa axit màu xanh gặp mưa nhỏ thì không sao, nhưng một khi gặp phải mưa to, một người bình thường kiên trì không được bao lâu sẽ bị hòa tan như đồng cây cối đó.

Lật Manh lại không rảnh lo nhiều như vậy, cũng không thấy mưa axit màu xanh biển tiến vào. Mặt cô gắt gao dán vào khuôn ngực rắn chắc của thiếu niên, mái tóc dài từ trước đến nay luôn được bảo dưỡng tỉ mỉ bị gió thổi như thành bà điên.

Lúc anh chạy trốn, từng lọn tóc dài liền bị thổi ngược trở về, đánh vào mặt cô.

Đánh a đánh a, mặt cô đỏ lên luôn rồi.

Những cảnh vội vàng chạy trong mưa trong tiểu thuyết tình yêu đều là gạt người. Bị ôm chạy như thế này, chỉ tóc thôi cũng đã sắp siết chết cô, làm gì có nửa điểm cảm giác lãng mạn chứ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (30)

Trước khi gió lốc thổi tới, thiếu niên cuối cùng thấy một cơn động.

Quá nhỏ.

Đầu óc trì độn của anh hiện lên phán đoán này.

Nhưng không có thời gian.

Lật Manh hoa mắt một chút, cả người đã bị nhét vào một huyết động nho nhỏ. Tuy nói là huyết động, nhưng thật ra không khác khe hở lắm. Phần lưng cô dựa vào một tảng đá cứng rắn, thiếu niên cũng chen vào, lại phát hiện sau lưng mình rất gần với cửa động.

Tuy rằng có thể tránh né gió bão cùng mưa axit lớn, nhưng nước mưa rơi xuống chảy vào lại không thể tránh né sẽ bay vào sau lưng anh.

Xèo xèo —— xèo xèo —— xèo xèo ——

Từng giọt từng giọt mưa axit rơi xuống làn da, phát ra âm thanh ăn mòn rõ ràng.

Cả người Lật Manh đều ướt đầm dề, cô bị thiếu niên đè lên trong cơn động nho nhỏ, không bị một tia nước mưa màu xanh biển nào bắn trúng. Thiếu niên cúi đầu, quỳ một gối, làm mặt cô dán lên xương quai xanh lạnh lẽo của anh, ngón tay ấn đầu cô xuống, không cho cô lộn xộn.

Mà Lật Manh nghe thấy tiếng ăn mòn rõ ràng như vậy, cố gắng giương mắt nhìn lên trên, chỉ thấy được phần cổ trắng tinh, cùng chiếc cảm tình xảo diệu của thiếu niên. Mặt anh không lộ ra một tia thống khổ nào, ngược lại rất bình tĩnh.

Bên ngoài cơn lốc vẫn đang gào thét, vô cùng đáng sợ, Lật Manh lại chỉ nghe được tiếng mưa axit ăn mòn phần lưng của thiếu niên. Những giọt mưa ấy vốn dĩ sẽ bắn lên người cô.

Rốt cuộc nếu anh ném cô ra, có phạm pháp đâu.

Lật Manh nghĩ đến đây, thở dài một tiếng.

Thiếu niên lại nhíu nhíu mày, cho là cô sợ, vội vàng vờn một tay khác vòng lấy cô, hướng cô vào trong lồng ngực mình, sợ cô bị chút nước mưa bắn đến.

Trong mắt anh, Lật Manh nhỏ nhắn mềm mại tùy tiện té ngã từ một nơi cao mười mét thấp bé cũng sắp hỏng, càng đừng nói nước mưa đến anh cũng cảm giác được có nguy hiểm.

Lật Manh ngỡ ngàng cuộn mình trong lòng anh, nghe những tiếng "xèo xèo" đáng sợ ấy, cô mím môi, ngón tay nắm lấy áo anh càng thêm dùng sức.

Thiếu niên ngỡ ngàng cúi đầu nhìn cô, sợ cô bị khó chịu ở đâu, lại nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng như gió thoảng của cô.

"Đau không?"

Về mặt ngực mạnh chết lặng của thiếu niên hơi cứng lại, tựa hồ có chút không hiểu những lời này có ý gì. Nhưng anh lại cảm thấy giọng cô rất mềm mại, mềm đến mức làm anh cảm thấy thoải mái, ngay cả nỗi đau đớn từ vết thương sau lưng, còn có nhiệt độ cơ thể dần dần tăng lên cũng bị xem nhẹ.

Anh hít thở, nhìn không được cọ cọ đỉnh đầu cô, không nói gì, lại cầu được vuốt ve như một con mèo.

Cuối cùng Lật Mạnh cũng phát giác thiếu niên có gì đó không thích hợp. Cơ thể anh nóng quá, không phải vốn là thi thể lạnh băng sao? Vì sao nhiệt độ lại cao như vậy? Đừng nói là bị ăn mòn đến nỗi ngực bị mòn, mưa axit vậy qua khung xương sắp rơi lên mặt cô chứ.

Tương tự ra hình ảnh đáng sợ như thế làm mặt cô ㄟ một chút. Cô lại nhìn anh lần nữa, lại phát hiện thiếu niên hít thở, tựa như đã ngủ. Anh gục đầu xuống, lông mi quá dài tạo thành một tầng bóng mờ lạnh băng dưới mắt.

Đột nhiên anh nhắm mắt lại, cả người mềm mại cúi đầu xuống, dựa vào hông vai cô mà ngất xỉu. Lật Mạnh nhìn không được đẩy đẩy anh, lại phát hiện anh ngã ra sau, vội vàng duỗi tay ôm chặt lưng anh lại, không ngờ phát hiện lưng anh run run, một giọt nước mưa rơi lên mu bàn tay cô, tiếng "xèo xèo" nhỏ vang lên làm ngón tay cô run rẩy.

Đau quá.

Cô chỉ chịu một chút mưa bụi ấy thôi mà đã đau đến nỗi sắp nhảy dựng lên rồi, sao anh có thể chịu đựng lâu như vậy, còn không chịu hé răng nữa.

Lật Mạnh cau mày, liều mạng kéo anh vào trong động, nhưng động quá nhỏ, nếu cất giấu cô, như vậy anh chỉ có thể lộ ra phần lưng, bị nước mưa văng vào từ ngoài động ướt đầm ăn mòn.

Tiếng âm âm của con lóc đã đi qua, nhưng mưa axit màu xanh biển còn đang tí tách tí tách rơi. Tuy không đáng sợ như vừa rồi, nhưng cũng vô cùng nguy hiểm đối với nhân loại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (31)

Lật Mạnh ôm thiếu niên đã ngất xỉu. Sườn mặt tái nhợt không chút máu của anh có cảm giác trắng như màu sứ, tinh xảo đến nỗi không có sức sống, ngón tay cũng mềm mại rơi trên mặt đất, mạch máu màu xanh nhạt bên dưới làn da mỏng manh, có một loại mỹ cảm yếu ớt.

Nhưng trên tấm lưng anh, lại đều là vết thương bị ăn mòn mà ra. Miệng vết thương đã bắt đầu đỏ lên, cái màu đỏ như màu dung nham trong núi lửa này đang tràn trên khắp cơ thể anh.

Lúc Lật Mạnh ôm anh, giống như đang ôm một khối than củi. Cô muốn buông tay ra, nhưng nghĩ người anh em này đối xử với cô không tệ mà. Nếu không nhờ anh, phỏng chừng hiện tại cô chính là một cục thịt kho tàu, bị mưa axit nấu đến chảy ra rồi.

Cô nhìn thoáng qua mưa axit bên ngoài. Nó đã nhỏ đi nhiều bởi vì con lóc đi qua rồi, một chút mưa bụi như thế, có lẽ, chắc là, có khả năng..... cô có thể vượt qua được.

Bàn tay Lật Mạnh dùng sức ôm lấy eo thiếu niên, vòng eo này..... hắc, có sức bật thật, vừa gầy vừa rắn chắc.

Cô mặt than nghĩ, sau đó ôm anh vào lòng mình, mà cô thì chậm rãi xoay người, nhét anh vào vị trí an toàn mình vừa ngồi. Thiếu niên khá nặng, cơ thể thon dài, còn có đôi chân dài ấy của anh đều là nguyên nhân chiếm chỗ, làm hai người phải chen chúc rất chật chội trong một sơn động nhỏ.

Tay Lật Mạnh đỡ ót của thiếu niên, sợ anh ngã đập đầu vào góc nhọn của tảng đá. Tóc mái anh phất qua mặt cô, khuôn mặt bắt đầu nóng lên cũng dựa sát vào cổ cô, tạo thành hình ảnh hai người ái muội ôm nhau, giao triền bên nhau, gần như dung nhập, kề sát da thịt lẫn nhau.

Lật Mạnh trầm mặc cảm thấy, hình ảnh hai chân giao triền, thân thể kề sát nhau, thêm động tác môi anh hạ xuống cả xương quai xanh của cô quá mức ái muội. Hơn nữa cô sợ ngứa, cọ cọ như vậy, cô sắp cười ra rồi.

Lật Mạnh sợ cười ra tiếng, đẩy nhanh tốc độ hung hăng nhét anh vào trong động. Sau đó cô điều chỉnh vị trí, đưa lưng về phía cửa động, làm tấm mộc cho anh.

Một giọt nước mưa, rơi xuống quần áo sau lưng cô.

Cô nghe răng trợn mắt một cái, đau đến nỗi muốn dựng người lên, nhưng không được, dựng người lên sẽ đâm đỉnh động, vậy càng đau hơn nữa.

Lật Mạnh mặt không biểu cảm mà ngồi đó, về mặt kiên nghị có chút bị trắng.

Thôi vậy, xem như trả ân tình ăn com miễn phí hai năm của Cố Nặc đã làm tới còn ăn luôn cô vậy. Cô từ trước đến nay luôn có ân tât báo..... Hít, đau

quá! Hay là khỏi trả nữa.

May là mưa axit màu xanh biển sắp tạnh, chỉ rơi xuống lưng cô được mấy tiếng nữa thôi, có thể chịu được.

Mà mặt của Cố Nặc đã dựa vào hõm vai cô, mềm mại ngủ như một đứa bé, hàng mi rậm rạp vẫn cụp xuống, vẻ mặt ngủ vẫn bình tĩnh, nhưng làn da của anh lại nóng cháy lạ thường.

Lật Mạnh mấy lần muốn đẩy anh ra, nhưng ngón tay đụng tới cánh tay anh, do dự vài lần lại buông ra.

Mặt không biểu cảm, cô nghĩ thôi vậy, xem như đang ôm một cái chăn điện đi. Mặc dù cái chăn này là 9.9 NDT lại free shipping, sắp cháy đến nơi rồi, nhưng cũng không nên vì rẻ mà vứt bỏ nó.

Gian nan thuyết phục mình xong, Lật Mạnh cũng mệt mỏi, cô chậm rãi nhắm mắt lại, đầu choáng váng một trận, cuối cùng mắt tối sầm thiếp đi. Mà cô không phát hiện, chiếc nhẫn xấu xí vụng về mà cô kê trên ngón tay Cố Nặc đang bắt đầu sáng lên. Ánh sáng mỏng lung như có sức sống ấy không ngừng tiến vào thân thể Cố Nặc. Miệng vết thương trên cơ thể thiếu niên bắt đầu điên cuồng lành lại, mà làn da lạnh lẽo đặc trưng chỉ có ở thi thể của anh, cũng chậm rãi ấm áp trở lại.

Là nhiệt độ của nhân loại.

Độ ẩm loan dần ra, mạch máu cũng chậm rãi chảy theo.

Trái tim đột nhiên..... Thành thích! Gian nan đập một cái, sau đó dừng lại, một lát sau, lại thành thích thành thích đập.

Tiếng tim đập khôi phục.

Thiếu niên chậm rãi mở mắt ra, trong đôi mắt dưới lông mi là một mảnh u ám lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (32)

Đầu óc anh trống rỗng, chỉ có một cái tên chậm rãi hiện lên.

Cố Nặc..... Là tên của anh. Vậy anh là ai?

Cố Nặc im lặng một lúc, chậm rãi giương mắt lên mới phát hiện mặt mình đang dán vào một nơi nào đó mềm mại, ấm áp.

Mềm mại thoải mái lạ thường.

Anh trầm mặc một hồi mới ngẩng đầu, lại phát hiện mình đang bị ai đó ôm thật chặt. Lọn tóc dài của thiếu nữ xõa rối tung trên người anh, khuôn mặt nhỏ nhắn bạch nõn mà tiêu tụy, lúc anh ngẩng đầu lên, cô theo đà ngã vào lòng anh.

Trong đôi mắt lãnh khốc của Cố Nặc xuất hiện một tia rung động. Anh duỗi tay ra, thuận thế đui cô vào ngực mình, lại phát hiện sau lưng cô là một mảnh dấu vết bị ăn mòn.

Cố Nặc giương mắt nhìn ra bên ngoài.

Có mùi của mưa axit, màu lam.....

Son động nhỏ hẹp như vậy, cô chen chúc gần ngoài động, là đang bảo vệ anh sao?

Tầm mắt Cố Nặc ngưng ngẩn rơi xuống tấm lưng cô, làn da vốn nên trắng tinh không tí vết, nay lại có những vết thương kinh khủng nhìn mà ghê người.

Lòng anh, đột nhiên không hề báo trước mà quặn đau lên, Cố Nặc khẽ nhủ mày, kỳ quái không hiểu sao mình lại có phản ứng như vậy. Anh rũ mắt quan sát người trong lồng ngực, thiếu nữ đang khoác một chế phục to rộng.

Là căn cứ Lam Anh..... Trong đầu anh tự động xuất hiện thường thức này.

Chiếc áo rất không vừa người, sụp xuống dưới đầu vai, lộ ra chiếc váy xinh xắn nhưng đầy vết bẩn bên trong. Theo phản xạ, anh biết nó rất đắt, mà dường như chiếc váy lộn xộn ấy đã vỡ vụn bất kham, lộ ra màu da trắng nõn của thiếu nữ, còn có đường cong tốt đẹp làm người ta khó mà dời mắt ấy.

Ánh mắt anh bình tĩnh nhìn một hồi, mới dường như không có gì mà dời đi, sau đó Cố Nặc nâng ngón tay lên, trên đó đeo một chiếc nhẫn, trong đầu hiện

ra rất nhiều tin tức về nhẫn.

Một không gian có thể cải tạo cơ thể con người, có nó, dù cho bị thương nặng đến thế nào đi nữa cũng không chết được. Là tang thi còn có thể khôi phục trở lại thành nhân loại, mà khôi phục thân thể, đồng nghĩa với việc sẽ miễn dịch bất cứ virus gì.

Trong không gian là một mảnh đất đai vô cùng lớn, cái gì cũng có, đó là các loại sách cổ, đồ ăn, linh tuyền..... không khác bàn tay vàng xuất hiện trong một đồng sàng văn ngu ngốc lắm, thậm chí còn hơn thế nữa.

Bởi vì Tiểu Manh thích xem loại tiểu thuyết này, anh cũng đọc không ít.

Tiểu Manh..... Là ai?

Môi Cổ Nặc run rẩy, gần như thốt ra một cái tên.

Lật..... Manh?

Hô hấp anh hơi khựng lại, dường như muốn xác nhận cái gì mà cúi đầu nhìn thiếu nữ đã ngất xỉu trong lòng. Hơi thở của cô đã rất yếu, mưa axit có kịch độc, nếu mặc kệ cô, làn da bị ăn mòn kia đã đủ khiến cô chết.

Cổ Nặc duỗi tay đẩy ra lớp áo khoác to rộng trên người cô, cô gục đầu dựa vào anh, hô hấp nhọt nhọt, dưới đầu vai mượt mà tinh xảo là xương quai xanh tinh tế xinh đẹp.

Chiếc váy vỡ vụn, thân thể mảnh mai, không hề có dị năng dao động.

Cổ Nặc nhìn thấy làn da cô khẽ run run, tựa hồ đau đến nổi té xỉu rồi mà vẫn thấy đau. Hô hấp anh ngày một nặng nề, càng đau lòng hơn. Như là bản năng, anh ôm lấy cô, để cô dựa vào trước ngực mình. Sau đó cánh môi anh chạm vào miệng vết thương của cô, từng chút một đi xuống dọc theo tấm lưng mảnh dẻ của cô.

Là kịch độc thì nhẫn của anh có thể trị liệu, nhưng vì sao anh lại muốn hôn cô?

Dường như đã làm rất nhiều lần.

Cổ Nặc bình tĩnh phân tích, khuôn mặt trắng tinh nhiễm một tầng mờ hồi hồng nhạt, hô hấp cũng nóng lên theo. Cuối cùng, vết thương sau lưng cô từng chút một biến mất.

Nước bọt của anh có công dụng chữa trị sao?

Hình như..... Không đúng.

Anh đột nhiên duỗi tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một viên thủy cầu nhỏ, bên trong đều là năng lượng chữa trị. Lực lượng của anh vốn dĩ đã có công dụng chữa trị rồi, không cần miệng, dùng ngón ngưng kết ra bọt nước không phải càng nhanh hơn sao.

Cổ Nặc rũ mắt xuống, trong mắt là một mảnh thâm sâu, một lần nữa khoác áo lại cho cô, anh ôm cô ra ngoài sơn động.

Trời bên ngoài đã sáng. Lúc đi đến dưới chân núi, anh nhìn thấy một chiếc xe Jeep đang đi. Thấy Cổ Nặc lẻ loi một mình, bọn họ lập tức dừng xe, nhìn mặt anh, lập tức huyýt sáo.

"Con bé kia có thể bán được rất nhiều tiền, bắt được cậu ta lại có thể nhẹ nhàng một tháng đấy."

Cổ Nặc nghe thấy lời của những kẻ giống kẻ cướp trong xe, chậm rãi nâng mắt lên, dường như mảnh khánh nhẹ giương lên, nở một nụ cười tuần tú.

"Các người....."

Giọng nói anh lạnh nhạt mà nguy hiểm.

"Tìm chết sao."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (33)

Lúc Lật Manh tỉnh lại phát hiện xung quanh mình thật ảm áp, mở mắt ra nhìn lên, không ngờ thấy mình đang nằm trong túi ngủ. Chất lượng chiếc túi ngủ

rất tốt, cô nằm trong đó trông như một con tằm vậy.

Cố Nặc đâu?

Đột nhiên cửa xe bị kéo ra, một thân ảnh thon dài màu đen xuất hiện. Thiếu niên mặc một thân màu sẫm, cúc áo tùy ý mở ra để lộ cần cổ trắng tinh cùng một mảng da nhỏ dưới xương quai xanh. Ánh mắt anh sâu thẳm bình tĩnh, gương mặt trắng nõn có vẻ non nớt của thiếu niên, lại có thêm vài phần bình tĩnh thần nhiên so với thiếu niên bình phàm.

Thấy cô tỉnh lại, đôi mắt lãnh khốc của thiếu niên mềm đi. "Tỉnh rồi, đói bụng không?"

Lật Manh còn bị nhét trong túi ngủ cứng cáp, vẻ mặt đại ra.

Ặc..... Ngủ một giấc dậy, nhìn Cố Nặc cứ như biến thành người, không bị nhục trí, còn có vật tư?

Vết thương của cô cũng khỏi hẳn luôn rồi? Cốt truyện nào tàn Jack Sue vẫn nhảy nhanh như vậy sao? Không thèm kèm chú thích một chút liền đổi cảnh?

Có phải cô vì ngủ mà bỏ qua một trăm triệu rồi không?

Cố Nặc lên xe, tùy ý mở một cái bao lấy đồ hộp ra, dùng dao chuyên dụng cho quân đội cạy ra một hộp.

"Đào vàng?" Anh cười lạnh một tiếng, dường như anh bản năng ghét loại mùi vị này, muốn ném đi, nhưng ngón tay khựng lại, lại đặt nó sang một bên, sau đó bắt đầu mở ra đồ hộp khác.

Lật Manh nhìn thoáng qua đồng đồ hộp đó. Cố Nặc ghét đào vàng đồng đồ hộp, nhưng cô thích.

Mở mấy hộp cuối cùng mở ra được loại thịt hộp. Cố Nặc hơi cụp mi xuống, ngón tay thon dài như đang ưu nhã khiêu vũ, động tác dùng con dao nhỏ nhẹ nhàng mở đồ hộp ra xinh đẹp lạ thường.

Lật Manh chần chờ nửa ngày, rốt cuộc gọi: "Cố Nặc."

Cố Nặc nhàn nhạt từ một tiếng.

Lật Manh lại hỏi: "Anh khôi phục rồi sao?"

Lúc này Cố Nặc mới giương mắt, con người đen sẫm nhìn chăm chăm cô một hồi, chậm rãi nói: "Em cảm thấy, anh và anh trước kia giống nhau như đúc không?"

Lật Manh do dự nhìn anh, sao những lời này kỳ quái như vậy, cái gì gọi là anh và anh trước kia có giống nhau không? Không giống chẳng lẽ còn có thể thêm mấy cái miệng hay thiếu một cái mũi chứ.

Không đợi cô trả lời, Cố Nặc đã thả con dao chuyên dụng xuống, mà những đồ hộp đã mở ra để lộ các loại đồ ăn, thịt, rau dưa, cá khô, đào vàng..... Xì.

Tuy ghét đào vàng, anh vẫn cảm thấy nên giữ lại, cũng không biết loại xúc động này từ đâu mà ra. Anh ngồi bên cạnh túi ngủ của Lật Manh, nghiêng người, khuỷu tay chống lên ghế dựa, nói với Lật Manh đang được bọc kín mít, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn: "Anh mất trí nhớ."

Nhàn nhạt một câu, vô nghĩa như "Thời tiết tốt nhỉ".

Hai mắt Lật Manh tròn tròn lên, ồ, mất trí nhớ. Từ từ, lúc trước khi còn là tang thi, anh cũng mất trí nhớ cho nên cô không nên kinh ngạc mới phải. Lật Manh nghẹn họng, học biểu cảm của Cố Nặc, mặt than nói: "Ừm, không sao, anh bị đụng đầu nên mất trí nhớ, nếu muốn khôi phục ký ức, đập vào mấy cái tấm thép chắc là khôi phục được thôi."

Cố Nặc bình tĩnh nhìn cô, cuối cùng anh giương lên cánh môi hồng nhạt, đôi mắt cũng loàn loàn theo, đôi mắt đen nhánh như mực mang theo vài tia ấm áp mỏng manh.

"Chúng ta có quan hệ gì nhỉ?"

Lật Manh nhìn mà ngây người một giây, Cố Nặc trông thì cũng ra hình ra dạng, cười kiểu đó, không phải có ý hút hồn người ta sao? May là gặp được cô ngồi trong lòng anh mà vẫn không loạn, nếu không thừa dịp lừa bịp tổng tiền "lâm" anh thì làm sao bây giờ.

Người bị mất trí nhớ dễ lừa nhất, còn quan hệ của bọn họ...

Tổ hợp nữ phụ ác độc cùng nam chủ Jack Sue, pháo hôi qua đường cùng thế giới chỉ chủ đêm khuya ăn mì gói ăn ra tình ý sâu nặng.

Lật Manh giãy giụa hồi lâu, cuối cùng khó khăn chọn một mối quan hệ trong đồng lựa chọn đó.

"Chúng ta..... Là anh em."

Ừm, về sau anh phải yêu đương với nữ chủ, cô không chen chân vào đâu. Em gái của nữ chủ là nhân vật có tính an toàn cao nhất, cô nằm mơ cũng muốn làm em gái, mỗi ngày khỏi phải lo lắng chắn đường hậu cung anh, có một ngày đột nhiên bị làm thịt mà chẳng hiểu gì.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (34)

Cố Nặc vẽ mặt bình tĩnh nhìn cô, cup mắt suy tư một lát, thấp giọng lầm bầm: "Anh em sao?" Sau đó nụ cười trên khóe miệng anh càng nở rộng hơn, dưới tóc mái nhỏ vun là đôi mắt tối mù sâu thẳm.

Lật Manh lừa gạt, "Ừm, anh hai, anh còn nhớ em không?"

Cố Nặc nghe thấy cô gọi anh hai thì hô hấp khựng lại, dường như không chịu nổi mà vươn ra ngón tay thon dài, không nhanh không chậm kéo kéo cổ áo vốn đã mở rộng của mình, hầu kết trên cổ thậm chí còn rung động vài cái.

Giọng nói trầm thấp mà mang theo vài tia tối tăm nguy hiểm, anh như lặp lại mà nói. "Em gái à....."

Lật Manh hít mắt lại, lừa gạt thành công rồi.

Cô còn chưa kịp vui sướng, Cố Nặc đã đứng dậy, hai tay chống hai bên người cô, khóa tầm cung Lật Manh lại dưới thân mình. Ánh mắt hờ hững của thiếu niên nhuộm dần bóng đen tà khí, đầu ngón tay anh không nhanh không chậm hạ xuống cầm cô, ngón trỏ và ngón tay cái cố định mặt cô, sau đó anh không chút do dự mà cúi đầu, gặm hôn dữ dội.

Tóc Lật Manh sắp nổ bùm rồi.

Cô muốn giãy giụa lại phát hiện một chuyện rất bi đát: Cô bị túi ngủ bọc lại, căn bản không động đậy được, giống như bị dây thừng trói chặt người vậy. Trong ánh mắt thiếu niên xuất hiện một tia run rẩy, dường như đang hồi vị gì đó, sau đó anh mới lưu luyến rời đi cô.

Lật Manh sắc mặt đỏ bừng, giọng nói trở nên khàn khàn, "Em chính là em gái anh đấy."

Cố Nặc lại vươn ngón tay, chậm rãi sờ sờ bờ môi mỏng ướt át của mình, sau đó anh nhẹ "a" một tiếng. "Em gái..... Trước khi anh mất đi ký ức, có phải đang....."

Anh thấp giọng khẽ nói, ngữ khí lười biếng lại tà khí như ác ma.

"Loạn luân với em không?"

Vừa dứt lời, Cố Nặc đã một lần nữa hạ một cái hôn xuống mặt cô.

"Tuy anh mất trí nhớ, nhưng thân thể của anh sẽ không nói dối, tình cảm của anh dành cho em không phải đối với một cô em gái, nếu chúng ta thật sự là anh em...."

Ngữ khí của thiếu niên tàn nhẫn mà bá đạo.

"Anh cũng sẽ không bỏ qua em."

Lật Manh chỉ cảm thấy thiếu niên trước mắt mặt mày tinh xảo lạnh lẽo đến làm người ta không rét mà run, mà trong đôi mắt sâu thẳm tối tăm ấy mang theo tình cảm vận vẹo mà điên cuồng, như là một con dao bén nhọn, muốn cắt cô ra từng chút một.

Không hổ là tang thi thập giai lần đầu tiên xuất hiện, băng băng băng ba tiếng thương tổn người ta. Nhìn cái người khí thế đáng sợ mà trừng cô, Lật Manh tỏ vẻ..... có đôi mắt lớn hơn mắt anh một chút cũng vô dụng, thời gian anh không nháy mắt dài hơn cô nhiều lắm luôn.

Nhưng quả nhiên anh và nữ chủ là một đôi, suy nghĩ quá ăn ý. Nữ chủ cũng vừa mở miệng chính là các người loạn luân. Nam chủ càng ác hơn, không ngờ anh còn chủ động muốn hiến thân loạn luân.

Lật Manh không nghĩ tới, không ngờ Cố Nặc lại là loại người này —— cầm thú.

Môi cô còn hơi đau, làm cô mở miệng giải thích có chút run, như chột dạ vậy.

"Chúng ta không phải anh em."

Cố Nặc nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng nõn đáng yêu của cô một hồi lâu, cuối cùng cup mắt xuống, giấu đi vẻ âm u trong mắt. Giọng anh trở nên mềm

nhẹ, "Vậy chúng ta là bạn bè nam nữ, hay là vợ chồng?"

Lật Manh còn đang hấp hối giấy giữa, "Không, chúng ta chỉ là bạn thôi."

Cố Nặc mặt không biểu cảm nhìn chăm chăm cô, môi mỏng nhẹ động, "Vậy..... Là kiểu bạn gì?"

Lật Manh nghiêng đầu, mở to đôi mắt chân thành, "Chính là bạn bè bình thường."

Cố Nặc không nhẹ không nặng "à" một cái, lại hỏi: "Em có bạn trai không?"

Lật Manh vừa định trả lời, Cố Nặc đã khẽ giương lên cánh môi hồng nhạt, giọng nói trầm thấp từ tính. "Nếu có, giết hắn."

Lật Manh: "....."

Cố Nặc không chút để ý mà duỗi tay chống cằm, bình thản hỏi tiếp: "Có thích ai không?"

Lật Manh: "..... Không có."

Cố Nặc hiểu rõ gật đầu, thiếu niên xinh đẹp ánh mắt thâm trầm, bờ môi sắc lạnh hồng hồng mà sạch sẽ. Anh hơi nhếch khóe môi lên, lưỡi biếng cười như không cười, giọng nói dễ nghe trầm thấp.

"Bây giờ có rồi, từ nay về sau thích anh đi."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (35)

Lật Manh đại ra một hồi mới hồi thần. "Này....."

Cố Nặc lưỡi nhấc cầm lấy con dao nhỏ mới mở đồ hộp. Lưỡi dao phản chiếu ra ánh sáng, ánh lên khuôn mặt xinh đẹp của thiếu niên, còn có hàm răng trắng tinh lạnh lạnh anh chậm rãi lộ ra.

"Không thích, vậy giết đi."

Lật Manh: Này CMN chính là tổng tài bá đạo bá vương ngành thượng cung, dưa hái xanh không ngọt cũng muốn giật xuống giải khát, không thích anh anh liền hắc hóa cho em xem, vạn năm luôn cứng đây sao?

Cô cảm thấy, quyền sách này vốn dĩ đã đủ ít liêm sỉ rồi, không ngờ còn xuất hiện tình tiết rớt liêm sỉ toàn diện nữa.

Hệ thống đâu? Không ra quản sao?

Lật Manh lại nghĩ, thôi, lưỡi đi lẫn lộn chuyện liêm sỉ của Cố Nặc giảm xuống. Dù sao thì qua một đoạn thời gian nữa, anh khôi phục ký ức rồi sẽ phát hiện cô là nữ phụ ác độc, trực tiếp đẩy cô cho tang thi ăn thôi.

Cốt truyện nát thành chó má gì thì đâu liên quan đến một diễn viên quần chúng đến tiền mua cơm hộp cũng không có như cô.

Lật Manh suy nghĩ cẩn thận rồi, về mặt bình tĩnh nói: "Anh muốn làm gì thì làm, bạn bè nam nữ được, loạn luân cũng được, anh vui là tốt rồi."

Ai bảo người là vai chính chứ, vai chính chính là đặc quyền, cũng chính là ánh hào quang.

Đến việc từ tang thi biến thành người chỉ mất một giây, không có kì quá độ gì, cách hành văn không có logic như vậy, cô rồi rầm tốn sức làm ra vẻ.

Cố Nặc cup mắt nhìn cô một hồi lâu, ngón tay chơi đùa con dao nhỏ lưu loát như chơi chuyển bút. Đường như cuối cùng anh đã xác định được ý nghĩa câu trả lời này của cô, duỗi tay nhẹ nhàng kéo khóa túi ngủ của cô ra, lộ ra cơ thể trắng nõn của thiếu nữ bên trong.

Cô không mặc quần áo, chỉ đơn giản một bộ nội y nữ, vẻ dâm tây.

Ánh mắt Cố Nặc rơi xuống trước ngực nhỏ nhắn của cô một hồi, mới lấy ra một bộ quần áo cỡ nhỏ hoàn toàn mới ra.

"Trên xe chỉ có cái này, tới căn cứ rồi anh sẽ dùng điểm đổi một chiếc váy xinh đẹp cho em."

Lật Manh hoàn toàn không đoán trước được không ngờ mình lại trong tình trạng khỏa thân. Dù cô có phóng khoáng đến đâu thì cũng là con gái, trong

nhảy mất hai chân co lại, che khuất trước ngực, sau đó hai tay ôm đầu gối.

Cố Nặc lại vô cùng thân nhiên mà duỗi tay, cầm cổ tay cô kéo ra. Rõ ràng sức lực không bao nhiêu, nhưng Lật Manh lại cảm thấy thân thể tê rần, cả người ngã vào lồng ngực ấm áp của thiếu niên. Mặt cô dựa vào ngực anh, chỉ nghe được tiếng tim đập chân động bên tai.

Thật sự..... Biến thành người rồi.

Cô có chút ngạc nhiên mà trầm mặc, kết quả ngay sau đó, ngón tay của thiếu niên thông thả chậm rãi vuốt ve lưng cô. Cô sợ ngửa, rùng mình lên, không kiềm được muốn cười.

Thiếu niên đang ôm cô dừng lại, giọng nói trầm thấp khàn khàn vang lên, dịu dàng đến ái muội.

"Sợ ngửa, ngại cảm đến vậy sao?"

Sau đó ngón tay anh rời đi, không có ý trêu chọc cô nữa mà cúi đầu nghiêm túc mặc quần áo cho cô, động tác ôn nhu vô cùng.

Lật Manh từ đầu tới đuôi không nhúc nhích, như một búp bê Tây Dương mà được anh mặc quần áo. Sau đó anh đặt cô lên ghế, cụp mắt, ngón tay tinh xảo từ từ nhẹ thắt lại cúc áo cho cô.

Lật Manh cuối cùng cũng cảm thấy tay chân mình khôi phục bình thường. Vừa rồi không có bất cứ sức lực gì là sao? Cố Nặc rơi vào đàn tang thi, sau khi trở về dị năng đột biến. Nhưng trong cốt truyện không đề cập thêm dị năng gì. Vừa rồi chính là dị năng sau khi anh đột biến sao? Làm người khác không thể nhúc nhích?

Lật Manh mím môi, không hỏi ra.

Sau khi Cố Nặc thắt cúc áo cho cô xong, nhẹ duỗi tay đặt lên bờ vai mảnh dẻ của cô, thanh âm trầm thấp. "Ăn cơm thôi, Tiểu Manh."

Những lời này quá mức quen tai, không phải Cố Nặc vẫn luôn nói trước khi mất trí nhớ sao?

Ngữ khí, tốc độ nói giống nhau như đúc, đến âm thanh nhẹ cuối câu cũng có.

Ánh mắt cô tựa hồ xuất hiện một tia hoài niệm.

Cố Nặc duỗi tay sửa lại mái tóc rồi xoa xuống hai bên gương mặt cô, tùy ý hỏi: "Thế nào, anh không khác gì lúc trước khi mất trí nhớ chứ?"

Lật Manh lập tức nhũn mảy, "Không, trước khi mất trí nhớ anh rất thân sĩ, em nói không chạm vào liền không chạm vào, sẽ không động tay động chân với em."

Dù động tay động chân cũng là có lý do. Kết quả mất trí nhớ rồi, Cố Nặc bá đạo như con sói đói rứt người vậy, thấy cô liền gặm.

Ngón tay vuốt thẳng mái tóc cô của Cố Nặc dừng lại, sau đó anh nở nụ cười dịu dàng. "Em biết cái gì ngon nhất không?"

Lật Manh nhìn thoáng qua mấy đồ hộp, đào vàng hộp trông có vẻ.....ngon nhất.

Cố Nặc lại đứng dậy, cúi đầu tới gần tai cô, tóc mái màu đen che khuất đôi mắt đen trầm. "Ngon nhất chính là, một thứ mà em cơ khát đến tận xương, mỗi một phút mỗi một giây đều hận không thể ăn hết, lại chịu đựng không ăn."

Lật Manh chỉ cảm thấy tai mình ngứa ngứa, là do bị hơi thở tươi mát của thiếu niên bao phủ.

Giọng anh trầm thấp dễ nghe, "Sau đó đến lúc không thể chịu đựng được nữa, cứ một ngụm mà nuốt chửng."

Nói xong, ngón tay anh nhẹ lướt qua phần cổ cô sợ ngứa.

"Cho nên nguyên nhân duy nhất của việc anh không động tay chân với em trước khi mất trí nhớ, là chờ khi nào hoàn toàn ăn em."

Nói xong, anh nheo mắt lại, nở một nụ cười đáng yêu tỏa nắng như một đứa trẻ to xác. "Anh cũng không phải là người tốt đâu, Tiểu Manh."

Cho nên sao có thể không động tay động chân với em được.

Anh cảm giác được mỗi tác huyết nhục, mỗi một tế bào trên người mình đều đang điên cuồng mà khát cầu cô.

Trước khi mất trí nhớ, anh thật sự rất yêu cô, cho nên mới làm cho anh mất trí nhớ rồi, lần đầu tiên nhìn thấy cô, vẫn biết cô là người mà anh muốn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (36)

Xe chạy về hướng căn cứ Lam Anh. Lật Manh ngồi ghế sau, về mặt toàn kiểu đã trải qua tang thương đầy bi đát, môi đỏ lên, khóe miệng còn trào xước.

Cô hung tợn nhìn chăm chăm..... Cái ót của thiếu niên đang lái xe đằng trước.

Chỗ tóc đỏ đen thật ha, kiểu tóc cũng vừa đẹp vừa tiêu chuẩn..... Cái đầu này phải dùng lượng dầu gội gấp đôi người khác mới có thể rửa sạch sẽ chứ gì.

Lật Manh kiềm chế tránh đầu óc mình lại rục rịch chạy theo thế giới đầu hay bị tranh mua trong siêu thị. Ánh mắt cô thấp thoáng sự bi thương, nhìn cổ tay đang bị treo trên song sắt trong xe của mình.

Cố Nặc cái tên vương bát đản này, dám dùng công tay trói cô lại cơ đấy.

Cô lúc lắc ngồi phía sau, như phạm nhân vậy. Vừa rồi tóm được cô rồi hôn hít một trận, hôn xong kiềm lại cổ tay cô, răng rắc một tiếng liền trói vào song sắt ở ghế sau.

Đây là hành động của người sao?

Lật Manh càng nghĩ, càng cảm thấy Cố Nặc mất trí nhớ không phải người, không phát ra tiếng hung hăng làm động tác khịt mũi với gáy Cố Nặc. Thấy anh không có phản ứng, tiếp tục lái xe, cô lại hung hăng trợn trắng mắt, vờn hai tay bày ra động tác bóp chết anh. Để thể hiện sự phẫn nộ của mình, cô làm mặt dữ tợn, hai tay vịn vẹo như chân gà, hận không thể nhào lên ngay lập tức.

Thiếu niên vốn đang ngồi phía trước lái xe đột nhiên lười nhác quay đầu lại, ánh mắt thanh lãnh bình thản đánh giá cô.

Lật Manh thì đã sớm khép hai đầu gối lại, ngồi thẳng lưng, về mặt vô tội. Cố Nặc mím môi, tựa hồ muốn cười nhưng lại không cười, sau đó quay lại. Lật Manh thờ phào một hơi, dựng ngón giữa quơ quơ với anh.

"Tiểu Manh." Cố Nặc đột nhiên nhẹ giọng nói.

Lật Manh lập tức thụt ngón tay về, mặt không biểu cảm nói: "Sao?"

Cố Nặc trầm mặc một chút, cuối cùng ôn nhu nói: "Có kính chiếu hậu."

Lật Manh: "....."

Sau đó mặt cô trở nên cứng đờ. Có kính chiếu hậu mà, đứng trên xe cái gì cũng có, cô quên cái này mất. Vậy là anh đã thấy hết mấy biểu cảm như động kinh vừa rồi cô làm rồi sao?

Lật Manh về mặt đại ra, nhất thời không nói gì giận dữ.

Cố Nặc không kiềm được bật cười, khàn khàn giọng kéo dài ngữ điệu: "Em thật đáng yêu."

Lật Manh làm mặt than. Người đáng yêu, cả nhà người đáng yêu, toàn căn cứ của người đều đáng yêu.

Cố Nặc không nhanh không chậm lái xe, căn cứ Lam Anh đã ở ngay trước mắt. Anh thấy cánh cổng lớn của căn cứ thì dừng xe, sau đó mở cửa xuống xe.

Thấy nhân viên căn cứ tiến tới kiểm tra hỏi mấy câu, Cố Nặc giơ ngón tay lên, ném huy chương Lam Anh phía trên qua. Tuy anh đã quên mất rất nhiều chuyện, cũng không nhớ ra nỗi thân phận của mình, nhưng trong lòng lại không hề hoảng loạn chút nào. Chỉ cần nhìn một chút vào thứ gì đó, trong đầu liền tự động xuất hiện tư liệu liên quan, còn có cách ứng phó nữa.

Đương nhiên Cố Nặc biết tâm thái mình bình thản như vậy, khẳng định không phải bởi vì cái nhẫn này, mà là.....

Anh quay đầu lại nhìn thoáng qua Lật Manh đang ngồi ở trong xe. Thiếu nữ như một đóa hoa hướng dương bị mưa gió đánh tan tác mà gục đầu xuống, hàng lông mi vừa dày vừa tinh tế đề lên đôi mắt hạnh xinh đẹp, khuôn mặt trắng nõn phồng lên như chiếc bánh bao mới vừa hấp chín.

Rất dễ bắt nạt.

Cố Nặc đi đến ngoài ghế sau, vờn ngón tay thon dài ra, đặt lên nắm cửa dùng một chút lực lưu loát kéo ra. Lật Manh lập tức ngừng đầu, về mặt cảnh giác nhìn anh. "Cố Nặc, anh dùng công tay trói em lại làm gì, em có hại anh đâu."

Câu này nói mà hơi chột dạ.

Cô vốn tới hại anh mà.

Nhưng điểm cao trào trong cốt truyện còn chưa tới mà, mãi đến khi anh khôi phục ký ức rồi trở lại căn cứ Cổ thị, đại sát tứ phương trả thù kẻ thù, đó mới đến phiên cô lên sân khấu.

Còn bây giờ, anh mất trí nhớ, sao cô có thể dẫn anh về căn cứ được. Nếu điểm đó chưa đến, anh mơ mơ màng màng trở về sẽ bị "răng rắc", nhiệm vụ này liền trực tiếp đi tong.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (37)

Cố Nặc lên xe, dáng người thon dài bao phủ thiếu nữ đang ra vẻ yếu ớt đáng thương, đầu ngón tay anh sờ lên chiếc còng, lên ngón tay thon dài, cuối cùng chạm tới phần ngón mềm mại co lại của cô, sau đó nắm chặt, lại thừa dịp Lật Manh không chú ý, dùng chìa khóa mở một bên còng tay trên song sắt.

Lật Manh vừa muốn rút tay về, lại phát hiện thiếu niên cup mắt xuống, thông thả ung dung mà dùng một tay khác cầm lấy chiếc còng, "răng rắc" một tiếng, bên còng tay ấy liền khóa lại cổ tay trắng nõn của thiếu niên.

Lật Manh vẻ mặt mờ mịt không kịp phản ứng, lại thấy Cố Nặc dùng ngón một đan vào khe hở giữa các ngón tay của cô, bàn tay ấm áp hữu lực mà cường thế bắt lấy bàn tay nhỏ hơi lạnh của cô. Mười ngón cường ép đan chặt vào nhau, sau đó giọng nói hơi lạnh của thiếu niên ẩn chứa ý cười âm u vang lên.

"Trời Tiểu Manh, là vì mặt em thể hiện em muốn chạy trốn."

Lật Manh hú hồn, sao thấy hay thế.

Quả thật cô hơi "túng" khi đối mặt với Cố Nặc mất trí nhớ biến thái thần kinh, nghĩ khi nào trốn ra khỏi Cổ thị căn cứ, an tâm chờ Cố Nặc trở về trả thù, nhưng chưa kịp chạy đã bị trời lại rồi.

Cố Nặc khẽ nhếch môi, như có như không cười nhìn cô, anh duỗi tay ôn nhu vuốt tóc cô, nhẹ tới gần vành tai Lật Manh, giọng nói trầm thấp, lạnh lạnh mà khàn khàn. "Cũng đừng trốn, nếu không sẽ ăn em luôn đấy."

Lật Manh: "....."

Không hổ danh là người đã từng bị tang thi hóa, đến uy hiếp cũng kinh tùm như thế.

Người dân trong căn cứ Lam Anh đến từ bốn phương tám hướng, vẫn còn một chút tính thiện, sẽ không cự tuyệt người lão bệnh tật yếu ớt. Chỉ cần chưa từng bị tang thi cắn, hoặc từng có tiền sử phạm tội nghiêm trọng đều có thể dựa vào người đảm bảo mà tiến vào.

Mà huy chương của căn cứ Lam Anh chính là một trong những vật phẩm đảm bảo. Nữ chủ cũng là một trong những thủ lĩnh cao cấp của căn cứ. Tuy trong cốt truyện không giới thiệu gì, nhưng những lời đồn Lật Manh nghe được đều là nữ chủ vừa tài giỏi vừa lợi hại, dị năng vừa ngưu bức thế nào.

Không hổ danh là nữ chủ. Cô cũng muốn lợi hại như vậy, nhưng cô lại không có cơ thể dị năng, yếu ồm.

Điểm cộng duy nhất của cô chính là phản ứng nhanh, được luyện thành do trước kia chạy bộ mỗi ngày.

Cố Nặc nắm tay cô, giữa cổ tay hai người tùy tiện rũ xuống dây xích của còng tay. Sau khi tiến vào căn cứ chính là phổ trao đổi rất phồn hoa. Tiền đã mất tác dụng, tại tận thế mọi người đều đến đây lấy vật đổi vật hoặc dùng vật phẩm đổi lấy tích phân từ căn cứ.

Đồng hồ trong chiếc xe mà Cố Nặc mang đến đủ để đổi tư cách sống sót trong căn cứ. Mặt anh bình tĩnh mà tiến về phía trước, nhìn thấy một điểm giao dịch trao đổi cỡ lớn liền đi vào bắt đầu giao dịch. Lật Manh đi theo phía sau anh, người anh che mắt cô, lâu lâu cô muốn ngoi đầu lên nhìn đều bị Cố Nặc về mặt bình tĩnh ấn đầu, chậm rãi thụt về.

Lật Manh cảm thấy mình như con chuột chui trong đất, chỉ có thể cuộn người trong cái động Cố Nặc tạo ra. Cơ mà Cố Nặc lại cò kè mặc cả, khá mới lạ. Lúc anh ở căn cứ Cổ thị, trên cơ bản đều được người ta nịnh hót, lấy lòng.

Ai có tư cách làm anh phải cò kè mặc cả chứ.

Lật Manh mắt trông mong mà ngẩng đầu nhìn lưng Cố Nặc, nghe anh bình tĩnh vô cùng mà chém giá thấp, cuối cùng dùng một xe vật tư đổi lấy một ngàn tích phân.

Một ngàn tích phân có thể đổi được một phòng trong căn cứ Lam Anh cùng một tháng đồ ăn do căn cứ cung ứng, còn có thể nhận được thân phận lính

đánh thuê. Lính đánh thuê rất quan trọng, sau khi ra ngoài tiêu diệt tang thi có thể hợp pháp nộp tình hạch lên trên để đổi càng nhiều tích phân hơn.

Cố Nặc vừa mới giao dịch xong, đột nhiên tên mập mập giao dịch cùng nở nụ cười thèm thường, "Cô gái phía sau anh là con mồi có thể giao dịch sao?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (38)

Những năm gần đây cũng có tiến hành giao dịch người, chẳng hạn như giao dịch những thiếu nữ thiếu niên xinh đẹp. Một vài kẻ bắt được những người xinh đẹp liền sẽ trói tới làm giao dịch.

Cố Nặc cũng xinh đẹp, nhưng bởi vì có thể bình tĩnh tới giao dịch như vậy, mọi người ngầm cho rằng anh là dị năng giả. Nhưng cô gái anh đang trói lại không giống như dị năng giả.

Cố Nặc vốn dĩ đã định ký tên chứng thực đơn giao dịch này, kết quả lại nghe thấy lời tên mập nói, đầu ngón tay anh khựng lại, chậm rãi giương mắt lên.

Ánh mắt thiếu niên lạnh lẽo, thâm trầm mà nguy hiểm.

Giọng anh trầm xuống, "Không phải." Đơn giản hai chữ không thể phản bác.

Sau đó Cố Nặc đặt bút xuống, không ký tên mà duỗi tay ưu nhã xắn tay áo lên, lộ ra cổ tay trắng nõn hữu lực. Anh nhàn nhạt bổ sung, "Cô ấy là người phụ nữ của tôi."

Tên mập sùng sốt, sau đó hiểu rõ. Tận thế à, bắt được con mồi sao không ăn trước được chứ. Tuy đây không phải lần đầu tiên rút giá, nhưng vừa rồi gã thấy được thiếu nữ kia là một mỹ nhân hiếm thấy, làn da trắng nõn vô cùng, quả thực phải sống trong nhung lụa mới được như thế.

Đầu năm nay làm gì còn ai có được cơ hội sống trong nhung lụa.

Tên mập nhìn thoáng qua thiếu nữ được che chắn sau lưng Cố Nặc, nghĩ đến gần đây chợ đen tăng giá bán con gái xinh đẹp đến tận trời. Còn thiếu niên có dị năng này, gã có mấy cấp dưới là dị năng giả, sao phải sợ anh ta, hơn nữa không phải thiếu niên vừa xinh đẹp vừa có dị năng bán ra được giá cao hơn sao.

Lòng tham dâng lên trong lòng tên mập, gã lập tức cười hi hi nói: "Giá cả dễ thương lượng, anh muốn bao nhiêu cũng được, ra một vạn tích phân đủ thành ý rồi chứ."

Ánh mắt lạnh nhạt của Cố Nặc không nể không ngại roi xuống người tên mập. Anh nhẹ giọng cười cười, "Giá cao như vậy là có thành ý."

Tên mập cho rằng có khả năng trục lợi được, lập tức cười tươi như hoa, gã đi tới muốn đi kéo Lật Manh. Một con mồi tốt như vậy không dễ dàng gặp được đâu.

Kết quả bàn tay béo núc vừa vươn tới, một phen băng nhận sắc bén đáng sợ chọt đâm thủng giữa tay gã, máu tươi bắn ra tung toé, tiếng xương cốt vỡ vụn cũng kéo kệt vang lên.

Tên mập mập kêu thảm thiết một tiếng, đồ người xuống đất thật mạnh, lại phát hiện máu trong cơ thể mình bắt đầu sôi sục lên, cứ như đang bị lực lượng gì đó thao túng. Gã há miệng, khuôn mặt béo óng mỡ xấu xí vụn vụn đứt tọt lên, gân xanh phình ra, nhưng tiếng kêu thảm thiết lại nghẹn trong họng, phát không ra.

Lật Manh ngẩng đầu lên nhìn, cái bộ dạng thảm thiết này..... Xấu đến nỗi vô cùng có lực sát thương.

Cô vừa định nói gì lại nghe thấy giọng nói bình tĩnh của Cố Nặc xuất hiện một tia ôn nhu. "Đừng sợ, anh sẽ giải quyết nhanh thôi."

Lật Manh về mặt bình tĩnh, "Em không sợ."

Trong tận thế đã thấy nhiều tang thi rồi, lòng dũng cảm được đề cao, còn cái gì có thể dọa được cô đâu. Hơn nữa trước khi cô xuyên qua, cô chính là nghiên cứu viên của viện khoa học, mấy thứ thảm thiết hơn đã thấy nhiều rồi.

Tựa hồ có chút ngoài ý muốn câu trả lời của cô, Cố Nặc quay đầu lại nhìn cô một hồi, khuôn mặt thanh lãnh thêm một tia nhu hòa ấm áp. Anh kéo lại một cái túi to bên cạnh, trùm lên tên mập đang đau đớn gãy gãy, sau đó nghiêng người, để lộ ra Lật Manh.

"Gã muốn bán em, em tức giận thì đánh gã đi." Cố Nặc cũng không trông cậy cô thật sự sẽ đánh, bởi trông cô nhu nhu nhược nhược như vậy, cổ tay gãy đến nỗi như vừa gãy lại liền gãy.

Tuy miệng nói không sợ hãi, nhưng phồng chừng trong lòng cô đang sợ ấ y mà.

Kết quả vừa mới nghĩ vậy, liền thấy Lật Manh mặt không biểu cảm nâng cổ tay, xắn tay áo của áo ngực trang lên, dây xích bên trên kêu lách cách. Sau đó cô bẻ ngón tay, nhặt lên cây côn sắt bên cạnh, một chân đứng cảm dẫm lên chiếc túi to đang phủ trên người tên mập, hung hăng đập xuống một gậy.

Muốn bán cô? Có máu mặt ghê nhỉ? Dân cư giao dịch trái pháp luật, cho dù là tận thế cô cũng muốn văn minh, hòa bình, bình đẳng, công chính, pháp trị, thân thiện!!!

Mỗi người đều có trách nhiệm chống lại những kẻ phạm tội buôn lậu. Tội ác mua bán mạng người không thể tha, đánh không chết người con cá mè hoa lớn này, lại tiếp tục giao dịch tụ tập người đến người đi, người người tới nhận nữa.

Một màn thảm thiết này chấn động mọi người thật sâu, phải bao nhiêu thù bao nhiêu hận mới một gậy một gậy mà đánh như thế chứ.

Lật Manh có chút mệt, ngừng tay lại, ước lượng côn sắt một chút, nghĩ đến phải đánh chết mới hả dạ. Những thiếu niên thiếu nữ bị bán đi ấy sống quá bi kịch đều là do đám thương nhân lòng dạ hiểm ác này. Đánh chết một kẻ, ít nhất có thể cứu được một trăm đứa nhỏ đáng yêu.

Cô vừa định đánh thêm một gậy nữa, Cố Nặc lại duỗi tay, nhẹ nhàng đề cổ tay cô lại, lấy đi côn sắt trong tay cô. Người khác thấy vậy thì thở phào một hơi, còn có người còn lý trí là tốt quá rồi, đánh thêm mấy cái nữa, gã mập sẽ chết tại chỗ mất.

Nhưng cuối cùng lại thấy thiếu niên không nhanh không chậm vuron ngón tay thon dài ra, lòng bàn tay cầm một con dao nhỏ. Anh vô cùng đau lòng mà nói: "Đừng làm mình mệt, dùng dao nhỏ nhẹ nhàng hơn đây."

Mọi người: "....." Hai kẻ điên nào đây.

Không đợi Lật Manh có cơ hội cầm lấy con dao, một giọng nữ lạnh nhạt vang lên, "Các người đang làm gì vậy? Gậy chuyện sao?"

Lật Manh dừng lại, đưa mắt nhìn thì thấy cơ thể nóng bỏng quen thuộc, còn có khuôn mặt quyến rũ trưởng thành ấy nữa.

Nữ chủ.

Chính thể.

Lật Manh lập tức nhìn về phía Cố Nặc, lúc còn là tang thi thì nhược trí không hiểu được chỗ tốt của nữ chủ. Giờ nhìn thấy nữ chủ rồi, có xúc động nhất kiến chung tình tim đập thình thịch cả người bị điện giật lập tức yêu không?

Kết quả thấy Cố Nặc quay đầu, khuôn mặt tuấn mỹ thanh lãnh xuất hiện một tia tàn nhẫn hung ác nham hiểm. Đây là phản ứng bản năng khi gặp dị năng giả cường đại - phòng bị.

Ngón tay Mễ Lệ cũng xuất hiện từng điểm lửa, về mặt cảnh giác.

Hai vai chính, cứ vậy mà âm trầm căng co, dường như ngay sau đó sẽ lập tức người chết ta sống.

Lật Manh: Đuma sao cốt truyện kì quá vậy, lần một vừa gặp đã yêu, lần hai gặp lại trên giường, lần ba sinh con hai ba đánh đâu?

Mễ Lệ lại đột nhiên cảm thấy hai người kia có chút quen mắt, cô trầm tư một chút, đột nhiên chỉ vào bọn họ kinh ngạc nói: "Đúng rồi, các người không phải hai anh em loạn luân đó sao? Tránh được lốc xoáy mưa axit luôn cơ à, đúng là mạng lớn nhỉ."

Anh em loạn luân.....

Hiện trường một lần nữa lâm vào cảnh càng vắng lạnh như tờ. Lượng tin tức quá lớn, từ từ tiêu hóa đã.

Cố Nặc nhàn nhạt nhướng mày, dường như có chút kỳ quái, sau đó mới quay đầu lại nhẹ nhếch miệng lên, "Chúng ta..... là anh em thật sao?"

Lúc trước anh còn tưởng cô nói dối anh, lại không nghĩ có thể gặp được người quen, nói ra đáp án.

Lật Manh lập tức hấp hối giấy giũa, "Không, chúng ta không phải, anh hiểu lầm rồi."

Cố Nặc yên lặng nhìn cô một hồi, mới nở nụ cười có lệ, "Ừ, em nói không phải thì không phải, thật ra không sao cả."

Lật Manh cảm thấy tam quan của mình quả thực lại bị phá hủy rồi.

Người mới không sao cả, cả nhà người đều không sao cả.

Cô mới là người sao đây này.

Lời nói vương vấn bên môi Cố Nặc, đầu lưỡi anh nhẹ tựa vào răng, triền miên ái muội, "Em gái sao?"

Lật Manh: Tôi sắp chết tại chỗ rồi, ai cần tôi loạn côn đánh shi đi.

Vì gặp được nữ chủ nên vấn đề ăn ở toàn bộ đều do cô ấy sắp xếp. Lật Manh cùng Cố Nặc hai kẻ ăn com mềm của nữ chủ, da mặt dày vẻ mặt bình tĩnh.

Phòng chỉ có một.

Nữ chủ bình tĩnh nói: "Dù sao hai người cũng loạn luân, không chung phòng chẳng lẽ muốn lãng phí phòng sao? Số lượng phòng rất ít, tiết kiệm chút đi."

Loạn luân loạn luân loạn luân luân luân.

Nói đủ chưa?

Lật Manh vốn muốn bùng nổ, nhưng thấy nhà có com liền thỏa hiệp.

Có com ăn là lớn nhất, cô đói bụng rồi.

Com nước xong, Lật Manh bị Cố Nặc dắt về phòng. Lật Manh muốn tắm rửa nên nhìn chăm chăm cái cống trên cổ tay, tính toán dùng sức mạnh của oán niệm hòa tan nó.

Cố Nặc cup mắt xuống ôn nhu nhìn cô, "Sao vậy?"

Lật Manh: "Muốn..... Tắm rửa."

Cố Nặc yên lặng chăm chú nhìn cô nửa ngày, môi mông khê mở, "Vây đi tắm."

Lật Manh quơ quơ cống tay, nhắc nhở rõ ràng như vậy phải hiểu chứ.

Cố Nặc nhìn hiểu, anh bình tĩnh như không mà duỗi tay cầm cổ tay cô, một tay khác ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, cả người bình tĩnh dính sát vào.

"Em muốn anh ôm em đi tắm?"

Lật Manh: "....."

Cô cảm thấy đầu óc Cố Nặc nhất định còn chưa tiến hóa hoàn thành, bị tang thi găm một nửa rồi. Vừa định phi nhô, cô nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Cố Nặc thả tay Lật Manh ra, sau đó kéo cô đứng dậy đi mở cửa, lại thấy một người chuyển phát nhanh đưa tới một cái hộp lớn.

Lật Manh nghi hoặc nhìn, "Đây là cái gì?"

Cố Nặc cười cười, "Quan hệ giữa chúng ta không phải..... A?"

Lật Manh hấp hối giải thích không xong, cảm thấy được hồi quang phản chiếu giải thích thêm lần nữa, "Không phải, anh nghe em nói." Lại thấy Cố Nặc không nhanh không chậm hủy đi chiếc hộp được đóng gói, "Không sao, em nói gì anh cũng hiểu."

Lật Manh: "....."

Từ từ, anh biết cái gì? Sao cô lại không hiểu.

Hiểu em gái mí á.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (39)

Lật Manh nhìn Cố Nặc mở cái hộp, lộ ra..... Hai chiếc váy theo phong cách lolita, một chiếc màu trắng có ren như trang phục hầu gái, một chiếc màu hồng theo phong cách công chúa, còn kèm nơ.

May là không có thứ gì khác khó coi. Cô chỉ sợ cả cái hộp anh mở toàn là đồ dùng tình thú.

Lật Manh không hề tin tưởng vào trình độ biến thái của Cố Nặc mất trí nhớ. Cô nhớ cậu thiếu niên vô cùng dịu dàng nhìn rất dễ khi dễ trước khi mất trí nhớ ấy, còn không thì Cố Nặc tang thi cũng được, ít nhất còn nhọc trí.

Thiếu niên dựa vào cạnh bàn, tóc mái màu đen rũ xuống trước mắt, khuôn mặt anh quá tái nhợt, nhưng lại mang theo một vẻ mặt nào đó mềm mại gọi là ôn nhu, như đang nhớ lại cái gì, ngón tay thon dài trắng nõn của anh chậm rãi sờ qua những nếp váy.

Vải bằng tơ lụa, quả là đáng để anh dùng vật tư đổi, tuy thiết kế còn chưa đủ cao cấp, nhưng nếu được Lật Manh mặc, nhất định..... rất đáng yêu.

Lật Manh một tay chống cằm, trung cái mặt than nhìn mấy bộ váy phá sản đó, cảm thấy tình huống này rất quen thuộc. Mỗi lần Cố Nặc mua váy đều vuốt ve như vậy, cứ như vuốt ve tình nhân, chỉ thiếu mỗi nụ cười khắc khắc khắc quái dị.

Thích thì cứ nói đi, đã tận thế rồi, thích đồ nữ thì có sao đâu? Muốn mặc thì mặc đi chứ.

Cố Nặc buông váy ra, tùy ý chiếc váy công chúa rườm rà rơi lại vào hộp, sau đó anh chia bộ trang phục hầu gái ra, "Đẹp không?"

Lật Manh rất muốn lắc đầu, nhưng nghĩ đến trước kia cô cũng từng kháng cự không muốn váy, Cố Nặc lại lấy kéo ra, ôn nhu cười, vừa cắt nát váy làm trò trước mặt cô vừa nói: "Cái váy này trị giá ít nhất ba chiếc xe vật tư, nhưng Tiểu Manh không thích thì không còn giá trị tồn tại nữa."

Cái cảnh tượng biến thái đó đã hiện lên rõ ràng ngay trước mắt.

Lật Manh nuốt "lực" một tiếng, nuốt mấy lời khó coi vào, sau đó cười giả lả nói: "Đẹp."

Ngón tay Cố Nặc chậm rãi đặt lên bả vai mảnh dẻ của cô, anh cúi đầu, đôi mắt thẳng cùng một đường với mắt cô. "Đẹp là được rồi, vậy em tắm rửa xong đổi bộ này đi, bộ công chúa kia quá ít nợ, chờ anh khâu thêm nhiều nợ nữa rồi cho em mặc."

Nơ?

Cái thứ đến con nít ba tuổi cũng ghét bỏ tại sao còn đòi khâu nhiều hơn?

Không đúng, một công tử nhà giàu, một đại boss trong tận thế, một đại nam chủ trước sau đều có tiểu đệ hầu hạ như anh, lại biết may vá?

Lật Manh trầm mặc một hồi, lại cảm thấy không có gì ngoài ý muốn.

Đầu năm nay nam nữ đều bình đẳng, đã chấp nhận nữ giới hút thuốc uống rượu cắt tóc, thì sao không cho nam giới mặc váy lấy kim chỉ mà hiền thê lương mẫu khâu khâu vá và chứ.

Không thể kỳ thị giới tính.

Thế rồi Lật Manh cảm ngược lại tay anh, ngón tay thiếu niên khô ráo hơi lạnh, cô không kiềm được néo néo, lại không chú ý tới ánh mắt Cố Nặc trầm hơn vài phần.

Lật Manh cố gắng nặn ra vẻ mặt thân thiện, sau đó chậm rãi nói: "Nếu anh thích, em không ngại anh mặc váy đâu."

Đủ khách sáo rồi chứ.

Đủ hòa ái rồi chứ.

Đủ không kỳ thị rồi chứ.

Sau đó cô thấy Cố Nặc chậm rãi ngẩng đầu lên, hàng lông mi rậm không hề rung động, đôi mắt đen sẫm như nén lại vẻ âm trầm. Sau đó khuôn mặt tái nhợt đến trắng tái, tình xảo đến lãnh khốc của thiếu niên chậm rãi nở nụ cười ẩn chứa một tia nhu hòa làm người ta kinh hãi.

"Em mới nói gì? Anh không nghe rõ, lặp lại lần nữa, Tiểu Manh."

Lật Manh cảm thấy mình như bị rấn độc theo dõi, vẻ mặt cô cứng đờ một chút rồi mới bình tĩnh nói: "Em nói là, em mặc vào nhất định sẽ rất đẹp."

Đôi mắt đen nhánh ấy của Cố Nặc lúc này mới phủ lên một tia ôn nhu, anh duỗi tay dịu dàng vuốt tóc Lật Manh. "Ừ, ngoan."

Lật Manh: Ngaoan anh mi.

Nề tình anh là vai chính, nhin.

Ai bảo cô.....yếu hơn chứ huhu.

—

LoBe: Chương 40 sẽ cho mọi người xem mặt của con nhỏ LoBe:v

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (40)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cv - er: Kỳ Kỳ

Edit: Mi An

Beta: LoBe

Cố Nặc cười khóa tay cô, Lật Manh được thả xong liền ôm váy hầu gái nhanh chóng chui vào phòng tắm như một con gió. Anh không nhanh không chậm ước lượng chiếc còng trong tay, sau đó mới chậm rãi sai đôi chân thon dài đi ra ngoài.

Tên mập đó có vẻ vẫn muốn trả nhĩ.

Cố Nặc nhéo ngón tay mình, giống như đang hưởng thụ chút cảm giác được thiếu nữ nhéo qua. Đôi mắt đen của anh nổi lên vài tia sáng, nhu hòa lại hung tàn.

Đẩy cửa ra ngoài, anh thấy có mấy dị năng giả đang đẩy tên mập ngồi trên xe lăn. Không đợi bọn họ tới gây chuyện, thiếu niên đang đứng trên bậc thềm thân nhiên rũ mắt xuống, ánh mắt thâm trầm mang theo cảm xúc bình tĩnh đến tàn nhẫn.

Anh giương mắt nhìn cái chuông lớn trên tầng cao nhất một chút. "Ồ, các người còn....."- Giọng anh ni non ôn nhu. - "Sống được sáu trăm giây, quý trọng con số sáu trăm tốt đẹp, không, năm trăm chín mươi ba giây này đi."

Sau trăm giây, mười phút.

Dựa vào tốc độ Lật Manh tắm rửa cộng thêm mặc chiếc váy phức tạp kia, vậy là đủ rồi.

Tên mập kêu ú ớ phát tay, Cố Nặc thì bình tĩnh gio đầu ngón tay lên, giữa ngón tay thon dài kẹp một điều thuốc. Động tác anh chậm rãi mà bình tĩnh châm thuốc, vài sợi khói thuốc tràn ra, khiến khuôn mặt tĩnh xảo của anh trở nên mờ mông lung mờ ảo.

Đám dị năng giả đã xông lên, mà Cố Nặc lại đang ôn nhu suy nghĩ. Tiểu Manh mặc mấy cái váy đó nhất định rất đẹp. Lần sau mua kiểu ngự tỳ, thử phong cách khác xem sao.

Lật Manh luống cuống tay chân, nghiêng răng nghiêng lợi cuối cùng cũng mặc váy xong, ra khỏi phòng tắm. Cô một tay xách tà váy bông bênh rườm rà, nhanh chóng đi ra liền thấy Cố Nặc nằm trên sofa, giữa hai đầu ngón tay trắng nõn là một xấp thẻ đen nhỏ, rất giống thẻ đen chứa đựng tài phú trong tận thế.

Nhưng Lật Manh cảm thấy nhất định mình bị hoa mắt. Cố Nặc mới khôi phục được mấy ngày, sao có thể đột nhiên có thẻ đen, còn là cả một xấp như vậy được?

Thiếu niên bình tĩnh nhìn xấp thẻ tài phú trong tay mình, trong lòng vô cùng lạnh nhạt, không hề dao động. Anh nghe được tiếng bước chân đi nhanh rất nhỏ đang chạy ra từ trong phòng tắm, nhàn nhạt nâng mắt lên nhìn thì hơi sững sờ.

Mái tóc đen ướt đầm của thiếu nữ rũ xuống trước ngực, đuôi tóc hơi uốn lượn quăn lên. Khuôn mặt phúng phính có thể véo ra nước mang theo màu đỏ ửng nhàn nhạt sau khi tắm, đôi mắt hạnh sáng trong sạch sẽ. Trên hàng mi mảnh khảnh còn dính hơi nước mờ lung, vài giọt nước không kịp lau khô từ cằm cổ trắng tinh của cô, chậm rãi rơi xuống cổ áo, đi vào trong vùng da trắng nõn bị che đi.

Váy phòng rộng, vòng eo lại cực kì thon gầy, như một cô công chúa nhỏ chạy thoát ra khỏi cái lồng sắt của mụ phù thủy trong rừng rậm.

Xinh xắn... Muốn ăn.

Thẻ đen kẹp trên ngón tay Cố Nặc rơi xuống mấy cái.

Lật Manh cảm thấy ánh mắt Cố Nặc có vẻ rất không đúng đắn, nhưng rốt cuộc không biết có phải thật không, không chờ cô nhìn kỹ, Cố Nặc đã bình tĩnh rũ hàng mi dài rậm xuống, che đi bóng tối cuộn trào trong mắt.

Anh kiểm tra đồng thẻ đen một chút, thu vào nhẫn của mình, không hề có ý định che giấu bí mật của mình trước mặt thiếu nữ.

Vào tận thế, không gian trừ vật là bảo vật mà ai cũng mơ ước.

Lật Manh cũng phát hiện động tác này của anh, lại không hề ngoài ý muốn.

Cái nhẫn xấu này còn là do cô mua. Bởi vì lúc ấy anh ép tặng quà, cô tùy tiện đi dạo quán ven đường, phát hiện cái nhẫn này.

Tuy nhẫn..... xấu, nhưng..... Không nhưng nhị gì cả, cô cảm thấy nó chỉ là một miếng sắt vụn, bởi vì rẻ nhất nên mới mua. Kết quả vai chính vừa đeo lên liền thành bảo bối.

Đây là kịch bản ngu ngốc của nam chủ văn, té hằm cầu ăn phân cũng có thể ăn ra mấy cục vàng.

Cô không hề ngoài ý muốn nữa, một chút cũng không đồ kị. Lật Manh nhìn chăm chăm chiếc nhẫn xấu trên tay Cố Nặc, vẻ mặt bình tĩnh. Cô không, đồ, kị.

Cái thứ này là cô mua, có thể trả lại không?

—

LoBe: Gương mặt của LoBe đây ^^

□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (41)

Cv - er: Kỳ Kỳ

Edit: Mi An

Beta: LoBe

—

Cố Nặc thấy cô ngơ ngác nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay anh, anh không do dự, đứng dậy khỏi sofa, thuận tay tháo nhẫn ra. Thiếu niên có dáng người thon dài đi đến trước mặt cô, mười ngón nắm hờ, nâng ngón tay cô lên. Sau đó anh khom người đeo nhẫn của mình lên ngón tay cái của cô, ẩn dưới tóc mái là ánh mắt lạnh lẽo mang theo một chút lười nhác.

"Tiểu Manh thích thì cho em."

Lật Manh ngẩn ra nửa giây, lập tức nở nụ cười đầy khách sáo:

"Sao có thể không biết xấu hổ như vậy chứ." Vừa nói vừa rút tay về.

Một không gian trừ vật trong tận thế, còn là của nam chủ nữa, bên trong có gà có vịt ngỗng a, có rau dưa trái cây, đồ ăn vật linh tinh chắc cũng có chứ nhỉ.

Cảm giác mình kiếm lời được hẳn một trăm triệu nhân dân tệ. Cũng nên để một pháo hôi đáng thương bên cạnh nam chủ như cô phát đạt chứ. Có thứ này rồi, rồi khỏi Cố Nặc cũng sẽ không đói chết.

Kết quả ngón tay dùng sức nhưng không rút về được. Sau đó Lật Manh trơ mắt nhìn Cố Nặc lấy ra cái còng quen thuộc, "Răng rắc" một tiếng, cổ tay hai người đã bị còng vào nhau.

Lật Manh: "..."

Cố Nặc cười tủm tỉm, "Chỉ là anh cảm thấy Tiểu Manh có vẻ rất muốn chạy trốn."

Lật Manh: Người này giấu radar trên người cô sao? Hay do mặt cô thể hiện suy nghĩ trong lòng rõ ràng quá?

Khóe miệng thiếu niên mỉm cười, sau đó kéo Lật Manh tới phòng tắm. Lật Manh nghiêng ngả lão đảo đi theo tới cửa mới một tay chống lấy khung cửa.

"Anh muốn làm gì?"

Chẳng lẽ là đi WC? Đù má đi WC à, đừng hòng cô xem. Anh không ngại, nhưng cô cũng phải suy xét đến cảm giác của mắt mũi mình chứ. Bước chân

Cố Nặc dừng lại, anh nhàn nhạt rũ mắt xuống, ngữ điệu không nhanh không chậm:

"Anh đi tắm."

Lật Manh lập tức quơ quơ còng tay, "Tắm rửa mà anh còn còng thì cời quần áo kiểu gì?"

Cố Nặc trầm mặc một chút, tựa hồ bị hỏi nghẹn họng. Ngay khi Lật Manh cho rằng có hi vọng chạy trốn rồi, thì Cố Nặc vươn ngón tay tới trước ngực áo, đầu ngón tay vừa động một cái cúc áo liền mở, cho đến khi cời hết cúc.

Ngón tay anh không chút do dự kéo ra, không dùng quá nhiều sức liền xé đứt đường may bên vai. "Xoạc" một tiếng, chiếc áo đen rách từ đầu vai tới cổ tay áo.

Cơ thể gầy gò tuấn mỹ của thiếu niên, trắng trẻo đến sạch sẽ lạ thường dưới ánh đèn của phòng tắm. Một tay Cố Nặc rũ xuống, chiếc áo trên người hoàn toàn rơi xuống mất cả chân theo bên tay không bị còng của anh.

Dường như anh không hề để ý đến việc có một cô gái ở bên cạnh, như không có gì mà cúi đầu, bắt đầu cời dây da. "Cạch" một tiếng.

Lật Manh yên lặng xoay người, trung mặt than không nói gì. Hoàn toàn không ổn chút nào. Cái tên này ngoại trừ có sở thích mặc đồ khác giới, bây giờ còn thêm thích khóa thân.

Vai chính đầu năm nay, nếu không có chút cổ quái hoặc không bị chút bệnh cổ chấp bệnh trầm cảm bệnh chó đại bla bla, thì sẽ xấu hổ không dám nhìn mặt người khác.

Tai cô nghe được tiếng mở vòi sen, người càng cứng đờ không dám quay đầu lại. Mất cả chân của cô bị dòng nước làm ướt chân.

Cô có chút khó chịu dậm dậm chân, đột nhiên một đôi tay bóp chặt eo cô, gần như chỉ một vòng tay là đã ôm hết eo nhỏ của cô.

Mấy lông tơ rất nhỏ sau gáy Lật Manh đều dựng đứng lên. Cô sợ ngứa, mà phần eo là nơi cô dễ ngứa nhất. Vừa định phản kháng, thiếu niên phía sau đã đặt cô lên bồn rửa tay làm bằng đá cẩm thạch bên cạnh. Trên bồn rửa tay sạch sẽ không dính nước, chỉ mỗi gương là bị phủ một tầng hơi sương.

Cánh tay bị còng của thiếu niên ấn lên sườn eo cô, cố định tư thế ngồi của cô, mà một tay khác thì chống lên mặt kính phía sau cô. Trong hơi nước, con ngươi màu đen của thiếu niên u ám thâm trầm dị thường.

Anh cúi đầu xuống, mái tóc đen ướt đẫm rũ trước trán, hàng lông mi mảnh dài vương đầy hơi nước, sắc mặt trắng đến nỗi thoát nhìn yếu ớt, ngay cả màu môi cũng trở nên hơi tái nhợt, thoát nhìn lại có vài phần bệnh trạng tinh xảo.

Lật Manh vừa ngược mắt xuống liền nhìn thấy bờ vai đẹp dị thường của thiếu niên, còn có giọt nước theo đường cong trên đầu vai trượt xuống. Cô vội vàng hướng mắt lên trên, sợ chiếm tiện nghi người ta.

Cố Nặc đưa lưng về phía dòng nước chảy rơi xuống từ vòi sen, đôi mắt đen kịt vẫn không nhúc nhích mà nhìn cô. Đột nhiên bờ môi mỏng nhạt màu của anh nhẹ nhàng giương lên, giọng nói khàn khàn mà mềm nhẹ.

"Tiểu Manh, hình như anh nhớ ra một ít hình ảnh rồi."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (42)

Cv - er: Kỳ Kỳ

Edit: Mi An

Beta: LoBe

Lật Manh khẽ sững người, đến khi hiểu được ý anh là gì thì đôi mắt hạnh sáng rỡ lên, khóe miệng nhin không được nheo cười, lúm đồng tiền ngọt ngào trên má cũng xuất hiện.

"Anh nhớ lại gì rồi?"

Có phải nhớ lại trách nhiệm của bản thân là phải tranh bá thiên hạ, đánh bại tất cả tang thi đến khi không còn địch thủ, thu đầy hậu cung không?

Lật Manh chờ ngày này lâu lắm rồi. Anh có ký ức mới có cốt truyện điểm của cô. Có cốt truyện điểm rồi, là cô có thể hoàn thành nhiệm vụ. Càng nghĩ càng không nhận được mà muốn đắm tay xuống đất, quả con mẹ nó sướng.

Con người màu đen của Cố Nặc thâm thúy như sao băng, một tay anh chống lên mặt kính sau lưng cô, hơi nước mờ mờ làm ướt lông mi tinh xảo của anh, từng dòng nước chảy dài trên cơ thể thon dài rắn chắc.

Ý cười trên môi anh càng rõ hơn, "Anh nhớ lại, năm đó em cũng như thế này....."

Năm đó?

Nụ cười hưng phấn trong mắt Lật Manh còn chưa có biến mất, bỗng thấy ngón tay vốn đang đặt trên gương của Cố Nặc nắm bả vai mảnh dẻ của cô, khẽ dùng lực đẩy cô tựa vào mặt gương ngập sương.

Thiếu niên cúi người, xương quai xanh tinh xảo vì thân thể dùng sức mà nghiêng xuống tạo thành một đường cong tuyệt mỹ. Một giọt nước trượt theo đường cong ấy, từng chút một trượt xuống ngực.

Cô ngăn người nhìn anh, lại thấy thiếu niên dùng một tay khác cố định vòng eo mình, bị còng tay nên tay Lật Manh cũng kéo đến gần eo.

Cô có chút khó chịu muốn giãy giụa, lại nghe thấy thiếu niên cong môi nói:

"Em đừng ngã anh, ép anh lên gương, sau đó làm....."

Lật Manh trừng to đôi mắt hạnh như nghe tin tiểu thuyết vốn viết "Còn tiếp" lại đột nhiên drop hận không thể cắt đứt cổ tác giả, cảm giác như đang treo trên tấm bản phi tiêu.

"Em làm gì?"

Đôi mắt xinh đẹp của Cố Nặc nhàn nhạt giương lên, "Anh không biết nói như nào, làm một lần nữa đi."

Nói xong, ngón tay đầm nước tinh xảo của anh véo sườn eo cô, làm Lật Manh vốn sợ ngứa nhìn không được tựa vào đầu vai anh.

Lật Manh ghen cười đến mức muốn bỏ chạy, phần cổ co rúm bị thiếu niên đè lại, hơi nâng lên, lộ ra phần gáy yếu ớt xinh đẹp của cô. Đôi mắt sâu thẳm của Cố Nặc sụp xuống, ánh mắt âm trầm mãnh liệt.

Anh chậm rãi cúi đầu, cắn cái nơ trước ngực cô, hàm răng chạm tới nếp ren trắng bên cạnh cổ áo. Khuôn mặt tinh xảo của thiếu niên vừa lạnh vừa tàn khốc, ánh mắt lại cực kỳ mỉa mai.

Nước trên vôi hoa sen rơi xuống vỡ tan, cả mái tóc đen của anh đều là bọt nước, nhỏ giọt vào phần cổ dưới cổ áo cô, khiến cô rùng mình run rẩy.

Lật Manh dựa vào gương, bởi vì cô hơi dùng sức mím môi mà lúm đồng tiền trên má nhợt nhạt xuất hiện.

"Cố Nặc?"

Tên hỗn đản này nhớ tới cái ký ức quý gì vậy. Cắn quần áo cô là ký ức anh mới nhớ ra sao?

Chứ không phải là anh thú tính quá độ, trước đây xem hình ảnh thiếu nữ không nên thấy rồi ảo tưởng chứ.

Lật Manh vừa há miệng đột nhiên cảm nhận được đau đớn truyền từ cổ lên não. Cô không thể cúi đầu, cổ sức liếc mắt xuống, lại chỉ nhìn được tóc mái của thiếu niên.

Anh đang cắn cô. Chẳng lẽ là đặc tính của tang thi chưa bị mất đi hoàn toàn nên đói bụng là muốn ăn thịt người sao?

Cố Nặc cắn rách một đoạn da cực mỏng của cô, thậm chí không chảy máu, chỉ để lại một dấu vết nhợt nhạt. Sau đó anh chậm rãi ngẩng đầu lên, hô hấp cực nóng nhìn cô.

Mái tóc đen của thiếu nữ bị hơi nước trên mặt kính làm cho ướt, cô mờ to mắt trừng anh, khuôn mặt non nớt hiện lên màu hồng của hoa anh đào.

Cố Nặc không nhận được liếm môi mỏng, cánh môi hồng hồng, mang theo sắc thái nào đó. Giọng anh khàn đi:

"Anh nhớ rõ, em cũng đè anh, cắn anh như thế này."

Eo Lật Manh bị anh quần lấy thật chặt, để lâu ngược lại không có cảm giác ngứa. Đầu óc cô đã thành bùn nhão, chỉ có chút đau đớn trước ngực làm cô càng thêm ngu người.

Cắn anh?

Be: Dịch bệnh đang diễn biến phức tạp. Các tiểu khả ái ra đường nhớ đeo khẩu trang nha, bảo vệ bản thân thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (43)

Cv - er: Kỳ Kỳ

Edit: Mi An

Beta: LoBe

Cấn anh làm gì? Cô có đói đến nỗi choáng váng đầu.

Lật Manh mặt than, hung dữ giờ tay áp vào hai bên má anh.

"Ai cấn anh chứ, đồ không biết xấu hổ." Vừa rồi rõ ràng là kiếm có chiếm tiện nghi của cô.

Nói xong, Lật Manh duỗi chân đá về phía bụng Cố Nặc. Dù là nam chủ cũng không được khi dễ người khác như thế.

Cố Nặc nhẹ nhàng buông cô ra, duỗi tay cầm lấy mắt cá chân mảnh khảnh của cô. Trên chân truyền đến xúc cảm ướt át mà âm ẩm từ lòng bàn tay thiếu niên, cảm giác ngứa ngứa tê dại dần lan ra, làm Lật Manh không kiềm được trượt xuống chỗ bên cạnh bồn rửa tay.

Nếu dùng sức trượt xuống như thế, sẽ ngã phịch xuống đất tổn thương xương cốt.

Ánh mắt Cố Nặc tối sầm, trong nháy mắt chế trụ cổ tay cô, sợ còng tay cứng rắn làm cô bị thương, dị năng xuất hiện, dòng nước trong suốt bao phủ lấy còng tay. Bởi vì hoảng loạn mà dùng sức quá mức, dị năng có chút mất khống chế, trực tiếp làm gãy nát còng tay.

Ngón tay Lật Manh dính nước, trơn trượt không ít, lúc cô bị Cố Nặc kéo một chút rồi ngồi xuống đất thì không bị bất cứ thương tổn gì. Mà cô lại mượn lực kéo này rút tay mình về từ trong tay anh, sau đó nhảy lên, chân dẫm lên mu bàn chân thiếu niên thật mạnh. Không đợi anh nổi điên, cô chạy ra ngoài nhanh như chớp, làn váy xòe bông bênh thối lên thành một đường cong đáng yêu, như là một con sóc nhỏ đang chạy trốn vậy.

Cửa bị đóng lại thật mạnh, trong phòng tắm chỉ còn lại thiếu niên đang yên lặng đứng. Anh sừng sốt một hồi mới bình tĩnh nhìn mu bàn chân trắng nõn của mình, bàn chân có đường nét xinh đẹp, biểu thị người kia đã dùng lực.

Nhưng chút sức lực nhỏ bé đó của cô còn không đủ để cào ngứa anh, chỉ có thể hơi nguồn những suy nghĩ cảm thú mà thôi.

Cố Nặc hoàn hồn, như không có việc gì mà vươn ngón tay, đầu ngón tay ấn ấn trán, vuốt mấy sợi tóc đen ra sau, sau đó anh nhếch môi, "Để thẹn thùng thật."

Những mảnh vỡ hình ảnh đó xác thật đã bị anh bóp méo. Cô không ôm anh như vậy, nhưng cô có cấn anh.

Dường như lúc đó là một đêm tối mờ, anh thấy cánh cửa đang khóa bị mở ra, mà anh thì yên lặng xuất hiện ngoài cửa, chậm rãi đi vào. Cố Nặc có thể thấy được mình háo hức đi đến mép giường.

Thiếu nữ bọc mình trong chăn, mái tóc dài tản ra, vô cùng điềm tĩnh đáng yêu mà ngủ, còn anh thì cúi đầu, cứ vậy mà lặng lẽ nhìn cô. Như có tật giật mình vậy, anh lên hôn cô một cái.

Hình như nụ hôn này làm cô giật mình. Cô như đang mộng du mà vươn hai tay ra câu lấy cổ anh, há miệng cắn lấy phần áo trước ngực anh, cảm giác bị cánh môi thiếu nữ cọ qua làm anh như bị điện giật, cứng đờ tại chỗ. Cánh môi mềm mại ấy, hàm răng màu trắng ấy, cắn lấy da thịt anh, lại một chút cũng không thấy đau.

Chỉ có..... từng suy nghĩ âm u điên cuồng tuôn trào ra.

Thiếu niên lần đầu tiên bị đối đãi như vậy, vốn chỉ dám lên hôn cô, nhưng cô lại vô thức cấn anh một cái, như đánh đổ mắt chiếc hộp Pandora, thả ra một con quỷ, nói nhỏ.

Muốn nhiều hơn nữa.

Tình cảm thuần khiết đã một đi không trở lại, tình ý tham lam mọc lên như rễ cây chẳng chặt. Thiếu nữ tựa hồ cảm giác có gì đó kì lạ nên tỉnh giấc, lại nhìn thấy thiếu niên ngồi trên đầu giường cười cười

"Tiểu Manh, đã đặt mì ăn đêm nay rồi, là vị thịt bò em thích."

Thiếu nữ vẻ mặt ngây thơ xoa mắt, mơ hồ phồng đôi má lúm đồng tiền oán giận, "Nếu không được chia ba miếng thịt bò thì đừng gọi em "

Trong đầu Cố Nặc, những mảnh vỡ ký ức ấy dù đã cố gắng hết sức nhưng cũng chỉ có thể chấp nối ra được một đoạn hình ảnh hoàn chỉnh đó mà thôi. Anh vô cùng bình tĩnh mà tiếp thu ký ức của mình.

Đó chắc là lần đầu tiên anh sinh ra dự niệm đen tối với thiếu nữ, cho nên hình ảnh trong ký ức này mới khó quên được như thế.

Cố Nặc đổi sang nước lạnh, khuôn mặt trắng nõn như ngọc không chút biểu cảm, tùy ý nước lạnh rưới khắp cơ thể nóng cháy.

Be: 12:08 AM 12/03/2020

Sáng rồi, dậy thôi ^^

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (44)

Cv: Kỳ Kỳ

Edit: Mi An

Beta: LoBe

Chờ đến khi tắm đã khá lâu, Cố Nặc mới giặt khăn lông trên đầu xuống lau tóc. Lau tóc một lúc, thiếu niên chợt thốt lên một tiếng "a".

Cuối cùng anh cũng nhớ ra. Lúc cô cắn anh, suy nghĩ sâu sắc nhất hiện lên trong đầu anh chính là anh cũng muốn cắn cô một cái, muốn nếm thử tư vị như thế nào.

Là vị gì sao?

Cố Nặc dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ cánh môi, trên mặt gương trần ngập hơi nước phản chiếu sườn mặt mộng lung linh của anh. Anh như đang hỏi tưởng gì đó, yên lặng đứng tại chỗ một hồi mới thấp giọng lầm bầm, thanh âm nhỏ đến nỗi gần như không nghe thấy.

"Thật ngọt."

Ngọt như đường vậy.

Có lẽ cô được làm từ đường, trên người đều là vụn kẹo.

Ánh mắt Cố Nặc sâu thẳm, hàm chứa ý cười ôn nhu. Về sau anh muốn cắn, sẽ không chỉ là một chỗ ít như vậy đâu.

Cố Nặc tiện tay lấy chiếc khăn quấn quanh hông, cơ thể thon dài rắn chắc, có thể thấy cơ bắp ẩn hiện qua lớp áo. Anh kéo cửa ra, vừa định ra ngoài thì bước chân chợt khựng lại. Trong phòng, dưới ánh đèn trắng, không một bóng người, mà cửa hông đóng lại nửa mở ra, dường như có người mở cửa chạy đi, lại không kịp quay đầu lại nhìn một cái xem đã đóng cửa kỹ chưa.

Cố Nặc trầm mặc một lúc, bờ môi hồng nhạt chậm rãi kéo ra một đường cong lãnh lệ, giọng anh nhẹ bằng đến khó tin.

"Vậy là..... chạy rồi?"

Lật Manh trùm đầu xong liền chạy. Cô tươi cười hơn hờ nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay mình.

Ưi dào vui như được uống Coca lạnh vậy, uống một ngụm trên đầu bốc khói quá sáng khoái. Ai sống tốt nhất trong tận thế? Có không gian sống tốt nhất, hơn nữa còn là nhẫn của nam chủ nữa, khẳng định là đệ nhất không gian trong tận thế rồi.

Muốn gì là được nấy. Nói không chừng cô còn có thể gặp một lão già đi tìm kiếm đồ đệ đã ngàn năm mà không được, thọ đã tận, sắp đi đòi đến nơi. Vì sắp chết nên lão già không thể kén chọn, liền cho cô bí tịch, truyền võ công đỉnh đỉnh vô địch trong truyền thuyết.

Lật Manh vuốt cằm. Vuốt một hồi, không hiểu sao vẫn có cảm giác đây chỉ là một cục sắt vụn.

Ồ, còn là một cục sắt vụn xấu đến nỗi vô cùng đặc sắc.

Hình như có chút không đúng. Cô chạy vào một cái hẻm ngoằn ngoèo phức tạp, sau đó ngồi xỏm xuống bên cạnh ổ của một con mèo hoang, cứ nói mani mani ơng.

Không linh.

Vùng oi mở ra?

Không mở.

Nhấn oi mở cửa?

Không có phản ứng.

Rau hẹ tỏi rau thơm hành gừng lòng heo?

Mì cái đậu que xào thạch lựu.

Cái nhấn này, yên lặng như chết rồi vậy.

Lật Manh ngồi xỏm bên góc tường, gió lạnh hiu hiu thổi qua, con mèo hoang đen chậm rãi đi qua đi lại, còn khinh bỉ liếc cô một cái. Cô đột nhiên nắm chặt nắm đấm, chỉ có thể dùng đại chiêu chung cực của cô.

Lấy máu nhận thân..... Không, nhận nhấn.

Cô vừa định cắn ngón tay mình liền nghe "Đỉnh" một tiếng.

【Năng lượng đang bị đe dọa, hấp hồi giây giũa, năng lượng hồi quang phản chiếu khởi động.】

Lật Manh "ờ" một tiếng, lập tức tò mò nhìn nhấn, có phản ứng rồi?

【Hệ thống 002 khởi động xong, chào ký chủ 0784, tôi vì cô phục vụ..... Mẹ nó, lão tử ngủ một giấc dậy hệ thống sắp hỏng rồi.】

Lật Manh như ong mầy, nhìn chăm chăm nhấn, cười lạnh:

"Mì là cái mẹ gì vậy, dám mắng tao."

002: 【Không phải mắng cô đâu, hệ thống không thể mắng ký chủ, cho nên tôi mắng con mèo bên cạnh cô đó.】

Cái này... Cái này không phải âm thanh của máy móc sao?

Lật Manh giật giật khóe miệng, mới phản ứng lại "Hệ thống?"

Giọng 002 lạnh như băng sương, 【Đúng vậy, vì cô phục vụ cái miêu.】

Lật Manh: "....."

Đang mắng cô đúng không. Hệ thống này muốn bị chém sao?

Hệ thống: 【Ký chủ kính yêu xinh đẹp thân mến, tôi chỉ còn lại một xíu năng lượng, không còn năng lượng sẽ chết thẳng cẳng, đến lúc đó nhất định sẽ mạng cô cùng chết để có thể phục vụ tốt nhất.】

Lật Manh cười "hòa ái", "Được chứ, thân mến, nhớ đóng đinh biển số nhà trên quan tài nhé, để tao cạy nắp tìm kéo không thấy thi cốt của mì."

Hệ thống: 【...】

Sau khi trầm mặc một lát, ký chủ cùng hệ thống đều cho rằng đôi phương cực kỳ —— chướng mắt.

Đây không phải hệ thống (ký chủ) không gì không làm được vừa soái vừa trâu bò, có thể yên tâm dựa vào mà tui muốn.

Be: Nay là 11:03 PM. Không phải 12 giờ đêm nữa nha.

Các tiểu khả ái đọc truyện rồi ngủ ngon

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (45)

Cv: Kỳ Kỳ

Edit: Mi An

Beta: LoBe

Hệ thống không còn thời gian nữa, ném ra một cái bảng ghi tích phân.

【Cô nhìn đi, cục cưng, bảng toi mạng của cô.】

Lật Manh mặt không biểu cảm nhìn.

Tích phân giả thiết nhân cách: -100 (-100 là số liệu thấp nhất, không thể thấp hơn)

Điểm tích phân cốt truyện: -100 (-100 là số liệu thấp nhất, không thể thấp hơn)

Tích phân công trạng của nữ phụ ác độc: -100 (số liệu thấp nhất, không thể thấp hơn!!)

Cục cưng, không ngờ cô còn mặt mũi mà sống đây.

Hôm nay xin hãy cố gắng, tăng thêm độ mặt dày của cô. Yêu cục cưng.

-

Lật Manh chớp chớp mắt, sau đó lại duỗi tay ra, cẩn thận xoa mắt, nhìn đi nhìn lại mãi. Đây đúng là phiếu điểm thật mà không phải do cô bị đục tinh thể sớm. Xem một hồi lâu còn chưa nhận ra được cái từ "âm" này là gì.

Cô nhú mày, sau đó duỗi tay vuốt mặt một phen, thân thể vốn đang ngồi xổm trực tiếp ngồi xuống đất, chống trán lâm vào trầm tư. Rốt cuộc, bạn ký chủ không nghĩ ra đánh hỏi hệ thống.

"Sao giả thiết nhân cách của tôi chỉ được -100 vậy, suất diễn phần tôi trong cốt truyện tôi đều đã làm hết rồi, cho dù đây là bài thi môn Toán tùy tiện điền vào chỗ trống cũng phải được hai điểm chứ."

Hệ thống: 【Cô đã làm gì?】

Lật Manh: "Không phải muốn tôi tiếp cận anh ta sao? Tôi cực cực khổ khổ ăn mì gói ăn ra tình cảm với anh ta, rốt cuộc tiếp cận được đó."

Hệ thống về mặt bình tĩnh chuyên nghiệp: 【Nữ phụ ác độc không cần phải nuôi dưỡng tình cảm, mục đích tiếp cận nam chủ chính là để hãm hại hắn, đã kích hắn, còn nữ phụ ác độc có nụ cười như thiên sứ, nhưng sau lưng lại đâm một nhát dao chí mạng làm nam chủ sống không bằng chết.】

Lật Manh: "Mi không nói."

Hệ thống: 【.... Hay ghê, tôi không nói cô chó má.】

Lật Manh: Đây là mạng cô là chó đúng không? Đúng không?

Hệ thống: 【Hơn nữa cô đẩy nam chủ cho tang thi ăn cũng thất bại.】

Lật Manh về mặt oan uổng vươn hai tay ra, "Đẩy rồi mà."

Hệ thống: 【Thế mà là đẩy à, không phải là ôm anh ta, thiếu chút nữa hôn luôn sao?】

Lật Manh: "Tụi mi cũng không quy định lực đẩy và tư thế đẩy mà."

Hệ thống: [... Đúng, không quy định cái thùng rác bên cạnh cô.]

Lật Manh: Đây là mớ cô rác rưởi, đúng không, hả?

Hệ thống: 【Thiết lập nhân vật của cô là phải mềm mại ngọt ngào đáng yêu, lúc cười lên cảm giác như vì sao sáng phủ khắp trời, có hương vị của đường. Nhưng đó chỉ là bên ngoài, thật ra cô lòng dạ hẹp hòi, thấy ai cũng nổi nóng, nam chủ nhìn thấy cô liền chán ghét, bởi vì anh ta là nam chủ, cho nên nhìn thấu lớp ngụy trang của cô.】

Lật Manh: "Ồ..... Tụi mi cũng có viết thế đâu."

Hệ thống: [...]

Không ngờ nó lại chọn con mồm ngu xuẩn này. Nó dùng gàu bắn ra mà đi chọn ký chủ sao?

Hệ thống nghĩ đến việc mớ ký chủ sẽ bị trừ tích phân, yên lặng nuốt xuống một búng máu, ra sức dạy dỗ.

【Cô là nữ phụ ác độc, giả thiết tính cách ở vị diện này chính là phải phát huy hai chữ "ác độc" vô cùng nhuần nhuyễn, đồng thời còn phải duy trì bề ngoài ngọt ngào đáng yêu.】

【Tôi vì muốn bớt việc cho cô mà cho cô cả bề ngoài siêu cấp ngọt ngào, cô chỉ cần đứng thôi người ta cũng thấy ngọt nữa.】

"Rồi sao!"

Hệ thống khàn cả giọng, xúc động như một tên đầu lĩnh truyền x mà khăng khải.

【Nhiệm vụ duy nhất của cô chính là ác độc, ác độc, độc độc độc!】

Lật Manh: Cảm giác không quen biết cái từ "độc" này.

Hệ thống rống to: 【Cho nên cô từ đầu tới cuối sai hết rồi, cô chính là tua vít, là gạch ngang chân vai chính. Vai chính là đồ ăn, cô chính là dòi. Vai chính là chó, cô chính là bọ chết trên người chó. Vai chính là đường, cô chính là thuốc trừ sâu DDVP khoác vỏ bọc đường.】

Lật Manh lấy tay che mặt, yên lặng quay đi, ánh mắt lia khắp nơi tìm gạch.

Bây giờ trực tiếp lên mặt lên đầu cô ngồi luôn rồi đấy, cho rằng cô nghe không hiểu sao?

Nó mắng cô là phân dòi bọ chó thuốc trừ sâu DDVP.

LoBe: Nay không đăng đêm nữa nha

P/s: Nào được 100 follows, cho các tiểu khả ái nghe giọng ta. Á hí hí

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (46)

Cv - er: Kỳ Kỳ

Edit: Mi An

Beta: LoBe

Không đợi Lật Manh dậm chân vén tay áo lên, hệ thống đã thâm sâu nói:

"Tôi chỉ muốn tốt cho cô thôi, tôi không đủ năng lượng để duy trì hoạt động hằng ngày nữa, đều là vì giúp cô xuyên qua nên mới vậy, cho nên tôi cần tích

phân của cô để duy trì hoạt động."

Không hiểu sao lời này có chút chua xót.

Hệ thống: "Giả thiết nhân cách của cô không đúng, vai chính không ghét cô, mà mắt luôn trông mong thích cô. Cho nên phải kiểm nhiều công trạng của nữ phụ ác độc vào, bảo đảm lần tới nam chủ đẩy cô cho tang thi ăn, khắp chốn mừng vui đó."

Lật Manh cảm thấy không hiểu sao cách nói chuyện của hệ thống có chút kì quặc.

Hệ thống về mặt tình thâm ý trọng, "Nên cô phải ác độc lên, vì để có nhiều tích phân cho cô thực hiện nguyện vọng, chúng ta cần làm nhiều chuyện xấu thúc đẩy tiến trình cốt truyện của nam chủ."

Lật Manh mặt không biểu cảm, nhưng sắc mặt rất thâm trầm, cuối cùng cô nở nụ cười ngọt ngào, hai má lúm đồng tiền đáng yêu vô cùng.

"Tao, không, làm."

Hệ thống còn đang khuyên bảo, "Cô cần phải.....Hử? Cô sẽ chết đấy."

Lật Manh cười, dịu dàng gần ra từng chữ, "Ồ, chết đáng sợ lắm sao, tôi không sống nữa."

Hệ thống về mặt hồng mắt, "Lúc trước cô cố gắng như thế, sao bây giờ lại bỏ cuộc rồi."

Lật Manh chậm rãi rãi vрон ngón tay thon dài ra, bẻ từng ngón, khuôn mặt trắng nõn tràn đầy ý cười ngọt ngào. "Bởi vì mi mắng tao."

Hệ thống: "....."

Lật Manh lạnh lùng cười, "Tao hận nhất người khác quanh co lòng vòng mắng tao, có ngon thì lăn ra đây một chọi một đi."

Hệ thống: "....."

Con mắt khờ khạo này là ai vậy. Là móng tay nó cào roi bay ra chọn sao?

Hệ thống rút cuộc mềm xuống, "Cái đó, là tôi sai, cô đừng nóng giận mà (—.—|||."

Lật Manh khoanh tay trước ngực, khuôn mặt mềm mại héch lên trên, lỗ mũi lạnh lùng hừ một tiếng.

Hệ thống không thể nhịn được nữa, cuối cùng cũng oa oa khóc lớn. "Cực cùng, không phải do tôi khó khăn lắm sao? Tôi muốn chết, nhưng tôi còn phải nuôi ông ba già tám ngàn tuổi, phải cho thẳng con năm phút ăn, tôi không thể chết được đâu. Cô tội nghiệp tôi đi."

Mặt đang ngẩng lên, về mặt hừ lạnh kiêu ngạo của Lật Manh cứng đờ.

Ai cho gian lận hả. Khóc lóc sao làm anh hùng hảo hán được?

Hệ thống: "Lúc trước cô chết, tôi tiêu hết tất cả năng lượng để cứu cô mới dẫn tới việc tôi tắt máy."

Lật Manh mím môi, động tác khoanh tay trước ngực cũng lỏng ra không ít.

Này..... Thiếu nợ không phải là phong cách của cô.

Hệ thống khóc chít chít, "Tôi chết thì thảm quá, sớm biết vậy thì đừng thấy việc nghĩa hăng hái làm, thấy có người muốn chết liền đi cứu."

Đầu Lật Manh đang giờ lên chậm rãi cúi xuống. Cô bắt đầu hít sâu một hơi, noi quai hàm phồng lên như bánh bao trắng, cuối cùng cô bắt đầu nhỏ giọng nói: "Được rồi, tha thứ mi. Tao cũng muốn sống, chúng ta cùng nhau nỗ lực nhé."

Hệ thống lập tức thu hồi nước mắt, "Ồ, thừa dịp còn cơ hội đẩy tiến độ cốt truyện, chúng ta nhanh bắt đầu làm nhiều việc ác chút đi."

Lật Manh còn đang lén cảm động chua xót, hệ thống thỉnh linh nghiêm túc nói vậy làm cô đại ra một hồi.

Hệ thống nhanh chóng lật tư liệu, "Sau khi nam chủ mất trí nhớ, anh ta mượn một lần song tu để khôi phục ký ức và dị năng siêu cường. Mà trong cốt truyện cô chính là nhân vật đánh thuốc nam chủ, sau đó bị nam chủ chán ghét ném văng ra ngoài."

Không đợi Lật Manh phản ứng lại, hệ thống lại mau chóng nói: "Nữ chủ vừa vận đi vào, nam chủ dục hóa đốt người, hai người bọn họ song tu ngay tại chỗ, tình cảm tiền bộ vượt bậc. Đây là một chi tiết quan trọng trong cốt truyện, cô tới thúc đẩy, tích phân sẽ là của cô."

Nghe nó nói xong, Lật Manh vừa định xen mồm, hệ thống lại oa một tiếng khóc ra, "Ký chủ của tôi a, tôi thảm quá a, một tích phân cũng không có, tôi không có mặt mũi nào để sống nữa."

Lật Manh khuyên bảo: "Chúng ta nỗ lực đi, tao nuôi mi."

LoBe: Thật ra Be chưa beta, tại có người hỏi nên đăng.

Đầu tiên, bạn edit cùng với Be không edit nữa nên không thể đăng chương thường xuyên được

Thứ hai, Be đang ôn thi nên edit rất lâu. Hi vọng mọi người thông cảm.

Yêu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (47)

Cv - er: Kỳ Kỳ

Edit: Mi An

Beta: LoBe

Hệ thống nhanh chóng bình tĩnh lại:

【Tốt, cực cung. Vậy chúng ta mau đi mua thuốc thôi.】

Lật Manh cứ cảm thấy không đúng chỗ nào, nhưng cô vẫn cố gắng tranh thủ quyền lợi chính đáng của mình.

"Hệ thống bọn người không có không gian sao? Ví như cửa hàng gì đó."

Hệ thống: 【Có chứ.】

Lật Manh lập tức nở nụ cười.

Hệ thống: 【Không có tích phân, không mở được.】

Lật Manh: "..... Ồ."

Tuy từ đầu thái độ của 002 đã không tốt, nhưng Lật Manh nể tình tình cảnh nó đáng thương, vẫn tha thứ nó một lần. Ai bảo cô là người tốt chứ.

Lật Manh nhìn thoáng qua người mình, lục lọi trên dưới một hồi, không có vật gì đáng giá. Cố Nặc sợ cô bỏ chạy nên trừ vảy ra, trên người cô không còn cái gì có thể đổi thành tiền, còn nhẫn không gian, có thể xem như không dùng được.

Hệ thống nói, đã là không gian của nam chủ thì không ai dùng được cả.

Không còn cách nào, hào quang vai chính lớn hơn trời, người nào chạm vào hào quang của anh, người nấy bị bỏng chết. Lật Manh cũng bỏ cuộc với suy nghĩ cạy nhẫn không gian ra rồi.

Sau đó cô xách vảy lên, trực tiếp đi tìm nữ chủ. Muốn hạ thuốc phải có thuốc. Cô không có tiền, không thể ra chợ mua, hơn nữa cô lẻ loi một mình, đi chợ chỉ có nước bị người ta bán đi thôi, cho nên cô chỉ đành mặt dày đi tìm nữ chủ, dùng thuốc của nữ chủ để hãm hại nam chủ, rồi đẩy nữ chủ vào phòng làm chuyện tốt.

Làm ba chuyện xấu cùng một lúc luôn đấy.

Lật Manh chạy tới hồi thăm một chút mới thấy được Mễ Lệ trong một kho hàng ở khu sửa sang lại tài nguyên. Mễ Lệ về mặt lãnh khốc ngậm thuốc lá, một chân dẫm thùng gỗ, quát lớn:

"Ăn cơm mềm à, chỉ mười thùng vật phẩm thôi mà cũng không dọn nổi, cứ như con gà bệnh, đem đi cho tang thi ăn cho rồi."

Sau đó cô quay mặt lại thì thấy tiểu khả ái đang đứng xem. Lật Manh cầm góc vảy, sắc mặt có chút ửng đỏ, khuôn mặt non mịn lạ thường như kẹo sữa pudding ngọt ngào. Giọng Lật Manh ngọt ngào mà mềm mại, "Có không?"

Điều thuốc trong miệng Mễ Lệ rớt xuống, cảm thấy mình không chịu nổi vẻ đáng yêu của người này:

"Ý cô là nam nhân của cô không được, cần dùng thuốc nâng cao cuộc sống hạnh phúc của hai người?"

Lật Manh: Cô chỉ nói Cổ Nặc hơi không được thôi, không liên quan gì đến cô đâu. Nhưng thân là nữ phụ ác độc, cô cần phải duy trì tính cách giả thiết.

Không thể tốt tính với người khác, phải khinh bỉ người ta.

Thế là cô nâng cằm lên, mắt hạnh tròn tròn trừng Mễ Lệ, đôi mắt trong trẻo sạch sẽ nỗ lực biểu hiện ra cảm xúc khinh thường. Sau đó cô nhấc chân lên, muốn thử dẫm cái thùng, nhưng nó quá cao, không dẫm lên được.

Bỏ đi, cô lại hậm hực rút chân về, lập tức vươn một ngón tay ra chọt chọt vai nữ chủ.

"Cô đông dài quá, tôi nói vậy thì chính là như vậy, cô chỉ cần lấy thuốc là xong."

Khí thế giương nanh múa vuốt như mèo con uy hiếp kêu meo meo. Mễ Lệ ngờ ngác nhìn cô, sau đó đỏ mặt xoay người.

"Đúng là không chịu nổi mấy người đáng yêu, lấy cho cô là được chứ gì."

Lật Manh nói hệ thống: "Tôi đủ ác độc rồi đúng không."

Hệ thống: 【... *vạn vạn ba chấm* ha ha ác độc lắm】

Với cái kỹ thuật diễn này, -100 là đã cho cô mặt mũi rồi, khó trách thông tin nát tận cống rãnh.

Thuốc đến tay rồi, giờ lừa nữ chủ đi theo. Nhưng nên lừa thế nào bây giờ?

Đây đối với cô mà nói chính là một kỹ thuật sống, cô nhìn Mễ Lệ tự hỏi.

Nhìn, nhìn.....

Mắt trông mong nhìn.

Không nghĩ ra được lý do gì.

Mễ Lệ bị đôi mắt chứa đầy chờ mong mà mềm mại, ả chứa sương mù mông lung mà sáng trong ấy trừng, nhất thời không nhấc chân ra được, giọng mềm xuống:

"Sao vậy?"

Lật Manh cuối cùng cũng nghĩ ra một lý do, cô hung tợn ngẩng đầu lên, duỗi tay hung hăng kéo góc áo nữ chủ.

—

LoBe: Sao tui cảm thấy bà Lật Manh nam nữ ăn tất thảy *che mặt* aiza, tui vớ phải bộ truyện biến thái nào đâyyyyy

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (48)

Cv-er: Kỳ Kỳ

Edit: Mi An

Beta: LoBe

Be: Be làm video đó. Há há

—

Vốn cô muốn kéo cổ áo nhưng nữ chủ quá cao, đường cong dưới cổ áo cũng cao ngất ngưỡng, rất miễn cưỡng mới có thể nắm được. Cô kéo góc áo,

hung ác trừng đôi mắt hạnh nói:

"Này, sao cô không tiến tới về."

Mễ Lệ ngơ ngác nhìn cô, sau đó thở dài một tiếng, duỗi tay vuốt tóc Lật Manh.

"À, sợ bị người khác bán đi sao? Mèo con, đưa cô về nhà, đi thôi." Nói xong, nữ chủ vườn tay cầm lấy ngón tay mềm mại của Lật Manh.

Lật Manh được nữ chủ dắt về, còn vui vẻ hưng phấn nói với hệ thống: "002, vừa này tôi có ác độc không?"

Hệ thống: 【... Cô... ác độc...】

Trên đường trở về, Lật Manh còn tiện tay cầm luôn hai hộp mì ăn liền của nữ chủ. Cố Nặc thích ăn mì gói nhất, bị tang thi cắn, trước khi chết còn đòi ăn mì gói. (LoBe: *Vạn chấm...*)

Bỏ thuốc vào trong mì gói, cô không tin anh chịu đựng được.

Nữ chủ dẫn về ngoài phòng rồi nói: "Được rồi, an toàn rồi nhé."

Lật Manh lập tức cười, "Cảm ơn." Nữ chủ đúng là người tốt.

Mễ Lệ duỗi tay xoa xoa huyệt Thái Dương, phiền não nói:

"Về sau đừng cười như vậy với tôi nữa, quá đáng yêu." Cô không có chút đề kháng với đáng yêu đâu.

Lật Manh: "?"

Cô đáng yêu chỗ nào vậy, từ đầu tới đuôi cô đều hung dữ với Mễ Lệ mà. Lật Manh không có thời gian sửa đúng lời Mễ Lệ, chỉ đành diễn tiếp:

"Cô ở đây chờ tôi chút nhé."

Nếu nữ chủ không có ở ngoài cửa, lát nữa Cố Nặc trúng thuốc rồi tìm ai song tu chứ. (Tìm cô, haha)

Không ngờ Mễ Lệ không hỏi để làm gì, cô chỉ dựa vào vách tường, tùy ý lấy thuốc lá và bật lửa hút một điếu.

"Ừ, chờ cô xong việc, thuốc đó hiệu quả không tôi, hưởng thụ vui vẻ nhé."

Lật Manh cạn lời cảm tui, đẩy cửa đi vào, vừa định đặt túi mì gói xuống thì đột nhiên nhìn thấy có một người ngồi trên ghế sofa. Thiếu niên khoanh chân ngồi trên sofa, anh cúi đầu, tóc vẫn ướt đầm, từng giọt nước rơi xuống cổ. Dường như anh mới nghe thấy tiếng gì đó, giương mắt lên, hai mắt đen sẫm như màn đêm nặng trĩu, bờ môi mỏng đỏ bừng mím ra một dấu vết sắc bén mà tàn khốc.

Anh thấy Lật Manh trở về, rốt cuộc cố gắng rung rung lông mi một chút, ánh mắt nặng nề ấy mang theo cảm xúc sắc lạnh mà vận vẹo, nhìn mà da đầu tê dại.

Cuối cùng anh nở một nụ cười, khí thế đáng sợ vừa rồi trở thành hư không, ngược lại ôn nhu vô cùng.

"Em về rồi?"

Lật Manh miễn cưỡng nở nụ cười trông có vẻ tự nhiên:

"Cố Nặc, không phải em thấy không có đồ ăn khuya nên đi mua một ít về cho anh sao?" Sau đó cô lấy ra một bát mì gói đã hạ thuốc.

Thuốc được nữ chủ dùng châm hỗ trợ đưa vào, nhìn bề ngoài sẽ không biết đã hạ được.

Nữ chủ đúng là người tốt.

Cố Nặc hơi cong môi, lông mi tràn ngập hơi nước mang theo một tia lạnh lẽo mỏng lung:

"Anh còn tưởng rằng em bỏ trốn."

Lật Manh lập tức cứng người, vẩy vẩy tay, khô khan nói:

"Sao em có thể chạy trốn chứ, em rất thích anh, không phải em thấy anh đói bụng nên đi mua mì gói anh thích ăn nhất sao?"

Nói xong, cô có tật giật mình, không dám đối diện với ánh mắt lạnh lùng ấy của Cố Nặc, đi đến chỗ ấm đun nước, đổ vào.

Lật Manh bùng tới trước sofa, ho nhẹ một tiếng nói:

"Anh ăn nhanh đi, đừng để nó nở ra."

Ánh mắt bình tĩnh của Cố Nặc chậm rãi nhìn xuống bát mì gói kia. Anh không nói gì thêm, nhận lấy.

Lật Manh không cần phải khuyên nữa, thấy thiếu niên rũ mắt xuống, dùng đôi đũa kẹp sợi mì vào trong bờ môi đỏ búng, bắt đầu ăn.

Cuối cùng bát mì gói cũng thấy đáy, Lật Manh cảm thấy đại công cáo thành rồi, lại nghe thấy Cố Nặc thật nhẹ giọng chậm rãi nói:

"Chờ mong nhìn anh như thế, là hạ độc chờ anh độc phát sao?"

Lật Manh cả kinh, nhảy lùi ra sau.

"Không phải em làm, em không... em không có... không hạ độc."

Hệ thống: [...]

LoBe: Mấy cô thấy nữ chính ác độc ghê chưa. Tui là tui thấy ác lắm á.v Ác tới nỗi, hệ thống liên tục 2 chấm

À tiện tuổi có một tin buồn. Huhu, sắp đủ 100 follows rồi. Đang cắm tên lửa vào lưng để edit a~~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (49)

Cái kỹ thuật diễn này.

Cái loạt di động nát như cô mang ra ngân hàng đổi chắc cùng lắm được một tệ.

Đây là kỹ thuật diễn rách nát đến kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ gì đây trời.

Hàng mi đang sụp xuống của Cố Nặc chậm rãi nâng lên, môi anh cong cong, ánh mắt như băng hóa thành nước, tràn đầy tia sáng ôn nhu. "Dù hạ độc, chỉ cần là em bụng đói, anh sẽ ăn."

Ngực Lật Manh nghẹn lại, cô nhìn đôi mắt ửng đỏ ấy của Cố Nặc, có chút áy náy, nhưng nghĩ đến chút nữa anh sẽ cùng nữ chủ đi lên đỉnh cao nhân sinh thì tức khắc lại vui mừng. Cô không phải đang hại anh, cô là thần trợ công vì trở thành tua vít của anh mà đến.

Lật Manh cuộn tròn tay lại, xoay người chạy ra ngoài. Cô không nhìn thấy, Cố Nặc ngồi ở trên sofa nụ cười bên khóe miệng chậm rãi biến mất, về ôn nhu dưới đáy mắt bị hắc ám vô tận bao trùm.

"Lại chạy mất....."

Anh lẩm bẩm hừ nhẹ.

"A, thật là không ngoan."

Lật Manh chạy ra ngoài thấy nữ chủ đã hút thuốc xong, đang ném tàn thuốc. Cô đi qua dẫm tàn thuốc một lát, phòng ngừa xảy ra cháy rồi mới duỗi tay nắm quần áo nữ chủ. "Mau, vào cửa đi."

Mẽ Lệ đột nhiên duỗi tay đề đề tai nghe bên tai, "Ồ, có việc gì sao? Tôi lập tức tới hỗ trợ." Nói xong, Mẽ Lệ đề lại đầu Lật Manh, để như trò bàn tay ngăn lại tất cả động tác của cô. "Được rồi, tiểu khả ái, tôi đi công chuyện không chơi với cô nữa, lần sau lại đến."

Nói xong, Mẽ Lệ tiêu sái xoay người, rời khỏi đây.

Mà Lật Manh nhìn vạt áo mình đang nắm lấy, cứ như vậy dễ dàng bị kéo về.....

Đây là bi ai của việc bất bình đẳng sức mạnh, cô dùng hết toàn lực đi tóm nữ chủ, kết quả tóm không nổi.

Nữ chủ có việc đi trước, nam chủ làm sao bây giờ? Không đợi Lật Manh suy nghĩ cẩn thận, một tay ầm áp khô ráo hơi dùng sức ấn xuống bờ vai mảnh dẻ mượt mà của cô. Cơ thể Lật Manh, hơi thở của thiếu niên phía sau đã quấn quanh lại đây.

"Tiểu Manh." Thiếu niên cúi đầu, vài sợi tóc rũ lên tai cô. Hồ hấp ảm áp vô cùng của anh nóng cháy như lửa, thoáng qua khiến lỗ tai cô cũng bắt đầu đỏ lên.

Bờ môi thiếu niên mềm nhẹ dán lên cổ cô, một tay khác của anh cũng vươn tới từ phía sau, chế trụ vòng eo cô. Cô bị anh ôm thật chặt từ sau lưng.

"Anh khó chịu....." Giọng anh khàn khàn không ít, tê dại đến nỗi làm người ta nổi da gà.

Lật Manh lập tức hỏi hệ thống: "Làm sao bây giờ?"

Hệ thống: "Năng lượng khô kiệt, hệ thống đã đóng máy."

Lật Manh: "....."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (50)

Nữ chủ chạy.

Hệ thống tắt máy.

Nam chủ uống thuốc kích dục.

Cô nên tìm ai chống đỡ bây giờ, quanh đây đến một con chó lưu lạc cũng không có.

Lật Manh chỉ cảm thấy cả người thiếu niên phía sau cứ như dung nham trong núi lửa, nhiệt độ sôi trào làm cả lưng cô đều nóng bùng lên.

Cô cũng không phải cái thìa cái gì cũng không hiểu. Nhớ năm đó khi cô làm một nhà khoa học nổi tiếng.....à làm trợ lý, cô chưa xem động vật sinh sản xx bao giờ. Khụ, trừ người.

Cho nên cô ráng căng ra vẻ mặt bình tĩnh, duỗi tay muốn bẻ ra ngón tay đang đặt lên bả vai cô. Tay anh từng ngón từng ngón rõ ràng, trắng còn hơn chân gà sả ớt ngâm trong chất bảo quản sắc tố, nhưng lại khó bẻ hơn chân gà.

Thiếu niên dường như không hề để bụng phản ứng của cô, anh đứng phía sau cô, cúi đầu xuống phần cổ cô thật sâu. Tiếng hít thở dồn dập nặng nề phả lên làn da nắn cảm sợ ngứa của thiếu nữ. Ánh mắt anh cực kỳ u tối mà điên cuồng, trái lại biểu cảm trên khuôn mặt tinh xảo lại mang theo vài phần áp lực thanh lãnh.

Những mảnh vỡ ký ức làm anh đau đầu ấy không thể trong quá trình lắp ráp trở thành hình ảnh thật sự, nhưng chúng đều chứa một người.

"Tiểu Manh."

Giọng thiếu niên trầm thấp mà khàn khàn. Anh chậm rãi cọ cọ tóc cô, từng chút một hướng lên trên.

Lật Manh tựa hồ cảm thấy có chút kì quái, cô như động vật nhỏ có bản lĩnh dự cảm nguy hiểm vậy, cảm giác phần gáy lạnh căm căm. Trơ mặt than một hồi, cô đột nhiên muốn gắng bước ra phía trước một bước.

Tuy phía sau có một con gấu bông đi theo, nhưng cô dùng hết toàn lực khẳng định có thể đi được vài bước. Chỉ cần kiên trì tìm được nữ chủ, cô liền thắng.

Cô còn muốn tích phân để sống nữa. Còn chưa kiếm được tích phân, bên người đã có một tên sắp ngóm củ tỏi phải nuôi sống. Mà tên đó cũng là một kẻ đáng thương, trên có già dưới có trẻ nhỏ phải nuôi nấng. Cho nên tích phân không thể không kiếm, nếu không một nhà già trẻ đều phải chết đói.

Lại nói có phải cô làm chuyện gì thương thiên hại lí đâu, chỉ giúp nam chủ đi lên đỉnh cao nhân sinh thôi mà. Một công việc vĩ đại biết bao nhiêu, làm sẽ tăng vọt cảm giác vinh dự có biết không, cơm cũng có thể ăn được thêm ba bát rưỡi nữa.

Lật Manh buông bàn tay trên vai ra, hai tay rướn ra sau ôm lấy eo Cố Nặc, sau đó khom người xuống, tóc mái của thiếu niên phất qua đuôi mắt cô, làm mắt cô ngứa đến phủ một tầng hơi nước.

Lật Manh chớp chớp mắt, không để bụng cái này.

Cô dồn hết sức, há miệng hít sâu một chút, sau đó nâng chân lên cao, chuẩn bị cõng Cố Nặc tiến về trước. Cho dù là khiêng cũng phải khiêng Cố Nặc đi tìm nữ chủ, cô chính là một cô gái từng vận chuyển gạch mà, xem Cố Nặc thành một túi xi măng là xong.

Công xi năng tương đối tiết kiệm sức lực.

Cô phải công.....

Thiếu niên phía sau đột nhiên đứng thẳng người, rồi đi lưng cô, cô dùng sức lực lớn nhất hướng về phía trước, kết quả phía sau nhẹ bẫng, Lật Manh không hãm chân lại được, cả người liền nhào về phía trước.

Cổ Nặc chân dài duỗi ra, một tay chế trụ vòng eo cô, một tay khác xuyên qua hai đầu gối cô. Mái tóc đen bù xù của anh rơi xuống trước mắt hơn một nửa, chỉ lộ ra nửa phần mặt tỉnh xảo bên dưới cánh mũi.

Đèn trên hành lang sáng ngời đến lạ thường, chiếu rọi làn da thiếu niên càng thêm trắng trẻo, cũng làm vẻ đỏ ửng nhàn nhạt trên má ấy càng dễ thấy.

Lật Manh bị anh ôm chặt vào ngực, trừng đôi mắt hạnh óng ánh hơi nước, tựa hồ còn chưa hồi thần từ trong xúc động muốn chuyển gạch.

Ánh mắt âm u dưới tóc Cổ Nặc nhìn chằm chằm nàng vài giây. Ánh nhìn quá mức chăm chú, tựa như một con sói đói nhìn thấy một con nai con ngon lành vậy, trong thâm lam là dục vọng sốt ruột muốn cướp lấy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (51)

Cv-er: Kỳ Kỳ

Edit: LoBe

Anh nhấp môi, ánh mắt bắt đầu đỏ lên. Nhiệt lượng tỏa ra từ bên trong khiến mồ hôi trở nên nóng bỏng, từng giọt từng giọt làm ướt đầm chiếc áo làm lộ rõ đường cong ở lưng. Cơ bắp ẩn hiện ẩn chứa một lực lượng muốn bùng nổ, nơi hạ thân ngo ngoe rục rịch.

Lật Manh thậm chí cảm thấy máu toàn thân Cổ Nặc như đang sôi lên sùng sục, có cảm giác sắp bạo nổ. Ngón tay cô dè ở ngực anh, ngăn cản bản thân bị Cổ Nặc ép càng ngày càng sát vào ngực anh.

Lật Manh bị ôm bằng tư thế ôm công chúa, bởi vậy nếu muốn không chạm vào người anh quả thực hơi khó khăn.

"Cổ Nặc, anh bình tĩnh một chút, anh chỉ bị cảm nắng mà thôi."

Lật Manh vô cùng chân thành mà nói. Thậm chí còn chớp chớp mắt, muốn làm lời nói của mình càng thêm thuyết phục.

Ánh mắt Cổ Nặc bắt đầu mê ly, anh liếm môi, ngo ngắc nhìn cô một lúc lâu. Sau đó anh cười nhẹ một tiếng, đuôi mắt cong cong, trông mắt có tơ đỏ. Giống ác ma, nhưng lại cũng giống thiên sứ.

"Tiểu Manh, em cho anh ăn cái này không phải là muốn anh làm em, không cao hứng sao?"

Lật Manh có chút nghi hoặc, làm cô?

Không, cô chỉ muốn hãm hại anh thôi. Nhưng là ác độc nữ xứng, cô không thể trả lời như vậy. Cô lạnh giọng nhũn nầy nói:

"Em không biết anh nói cái gì cả. Cổ Nặc, thả em ra."

Lời nói lãnh khốc vô tình, nhưng lại giống như đến chết không nhận sai hơn. Ân, diễn xuất hoàn mỹ.

Kết quả vừa ngẩng đầu, lại thấy đôi mắt cười như không cười nhìn cô.

"Muốn anh thương em, không cần dùng thuốc này."

Lật Manh: "?"

Hả, cái gì?

Cổ Nặc cong mắt, lúc anh không cười quả thực rất lãnh khốc, nhưng một khi lộ ra ý cười lại vô cùng ấm áp đáng yêu.

"Anh trúng thuốc này thì sẽ không thể nào khống chế bản thân, sẽ làm em khó chịu. Lần đầu tiên tương đối đau, em cố gắng chịu đựng."

Lật Manh: "Hả?"

Sau khi đầu óc không còn cảm giác bị sét đánh nữa, Lật Manh mới hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Cố Nặc.

"Khoan đã..."

Cố Nặc hướng vào trong phòng ngủ mà bước đi, vẻ mặt đạm nhiên không chút để ý. Giống như thuốc kích tình không hề làm ảnh hưởng tới bản thân anh. Cho dù bị trúng, anh vẫn duy trì được tỉnh táo.

Nhưng thật ra, dưới lòng mi cong dài, đôi mắt đen sâu thẳm, không khống chế được mà đỏ lên, chậm rãi lan tràn sang tứ phía.

Cố Nặc dùng một chân đá cửa, cắt đứt con đường đào tẩu duy nhất của Lật Manh, trực tiếp đi vào phòng. Trong lòng ngực, thiếu nữ mềm mại đang gãy gập. Đáng tiếc lực đạo này, quá yếu so với dị năng giả. Càng giống như làm nũng hơn.

Thời điểm Lật Manh bị ném lên trên giường, trên mặt vẫn toàn là mộng bức. Kịch bản đã viết kỹ, thuốc cũng đã hạ. Nữ chủ cũng tới, tuy rằng đã rời đi. Nhưng mới có mấy phút trôi qua, tại sao lại phát triển như thế này rồi?

Lật Manh nhìn thiếu niên đứng ở mép giường, anh nâng cằm, lộ ra yết hầu khẽ chuyển động lên xuống gọi cảm, còn có mồ hôi toát ra. Cố Nặc kéo cổ áo, một chân quỳ lên giường, khiến đệm bị lún xuống.

Lật Manh lập tức lăn một vòng, muốn chạy trốn. Lại phát hiện mắt cá chân bị nắm lấy, sau đó bị kéo trở về, giống như con cá mồi không thể xoay người được nữa.

Các mặt Cố Nặc hồng rực, đôi mắt thâm sâu đen nháy bị tơ máu dần dần che kín, vô cùng yêu dị xinh đẹp.

Cánh môi anh khẽ mở, hô hấp trở nên nặng nề. Lật Manh cho dù biết bản thân chính là một con cá mồi, nhưng vẫn kiên trì không ngừng gãy gập.

Một tay cô quơ lấy chân đèn bàn, muốn đập vào đầu Cố Nặc. Đập nát cái đầu suy nghĩ lung tung, muốn ăn con gái nhà người ta này.

Kết quả chân đèn còn chưa chạm tới, thiếu niên bỗng dừng cúi đầu, đôi mắt đỏ lên, xuất hiện hơi nước ồ ồ khuất.

"Tiểu Manh, anh đau quá."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (52)

Cv-er: Kỳ Kỳ

Edit: LoBe

Lật Manh sững sờ. Môi Cố Nặc run lên, thanh âm khàn khàn ảm đạm:

"Anh đau."

Không phải vậy chứ. Lật Manh đại ra. Tại sao lại nhìn thảm như thế này? Chẳng lẽ thuốc kia, là thuốc độc?

Hô hấp Cố Nặc dồn dập, cả người nóng như cái bếp lò. Anh hơi cúi đầu, môi mòng cơ hồ sát bên môi cô. Hơi thở thiếu niên cường thế nhưng cực nóng bỏng. Thời điểm Lật Manh hô hấp, chỉ cảm thấy nhiệt ý từ cơ thể thiếu niên tỏa ra.

"Thật sự đau sao?"

Lật Manh có chút lo lắng hỏi, hay là cô hạ nhầm thuốc, hạ độc chết Cố Nặc?

Đôi mắt Cố Nặc hơi khép lại, ánh mắt chớp chớp hàm chứa hơi nước. Thiếu niên khẽ nhủ mảy, trên mặt hiện lên thống khổ nhàn nhạt. Giọng nói của anh mang theo một tia kiêu khí, yếu ớt.

"Thứ em cho anh ăn, sẽ chết người."

Lật Manh nhìn chăm chăm sắc mặt thống khổ của anh, thật đúng là uống nhầm thuốc? Có Nặc giống như mất đi sức lực, đè ở trên người cô, âm thanh của anh yếu ớt giống như con thú nhỏ bị thương.

"Nếu không nhanh chóng bình ổn, nội tạng anh sẽ nhanh chóng vỡ nát, thôi rửa, máu chảy không ngừng, không thể cứu được... A, lúc đó anh sẽ chết. Tiểu Manh có thể được giải thoát rồi."

Giọng nói trầm thấp của thiếu niên tràn ngập tuyệt vọng, lại giống như tự ghét bỏ bản thân.

"Loại người không có cố nhân như anh, làm gì có ai sẽ để ý sống chết của anh đâu."

Nghe xong, cảm thấy hơi thảm. Lật Manh nhìn không được an ủi anh:

"Không sao đâu, em sẽ giúp anh..." Giúp anh tìm nữ chủ.

Lại nghe thấy Có Nặc thảm thiết kêu lên một tiếng, ở cổ gân xanh nổi lên, mồ hôi nóng toát ra trên trán. Cả người anh run rẩy, sắc mặt trắng bệch không nhìn thấy một tia máu nào cả.

Cánh môi Có Nặc kịch liệt run rẩy, đột nhiên từ trên môi trào ra một dòng máu. Vết máu nổi bật giữa làn da trắng bệch, vô cùng ghê người.

Lật Manh cơ hồ nhảy dựng lên, cô duỗi tay nắm cổ áo anh.

"Có Nặc, anh làm sao vậy, em lập tức gọi bác sỹ đến."

Có Nặc nâng mắt, trong mắt xuất hiện một tia yếu ớt tuyệt vọng. Anh buông xuống hàng mi dài rậm, giọng nói run run:

"Tôi không kịp..."

Khóe miệng thiếu niên có chứa máu, cười đến thảm thiết.

"Anh có thể hôn em không? Hôn một chút thôi. Như vậy có thể giảm bớt thống khổ."

Lật Manh do dự một chút, không gạt đầu, nhưng lực giãy giụa buông lỏng không ít. Thiếu niên chậm rãi tiếp cận cô, lông mi xinh đẹp vì khăn trương mà run rẩy. Cuối cùng hô hấp cực nóng của anh dừng lại ở môi cô, liếm liếm.

Lật Manh cũng khăn trương, cả người cứng đờ. Thiếu niên liếm môi cô rất lâu, cảm giác này ngửa đến mức cô muốn nổi điên.

Lật Manh chần chờ hỏi: "Ồn chứ?"

Có Nặc nhẹ giọng nỉ non: "Sẽ nhanh tốt thôi."

Lật Manh nghe thấy thế, ừm tốt lên vậy thì cố nhịn một chút.

Ngón tay thiếu niên xuyên qua gáy cô, nắm lấy dây cột tóc, dây cột tóc theo ngón tay anh rơi xuống ga giường. Thời điểm đầu ngón tay cọ qua da cô, thiếu nữ miễn cảm mà run lên.

Giọng nói mềm mại như kẹo đường giống như làm nũng của Lật Manh vang lên.

"Anh ổn chứ?"

Thiếu niên đối diện với ánh mắt hoang mang vô tội của cô, môi mỏng khẽ nhếch tạo lên một vòng cung, trong bóng tối, đôi môi càng thêm điểm lệ như máu.

Anh nắm lấy ngón tay cô, ôn nhu sờ đầu ngón tay mềm mại. Thiếu niên nâng mắt nhìn cô, sau đó cúi đầu ngậm lấy đầu ngón tay cô. Từng chút từng chút hôn lên phía trên.

Cô vừa nghi hoặc vừa vô tội hỏi:

"Có ổn hơn chút nào không?"

Ác ma chậm rãi lộ ra nụ cười của thiên sứ, lộ ra gương mặt giả tạo yếu ớt, giọng nói yếu ớt làm nũng.

"Ừm, sẽ mau ổn thôi, nếu Tiểu Manh chủ động hôn anh một chút, thì anh... Thì anh sẽ ổn thôi."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (53)

Edit + Beta: LoBe

Sẽ tốt thôi.

Đầu tiên là hôn một chút, sau đó là hai chút, ba chút, en nờ chút...

Lật Manh nằm trên giường, chần ché kín đầu cô chỉ lộ ra nửa bàn tay nắm ga giường, mái tóc dài tán loạn trên ga giường. Ngón tay trắng trắng mềm mại, góc ga giường bị nắm đã vỡ toạc ra. Có thể nhìn ra lúc dùng sức có cỡ nào kịch liệt.

Cô mệt ỏi mờ mắt, chớp mũi đều là mùi hương bạc hà ấm áp tươi mát của thiếu niên, không cay nồng nhưng kích thích đến tận hơi thở. Lật Manh hô hấp có chút khó khăn, vén chăn, muốn lết ra ngoài.

Bởi vì không bật đèn nên trong phòng tối đen như mực. Lật Manh cũng không biết là nửa đêm hay là sáng sớm. Nhưng cho dù đầu óc đã nhão như bùn, cô vẫn nhận ra một điều: Đêm qua, cô làm việc của nữ chính. Không biết Cố Nặc có thể khôi phục kí ức hay không.

Rốt cuộc cô không phải nữ chủ, mà là nữ phụ ác độc. Loại nữ phụ ác độc trèo lên giường nam chủ như cô chỉ có một kết cục đó là chết. Cho dù không bị giết thì nhiệm vụ thất bại cũng sẽ phải chết thôi.

Lật Manh lại cảm thấy bản thân tuy là nữ phụ ác độc nhưng lại có sức quyến rũ ghê á. Đêm qua phải nói là kịch liệt... A. Không đúng, Cố Nặc có hỏi cô, cô muốn tiếp không. Lật Manh lúc đó ửng ửng bị vẻ ngoài hoàn mỹ, còn có đôi chân thon dài kia dụ hoặc. Trong khoảng khắc không khống chế nổi suy nghĩ.

Đến lúc phản ứng lại, Lật Manh đã bị Cố Nặc đè lên người. Cô đương nhiên không muốn tiếp tục, Nhưng tên này cứ nói bản thân sắp chết, lại còn khóc lóc vô cùng thảm thiết. Cô không nhịn được lòng thương người, đành im lặng đối diện với đôi mắt phiếm hồng chứa đầy ủy khuất của anh, cũng yên lặng để anh ôn nhu hôn lên khóe môi.

Hôn thì đã đành, sau đó..... lẩn lộn, lẩn lộn. (LoBe: Lẩn lộn như nào các cô tự hình dung nhé)

Lật Manh đen mặt, mơ hồ quá, chẳng hiểu gì.

Đây có thể xem đây là cô vì sắc quên thân, lại còn quyến rũ nam chủ?

Hay là do cô cảm thấy anh ta quá đáng thương, mà làm người thì không nên lạnh lùng vô tình quá, cho nên mới mới từ thiện cho Cố Nặc một đêm?

Tuy rằng óc Lật Manh bây giờ nát như đậu hủ, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó kì lạ.

Đêm qua, rất nhiều lần cô quả quyết cự tuyệt. Nhưng lời nói đến đầu môi, nửa ngày vẫn không thể thoát ra nổi. Nếu không phải chỉ có hai người cô và Cố Nặc, Lật Manh sẽ cho rằng bản thân bị điều khiển.

Bởi vì Cố Nặc không có dị năng tinh thần.

Cả người Lật Manh đau nhức, cô quay đầu nhìn Cố Nặc đang nằm nghiêng ngủ say bên cạnh. Lông mi của thiếu niên vừa dài vừa dày, xinh đẹp rũ xuống đôi mắt. Khuôn mặt anh lại trắng đến dị thường, một tia huyết sắc cũng không có.

Vài tia sáng mờ nhạt, rọi qua rèm cửa, rọi xuống mái tóc đen ngắn mềm mượt của Cố Nặc. Lật Manh không biểu tình nhìn nam chủ một lúc. Rồi duỗi tay tát vào mặt mình.

Ừm, đau.

Này thì cảm lòng không đậu này.

Mà không phải, có sai thì cũng là do thiếu niên dưới ánh trăng có tuần mỹ. Tên này đúng là xinh đẹp tới mức người khác hô hấp cũng không thể bình thường.

Cho nên tất cả những hành động quỷ dị đêm qua đều có thể giải thích rồi. Cô chính là say đắm vẻ đẹp của anh, nên nhân lúc cháy nhà hôi của. Là gì có con mèo nào thấy mỡ mà bỏ qua chứ.

Nhưng nếu là sai lầm.

Thì phải sửa lại.

Tầm mắt Lật Manh dừng lại ở khuôn mặt thiếu niên. Nửa sườn mặt Cổ Nặc bị ánh sáng chiếu vào, càng khiến anh trở nên ôn nhu, ấm áp.

Lật Manh mím môi, hướng về bên ngoài mà dịch người. Còn may, Cổ Nặc trúng thuốc nên ngủ như chết. Nếu không anh tỉnh lại thấy cô muốn chạy trốn thì...

Chỉ mới tưởng tượng, Lật Manh đã cảm thấy da đầu căng ra. Không, hình như da đầu căng ra thật. Cô ngo ngắc quay đầu, cúi đầu ngón tay của thiếu niên đang... nắm tóc cô.

Sợi tóc đen mềm mượt quấn quanh đầu ngón tay trắng nõn thon dài xinh đẹp, khiến người ta sinh ra một loại mỹ cảm.

Lật Manh khó xử quay đầu lại, dùng tay lê cơ thể quay về chỗ cũ.

Be: Bã trước 5 chương, còn 5 chương tối mai đăng nha

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (54)

Edit: LoBe

Thiếu niên nhú mày, lông mi run rẩy, giống như sắp tỉnh dậy. Lật Manh lập tức giống như con thú nhỏ làm sai, cứng người giả chết. Thời gian chậm chậm trôi. Cổ Nặc chưa tỉnh.

Lật Manh thở ra một hơi, quyết đoán duỗi tay sờ sờ trên mặt bàn ngủ, cầm dao dọc giấy, không do dự cắt xoẹt một tiếng. Những sợi tóc đen tán loạn trong tay Cổ Nặc, có vài sợi rơi xuống ga giường.

Lật Manh cuối cùng cũng xuống được giường, nhưng vừa đứng lên không nhịn được mà muốn quỵ. Đau quá đi.

Trong tiểu thuyết rất nhiều thứ là gạt người. Chỉ duy cái này là không lừa người, lần đầu quả thực rất rất đau, đau đến nỗi không muốn sống. Lật Manh hít sâu, chống đỡ cơ thể mặc quần áo. Sau đó vội vàng chạy ra ngoài, y hệt như đi chạy nạn.

Một mũi tên trúng hai con chim. Vừa có thể trốn thoát khỏi Cổ Nặc, lại có thể hoàn thành nhiệm vụ, lấy được tích phân. Lật Manh rất bội phục IQ cao ngất trời của mình.

Cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại. Căn phòng tối tăm khôi phục lại sự yên tĩnh lúc đầu. Tiếng bước chân của thiếu nữ chậm rãi biến mất trong không khí.

Thiếu niên đang ngủ say trên giường, đột nhiên bật người ngồi dậy. Anh dựa người vào giường, lông mi hạ xuống che khuất đi đôi mắt thâm trầm hắc ám.

Chấn rơi xuống eo Cổ Nặc, ngoài cửa sổ vài tia sáng yếu ớt le lói.

Cổ Nặc vươn ngón tay thon dài lấy từ ngăn tủ ra một chiếc thuốc lá. Đóm lửa đỏ nổi bật trong căn phòng âm u. Càng nổi bật hơn là vết cào ám muối trên ngực thiếu niên.

Một tay Cổ Nặc đặt lên trán, cười khẽ một tiếng. Không khí yêu ma đến lạ thường, thiếu niên lại càng thêm mờ ảo xinh đẹp. Anh ngửa đầu, trên mặt cũng có vết thương do móng tay thiếu nữ xoẹt qua.

Ánh mắt Cổ Nặc mang theo vài tia mê ly. Thanh âm khàn khàn lại mang theo ý cười vang lên trong không gian.

"Tiểu Manh, vẫn dễ ngượng ngùng như ngày nào."

Những ký ức từng chút từng chút hiện lên. Mỗi ký ức lại là những hình ảnh về một người duy nhất.

Lần đầu tiên gặp mặt.

Tiểu Manh chui ra từ gầm bàn, trừng đôi mắt trong sáng xinh đẹp, phùng má mời Cổ Nặc ăn mì. Ngày đó là ngày đen tối nhất trong cuộc đời anh. Lại cứ như vậy mà được cứu rỗi.

Cô là hầu gái của Cố gia, anh ngẫu nhiên sẽ bắt gặp bóng dáng cô chạy tới chạy lui, tóc đuôi ngựa theo động tác của cô mà lắc lư. Từ trước tới nay Lật Manh luôn trong trạng thái tinh thần phấn chấn, chỉ cần nhìn qua đã cảm nhận được ấm áp tràn tới.

Thiếu niên lạnh lùng đôi khi sẽ chăm chú dõi theo bóng dáng ấy. Thậm chí anh còn nghi ngờ mình có phải bị bệnh hay không. Sau đó, thời điểm cô chui ra từ gầm bàn, chui luôn vào tim anh.

Nếu không có tận thế, có khả năng Cố Nặc sẽ như kẻ lừa đảo, từng chút từng chút lừa nhốt cô lại.

Sau đó tận thế tới. Lúc đầu Cố Nặc cảm thấy rất phiền phức, sau đó lại phát hiện thời kỳ này có thể tùy ý giết người. Cố Nặc đột nhiên tỉnh ngộ. Lật Manh cuối cùng cũng không thể chạy thoát, bởi vì tận thế chính là một nhà giam vô tận.

Mà một người không quyền không thế như cô, chỉ có thể dựa vào anh để tồn tại. Tốt đẹp đến nhường nào.

Cố Nặc rũ mắt, dập thuốc, muốn đi tìm tiểu ngưng ngừng trở về. Cô cái gì cũng tốt. Nhưng mà quá dễ xấu hổ, thích anh cũng không dám nói, bây giờ lại chạy trốn không dám đối mặt với anh.

Đột nhiên Cố Nặc nghe được tiếng bước chân dồn dập từ bên ngoài chạy vào. Rất quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (55)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: LoBe

Cố Nặc nhắm mày, chỉ trong cái chớp mắt, đôi mắt âm u liền trở nên ôn nhu. Anh nằm lại xuống giường, buông xuống hàng lông mi xinh đẹp như cánh bướm, giả vờ bản thân vẫn đang ngủ.

Cô ấy xấu hổ chạy trốn, hiện tại hối hận nên trở về. Cố Nặc cảm thấy bản thân nên làm như như không biết chuyện này đi. Không thì cô sẽ ngưng ngừng đấy.

Lật Manh lờ lờ kéo kéo nữ chủ vội vàng chạy vào phòng. Mễ Lệ ngâm thuốc lá, vẻ mặt mệt mỏi.

"Tiểu gia hòa, thuốc đó không có vấn đề gì cả, sẽ không chết người đâu. Mà có thì cũng phải trách tên đó là phệ vật."

Lật Manh vất vả lắm mới mang nữ chủ tới đây. Sau đó cô chỉ cần phải lừa nam chủ nữa thôi. Cô cười với Mễ Lệ một cái, lộ ra lúm đồng tiền.

"Xem cái này đi, một lúc thôi."

Mễ Lệ cảm thấy bản thân bị mũi tên đáng yêu bắn trúng rồi. A~

Tại sao ở tận thế lại có một tiểu gia hòa đáng yêu như này chứ? Rất muốn mang về cất đi. Nhưng chỉ cần nhớ tới nam nhân bên cạnh Lật Manh, hic, không dễ chọc.

Lật Manh đẩy cửa ra, nhìn thấy Cố Nặc đang ngủ liền thở ra một hơi. Cô đẩy nữ chủ vào trong phòng. Sau đó Lật Manh nhảy ra sau vài bước đứng ở cửa phòng, nói với Mễ Lệ:

"Cô xem xem anh ấy đã chết chưa."

Mễ Lệ nhìn thoáng qua giường, ai da, vô cùng kịch liệt. Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.

Nhìn thấy nữ chủ tiến lại phía giường, Lật Manh không nhịn được cảm thấy ngọt ngào, nhân sinh thật bi thảm... Hừm, trừ bỏ việc chết ra thì cũng không thảm lắm.

Nước mắt không rơi, ngay cả cảm xúc bi thương cũng không thể xuất hiện. Đôi mắt ba phần thống khổ, bảy phần thê lương mà tiểu thuyết miêu tả, làm sao để diễn đây?

Photoshop? Hay ghép hình?

Lật Manh nhìn thấy thiếu niên khẽ cự mình, có lẽ sắp tỉnh dậy. Sắp không còn kịp rồi. Cô nắm chặt nắm tay, liều mạng.

"Cố Nặc."

Cô khàn giọng:

"Sao anh có thể tìm phụ nữ sau lưng tôi?"

Mễ Lệ dừng bước, ánh mắt luôn bình tĩnh có chút quý dị. Thiếu niên đang ngủ trên giường bỗng nghiêng người, quần chần vào người, đầu tóc rối loạn ngồi dậy.

Đôi mắt mộng lung, ngây thơ giống như mới vừa ngủ dậy. Đuôi mắt có chút phiếm hồng, đây là dấu vết của trận kích tình đêm qua. Đẹp đến nỗi không thể rời mắt.

Cố Nặc chậm rãi ngẩng đầu, có chút kì quái nhìn Mễ Lệ, sau đó anh nhìn về phía Lật Manh.

Lật Manh khoa trương chống tay vào khung cửa, tay còn lại chống eo, trừng mắt. Cô nghiêng răng nghiêng lợi, cố gắng lộ ra tức giận:

"Hai người vậy mà có thể lên giường với nhau. Cố Nặc anh là người có bạn gái rồi đấy, đồ tra nam."

□

Mễ Lệ + Cố Nặc: "..."

Chúng tôi cái gì cũng không nói, sẽ im lặng để cô diễn kịch.

Lật Manh cảm thấy không khí chút lạnh buốt, cô cũng không rành xem xét lại diễn xuất của mình có chỗ nào kém cỏi. Miễn cưỡng lắm mới rút được một giọt nước mắt, Lật Manh che mặt:

"Các người là đôi cầu nam nữ. Ta chỉ một ngày không có ở đây, hai người vậy mà có thể lên lút qua lại, còn lên giường. Hai người không phải người nữa rồi, tôi nguyện rửa hai người sống không bằng cảm thú."

Nói xong, Lật Manh buông tay, trong mắt chỉ còn lại phần nộ cùng căm giận. Cô nhạt nhẽo cười lạnh:

"Hai người nhớ cho kỹ, tôi sẽ không bao giờ bỏ qua cho đôi cầu nam nữ các người."

Cố Nặc trúng thuốc, ngủ như chết, chắc là sẽ không nhớ rõ chuyện đêm qua đâu. Nữ chủ khẳng định nhất kiến chung tình với nam chủ, nên khi bị vu oan giả họa như này cũng sẽ ọm ờ không từ chối.

Cho nên Lật Manh chỉ cần khiến Cố Nặc nghĩ rằng anh ngủ với nữ chủ. Mà cô cũng sẽ biểu lộ ra vẻ mặt của nữ phụ ác độc. Vừa có thể hoàn thành nhiệm vụ, vừa giữ được thiết lập nhân vật. Lật Manh cảm thấy não mình không hổ là trợ lý của nhà khoa học nổi tiếng. Quá hoàn hảo.

Lật Manh duy trì bộ dáng bi thảm, sau đó xoay người chạy đi, vừa chạy vừa khóc.

"Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy hai người nữa. Hai người lừa dối tôi, tôi hận các người."

Lời thoại cũng hoàn hảo. Vừa nghe là thấy đúng nữ phụ ác độc 100% đấy rồi.

Đến khi Lật Manh đã chạy đi, Mễ Lệ mới đưa điều thuốc lên miệng, chậm rãi thở ra một hơi:

"Các người đang chơi trò đóng kịch sao?"

Xảy ra đột ngột, khiến người khác không kịp phản ứng. Biểu tình Cố Nặc vô cùng bình tĩnh, anh nhìn ra cửa trên mặt có thêm tia bất đắc dĩ.

"Tiểu Manh thích thì tốt rồi."

Trong giọng nói lạnh lùng, lười biếng của thiếu niên có chút thâm tình nhẹ nhàng phảng phất... Mễ Lệ lại ngoài ý muốn:

"Anh quá dung túng cô ấy rồi. Đã tận thế rồi, đừng sùng người ta thành tiểu hài tử không hiểu chuyện, tốn thời gian chơi mấy trò vô bổ này."

Cố Nặc kịp mắt, đôi mắt đen lạnh lùng không chút dao động, bình tĩnh đến đáng sợ. Ngay cả người mạnh mẽ như Mễ Lệ cũng không nhận được lạnh sống lưng.

Sau đó cô thấy thiếu niên hình như nhớ tới cái gì, ánh sáng dần dần bao phủ đôi mắt lạnh đáng sợ.

Thanh âm trầm thấp nhưng hàm chứa ý cười của thiếu niên xinh đẹp như kì lạ vang lên:

"Tôi cứ sùng cô ấy. Tận thế mới tốt, đến khi cô ấy trốn khỏi tôi... Cô ấy sẽ biết..."

"Ồ tận thế này, chỉ có mình tôi yêu cô ấy."

Yêu tới nỗi, dùng quần áo tốt nhất, ăn mỹ vị, ở căn cứ xa hoa thoải mái nhất. Tận thế này, chỉ mình anh nguyện ý sùng cô. Có như vậy thì Tiểu Manh mới không bao giờ rời khỏi anh.

Còn 1 chương nữa là hết bão nha. Tôi đăng nốt

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (56)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: LoBe

Lật Manh khấp khểnh chạy đi, cô vừa chạy vừa khâm phục trí thông minh của mình. Cái gì cô cũng có thể làm được. Diễn kịch sao? Ác độc sao? Cô còn có cả kỹ năng nguyên rủa cao cấp của nữ phụ ác độc nữa đấy.

Lúc này chính là đoạn kịch cô diễn cực kì thành công, kỹ thật diễn xuất lại tăng thêm một bậc. Nếu hệ thống nhìn thấy chắc cũng sẽ bất ngờ cho cô đầy 100 điểm.

Thiếu nữ mặc váy công chúa bông bành, khuôn mặt than lại cười vui vẻ. Cô chạy ra khỏi thành phố, muốn đi tới căn cứ Cổ gia.

Đây chính là thời điểm xảy ra sự kiện cuối cùng của cốt truyện: Cổ Nặc khôi phục ký ức, quay lại căn cứ Cổ gia để báo thù. Lật Manh cô phải nhanh chóng trở lại căn cứ để chờ chết.

Nếu cứ ở chỗ này lãng phí thời gian, chờ đến khi Cổ Nặc quay lại báo thù, cô bỏ lỡ cơ hội bị báo thù, như vậy rất mệt nha.

Lật Manh cẩn thận suy nghĩ, gương mặt vẫn không biểu tình nhưng tay trái nắm chặt đập vào lòng bàn tay phải. Tự mình khích lệ bản thân. Nhiệm vụ này hoàn thành không tồi. Nhưng mà..... Đau.

Còn đau ở đâu, haiz, tất nhiên là toàn thân rồi. (Be: Ý bà là bị nam chủ tra tấn chết.)

Lật Manh vất vả lắm mới chạy tới cổng, lại nhìn thấy căn cứ lung lay sắp đổ, một đồng dị năng giả giậm dừ quát to:

"Tại sao lại xuất hiện thủy triều tang thi? Thứ gì đã tác động tới đám quái vật này?"

Lật Manh dừng lại, thay đổi từ chạy nhanh thành bước từng bước.

Ách, thủy triều tang thi.

Tận thế tới lâu như vậy, nhưng vẫn chưa từng xuất hiện thủy triều tang thi. Nghĩ đến một đồng thi thể đầu trọc lóc chân tay sần sùi hôi hám, xuất hiện trước mặt mình... Lật Manh không chút do dự, kẻ thức thời là trang tuần kiệt, vẫn nên trở về bên nam nữ chủ còn hơn.

Mỗi khi cốt truyện có bước ngoặt lớn. Ví dụ như thủy triều tang thi ban này, khẳng định sẽ giết chết một đồng người qua đường và pháo hôi. Mà Lật Manh cô trùng hợp lại chính là một pháo hôi ác độc.

Nhưng cô chưa chạy được hai bước thì cổng căn cứ đằng sau vang lên tiếng vỡ vụn. Cái này...

Lông mày Lật Manh nhảy lên, đôi mắt trừng lớn. Ngay sau đó phát hiện xung quanh mình là đám dị năng giả đang điên cuồng chạy trốn.

Tốc độ chạy của cô đối lập với bọn họ, giống như bà lão run rẩy bước đi trên đường và xe đua trên đường đua ấy.

Rất nhanh, dị năng giả đứng trên cổng căn cứ thấy chết không sồn đã... chạy trốn hết sạch. Lật Manh cảm thấy con đường vừa rồi còn náo nhiệt kẻ qua người lại bỗng chốc trống rỗng, chỉ còn dư lại một mình cô.

Cô nhìn không được quay đầu nhìn lại. Đập vào mắt là cánh cổng vỡ vụn, vô số tang thi lúc nhúc như đàn kiến chạy vào. Gương mặt bọn chúng vô cùng dữ tợn, gào rống dữ dội.

"Vương....."

Âm thanh vô cùng khó nghe, vậy mà Lật Manh vẫn nghe được chữ vương... Cái gì cơ?

Vương bát đàn á?

Tang thi có thể nó chuyện? Có thể, đó là tang thi cao cấp.

Đàn tang thi nhanh chóng di chuyển tới, mùi tanh hôi khủng khiếp ập tới. Mắt thấy bản thân sắp bị giết chết, Lật Manh không chút do dự cầm lấy dao phay trên bàn ăn của quán ăn gần đây, không biểu tình nhìn đàn tang thi.

Đánh không lại, trốn không thoát.

Lật Manh ước lượng trọng lượng con dao trong tay, mang một hai con tang thi cùng chết với mình đại khái không có gì khó khăn. Cơ thể này yếu như sên. Quá phiền.

Nếu là cơ thể thật của cô, ít ra cũng giết được... bốn năm con tang thi.

Lật Manh nâng dao lên, chuẩn bị đợi tang thi chạy tới rồi chém. Nhưng thủy triều tang thi đột nhiên tách ra. Những con tang thi đó giống như không nhìn thấy cô, tựa như nước chảy gặp đá ngầm, lách qua hai bên sườn cô rồi tiến về phía trước.

Rất nhanh, đám tang thi đã mất hút.

Con cô... cầm dao phay.

Đứng lẻ loi một mình.

Một túi nylon bay qua.

Lật Manh bắt ngờ thả tay ra, dao phay rơi xuống đất. Không có cách nào, quá nặng.

Sau đó cô không chút do dự nâng bước, chạy như điên về phía cổng. Tang thi không nhìn thấy cô? Chẳng lẽ cô không phải nữ phụ ác độc, mà là..... vai ác đại boss ẩn giấu?

□

Chơi bài không các cô, chứ mạng mèo chán quá không vào facebook hay wattpad được

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (57)

Edit: Di Hoàn Nguyệt

Beta: LoBe

—

Cho nên, tang thi cho cô mặt mũi nên không ăn? Lật Manh nghĩ trăm ngàn lần cũng không thể hiểu được. Bỗng nhiên chiếc nhẫn nơi ngón tay Lật Manh nóng lên, cô cúi đầu nhìn.

Chiếc nhẫn phát ra vàng sáng nhè nhẹ, cô cũng không ngu ngốc đến mức không hiểu phản ứng đó là gì. Nó không phải đang nhắc nhở cô đấy sao? Nó cứu mình?

Không phải hệ thống đã nói với cô, ngoài nam chủ, không ai có thể sử dụng chiếc nhẫn này hay sao? Tại sao nó lại bảo vệ cô?

Lật Manh suy nghĩ hồi lâu, nghĩ tới mức đau cả đầu mới hiểu ra: Lý do có thể do hệ thống nói thiếu.

Không nghĩ, sẽ không đau đầu.

Về việc có thể sử dụng, chắc cũng do hệ thống không hiểu rõ về chiếc nhẫn này nên mắc sai lầm.

Lật Manh nhìn thấy một chiếc xe ngoài cửa, lập tức chạy tới, cửa xe không khóa, cô trực tiếp nhấn ga khởi động, rồi khỏi căn cứ. Mễ Lệ cũng nhận

được tin tức công chính đã bị tang thi phá vỡ. Cô hét hoảng chạy ra bên ngoài.

Mà thiếu niên đang nằm trên giường, không nhanh không chậm đứng dậy, cơ thể anh bị chặn quần kín mít, không lộ chút da thịt nào. Có người ở bên cạnh, thiếu niên đối với việc cơ thể không mặc gì vẫn có chút miễn cảm.

Anh yêu thích một người, tất nhiên cũng vì cô mà giữ gìn...

Ví dụ như, cơ thể của anh chỉ có cô mới được phép xem, một mình cô có thể chạm vào, cũng chỉ cho riêng cô cần.

Trong phòng hiện tại không có ai, Cố Nặc yên tâm cởi trần ra. Trên tấm lưng trắng nõn còn lưu lại rất nhiều vết cào. Cố Nặc cúi người, cảm lấy quần áo mặc vào. Áo màu trắng, quần dài màu đen, càng tôn lên dáng người hoàn mỹ thon dài của thiếu niên, hoàn toàn phác họa đường nét thanh tú.

Anh rũ mắt, lông mi dày cụp xuống. Cố Nặc đi đến bên cửa sổ, ngón tay thon dài kéo rèm cửa ra. Ánh dương rực rỡ chiếu vào, khiến cho bóng của thiếu niên trải dài trên sàn nhà. Thiếu niên xinh đẹp vô cùng, lạnh nhạt nhìn vô số tang thi ngoài kia, sau đó lại gương mặt nhìn về phía cổng lớn.

Mùi vị bị phai nhạt.

Tiểu Manh đã rời đi?.

Ánh mắt Cố Nặc thâm thúy, âm u như hắc hồ. Anh không nhanh không chậm sửa lại tay áo, lộ ra xương cổ tay tinh xảo. Thần sắc thiếu niên lạnh lùng như tử thần, chậm rãi xoay người. Anh mở ngăn kéo, lấy khẩu trang màu đen, đang chuẩn bị đeo lên thì đột nhiên dừng lại, mùi vị ngọt ngào trong không khí đột nhiên trở nên vô cùng nồng đậm.

Con người u ám của Cố Nặc khẽ chuyển động, nhấp môi sau đó nhẹ nhàng cầm ga trải giường, chính là vị trí cô ngủ đêm qua, vì vậy mùi vị mới còn lưu lại đến bây giờ.

Cố Nặc bình tĩnh đứng dậy, đeo khẩu trang lên, lộ ra lông mày tinh xảo. Anh cúi đầu, tóc mái toán loạn rũ xuống. Cố Nặc hiểu rõ lý do vì sao Tiểu Manh luôn muốn rời khỏi mình, rất lâu trước kia, anh đã biết.

Cô chính là người do anh họ anh phái tới.

Cố Nặc anh từ nhỏ đến lớn đã gặp vô số nội ứng cùng sát thủ, cho nên đối với mỗi một người bên cạnh, anh đều ôm tâm lý cảnh giác. Mà cô chính là người duy nhất, rõ ràng bị anh họ của anh cưỡng ép, nhẫn nhịn ẩn núp làm người phụ nữ bên cạnh anh, nhưng lại không phản bội anh, cũng chưa lần nào hại anh.

Cô không sợ Cố Thiên nhiều lần uy hiếp, bắt cô moi tin tức, cô cũng không thêm để ý, có vài lần cô truyền tin tức nhưng cũng đều là tin giả. Mà bây giờ anh lại gặp nạn, mất đi trí nhớ, gần như lâm vào hoàn cảnh khốn khổ và tuyệt vọng nhất, Lật Manh vẫn như trước không rời đi, vẫn luôn ở bên cạnh anh.

Cho dù Cố Nặc bị người hãm hại biến thành tang thi bị người người căm ghét, cô cũng như thế, vẫn bảo vệ anh. Đây nếu không phải là yêu thì là cái gì? Cho nên cô rời khỏi anh, có thể là do cô áy náy, hoặc có khả năng cô bị Cố Thiên nắm được nhược điểm.

Cố Nặc nghĩ đến đây, ánh mắt liền trở nên lạnh lẽo, hung ác. Chỉ cần thứ gì uy hiếp cô, anh đều sẽ từng chút từng chút loại bỏ nó đi.

Cố Nặc bước ra khỏi cửa, nhìn tang thi gào rống chen chúc chật chội trên đường cái, dưới bầu trời xám xịt kèn kèn bay lượn.

Thiếu niên đeo khẩu trang, tay dút vào trong áo khoác, bình tĩnh nhìn tang thi đi lang thang trên đường. Anh nhàn nhạt ngược mắt, con người màu đen dần dần bị nhiễm huyết sắc, màu mắt quý dị, giống như nguyên rửa, lại giống như ác ma đang thi thảm.

Anh là dị năng biến dị, có rất nhiều năng lực, trong đó có một dị năng gọi là..... Điều khiển tang thi.

Đến cùng với Mễ Lệ là mấy chục dị năng giả, đang muốn xông vào chiến đấu ác liệt với tang thi, thì thấy cảnh tượng khiến cho bọn họ không thể tin được, tất cả tang thi đều đứng im, lặng lẽ cúi đầu. Quá yên tĩnh, giống như đang có một lực lượng hết sức khủng bố đang áp bức bọn chúng phải cúi đầu phục tùng.

Sau đó, dưới đôi mắt khiếp sợ của bọn họ, thiếu niên lạnh nhạt liếc nhìn họ một cái tựa như đang nhìn con kiến rồi xoay người bước về phía cổng chính, tất cả tang thi đều nhu thuận bước theo phía sau, nguy hiểm cũng theo đó mà rời đi.

Mễ Lệ nhìn thấy thi trầm mặc, cuối cùng rút ra một điều thuốc, một lời khó nói hút một hơi, sau đó nói:

"Hôm nay, có thứ sẽ phải thay đổi".

—

LoBe: Dài hơn 1000 chữ lận. Huhu, beta mệt chết tôi rồi. Cầu an ủi, cầu khen ngợi

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (58)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Di Hoàn Nguyệt

Beta: LoBe

Lật Manh trở lại căn cứ Cổ Thị. Vừa tới nơi liền nhận được lệnh tới gặp tên pháo hôi mới gặp mặt có mấy lần kia.

Cô ra khỏi phòng thí nghiệm ở căn cứ, đi đôi dép lê giá 5 tệ, mặc một bộ đồ thể thao cũ lộm thuộm, làn da trắng nõn, đi loanh quanh khắp nơi.

Thời điểm ở cùng Cổ Nặc, cái gì anh cũng muốn quản, thậm chí đến việc chăm sóc da, son môi của cô cũng bị anh quản lý.

Một đại nam nhân, ngày nào cũng nghiên cứu son môi, mà còn nghiên cứu vô cùng kỹ lưỡng, đến nỗi tạo một nơi bí mật chuyên dùng để lưu trữ son môi. Lật Manh có xem qua một lần, son môi chất cao thành đồng, nhiều đến nỗi có thể làm cho cô bị mắc chứng sợ mật độ cao.

Ngoài son môi, còn có thêm nhiều thứ khác..... nào là nước hoa chăm sóc da, tinh dầu, kem dưỡng da, kem dưỡng mắt, kem dưỡng tay... Phức tạp hơn vạn lần so với việc nghiên cứu thành phần của thuốc.

Trang điểm càng phức tạp hơn. Nhớ tới lần đầu tiên cô bị Cổ Nặc ấn trước bàn trang điểm trang điểm.

Nga~ thì ra trang điểm không phải chỉ bôi son vài cái là xong?

Cô cứ nghĩ lý do phụ nữ trang điểm và không trang điểm khác biệt nhau, chỉ vì màu son khác nhau. Sau đó Lật Manh được Cổ Nặc mở mang kiến thức, nhìn thấy mỹ phẩm khắp phòng.

Lật Manh run rẩy, sau lưng một trận lạnh toát. Quảng thời gian bị mỹ phẩm chăm sóc da, phụ kiện xa hoa và váy ngắn chi phối, rốt cuộc cũng kết thúc.

Thời kỳ "Xương rồng hấp dưa chua" hỗn tạp rốt cuộc cũng qua.

Lật Manh ngẩng đầu nhìn thoáng qua dãy hành lang bên ngoài phòng thí nghiệm, mặt không chút thay đổi mà cảm thán. Nhiệm vụ của vị diện này cũng sắp hoàn thành rồi...

Cũng thật sự hoài niệm...

....

Lại cảm thấy dường như không có gì đáng nhớ. Tận thế đến, thức ăn đều bị hư hỏng, làm gì có đồ ăn ngon.

Lật Manh nhẹ nhàng cười một cái, sau đó rút tay vào túi quần, nhẹ nhàng ngâm nga bài hát nào đấy, đi về phía trước.

Cổ Thiên đang tìm cô. Anh ta là một nhân vật pháo hôi, độc ác, chết còn nhanh hơn cô. Lật Manh nghĩ đến đây, thở dài một hơi, cảm thấy càng ngày càng vui vẻ. Có các nhân vật pháo hôi khác bồi, lúc đi đời sẽ rất náo nhiệt.

Thời điểm ở bên cạnh Cổ Nặc, thân phận của cô chính là gian tế. Để duy trì qua lại giữa hai người, cô đáp ứng Cổ Thiên, truyền tin tức cho hắn vài lần. Bởi vì không biết gián điệp truyền tin bằng cách nào, cũng không biết Cổ Thiên muốn biết loại tin tức gì, nên cô cứ viết loạn vài dòng.

Thật không ngờ Cổ Thiên vẫn chưa thấy đủ, ngày nào cũng muốn cô truyền tin tức. Cô cảm thấy vật hi sinh này chẳng có chút chí khí nào. Muốn biết tin tức, tại sao không tự mình đi điều tra?

Mọi người đều có công việc của riêng mình, nhiệm vụ của cô chính là đẩy Cổ Nặc rơi dần tang thi.

Nhiệm vụ còn lại, đều là tự ý thêm vào, cũng không trả thêm phí tăng ca, cô liền lười để ý.

Đem tờ giấy nhỏ của Cổ Thiên gửi cho ném thẳng vào thùng rác, Lật Manh đi vào văn phòng của hắn, lười rút tay trong túi ra vì vậy duỗi chân đá cửa ra rồi tiến vào.

Cổ Thiên lớn hơn Cổ Nặc vài tuổi, nhan sắc bình thường, bộ dáng tiểu nhân âm hiểm, hắn ngồi trên chiếc ghế da sang trọng, sắc mặt lạnh lẽo:

"Lật Manh, Cổ Nặc đâu?"

Cô cùng Cố Nặc mất tích. Cố Thiên nghe được tin tức cô trở về liền lập tức lệnh cho Lật Manh đến báo cáo tình hình.

Lật Manh đánh giá Cố Thiên từ trên xuống dưới, lâu rồi không gặp, hình như có chút xa lạ.

Trong ấn tượng của mình, mặc dù mới gặp hắn có vài lần nhưng Lật Manh cứ cảm thấy mặt hắn quá ác. Kết quả hôm nay gặp lại, không những càng độc ác hơn mà còn rất xấu.

Cô bình tĩnh nói: "Chết rồi".

Cố Thiên kinh ngạc: "Chết thật?".

Lật Manh rất muốn biểu hiện ra biểu tình nên có của ngoan độc nữ phụ. Hiện tại cần lộ ra tình cảm phức tạp, dù sao cũng là pháo hôi yêu thích Cố Nặc, nay lại giết hắn, bị trắng đến cỡ nào.

Nghiền ngấm nửa ngày, Lật Manh rút cuộc vẫn lộ ra biểu tình lãnh đạm:

"Ừ, là thật".

Sắc mặt cô vốn dĩ đã mệt mỏi, lại tùy tiện diễn một chút liền rất giống thật.

Cố Thiên lộ ra vẻ mặt vui mừng:

"Cố Nặc, rốt cuộc mày cũng có ngày hôm nay. Căn cứ Cố Thị sẽ là của tao."

Lật Manh bình tĩnh nhìn thần sắc mừng rỡ như điên người đàn ông độc ác trước mặt. Rốt cuộc cô mới ý thức được, Jack sue tiểu bạch văn, quả nhiên cái gì cũng có thể. Ngay cả các loại nhân vật phản diện, trí tuệ cũng thấp đến nghiêm trọng.

Quên đi, dù sao mọi thứ cũng sắp đến hồi kết rồi, cô vừa chuẩn bị xoay người, liền thấy thêm một vật hi sinh vọt vào.

"Báo cáo, Cố nặc đã trở lại".

Tiếng cười ngông cuồng của Cố Thiên mập, Lật Manh cũng dừng bước. Bị và mặt quá nhanh, như là gió lốc gặp phải cuồng phong, đến lượt mình thì không biết giải thích kiểu gì.

Cố Thiên quát:

"Bắt lấy người phụ nữ này cho tao, ả phản bội tao."

Lời thoại này..... có thể đổi thành câu khác được không?.

Thời điểm tác giả viết văn, có phải đang vội vã đi uống rượu thưởng trăng không thể? Tại sao lại có thể gắt gỏng ầu trĩ như thế, đầu óc của tác giả không phải mới một tuổi đấy chứ.

Lật Manh chậm chạp quay đầu lại, sờ soạng túi quần lấy một lọ thuốc màu đỏ, tùy ý ném ra.

"Con người của tôi từ trước đến nay đều giờ cao đánh khề, tất cả mọi người đều là vật hy sinh, cũng chẳng phân biệt địa vị, đừng cứ hễ động tới lại gào to như thế."

Cô khề cong môi, lộ ra má kúm đồng tiền ngọt ngào. Ngữ khí bình thản, không nhanh không chậm:

"Không nên đụng vào tôi, thứ trên tay tôi mà vỡ, các người cũng sẽ chết."

—

LoBe: Hôm nay đã hết chương.

□

Tự xưng muốn khoe ảnh tuổi 1 xiu. ^^

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (59)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: LoBe

Tại căn cứ của Cố thị, những dị năng giả đứng trên đài quan sát đều tròn mắt há mồm, cả người tê liệt. Vô số tang thi với mật độ dày đặc, bao quanh mọi ngõ ngách của căn cứ. Tang thi tiến lên như thủy triều.

Tin tức này lập tức làm bùng phát cảm giác sợ hãi của tất cả mọi người ở các căn cứ. Bức tường bên ngoài căn cứ mặc dù rất kiên cố, cũng không thể chịu nổi nhiều tang thi tấn công như vậy. Coi như không ra ngoài thì vật tư cũng có hạn. Một khi vật tư cạn kiệt, bọn họ đi ra ngoài là đi tìm đường chết, nhưng không ra, cũng sẽ chết đói.

Tiếng còi cảnh báo sắc bén không ngừng vang lên trên khắp vùng trời của căn cứ. Tất cả dị năng đều đi tới đài quan sát. Trong nháy mắt, tất cả đều đồng loạt run chân bởi vì tang thi vẫn còn đang tụ lại, có quy luật, có tổ chức, như thể tuân theo mệnh lệnh của ai đó.

Chúng dùng tốc độ vô cùng khủng khiếp, không ngừng lớn mạnh, không ngừng công kích lên tường vây bên ngoài. Bao nhiêu lớp tường vây rắn chắc đều không chịu nổi lực công kích của những tang thi.

Hơn nữa, chưa nói đến là bên trong lẫn vào rất nhiều..... tang thi cấp cao. Thường ngày muốn gặp một tang thi cấp cao không dễ, vậy mà lúc này lại thấy một loạt.

Tất cả mọi người tuyệt vọng đứng trên đài cao, mặt trắng bệch, một thân mồ hôi lạnh nhìn xuống, hoàn toàn không đưa ra nổi bất kỳ chủ ý nào.

Cố Thiên cũng vội vã chạy tới, liếc nhìn thất vọng một màn tuyệt vọng như vậy, mà tang thi vẫn từ đường chân trời không ngừng vọt tới.

"Xảy ra chuyện gì? Tại sao đột nhiên xuất hiện nhiều tang thi như vậy?"

Tinh thần chiến đấu của hắn hoàn toàn bị phá tan rã. Bất cứ ai đối mặt với nhiều tang thi như vậy, đều chỉ có thể chờ đợi cái chết.

Lật Manh chân đi dép lê, cuối cùng cũng chậm rãi đi tới. Cô chưa nhìn thấy Cố Nặc, thì một đồng tang thi dày đặc lít nhít đã đập vào mắt. Trong cái nắng vàng, những con tang thi đó giống như những con kiến trong chảo rán trứng gà. Khuôn mặt Lật Manh bình tĩnh, êm dịu, tuyệt không có một tia hoảng sợ. Rốt cục đã đi tới cao trào của quyền sách này!

Nam chủ có thêm dị năng điều khiển tang thi, giờ tay một cái, vạn ngàn tang thi lập tức cúi đầu xưng thần. Khí chất bá vương chấn động trời xanh, người thấy người quý, mở ra con đường huy hoàng của một tận thế chi vương.

Lật Manh trong lòng có thêm một tia vui mừng, đây là nam chủ cô đã bồi dưỡng lên. Có điều, nhiều tang thi như vậy, không thể nhìn thấy Cố Nặc. Ở chỗ nào? Lật Manh nhón chân lên, đưa tay đặt lên trán để che nắng, muốn tìm xem Cố Nặc đang trốn ở trong góc nào.

Đột nhiên lại nghe thấy tiếng hét thảm thiết. Cố Thiên nắm lấy cổ của chính mình, khuôn mặt vặn vẹo, hắn nhìn về phía Lật Manh:

"Người hạ độc?"

Lật Manh bình tĩnh nhìn hắn một lúc, ý vị sâu xa nói:

"Tôi chỉ đang giúp anh thôi. Quá trình bị tang thi ăn sẽ cực kỳ đau đớn. Tôi cho anh dùng một ít thuốc tê. Không cần cảm ơn."

Thuốc này không gây chết người mà chỉ khiến cho cơ thể không cảm nhận được cảm giác đau đớn. Nhân vật ác độc cũng nên có được sự an ủi đến từ thiện ý của vũ trụ rộng lớn. Quan tâm bọn họ trước lúc họ chết, chính là cách từ thiện vô cùng tốt. Lật Manh cảm thấy bản thân mình hôm nay lại thiện lương hơn rồi.

Sắc mặt Cố Thiên đỏ lên, cả người cứng ngắc. Hắn lão đảo hướng vọt về phía Lật Manh.

"Lật Manh, nếu cô giết tôi thì đừng hòng sống nổi. Tôi chết đi, bom trên người cô đến giờ sẽ tự động nổ tung."

Lật Manh bình tĩnh: "Ồ"

Sau đó, cô cảm thấy mình nói quá ngắn gọn, có thể Cố Thiên không hiểu được lời giải thích của cô. Vì vậy, cô trầm mặc một chút, chân thành nói:

"Việc này, tôi đã quên."

Cô thật sự không nhớ nổi. Trước đây, Cố Thiên dùng một loại bom nhỏ, cấy ghép thứ tầm thường này vào bên trong thân thể của mỗi gian tể.

Cố Thiên cho rằng Lật Manh đang giấu cọt hần. Hần không chút do dự xông đến, dùng hết sức lực còn lại, mạnh mẽ đẩy cô xuống.

"Tôi chết thì cũng phải kéo theo cô."

Lật Manh không lường trước được, bởi vì thân thể Cố Thiên đáng ra không thể di chuyển mới đúng. Thế mà vẫn có thể bộc phát ra sức mạnh của bia đỡ đạn. Nhiệm vụ của cô là bị Cố Nặc đẩy vào đàn tang thi, chứ không phải Cố Thiên.

Bị đẩy xuống thế này, nhiệm vụ coi như thất bại.

Nhưng không hề gì, trong lúc cơ thể rơi nhanh với vận tốc nhanh dần đều và gia tốc trọng trường là 9.8 m/s dần đều, Lật Manh đưa ngón tay ra. Cô có thể sử dụng một phần sức mạnh ở mặt trên của chiếc nhẫn kia.

Mấy ngày nay nghiền cứu, Lật Manh thậm chí có thể lấy ra mấy quả trứng gà từ trong không gian để ăn cơm. Hơn nữa, một khi cô có chuyện, nó sẽ bảo vệ theo bản năng.

Ví như Lật Manh rơi từ trên cao xuống, nó sẽ tạo ra ánh sáng bao bọc lấy cô, giúp cô không bị chút thương tổn nào.

Ánh sáng... đâu?

Lật Manh trầm mặc một chút, vẫy vẫy ngón tay. Ngày này, hệ thống dùng mất dây chuyền vào thời khắc mấu chốt như vậy chứ!

Ngươi là phần mềm hack của nhân vật chính, ngươi đang chiến đấu đó. Ngươi tỉnh lại đi a! Ngươi... đừng mất hiệu lực a!!!

Lật Manh thấy bản thân chỉ cách mặt đất một khoảng ngắn. Cô nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay cười haha. Về sau, cô sẽ không bao giờ tin tưởng vào phần mềm hack nữa. Nó là phần mềm hack của nam chủ. Còn với bia đỡ đạn, nó chỉ là đồ dóm thôi.

Hai tay Lật Manh ôm lấy ngực, gương mặt tê liệt nhìn lên trời, để bản thân tùy ý rơi xuống. Quên đi, mười tám năm sau ta lại là một nữ hán tử, không có gì đáng sợ.

Thất bại thì thất bại, Lật Manh... vẽ một vòng tròn để nguyên rửa Cố Thiên, nguyên rửa chiếc nhẫn. Vào thời khắc cuối cùng, Lật Manh nhanh chóng nhắm mắt lại, lông mi run run, không muốn nhìn thấy hình ảnh chính mình rơi xuống đất vỡ nát, sẽ tạo thành ác mộng đó. Sau đó sẽ tạo thành ám ảnh khiến ăn không ngon, ngủ không yên. Vậy thì phải làm sao đây?

Đột nhiên, tốc độ rơi của Lật Manh giảm xuống, sau đó nhanh chóng dừng lại. Một luồng sức mạnh nhẹ nhàng nâng đỡ thân thể của cô. Là mùi vị thanh khiết của nước.

Lật Manh ngẩn người, chậm rãi mở mắt ra, thấy bản thân từ từ rơi vào một lồng ngực. Thiếu niên bước lên đài cao, nơi mười mấy tang thi xếp chồng chất lên nhau, quay lưng về phía hoàng hôn. Mái tóc đen được nhuộm bởi một tầng ánh sáng mỏng lung mờ ảo.

Cố Nặc hơi khom người, ung dung ôm Lật Manh bằng tư thế ôm công chúa, một tay đỡ lưng, một tay vòng xuống hai đầu gối của cô.

Thiếu niên cặp đôi mắt tinh xảo như vẽ. Anh nhìn thiếu nữ trong lồng ngực, nhìn đôi mắt hạnh xinh đẹp, khuôn mặt trống rỗng tinh xảo. Giống như ghét bỏ, thiếu niên nhẹ nhàng đặt môi mỏng của mình lên vầng trán trắng nõn của cô.

Sau đó, âm thanh ôn nhu khàn khàn vang lên:

"Anh mới không ở bên cạnh Tiểu Manh mấy ngày, mà Tiểu Manh đã gầy như này, mặc quần áo cũng không còn hợp nữa."

Cố Nặc mỉm cười:

"Không có anh cưng chiều, Tiểu Manh không thể làm gì được."

—
LoBe: Có một loại gậy có tên là người đàn ông của bạn thấy bạn gầy.:">

Câu chuyện của team "thiếu nam"

-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (60)

Edit: Di Hoàn Nguyệt

Beta: LoBe

Lật Manh trầm mặt, tỏ vẻ nghi hoặc. Nhiệt độ trên người Cố Nặc rất lạnh, đôi mắt cũng trở nên sắc bén. Lúc này, Cố Nặc như biến thành tang thi, chứ không còn là con người nữa.

Chắc không phải là phải biến đổi thì mới điều khiển được tang thi chứ?.

Ý nghĩ này bất ngờ lướt qua trong đầu Lật Manh, nhưng điều này cũng không liên quan đến chuyên ngành pháo hôi của cô nên cô cũng không quan tâm lắm. Chuyện cô cần quan tâm bây giờ chính là làm thế nào để Cố Nặc đẩy cô vào bầy tang thi.

Lật Manh nhìn không được hé mắt nhìn trộm, đảo mắt suy nghĩ: Nếu bây giờ cô đặt tay lên vai Cố Nặc, nhân cơ hội này đẩy anh ra, rồi tự mình ngã xuống....

Hay lắm! Đó quả thật là một cơ hội hết sức tuyệt vời~

Nếu chờ Cố Nặc tỉnh táo lại, phát hiện cô là gian tế rồi tìm mọi cách tra tấn cô thì chi bằng bây giờ cô bắt ngờ hành động khiến anh "lỡ tay" đẩy cô vào bầy tang thi.

Như thế không chỉ tiết kiệm sức lực, mà còn có thể đẩy nhanh tình tiết của thế giới này, đưa cốt truyện lên đến cao trào, mâu thuẫn càng trở nên gay gắt, kết thúc sẽ vô cùng đẹp mắt.

Còn hệ thống sẽ khen ngợi cô vừa biết tiết kiệm nguồn sinh lực, vừa có trí thông minh hơn người.

Về mặt Lật Manh vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng đã rối loạn một nùi, muốn gỡ cũng không gỡ được. Không đợi Lật Manh bắt đầu kế hoạch, cô liền thấy lông mi của Cố Nặc rũ xuống, đôi mắt xinh đẹp nhuộm màu đỏ sẫm đột nhiên bị nhiều một tia dao động.

Cánh môi của anh chậm rãi nâng lên, sau đó mới hỏi cô, âm giọng kéo dài có chút nghiêm túc:

"Vì sao lại thành ra như thế này?".

Lật Manh nhìn bầy tang thi đông nghịt ở phía dưới, đang âm thầm đánh giá khu vực nào nhiều tang thi hơn thì bất chợt nghe được câu hỏi của Cố Nặc.

Hả? Cô trở thành bộ dạng gì?

Chẳng lẽ khi này cô đã ngã xuống dưới, vì rơi xuống quá nhanh khiến quần áo trên người bị gió thổi bay vài thứ hả?.

Lật Manh vội vàng cúi đầu nhìn, không có, quần áo vẫn còn nguyên vẹn.

Cố Nặc lúc này ôm lấy cô, chậm rãi bước xuống dưới. Tang thi như tre già măng mọc, từng lớp từng lớp phía dưới đài.

Giọng nói của anh trầm thấp, mang theo vài tia khàn khàn:

"Anh mới không ở bên cạnh Tiểu Manh mấy ngày, mà Tiểu Manh đã gầy như này, mặc quần áo cũng không còn hợp nữa."

Nói đến đây, ánh mắt thiếu niên trở nên dịu dàng như nước:

"Không có anh cưng chiều, Tiểu Manh không thể làm gì được."

Về mặt của Lật Manh tê liệt, không hề dao động, cô nhiều lần chần chừ, cuối cùng vẫn lười giải thích.

Dù sao cô cũng muốn duy trì thiết lập của nhân vật, mỗi nhân vật đều có thiết lập riêng. Vì vậy, cho dù Lật Manh có chiếm thân thể của người ta, thì cũng không thể tự ý thay đổi tính cách.

Người nắm giữ vị diện này chính là cô, nhưng mà nghĩ tới thiết lập nhân vật cô đang diễn, trước là người ngây thơ, đáng yêu, ngốc nghếch, sau đó lại ngoan độc,.... Nhân vật pháo hôi này quá phức tạp, mỗi lần cô diễn đều phải chuẩn bị rất lâu.

Cố Nặc ôm cô đi đến vị trí bằng phẳng, tất cả tăng thi đều tự động lui ra, rồi lại tiếp tục bắt đầu vây phá tường thành trước cổng căn cứ Cố thị.

Bên cạnh vị trí Lật Manh và Cố Nặc đang đứng có đậu một chiếc xe việt dã màu đen, Cố Nặc ôm eo cô, nhảy lên nóc xe. Lật Manh giật mình, đầu tựa sát vào vai anh, hơi thở có chút gấp gáp.

Tiếng hô hấp của cô sát ngay bên tay, quanh quẩn mùi hương của cô, vành tai anh đỏ ửng lên.

Lật Manh ngồi trên đỉnh xe, ngẩng đầu nhìn vô số tang thi chạy về phía xe của bọn cô nhưng lại không dám đến gần.

Cố Nặc tùy ý kéo cửa xe, khom người lấy ra một cái túi rất to, cời dây xích vứt qua một bên, tìm kiếm một lúc mới lấy từ bên trong ra một chiếc khăn ướt, sau đó mới đứng thẳng dậy, đi đến trước mặt Lật Manh.

Lông mi dài dày của thiếu niên hơi rũ xuống, đôi mắt trong veo mang theo ý cười, cầm lấy tay cô, nhìn móng tay dính đầy bụi cát. Cố Nặc không nhanh không chậm, tỉ mỉ lau sạch từng ngón tay, giọng nói khàn khàn, chắc chắn như đang tuyên thệ:

"Về sau sẽ không như vậy nữa."

Lật Manh cúi đầu nhìn anh, ánh mắt ngờ vực nhưng về mặt lại hết sức bình tĩnh.

Anh vươn tay, đầu ngón tay khẽ chạm vào khuôn mặt trắng hồng của cô, dịu dàng vén tóc cô ra sau tai.

"Từ giờ sẽ không rời khỏi em nữa."

Lật Manh nhìn rất bình tĩnh, thực chất trong lòng đã sớm đồ đoán, cả người cứng ngắc. Lại nghĩ đến nhiệm vụ của mình, cô lập tức hé môi:

"Em...".

Cố Nặc im lặng chăm chú nhìn cô, khóe môi khẽ nhếch, giống như đang đợi cô nói tiếp. Kết quả là, cô vẫn chưa kịp nói gì đã nghe thấy "Ầm" một tiếng.

Âm thanh khàn đặc của Cố Thiên vang lên: "Cố Nặc, tao muốn giết mày".

Lật Manh ngẩng đầu nhìn, liền thấy một chiếc xe có hình dáng giống như xe tăng đang nghiền nát vô số tang thi.

Cố Thiên ở trên xe, gần như bị tê liệt nửa người, khàn giọng gào to, mà dị năng hấn mang theo, cũng lấy vũ khí ra, liều mạng bắn phá.

Mất thấy viên đạn đang bay tới gần Cố Nặc, Lật Manh hoảng hốt giơ tay ra ngăn lại theo bản năng.

Động tác đơn thuần này chỉ là vì muốn cứu người, cũng chính là nhiệm vụ cô phải làm, cô muốn can thiệp, nhưng tay vừa mới đưa ra liền bị chế trụ.

Đầu ngón tay của thiếu niên đè lên tay cô, sau đó chậm chậm tách từng ngón tay, đan mười ngón tay vào nhau, nắm chặt. Giống hệt kiểu nắm tay của các đôi tình nhân khiến Lật Manh muốn gỡ cũng gỡ không được.

Lật Manh thấy Cố Nặc giống như đang mỉm cười, môi mỏng cong lên, ánh mắt thản nhiên trong suốt.

"Tiểu Manh, em vẫn luôn bảo vệ anh".

Một câu này nói ra rất chắc chắn.

Lật Manh: "..."

Thân là pháo hôi, rõ ràng nội dung cốt truyện đều bị cô phá cho nát bét.

Như thế nào.. kết quả lại trở thành như này?.

Cô nghĩ có lẽ Cố Nặc vẫn chưa biết thân phận gián điệp của cô, Lật Manh lập tức quyết định tiếp tục cố gắng. Cô sợ Cố Nặc cắt ngang lời nói của mình, lập tức giơ tay che lấy miệng của anh:

"Anh nghe em nói đã."

Lật Manh chăm chú nhìn Cố Nặc, sau đó gần từng tiếng vạch trần thân phận của chính mình:

"Cố Nặc, em là..."

"Lật Manh, kẻ phản bội này, mày chỉ là quân cờ mà tao phải đi giám sát Cố Nặc, vậy mà cũng dám đồng quy vu tận với tao".

Ở phía xa, Cố Thiên rít gào.

Lật Manh: "....."

Quyển sách này, không thể cho người ta được nói chuyện tử tế sao?.

Hay là cô vẫn được xem như một pháo hôi râu ria không đáng kể trong kịch bản?

Nhưng mà dù sao thân phận của cô cũng đã bị vạch trần. Lật Manh mỉm cười, lộ ra một chút buông lỏng. Cô ngẩng đầu nhìn Cố Nặc, chắc cuối cùng anh cũng biết cô chính là người độc ác rồi.

Nhưng kết quả là chỉ thấy thiếu niên lạnh nhạt đứng lên, tùy ý cầm lấy tay cô đưa lên môi khẽ hôn. Lật Manh chỉ thấy một bên sườn mặt của anh, ánh mắt cong cong, nhu hòa nhìn cô, một chút tức giận cũng không có, cũng không xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Lật Manh thật sự bất đắc dĩ. Cố Thiên vẫn đang gào thét:

"Cô yêu Cố Nặc...?"

Tay cô ấn chặt vào môi anh, cô nhìn Cố Nặc, chỉ thấy ánh mắt anh phát sáng đến dị thường, thậm chí còn đuôi mắt hiện lên vài tia hồng nhạt.

Cô cảm thấy bây giờ mình cứu vớt còn có thể kịp:

"Anh nghe em giải thích một chút."

Tốt nhất là đừng nên nghe lời cái tên pháo hôi Cố Thiên kia, cô đến đây chính là để giết hấn, mà hấn chỉ đang vu khống hãm hại cô.

Anh đừng tin.

LoBe:

1. Gần 11 giờ editor mới gửi chương cho tôi, beta giờ mới xong nè. Các chương cuối vị diện đại đại viết dài khủng khiếp @@

2. Tôi nay tôi đang beta chương 61 tự dựng Wattpad báo lỗi, bị văng khỏi Wattpad gần 2 tiếng, có lẽ sắp phải chuyển nhà rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (61)

Edit: OneDay

Beta: LoBe

Cố Nặc im lặng nhìn Lật Manh, đôi mắt đỏ nhạt, lông mày thanh tú, môi mỏng trong lòng bàn tay cô nhẹ nhàng cong lên mang theo nét cười lạnh lẽo. Thiếu niên xoa xoa tay cô, mang theo một cảm giác ái muội mơ hồ.

Lật Manh sợ nhột, ngón tay run lên một cái liền rút lại.

Cố Nặc vậy mà lại im lặng không lên tiếng, anh tiến lên trước một bước nhìn Lật Manh đang ngồi trên đỉnh nóc xe. Đôi môi mỏng không che giấu được ý cười mà nhếch lên.

"Em nói đi."

Lật Manh cảm thấy hai người cách nhau quá gần. Thiếu niên không nhanh không chậm vươn tay nhẹ nhàng đặt xuống hai bên hông cô. Sau đó anh khẽ nghiêng đầu, để lộ đường cong xinh đẹp ở cổ, yết hầu còn khẽ run lên.

Lật Manh cố gắng ngồi dậy, nhưng phát hiện hai chân bị kẹp giữa thân xe và chân Cố Nặc. Tư thế này, không hiểu sao cứ cảm thấy xấu hổ. Lật Manh hít sâu một cái, xung quanh vẫn là tiếng rống giận của Cố Thiên:

"Vì sao em lại có thể vì yêu Cố Nặc tới nỗi sinh mạng cũng không màng?"

Cô cảm thấy biểu tình của mình nhất thời ngưng hoạt động, tên Cố Thiên khôn kiếp này thiếu chỗ chôn hả? Mọi người đều là pháo hôi, tại sao có thể diễn xuất hay như vậy, còn cướp lời thoại của người khác nữa.

Pháo hôi tội gì phải làm khó pháo hôi chứ.

Đại gia cơm hộp quả nhiên nhiệt tình, ăn nhiều quá nên phải bà tám.

Cô thật sự suy nghĩ mãi cũng không ra về mặt của thiết lập nhân vật lúc này, chỉ có thể hít sâu một cái, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc nhất, chân thật nhất, biểu tình chân thành nhất —— mặt tê liệt.

"Cố Nặc, tôi không yêu anh. Tôi là gián điệp được phái tới giết chết anh, tôi còn đẩy anh xem nữa đi tang thi rồi nhớ rõ sao?"

Về mặt của thiếu nữ lãnh đạm, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, khuôn mặt trắng mềm mại không một cảm xúc dao động. Cho dù má lúm đồng tiền vẫn như ẩn như hiện cũng không toát lên quá nhiều sự ngọt ngào.

Cố Nặc yên lặng nhìn cô, khuôn mặt tinh xảo thanh tú vẫn như cũ mang theo thần sắc dịu dàng. Anh thấy vẻ mặt nghiêm túc của cô, lông mi run rẩy rồi mới rũ xuống, sau đó anh nói với chất giọng khàn khàn:

"Em nói những thứ này để hy vọng tôi sẽ giết chết em sao?"

Lật Manh vốn dĩ tuyệt vọng với nhiệm vụ, bây giờ lại giống như người chết gặp được cọng rom cứu mạng. Ánh mắt cô sáng lên, lập tức khom người tiến đến gần Cố Nặc, thiếu chút nữa nhào vào lòng ngực của thiếu niên.

Cố Nặc tỉnh bơ đưa tay ra sau lưng áo cô. Lật Manh không rảnh để quan tâm, cô không nhận được nâng khoe môi, vui vẻ muốn cười. Đôi mắt Lật Manh sáng lên, chậm rãi khom người tiếp cận Cố Nặc, mái tóc dài hơi rối rũ xuống, rơi ngay trên bả vai thiếu niên.

Đôi môi thiếu nữ đỏ búng xinh đẹp, hàm chứa ý cười.

"Cố Nặc."

Hơi thở cô ấm áp nhu mềm. Mái tóc cô rũ ngay trên sườn mặt anh, nhột nhột.

"Em đẩy anh vào đàn tang thi, vậy anh đẩy lại đi."

Cuối cùng Lật Manh cũng nói được lời kịch của mình. Trong cốt truyện hình như cảnh cuối cùng nữ phụ ác độc cho rằng Cố Nặc sẽ không giết cô ta, cho nên nói ra những lời này để tranh thủ đồng tình.

Kết quả Cố Nặc không chút do dự, một chân đá cô ta vào đàn tang thi.

Ngày thiếu niên khóc huỷ hoại* đẩy cô ta vào đàn tang thi liền quay đầu đi thẳng.

* Khóc: tàn bạo, huỷ hoại: khoe khoang, cuồng: điên cuồng.

Mặt trời lặn phía sau Cố Nặc, chậm rãi đi xuống. Thiên nhiên cũng ý thức được sự sụp đổ của kỷ nguyên cũ, và ngày mai vốn dĩ là một thế giới mới thuộc về nam chủ.

Không hổ là tình tiết kịch tính, văn phong giống hệt bát tiết gà.

Cho nên Lật Manh nói xong câu đó, trong mắt xuất hiện chờ mong, đá đi đá đi. Cố Nặc hơi sững sờ, sau đó anh đột nhiên quay đầu, bả vai rung lên rất nhẹ, giống như không thể nhận cười.

Đương nhiên động tác này chỉ xuất hiện trong nháy mắt, sau đó Cố Nặc quay đầu lại, con ngươi thâm thúy như nhiễm phải ánh hoàng hôn mờ ảo, vô cùng xinh đẹp. Môi mỏng của anh khẽ nhếch, thỉnh linh hôn lên khoe môi cô một cái.

Nụ hôn của thiếu niên mang theo hơi lạnh ướt át giống như thạch trái cây Pudding trong mùa hè nóng bức.

Âm điệu của anh kéo dài, chậm rãi cùng với ôn nhu: "Nghe này Tiểu Manh."

—

LoBe: Còn 6 chương nữa hết vị diện này, các cô đoán xem HE hay SE nào ^^

<https://youtu.be/V5XLNWwwtaE>

Các cô có nhìn rõ không á? Nay tuổi không có khoe mặt nha. ^^

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 62: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ (62)

Edit: Ng Trần Minh Anh

Beta: LoBe

Lật Manh bị hôn một lúc, có chút phản ứng không nói lên lời. Cố Nặc vòng tay qua eo cô, ôm chặt, sau đó nhẹ nhàng bế Lật Manh từ nóc xe xuống.

Tang thi lao tới mãnh liệt. Vô số quái vật với khuôn mặt dữ tợn, giơ đôi tay mục nát, hàm răng đáng sợ hô hấp mở rộng... Lao tới để giết chết Cố Thiên.

Xe của Cố Thiên nhanh chóng bị chìm trong biển tang thi. Không có lấy một tiếng hét kinh hãi, tất cả đều bị vùi lấp dưới tang thi. Cố Nặc đứng đằng sau quan sát, không có chút phản ứng nào, anh chỉ cẩn thận chỉnh lại cổ áo cho Lật Manh, đôi mắt đỏ lạnh nhìn.

Cố Nặc dùng đầu ngón tay vuốt phẳng những nếp nhăn trên cổ áo Lật Manh, ánh mắt chăm chú khiến người khác có cảm giác việc này còn quan trọng hơn ngàn lần so với kẻ thù của mình.

Ánh mắt của Lật Manh lại rơi vào cách đó không xa - nơi Cố Thiên chết cách. Ánh mắt cô vui sướng, rất cực đã.... Đến phiên mình. Cho nên Lật Manh đối với Cố Nặc thêm không ít hảo cảm, cảm thấy nam chủ hợp mắt không ít. Dù sao thì cũng phải đi, thời gian qua sống chung, thực sự không dễ dàng.

Thân là một người mới, nhiệm vụ thứ nhất mặc dù khó khăn, nhưng kết cục vẫn rất tốt đẹp. Lật Manh vừa muốn nói vài câu tạm biệt Cố Nặc. Cho dù không cần phải diễn vai ác độc, nhưng cô vẫn lo sợ sự thay đổi bất ngờ của mình sẽ khiến cốt truyện thay đổi. Vì vậy nên cô phải duy trì thiết lập nhân vật, đưa nam chủ trở thành vua của tận thế.

Nhưng kết quả là Lật Manh còn chưa kịp mở lời thì đã thấy đầu ngón tay man mát của thiếu niên trước mặt chạm vào môi cô. Giống như lúc này cô che miệng anh, nhưng ôn nhu hơn nhiều.

Cố Nặc cup mắt, sắc mặt lạnh lùng:

"Tiểu Manh muốn chết như thế nào? Bị đẩy vào đàn tang thi, sau đó bị ăn thịt?"

Trong lòng Lật Manh lóe lên một tia nghi hoặc. Bị đẩy vào đàn tang thi, không bị ăn thịt, thì có thể làm sao nữa? Tán gẫu với tang thi? Lật Manh liền nhanh chóng gạt đầu, bây giờ không cần thiết phải nói nhiều.

Chẳng lẽ anh ta trả thù mình chuyện lúc này không cho anh ta nói chuyện?

Cố Nặc hờ hững nhìn cô, trong chậm rãi bị nhu tình chiếm giữ. Thiếu niên quay lưng với đàn tang thi, hoàng hôn buông xuống, bóng đêm bắt đầu che kín bầu trời. Anh đứng ở biên giới của hắc ám, đôi mắt như máu, đôi môi mỏng đỏ búng, vẻ mặt lạnh đến đáng sợ.

Ôn nhu lúc này đã hoàn toàn bị sự lạnh lùng che kín, không còn một chút.

"Em muốn chết như vậy..." Giọng nói anh trầm thấp bình tĩnh. "Em muốn rời khỏi tôi vậy sao?"

Lật Manh: Hic... Muốn.

Lại cảm thấy ngữ khí của Cố Nặc có gì đó không đúng, tại sao lại giống oán phụ khuê phòng thế nhỉ?

Cô không nhìn được nhìn thẳng Cố Nặc, chỉ thấy sự lãnh khốc trên gương mặt xinh đẹp, đôi môi mím chặt. Cố Nặc cup mắt, im lặng chăm chú nhìn cô một lúc lâu. Đột nhiên, anh cười

"Ừ, nghe lời em, cho tang thi ăn."

Lật Manh cảm thấy Cố Nặc không hồ là nam chủ. Thay đổi cảm xúc cứ phải nói là ngang lật sách.

Cố Nặc cúi đầu, lông mi dài rủ xuống, mang theo bóng tối đơn độc. Đôi môi mỏng mềm mại của thiếu niên rơi xuống trên mu bàn bản thân. Lại giống như hôn vào tay cô. Trong mắt Lật Manh có chút ngạc nhiên, không nhúc nhích. Ngón tay thiếu niên lạnh lạnh. Nhưng không hiểu vì sao, Cố Nặc lại hôn mu bàn tay của anh, nhưng Lật Manh có cảm giác nụ hôn đó là dành cho cô, xuyên qua bàn tay anh tới môi cô.

Cái hôn này, cũng không lâu lắm. Cố Nặc hạ tay xuống, rồi lùi về phía sau vài bước, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt nhàn nhai.

"Ừm, cái kia, Tiểu Manh chuẩn bị xong chưa?"

Lật Manh bị Cổ Nặc hôn hơi nhiều, có chút mơ màng. Cổ Thiên đã đi đời. Cả hán và cô đều là vai ác. Nhưng đãi ngộ hình như có chút khác biệt. Cô ít ra còn được tặng hẳn mấy cái hôn vĩnh biệt. Quả nhiên là có tình người.

Lật Manh bước lên mấy bước, mím môi không hé răng. Thái độ này đúng chất thái độ chuẩn bị ra đi.

Cổ Nặc thấy cô như thế, đôi mắt sâu tối tăm thêm vài phần, anh giống như thở dài lại giống như cười nhẹ.

"Em không sợ tôi tức giận sao?"

Lời nói của anh vương vấn bên bờ môi, nhỏ tới nỗi nếu không để ý sẽ rất khó nghe được. "Tình nguyện chết cũng không tin tưởng tôi có thể bảo vệ em sao?"

Câu nói này bị tiếng động của tang thi vùi lấp, chúng liều mạng vươn tay muốn lôi kéo thiếu nữ vào sâu bên trong. Lật Manh nhìn thấy rất nhiều tang thi, tập hợp tới đây.

Cuộc đời không chỉ ngược dòng, đến cuối cùng còn bị heo ăn thịt. Nhưng giá trị nhan sắc của đám tang thi nửa đầu nát bét lộ ra tình hạch này quả thực rất có lực sát thương.

Lật Manh biết để nhiệm vụ thành công thì bản thân phải chết, cô không sợ nhưng buồn nôn. Lật Manh liền lấy hai tay ôm đầu, ngồi xồm xuống. Ăn thì ăn đi, nhưng đừng đầu độc mắt tuổi.

(Be: Be chỉ muốn trai đẹp ăn thôi. Huhu)

Trong lòng Lật Manh chợt lóe lên một suy nghĩ. Tại sao tang thi đều tụ tập đến đây? Là do Cổ Nặc điều khiển. Hơn nữa Cổ Nặc trong trung tâm biến tang thi nhưng không hề nhiễm chút mùi vị khó ngửi nào. Vẫn là mùi hương bạc hà lành lạnh ngày trước *(Be: Ờ, biết mùi nhau luôn:)*. Hai người dùng chung một loại sữa tắm, mà trên người Lật Manh cũng không có mùi bạc hà ấy. Giới nam cũng có mùi cơ thể?

Lật Manh vừa suy nghĩ linh tinh, vừa chờ bị tang thi ăn thịt. Bỗng nhiên mùi hôi hám tanh tưởi biến mất, thay vào đó là một loại khí tức tươi mát nhàn nhạt. Trên mặt Lật Manh chỉ còn lại khó hiểu, ngay sau đó cô cảm thấy mu bàn tay đang ôm đầu có thứ gì đó mềm mại lành lạnh chạm vào.

Xúc cảm ấy, ôn nhu như là hạt mưa. Chậm rãi đi xuống. Mu bàn tay, tóc rối trên trán, lông mi đang đóng chặt, khóe mắt. Mi mắt Lật Manh khẽ run lên.

Động tác hôn dừng lại. Sau đó thiếu nữ bỗng nhiên mở mắt ra, liền nhìn thấy Cổ Nặc đang ngồi xồm trước mặt, cơ thể xinh đẹp của thiếu niên khẽ nghiêng về đây, đôi mắt thâm thúy.

Lật Manh không nói gì nhìn anh lúc lâu, thả tay xuống, ngẩng đầu, lời vừa định nói bỗng dưng quên mất. Lúc ấy, thiếu niên giơ tay ra kéo lấy cổ áo thể thao của Lật Manh, khiến cô không thể không nghiêng người về phía trước.

Môi của anh mím lại, mang theo hơi thở bạc hà mát mẻ. Lật Manh bị Cổ Nặc kéo cổ áo, ngồi xồm giống anh, bị anh hôn. Cô tránh né, thiếu niên vẫn theo sát mà tìm tới môi cô tiếp tục hôn.

Lật Manh không nhận được nữa "Không phải phải anh định đẩy tôi cho tang thi ăn sao?"

"Việc này...." Cổ Nặc bình tĩnh nói, môi mỏng cong lên, hiện ra nụ cười khuynh thành. "Anh không phải là tang thi sao?"

Be: Ờ, rồi cuối cùng vẫn bị thịt?

Sorry các tiểu khả ái, editor edit chương này ngang convert vậy, ta phải edit lại từ đầu tới cuối, đã thế còn nộp muộn nữa, nên nay mới ra chương. Ta hỏi bạn ta: Không biết bản thân đang beta truyện hay edit nữa. Bạn ta bảo: Mày là bedit:3

Các cô đoán đi, đoán xem HE hay SE, bao nhiêu người đoán trúng thì mai sẽ có từng ấy chương cho mọi người đọc ^^

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Tuổi lười ghi lại tên

Edit: Di Hoàn Nguyệt

Beta: LoBe

Lật Manh không nói gì, một lúc sau mới phản ứng trở lại. Đúng vậy, những lúc Cố Nặc biến thành tang thi, anh sẽ có khả năng điều khiển đồng loại, sau đó, thời điểm không có việc gì sẽ trở lại thành con người.

Vai chính quả thật rất nghịch thiên, muốn biến liên biến.

Nghĩ quá xa rồi! Lật Manh không muốn suy nghĩ vẩn vơ nữa, mặt không biểu cảm phản bác:

"Không phải như vậy."

Cố Nặc bình tĩnh nhìn Lật Manh, sau đó lại tiếp tục hôn cô. Hôn môi, đến cằm, rồi lại dòi xuống phần cổ xinh đẹp, anh nắm lấy bộ đồ thể thao của Lật Manh, kéo xuống một chút lập tức lộ ra cánh sắc bên dưới, xương quai xanh tinh tế đầy quyến rũ.

Anh cúi người hôn lên xương quai xanh cô, giọng nói của thiếu niên vẫn bình thản như trước:

"Tiểu Manh, đừng nhúc nhích, tôi liếm một chút sẽ no, em cứ xem như đang cho tang thi ăn đi".

Lật Manh nhanh miệng nói: "Chỉ liếm thôi à?"

LoBe:... ừ thế cô muốn gì? *cười nham hiểm* 3x?

Không phải là cần, rồi ăn sống sao?

Anh trai à, sẽ không định như thế chứ thật chứ. Cô cũng đâu phải que kem, liếm một chút cũng sẽ nguy hiểm chết người đó. Là một con tang thi trưởng thành, làm ơn đừng nổi nóng mà.

Động tác của Cố nặc hơi chậm lại, sau đó khẽ ngược mắt lên nhìn Lật Manh, rồi khỏi người cô, giọng anh khàn khàn:

"Không chỉ liếm không đâu, đương nhiên sẽ làm thêm những việc khác, nhưng hiện tại trên mặt đất rất bẩn, trong xe lại ầy khuất cho em, chờ tôi chiếm lại căn cứ Cố thị, chúng ta lại tiếp tục, được chứ?"

Lại còn kéo dài âm cuối, đầu óc tên này quá đen tối. Lật Manh nén xuống cảm giác nổi da gà, không nhìn được nữa đứng dậy, một mình xông thẳng vào bầy tang thi. Pháo hôi Cố Thiên đã đi lãnh com hộp lâu rồi, cô vẫn còn chưa OUT. Nếu không OUT, com hộp của cô sẽ nguội mất.

Việc Lật Manh tự nhảy vào đàn tang thi, khác với việc bị nam chủ báo thù. Nhưng mà bị tang thi ăn, chí ít sẽ hoàn thành được một nửa nhiệm vụ. Chung quy còn có thể nhận được một ít thù lao.

Nghĩ rất đẹp, kết quả lại không thể thực hiện được, cả đàn tang thi đông nghẹt vừa thấy cô đã lùi lại, cô tiến ba bước, chúng nó lùi ba bước. Cô chạy đến, bọn chúng lại loạn choạng chạy mất, còn có vài tốp té ngã.

Lật Manh giờ tay ra, đừng đi, tôi ăn rất ngon mà? Một làn gió lạnh thổi qua, Lật Manh càng cảm thấy tuyệt vọng, đàn tang thi phía xa xa bên kia, nom nớp lo sợ không dám lại gần.

Đột nhiên Lật Manh cảm nhận được thân thể lạnh lẽo của thiếu niên dán vào lưng cô, anh vươn tay, đầu ngón tay rơi xuống mu bàn tay cô. Sau đó ngón tay vừa chuyển, cầm lấy tay cô.

Lật Manh vùng vẫy nhưng không thể nào rút ra được, một lần nữa nhấn mạnh:

"Cố Nặc, tôi đến đây để hại anh".

Cố Nặc cúi đầu, dường như có một chút mệt mỏi, tựa cằm lên vai cô. Anh thản nhiên ừ một tiếng:

"Em hại tôi như thế nào?"

Lật Manh chỉ hận rèn sắt không thành thép:

"Tôi là gian tế do anh họ anh phái tới."

Cố nặc rừ mắt, sắc mặt vô cùng ôn hòa:

"Tôi biết, sau đó thì sao?"

Sau đó thì còn có thể làm gì được nữa?

Lật Manh vắt óc suy nghĩ, trả lời:

"Mỗi ngày tôi đều truyền tin tức cho Cố Thiên, muốn hại anh."

Cố Nặc trầm mặt hồi lâu mới bình tĩnh nói:

"Chỉ mới truyền tin có hai lần mà thôi."

Hơn nữa tin tức trong hai lần đó đều vô căn cứ. Cũng vốn chỉ là truyền tin cho có lệ, cứ thẳng tay tổng thẳng tờ giấy có nhiều sơ hở ra ngoài. Còn lại các mẫu giấy ghi yêu cầu tin tức cô phải gửi, đều bị Lật Manh ném vào thùng rác.

Thùng rác hàng ngày đều có người của Cố Nặc dọn dẹp, những tin tức anh họ anh yêu cầu, vẫn còn nằm trên bàn làm việc của anh.

Lật Manh kì quái hỏi:

"Anh không tức giận sao?"

Cố Nặc dựa đầu bên cổ Lật Manh hít nhẹ, mùi hương trên người cô ngọt ngào y hệt kẹo bông gòn, ánh mắt anh cong cong:

"Không tức giận."

Lật Manh hết chỗ nói rồi, tại sao trong tình huống này nam chủ lại có thể thánh phụ tới mức này chứ? Nếu cô mà là độc giả, đọc đến đoạn này, nhất định sẽ gửi cho tác giả một vụn bình luận.

"Tác giả quá rác rưởi, vì sao lại phá hủy hình tượng nam chủ lạnh lùng, cuồng bạo trong lòng tôi chứ."

Nhân vật nam chủ mà tác giả xây dựng đầu mất rồi, tính cách vụn vụn, độc ác..... tại sao bây giờ lại không thấy?

Lật Manh có chết cũng không cam lòng, cô suy nghĩ rất lâu, cuối cùng tìm ra một lý do.

"Tôi mơ ước có được anh, yêu quá hóa hận, không chiếm được thì đập đổ".

Lúc cô nói đến đây, bên cổ đột nhiên tê dại, hơi thở của thiếu niên trên cổ cô khẽ thay đổi. Lật Manh chịu đựng cơn nhột, tiếp tục nói:

"Cho nên tôi đồng ý giúp Cố Thiên lừa anh, để anh bị tang thi cắn rồi cướp lấy căn cứ."

Không có cách nào khác, trong trường hợp này cô chỉ có thể mượn tên của pháo hôi Cố Thiên để chống đỡ.

Cố Nặc vẫn không nhúc nhích, hai tay ôm eo cô, im lặng rũ mắt.

Cho đến khi anh ôm đủ mới chịu buông tay, đứng thẳng người, anh đi đến trước mặt cô, cúi đầu, tóc mai cũng theo đó rũ xuống, đôi mắt đỏ của thiếu niên nhạt dần, trở lại một màu đen vốn có.

Anh đưa tay lên đỉnh đầu cô, dùng sức xoa.

Đầu tóc Lật Manh lập tức biến thành tổ quạ, cô chưa kịp kháng nghị thì thiếu niên đã nhắm hờ đôi mắt, hôn nhẹ lên khoeo mắt phượng của cô.

Lật manh theo bản năng nhắm mắt, lại bất ngờ nghe được âm thanh ôn nhu của thiếu niên.

Lật manh, căn cứ Cố Thị vốn dĩ là của em"

Hơi thở của anh lạnh lạnh, bởi vì biến về con người, nhiễm một chút hơi ấm, không còn lạnh lẽo như tang thi nữa.

"Căn cứ Cố Thị, chính là công viên giải trí tôi xây cho em trong thế giới suy tàn này."

Hừm, còn 4 chương nữa. Các cô đã đoán đúng, vị diện này HE *chấm nước mắt* không cái gì ngu bằng cái này

<https://dembuon.vn/threads/event-miss-vno-hac-nha-dich-duong-thien-ti.50841/>

Các cô có fb không á? ấn like hộ tôi với, like ở ngay trên dòng "tên tài khoản ấy". Giúp tuổi nhaaa

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Tuổi lại lười +2

Edit: LoBe

Lật Manh chỉ cảm thấy lỗ tai nhột nhột. Thanh âm ôn nhu của thiếu niên sát ngay bên tai:

"Đây là lễ vật tôi tặng em."

Lễ vật cho cô? Lật Manh ngo ngác mở mắt ra, liền nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của thiếu niên, giống như bầu trời sẫm tối, ánh mắt đen sâu thẳm. Ngực khí của Cố Nặc trầm thấp, môi mỏng nhẹ cong lên:

"Tôi biết em thích anh."

"Hả?" Lật Manh nghi hoặc nhìn anh. Anh biết kiểu gì? Tại sao cô không biết nhỉ?

(Be: Thế chương trước đưa nào thích nói đưa kia, yêu không được mà sinh hận:))))

Cố Nặc cúi đầu đối diện với anh mắt cô, đôi mắt sâu lạnh lùng dần dần có độ ấm.

"Vì vậy nên cho dù anh họ có uy hiếp em, em cũng chưa từng bán đứng anh."

Tuy rằng cô có bán đứng thì anh cũng sẽ không để tâm. Từ trước tới nay Cố Nặc đều sống trong hắc ám, người bán đứng anh đếm không xuể. Nhưng chỉ có mình cô, chưa từng có chút ý niệm hại anh lần nào.

"Tôi biết em thích tôi, cho nên ngày nào cũng bồi tôi đến tận đêm khuya."

Cho dù lý do rất qua loa có lẽ là ăn mì gói. Mỗi ngày, sau khi Cố Nặc ở trường huấn luyện về, trên người toàn là mùi máu, huyết tinh âm trầm tỏa ra khắp nơi nhưng lại bị một nụ cười của cô, cùng với một bát mì gói giả rẻ làm cho tan biến, trong lòng chỉ còn lại ấm áp.

"Tôi mất trí, em cũng không hề rời đi. Tôi biến thành tang thi, em ở bên cạnh bảo vệ tôi."

Cố Nặc nói tới đây, lông mi khẽ run, yên tĩnh chăm chú nhìn gương mặt mềm mại của thiếu nữ, ý cười trên khóe môi nhạt dần.

"Nếu trên thế giới này, ai cũng quay lưng lại với anh."

Ngữ điệu của anh nhẹ nhàng chậm rãi, lại mang theo chút khàn khàn.

"Chỉ có Tiểu Manh là không."

Lật Manh lâm vào trầm mặc, cô cảm thấy bản thân vẫn nên nói sự thật. Kết quả ừm... nói như thế nào? Lời giải thích rất nhiều.

Ví như bồi anh vào ban đêm, là bởi vì tối muộn Cố Nặc mới xuất hiện, nếu không bồi vào đêm khuya thì định bao giờ?

Ăn mì gói là bởi vì cô là người hầu, ngoài mì gói ra thì có thể mua nổi cái gì nữa.

Còn chuyện tang thi..... Lật Manh vẫn chưa biết phải giải thích kiểu gì, chẳng lẽ nói hết mọi chuyện về hệ thống và nhiệm vụ.

Thật phiền toái.....

Cô còn đang chờ bị tang thi ăn đấy. Không muốn tán gẫu cùng Cố Nặc. Lật Manh vừa muốn xoay người đi tìm tang thi ăn mình.

Kết quả cơ thể chưa kịp nhúc nhích đã nghe thấy một âm thanh vừa xa lạ vừa quen thuộc vang lên. Âm thanh ấy chỉ có mình cô nghe được.

【 Thời gian đếm ngược, 3 2 1. Nhiệm vụ thất bại 】

【 0784 giú ký chủ kiểm tra giá trị ác độc. 】

【 Điểm nhiệm vụ: -100. 】

【 Nhiệm vụ của vị diện tận thế, thất bại toàn bộ, mở ra đếm ngược trừng phạt nhiệm vụ thất bại. 】

Lật Manh căng thẳng, thất bại? Bởi vì cốt truyện đi không đúng nên bị kết luận là thất bại? Hình phạt là cái gì, hồn phi phách tán sao?

Lật Manh mím môi, một lời khó nói hết mà nghe thanh âm đếm ngược trừng phạt.

Lạnh lẽo từng chút từng chút chiếm lấy trái tim cô, cứ nghĩ rằng bản thân có thể sống lại lần nữa. Sống lại..... Lật Manh đột nhiên nhú mày, ai sống lại cơ?

Bản thân được sống lại, trong lòng bỗng ẩn hiện một thân ảnh vừa xa lạ vừa thân thuộc, đầu óc mơ hồ, giống như hồ nhảo nghĩ mãi không ra. (Be: Ủa, hay mất trí rồi?)

Cố Nặc vươn đầu ngón tay trắng nõn chạm vào khóe môi cô, ôn nhu sờ. Ánh mắt ôn nhu của anh dừng trên mặt cô.

"Tiểu Manh không trang điểm sao?"

Lật Manh cảm thấy phiền, ngữ khí lạnh đạm:

"Ừ, không trang điểm, rất phiền."

Mỗi ngày đều trát lên mặt mấy tầng phấn, tới tối lại phải tẩy trang. Như vậy không thấy thừa sao? Đừng có thấy cô hiền mà bắt nạt cô nhé.

Cố Nặc im lặng nhìn Lật Manh, giống như phát hiện ra cô không kiên nhẫn, anh trầm mặc một lúc, lông mi hơi rũ.

"Ừm, vậy không trang điểm."

Lật Manh ngẩn người, lúc trước cô phàn nàn như vậy rất nhiều lần nhưng Cố Nặc không hề xi nhê. Tại sao hôm nay lại thay đổi?

Lật Manh ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt thiếu niên. Thiếu niên chăm chú nhìn cô, bắt đầu dĩ nỡ nụ cười.

"Tôi làm vậy chỉ muốn thấy em xinh đẹp hơn. Nếu không thích, tôi sẽ cố gắng áp chế bản thân, không gây phiền toái cho em nữa."

Ngữ khí của Cố Nặc bình thản, nhưng không biết vì sao lại chứa đựng tia uy khuất. Lật Manh được nước tiến tới, hỏi:

"Còn vậy thì sao? Vượng chân vượng tay."

Cố Nặc chậm chậm dựa vào người cô:

"Ừm, em không thích thì không cần mặc."

Thời điểm Cố Nặc nói chuyện, hô hấp nặng hơn một chút, hơi thở nhàn nhạt hương bạc hà quanh quẩn đầu đây. Thiếu niên lúc nào cũng sạch sẽ, tươi mát. Lật Manh cũng không có cách nào có thể ghét nổi Cố Nặc.

Hơn nữa Cố Nặc từ trước đến nay đều cường thế, cho dù ôn nhu cũng chưa từng hèn mọn như thế này. Đột nhiên yếu ớt như vậy khiến Lật Manh không thể thích ứng. Lật Manh khẽ nhú mày:

"Anh không cần như vậy đâu."

Dù sao nhiệm vụ cũng đã thất bại, cô cũng lười mặc đồ công chúa. Ngữ khí Lật Manh trở nên tùy ý:

"Lẽ vật lớn như vậy đừng tùy tiện cho người ta, nếu như tôi chỉ để ý quyền lực của anh, từ trước tới nay luôn diễn kịch lừa gạt anh, anh đưa căn cứ cho tôi, tôi liền đá anh đi nuôi tiểu thịt tươi thì sao?"

Cố Nặc trầm mặc, giống như không nghĩ tới bản thân thật lòng, moi tìm móc phổi cho người ta vậy mà sẽ nhận lại được thứ này. Đúng rồi, nếu Tiểu Manh đột nhiên không thích anh nữa, nuôi dã nam nhân khác thì phải làm sao đây?

Còn có thể làm sao nữa..... Giết chết.

Lật Manh nghe được âm thanh đếm ngược còn 10 giây, bắt đầu dĩ hít sâu một cái, gương mặt trắng trắng mềm mềm căng thẳng. Mà thiếu niên trước mặt lại ngẩng đầu:

"Nếu tôi cho phép em nuôi tiểu thịt tươi, em sẽ luôn, sẽ luôn thích tôi sao?"

LoBe: Còn 3 chương nữa hết thế giới này, vừa đủ số người đoán đúng kết ^^ Tức là trong ngày hôm nay sẽ hết TG 1. Tung hoa, tung hoa

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Edit: Mạc Kỳ Nguyệt

Beta: LoBe

Lật Manh có chút bất ngờ. Cô nhìn về phía Cố Nặc, chỉ nhìn thấy một đôi mắt đen láy, sâu thẳm, trong suốt mà ôn nhu. Tuy nhiên, không hiểu tại sao, về ôn nhu trong đáy mắt ấy lại lộ ra một tia khao khát và tuyệt vọng.

Lật Manh nhắm mắt đếm ngược. Năm...

Cô cho rằng thôi bỏ đi, dù sao cũng phải tạm biệt, sau này cũng không còn gặp lại. Nếu cô cho người ta hi vọng thì lúc cô đi người ta sẽ thế nào đây.

Đếm ngược. Bốn....

Lật Manh nghiêng đầu suy nghĩ một lát, đột nhiên duỗi tay, dùng sức nắm chặt cánh tay rồi kéo Cố Nặc một cái. Thiếu niên bất ngờ không kịp chuẩn bị, cả người đổ về phía trước. Lật Manh nhón chân lên, về mặt điểm tình hôn lên vầng trán trắng trẻo của anh. Mái tóc thiếu niên rũ xuống, xoẹt qua lông mày của cô, mang đến một loại cảm xúc tê dại. Lật Manh nhột nhột, không nhìn được khẽ cười lên.

"Ừ, em thích anh."

Đếm ngược. Một.

Bắt đầu trừng phạt.

Lật Manh buông tay, nhìn chằm chằm vào ánh mắt đẹp đẽ mờ mịt của anh, cảm thấy bản thân vừa làm việc tốt, chắc sẽ được tới Tây Thiên. Thanh âm cô cực kỳ bình tĩnh:

"Cũng sẽ không nuôi những tiểu thịt tươi khác, một mình anh đã đủ phiền toái rồi."

Cố Nặc thật là phiền phức. Lật Manh cố gắng lâu như vậy, vậy mà vẫn thất bại. Có vài cái kiểu tiểu thịt tươi thế này, phiền chết mất.

Haizz. Hiện tại cho dù không phiền, thì cô cũng phải chết rồi. Thôi thì để nam chủ có một chút hồi ức tốt đẹp đi. "Tôi chính một tên lừa đảo già vờ yêu thích anh ta, bảo vệ anh ta." Thấy anh tình nguyện như vậy, Lật Manh cũng đẩy thuyền. Dù sao cô cũng không mất miếng thịt nào.

Mới vừa nghĩ như thế...

【Nhiệm vụ trừng phạt: Kí chủ nhất định phải ở lại bên cạnh nam chủ cả đời, không được chủ động rời đi.】

Lật Manh vốn đã dang rộng hai tay, tư thế sẵn sàng đón nhận kết cục hỗn phi phách tán. Kết quả, trừng phạt phải... ở lại bên Cố Nặc cả đời. Đây là cái loại trừng phạt gì? Nói cái gì ngòm cù tòi, chuẩn bị quan tài, hỗn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh, còn cùng hệ thống đồng quy vu tận? Hình phạt thay đổi xoắn xoạch như vậy, có còn chút tôn nghiêm nào không!

Lật Manh ngẩn ra. Đột nhiên, cô bị một người nhẹ nhàng ôm lên, ngón tay thon dài dịu dàng chạm vào gò má mềm mại của cô. Ánh mắt thiếu niên trong suốt, khí tức bạc hà mát lạnh theo động tác của anh mà di chuyển lại gần. Cuối cùng, môi mỏng của Cố Nặc chạm vào khóe môi của cô.

"Tôi biết, em rất thích tôi."

Thiếu niên cười lên. Từ trong mắt anh tỏa ra ánh sáng lung linh, như rơi xuống một thiên hà. Thiếu niên toàn thân hắc ám, giờ khắc này lại trở nên thuần khiết như một đứa trẻ.

Lật Manh muốn giải thích nhưng khóe miệng thiếu niên cong lên, khẽ hôn cô một lúc. Chóp mũi man mát của anh cọ cọ mặt cô, giống như một con cún con ý lại.

Lật Manh cảm thấy....

LoBe cảm thấy: Khả ái a~

Đôi mắt anh tràn ngập vui sướng, tiếp tục liếm khóe môi nàng. Một lần lại một lần mang theo niềm vui không cách nào miêu tả, chỉ muốn càng lúc càng lúc gần gũi với cô gái trong lòng. Lật Manh cảm thấy... đầu óc có chút không kịp thích ứng. Cảm xúc mềm mại, hương vị thuần khiết, mang theo một tia ngọt ngào.

Lật Manh nhắm mắt, chợt nghĩ thông suốt. Bỏ đi, không phải sẽ ở lại đây cả đời sao? Vẫn còn có lợi. Dù sao cô cũng chết rồi, tuy rằng theo nam chính sống thêm cả đời, có điều.....

Lật Mạnh nhìn Cổ Nặc, bình tĩnh xem xét, nhìn thấy thiếu niên trước mặt đang nắm tay cô, chậm chạp dùng đầu ngón tay lồng vào ngón tay nàng, muốn cầm thật chặt. Đáng về Cổ Nặc cúi xuống đặc biệt ngoan ngoãn, thanh tú. Nhớ tới vừa rồi anh nói không ép cô trang điểm, mặc váy, Lật Mạnh đột nhiên cảm thấy... ở bên người này cả đời, vẫn tốt.

Ngay thời điểm Lật Mạnh không còn vương mắc, Cổ Nặc đột nhiên ngừng đầu suy nghĩ, con ngươi đen láy trong trẻo, thâm trầm. Anh dừng lại một chút rồi từ từ nói:

"Tiểu Mạnh, tôi xa em 6 ngày 13 giờ 6 phút... Tổng cộng là 565 567 giây."

"Cái gì?"

Cổ Nặc ôm Lật Mạnh mạnh hơn, chỉ lo cô chạy đi mất.

"Vi vậy, tôi có thể hôn em rất lâu."

Đây là ước định ngày trước, một khi anh rời xa cô, sẽ được hôn cô. Thời gian rời đi càng lâu, thì càng được hôn nhiều.

Lật Mạnh trầm mặc, cô rút tay ra khỏi tay anh, phát hiện mười ngón tay bị quấn chặt, rút ra cũng không được. Thiếu niên nhân cơ hội tiến sát lại, khẽ cười:

"Giảm cho em, chỉ hôn em một giờ."

Lật Mạnh: "....."

Be:.....

Cô hồi hận rồi, vẫn nên hôn phi phách tán. Một giờ, da môi đều sẽ bị tróc hết. Hôn cái gì mà hôn, hôn có gì tốt, không thể đổi điều kiện khác được sao? Cái tên nam chủ này, tại sao lại không có chí khí như vậy?

Hoàng hôn đã hoàn toàn buông xuống. Căn cứ Cổ thị bị công phá, ánh đèn sáng lên, kéo dài thân ảnh của hai người bọn họ. Lật Mạnh ngẩng lên nhìn, thấy ánh đèn trong căn cứ vô cùng huy hoàng rực rỡ như ở bên trong một công viên giải trí đang kinh doanh. Lật Mạnh nhìn một lúc, bất đắc dĩ sờ cằm. Bỏ đi, được tặng món quà lớn như vậy, một đời cũng không dài.

~oOo~ Thế giới 1: Tận thế - Công chúa nhỏ của nam chủ kết thúc ~oOo~

Be: Còn 2 chương, tối up, giờ ta đi ngủ

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Cổ Nặc - Ngoại truyện

Edit: Mạc Kỳ Nguyệt

Beta: LoBe

Tích tắc - tích tắc - tích tắc...

Đó là âm thanh chuyển động của kim giây, cũng là âm thanh của cái chết đang đến gần. Trong tầng hầm lạnh lẽo và tăm tối của mê cung, trên chiếc đồng hồ lớn, kim giây tượng trưng cho sự sống và cái chết di chuyển một cách chính xác.

Ánh sáng yếu ớt chiếu vào từ ô cửa sổ duy nhất của tầng hầm. Chấn song bằng sắt chia cắt ánh sáng mặt trời thành vô số mảnh. Bên trong ánh sáng vờ vụn ấy, một thiếu niên đeo mặt nạ màu đen trốn trong bóng tối, mỗi một dựa vào góc tường. Từng cụm tóc rối rơi vào hàng lông mày thanh tú. Bởi vì vận động quá mạnh, mồ hôi chảy ra không ngừng, nhiều nhất là thái dương và lưng anh.

Anh nhìn ô cửa sổ, bóng người thon dài đẹp để ẩn núp trong bóng tối. Ánh mặt trời ở thế giới bên ngoài chỉ là hi vọng hão huyền của anh mà thôi.

Cổ gia vốn nổi lên bằng những việc không quang minh chính đại. Gia tộc cổ xưa này dùng các quy tắc rườm rà để huấn luyện người. Những trưởng lão ngồi trên đỉnh đầu nhìn xuống anh - người thừa kế của Cổ thị - bằng ánh mắt càng lạnh lùng hơn.

Cổ gia có một nghi lễ trưởng thành: muốn nắm quyền trong tay, nhất định phải trải qua thử thách mê cung. Cổ Nặc đã ở trong mê cung bảy ngày rồi,

không điện không nước; không có thức ăn. Nếu muốn sống sót, nhất định phải dựa vào thực lực của bản thân vượt qua các cửa ải khó khăn để có thể có được một lượng nhỏ đồ ăn thức uống. Những cửa ải có đủ loại khó khăn khác nhau: cơ quan nguy hiểm chết người, tấn công bằng khí độc, giải mã công thức trong cánh ngăn cân treo sợi tóc. Cuối cùng là... giết người.

Một sát thủ lặng lẽ ẩn nấp bên trong cửa cuối cùng của mê cung. Nếu như Cố Nặc không thể giết tên sát thủ ấy trong thời gian quy định, anh sẽ... chết. Đây là giao kèo mà cha anh đã kí kết vào thời điểm kế thừa Cố Thị.

Năm đó, người kế thừa lẽ ra là bác cả. Nhưng bác cả chết sớm nên vị trí này thuộc về cha Cố Nặc. Do đó, người thừa kế danh chính ngôn thuận vốn dĩ không phải là anh. Các vị trưởng lão ngầm mặc định, vị trí kế thừa chỉ là Cố Nặc anh đang giữ giúp anh họ.

Chờ khi anh họ trưởng thành, Cố Nặc nhất định phải giao quyền lực ra. Tuy nhiên, cha anh không muốn. Đồi bên giếng co rất lâu. Cuối cùng, thử thách tử vong này đã được kí kết vào nghi lễ trưởng thành. Chỉ cần Cố Nặc vượt qua thành công, người thừa kế vẫn sẽ là anh. Anh họ sẽ bị tước quyền thừa kế. Nếu thất bại - chết.

Nghi thức trưởng thành của những người thừa kế khác chỉ mang tính hình thức. Nghi thức trưởng thành của Cố Nặc lại là một canh bạc mà cha anh dùng để tranh đoạt quyền thế. Tất cả những cửa ải đều nguy hiểm chết người. Hoi độc, cạm bẫy là thật; cơ quan chết người là thật; không giải mã được mật mã liền chết đuối trong thùng nước cũng là thật. Thậm chí, không giết được sát thủ, Cố Nặc sẽ bị giết... cũng là thật.

Thiếu niên yên lặng rũ mắt xuống, mái tóc đen ướt mồ hôi dính sát vào mặt nạ. Dưới đuôi mắt lộ ra một chút gò má trắng như viên ngọc hoàn mỹ dịu dàng. Đầu ngón tay Cố Nặc khẽ động, hình như đang đếm thời gian. Một giây, hai giây, ba giây... Một bóng người trong bóng tối nhanh chóng xuất hiện sau lưng Cố Nặc. Sát thủ vô cùng chuyên nghiệp do anh họ phái tới. Chiều thức thì triển đều là sát chiêu, nhất định phải giết Cố Nặc bằng được.

Con dao găm sắc bén như nanh vuốt trí mạng của mãnh thú trong đêm tối, ngay lập tức cắt cổ thiếu niên đang không phòng bị. Một giây sau, máu chảy ra, vô số giọt máu bắn tung tóe trong không khí. Con mắt thiếu niên lạnh lẽo phản chiếu khuôn mặt không thể tin nổi của sát thủ. Cố Nặc không có vũ khí, sát thủ có. Cố Nặc chưa từng giết người, sát thủ không biết đã xử lý bao nhiêu oan hồn. Tất cả mọi người đều muốn Cố Nặc chết. Cha anh cũng hồ hững nhìn. Thật giống như, Cố Nặc chết đi có thể đổi lấy một cuộc đàm phán tốt đẹp để mặc cả với các trưởng lão. Thế giới cũng giống như mê cung này, tăm tối tuyệt vọng không giới hạn.

Sát thủ ngã xuống đất, tạo ra một âm thanh chết chóc nặng nề. Ánh sáng vờ vẩn có vài tia rơi xuống trên đầu ngón tay của thiếu niên. Những ngón tay của hắn thon dài đẹp đẽ, khớp xương rõ ràng, màu da trắng sáng. Một cái kim giây bằng sắt không biết đã xuất hiện từ bao giờ trong tay thiếu niên. Cố Nặc không có vũ khí. Trong mê cung này, ngoại trừ bóng tối, chỉ có cái đồng hồ kia. Sát thủ không chú ý đến âm thanh của kim giây. Âm thanh của kim giây đã biến mất vì đã bị Cố Nặc lấy đi.

Thời điểm thiếu niên chậm rãi rời khỏi mê cung đã là đêm khuya. Tất cả những người chờ anh chết đều ngồi ở bên ngoài mê cung, chết lặng nhìn Cố Nặc đi ra. Thiếu niên im lặng nhìn bọn họ một chút, ánh mắt tĩnh mịch âm u. Ngay cả khi nhìn thấy cha mình, Cố Nặc vẫn lạnh nhạt như nhìn người chết. Sau đó, anh quay người, vừa rời đi vừa tháo mặt nạ xuống, để lộ khuôn mặt trắng trẻo điềm tĩnh. Đầu ngón tay còn dính vài vết máu chưa lau sạch sẽ. Cố Nặc vô cùng thản nhiên. Lau khô ráo sạch sẽ thì sao, mùi máu tanh này vẫn ở đó.

Khi đi đến đại sảnh, Cố Nặc mới cảm thấy bản thân khát nước. Bảy ngày liên tục chịu đựng một thân một mình vượt qua cửa ải, không ngừng hi vọng cha mình có thể làm gì đó từ bỏ hiệp ước dù phải mất đi quyền lực này, vị trí này. Thật không may, đáng tiếc là..... A.

Ăn quá ít, bụng cũng đói. Cố Nặc đi tới bên tủ lạnh, mặt không cảm xúc mở cửa tủ lạnh ra, lấy nước đá. Con người u ám lạnh nhạt nhìn xuống gầm bàn. Có tiếng người đang thở. Còn có... mùi thơm ngọt ngào. Nhà bếp hôm nay làm điểm tâm ngọt sao? Thiếu niên dựa vào tủ lạnh, lạnh lùng suy nghĩ. Cố Nặc im lặng cầm cốc nước, ngửa đầu uống một hớp. Bên dưới gầm bàn là ai, Anh không quan tâm.

Từ cửa sổ lớn bên ngoài nhà bếp, ánh trăng lọt vào, chiếu sáng lông mi hẹp dài của thiếu niên. Nhưng, con người lạnh lẽo tối tăm, lại không có một chút ánh sáng nào, tăm tối như cái chết. Đột nhiên, trong đêm khuya, một thanh âm trong trẻo khác thường vang lên:

"Anh... Có muốn ăn mì gói không?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Cố Nặc - Ngoại truyện (2)

Edit: Mạc Kì Nguyệt

Beta: LoBe

Thiếu niên ngừng uống nước, lông mi thoáng run rẩy, trong con ngươi xuất hiện một tia sáng nhỏ. Sau đó, anh cúi đầu, nhìn thấy dưới gầm bàn có một con vật đáng yêu.... Đôi mắt mèo nhỏ tỏa ra ánh sáng lấp lánh, nhìn Cố Nặc đầy chờ mong. Trên người chỉ mặc một bộ đồ ngủ Mickey bằng vải cotton, đôi chân trần tùy ý khoanh lại. Khuôn mặt mềm mại trắng mịn vì hơi nóng của tô mì mà trở nên đỏ ửng. Mái tóc dài đen nhánh xõa xuống hai vai. Bờ môi đỏ hồng như anh đào. Trông cô như một con búp bê Baby.

Kỉ niệm tuổi thơ của anh rất ít. Điều vui vẻ nhất chính là mặc váy cho búp bê xinh xắn. Sau đó, mong muốn nhỏ bé này cũng bị tước đoạt đi vì quá nữ tính.

(Be: Ô, thì ra là vậy ^^)

Đây không phải lần đầu tiên Cố Nặc nhìn thấy Lật Manh. Cô là người hầu của Cố Gia, vì quá đáng yêu nên được tất cả mọi người yêu thích.

Thiếu niên chưa từng gặp cô thật sự. Bình thường Cố Nặc chỉ thấy cô vội vã đến, vội vã đi, giúp đỡ khắp nơi như con ong mật chăm chỉ: giúp nhà bếp chuyển giỏ thức ăn, giúp người làm vườn cắt cỏ, giúp người hầu thay bóng đèn,.... Chỉ là những hành động của cô, thỉnh thoảng sẽ được kể đến tai hắn.

Gần đây nhất, có một lần anh muốn đến công ty. Khi vội vàng đi ngang qua chỗ rẽ, liền nghe một tiếng quát trong trẻo mềm ngọt:

"Ai bảo anh tẩy máy tay chân. Khi mẹ anh sinh anh ra chắc đã quên đem cuống rốn quấn lên trên cổ, bóp chết anh."

Thì ra là một tên giúp việc nam không tốt, thường xuyên trêu đùa nữ giúp việc, có điều lúc này hắn đã phải tấm tắc rồi.

Cố Nặc nhìn thấy một thân ảnh nho nhỏ cầm chổi, một cước đạp vào lưng cái tên xấu xa kia, dùng sức đánh điên cuồng. Thiếu niên nhất thời thấy ngạc nhiên nhưng thời gian quá gấp gáp, anh cũng không rảnh quản chuyện của người khác, vội vã rời đi.

Cố Nặc không nhịn được quay đầu nhìn cô một chút, thấy cô cũng vừa vặn quay đầu lại. Ánh mặt trời chiếu vào con ngươi tròn xoe, ngọt ngào trong trẻo như mật ong, rất đáng yêu như cảm giác khi hắn thích váy búp bê, dù hắn không mặc váy.

Thiếu niên rũ mắt xuống, im lặng nhìn người đang trốn dưới gầm bàn, tay che mặt, để lộ một nụ cười có chút gượng gạo. Đáng yêu! Cô căng thẳng nhìn hắn, dè dặt cười hỏi:

"Ăn mì không?"

Thiếu niên im lặng một lát, chậm rãi mỉm cười. Đây là nụ cười đầu tiên của anh sau bảy ngày vừa qua. Âm thanh trầm thấp chứa vài tia khăn khăn.

"Ừ".

Thiếu nữ nhất thời cũng nở nụ cười niềm nở. Cô từ dưới gầm bàn chui lên, trực tiếp ngồi vào bàn.

"Bây giờ tôi không ăn, cho anh ăn trước."

Sau đó, cô dùng nĩa quần vài sợi mì lên, đưa lên môi anh:

"Trong tô mì của tôi có thịt bò khô, rất đáng quý."

Thiếu niên nhìn sợi mì trước mắt, thịt bò khô? Tiếp đó, anh giống như bị mê hoặc, cúi đầu, mở môi mỏng nhẹ nhàng ngậm vào cái nĩa. Mì hơi nguội, không có vị thịt bò. Đây là lần đầu tiên trong đời Cố Nặc ăn mì ăn liền. Đây cũng là thứ rẻ tiền nhất mà anh từng đưa vào miệng.

"Ăn ngon không?"

Ánh mắt thiếu nữ kín đáo mong chờ, tiến đến gần hỏi. Hơi thở trên người cô cũng tới gần, ngọt ngào mềm mại như kẹo bông. Mùi máu tanh như bị hòa tan.

Con ngươi tối sầm của thiếu niên thấy một vài tia sáng mỏng manh. Môi mỏng nhàn nhạt nói:

"Ăn ngon"

Bảy ngày ở địa ngục hình như đã là chuyện rất xa xôi. Chỉ trong tích tắc, âm áp này khiến Cố Nặc cảm thấy ngọt ngào. Thiếu niên lén ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn cô. Không hiểu vì sao hơi thở nóng lên. Vành tai cũng dần dần đỏ ửng.

Cố Nặc chợt bừng tỉnh, lập tức đưa tay sờ vào chỗ nằm bên cạnh mình. Không có ai? Anh lập tức đứng dậy, trống ngực đập thình thịch. Tiểu Manh? Giác mơ ban nãy của anh là lần đầu tiên bọn họ cùng nhau ăn mì lúc đêm khuya, ngọt ngào như mật đường. Đối với anh, Cố gia chính là một nhà tù rộng lớn, mà cô, là ánh sáng cứu rỗi duy nhất của anh. Cố Nặc có chút lo lắng, hít sâu một cái rồi đi ra ngoài.

Trong phòng thí nghiệm, thiếu nữ mặc chiếc áo choàng màu trắng, tóc dài được buộc tùy ý bằng dây thun. Cô cầm ống nghiệm chứa chất lỏng màu xanh lam trên tay. Nhìn thấy Cố Nặc từ bên ngoài đi vào, Lật Manh lập tức cười nói:

"Em đột nhiên nghĩ ra thông tin máu chốt làm được vắc xin phòng bệnh. Em cảm thấy vắc xin phòng bệnh này nhất định có thể giải được chất độc tang thi..."

Thiếu niên đột ngột bước lên vài bước, đưa tay ôm lấy cô. Lật Manh ngẩn ngơ, đang cảm ống nghiệm trên tay nên không dám chủ động, chỉ có thể mặc cho anh ôm. Thiếu niên dựa mặt vào vai của cô, tiếng hít thở có chút nặng nề lướt qua mặt cô. Lông mi anh khẽ run, trầm mặc không nói. Lật Manh cau mày:

"Lại mơ thấy ác mộng?"

Cái tên Cố Nặc dính người này thật đáng ghét, thấy ác mộng cũng sợ. Nhân vật chính này cũng thiếu dũng khí quá rồi.

Lật Manh im lặng chán ghét, dùng tay kia vuốt tóc anh. Mái tóc dày mềm mại, thật phí dầu gội đầu. Mắt thiếu niên hơi rũ xuống, tay càng dùng sức ôm lấy eo của cô. Anh nghiêng mặt, giọng buồn buồn vang lên:

"Muốn ăn mì"

Khuôn mặt Lật Manh không thay đổi, trầm mặc một chút. Thiếu niên lại nhẹ giọng nỉ non:

"Muốn cùng Tiểu Manh ăn mì."

Lật Manh: ".....".

Son hào hải vị không ăn, lại cứ nhất định thích ăn mì. Thật là một nam chủ biết tiết kiệm! Lật Manh gật đầu:

"Được, ăn mì"

Cái tên đang ôm cô nín nín môi mím. Nghe thấy cô đồng ý, bên trong con ngươi đen láy xuất hiện ý cười, ánh sáng đẹp đẽ như dải ngân hà rơi xuống trong đêm tối.

"Tiểu Manh.....". Lật Manh bình thản từ một tiếng. "Thật tốt khi có em."

~Lần đầu tiên nhìn thấy nhau, em nở nụ cười. Nụ cười rơi vào mắt anh lại quán quạnh tim anh, khiến anh cả đời không muốn buông bỏ~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Ảnh đế, li hôn đi (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

□

Edit: LoBe

—

Ở trong đám người đông đúc, ánh mắt tôi chỉ dành cho em. Em là ánh sáng duy nhất trong thế giới tăm tối này. Ánh sáng chỉ thuộc về riêng tôi.

— Tàn Quy Vân

Sau khi nhiệm vụ thất bại, Lật Manh phải lưu lại vị diện tận thế cả đời. Cô nhàn rồi không có việc gì làm nên nghiên cứu vắc xin chống virus tang thi.

Dùng 10 năm để tiêu diệt hoàn toàn virus tang thi, căn cứ Cố thị và Lật Manh trở thành chúa cứu thế. Thế giới dưới sự dẫn dắt của Cố Nặc, cùng với vắc xin phòng chống virus đã khôi phục được hơn nửa.

Lật Manh chết trước Cố Nặc, mặc dù chỉ là sớm hơn một hai phút. Lật Manh cứ ngỡ nhắm mắt là ngòm củ tỏi, ai dè lại nhận được nhiệm vụ mới.

002 tắt máy, âm thanh phát ra chính là âm thanh máy móc được lập trình sẵn. Lật Manh rất tò mò, trước khi bị truyền tống tới vị diện sau, liền mở miệng hỏi âm thanh thanh kia.

"Vì sao trừng phạt lại là ở bên nam chính cả đời?"

Đây là trừng phạt tàn khốc? Âm thanh máy móc vang lên:

【Bởi vì nhân vật độc ác không đáng yêu, nhất định là bị nam chủ chán ghét. Nhân vật bị nam chủ đáng ghét sẽ phải chịu vô số trừng phạt, xui xẻo, đủ loại

bi thảm, nhận lấy mọi sự tra tấn. Nếu chết sớm còn tốt, cả đời sống cùng với sự chán ghét của nam chủ, chắc chắn sẽ vô cùng thống khổ, tuyệt vọng.】

Cũng chỉ là trêu đùa âm thanh đó một chút, không ngờ có thể nhận được đáp án.

Mọi sự tra tấn?

Đau khổ mệt mỏi?

Nhớ tới Cố Nặc luôn đánh người kia, mệt mỏi thì có nhưng không hề đau khổ, cho dù thế nào anh ta cũng là nhân vật vô cùng phiền phức.

Lật Manh nhủ lòng như vậy, hỏi tiếp:

"Ngoài cái này, còn có các phương thức trừng phạt khác không?"

Âm thanh kia:

【Có, cô có muốn xem lại bộ dáng thê thảm của cô lúc bị nổ chết không?】

Bộ dáng chết thảm của cô? Hình như là do phòng thí nghiệm xảy ra vấn đề, bùm, Lật Manh cũng bị nổ tan tành. Đầu óc rất mơ hồ, ký ức cũng mơ hồ. Hoàn toàn không thể nhớ nổi.

Vì vậy Lật Manh cho rằng xem trăm bức ảnh lúc chết của mình cũng chẳng có gì đáng sợ. Dù gì cô cũng nhìn quen tang thi xấu xí gớm ghiếc, vậy còn cái gì đáng sợ hơn nữa.

Đáng tiếc Lật Manh sai rồi.

Khi Lật Manh nhìn thấy bản thân lúc nổ tung, không nhận được hỏi:

"Vì sao cứ dừng lại ở hình ảnh tôi nổ tung?"

Âm thanh: 【Bởi vì đẹp.】

Lật Manh: "..."

Âm thanh: 【Chỉ số thông minh của cô thấp, cũng là vì lúc chết, chỉ số thông minh theo óc văng ra ngoài, cô có muốn mua thuốc tăng chỉ số thông minh không? Một lọ không cần chín vạn chín, chỉ cần chín vạn tám, là có giúp cô có đầu óc của thiên tài.】

Lật Manh: "..... Không cần, cảm ơn."

Ngươi mới là thiếu năng.

Cả người ngươi đều thiếu năng.

Ai mới là trí thông minh có vấn đề? Lại còn có cả thao tác quảng cáo sản phẩm cho kí chủ như thế này nữa?

Âm thanh: 【Khởi động tự động xuyên qua, xóa ký ức của kí chủ.】

Những lời này vừa dứt, không đợi Lật Manh phản ứng, đầu óc đã mơ hồ, rất nhiều mảnh vỡ ký ức mờ nhạt hiện lên. Không phải không có ký ức, mà là vô cùng mơ hồ, giống như bị che chắn bởi một tầng mơ hồ, thậm chí không thể nhớ nổi bộ dáng của Cố Nặc.

Nhưng vẫn mơ hồ biết được, bản thân và anh có quen biết.

Không gian im lặng, âm thanh máy móc ấy không xuất hiện nữa. Đang chứa đựng ký ức của kí chủ

Vốn dĩ trước kia sử dụng một dụng cụ chứa đựng tình cảm của kí chủ, đảm bảo kí chủ không xuất hiện bất kì rung động nào đối với nhân vật trong thế giới. Sau đó... tình cảm của một kí chủ nào đó quá lớn, làm nổ bình đựng. Sau đó thì không có sau đó.

Đây là một quyển sách cầu huyết tới nỗi chó cũng không dám nhìn.

Lật Manh không biểu tình đứng ở hành lang đi tới phòng tổng thống Vip. Thảm lót chân màu đỏ sẫm, vừa mềm mại vừa sạch sẽ. Trên đỉnh đầu đèn chùm mang hướng phương Tây, nhìn là thấy lăm lăm.

Lật Manh cúi người, nhìn người đàn ông đang nằm dưới đất, dáng người lại cao ráo, cơ bắp săn chắc, nhìn... Nhưng... cũng rất nặng.

Một bước, hai bước, ba bước...

Lật Manh gian nan bước từng bước chậm chạp về phía trước. Cuối cùng cũng tới cửa phòng, cô không có chìa khóa, chỉ có thể sờ soạng người trên lưng.

Tay sờ tới sờ lui, cuối cùng chạm tới ví tiền, nhưng không thấy chìa khóa. Đổi tay khác. Cô cố vức vòng tay ra sau, run rẩy sờ người đàn ông phía sau, từng chút tìm kiếm.

Lòng bàn tay cô nóng lên. Cách một lớp quần thủ công đặc chế, chất vải mượt mà, vẫn cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng nung tay cô.

Lật Manh mím môi, trên trán toát ra một tầng mồ hôi mỏng, cô hơi say, cả đầu choáng váng. Lật Manh vội vàng lắc đầu, dứt tay vào trong túi quần, đi qua nơi nào đó cực nóng, cảm lấy chìa khóa phòng.

Thời điểm lấy ra, người đàn ông phía sau run lên một chút.

LoBe: Nói nhghi mấy ngày mà sợ các cô bỏ tuôi, nên phải ngồi đây edit T_T

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Ảnh đế, li hôn đi (2)

Edit: LoBe

Lật Manh còn đang vội vàng hoàn thành nhiệm nên không buồn để ý nam chính trên lưng.

Vị diện này không phải Jack Sue tranh bá mà là mà là truyện tổng tài cầu huyết máu dê máu lợn máu chó hỗn tạp lại còn vô cùng ngược. Sau khi đọc xong cốt truyện, Lật Manh cảm thấy cầu nam chủ này nên bị đập chết.

Tình tiết của câu chuyện có thể được tóm tắt như sau. Ông nội nam chủ lúc trẻ có một bạch nguyệt quang, nhưng bởi vì gia tộc nên phải li hôn với người khác, không thể không chia tay bạch nguyệt quang nghèo khó. Sau đó bạch nguyệt quang gả cho một người đàn ông nghèo, sống không được tốt. Buồn bực mà chết.

Sau khi ông nội nam chủ nắm được quyền lực trong tay, liền chạy tới tìm bạch nguyệt quang. Phát hiện bạch nguyệt quang đã chết, con gái duy nhất cũng mất tích. Chuyện này trở thành tâm bệnh của ông, ngày đêm bất an, buồn bực không vui.

Sau đó cho người tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng cũng tìm được con gái của bạch nguyệt quang..... Cũng đã chết. Hai đả kích lớn như vậy, ông nội nam chủ thiếu chút nữa lâm trọng bệnh không dậy nổi. Đúng lúc ấy, ông nhận được tin tức của con gái của con gái bạch nguyệt quang. Nhưng cô bé đã bị đưa tới cô nhi viện.

(Be: Con gái của con gái của con gái à nhầm bạch nguyệt quang. Chòi má, đời này truyền đời kia.)

Ông nội nam chủ vốn dĩ hấp hối sắp chết, nghe được tin ấy liền như hồi quang phản chiếu, cải tử hồi sinh. Ông lập tức đi tìm cháu gái bạch nguyệt quang. Cuối cùng trải qua muôn vàn khó khăn, ông tìm được cháu gái bạch nguyệt quang vừa mới thành niên, sống không dễ dàng lắm.

Ông cảm thấy bản thân có lỗi với cả nhà bạch nguyệt quang, vì vậy muốn bồi thường cho cháu gái, chỉ cần cô muốn, ông đều mang tới cho cô. Cô gái chỉ có một yêu cầu. Cô ta là fan cuồng Tần Quy Vân, cô ta muốn cưới Tần Quy Vân. Tần Quy Vân chính là nam chính, là ảnh đế người gặp người thích, hoa thấy hoa nở.

Bản thân là ông nội của nam chủ, nhân vật nào tàn bất từ bậc nhất tiểu thuyết. Ông tìm mọi cách ép buộc Tần Quy Vân cưới cháu gái bạch nguyệt quang.. Cũng chính là Lật Manh.

Lúc Lật Manh đọc đến đây, mày đã nhăn thành dãy Himalayas. Logic của truyện này???..... Ông nội bắt cháu trai cưới một cô gái không quen không biết?

Kết quả cầu huyết mới bắt đầu văng tung tóe. Tần Quy Vân cự tuyệt yêu cầu của ông nội, cho dù ông cụ đứng trên mái nhà đòi nhảy lầu (nhìn tới chỗ này, lòng mày Lật Manh giật liên tục). Tần Quy Vân vẫn như cũ lý trí cự tuyệt.

Cuối cùng ông nội không có cách nào khác bèn lấy trộm giấy khai sinh của Tần Quy Vân, sau đó cho người làm giấy chứng nhận kết hôn.

Lật Manh đọc đến đây, suýt nữa trượt tay ném quyển sách đi, cái quái gì thế này. Đây là cốt truyện kiểu quần què gì thế. Logic ở where?

Kết hôn cần hai người đi lĩnh chứng, chứ không phải hai tờ giấy khai sinh nhé. Logic của tác giả có phải là đã bị chó ăn mất rồi không?

Và cứ như vậy Tần Quy Vân có một người vợ trên pháp luật. Sau khi anh biết, chỉ có một yêu cầu.

Ly hôn.

Lật Manh cảm động, cuối cùng cũng xuất hiện nhân vật bình thường. Sau đó ác độc nữ phụ Lật Manh lên sân khấu. Lúc cô tới, vừa vặn chính là mở màn của truyện.

Nam chủ bị hạ thuốc. Mà người hạ chính là ông nội não tàn của nam chủ, sau khi hạ thuốc ông giao cháu trai cho Lật Manh, để hai người động phòng.

Nguyên thân cảm động không biết nói gì, chỉ có thể giờ ngón tay cái lên khen ngợi ông.

Nguyên thân đêm nam chủ vào phòng tổng thống. Rồi... đi tắm. Nam chủ nhân cơ hội này rời đi, tới phòng của nữ chính, sau đó... (các người tự đoán)

Trong cốt truyện, sau này nữ phụ không chấp nhận ly hôn, là người trung gian ngăn cản nam nữ chủ đến với nhau. Gây ra rất nhiều sóng gió, hãm hại nữ chủ khắp nơi.

Cuối cùng tìm đường chết, mới bị nam chủ tiêu diệt. A, ầu cũng là số phận của nữ phụ độc ác. Các nữ phụ độc ác ai cũng có cái kết như này thì phải.

Tác giả vừa ngốc vừa không có thiên phú, cầu cô không nên học người ta viết truyện. Viết ra câu chuyện cầu huyết phi logic như này, cô không sợ bàn phím máy tính nhà cô thất vọng sao?

Trong lòng Lật Manh chửi rủa tác giả mấy lần, mới thả nam chủ nặng như heo từ trên lưng xuống giường.

Cô còn có ý nhìn thoáng qua cửa phòng. Rất tốt, cửa chỉ khép hờ. Đợi lát nữa cô tắm xong, nam chủ đã rời đi rồi. Vậy là cô đã hoàn thành một chi tiết của cốt truyện.

Lật Manh vừa quay đầu lại đã đối diện với đôi mắt thâm trầm lạnh lùng. Dưới ánh đèn trắng, ánh đèn trẻ tuổi nửa dựa và thành giường. Lông mi vừa dài vừa dày của anh rũ xuống, đôi mắt màu xám nhạt hàm chứa hơi nước ảm đạm. Đôi môi mỏng đỏ bưng bất thường. Mồ hôi từ hai bên thái dương chảy xuống, men theo chiếc cằm cương nghị, thẳng xuống yết hầu, ẩn vào bên trong áo sơ mi.

Đây đúng là một loại dụ hoặc không tiếng động.

LoBe: Hôm nay đã hết chương, có gì gặp lại nhau vào ngày mai. T_T Editor gửi 5 chương rồi nhưng mà lịch 1 ngày 1 chương nên ta lại lên giường ngủ đây, bye bye các tiểu khả ái

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Ảnh đế, li hôn đi (3)

Edit: Nhiên Nhiên

Beta: LoBe

Tôi là nhai một tí nhé.:(Thật sự truyện này không phải gu tôi, tôi thích nữ chính dần trưởng thành, nhưng truyện này mang đến cho tôi cảm giác... Nữ chính quá ngu ngốc đi, mà những điều ngu ngốc đó lại trùng hợp khiến nam chính hiểu nhầm. Đọc nhiều lúc thấy thương nam chính quá. Hở này tôi vẫn sẽ lết, mong vài vị diện sau tác giả sẽ không làm tôi thất vọng.

Lật Manh biết tất cả các nam chủ từ tuy thoạt nhìn phong độ nhưng thực ra nội tâm lại hèn hạ, nhát chết.

Nhưng nhất thời vẫn kinh diễm với sắc đẹp của cậu nam chủ này. Lông mi anh động lại chút hơi nước, đôi mắt đào hoa không cười cũng có thể câu hồn đoạt phách, giờ phút này sâu thẳm như hồ nước dưới đêm trăng tròn. Tần Quy Vân im lặng nhìn Lật Manh đứng bên cạnh giường, sau đó lạnh nhạt dời đi.

Thanh âm lạnh lẽo của anh vang lên:

"Cô hạ được?"

Lời thoại xấu hổ như thế này... phải nói tiếp như thế nào đây? Lật Mạnh nhanh chóng tìm kiếm trong cốt truyện, ở phân cảnh này, cô không có bất kì cái lời thoại gì hết. Nam chủ cũng sẽ không tỉnh lại sớm như vậy. Cô còn tưởng rằng cái kịch tình sẽ dễ dàng đi qua đoạn này, bởi vì nữ phụ ác độc chưa kịp gặp làm gì, nam chủ đã đi tìm nữ chủ.

Hiện tại thỉnh linh xảy ra chuyện này. Lật Mạnh cảm thấy thật xấu hổ. Cô căng da đầu, nghiêm túc tìm hiểu hình tượng của nữ phụ độc ác này. Đúng rồi, hình tượng trong tiểu thuyết là.

[Thân phận cô ti tiện tính cách méo mó từ trước, tâm tư tà ác phức tạp, ghen ghét tất cả những ai sống tốt hơn cô. Bởi vì thích nam chính, nên liều mạng tiếp cận hắn nhưng lần nào cũng nhận được chán ghét cùng khinh bỉ. Nữ phụ càng vì vậy mà càng điên cuồng hơn, khiến bản thân trở nên ác độc..... đáng đáng hơn ngàn chữ miêu tả.]

Lật Mạnh không có biểu hiện gì, cảm thấy bản thân phải nỗ lực tới một tia cuối cùng.

Tự ti méo mó. Được.

Tà ác phức tạp. Ừ.

Ghen ghét độc ác. Ừm.

Nội tâm điên cuồng.. Đây là quy tắc gì? Lật Mạnh tỏ vẻ quá phức tạp, quá điên cuồng, quá méo mó? Được thôi, quá mệt mỏi.

Thích làm gì thì làm.

Lật Mạnh bình tĩnh cúi đầu, mái tóc dày trượt xuống từ đỉnh vai, gương mặt trái xoan lọt giữa những lọn tóc càng thêm nhỏ nhắn. Đôi mắt xinh đẹp, lông mi trời sinh vừa cong vừa dày, khe sụp xuống tạo thành bóng đen dưới mắt cô.

Lật Mạnh có vẻ hơi bối rối, đôi môi đỏ mọng mím lại, trên má xuất hiện một lúm đồng tiền ngọt ngào.

Tần Quy Vân lạnh lùng nheo mắt, những giọt mồ hôi nhỏ trên trán ngày một nhiều thêm. Anh thờ dốc hai cái, thân thể nóng rực khiến Tần Quy Vân nhận không được giờ tay muốn bắt lấy Lật Mạnh. Nhưng đến thiếu nữ trước mắt đột nhiên lại lui lại về phía sau, tránh khỏi bàn tay anh.

Sau đó cô rút cuộc cũng tìm ra vẻ mặt nên có, khe cau mày, có chút lao lực mà nói: "Đúng, là tôi hạ thuốc."

Nếu là nữ phụ ác độc số một thì chuyện xấu gì cô cũng làm được. Không phải cô làm, cũng phải thừa nhận. Rút cuộc cần phải làm nhiều điều ác độc, gom góp một chút cho nhanh xong nhiệm vụ.

Nghĩ vậy Lật Mạnh càng thêm nỗ lực tranh thủ, cướp công trạng của ông nội nam chủ "Tôi hạ thuốc là vì muốn cùng anh quan hệ."

Tần Quy Vân nhìn cô hồ hững, hơi thở có chút nóng, nhưng không nói chuyện. Đèn phòng rất sáng, dừng lại ở trên người thiếu nữ, làn da cô có vẻ càng trắng sáng thêm, cánh môi cô càng thêm đỏ tươi, ánh mắt càng thêm rực rỡ. Cô vô cùng nghiêm túc nhấn mạnh lại lần nữa:

"Tần Quy Vân, tôi là vợ của anh, cho nên tôi muốn cùng anh lên giường."

Lông mi Tần Quy Vân run rẩy, ánh mắt khẽ dừng ở trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, mơ hồ có thể nhìn thấy lúm đồng tiền trên mặt cô. Tầm mắt anh ngày càng mơ hồ, thân thể cũng bắt đầu kìm chế không được. Biết bản thân đã đến giới hạn.

Ảnh đế trẻ tuổi duỗi tay chống đỡ nửa thân thể, áo sơ mi trắng còi ra hơn một nửa, cổ trắng, nửa xương quai xanh tinh xảo ẩn hiện dưới lớp áo. Tần Quy Vân suy nghĩ một lúc, gương mặt ngày càng đỏ lên. Sau đó anh cố sức giờ tay muốn túm lấy Lật Mạnh.

Lật Mạnh nhìn thấy mím môi nhớ đến cái gì đó, cô chợt xoay người, âm thanh vội vàng:

"Tôi quên chưa tắm, cần phải đi tắm tẩy tế bào chết cho đã..."

Trong đầu miễn cưỡng nhớ được một số bước chăm sóc da từ vị diện trước. Như vậy sẽ vô tình nhắc nhở Tần Quy Vân rằng nữ phụ cần một khoảng thời gian mới ra khỏi phòng tắm.

Nên.

Anh mau tìm cách chạy đến phòng nữ chủ đi.

—

LoBe: Hôm qua bạn quá quên beta, tối sẽ đăng bù một chương nhé.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Ảnh đế, li hôn đi (4)

Edit: Mạc Kỳ Nguyệt

Beta: LoBe

Cửa phòng chỉ hơi khép, ảnh đế đại nhân vẫn còn có thể di chuyển. Anh cố gắng dùng hết sức lực chống đỡ cơ thể rời khỏi. Vì vậy, chờ đến khi cô đi ra từ phòng tắm, chắc nam chủ đã tở hòng của nữ chính ảnh hậu ở tầng dưới. Đúng vậy, quyền sách này chính là câu chuyện tình yêu ngược tâm của ảnh đế và ảnh hậu. Lần gặp mặt đầu tiên chính là màn bị bỏ thuốc theo motif truyền thống.

Lật Manh đóng cửa phòng tắm, cảm giác hoảng hốt bây giờ càng tăng thêm. Vừa nãy, khi cô cộng Tần Quy Vân đã có cảm giác choáng váng khó chịu. Bây giờ cảm giác này càng thêm rõ ràng. Lật Manh dụi dụi mắt, loạng choạng vài bước, mơ hồ mờ to mắt nhìn về phía gương. Cô nhìn thấy sắc mặt cô gái trong gương đỏ ửng khác thường - là uống rượu say. Cô sững người, tròng mắt, lông mi bông chốc cũng run rẩy, lộ ra một bóng mờ hình quạt xinh đẹp nghiêng nghiêng.

A? Cô không thể uống rượu, uống một chút sẽ đỏ mặt. Hơn nữa sau đó... Cô cũng sẽ không thể nhớ nổi bản thân đã làm những gì. Hình như mấy lần tỉnh lại, nhìn thấy những người cùng uống rượu đều nhìn cô bằng vẻ mặt một lời khó nói hết. Sau đó, tất cả mọi người đều khuyên cô đừng uống rượu nữa. Lúc cô uống rượu có vẻ rất đáng sợ! Lật Manh tự suy đoán về bản thân mình. Sau khi uống rượu xong có thể bản thân đã biến thành Godzilla, cầm ghe cầm dao phá hoại khắp nơi? Vì thế nên không có ai dám cùng cô uống rượu nữa.

Lật Manh lập tức chạy tới bồn rửa mặt, mở vòi, liên tục hắt nước lạnh vào mặt. Ngần lần vạn lần không thể say, không thể mất kiểm soát. Nam chủ còn đang ở bên ngoài. Nếu cô đột nhiên trở nên điên cuồng, nâng nam chủ lên rồi xoay như cánh quạt thì sao?

(Be: O.O hở? Cô khỏe vậy á?)

Nhất định sẽ xong đời. Lật Manh hạ quyết tâm, ngâm cả khuôn mặt vào trong nước, một lúc lâu sau mới ngẩng mặt lên. Cô ngây ngốc nhìn hình ảnh bản thân phản chiếu trong gương. Khuôn mặt đỏ ửng cũng không giảm đi bao nhiêu. Trong ánh mắt không còn một chút lý trí nào. Cô chậm rãi tròng mắt nhìn, đuôi mắt ửng hồng dần lan ra, vô cùng xinh đẹp. Sau đó, cô quay người chạy ra ngoài.

Tần Quy Vân ở trong phòng, im lặng nằm trên giường. Anh có chút khó chịu cuộn mình lại, gầy ở chân không biết đã rơi xuống đất từ lúc nào. Ngón chân đẹp để trắng trẻo khê cong lên, khó chịu cọ xát vào ga giường. Trong con ngươi lạnh lẽo xuất hiện vẻ ảm đạm thống khổ nhưng không làm cho lý trí có nửa phần dao động.

Tần Quy Vân chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, chân trần bước xuống giường, loạng choạng đi về phía trước. Khi anh đi đến cạnh cửa, ngón tay thon dài đẹp để cầm tay cầm. Hơi thở nóng rực ngày càng nặng nề. Đuôi mắt đỏ ngầu, sự bình tĩnh trong ánh mắt bị vẻ hoảng hốt thay thế.

Anh vừa muốn mở cửa rồi đi thì nghe thấy tiếng cửa phòng tắm cũng mở ra. Lông mi anh khê giật giật, con ngươi không chút biến sắc nhìn lại. Anh nhìn thấy một bóng dáng bé nhỏ vội vàng chạy tới. Người đàn ông nhất thời sững sốt. Không để anh tránh né, thân thể nhỏ bé kia đã đâm vào lồng ngực của anh, Thiếu nữ mềm mại, hương thơm nhàn nhạt ngọt ngào tỏa ra trong lòng. Cả người Tần Quy Vân lùi về sau vài bước, đụng vào nửa trên của cánh cửa, đụng vào phần nửa cánh cửa đang mở kêu một tiếng răng rắc, tự động khóa lại.

Lông mày đẹp để của anh nhúu lại, vừa định đưa tay đẩy cô ra thì khác tiếp theo, thân thể anh trở nên cứng đờ. Thiếu nữ đưa tay ôm lấy cổ anh, ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt nhỏ vô cùng xinh đẹp. Khuôn mặt cô không có cảm xúc, con ngươi lạnh nhạt như một con búp bê tinh xảo vô hồn.

Tần Quy Vân lãnh đạm cup mắt, khuôn mặt phiếm hồng, cố gắng kìm nén hơi thở khó khăn. Lần thứ hai định đưa tay đẩy cô ra, lại nghe thiếu nữ bất mãn nói thầm:

"Đừng nhúc nhích, cái cây gây trúc này."

Cây gây trúc... Nam nhân neho mắt, môi mòng căng thẳng. Thiếu nữ mím môi, lúm đồng tiền ngọt ngào xuất hiện, đôi mắt đen thăm sáng lên, ướt át.

"Tôi là gấu trúc."

Gấu trúc? Đôi mắt Tần Quy Vân thoáng hốt hoảng, trên môi đột nhiên nóng lên. Thiếu nữ nhón chân lên, ngẩng đầu, in dấu vết lên môi anh. Anh ngây người, hạ mắt xuống liền nhìn thấy lông mi khê run của cô gái. Vành môi cô đỏ búng mềm mại, hơi thở mang theo mùi rượu nhẹ nhẹ như muốn trêu người, câu dẫn khiến lòng người ngứa ngáy.

Đầu ngón chân mồi nên Lật Manh chỉ có thể rời khỏi người anh, hai tay vẫn quán quanh cổ anh như một con gấu treo người trên thân cây không chịu rời đi. Tần Quy Vân trầm mặc nhìn cô, thân thể anh nóng bỏng, sắc mặt đỏ rực. Anh vừa định nói điều gì, Lật Manh đã nhón chân lên lần nữa, bờ môi sát lại. Thân thể anh run lên.

Cô chạm vào khoe môi, tiếp tục tìm kiếm hơi thở của anh. Đôi mắt thờ ơ của Tần Quy Vân thoáng một tia do dự. Loại thân mật vô cùng xâm lược này

khiến anh hầu như không thể chống cự. Cô mềm mại thì thào vào tai anh mấy lần, chột bắt mắt nói:

"Cây trúc này sao lại không ngọt vậy?"

Sau đó, cô không chút do dự buông cổ anh ra, quay người định rời đi. Đi chưa được vài bước, một đôi tay vòng qua eo của cô, ôm cô vào lòng. Ngay sau đó, khuôn mặt anh cọ cọ vào hõm vai của cô, hơi thở nặng nề, trầm mặc không nói.

Ngay khi cô gái muốn vùng vẫy, lông mi nhỏ dài run rẩy của anh lướt qua một bên mặt cô, mang theo cảm giác tê dại. Giọng nói đàn ông khàn khàn, nhàn nhạt vang lên:

"Em có thể thử lại."

—

Be: O.O Sao tuổi cảm thấy sắp có thật nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Ảnh đế, li hôn đi (5)

Edit: LoBe

Trong phòng vô cùng sáng, cửa sổ sát đất nửa mở, gió lạnh từ bên ngoài không ngừng thổi vào khiến rèm cửa khẽ lay động.

Lật Manh mờ mắt bị đẩy dựa vào bức tường bên cạnh cửa sổ. Cô chớp chớp đôi mắt to tròn, bên trong hàm chứa tầng hơi nước dày đặc. Lật Manh cố gắng nhìn một lúc, mới thấy rõ cây trúc xanh tươi đang dựa sát vào mình, ngón tay xấu xa của cô không nhận được sờ sờ.

Hơi thở trên người thiếu niên cực kỳ tươi mát, nửa cổ áo mở ra, còn có mùi rượu mát lạnh thoang thoảng đâu đây. Lật Manh không thoải mái nhăn mũi, mùi vị của cây trúc này thật dễ người, nhưng nóng quá.

Lật Manh không nhận được lùi về phía sau, liền đụng phải rèm cửa đỏ sẫm. Thiếu nữ xinh đẹp cơ hồ ẩn ẩn hiện hiện trong rèm cửa, mái tóc dài đen, đuôi tóc uốn xoắn, tròn bóng như dải lụa bay trong gió.

(Be: Sao ta lại liên tưởng tới ma ta?)

Tần Quy Vân rũ mắt, đôi mắt thâm trầm ẩn ẩn dưới cặp lông mi dài. Hô hấp anh nóng rực, bàn tay đang nắm cổ tay cô, ngón tay khẽ run lên. Dưới tóc mái đen hỗn độn, mồ hôi nóng chảy xuống từ trán, làn da trắng như sứ bị nhiệt lượng từ trong cơ thể tỏa ra làm đỏ ửng lên. Ánh mắt nam nhân mê ly nhìn chăm chăm gương mặt cả thiếu nữ, lý trí lung lay sắp đổ.

Anh cảm thấy bản thân nên buông cô ra. Nhưng dưới tác dụng của thuốc, cơ thể Tần Quy Vân không nghe không chế/ Sẵn tay đang nắm tay Lật Manh, anh chậm rãi cúi đầu tiến tới.

Hơi thở thiếu nữ... rất ngọt.

Lật Manh giống như không thoải mái, quay đầu tránh đi. Bàn tay còn lại của Tần Quy Vân lại không nhanh không chậm giờ lên, ngón tay thon dài giữ chặt cằm Lật Manh. Thanh âm khàn khàn của nam nhân vang lên trong đêm tối.

"Không phải cô hạ thuốc sao? Hiện tại cô lại né tránh, là lật mềm buộc chặt?"

Đầu óc Lật Manh ngày càng mơ hồ, cô chỉ cảm thấy cây trúc này thật là phiền. Tại sao lá trúc lại chạm vào mặt cô? Cành trúc lại còn quấn lấy tay cô nữa. Cô không ăn thì thôi, nó cứ một hai mồi mọc tự đưa thân tới. Đích thị cây trúc này chính là hàng ế, lá trúc quá già không ăn nổi, nếu không tại sao lại cường ngạnh bắt một con gấu trúc đáng thương như cô ăn?

Lật Manh đỏ mặt lên vì rượu, cô mở to mắt trừng Tần Quy Vân, lạnh giọng nói:

"Buông ra, mày quá già rồi, không nhai nổi."

Quá già rồi.

Be: O.O Có nhiều thứ bảo bảo không hiểu được.

Gương mặt tinh xảo của nam nhân khẽ cứng lại, ánh mắt giảm đi mấy phần mơ hồ, hơi thở càng thêm lạnh lẽo. Anh khẽ nghiêng đầu, ngón tay nắm cằm

Lật Manh nhẹ nhàng rời xuống đặt trên bả vai cô. Động tác chậm rãi không hề có chút lộn xộn.

Nếu vừa rồi còn có chút do dự. Hiện tại, động tác lại có một tia tàn nhẫn cường thế, còn giống như mang theo ý trừng phạt.

Tần Quy Vân im lặng rũ mắt, hơi thở nóng rực không ngừng bao phủ, cơ hồ muốn bao quanh cô gái trong ngực. Lật Manh vẫn đang hồ đồ, trong lòng đang tự hỏi có khi nào cây trúc này thành tinh không.

Bản thân là một con gấu trúc, không thể bị cây trúc phản công.

Cô muốn phản kháng, muốn...

Ngay sau đó, Lật Manh liền cảm thấy lá trúc rơi xuống môi cô, Lật Manh ghét bỏ quay đầu. Nụ hôn rơi xuống gò má trắng nõn. Bên tai cô đột nhiên nghe được tiếng A khàn khàn. Giọng nói lạnh lẽo, truyền vào tai Lật Manh, khiến cô không nhận được rung mình.

Sau đó rèm cửa đột nhiên cuốn tới, bọc chặt cô bên trong. Lật Manh biến thành một con gấu trúc bị rèm cửa tơ tằm đỏ sẫm bao vây. Nam nhân một tay chống bên người cô, ánh mắt lạnh đậm bây giờ chỉ còn có không vui và không vui.

Tần Quy Vân thấy Lật Manh không có cách nào nhúc nhích, mới hài lòng tiếp tục làm nốt việc vừa rồi.

Mà người bị bao bọc bởi rèm cửa, chớp mắt ba cái. Trong đầu cô bỗng hiện lên nhiệm vụ: Đưa nam chủ tới bên cạnh nữ chủ. Đưa kiểu gì? Tại sao phải đưa?

Não vẫn đang rơi vào trạng thái chết máy -ing.

Ờ, nghĩ không ra. Nghĩ không ra thì thôi, không nghĩ nữa.

Nhưng mà cây trúc này phiền quá, đã nói là không ăn mà cứ tự dưng tới còn bắt ép ăn. Không ăn là không ăn, dâng tới tận mặt cũng không ăn.

Lật Manh không biểu cảm nhìn cây trúc trước mặt, đột nhiên nhấc chân, rèm cửa chỉ bao nửa người trên của cô, chân vẫn có thể tự do hoạt động. Lật Manh mạnh mẽ đá một cái, lập tức bên tai cô truyền tới tiếng rên. Sau đó cây trúc ghé sát vào người cô, tựa hồ ần ần đau đớn.

(Be: O.O mấy chương tới chắc không dùng não quá. Chỉ tâm hồn trong sáng mới được gọi rửa bằng OMO của tôi có vẻ sắp đến lại rồi.)

Lật Manh mơ màng nghiêng đầu, cảm thấy thứ bị mình đá không phải cây trúc, càng giống chân người hơn. Cô mệt mỏi ngáp một cái, sau đó đẩy chướng ngại vật trên người ra, đi về phía giường.

Nhiệm vụ để mai làm tiếp.

Ngủ đã.

—

Hic, nói hôm qua beta bù mà ta nộp bài tập xong nhất thời ngủ quên mất @@ Nên nay mới bù được, sorry các khả ái nhé

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Ảnh đế, li hôn đi (6)

Edit: Mạc Kỳ Nguyệt

Beta: LoBe

—

Lật Manh nằm ngửa, chân tay dang rộng, nhắm mắt một chút liền ngủ thiếp đi. Tần Quy Vân nằm dưới sàn nhà, tiếng hít thở dần trầm xuống, lý trí trong mắt từ từ trở về. Anh nhắm mắt nhắm, mái tóc đen hơi rối dẫm mồ hôi dính vào gò má, khuôn mặt lạnh lạnh trong bóng tối có một vẻ đẹp sạch sẽ. Nằm chưa được bao lâu, chỗ bị đập trúng chỉ còn hơi đau. Anh liền đứng dậy. Nhiệt độ cơ thể giảm đi đáng kể sau cú đập ấy. Lý trí trong đầu cũng trở về.

Tần Quy Vân nhớ đến chuyện tối nay nhận được điện thoại của ông nội gọi đến bàn chuyện ly hôn, cuối cùng uống mấy chén rượu liền bắt đầu choáng váng. Đến khi có được một chút ý thức mới phát hiện mình bị một cô gái xa lạ đưa vào phòng. Xa lạ... Cũng không phải xa lạ, là vợ trên danh nghĩa của anh, chỉ là anh chưa từng gặp cô mà thôi.

Tần Quy Vân đứng dậy, đi đến bên giường. Ban nãy, khi lý trí hoàn toàn biến mất, anh đã có chút động tâm với cô. Xem ra hiệu quả của thuốc này rất lợi hại. Ánh mắt anh lạnh đi vài phần, cup mắt nhìn cô gái đang nằm ở trên giường. Lật Manh nằm ngang, đầu ngón chân xinh đẹp tình tứ lộ ra ngoài chăn, lông mi dày rũ xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn như búp bê, bờ môi đỏ tươi xinh xắn. Đẹp như một chiếc bánh anh đào!

Tần Quy Vân chăm chú nhìn Lật Manh một lúc lâu, hô hấp nóng lên mấy phần, môi mỏng hơi mím lại. Anh nhàn nhạt cau mày, khó khăn dời mắt đi. Nhìn cô làm cái gì? Một người... điên rồ tới nỗi làm mọi thứ để cưới người mình hâm mộ, đầu óc nhất định rất ngốc. May mà ban nãy xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, không phát sinh ra việc không thể cứu vãn.

Anh vừa định quay người nhưng có chút mất lực ngồi xuống, tay vội vã chống đỡ lấy cơ thể. Kết quả, đầu ngón tay đè lên một nơi mềm mại. Thân thể anh cứng đờ, sắc mặt bắt đầu đỏ lên. Tần Quy Vân mím môi ngừng thở, muốn rút tay về. Cô gái không biết từ lúc nào đã giống như một con lười đáng yêu, nằm nhoài trên lưng anh. Trên người Lật Manh có mùi rượu nồng nàn, quanh quẩn trong không khí. Tần Quy Vân trầm mặc một lúc mới cup mắt, chậm rãi thở ra một hơi. Anh thấy đau đầu, chưa từng gặp phải tình cảnh này bao giờ. Có điều, cô uống say, dính lên người anh, chỉ là dính trên người anh như thế, vẫn là...

Đột nhiên anh nghe thấy cô gái nhẹ nhàng nói thầm điều gì, tiếng nói mềm mại, vô cùng yếu ớt. Lông mi Tần Quy Vân nhẹ buông xuống, che khuất ánh sáng nhỏ vỡ ra trong mắt, môi mỏng hơi mím lại. Ngón tay duỗi ra định kéo cô xuống cũng dừng lại. Trong im lặng, cuối cùng anh cũng nghe rõ giọng nói mềm mại ngọt ngào mang theo một tia ghét bỏ của cô gái.

"Cái gối này cứng quá a, đúng là hàng kém chất lượng ăn bớt nguyên liệu."

Tần Quy Vân trầm mặc. Rất lâu sau, môi mỏng đang mím chặt, chậm rãi nâng lên.

"A". Anh nhanh chóng đưa tay cầm lấy đầu ngón tay của Lật Manh, kéo ra, đứng dậy đi ra ngoài. Đi được nửa đường, anh quay lại lần nữa. Anh lạnh lùng đứng bên giường, đôi mắt chăm chú nhìn khuôn mặt đang ngủ say sưa của cô. Một lát sau, Tần Quy Vân đột nhiên đưa tay cởi quần áo trên người rồi nằm lên giường, kéo chăn đắp.

Phòng này là phòng anh thuê nên đây mới là chỗ anh ngủ. Làm gì có đạo lý chủ nhân lại bị kẻ trộm đánh đuổi. Nghĩ đến đây, người đàn ông mím chặt môi mỏng, lông mi đẹp để buông xuống định cứ như vậy mà ngủ. Kết quả cô gái bên cạnh chọt dựa vào, vô cùng mềm mại. Thân thể anh cứng đờ, mắt vừa nhìn xuống đã thấy Lật Manh nghiêng người rúc vào lòng anh, quần áo lệch đi, lộ ra làn da trắng nõn tình tứ dưới cổ. Tần Quy Vân lạnh lùng nhìn một lát, bất đắc dĩ đưa mắt dời đi, che người Lật Manh lại. Sau đó, khuôn mặt anh không khỏi nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Sáng quá, ngủ không được, cô gái bên cạnh lại chen vào đây. Tại Tần Quy Vân đỏ lên, thân thể cứng đờ. Quá mềm mại. Ngủ không được.

Be: Ủa rồi còn thuốc???

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Anh đế, li hôn đi (7)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Mạc Kỳ Nguyệt

Beta: LoBe

Khi Lật Manh tỉnh dậy, đầu óc trống rỗng, đau như muốn nứt ra. Đôi mắt cô vô hồn, ngồi dậy với khuôn mặt đại ra. Tối qua cô đã làm cái gì? Lật Manh đưa tay xoa xoa mặt, người mệt mỏi trống rỗng nhìn lên trần nhà, rồi lại nhìn xung quanh một chút. Aiza... Tất cả những thứ được bày biện trong phòng tổng thống khiến Lật Manh bắt đầu khôi phục lý trí.

Tối hôm qua, sau khi kéo nam chủ vào phòng, cô liền đi vào phòng tắm chờ tình tiết trong câu chuyện diễn ra. Thế rồi cô phát hiện mình say rượu, sau khi rửa mặt...

Đuôi lông mày Lật Manh nhú chặt, nam chủ đâu rồi? Trong phòng chỉ có một mình cô, ừ, hẳn là đi rồi. Đi... tới phòng nữ chủ rồi.

Lật Manh thở phào nhẹ nhõm. Mở đầu tốt thế này, nói chung cũng đúng với nội dung vở kịch. gương mặt cô ngây ngô, im lặng gờ tay hình chữ V thẳng lợi ở trong lòng. Ừ, vậy là có điểm rồi, há há.

Kết quả không như mong đợi. Cửa phòng tắm mở ra, hơi nước mờ mờ từ trong phòng tắm bay ra cùng với một bóng người mảnh khảnh. Bên ngoài cửa

sổ khép hờ, ánh sáng buổi sớm chiếu vào, chiếu sáng khuôn mặt đẹp đẽ của người đàn ông. Đuôi mắt anh hơi cong lên, con ngươi lạnh đậm lướt qua cô gái đang thờ người trên giường rồi đi đến nhặt quần áo dưới nền nhà như không có chuyện gì. Khi cúi xuống, áo tắm trên người anh rơi lỏng ra, mở ra phân nửa, để lộ đường viền của xương quai xanh và một dải da thịt trắng trẻo. Nam nhân hờ hững quay lưng lại, trực tiếp cời thắt lưng áo tắm ra. Áo choàng rơi xuống đất, lộ ra thân thể thanh niên đẹp đẽ.

Lật Manh: "..."

LoBe: "... " Ừ, cái này người ta muốn xem ảnh cơ, không thích đọc chữ đâu.

Lật Manh lặng lẽ đưa tay che mắt mình lại. Thấy thứ không nên thấy làm con mắt nóng lên. Nam nhân tùy ý mặc quần dài màu đen, áo sơ mi trắng. Anh cúi người lấy đồng hồ ở trên bàn ngủ, đeo lên cổ tay trái, liếc mắt nhìn thời gian. Người đại diện đã thông báo trước. Ngày hôm nay anh còn mấy cái thông cáo và tham dự buổi họp báo tuyên truyền bộ phim điện ảnh.

Tần Quy Vân cởi chiếc áo vest khoác bên ngoài, hơi nhăn, nhưng không thành vấn đề. Ở công ty có một phòng thay quần áo, đổi sang một bộ khác không có gì khó. Anh mặc quần áo, ánh mắt im lặng dừng trên người của cô gái đang ngồi trên giường. Cô có vẻ hơi lú lẫn, hai tay che mắt, quần chần, tóc rối xõa lộn xộn trên người. Vì mắt bị che đi nên đôi môi đỏ búng của cô lại càng nổi bật hơn. Ánh mắt anh dừng ở bờ môi cô một chút mới nhàn nhạt dời đi.

Anh đi đến bên giường, vừa cúi xuống định lấy cái gì, chợt nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của cô gái:

"Tôi hôm qua, chúng ta đã làm gì vậy?"

Động tác của Tần Quy Vân dừng một chút, hạ mắt xuống trầm lặng một lúc, đột ngột đưa tay nắm nhẹ ngón tay của cô, từ từ kéo ra khỏi mắt. Lật Manh sững sờ. Người đàn ông vô cùng anh tuấn trước mắt lười biếng mở miệng:

"Dịch sang bên một chút."

Cô nghi hoặc nhìn anh rồi thoáng chuyển vị trí. Anh đưa tay, không nhanh không chậm lấy ra một cái caravat nhẵn nhúm màu xám từ chỗ ngủ của cô. Về mặt Tần Quy Vân lạnh nhạt, tùy ý vắt cravat lên cánh tay rồi đứng dậy, con ngươi lạnh lạnh, giọng nói bình tĩnh:

"Gọi bữa sáng rồi, nhớ ăn."

Lật Manh cảm thấy mình cần phải làm gì đó dù hoàn cảnh bây giờ làm cho cô cảm thấy làm gì cũng đều vô dụng. Thế nhưng, phải đấu tranh trước khi chết là tất yếu. Khuôn mặt cô không cảm xúc, khó khăn gạt gạt môi:

"Chúng ta..." XXX hả?

Giường chiếu lộn xộn này, quần áo đầy sàn nhà này... Chết tiệt! Tại sao nam chính vẫn còn ở trong căn phòng này?

Tần Quy Vân vốn dĩ đã muốn đi, nghe câu hỏi khô khốc gượng gạo của cô, anh im lặng một lúc, đột nhiên quay người lại. Anh nghiêng người xuống. Thân thể vừa tắm mang theo mùi vị sạch sẽ tươi mát, đôi mắt anh đảo đa tình lại lạnh nhạt khẽ nheo lại. Âm thanh của anh trầm khàn, lười biếng trên chốc bên tai cô:

"Tôi hôm qua, cô làm đau tôi."

Nói xong, anh đứng dậy lùi lại, trực tiếp đi ra ngoài như chưa có chuyện gì xảy ra.

Be: Lúc tôi lướt truyện full, tự dưng thấy cái này. ^^ À lịch bảo chính là chủ nhật tuần này, bảo 5 chương nhé.

□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Ảnh đế, li hôn đi (8)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Di Hoàn Nguyệt

Beta: LoBe

Lật Manh mặc một bộ váy xòe, lúc này cô đang nhìn chăm chăm vào điện thoại. Chuông điện thoại vẫn đang reo. Lật Manh cau mày khó chịu, nhưng cuối cùng vẫn ấn vào màn hình, tiếp cuộc gọi, tùy ý trả lời.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của một người đàn ông xa lạ:

"Lật Tiểu Manh, cô chết ở đâu rồi? Cô nghĩ muốn tiến vào giới giải trí dễ dàng lắm sao? Khó khăn lắm cô mới có cơ hội thử vai nữ phụ, cô lại đến trễ? Bây giờ cô đang ở đâu?"

Lật Manh có chút không thích ứng được, một người đàn ông lại có giọng nói chua ngoa như thế, quả thật... Lật Manh bắt đầu xoa xoa lỗ tai, nói:

"Ồ khách sạn".

Bên kia dường như muốn nổ tung:

"Tại sao lại ở trong khách sạn, đêm qua cô đã làm gì?"

Lật Manh lục lại kí ức. Trước khi được Tần gia gia tìm thấy nguyên thân đã gặp được người đại diện, lúc ấy Lật Manh mới rời khỏi cô nhi viện, liều mạng phỏng vấn rồi gia nhập showbiz. Dù sao giới giải trí có vẻ ngoài ngăn nắp đẹp đẽ như thế, vô cùng có sức hấp dẫn tới những cô gái muốn đổi đời.

Nữ chính tiến vào giới giải trí vẫn luôn cố gắng, với mộng tưởng tuy nơi này có nhiều mặt tối nhưng chỉ giữ vững lập trường, giữ thân trong sáng, thì sẽ là đoá sen trong đầm, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Nữ phụ ác độc tiến vào giới giải trí tất nhiên là muốn làm giàu, hám hư vinh và mơ ước nam chính. Hay, công việc thường ngày của cô luôn là như thế này, vô cùng tẻ nhạt.

Di động lại rung lên, số gọi đến là của người đại diện Tổ Tạ Tạ, Lật Manh nghĩ bản thân cũng nên có một chút lễ phép, cô hơi trầm mặt, một lúc sau mới trả lời:

"Đại khái là... Tôi đã ngủ với một người".

Di động bên kia một mảnh im lặng, sau đó Tổ Tạ Tạ mới run run hỏi:

"Cô đã ngủ với ai?"

Lật Manh ngập ngừng, một lát sau cũng lựa chọn ăn ngay nói thật:

"Là Tần Quy Vân".

Tổ Tạ Tạ: "..."

LoBe: "..."
Ừ, NGỮ:>>> Các khả ái thấy thịt mấy chương trước ngon không?

Sau đó, trong di động vang lên tiếng cười nhạo:

"Tần ảnh đế có ngủ cũng sẽ ngủ cùng tôi, không đến lượt cô. Tôi biết cô đối với Tần ảnh đế si tâm vọng tưởng, mỗi ngày đều gọi người ta là lão công nhưng cũng đừng ảo tưởng đến mức như vậy".

Lật Manh duỗi tay sờ sờ cổ, cảm thấy sau gáy ả ả đau, cô tùy ý nói:

"Ừ, anh ấy là chồng tôi".

Cô là một nữ phụ ác độc, đương nhiên phải khoe khoang rồi. Đây cũng là một trong những lý do khiến nam chính ghét chán ghét nguyên chủ, sau đó, chuyện đính hôn cứ như thế bị loại trừ.

Kết quả là pháo hôi mỗi ngày đều đi khoe khoang khắp nơi rằng hai người sẽ kết hôn, như vậy, vị Tần ảnh đế kia không tức giận mới là lạ.

Tổ Tạ Tạ như nghe phải chuyện hài hước, cười rất to, âm thanh phát ra vô cùng lớn, không thềm đề bụng, sau đó nghiêm túc lại:

"Được, được, cô còn muốn đóng phim nữa hay không, nếu muốn thì nhanh lên tới công ty thử vai đi".

Lật Manh đối với thái độ của Tổ Tạ Tạ cũng không tức giận, bởi vì đây chính là phản ứng bình thường, nữ phụ ác độc mỗi ngày đều khoe khoang bản thân là vị hôn phu của nam chính, nếu bây giờ có chia ra giấy chứng nhận kết hôn thì cũng sẽ bị cười khẩy mà thôi.

Cho nên khi nghe được người đại diện cười nhạo, cô cũng chỉ thờ dài một hơi. Cốt truyện cuối cùng cũng trở lại đúng hướng, cô im lặng thu thập đồ đạc, sau đó mới bình tĩnh đi thử vai.

Đêm hôm qua, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lật Manh không thể nhớ ra được. Nhớ lại câu nói của anh đế, làm anh bị tổn thương... có ý gì?

Khi Lật Manh đang ngồi trên ghế chờ ngoài cửa phòng thử vai, cô lặng lẽ rút điện thoại ra tìm kiếm một chút thông tin trên các diễn đàn. Lật Manh click mở một vài trang web tư vấn tình cảm, sau đó vào ô tìm kiếm nhập từ khóa, tìm kiếm các bài đăng liên quan đến "tổn thương".

Sau một thời gian đọc, cô chỉ thấy mấy bài viết về

Đêm qua chồng đã làm tôi tổn thương>>>

>

>

>....

Lật Manh không nói lên lời nhưng vẫn kiên trì cúi đầu đọc tiếp, cuối cùng cô nhìn thấy bài đăng của một người đàn ông với tiêu đề >

Cái quái gì thế?

Sau khi đọc xong, trong đầu Lật Manh là một mảnh mịt mờ không hiểu. Diễn đàn tình cảm, không chỉ có nam và nữ, mà còn có nam... khụ khụ...

Đột nhiên, phần mềm bảo mật trên màn hình điện thoại nhắc nhở Lật Manh rằng trang web cô đang xem có thông tin không an toàn nên đã tự động bị chặn. Lật Manh nhìn chăm chăm trang web bị chặn một lúc lâu, cuối cùng im lặng đóng nó lại.

Chà, sự tình vẫn còn chưa rõ, tối hôm qua cô có thể đã làm gì đó với nam chủ rồi. Say rượu là sai lầm. Người xưa nói quả không sai bao giờ.

Chi tiết của cốt truyện đã lệch khỏi quỹ đạo, vì vậy cô chỉ có thể biến hóa theo sự thay đổi của thế giới này.

—

Be: Tối nay sẽ có 1 chương bù hôm qua. Huhu, hôm qua chỗ ta mưa to quá, đang định beta thì mất điện.

Có chết ta cũng không thừa nhận là do hôm qua chơi game thâu đêm đâu. *che mặt*

□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Anh đế, li hôn đi (9)

Edit: Mạc Kỳ Nguyệt

Beta: LoBe

—

Đến lượt Lật Manh thử vai, cô đi vào liền nhìn thấy đạo diễn, nhà sản xuất và nhà đầu tư đều ở đây.

Đối với diễn xuất, Lật Manh là người từng trải, cảm thấy bản thân mình cũng có chút trưởng thành. Vì vậy, khi đạo diễn nói:

"Thể hiện vẻ mặt cao hứng", khuôn mặt Lật Manh tự tin và vô cảm.

Đạo diễn: "Thể hiện vẻ mặt thương tâm khi người thân qua đời.", khuôn mặt Lật Manh bi thương mà đơ cứng.

Đạo diễn: "... Cô thể hiện vẻ mặt phần nộ khi bị người ta tát."

Lật Manh cố gắng suy nghĩ cảm xúc phần nộ một lát rồi đột nhiên bước dài lên phía trước, duỗi bàn tay non mềm nhỏ nhắn, mạnh mẽ vỗ lên mặt bàn. Sau đó, cô dùng sức mím môi, hai lúm đồng tiền nhỏ lộ ra, đôi mắt xinh đẹp cố gắng tròn tròn hơn giống như con mèo mẹ thất bại trong việc xin thức ăn, khuôn mặt nghiêm túc, từng chữ từng chữ nói ra như bị mắc kẹt:

"Đánh người, là vi phạm pháp luật."

Phần nộ không có phần nộ, dữ dội không có dữ dội. Thể hiện thật không tốt! Đạo diễn và các giám khảo theo dõi: "....."

Cuối cùng, đạo diễn đành thở dài, về mặt không ngừng đấu tranh:

"Cô diễn rất khá, trở về chờ thông báo."

Lật Manh cũng không bất ngờ. Nguyên thân rất có năng lực diễn xuất, nếu không thì đã không thể lừa gạt xoay đầu óc Tần lão gia như chong chóng, hăm hại nam nữ chính nhiều lần như vậy. Xem ra kỹ thuật của cô, trải qua mài giũa đã trở nên tốt hơn nhiều.

Sau khi Lật Manh đi, đạo diễn lập tức lấy thuốc trợ tim hiệu quả nhanh, những người bên cạnh lập tức khuyên giải:

"Nhà đầu tư yêu cầu đưa vào, cho diễn nhân vật làm bình hoa di động là được."

Đạo diễn nghĩ đến việc Tần lão gia từ gọi điện thoại, yêu cầu đưa Lật Manh vào đoàn phim, hôm nay còn đi lướt qua. Đạo diễn im lặng khóc thầm:

"Ngày cả làm bình hoa, cô ta cũng diễn không đạt."

Nếu làm như vậy, thật là si nhục bình hoa.

Lật Manh đi ra ngoài, nhìn thấy có thêm hai số điện thoại xuất hiện trên điện thoại. Một là Tổ Tạ Tạ, đoán chừng là hỏi chuyện thử vai. Cô đã gửi Wechat cho anh ta nói rằng buổi thử vai diễn ra thuận lợi. Cô không muốn gọi điện thoại bởi vì giọng nói của người đại diện này quá ồn ào, nghe cứ như 5000 con vịt kêu cạc cạc.

Còn số điện thoại còn lại, Lật Manh tùy ý gọi lại, có thể là cuộc gọi bán hàng a. Bây giờ đang chán, cùng nhân viên bán hàng tán gẫu chuyện buồn bán cũng có thể giết thời gian, nhưng gọi một lúc lâu mới bắt máy. Cô vừa muốn tắt điện thoại, bên kia liền truyền đến âm thanh lạnh lạnh.

"A lô."

Lật Manh ngẩn người. Âm thanh này thật êm tai, lại còn rất quen. Bên kia im lặng một lúc, giọng nói miễn cưỡng mang theo vài tia khăn khăn:

"Lật Manh?"

Lật Manh lập tức bước vào trạng thái sẵn sàng cảnh giới, vai nữ phụ khởi động. Cô cau mày suy nghĩ một hồi, thử gọi:

"Anh Vân."

Kiểu gọi đáng ghét này là nữ phụ độc ác diễn thêm vào. Đương nhiên Tần Quy Vân sẽ không đáp lại. Dù sao chỉ cần nghe là thấy buồn nôn rồi, cô gọi cũng thấy ngượng. Phía bên kia điện thoại di động hồi lâu không có ai trả lời. Khuôn mặt Lật Manh không có cảm xúc. Lẽ thường, ai nghe cách gọi như vậy lại không nôn ra một cái. Cuối cùng, ở đầu dây bên kia, giọng nói của người đàn ông cũng nhẹ đi mấy phần:

"Ông gọi cô về nhà ăn bữa cơm".

Lật Manh thật sự bất ngờ. Tính tình nam chủ này thật sự rất tốt, không trực tiếp cúp điện thoại, lại còn có thể nói chuyện bình thường. Người nam chính này, là một nam chủ tốt.

Về mặt cô ngây ngô, cố gắng nặn ra giọng nói yếu ớt:

"Được, anh Vân."

Bên kia im lặng lần thứ hai, ngay khi Lật Manh cho rằng đối phương đã chán ghét muốn cúp máy, chợt nghe một tiếng nhàn nhạt truyền đến từ đầu dây bên kia:

"Ừ"

Lật Manh: "?"

Nhưng cô chưa kịp phản ứng gì, đầu dây bên kia đã cúp máy.

Lật Manh nhíu mày. Vừa nãy, nam chủ đáp lại cô? Cô gọi anh là anh Vân, anh ừ? Nghĩ như vậy, Lật Manh chạm vào cánh tay đang nổi da gà của mình, cảm thấy bản thân chắc chắn đã bị ảo giác thính giác.

Vừa cúp điện thoại, Tần Quy Vân lạnh lùng rũ mắt. Anh khẽ nghiêng mặt, đường nét hoàn hảo của nửa khuôn mặt bị che khuất trong bóng tối, càng làm nổi bật làn da trắng trẻo. Phía sau chợt truyền đến giọng nói của người đại diện:

"Tần thiếu, nhiếp ảnh gia đến rồi."

Chụp một bộ ảnh mặc âu phục làm trang bìa của tuần san niên kỉ quốc tế. Long mi đẹp đẽ của Tần Quy Vân run run, bỏ điện thoại vào túi áo như chưa có chuyện gì xảy ra, tùy ý quay người đi ra ngoài.

Khi anh vừa ra đến cửa, vừa vận được ánh sáng chiếu vào, người đại diện đi sau lưng, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy bên dưới mái tóc rối màu đen lộ ra vành tai hơi đỏ. Hắn nghĩ mình hoa mắt, không suy nghĩ nhiều.

Be: Đồ tai?...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Ảnh đế, li hôn đi (10)

Edit: Mạc Kỳ Nguyệt

Beta: LoBe

Lật Manh là một người vừa mới kí hợp đồng với một công ty quản lý hạng ba, không có gì khác ngoài thời gian. Vì vậy, sau khi cô thử vai, không có việc gì làm bèn lấy điện thoại di động mua một ly trà sữa rồi cầm uống với khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc gì, đi đến biệt thự Tàn gia. Biệt thự cách trung tâm thành phố 2 tiếng đi bộ. Nếu đi xe hơi thì chỉ cần một lúc là đến. Nhưng đến nơi đó làm gì? Nói chuyện phiếm? Hay là ngồi chơi? Cách tốt nhất là đến trước giờ cơm 1 phút. Như vậy thì ngồi xuống là ăn, không cần đối phó với những người và việc không cần thiết. Vì lẽ đó, cô chậm rãi bước đi, tới biệt thự thời gian cũng vừa vặn đúng thời gian.

Khi uống trà sữa, trong đầu Lật Manh hiện ra nội dung của cuốn sách quy tắc từ trong không gian mà không biểu lộ cảm xúc gì. Hiện tại bản thân là một người mới, tay nghề còn non, có quá nhiều việc cần phải ghi nhớ. Hơn nữa Lật Manh là một lính mới còn nợ điểm, cô không thể không cam chịu. Cần chịu cực khổ, làm việc đến nơi đến chốn, tận lực chuyên nghiệp không được phép buông bỏ, dù phải bỏ hết tôn nghiêm tự trọng để tranh cướp như kẻ ăn mày thì cũng phải chịu.

Lật Manh chậm rãi tiếp thu những kiến thức trong sách, nghiêm túc hút ống hút, chăm chú nhìn từng dòng quy tắc tích hợp. Chà, Vì sợ kí chủ mệt mỏi. Chỉ cần không phải là một chi tiết quan trọng của cốt truyện, hoặc gặp phải nhân vật quan trọng trong cốt truyện, kí chủ không cần duy trì thiết lập tính cách nhân vật. Cái này tốt. Có trời mới biết cô vì duy trì tính cách của nguyên thân mà đã phải nỗ lực như nào. Vì vậy, cô nghỉ ngơi một chút.

Vai nữ phụ có quỹ đạo sống nham hiểm, đi một lúc có thể thu được ít điểm độc ác. Đường đời nham hiểm là cái quỹ gì? Nhìn chú thích một chút, à, nguyên thân chính là trẻ mồ côi. Có thể trong bối cảnh mồ côi như vậy "Lật Manh" đã trở thành nữ phụ độc ác trong vở kịch. Một đứa trẻ mồ côi tại sao lại đi đến con đường ác độc này?

Lão viện trưởng hành hạ, bị các bạn trong cô nhi viện cô lập, đánh đập?

Lật trang kế tiếp, đã hiểu. Vì muốn cho người hâm mộ của cô biết cô là một tiểu thiên sứ khả ái và lương thiện nên nữ phụ ác độc thường xuyên tới viện mồ côi, thăm các em nhỏ, quyên tiền.

Mà thôi, đằng nào sau này nam chính sẽ vạch trần cô ta chỉ diễn trò. Những việc thiện này không hề có một chút thành tâm, khiến cho "Lật Manh" ngã vào vũng bùn của sự nổi tiếng. Hoàn thành quyển sách giáo khoa về những việc làm khiến một kẻ đề tiện (vai nữ phụ ác độc) mất mặt.

Lật Manh im lặng ghi nhớ trong lòng nội dung của vở kịch này, muốn nắm chắc thì phải thường xuyên đọc lại cốt truyện. Trọng điểm là làm từ thiện, quyên tiền.

Bởi vì chứa cả nội dung cuốn sách trong đầu nên Lật Manh cảm thấy đau đầu, không tiếp tục xem nữa. Trà sữa trong tay cô cũng vừa uống xong, liền bỏ vào thùng rác. Nhìn thấy poster quảng cáo của Tàn Quy Vân ở trên tường, cô liền bóc xuống, dán vào bên cạnh thùng rác.

Lật Manh nắm một góc. Đây là poster quảng cáo phim điện ảnh của Tàn ảnh đế. Bối cảnh của tấm poster là rừng trúc, ảnh đế mặc một thân trường bào đẹp đẽ trẻ trung, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua đàn cô, những chiếc lá nhỏ rơi xuống. Giữa ánh sáng xanh biếc, đôi môi mỏng màu đỏ của nam nhân khẽ cong lên, tựa tiểu phi tiểu, ánh mắt lưu chuyển làm kinh diễm chúng sinh.

Khuôn mặt Lật Manh không biểu cảm gì, không hề gợn sóng nhìn một lúc rồi cuộn lại, định nhét vào trong thùng rác. Xả rác bừa bãi là không tốt. Tuy nhiên, tấm poster hơi lớn, thùng rác lại nhỏ, nếu như cứ cố cho vào thì hơi khó. Cô vừa định ném xuống đất giẫm một cái rồi gấp lại vứt đi thì một chiếc xe ô tô màu đen đã dừng ở bên cạnh. Lật Manh đã không chú ý đến. Khi cửa kính ghế trước mở ra, khuôn mặt của một ông chú xuất hiện:

"Cô lên xe đi, tôi đưa cô về nhà."

Lật Manh một tay cầm ly trà sữa trống rỗng, một tay cầm poster quảng cáo, nhìn ông chú xa lạ này. Không có tư liệu trong ký ức. Ủ, người lạ, không có ý tốt. Cô thờ ơ ném ly trà sữa, định đi tới cho ông chú lĩnh hậu quả đau đớn khi dụ dỗ người khác thì từ hàng ghế sau truyền đến một giọng nói trầm

thấp bình tĩnh:

"Lên xe, ông đang chờ."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Ảnh đế, li hôn đi (11)

Edit: Mạc Kỳ Nguyệt

Beta: LoBe

Bước chân Lật Manh cứng đờ, nhanh chóng phản ứng quay đầu nhìn. Sau khi cửa xe mở ra được một nửa, bên trong xuất hiện bàn tay thon dài trắng trẻo, chạm nhẹ vào trên cửa xe. Người đàn ông ngồi ở ghế sau nghiêng người chống cửa, khuôn mặt tỉnh xảo lạnh lạnh, đôi mắt sâu, dung mạo đẹp đẽ tỉnh tể so với bức ảnh in trên poster lại càng khiến người chần động hơn.

Lật Manh nghĩ đến thiết lập nhân vật của mình: fan cuồng nhiệt của ảnh đế, fan nảo nảo, người vợ đáng ghét được gả cho anh ta.

Cô ôm poster quảng cáo, không nói hai lời liền lên xe, dùng sức chen vào chỗ ngồi của ảnh đế đại nhân, ngồi xuống không chút khách khí. Người đàn ông bị cô gái chen vào ngừng lại một lát, trầm mặc vài giây rồi tao nhã điều chỉnh tư thế ngồi, nhường chỗ cho cô. Nét mặt Lật Manh lộ ra vẻ ngạc nhiên cứng nhắc:

"Anh Vân, anh cố ý đến đón em sao? Em thật sự rất vui."

Mấy lời này: không biết ngượng lại thiếu não, cảm giác tác giả viết ra loại lời thoại này đầu óc bị tang thi gặm mất rồi!

Người đàn ông điều chỉnh tư thế ngồi, đưa tay tùy ý kéo cổ tay áo, nghe được lời của cô, động tác dừng lại một giây. Anh cụp mắt, lông mi nhỏ dài che giấu con ngươi thâm thúy sâu xa, mái tóc rối màu đen có vài sợi xõa xuống một bên gò má trắng nõn, mang đến cảm giác uể oải lười biếng.

Lật Manh nhếch mép cười, thấy anh không trả lời, có lẽ là bị lời nói của mình làm cho buồn nôn rồi. Lật Manh cũng không làm khó nam chủ, lập tức ngồi khôi phục khuôn mặt bình thường, cười cũng khó khăn.

Hai con người xa lạ ngồi một chỗ, còn phải giả vờ đã quen thuộc. Mùi vị đó ai nếm trải mới biết. Thế nhưng, cô trêu chọc anh như vậy, nam chủ nhất định rất chán ghét. Hơn nữa, tối hôm qua Lật Manh say rượu, bắt anh phải làm ra những việc không thể miêu tả được, nam chủ đối với cô hẳn là sôi sục sát ý.

Trong lòng Lật Manh đang dùng ngón tay tính nhẩm thấy bản thân mình thiếu điểm rất nhiều, lại nghe âm thanh trầm thấp lạnh lạnh của người đàn ông bên cạnh:

"Muốn kí tên sao?"

Lật Manh mù mờ: "Hả?", nhìn thấy con ngươi Tần Quy Vân nhàn nhạt, thờ ơ đưa tay giữ poster quảng cáo mà cô đang ôm trên đầu gối.

Lật Manh cuối cùng cũng nhớ tới thứ trong lòng ngực mình, đồ bỏ đi định vứt vào thùng rác lại nhặt về. Cô mím mím môi, kí tên không thể ăn cũng không thể uống, không muốn. Thế nhưng... thiết lập nhân vật nhất định phải thế. Lật Manh lập tức gật đầu.

Thấy cô giống con gà mổ thóc như vậy, con ngươi Tần Quy Vân càng sâu. Anh lấy bút máy ra, nghiêng người, tay trái chống một bên chân cô, tay phải kí xuống poster trên đùi cô. Hơi thở của anh mát lạnh, mang theo một chút mạnh mẽ phảng phất quanh đây khiến thân thể Lật Manh cứng đờ. Anh chậm chạp kí tên, không hề biết tư thế này chẳng khác gì mang cô gái ôm vào trong lòng ngực mình.

Ký tên xong, Tần Quy Vân thông thả trở lại chỗ ngồi. Khi anh cất cây bút đi, nghe thấy cô thờ ơ nhả ra một hơi, ánh mắt lãnh đạm dừng lại trên môi cô. Đôi môi vừa uống trà sữa có chút ướt át, đỏ bừng như quả anh đào trên bánh ga tô. Tần Quy Vân im lặng một hồi mới dời ánh mắt.

Dọc đường, cả hai không nói chuyện. Lật Manh ngơ ngác ôm poster quảng cáo, đếm thời gian và cùng Tần Quy Vân ngồi trên xe. Quá khó chịu! Không có trong nội dung của tiểu thuyết, cũng không biết cùng nam chính ở chung sẽ phải làm những gì.

Có vẻ như vai nữ phụ độc ác cũng có thể tách khỏi nội dung bình thường của vở kịch một chút. Ví dụ, lúc ngồi trên xe, nhào vào lòng ngực của nam chủ, bị anh ta ném ra khỏi xe.

Lật Manh trộm nhìn người đàn ông bên cạnh, thấy anh ta cả người mặc tây trang màu đen, tao nhã cầm dục, khuôn mặt anh tuấn yên lặng khác thường.

Bỏ đi, nhào đến như thế, quá mất tự nhiên. Lật Manh không cảm xúc nghĩ, nhất định sẽ bị đánh a.

Lông mi của anh đột nhiên run lên, chuyển con ngươi hướng về ánh mắt của cô. Cô nhanh chóng chuyển mắt đi chỗ khác, vờ như không có gì.

Xe tiến vào biệt thự Tần gia. Khi dừng lại, Lật Manh vừa định đưa tay mở cửa liền cảm thấy đỉnh đầu được một cái bóng bao phủ. Người đàn ông phía sau đã đưa tay mở cửa xe, ngực anh chạm vào tấm lưng mỏng manh của cô. Đụng chạm ấm áp mang đến cảm giác tê dại. Lật Manh nhú mày, anh cũng đã rời khỏi giống như vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn. Cô không suy nghĩ nhiều, khom lưng xuống xe. Người đàn ông phía sau chợt nhẹ nhàng nói:

"Sau này muốn kí tên hay poster quảng cáo, tìm tôi là được."

Lật Manh quay đầu lại nhìn anh một cái, chỉ thấy ánh mắt Tần Quy Vân hờ hững, có một chút lười biếng tựa như cười như không, "Không cần lấy trộm trên tường."

Lật Manh: "... Ba chấm.

—

Tần Quy Vân: Em cứ nhào thẳng vào người tôi này, tôi không ngại.

Lật Manh: Được ích gì?

Tần Quy Vân: Được tôi yêu thương cung chiều.

Lật Manh: Yêu thương cung chiều cũng không phải tiền, cũng chẳng phải đồ ăn, không thêm.

[Vợ tôi thích tiền thích đồ ăn hơn tôi, phải làm sao? Online chờ gấp.]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Ảnh đế, li hôn đi (12)

Edit: Mạc Kỳ Nguyệt

Beta: LoBe

—

Tiến vào biệt thự, người hầu đã dọn xong bữa tối. Về mặt Tần Quy Vân lãnh đạm, cởi áo khoác ra, quản gia lập tức tiến lại nhận lấy. Anh đưa tay kéo cravat màu xám, phong thái tao nhã, đôi mắt đen lạnh nhạt khẽ lướt qua phòng khách nhưng không nhìn thấy Tần lão gia. Quản gia nói:

"Lão gia hẹn bạn đánh cờ đi câu cá."

Tần Quy Vân bình tĩnh hạ mắt xuống, trong lòng chợt sáng tỏ. Anh nghiêng đầu nhìn Lật Manh. Ánh mắt trời xuyên qua mái hiên tạo nên mảng sáng trước cửa có chút mờ ảo ấm áp. Mái tóc dài dày của cô gái buông xuống hai vai, uốn xoắn nhưng độ cong vừa phải rất đẹp.

Ánh sáng ấm áp chiếu vào con ngươi trong suốt, vừa thờ ơ lại vừa đáng yêu. Cô mặc quần dài đơn giản với áo phông trắng, đeo chiếc balo nhỏ, móc khóa hình gấu trúc lắc lư bên sườn ba lô.

Bắt gặp ánh mắt của anh, cô gái nhỏ vô cùng non nớt lập tức ôm chặt poster quảng cáo, tiến lên phía trước vài bước. Tần Quy Vân thu hồi ánh mắt như không có chuyện gì xảy ra. Sau đó, anh không hề nói gì, tiếp tục đi về phía trước, phía sau là tiếng bước chân của cô gái. Quản gia và người hầu cũng đi theo.

"Thiếu gia, mặc dù lão gia có việc không thể trở về nhưng đã cho người chuẩn bị bữa tối cho người và thiếu phu nhân."

Tần Quy Vân im lặng, đi đến bàn ăn. Quả nhiên, trên bàn ăn có nến, hoa tươi và rượu. Lật Manh cũng nhìn thấy. Lão gia gia, vì muốn tác hợp cho nam chủ và nữ phụ độc ác, quả thực vô cùng cố gắng, mang hết thảy tế bào lãng mạn trong não đi tìm đường chết.

Bữa tối với ánh nến chói lọi theo đúng mẫu dây chuyền sản xuất này thể hiện ý tứ không thể rõ ràng hơn. Gia gia chắc chắn sẽ biết bữa tối này không thành nhưng vẫn cố sắp xếp, đúng kiểu đồng đội heo.

Nếu Lật Manh là nữ phụ ác độc thì có lẽ Tần gia gia chính là nam phụ độc ác tương xứng. Lật Manh phụ trách khuấy gió nổi mửa, Tần lão gia có trách nhiệm hò hét trợ uy. Vì vậy, Lật Manh và Tần lão gia chính xác là một phe. Lật Manh chợt cảm thấy mình không cô đơn.

Tiếp theo hẳn là nam chủ bị lừa, không tìm được ông nội và phải ăn cơm cùng nữ phụ độc ác. Là nam chủ làm sao có thể cùng nữ phụ xấu xa vui vẻ ăn cơm? Trực tiếp hất bàn rồi đi uống rượu, vô tình gặp nữ chính rồi có một đêm lăn giường.

Sau đó, tổng tài bá đạo, nhằm, ảnh để bá đạo bắt đầu yêu cô ấy. Vai nữ phụ độc ác và gia gia luân phiên ra trận gây ra các loại hiểu lầm cầu huyết, bắt đầu nội dung chính của tiểu thuyết ngược lên ngược xuống.

Về mặt Lật Manh bình tĩnh, yên lặng nắm chặt tay, trong lòng động viên tinh thần cho bản thân, muốn nỗ lực tranh thủ kiếm điểm công trạng xấu xa. Vì vậy, khi nam chủ nhìn về bàn ăn, cô lập tức nghĩ đây là cơ hội tốt.

Lật Manh do dự một chút, tiến lên vài bước. Lật Manh đi đến trước mặt Tần Quy Vân, nhận ra mình hơi thấp, tầm mắt chỉ ngang cravat của anh. Hơn nữa cô có thể nhìn thấy cravat của nam chủ được nói lỏng không ít. Áo sơ mi sạch sẽ cũng hơi mở rộng để lộ hình ảnh trắng trẻo dưới xương quai xanh.

Lật Manh liếc một chút nhưng cũng không nhìn lâu. Dù sao cô cũng là một nữ phụ xấu xa có tiết tháo, muốn nhào vào lòng nam chủ nhưng không thể thành công, muốn mơ tưởng nam chủ nhưng lại không thể có được.

Hic, tối hôm qua... là do cô uống rượu làm hỏng việc không tính. Lật Manh im lặng đem cái sai lầm kia xóa khỏi đầu. Nam chủ không nói cô không nói, khi nó là một bí mật, hãy để yên như không có chuyện này.

Sau đó, cô ngừng lên, thể hiện một khuôn mặt ái mộ... về mặt đơ rồi dùng giọng điệu yếu ớt... có chút háo hức nói:

"Anh Vân."

Tần Quy Vân cúi đầu, vừa vận thấy gương mặt anh trong con ngươi trong sáng đơn thuần của cô. Cô mím mím đôi môi nhỏ đỏ như cánh hoa, ngửi khí thẳng thắn:

"Em lừa anh tối."

Lông mi dày Tần Quy Vân rũ xuống, bình tĩnh nhìn cô. Lật Manh nỗ lực mang công lao xấu xa của gia gia cướp vào tay mình.

"Em nói ông lừa anh trở về vì em muốn cùng anh ăn tối dưới ánh nến, liền để nhà bếp chuẩn bị kỹ càng."

Sợ mình không đủ khiến người khác chán ghét, Lật Manh tăng thêm ngữ khí:

"Em là vợ anh, cùng anh ăn cơm là lẽ thường tình."

Lại là trò lừa gạt, lại là bữa tối do người đáng ghét kêu chuẩn bị, lại là thân phận người vợ mà anh không thừa nhận. Ba tầng thủ đoạn tổng hợp an toàn. Lật Manh cười vui vẻ, phản công trạng này, tới tay cô. Nam chủ mau hất đồ bàn ăn đi!

Cô cười vui vẻ ngừng đầu nhưng lại nhìn thấy con ngươi anh sâu thăm thẳm, yên lặng dừng lại trên mặt cô, một chút tức giận cũng không có. Cô ngăn người. Tần Quy Vân trầm mặc chăm chú nhìn cô một lúc, đột nhiên đưa tay, ngón tay thon dài khẽ chạm vào đỉnh đầu cô, vỗ vỗ một cách cưng chiều như vỗ chó con. Lật Manh kinh ngạc, không hiểu chuyện gì. Âm thanh của anh pha thêm mấy phần ôn nhu:

"Ăn cơm đi."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Ảnh đế, li hôn đi (13)

Edit: Nhiên Nhiên

Beta: LoBe

Nói xong, anh quay người chuẩn bị rời đi. Đột nhiên góc áo lại bị kéo lại, Tần Quy Vân dừng bước, quay mặt nhìn lại. Liền nhìn thấy đôi tay Lật Manh đang nắm lấy góc áo anh, đôi mắt trông mong nhìn, ánh mắt trong trẻo mang theo vài tia khát vọng.

Hất đồ bàn ăn đi mà aaaaaaaaaa.

Nam nhân im lặng một lúc, lông mi đột nhiên run rẩy, tựa như nghĩ đến cái gì đó, đôi môi mỏng mím lại. Đây là người đầu tiên kêu người nấu cơm chờ anh trở về, có nên ăn một chút không?

Giống như có một chút khó xử, Tần Quy Vân duỗi tay móc cổ áo nói lòng ra.

Sau đó không đợi Lật Manh phản ứng lại, Tần Quy Vân duỗi tay ra ấn nhẹ vào trán cô, nheo mắt nhanh chóng cúi đầu hôn lên môi Lật Manh một cái.

Lật Manh: "?"

Tần Quy Vân bình tĩnh rút tay lại, giọng điệu lạnh lùng: "Tốt."

Lật Manh trừng mắt cá chết nhìn anh, tốt cái gì mà tốt? Còn việc đập đồ bàn ăn thì sao?

Kết quả là anh bước về phía trước, bởi vì tay Lật Manh vẫn nắm chặt góc áo Tần Quy Vân nên cũng bị kéo theo. Nội tâm Lật Manh mông lung, hay chờ tới lúc ăn com mới đập đồ?

Kết quả Lật Manh vừa ăn com vừa lén nhìn nam chủ. Liếc mãi liền phát hiện mặt Tần Quy Vân dần đỏ lên. Tức giận? Nếu tức giận thì nâng bàn ăn lên đi.

Đừng khách sáo, cứ tự nhiên làm mưa to sóng lớn.

Đến tận lúc ăn xong, Tần Quy Vân đứng dậy giao phó vài việc cho quản gia, Lật Manh vẫn trông mắt mong chờ.

Đập đồ bàn ăn đi mà.

Kết quả sau khi nam chủ giao việc cho quản gia xong, lập tức rời đi. Khóe miệng Lật Manh giật giật, không nhịn được nuốt thêm một miếng thịt bò Kobe, nước mắt cô trào ra.

Tại sao lại không giống lễ thường, tại sao lại khác như vậy?

Thịt bò... Ăn rất ngon.

Vốn dĩ ăn com xong, Lật Manh phải biết tự giác mà rút ngay. Ra chiều không thành, vì vậy càng phải cố gắng chuẩn bị một kế hoạch càng hoàn hảo hơn. Kết quả, quản gia đi tới cười tủm tỉm:

"Phu nhân, buổi tối hôm nay hãy nghỉ tại đây."

Về mặt Lật Manh bình tĩnh cự tuyệt:

"Không..."

Quản gia nhanh chóng cướp lời:

"Không có xe, taxi cũng sẽ không tới tận đây, buổi tối ở chỗ này vô cùng heo lạnh bốn bề đều là rừng núi, còn có cả sói."

Có sói...

Lật Manh yên lặng nuốt những lời cự tuyệt xuống. Bởi vì cô cảm thấy cốt truyện có gì đó không ổn. Cũng không biết có phải là vì hệ thống không hoạt động hay không, nhiều tình tiết xảy ra không giống trong cốt truyện, sẽ có đôi khi chúng sẽ được kích hoạt khi tới gần.

Bây giờ trong đầu Lật Manh tự động xuất hiện lên cốt truyện mới.

Tình tiết hôm nay như sau.

Buổi tối nữ phụ độc ác đã cố gắng tắt đèn quuyến rũ nam chủ, nhưng lại bị nam chủ ném ra ngoài, mất hết mặt mũi. Bởi vì có sói ở bên ngoài, nên bị sói đuổi theo cắn nát móng mới có thể xuống được dưới núi cầu cứu.

Sự kiện này được viết ngay bây giờ. Nhưng cá này hình như hơi khác so với cốt truyện cũ, chẳng lẽ tác giả có bản thảo khác sao? Cảm thấy càng ngày tình tiết càng máu chó.

(Be: Bà tự nghĩ ra chứ ài nghĩ? -.-)

Logic của bản thảo vài ngàn chữ kia đều đem đi xào bông cái xanh rồi hả? Lật Manh không nhịn được phun tào trong lòng, thôi thì cứ nước tới đất chặn vậy. Lật Manh cười ha hả:

"Được thôi, anh Vân cũng ngủ ở chỗ này, tất nhiên là tôi cũng sẽ ngủ ở nơi đây rồi."

Quản gia lễ phép khom người lùi lại, sau đó xoay người rời đi. Đi đến chỗ rẽ, ông nhìn thấy thiếu gia đang dựa lưng vào tường, đôi mắt xinh đẹp hơi sụp xuống, yên lặng và bình tĩnh đến lạ.

Người quản gia cung kính nói:

"Phu nhân nghe nói có thể được ngủ lại ở đây, rất vui vẻ, còn nói có thể được ngủ cùng thiếu gia là tốt nhất."

Biểu hiện của Tần Quy Vân thờ ơ, im lặng một lúc mới xoay người rời đi. Quản gia cũng muốn rời đi, nhưng lại nghe thấy lời dặn dò của thiếu gia.

"Cho người chuẩn bị một chăn gối."

Quản gia vừa muốn gật đầu lại nghe thấy anh nói thêm, âm thanh trầm thấp hơn một chút:

"Đưa đến phòng của tôi."

Không đợi quản gia kịp phản ứng lại, bước chân Tần Quy Vân nhanh chóng biến mất khỏi ngã rẽ. Quản gia nở một nụ cười đầy thâm ý, xem ra nguyện vọng được ôm hôn từ của lão gia sắp thực hiện được rồi.

LoBe: Đang cúm nhưng hứa bảo chương nên phải cố aaaa~~~~ Còn 4 chương

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Ảnh đế, li hôn đi (14)

Edit: LoBe

Lật Manh được quản gia dẫn tới một căn phòng cuối hành lang tầng hai. Quản gia ôm chăn, Lật Manh ôm gối đầu cùng poster đi theo ông. Cửa phòng mở ra, mọi thứ bên trong được bố trí theo gam màu xám, vừa lạnh nhạt vừa tao nhã.

Sàn gỗ bóng loáng, vừa bước vào đã thấy một giá đựng đồ cổ. Căn phòng theo phong cách lãnh đạm nhưng lại mang đến cho người khác cảm giác vô cùng đẹp. Trên giá sách có rất nhiều loại sách, chủ yếu là các loại sách kinh tế lớn nhỏ.

Lật Manh tùy ý liếc mắt một cái, liền không có hứng thú dời đi. Nếu là sách y học, nghiên cứu hóa học gì đó, Lật Manh có lẽ sẽ hứng thú.

Trước khi xuyên tới vị diện này, âm thanh hệ thống không ngừng nhắc nhở: Năng lực chế tạo thuốc của cô không phù hợp với vị diện này, không được phép tùy ý chế tạo các loại thuốc nguy hiểm, nếu không sẽ bị trừ rất nhiều tích phân.

Tất cả số liệu của Lật Manh đều là -100, âm thanh hệ thống còn nhớ thương tích phân, đây đúng là bọn địa chủ không có liêm sỉ chuyên đi bóc lột vô sản.

Quản gia đặt chăn mềm mại màu hồng lên trên đệm lớn màu xám, sau đó liền rời đi. Giường hơi thấp, nhưng nhìn rất mềm mại thoải mái.

Lật Manh để gối đầu vào đầu giường, lại để ý thấy trên giường còn một bộ chăn gối nữa. Là màu xám nhạt, không có bất luận họa tiết gì, hài hòa với phong cách bày trí của căn phòng, mà thứ không hài hòa chính là chăn gối hồng nhạt Lật Manh mang tới.

Ánh mắt Lật Manh rơi xuống cái chăn nghi hoặc: Đã có chăn, tại sao quản gia lại chuẩn bị thêm? Không quan tâm lắm, Lật Manh đặt poster lên bàn ngủ. Cô nhanh chóng lấy một lọ hồ dán 5 tệ từ trong balo ra, nhanh chóng phết một lớp vào mặt trái poster. Thiết lập nhân vật là một fan nảo tàn.

Không chỉ ao ước được kí tên, mà còn phải bảo quản thật tốt. Nhưng cái này cảm rất phiền, Lật Manh có một chủ ý vô cùng hoàn hảo: Dán poster trong nhà nam chủ. Như vậy vừa có thể thể hiện ra tâm tư ác độc của cô, cô muốn làm tu hú chiếm tổ, ở lại nơi này lâu dài, lại vừa có cơ hội ném cái poster chướng mắt này đi.

Quá hoàn mỹ.

Lật Manh tự gật đầu với bản thân, ca ngợi trí thông minh của mình. Tìm một chỗ trống trên tường, Lật Manh nhón chân dán lên đó.

Dán xong rồi...

Lật Manh lấy điện thoại, cô nhớ rõ mình còn có việc trên Weibo cần xử lý. Phải chụp ảnh poster đăng lên, bảo trì thiết lập fan nảo tàn.

Vừa mở Weibo đã nhìn thấy.

Tên tài khoản —— bảo bảo của tiểu Vân đoàn.

Lật Manh: "..."

Nga, bảo bảo là xưng hô của "Lật Manh" với Tần Quy Vân.

Xưng hô này, buồn nôn.

Tiểu Vân đoàn là fans của Tần Quy Vân tự xưng.

Ừm..... Càng buồn nôn hơn phải làm sao đây?

Lật Manh mặt than cố gắng chịu đựng da gà toàn thân đang thi nhau nổi lên, giờ điện thoại chụp ảnh tấm poster.

Sau đó kéo Weibo nguyên thân, tính học cách dùng từ của "Lật Manh", tránh cho người ta tìm ra sơ hở.

Kết quả ——

"Yêu anh như trân bảo, cuộc bầu chọn nhân khí thường niên, bảo bảo nhất định sẽ thắng! Cày phiếu cày phiếu."

Lật Manh: "..."

"Bảo bảo lão công nhà ta, em yêu anh như cá yêu nước như chim yêu rừng, anh sáng hơn ngàn vạn ngôi sao ngoài kia, anh chính là ánh sáng cứu rỗi cuộc đời em, anh là thần ánh sáng, là thần ngọt ngào..."

Lật Manh yên tĩnh cầm điện thoại, ném đi. Những lời này ghê tởm muốn chết, ai thèm viết? Những lời rắc rối như này mà cũng viết ra được.

Tác giả chưa kịp sửa tính cách nữ phụ ác độc đúng không?

Lật Manh nhẫn nhịn, nhặt điện thoại, khổ sở nhặt lên giống như điện thoại vừa rơi và bồn cầu.

Tùy ý gõ mấy chữ. "Được Tần Quy Vân ký tên, ha ha."

Câu này không hề có thành ý, cũng không giống thiết lập tính cách nguyên thân. Lật Manh nghĩ nghĩ, được rồi, tôi là người chuyên nghiệp. Chịu đựng cảm giác buồn nôn, Lật Manh xóa những chữ kia, thiếu nữ yên lặng cúi đầu sau đó chậm rãi gõ một câu.

"Được lão công ký tên, haha vui quá đi"

Sau đó thêm ảnh, đăng.

Lật Manh cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, cảm giác như vừa hoàn thành nhiệm vụ gỡ bom. Cô vừa muốn tránh ra, rời khỏi vị trí đối diện tấm poster, liền nghe được âm thanh lách cách truyền tới từ cửa phòng tắm.

Lật Manh khó hiểu chớp mắt, có người? Lật Manh quay đầu nhìn lại, liền thấy nam nhân xinh đẹp, chân đi dép lê, tay cầm khăn lông lau tóc, chậm rãi đi ra từ phòng tắm. Tần Quy Vân không hề giật mình khi thấy Lật Manh ở đây, ánh mắt đậm đặc đảo qua người cô, rồi xuống tấm poster trên tường.

Poster dán xiêu vẹo, cùng căn phòng phong cách lạnh nhạt lịch sự tao nhã, không hợp chút nào.

Nhưng Tần Quy Vân chỉ nhẹ nhàng lướt qua, sau đó lại rũ mắt lau tóc. Tóc mái ẩm ướt rũ xuống, lông mi tinh xảo cong cong sụp xuống, đôi mắt đen càng thêm sâu thẳm, đôi môi mông càng thêm đỏ.

Đẹp không góc chết, lại không hề có chút nữ tính nào, ngược lại ưu nhã xinh đẹp như một tác phẩm nghệ thuật.

Bởi vì ở nhà Tần Quy Vân chỉ mặc áo ngủ rộng màu trắng, lộ ra xương quai xanh dưới cổ. Vô cớ lại có thêm mấy phần gợi cảm.

Lật Manh không biểu tình đánh giá Tần Quy Vân một lúc. Quân gia đưa cô tới phòng Tần Quy Vân, chẳng lẽ là... mưu kế của ác độc gia gia.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Ảnh đế, li hôn đi (15)

Edit: Mạc Kỳ Nguyệt

Beta: LoBe

—

Ánh mắt cô sáng lên, nghĩ đến việc ở cùng nhau, còn phải lo lắng phải làm sao để dụ dỗ nam chủ, mang tới các loại thủ đoạn nham hiểm, không hợp đạo lý soa?

Lật Manh hít sâu một cái, vén tay áo lên, định dụ dỗ ngay lập tức. Làm sao dụ dỗ... cái này... phải cởi quần áo. Cởi... quần áo. Lật Manh nhìn cánh tay mình, nếu không thì, dùng cánh tay trần này đi dụ dỗ đi. Hẳn là có thể có... điếm chứ?

Tần Quy Vân lau tóc xong, ném khăn mặt vào thùng mây bên cạnh rồi thờ ơ duỗi đầu ngón tay cái từng cúc áo. Áo ngủ quá rộng, dù đã cài hết cúc vẫn có thể nhìn thấy đường viền của xương quai xanh ẩn hiện. Con người Tần Quy Vân thâm thúy, động tác từ tốn như một bức tranh. Về mặt Lật Manh nghĩ ra, hoàn toàn không chú ý đối phương đẹp thế nào. Cô nghĩ, làm sao dụ dỗ đây?

Tần Quy Vân nhìn cô gái đang cúi đầu, không để ý mình. Tần Quy Vân mím mím môi, dùng động tác, bên trong giọng nói mang theo một tia khàn khàn mê người:

"Quần áo quần gia đã mang đến, đang để trên bàn."

Khuôn mặt Lật Manh lạnh lùng khó hiểu, không phải nam chủ nên chán ghét đuổi đánh cô sao? Chẳng lẽ là... cô vẫn chưa lộ mông?

Rốt cuộc, đây là một nam chủ mạnh mẽ, trong lòng chán ghét cô nhưng vẫn nhẫn nhịn. Cô phải làm cho hắn ghét hơn nữa mới được. Vì vậy, Lật Manh lập tức thể hiện bộ mặt thêm chảy nước miếng... về mặt cứng ngắc:

"Anh Vân, anh thật tốt."

Nhân tiện, đôi mắt lạnh nhạt của cô nhìn chăm chăm làn da mướt hồ lộ ra dưới cổ anh. Ừ, da dẻ tốt. Dùng kem dưỡng da? Lật Manh cảm thấy mình đã thể hiện xong bộ dạng thêm nhỏ dãi, sờ mũi cười ha ha hai tiếng:

"Vây em đi tắm."

Nói xong, cô bước một bước nhỏ, thực sự nhìn thấy một chiếc bàn nhỏ bên cạnh phòng tắm với một bộ áo ngủ, váy ngủ nữ. Áo lót được cuộn trong áo ngủ. Lật Manh:

"....."

Mỗi lần đọc các loại tiểu thuyết, cô luôn cảm thấy quần gia mới là nhà sư quét rác trong truyền thuyết. Tất cả mọi thứ xuất hiện, không hề logic cũng không cần logic.

Lật Manh tùy ý để balo nhỏ và điện thoại trên bàn rồi không cảm xúc ôm lấy quần áo mới. Chợt nghĩ đến điều gì, cô dừng một chút rồi quay lại nở một nụ cười rạng rỡ, đôi mắt tròn cong thành hình trăng lưỡi liềm, lúm đồng tiền ngọt ngào như đường:

"Chờ em tắm xong, cùng nhau thử cảm giác nha."

Nói xong, cô quay đầu lại, nụ cười biến thành mặt đơ đi vào phòng tắm A, cô hi vọng nam chủ có thể nhìn thấu tâm tư thêm muốn của cô, để nam chủ để phòng mực đích hiểm ác của cô. Hoàn mỹ.

Cánh cửa bị đóng lại nhiều lần, thể hiện cô là người thô lỗ không có lễ giáo. Thật là hoàn mỹ! Trên chiếc bàn nhỏ trước cửa phòng tắm, điện thoại di động được đặt tùy ý trên balo bị đập mạnh bởi cánh cửa trực tiếp từ trên balo trượt xuống. Mắt nhìn thấy nó sắp bị rơi vỡ, một bàn tay nhẹ nhàng cầm lấy. Điện thoại di động vô tình được chạm vào sáng lên. Điện thoại không khóa màn hình, hình ảnh trên weibo vẫn còn. Tần Quy Vân hạ mắt xuống, im lặng nhìn lướt qua, chợt dừng lại.

- ----Bảo bảo của tiểu Vân đoàn-----

Đầu ngón tay trắng trẻo của anh ấn lại màn hình, màn hình vẫn sáng. Bởi vì liên quan đến chuyện riêng tư của cô, anh cũng không lướt xuống, chỉ nhìn thấy cô khoe khoang poster quảng cáo. ----- Được lão công ký tên... Chồng sao? Ban đầu, Tần lão gia đã nói cô là fan của anh, Tần Quy Vân không tin lắm, chỉ cảm thấy đó chẳng qua là một người phụ nữ muốn tiến vào hào môn. Kết quả, không nghĩ tới..

Về mặt Tần Quy Vân lạnh nhạt, đặt điện thoại di động vào balo rồi thờ phào nhẹ nhõm đi về giường, lỏ tai hơi đỏ. Anh duỗi tay cầm một quyển sách dày, mở ra và nâng lên, che đi khuôn mặt đang nóng dần.

Lật Manh chiến đấu với việc tắm rửa, tóc còn không gội. Sáng sớm ra ngoài đã gội đầu, một ngày gội đầu 2 lần để cho tóc luôn không? Cô hít sâu, tiếp theo sẽ bị sói đuổi, chạy qua ba con đường. Vai nữ phụ ác độc thật khổ cực.

Nếu có thể chọn, cô sẽ không làm nữ phụ xấu xa---- muốn làm bia đỡ đạn cơ. Ở mỗi cốt truyện đều phải chết đúng không? Chiến trường a, tang thi a, bị tàn sát a. Bia đỡ đạn chỉ cần đất nước có quốc hận, thù nhà, thiên tai, thảm họa là có thể nghèo đi ăn cơm hộp, không có lời kịch gì cả. Nghĩ đến liền

thấy thoải mái.

Lật Manh từng bước từng bước đi ra, bắt đầu có chút sốt sắng. Cô quần khăn tắm, mặc nội y bên trong. Lật Manh dùng cảm mở cửa, liền nhìn thấy Tần Quy Vân đang xem sách ở trên giường. Không nói hai lời, cô dùng tốc độ không sợ chết chạy tới, đưa tay lấy quyển sách của anh ném đi. Nam nhân hình như hơi ngẩn ngơ. Lật Manh không cho mình cơ hội hối hận, dùng hai tay nâng khuôn mặt đẹp trai của Tần Quy Vân lên, chu môi hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Ảnh đế, li hôn đi (16)

Edit: Mạc Kỳ Nguyệt

Beta: LoBe

Nhất định không thể hôn thành công. Khi cô hôn, tốc độ cũng chậm lại, cho nam chủ có cơ hội làm cô mất mặt. Kết quả là môi chọt chạm tới một cảm xúc mềm mại. Cô hơi nường mày nhìn lên. Cô đã hôn rồi. Con người anh sưng lại, mặt hơi đỏ, đoán chừng là bị hai tay cô dùng sức hơi quá cào vào, khuôn mặt đại ra, lại có chút ngoan ngoãn. Lật Manh cũng sưng sờ, vội vã buông ra, đưa tay lên lau miệng. Hôn nam chủ sẽ bị trừ điểm.

Phản ứng của Tần Quy Vân dường như đã trở lại. Anh đuổi đầu ngón tay khẽ chạm vào môi mình rồi im lặng ngược mắt lên. Trong ánh mắt bình tĩnh có thêm một tia gọn sòng. Lật Manh cảm thấy có chút hi vọng. Tức rồi. Chán ghét rồi. Cô phải bị đuổi đi. Tiếp tục cố gắng, cô vừa định làm bộ nhào tới, trên người chọt thấy mát lạnh... Khăn tắm rơi xuống.

Ánh mắt Tần Quy Vân hơi chùng xuống, khẽ rơi trên đôi vai mỏng manh xinh đẹp của cô, sợi dây nhỏ siết nhẹ lên da, tạo ra một vết đỏ mơ hồ. Nội y hơi nhỏ. Cái ý nghĩ này vừa nảy lên, hô hấp của anh liền nóng bỏng, một mảng đỏ lớn từ dái tai lan xuống gáy. Sau đó, anh đứng dậy, không hề do dự cảm chân bực lấy cô gái nhỏ trước mặt. Lật Manh còn chưa tìm được khăn tắm thì người đã bị thả xuống giường.

Ảnh đế đại nhân vô cùng bình tĩnh xử lý mọi chuyện. Anh cầm khăn tắm ném vào bên trong sọt để quần áo rồi lên giường, mặt không cảm xúc, dùng một tay giữ lại con tằm bảo bối đang không an phận.

"Biết em muốn", giọng nói của anh khàn khàn đến trên người. Lật Manh gật đầu. Đúng vậy, muốn dụ dỗ anh, tức rồi sao? Tức giận thì ném cô, ném cô đi!

Anh hạ mắt nhìn cô một lát, chậm rãi thở ra một hơi, cảm thấy bầu không khí đều nóng bỏng. Sau đó, anh vươn ngón tay, động tác ôn nhu nhẹ nhàng, gỡ một cái lên trán cô:

"Ngày mai em vào đoàn phim cần cố gắng nghỉ ngơi, không thể quá mệt mỏi. Sau đó.....". Nói tới chỗ này, anh dừng lại một chút, mím mím môi, cặp mắt im lặng không mở miệng.

Lật Manh giãy giụa, ngẩng đầu lên định nói gì đó. Ảnh đế đại nhân bình tĩnh đưa tay, ấn đầu cô xuống gối, ngón tay khẽ vuốt mái tóc dài của cô.

"Đừng nghịch, ngủ ngon, ngày mai kí tên cho em."

Cuối cùng Lật Manh cũng cố gắng phát ra sự bi phẫn của mình:

"Em không muốn kí tên"

Tần Quy Vân trầm mặc, bắt đầu dĩ thờ dài một cái, giống như không có cách nào dỗ một đứa trẻ cáu kỉnh.

Giọng nói anh khàn khàn, "Vậy em muốn cái gì?"

Lật Manh vừa định mở miệng, lại nghe âm thanh nhẹ nhàng ôn nhu của nam nhân đẹp như tranh vẽ trước mặt:

"Muốn gì, cũng cho em".

Lật Manh không dám nói. Hôm nay đầu óc của ảnh đế hình như hồng rồi, chỉ sợ vừa mở miệng nói muốn thân thể của anh thì Tần Quy Vân liền... cho.

Khuôn mặt Lật Manh chờ đợi tuyệt vọng, ủy khuất nằm ở trên giường làm một con tằm không làm được gì, còn hơn bị trừ điểm. Nam chủ chắc chắn có thù oán với cô. Nhất định có. Tại sao lại không theo bình thường chứ?

Tuy rằng thương tâm nhưng bận rộn cả ngày, Lật Manh vẫn nhanh chóng ngủ thiếp đi. Tần Quy Vân nằm bên cạnh cuối cùng cũng quay mặt sang, yên

lặng nhìn cô hồi lâu rồi mới âm thầm chịu đựng đưa tay cởi nút áo ở cổ ra. Ham muốn nóng bỏng khiến anh phải đứng dậy uống một cốc nước đá. Vừa uống được một nửa, anh nghĩ đến chuyện gì liền lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cho người đại diện.

Người đại diện nhận được tin nhắn, cảm thấy yêu cầu này rất lạ. Quả nhiên, sau khi thông báo tin tức, đoàn đội fan hâm mộ và diễn đàn weibo đều bùng nổ.

"Tại sao phải đổi cách gọi a, người hâm mộ tự thấy gọi như vậy mấy năm nay vẫn tốt mà."

"Hình như là Tần thiếu yêu cầu, nói là có nguyên nhân đặc thù, không thể thay đổi."

"Tần thiếu đã lên tiếng, đều nghe theo Tần thiếu."

"Fans hâm mộ có tên gọi mới, nhanh tụ tập."

Tần thiếu là cách xưng hô của đa số người hâm mộ dành cho Tần Quy Vân vì mọi người đều biết gia nghiệp sau lưng Tần Quy Vân to lớn, là quý công tử thứ thiệt.

Tần Quy Vân ném điện thoại rồi lên giường. Sau khi nằm xuống, anh chần chừ một lúc mới chậm rãi đưa tay, đem con tằm bảo bối đang ngủ say ôm vào lòng. Ừm, rất mềm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Ảnh đế, li hôn đi (17)

Edit: Mạc Kỳ Nguyệt

Beta: LoBe

Việc đổi tên đã trở thành một tin tức hot được tìm kiếm rầm rộ trên weibo. Xếp hạng nhất là nguyên nhân dẫn đến việc ảnh đế muốn người hâm mộ thay đổi cách gọi trong nhiều năm qua. Tin thứ hai là bộ sưu tập lời tự khen của người hâm mộ. Xếp thứ ba là thông tin bộ phim điện ảnh của Tần ảnh đế sắp đóng máy. Xếp thứ tư... Mười vị trí đầu tiên, có năm cái nói về Tần Quy Vân. Đối với làng giải trí mà nói, điều này không có gì bất ngờ.

Tần Quy Vân chính là con cưng của trời. Khi còn nhỏ, vì một bộ ảnh tự chụp hình mà một lần liền nổi tiếng, trở thành tiểu minh tinh quốc dân, độ nổi tiếng quốc dân cao đến dọa người. Bộ phim điện ảnh năm mười ba tuổi đã giúp anh giành được danh hiệu ảnh đế trẻ nhất lịch sử Kim Tọa. Năm mười lăm tuổi, giá trị của bản thân đã ở tuyến đầu. Năm 18 tuổi, một bộ phim điện ảnh đã đưa anh bước ra quốc tế, tiếp tục giành được giải thưởng ảnh đế quan trọng. Năm 20 tuổi, anh dựa vào vẻ ngoài hoàn mỹ, kỹ năng diễn xuất hàng đầu và gia thế hùng hậu mà trở thành ngôi sao hiện tượng quốc gia. Người gặp người thích là thật; nhân khí đỏ rực là thật; địa vị cực kỳ cao cũng là thật. Dù sao cũng là nam chủ mà.

Lật Manh cảm điện thoại, mặt không cảm xúc nhìn chăm chăm vào top tìm kiếm trên weibo. Cô như một quả dưa muối, khuôn mặt khô héo đầy chua xót. Sáng sớm, khi cô thức dậy, Tần Quy Vân đã rời khỏi, không bị đuổi đi, không có lời nói hung dữ, không có hắt bần. Thậm chí cô cố ý dùng keo dán poster quảng cáo lên trên tường cũng không bị lấy xuống. Đôi mắt to sáng ngời của Lật Manh liền âm đạm, tâm tối như khi tắt công tắc bóng đèn.

Một điểm cũng không có. Đã vậy cô còn hôn nam chủ, bị trừ điểm. Lật Manh cảm thấy mình như một cọng cỏ nhỏ bé trong mưa phùn gió lạnh, nhỏ yếu thê thảm đáng thương. Lật Manh tắt weibo, nhắm mắt làm ngơ. Bây giờ cô nhìn thấy Tần Quy Vân liền phiền muộn. Lớn lên đẹp trai thì có tác dụng quái gì! Chỉ là một khuôn mặt không thể tăng điểm, nhìn được mà không dùng được.

Cô mở cửa phòng vệ sinh, đi tới bồn rửa tay. Bên cạnh cũng có một người đang trang điểm, chợt nghe một tiếng cười nhạo nhàn nhạt:

"Cô chính là người kia, có chút nổi tiếng trên mạng dùng quy tắc ngầm để vào đoàn phim?"

Có chút nổi tiếng trên mạng? Lật Manh lập tức nghiêm túc mở tư liệu được thiết lập. Vì tài liệu quá dài, có lúc sẽ bỏ sót. Một lúc sau, thiết lập nhân vật lại là một streamer, bán... son môi. Ngạch, nữ phụ độc ác của chúng ta cũng phải lo lắng vất vả cho cuộc sống a. Vì trông cũng khá được nên cũng có chút tiếng tăm, cũng coi như là một cửa hàng nhỏ nổi tiếng trên mạng.

Cô quay đầu, định cảm ơn người bên cạnh đã nhắc nhở thông tin cô bỏ sót, lại phát hiện đây là một đại mỹ nhân mặc một chiếc váy màu xám, dùng túi xách hàng hiệu. Ừ, nữ chính, đóa sen thâm độc trong quyển tiểu thuyết này. Đúng, quyển tiểu thuyết này xây dựng nhân vật nữ chính rất độc đáo, không có chút lương thiện nào.

Tác giả muốn cho nội dung truyện bớt nhạt nhẽo có một chút kịch tính nên chuẩn bị cho nữ phụ độc ác một nhân vật trung tâm xứng tầm để giày vò. Nữ chủ so với nữ phụ độc ác lại càng ác hơn. Ngay cả tên cũng rất có phong cách: Lãnh Linh. Cái tên này khiến cho người ta nảy sinh kích động với trang

phục lông vũ xuyên thấu.

Lãnh Linh khinh bỉ liếc nhìn cô một cái:

"Dựa vào thủ đoạn không biết xấu hổ để vào đoàn phim có cảm giác thế nào? Kim chủ của cô cũng thực sự không hề kén chọn. Mặt hàng như cô cũng có thể khiến đạo diễn mở miệng cho cô đi vào."

Lật Manh bình tĩnh nhìn cô ta. Bây giờ là cuộc quyết đấu giữa nữ phụ độc ác và nữ chính. Có vẻ như... nữ phụ xấu xa bắt đầu bắt nạt nữ chủ. Vì vậy, cô đưa tay mở vò sen, nhấn vào nắp thoát nước của bồn rửa tay. Khi nước đầy, Lật Manh mới lãnh đạm đưa tay vỗ một cái châm biếm vào hàng lông mày đã trang điểm kĩ lưỡng của nữ chủ.

Lãnh Linh giương mắt, vừa định nói điều gì thì Lật Manh vòng tay qua cổ cô ta và kéo xuống, nhấn vào trong chậu nước. Trong không khí chỉ có tiếng "Ừng ục, ừng ục." vang vọng.

LoBe: Cuối cùng cũng xong T_T Mai tôi không ra chương nhé. Ngày kia sẽ đăng tiếp nhaaa

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Ảnh đế, li hôn đi (18)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

Lật Manh thở dài:

"Ai u, tôi dùng quy tắc ngầm thì sao, do giá thị trường của tôi cao không được ư? Bao nhiêu người thấy tôi đều khóc lóc muốn bao nuôi tôi, tôi biết phải làm sao được bây giờ, còn hơn cô muốn được bao nuôi cũng không ai thèm."

Sợ nữ chủ bị chết đuối. Lật Manh buông tay ra một chút. Lãnh Linh từ trong nước ngửa đầu lên ho đến tê tâm liệt phế, phần nộ quá lớn: "Ai nói tôi không có người bao nuôi?"

Lật Manh vẽ mặt hiểu rõ, "À, thì ra cô cũng dùng quy tắc ngầm để đi lên."

Lãnh Linh đã không còn ưu nhã được nữa, vẻ mặt cô ta vụn vỡ tức giận:

"Cô dám làm như vậy với tôi, tôi... Ừc ục."

Lật Manh lại ấn đầu cô ta xuống.

"Không có gì, tôi chờ cô tới trả thù."

Ngay từ đầu cô ức hiếp cô ta. Về sau nữ chủ lại ức hiếp cô. A, đây là vòng đời bình thường của một nữ phụ ác độc. Lật Manh cảm thán xong, buông đầu nữ chủ ra, lập tức xoay người, không chút do dự chạy ra ngoài.

Không chạy chờ nữ chủ bóp chết cô sao?

Buồng vệ sinh mở một nửa, Lật Manh chạy ra quá nhanh, không chú ý tới có hai người đứng ở chỗ rẽ. Người đại diện vốn dĩ đang gọi điện thoại dời lại một số lịch trình, lại thấy ảnh đế đại nhân đang đi về phía trước đột nhiên dừng chân, sau đó Tần Quy Vân nhìn về phía cửa buồng vệ sinh nửa mở kia.

Là nhà vệ sinh nữ, có gì đáng nhìn?

Người đại diện nghi hoặc không thôi, liền nghe được bên trong có người đặc ý dào dạt nói chính mình được người khác muốn dùng quy tắc ngầm gì đó. Tiểu minh tinh bây giờ càng ngày càng không muốn diễn nữa rồi. Thật là kiêu ngạo.

Lại nhìn Tần Quy Vân từ trước đến nay không thêm để ý mấy chuyện này, đứng đó mặt không biểu cảm. Ánh mắt thâm trầm khó hiểu của anh dừng ở cánh cửa nửa mở kia, khuôn mặt đẹp để tình xảo, môi mông khê mím, mang theo chút căng thẳng.

Chờ khi một thân hình nhỏ xinh từ bên trong chạy ra, không nhìn thấy Tần Quy Vân, biến mất ở chỗ rẽ. Người đàn ông biểu tình lạnh nhạt, chớp mắt một cái, ánh mắt trong suốt như nước.

Người đại diện vừa muốn nói gì đó. Liền nghe được thanh âm vô cùng lạnh nhạt của Tần Quy Vân:

"Đi xử lý một chút, đừng để người bên trong kia cắn loạn."

Cắn loạn? Người đại diện phản ứng trở về, vẻ mặt khiếp sợ.

"Tần thiếu, anh biết cô gái vừa rồi?"

Vậy mà còn phải giải quyết hậu quả cho cô ta. Nhưng công kích người khác ở phòng vệ sinh như vậy, người đó hẳn cũng không phải loại người tốt đẹp gì, chắc là một đại minh tinh. Đoán chừng minh tinh bị hại kia sau khi phản ứng lại sẽ ra ngoài báo với đạo diễn.

Sẽ lớn chuyện.

Việc này dù sao thì cũng là tiểu minh tinh kiêu ngạo kia sai mới đúng. Sao có thể nói người bị hại loạn cắn lung tung?

Tần Quy Vân vốn định rời đi, nghe được câu đó, bước chân khẽ dừng lại. Sau đó anh không nhanh không chậm quay đầu, đôi mắt xinh đẹp vô cùng thâm trầm, đột nhiên Tần Quy Vân khẽ nhấp môi, lộ ra một tia ý cười nhẹ nhàng.

"Ừm, tôi có thể coi là người đuổi theo kêu la, khóc lóc muốn dùng quy tắc ngầm với cô ấy... một trong số đó đi."

Sao ta cảm thấy IQ của nữ chính chỉ để đối phó giống cái thôi thế..:)))

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Ảnh đế, li hôn đi (19)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

Không biết vì sao, lúc Tần Quy Vân nói tới "một trong số đó", nụ cười bên môi không hề thay đổi, đôi mắt xinh đẹp lại càng thêm sâu thẳm.

Người đại diện chỉ cảm thấy sau lưng rét lạnh, lập tức không dám hé răng. Người khác không biết. Anh ta là người theo bên cạnh Tần Quy Vân bao lâu nay làm sao có thể không biết được.

Nếu Tần ảnh đế lộ ra ôn nhu mỉm cười như vậy, trong mắt lại không thấy một tia ý cười. Vậy có nghĩa là —— Anh rất tức giận.

Cửa buồng vệ sinh bật mở, đột nhiên một người phụ nữ chật vật lao ra. Bộ váy màu xám trên người cô ta bị nước làm ướt, khiến chiếc váy phẳng phiu bị nhăn nheo, mái tóc gọn sóng xinh đẹp được tiệm làm tóc tỉ mỉ làm ra bị rối bù lộn xộn, rớt xuống như rong biển.

Cô ta giương nạnh múa vuốt định chửi ầm lên, lại nhìn thấy Tần Quy Vân ở hành lang bên kia, thân thể bỗng nhiên cứng đờ. Nam nhân trẻ tuổi dáng người thon dài ưu nhã, ăn mặc đơn giản quần đen áo sơ mi trắng, khuỷu tay khẽ cong trên đó vắt áo khoác tây trang cùng màu với quần. Lông mi hẹp dài xinh đẹp của anh hơi rũ, con ngươi đen nhánh khép hờ dưới mí mắt, sâu thẳm lạnh nhạt.

Như là mới nhận thấy được sự tồn tại của Lãnh Linh. Nam nhân xinh đẹp thờ ơ nhìn cô ta một cái, ánh mắt sắc lạnh thâm trầm, gương mặt đẹp dị thường lại khiến người cảm nhận được một cảm giác uy áp đến đáng sợ.

Sau đó Tần Quy Vân không biểu cảm dời tầm mắt, duỗi tay cầm cái túi trong tay người đại diện, không nhanh không chậm đi qua.

Cả người Lãnh Linh cứng đờ, phát hiện bản thân không ngừng run rẩy. Không phải vì lạnh, mà là loại hoảng sợ do bị đe dọa. Vừa nãy chính là... Tần Quy Vân mà cô ta tôn sùng. Lãnh Linh nhấp môi, vẻ mặt hung ác, lúc này là cơ hội tốt để đuổi theo bắt chuyện.

Tuy rằng không biết Tần thiếu tới nơi này làm gì. Nhưng đã gặp, đúng lúc có thể qua giải thích nguyên nhân mình chật vật, giành một chút ấn tượng tốt. Thuận tiện khiến Lật Mạnh phải trả giá đắt.

Cô ta vừa định tiến lên, đột nhiên bị một đại thúc râu ria xồm xàm ngăn lại.

"Lãnh tiểu thư đứng không, chúc mừng cô tuần trước nhận được giải ảnh hậu giải thưởng Kim Hoa."

Lãnh Linh vừa muốn nổi giận, lại nhanh chóng dừng lại. Là người đại diện của Tần Quy Vân. Cứng chính là người đại diện vương bài, dưới chướng nhiều công ty quản lý, nghệ sĩ từng dẫn dắt không phải thiên vương thì là siêu sao. Là một trong những ông lớn đặc tội không nổi.

Ai cũng biết, hiện tại vị đại lão này suốt ngày theo chân xử lý mọi chuyện của Tần Quy Vân. Cả người Lãnh Linh chật vật, cô ta miễn cưỡng lộ ra một nụ cười khéo léo, lại vì trang điểm bị nhòe nên chẳng đẹp chút nào.

"Giang Nghiêm tiên sinh, vừa nãy tôi gặp được một nghệ sĩ dùng quy tắc ngầm, cô ta còn không biết xấu hổ mà nhục mạ đánh đập tôi....."

Cô ta gấp gấp không đợi được mà tố cáo. Giang Nghiêm chính là người đại diện của Tần Quy Vân, mà Tần Quy Vân rất ghét những người dùng quy tắc ngầm đi lên, đã vậy còn là nghệ sĩ kiểu ngạo ương ngành.

Hơn nữa một hình tượng ngay thẳng, cũng giúp cô ta xây dựng được hình tượng hành xử đặc biệt, khiến cho người khác yêu thích. Lại thấy Giang Nghiêm lãnh đạm cười:

"Lãnh ảnh hậu có hứng thú với phim mới của đạo diễn xx không?"

Lãnh Linh sững sốt, đây là phim mới mà cô ta đã liên hệ gần đây. Cô ta đang cần gấp một vai diễn để chuyển hình tượng, nhưng bộ phim này không nhất định sẽ chọn cô ta.

Giang Nghiêm:

"Tôi sẽ đề cử cô với đạo diễn xx, cô ưu tú như vậy nhất định có thể lấy được vai diễn này."

Lãnh Linh vẻ mặt vui mừng. Câu tiếp theo củ Giang nghiêm lại làm gương mặt tươi cười của cô ta cứng đờ.

"Chuyện vừa rồi coi như là không xảy ra đi, tôi nghĩ cô là người thông minh, biết tôi nói cái gì."

Nói xong, anh ta cầm di động tiếp tục lên WeChat phát thông báo, định bỏ đi. Tần ảnh đế nhất thời quyết định muốn tới thăm hỏi đoàn phim, làm hại Giang Nghiêm phải ra sức đến liên hệ cùng công ty hoãn mọi lịch trình hôm nay.

Đột nhiên Giang Nghiêm nghe thấy âm thanh cảm phần của Lãnh Linh truyền đến.

"Anh và Lật Manh có quan hệ gì, tại sao lại giúp cô ta như vậy?"

Giang nghiêm tùy ý nói: "Không có quan hệ với tôi, mà có quan hệ với Tần thiếu."

Nói xong, người đại diện bỏ điện thoại vào túi áo, bình tĩnh nói:

"Cô ấy chắc là người Tần thiếu muốn dùng quy tắc ngầm."

Nói xong liền đi thẳng để lại Lãnh Linh vẻ mặt đại ra.

Hôm qua mới quá nên không ra chương, nên nay ta tự giác bù một chương nè. Mau khen ta đi, mau khen đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Ảnh đế, li hôn đi (20)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Y Song

Beta: LoBe

Lật Manh ngồi xỏm trong một góc xem kịch bản, cô vừa rồi đã khiến nữ chủ tức giận, hoàn mỹ xây dựng bộ mặt ác độc cho bản thân. Tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Sáng mai, chắc chắn sẽ là các loại kịch bản và mặt của nữ chủ phản công. Trên Weibo nơi nơi đều biết đến việc Lật Manh cô đã làm. Mở hợp báo mời phóng viên tới dự khiến cô không xuống đài được.

Đương nhiên đến lúc đó Lật Manh sẽ không thừa nhận, còn phải tức giận cãi cò ầm ĩ với nữ chủ nữa, tiếp tục "cuộc gặp hữu nghị" của nữ phụ ác độc và nữ chủ nữ chủ lòng dạ hiểm độc. Đến đây đi đến đây đi, come on baby, những thứ này đều là công trạng ác độc có thể đổi thành tích phân.

Lật Manh cảm thấy bản thân càng thêm can đảm. Lật Manh cúi đầu tiếp tục học thuộc kịch bản, thật ra cũng không cần đọc quá lâu, xem một cái là thuộc. Kịch bản của cô rất mỏng, rất mỏng. Chỉ có mấy lời thoại.

"Vâng, chủ nhân."

"Được, chủ nhân."

"Chủ nhân, ta tới phục vụ cho ngài."

Đúng, cô diễn là một người máy. Không có bất kỳ biểu cảm gì, lời kịch chỉ có ba câu như vậy. Nhưng suất diễn rất nhiều, là đồng đội quan trọng của nam chính. Cô chỉ cần làm một đầu gối ở bên cạnh nam chính từ đầu tới cuối là được.

Lật Manh xem hai lần, học thuộc rồi, nhưng chưa tới vai diễn của cô, cho nên Lật Manh chỉ có thể nhàm chán lấy đi động bắt đầu chơi Angry Birds.

Oái —— chim nhỏ bay ra đâm trúng một đồng heo. Ha ha ha ha —— Sáng khoái.

Đánh bay thật nhiều heo.

Lật Manh chợt nhớ tới hồi bản thân phải ghi nhớ trọng điểm. "Tôi, cô nhi viện, nghèo, kiếm tiền."

Cũng vì những thứ đó nên nữ phụ ác độc bắt đầu khoác trên người cái lót của tiểu tiên nữ. Sau đó chờ nữ chủ tới vả mặt, nam chủ tới tung lên.

...

Lật Manh mở tài khoản ngân hàng của mình ra, nhìn thoáng qua tiền tiết kiệm. Oa ha, hai mươi vạn lẻ sáu mươi sáu đồng. Nhiều như vậy. Cảm xúc u ám của Lật Manh liền biến mất, chỉ cảm thấy tâm tình nhẹ nhàng.

Tiền nhiều như vậy nhất định phải làm từ thiện. Lật Manh lập tức vui mừng tìm tài khoản cô nhi viện quyên tiền. Lấy ra một phần mười tiền tiết kiệm, định quyên góp, ác độc nữ phụ mà. Cho dù làm từ thiện cũng không thể quá hào phóng.

Việc này cô vẫn hiểu.

Vui tươi hơn hờ hờ 2, 3, 4 số không.

Đột nhiên bên cạnh có người phẫn nộ quát to một tiếng, "Không hợp ý liền không tới, Chu Trạch cũng quá kiêu ngạo rồi."

Âm thanh lớn khiến Lật Manh sợ tới mức tay run lên. Cô phân tâm nhìn thoáng qua người nói chuyện. Đạo diễn đen mặt ném kịch bản. Phó đạo diễn sắc mặt cũng khó coi nói:

"Chu Trạch yêu cầu hủy hợp đồng, nói là trùng ngày quay với gameshow Chân Nhân Tú quan trọng, công ty trả tiền vì phạm hợp đồng cũng không tới."

Chu Trạch chính là nam chính bộ phim này. Chân Nhân Tú kia là gameshow có tiếng cấp quốc gia. Là loại gameshow chỉ cần lên hình cũng có thể trong một đêm trở nên nổi tiếng. Chu Trạch là người mới, nhiệt độ không cao, muốn nổi tiếng là điều đương nhiên. Bởi vậy mới có thể làm chuyện tối kỵ của diễn viên, bỏ dở giữa chừng.

Đạo diễn tức đến nổi thiếu chút nữa phát điên ngay tại chỗ, vì hấn khăng khăng một mực đề bạt người mới, muốn cho bộ phim nhiều cảm giác mới mẻ hơn. Lại không nghĩ sẽ gặp chuyện như vậy.

Chuyện không liên quan tới mình, bỏ qua một bên. Lật Manh cúi đầu nhanh chóng chuyển tiền, cô cũng không nhìn kỹ liền rời đi.

Bởi vì thiếu nam chính, tiến độ đoàn phim đình trệ một chút. Đạo diễn cùng phó đạo diễn bắt đầu liên hệ diễn viên khác. Hôm nay có một nhóm vai diễn, vai phụ, diễn vai xác chết nhàm chán, liền bắt đầu nhiều chuyện.

"Nghe nói đoàn phim chúng ta cứng rắn nhét một người mới không biết diễn, nghe nói là một tiểu võng hồng tuyến mười tám."

Giới giải trí có một vòng khinh bỉ. Đóng phim điện ảnh thì khinh thường phim bộ, phim bộ khinh thường võng kịch.

Diễn viên kịch khinh thường minh tinh, minh tinh khinh thường võng hồng vân vân... Võng hồng chính là tầng dưới cùng của sự khinh bỉ. Cho nên đề tài

này thoáng cái liền bạo phát hiện trường bát quái.

"Hình như vừa rồi tôi có thấy cô ta, cái mặt phẫu thuật thẩm mỹ, cũng không biết cắt bao nhiêu nhát."

"Chắc chắn là bên ngoài thông đồng với ông chủ nào đó dùng tiền đi vào."

"Không đúng, đoàn phim chúng ta do tập đoàn Tần thị tài trợ, sao có thể nhét tiền tiến vào, tôi đoán là cái cổ đông bụng phê tập đoàn Tần thị kia dùng quy tắc ngầm."

"Cổ đông Tần thị chỉ có vài vị, là ai đây."

"Không phải là người già nhất kia chứ, cổ phần hán ít nhất, hơn hai trăm cân* bộ dạng ghê tởm chết."

*1 cân = 1/2 kg => hơn 200 cân = hơn 100kg

"Cũng không hẳn là cổ đông, có khả năng là giám đốc nào đó?"

Các loại suy đoán sôi nổi hỗn loạn, tất cả đều đang suy đoán tiểu võng hồng kia là do ai dùng quy tắc ngầm tiến vào. Bọn họ đứng chỗ hẻo lánh, tụm thành một vòng, mà Lật Manh vừa khéo ngồi ở một góc ngay bên chân bọn họ, vì ngồi thành một đống quá mức nhỏ xinh mềm mại nên khiến bọn họ lơ là.

Cô gái nhỏ quy củ ngồi trên ghế nhỏ, hai chân chỉnh tề khép lại, đôi tay cầm di động đặt ở đầu gối. Về mặt Lật Manh nghiêm túc cúi đầu, đôi môi phẩn nộn khẽ nhấp, mắt tròn tròn bình tĩnh nửa rừ, nghiêm túc nhìn chăm chăm di động.

Dù sao cũng không có chuyện gì. Chơi game xếp hình Tetris đi. Bát quái bay trên đỉnh đầu cô. Quy tắc ngầm, lão già, tiểu võng hồng đúng là không biết xấu hổ gì đó. Nhiều chuyện thì cứ nhiều chuyện, không cần che ánh sáng nha. Lật Manh đổi một vị trí, nhóm người này quá chán sáng rồi.

Lại có người gia nhập tám chuyện, cản trở hết.

Không biết chơi game trong bóng tối sẽ cận thị sao? Cô lại chậm rì rì di chuyển chỗ ngồi một chút, đôi mắt từ đầu tới cuối không rời di động.

Một khi bắt đầu chơi game xếp hình Tetris, Lật Manh sẽ vô cùng chăm chú, không để ý mọi thứ xung quanh. Đột nhiên bốn phía âm thanh bát quái dần dần biến mất.

Mới thay bìa tài khoản. Tại nay phồn quá, tuổi seo phi một đồng ảnh.

□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Ảnh đế, li hôn đi (21)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

Lật Manh cũng không cảm thấy kì lạ, nói chán rồi thì không nói nữa, bát quái chính là như vậy. Cô là một nữ phụ ác độc, bị mắng mới là lẽ bình thường, đều là do thiết lập nhân vật cả.

Mà nhóm thành viên đoàn phim đang nhiều chuyện kia bỗng cảm thấy cơ thể cứng đờ. Người đàn ông bước ra từ chỗ rẽ tùy ý đặt áo khoác lên ghế, đạo diễn nhiệt tình đi theo bên cạnh anh nói gì đó.

Người đàn ông đẹp đến phát sáng, kiêu ngạo cao lãnh, nhất cử nhất động đều ưu nhã xa cách. Anh cầm theo một túi giấy, môi mòng khẽ nhấp, con ngươi đen nháy lạnh như băng đảo qua đám người nói bát quái. Mọi người nhất thời ngậm miệng.

Không biết vì cái gì mà sau lưng lạnh toát.

Đạo diễn đang định tiếp tục kể khổ, muốn xin thêm vốn để mời nam chính mới. Lại thấy Tần Quy Văn nâng mi tình tế lên, lạnh nhạt nhìn thoáng qua đạo diễn:

"Tôi diễn nam chính, nữ chính là ai?"

Đạo diễn nói tên, là Lãnh Linh. Xuất diễn của nữ chính thật ra không nhiều lắm, chủ yếu là nam chính. Cho nên Lãnh Linh giống như khách mời.

Tần Quy Vân khẽ nghiêng đầu, ánh mắt tìm quanh bốn phía, sau đó chăm chú nhìn vào người nào đó trong đám người kia. Chân dài của Tần Quy Vân bước tới phía trước, thanh âm bình tĩnh lại mang theo hàm ý ra lệnh.

"Cho người xử lý hủy hợp đồng với nữ chính đi."

Đạo diễn sững sốt. Lại thấy Tần Quy Vân đã hướng tới đám người bát quái kia tiến lại. Mọi người bị khí thế cao lãnh của anh phóng tới không nhìn được mà lùi về phía sau.

Về mặt người đàn ông đậm mạc dừng lại trước một góc hẻo lánh, bóng đen thon dài phủ xuống, bao kín Lật Manh co người lại như con mèo đang ngồi xỏm trong một góc cúi đầu chơi game, khiến không còn chút ánh sáng nào. Lật Manh có chút kỳ quái đối tư thế, vẫn cúi đầu như cũ.

Thiếu nữ có mái tóc xoắn màu đen xinh đẹp, trượt xuống hai bên má của cô, rơi xuống bả vai, gương mặt kiêu nộ càng thêm nhỏ. Long mi của cô rất dài rất tinh tế, lúc rũ xuống, gần như che khuất hơn phân nửa tròng mắt, hiện lên một cái bóng xinh đẹp.

Cô nghiêm túc nhìn chằm chằm di động, chết rồi chết rồi. Thanh loading tại sao mãi vẫn chưa đầy, nhanh lên nhanh lên. Đột nhiên một ngón tay khẽ đề lại nút quay lại của điện thoại cô, trò chơi thoát ra.

Lật Manh ngẩn người, chớp mắt ba cái, ngẩng đầu. Một ly trà sữa ấm đã dán lên mặt cô. Không nóng, là ấm. Đôi mắt cô vì nhìn chằm chằm màn hình di động quá lâu, xuất hiện tầng hơi nước, mông lung nhìn người đàn ông trước mặt.

Một chân người đàn ông nửa khụy xuống, các ngón tay thon dài cầm ly trà sữa, cổ tay áo xắn lên một đoạn, lộ ra cánh tay tinh xảo. Lật Manh nghi hoặc nhíu mày:

"Nam... Tần Quy Vân."

Tần Quy Vân đậm mạc nhìn cô một lúc, đột nhiên môi mỏng khẽ cong lên lộ ra nụ cười mỉm.

"Rất nhiều người muốn dùng quy tắc ngầm với em?"

Gương mặt này của Tần Quy Vân quá mức tinh xảo xinh đẹp, mắt đen thâm trầm trong suốt, lúc cười lộ lên không biết vì sao lại khiến người khác có cảm giác lạnh lẽo như vậy.

Lật Manh cho rằng anh nghe người khác nói bản thân dùng quy tắc ngầm. Mà cô lại là một nữ phụ ác độc, nên tất nhiên phải thừa nhận tất cả chuyện xấu cho dù bản thân có làm hay không. Không có người dùng quy tắc ngầm, cũng phải thừa nhận là có. Cho nên Lật Manh vội vàng gật đầu.

Tần Quy Vân trầm mặc chăm chú nhìn Lật Manh một lúc lâu, ý cười nơi khóe môi vẫn không thay đổi. Anh lấy lại trà sữa từ tay cô, sau đó lấy ống hút ra, cắm vào.

"Muốn uống không?"

Lật Manh cảm thấy phải thể hiện vẻ mặt thô bỉ của mình, hơn nữa đang khát nước, lập tức gật đầu không khách khí nói: "Uống."

Tần Quy Vân chậm rì rì gạt đầu, mới nói: "Muốn uống cần phải trả giá."

Lật Manh: Đòi tiền sao? Tôi WeChat quét mã, hiện tại cô chính là phú bà có tài khoản lớn hai mươi vạn đấy. Cho nên Lật Manh nắm chắc hỏi:

"Cái giá là gì?"

Tần Quy Vân im lặng không lên tiếng nhìn cô, đột nhiên cười cười, cúi đầu ngậm lấy ống hút hút một ngụm, mới nói: "Ngọt."

Giọng điệu khoe khoang này, đồ uống của trẻ con này, bây giờ lại mang ra trêu ngươi cô.

Về mặt Lật Manh: "....."

Nam chủ thật là quý ấu tử.

Cô vừa định đứng dậy, lại thấy Tần Quy Vân thò qua, người đàn ông có hô hấp thanh mát mang theo một hơi thở trong lành, môi mỏng đỏ bừng ướt át, vô cùng mềm mại xinh đẹp.

Trong mắt Lật Manh hiện lên một tia nghi hoặc, đột nhiên bên khóe môi lại bị cái gì đó chạm vào. Là ống hút.

Thanh âm Tần Quy Vân trầm thấp vang lên.

"Những người muốn dùng quy tắc ngầm với em đều là người xấu."

Sau đó lông mi xinh đẹp của anh rũ xuống, thanh âm khàn khàn, từ ngữ trong môi dây dưa ái muội.

"Tôi và bọn họ không giống nhau, tôi muốn bao em, ngày nào cũng sẽ mua trà sữa cho em uống."

LoBe: Chiều ta còn học online nên nay đăng chương sớm. T_T

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Ảnh đế, li hôn đi (22)

Edit: Mạc Kỳ Nguyệt

Beta: LoBe

Ông hút trà sữa có chút ngọt ngào chạm vào bờ môi xinh đẹp của thiếu nữ. Đôi mắt cô êm dịu mang theo một tia non mềm ngây thơ, ngẩn người chăm chú nhìn Tần Quy Vân, dường như không rõ anh đang nói cái gì.

Thanh niên hờ hững đối diện với đôi mắt to của Lật Manh, môi mỏng hơi mím lại rồi bình tĩnh buông hàng mi dài xuống, che giấu cảm xúc trầm lắng kín đáo trong mắt. Trong lòng anh lúc này không cách nào nguôi đi cảm giác ghen tuông, khiến anh tiếp tục làm ra hành động không có lý trí.

Đầu ngón tay anh chuyển động, vừa định buông lỏng cảm xúc một chút thì thấy thiếu nữ trước mặt cuối cùng cũng lấy lại tinh thần. Cô lãnh đạm đưa tay đẩy ly trà sữa trong tay anh ra rồi nhàn nhạt nói:

"Ông hút anh đã uống rồi thì không thể đưa cho người khác. Nếu như trong người anh có vi khuẩn *Helicobacter pylori* (vi khuẩn HP nằm trong dạ dày, có khả năng gây ung thư) thì không phải sẽ lây cho người khác sao?"

Tần ảnh đế: "....."

Lật Manh nhìn nam chủ, cảm thấy kiến thức cơ bản của nam chủ này thật không tốt. Để người nhà anh không bị nhiễm bệnh, cô tận tình dạy dỗ:

"Phải biết ăn riêng, nếu không lại đau dạ dày thì làm sao bây giờ?"

Tần Quy Vân nhàn nhạt cụp mắt xuống, vẻ mặt lạnh lạnh, cũng không nhìn ra anh đang có tâm tình gì. Sau đó, anh lấy lại ly trà sữa, lấy một ống hút khác trong túi. Đầu ngón tay trắng trẻo bóc túi giấy bên ngoài ống hút, từ từ cho ống hút mới vào trong ly trà sữa rồi đưa lại cho Lật Manh.

Lật Manh vốn không muốn nhận. Nhưng khi nhìn người thanh niên trước mặt, đôi mắt hoa đào đẹp đẽ, đuôi mắt khẽ nhướng lên, ánh mắt lạnh lạnh lại mang theo một chút cảm giác mê hoặc tàn mạn. Không hiểu vì sao lại bị con mắt của anh làm cho mắt hờn như thế, cô bị cảm dỗ mà đưa tay lên.

Nam chủ ân cần như vậy, không uống thì không phải là nữ phụ rồi. Dù sao cũng là nhân vật được thiết lập là não tàn, uống xong nhớ giữ ly lại, thu thập đồng nát sắt vụn cũng là hành động chuyên nghiệp của fan. Tuy cô không thể hiểu nổi nhưng có thể bắt chước hành vi này của nguyên thân để kiếm ít điểm.

Lật Manh cầm ly trà sữa, mặt không cảm xúc uống một ngụm. Ừ, ngọt, còn có trân châu. Cứ uống đi.

Thanh niên trước mặt khẽ nheo đôi mắt đen lại rồi thờ ơ giơ tay, khẽ chạm vào gò má mềm mềm như đậu hũ của cô. Cô hút trà sữa, đang đầu sục với những viên trân châu ở đáy ly, chỉ sợ uống xong, trân châu còn lại một đống đấy, nhất thời không phản ứng lại.

Đầu ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua tai cô, cảm vài sợi tóc. Lòng bàn tay chạm vào làn da nhẵn nhụi nơi gáy của cô, khiến cô nhột nhột run lên một cái ngược mắt lên, ống hút giữa hai cánh môi buông lỏng ra.

Tần Quy Vân cúi đầu, dưới hàng lông mi cong, con ngươi đen nhánh thâm trầm, môi mỏng ngậm lấy ống hút cô vừa buông ra hút một lát. Và ngậm những hạt trân châu mà cô không hút tới vào trong miệng.

Khoảng cách giữa hai người quá gần. Hơi thở nhẹ nhàng của anh có một mùi hương ngọt ngào ấm áp, là mùi thơm của trà sữa.

Anh thờ ơ nhả ống hút ra, như thể vô tình, môi mỏng mềm mại lướt qua gò má trắng nõn của cô. Động tác của anh ngừng lại nhưng không rời đi ngay,

vành môi kẻ sát vào làn da mềm mại yêu kiều của cô, hơi thở nặng nề thêm hai phần. Thấy Lật Manh có vẻ sắp phản kháng, anh mới buông tay, chậm chạp rời đi. Sau đó, môi mỏng của Tần Quy Vân khẽ nhếch lên, vẻ mặt cao quý lãnh đạm từ trước đến nay xuất hiện một tia vô tội hiếm thấy:

"Anh không ngại dùng lại ống hút của em."

Khuôn mặt Lật Manh dờ dẩn lạnh nhạt: tôi để ý, anh đều dùng qua giờ làm sao uống. Sau đó, cô mới phản ứng lại, cậu nam chủ này ở đây để trêu chọc cô?! Không, vậy nữ chính thì sao? Chẳng lẽ cậu nam chủ này còn định ám muội với nữ phụ xấu xa? Sau đó nữ chính trở lại thì sẽ đến đoạn cốt truyện nam chủ đưa li hôn với nữ phụ, khiến motif tổng tài tầm thường cũ nát này có thêm yếu tố giải trí, càng thêm câu huyết văng tung tóe cay mắt ngược tâm?

Lật Manh một lời khó nói hết nhìn Tần Quy Vân. Tác giả rác rưởi, lại xây dựng nam chính rác rưởi. Loại tác giả kém cỏi này không xứng có bình luận âm áp và thu được votes. Cần phải đánh gãy bàn phím của cậu tác giả này, nhét hẳn vào trong mồm chó.

Cho người viết, cho người viết! Chân chó không thể viết được văn hay. Phi, còn dám xin votes, đánh gãy chân chó của người.

Lật Manh nhồi tin, ly trà sữa suýt nữa bị cô bóp nghẹt. Cô nhin một chút. Thật sự không có cách nào sửa lại hành động trêu ghẹo của nam chủ. Dù sao cũng là thân nữ phụ độc ác, mà nữ phụ thì không xứng đáng có được tình cảm thật lòng. Đó là hào quang của nữ chính.

Vì vậy, việc mà cô có thể làm là xấu xa hơn, khiến cho người chán ghét. Hiện tại tình cảm của nam chủ đang dao động, nhất định là chưa nhìn rõ bộ mặt thật của cô. Cô, Lật Manh, người tiên phong phần đầu ngày càng nham hiểm hơn, không được lùi bước.

Vì vậy, cô cầm lấy ly trà sữa, ở ngay trước mặt Tần Quy Vân, cắn vào ống hút, mạnh mẽ hút một ngụm lớn... Tất nhiên là không hút được trân châu. Sau đó, cô thể hiện một nụ cười ngọt ngào xinh đẹp... nụ cười cứng nhắc, đưa tay dùng sức đập vào vai Tần Quy Vân, kiên cường cùng sức lực kiên định như vậy đi làm nũng.

"Ha ha ha, anh Vân, anh thật biết đùa. Em làm sao có thể ghét bỏ nước miếng của anh (rất ghét!), anh không phải vẫn trốn em sao? Em thấy anh liền cảm thấy nâng nâng, tình cảm đều hiện hết lên mặt rồi hahaha."

Tần Quy Vân yên lặng nhìn cô một lát, khóe miệng khẽ cong lên, như không nhận được ý cười. Anh đưa tay xoa xoa tóc của cô, giọng trầm thấp nhàn nhạt:

"Thích là tốt rồi"

Sau đó, anh đứng lên, đưa tay sửa lại quần áo Lật Manh một cách tự nhiên, đầu ngón tay giống như chạm vào bả vai cô.

LoBe: Mai ta có hẹn đi hẹn hò với bạn nên nay đăng chương trước nhé.

Nãy đọc 1 comment của 1 tiểu khả ái và chợt thấy dòng: Đủ 100 follows tui sẽ cho mọi người nghe giọng tui. Nghe nè:

<https://youtu.be/Srg1WGYNnXs>

<https://youtu.be/KBabWsdpHXU>

Đây nữa nè

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Ảnh đế, li hôn đi (23)

Edit: Mạc Kỳ Nguyệt

Beta: LoBe

Đạo diễn và một đám nhân viên trường mất chó im lặng đứng một bên làm những diễn viên quần chúng đóng vai người đi đường: "....."

Từ đầu tới cuối cuộc đối thoại đó, bọn họ chẳng thể tiếp thu nổi, cũng quên luôn cả việc cầm điện thoại cập nhật tin tức khủng khiếp đó lên vòng bạn bè.

Ảnh đế nói không với scandal lại dùng quy tắc ngầm với tiểu võng hồng trước mặt đoàn làm phim>>

>

Những dòng tit có thể gây bùng nổ mạnh mẽ cứ như vậy mà bị bỏ lỡ. Lật Manh thấy Tần Quy Vân rời đi, khuôn mặt cô không biểu cảm gì nhìn bóng lưng của nam chủ. Sau khi Lật Manh xác định anh không làm ra chuyện gì ngoài dự đoán mới hít sâu hơi, hẳn là bị sự nhiệt tình lại thô lỗ vừa rồi của cô làm cho thanh tỉnh rồi.

Sự việc này không hề có trong cốt truyện, Lật Manh cũng không lo lắng nam chủ có hóa hắc hay không. Dù sao thì chi tiết gần đây nhất là nam chủ xác định yêu nữ chủ và căm ghét nữ phụ.

Lật Manh cô thân là vai nữ phụ chỉ cần làm tốt phần diễn của mình là được rồi. Thời gian còn lại, dù nam chủ hóa điên, khiêu vũ ở quảng trường, hay nhảy điệu Dã Lang Disco* cũng chẳng liên quan gì tới cô cả.

*(*nhảy Dã Lang Disco: Điệu nhảy khá nổi trên Douyin Trung Quốc Tầm tháng 9/2019.)*

<https://youtu.be/LUnGZ1RBoGg>

Lật Manh cầm ly trà sữa tiếp tục uống, sau đó mới nhớ ra ống hút này người khác đã dùng qua. Cô im lặng nhìn chằm chằm ly trà sữa trong 3 giây mới ném đi.

Trà sữa... uống ngon thật! Nhớ kĩ logo rồi, lần sau sẽ mua của quán này.

Tần Quy Vân đang liên lạc với đạo diễn. Anh gọi, đạo diễn nghe. Sau đó, đạo diễn hoảng hốt:

"Cái gì, để Lật Manh diễn vai nữ chính?"

Tần Quy Vân đang xem kịch bản, âm thanh trầm thấp hờ hững:

"Phân đoạn của nữ chính hơi ít một chút. Gọi biên kịch thử thay đổi, làm cho đất diễn của nam nữ chính phải như nhau."

Đạo diễn do dự. Nhưng ông không có khả năng không nghe theo Tần Quy Vân. Cuối cùng, ông hít sâu, lấy can đảm phản đối:

"Tôi cảm thấy....."

Lông mi thanh tú của Tần Quy Vân khẽ hạ xuống, khuôn mặt không cảm xúc, thờ ơ:

"Tôi cảm thấy có thể đổi đạo diễn."

Đạo diễn: "....."

Sau đó, ông vẫn đầu tranh, nói ra một câu trước khi chết:

"Nếu không, cậu để cho cô ấy diễn thử một đoạn."

Tần Quy Vân lạnh nhạt nhìn đạo diễn, khẽ gật đầu:

"Tôi xem kỹ thuật diễn của cô ấy một chút. Cô ấy là người mới, có đôi lúc biểu hiện sẽ không được tốt."

Đạo diễn thương hại liếc mắt nhìn Tần Quy Vân rồi quay đầu gọi bà cô kia tới, cuối cùng cũng biết đối tượng dùng quy tắc ngầm với Lật Manh là ai. TMD*, chẳng trách Tần lão gia cứ phải ra tay nhét cô vào! Hóa ra là người của Tần ảnh đế.

*(*他妈的 tā ma de (tha ma tợ): Đây là câu chửi sử dụng phổ biến nhất trong tiếng Trung nghĩa là mẹ nó, con mẹ nó. Đây là một câu chửi thể của miệng, không nhằm chửi bậy tới một ai cả.)*

Lật Manh nghe đạo diễn gọi mình, lập tức nhảy dựng lên, thấy phiền phức. Hôm nay, chỉ cần quay đặc tả người máy là có thể về nhà chơi trò chơi tiếp.

Lật Manh ôm kịch bản đi tới, vô cùng hiểu chuyện, dễ thương như một con gà nhỏ còn chưa mọc đủ lông tơ.

Ánh mắt của đạo diễn cũng không quá khó chịu. Ông nhìn thấy Tần Quy Vân ngồi ở trên ghế cách đó không xa, đeo kính râm, cầm bút đang sửa chữa kịch bản. Đạo diễn biết ý: Anh không muốn tiêu cô nương bị áp lực. Tần ảnh đế chỉ ngồi một bên âm thầm quan sát.

Đạo diễn hít sâu một cái, chọn một cảnh đơn giản nhất của nữ chính:

"Trước tiên cô thử luyện tập một lát, là cảnh khi cô nhất kiến chung tình với một chàng trai, cảm thấy thật hạnh phúc."

Lật Manh nghiêng đầu suy nghĩ một chút. Cô có phân đoạn này sao? Bỏ đi, diễn thôi. Cô rất chuyên nghiệp. Sau đó, cô tỏ ra vui vẻ.....cười nhạt.

Đạo diễn và Tần Quy Vân: "....."

Nước mắt đạo diễn đều rơi xuống, "Vậy cô thấy người yêu của chính mình muốn chết thì cần có vẻ mặt gì?"

Khuôn mặt Lật Manh không cảm xúc trầm mặc một chút, vẻ mặt nhăn nhó mấy lần mới nói: "Quá khó, diễn không nổi."

Tần Quy Vân và đạo diễn: ".....".

Đạo diễn đi đến bên cạnh Tần ảnh đế, "Tôi thật sự không thể diễn được."

Tần Quy Vân cũng im lặng. Sau đó, anh dùng bút gỗ gõ trên kịch bản: "Cô ấy diễn vai người máy rất phù hợp."

Đạo diễn rơi lệ, rốt cuộc ảnh đế cũng nghĩ thông rồi, lại nghe thấy tiếng nói trầm thấp, không nhanh không chậm của Tần Quy Vân:

"Thân phận của nữ chính đổi thành người máy."

Đạo diễn: "....."

Lật Manh cũng không biết đất diễn người máy của mình đột nhiên tăng vọt. Sự chú ý của cô bị những thứ khác lôi kéo. Ví như hệ thống nhắc nhở, xuất hiện chi tiết quan trọng của cốt truyện.

Nội dung truyện là thế này: Đoàn phim đột nhiên phát sinh một trận hỏa hoạn ngoài ý muốn. Tần Quy Vân bị kẹt trong đám cháy, xém chút nữa ngóm củ tỏi. Nữ chủ xuất hiện anh dũng, công anh, liều lĩnh lao ra khỏi đám cháy. Còn nữ phụ lại sợ chết, bỏ lại nam chủ mà chạy thoát một mình. Tần Quy Vân được cứu, yêu nữ chủ từ cái nhìn đầu tiên, hơn nữa càng thêm chán ghét nữ phụ.

Nội dung truyện này... có chút mùi vị của đồ cổ phảng phất trong không khí rồi đập thẳng vào mặt. Loại motif cũ rích này, vẫn còn có người viết sao?

Bởi vì đôi nam chính nên kịch bản cũng phải thay đổi nhiều. Rất nhiều người không có việc gì đã sớm rời đi. Đạo diễn cũng thông báo hôm nay kết thúc công việc sớm hơn những hôm khác.

Tần Quy Vân chụp lại kịch bản, gửi cho biên kịch để biên kịch sửa lại kịch bản theo ý anh. Sau đó, Tần Quy Vân nhàn nhạt ngước mắt lên, chợt dừng lại. Lật Manh đâu rồi? Anh khẽ nhíu mày, vừa định đi tìm người thì đột nhiên nghe một tiếng hô to:

"Bình gas dưới tầng trệt phát nổ, đám cháy đang lan ra, chạy mau."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Ảnh đế, li hôn đi (24)

Edit: Mạc Kỳ Nguyệt

Beta: LoBe

Địa điểm dựng bối cảnh quay phim hôm nay của đoàn là ở bên trong một tòa nhà cao tầng. Bởi vậy khi có hỏa hoạn, tất cả đều khôn đoán. Hiện trường nhất thời trở nên hỗn loạn. Đạo diễn cũng hoảng hốt, vội vã chạy đi sơ tán mọi người mà người quan trọng nhất đương nhiên là vị thiếu gia kia. Nếu anh ta gặp chuyện ở đây, dù cho bọn họ có thể thoát ra thì tiền đồ cũng bị phá hủy.

Đạo diễn quay lại muốn tìm Tần Quy Vân lại phát hiện người vừa nãy ngồi ở trên ghế không biết đã biến mất ở đâu rồi. Trên ghế chỉ còn lại cặp mắt kính và kịch bản. Nhờ vậy, đạo diễn mới có thể xác định vừa rồi Tần Quy Vân thực sự đã ngồi ở chỗ này.

Tìm đạo diễn lạnh lẽo, bây giờ đang hỏa hoạn, tìm người bằng cách nào? Hay là anh rời khỏi trước rồi? Ở ranh giới giữa sống và chết, đạo diễn cũng không kịp suy nghĩ gì nhiều, đồ vật cũng không cần, nhanh chóng đi theo phó đạo diễn lao ra đường tìm cơ hội sống sót. Sân nhà ngoài hành lang nóng lên, khói dày đặc từ chỗ rẽ bắt đầu bốc lên trên. Đám đông nhanh chóng sơ tán, cầu thang thoát hiểm cũng được sử dụng.

Người khác đều chạy xuống lầu dưới nhưng Lật Manh lại đi theo hướng ngược lại. Cô vừa dùng tay kéo vai người này vừa dùng chân đá văng người kia ra. Ngay cả khi có một đồng người chen chúc ở trước cửa, không có cách nào đi xuống, Lật Manh lại ung dung nhắc chân đạp bọn họ một cái rồi bình tĩnh chạy lên lầu. Làm gì á? Tất nhiên là tìm nữ chủ rồi.

Bên trong câu chuyện xuất hiện một tình tiết quan trọng là đoàn phim đang quay, nữ chủ đang diễn thì đúng lúc nam chủ xuất hiện. Lần đầu tiên hai người gặp mặt, chưa kịp tán tỉnh thì hỏa hoạn đã xảy ra sau đó nam chủ được nữ chủ đưa ra khỏi đám cháy, mở ra khởi đầu của câu chuyện lãng mạn này.

Nam chủ bị dọa tới nỗi run chân sao? Không biết đường tự chạy đi còn để nữ chủ đưa anh ta ra khỏi đám cháy? Lẽ nào Tần Quy Vân thật ra là một con tôm chân mềm, nhìn thấy tí lửa lập tức bị dọa co quắp rồi hả?

Nhân vật nam chủ được thiết lập vô cùng phù hợp với động vật gặm nhấm, nhất như chuột, lại còn không biết chú trọng vệ sinh và ý thức cộng đồng.

Be:...O.O

Lật Manh lạnh lùng nghĩ, người toàn là hơi thở hàng hóa bán ở chợ thử hỏi ai sẽ thích nam chủ này đây? Chắc chắn giá cũng không quá một tệ (sấp xỉ 3 ngàn rưỡi VNĐ) hoặc là website đạo văn thích từ thiện đặt mua.

Trong cốt truyện, nữ chủ sẽ đưa nam chủ ra, còn Lật Manh cô sẽ liên tục lăn lộn tìm cách thoát thân trước mặt bọn họ để nam chủ chứng kiến bộ mặt đê hèn sợ chết của cô. Nhưng nữ chủ... bị cô ấn đầu vào bồn rửa tay rồi không thấy đầu nữa, chẳng lẽ bị cô bắt nạt nên núp trong nhà vệ sinh khóc? Lật Manh nhất định phải để nữ chủ đi cứu Tần Quy Vân, nếu không thì cốt truyện phải làm sao bây giờ?

Nhìn thấy nhà vệ sinh, Lật Manh vừa định mở cửa thì phát hiện tay cầm đã bắt đầu nóng lên, nhiệt độ ở phía dưới lan lên đến đây rồi. Tay nắm cửa hình như có vấn đề, rất khó mở ra. Lật Manh thờ dốc, thân thể hơi nghiêng sang một bên rồi giơ chân đạp mạnh vào cánh cửa. Một cái không được, cô mạnh mẽ đạp cái thứ hai. May mà khóa không quá chắc, Lật Manh dùng hết sức bình sinh mới có thể làm cho cửa bật ra.

Sau đó, Lật Manh không quan tâm nóng, xông vào liền nhìn thấy khuôn mặt sợ hãi của Lãnh Linh ở bên trong. Hình như cô ta đã khóc rất lâu, ban nãy đứng cạnh cửa cũng muốn chạy thoát nhưng không có cách nào mở cửa. Nhìn thấy Lật Manh, khuôn mặt cô ta cứng đờ.

Lật Manh thối thối ngón tay hơi nóng của mình rồi kéo tay cô ta rồi đi để thành công hoàn thành cuộc gặp gỡ của nam nữ chính. Kết quả vừa đưa tay, Lãnh Linh đột nhiên đẩy tay cô rồi liều mạng chạy ra ngoài.

Vốn dĩ Lật Manh đứng không vững lại bị Lãnh Linh đẩy, cô vội vàng đưa tay chống vào tường, quay đầu lại liền nhìn thấy nữ chủ chạy trốn như con lạc đà trong thành phố lớn, vô cùng hào hiệp. Rất tốt.

Lật Manh không cảm xúc vỗ tay, nữ chủ nhất định có thể gặp Tần Quy Vân.

Bạn hỏi tại sao hả? Đừng hỏi, đó là sự dẫn dắt của định mệnh, là số mệnh của vai chính. Mỗi quyển tiểu thuyết đều viết như thế, chẳng lẽ còn có thể chờ mong cầu tác giả viết ra cái gì sáng tạo sao? Đừng mong đợi, đầu óc của con chó kia nhất định không thể nghĩ ra tình tiết khác, mô xuong sọ ra chỉ thấy cầu huyết.

Lật Manh cảm thấy không khí hơi khó thở. Cô không đổi nét mặt mờ vùi sen, thậm chí ướt ống tay áo lau mặt rồi tính thời gian. Sau đó, cô còn muốn liên tục lăn lộn tìm thoát thân trước mặt nam chính. Lăn, bỏ mấy tư thế này hình như hơi khó diễn.

Ba, hai, một... được rồi, có thể đi ra ngoài và vô tình gặp nữ chủ công nam chủ. Lật Manh vừa định dùng tay áo che mũi và miệng quay người chạy đi thì chợt trợn mắt lên, nhìn thấy trong lớp khói dày đặc trước cửa một bóng người quen thuộc chạy đến.

Trên khuôn mặt tinh tế lạnh đậm của anh hơi chật vật, có thêm mấy dấu nhỏ đen, áo sơ mi màu trắng cũng nhiều nếp nhăn, tóc rối ngổn ngang rũ xuống trước mắt. Dáng vẻ như là mất công mất sức chen tới từ trong đám người chạy nạn. Trong nháy mắt, phản ứng của Lật Manh quay lại. Tần Quy Vân chắc chắn không gặp nữ chủ.

—

Tần ảnh đế: Vợ yêu, anh đến đón em đây.

Lật Manh: Không, anh đến với nữ chủ đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Ảnh đế, li hôn đi (25)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

—

Mà Tần Quy Vân đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt thâm trầm, mày nhíu chặt. Anh nhanh chóng đảo qua bốn phía, lúc vô tình đảo qua phòng vệ sinh, đột nhiên ánh mắt dừng một chút.

Thiếu nữ đứng ở trước bồn rửa tay, trên mặt đều là hơi nước, đuôi mắt bị xoa có chút ửng đỏ, như là một người gặp phải hoạ sợ hãi chạy trốn. Ánh mắt Tần Quy Vân dừng ở đôi mắt tràn ngập hơi nước mỏng lung của cô một giây, môi mỏng nhếch lên, không do dự chạy vào.

Lật Manh cảm thấy mắt chua xót, là do bị sặc khói. Thậm chí Lật Manh vứt chuyện nữ chủ không công nam chủ mà rời đi ra sau đầu.

Nam nữ chủ không gặp được nhau đó là do vận mệnh không đủ gắn kết, duyên phận dùng phải keo dính dờm. Một nữ phụ nhỏ bé như cô cũng chẳng làm gì giúp được.

Lật Manh vừa định rời khỏi bồn nước, thừa lúc lửa không quá lớn chạy khỏi đây thì đột nhiên bả vai bị người đè lại. Ngay sau đó, mặt cô liền dán lên áo sơ mi trắng của đối phương, lông mi khẽ run lướt qua cổ áo của anh. Cả người Lật Manh áp và lồng ngực an toàn ấm áp.

Lật Manh lùi lại theo bản năng, lại phát hiện ngón tay đặt ở eo cô khẽ run rẩy. Sau đó cô nghe được giọng nói khàn khàn của Tần Quy Vân, nhẹ nhàng vang lên trong không khí.

"Về sau không cho phép tùy tiện rời khỏi tầm mắt của anh."

Âm thanh bình tĩnh, giống như là tùy ý dẫn dò một câu với đứa trẻ mà thôi. Lật Manh cố gắng ngẩng đầu, nhưng chỉ thấy xương quai xanh xinh đẹp tinh tế cùng đôi môi mỏng đang mím chặt. Tần Quy Vân nhận thấy tầm mắt của cô, cúi đầu, ánh mắt dừng trên mặt cô.

Sau đó Tần Quy Vân thờ dài dời đi ánh mắt, hơi buông Lật Manh ra, một tay trượt theo cánh tay của Lật Manh đi xuống. Ngón tay thon dài trắng nõn chạm vào đầu ngón tay mềm mại của cô, không chút do dự nắm chặt, mười ngón đan vào nhau.

Lật Manh bình tĩnh nhìn Tần Quy Vân. Lại liếc mắt nhìn tay anh nắm chặt tay cô. Cốt truyện có chút mất không chết. Xem ra hôm nay không vót vát được chút gì rồi. Cốt truyện thay đổi, sẽ ảnh hưởng tới nhiệm vụ. Có điều vị diện này tốt hơn vị diện trước, chính là có rất rất nhiều tình tiết. Cho nên thất bại một lần hai lần, chắc là, đại khái, cũng..... Không có vấn đề gì.

Lật Manh suy nghĩ gì đó, nhìn chằm chằm nam chủ, sau đó không chút do dự liền chạy ra bên ngoài. Kéo theo cả nam chủ.

Dù sao cốt truyện đều sụp đổ thành sọ chó của tác giả rồi. Lật Manh cô muốn duy trì cốt truyện cũng lực bất tòng tâm.

Về mặt Lật Manh co quắp, bình tĩnh suy xét đường chạy trốn. À, là đường hai người chạy trốn.

Lửa hẳn chưa có lan tới tầng này, chạy tới lối thoát hiểm là tốt nhất. Tần Quy Vân thấy cô chạy về phía trước, kéo cả anh theo, ánh mắt anh rơi xuống sườn mặt bình tĩnh của cô, trầm mặc một lát, môi mỏng mới nhếch lên một cái.

Lật Manh cố gắng nhìn đường, đèn trên hành lang đột nhiên sáng tối không ngừng. Lật Manh đang chạy phía trước đột nhiên dừng lại, giống như nghĩ gì đó mà nhẩn lại. Ngay sau đó, Lật Manh không chút do dự đẩy người thanh niên bên cạnh ra sau, chính mình cũng xoay người chạy về hướng phòng vệ sinh.

Đèn nổ tung. Vô số mảnh vỡ thủy tinh bắn tung tóe lại đây. Lật Manh vừa muốn né tránh, đã bị kéo vào trong một lồng ngực. Cô gái nhỏ nhấn dán mặt vào ngực ấm áp của thanh niên. Tay Tần Quy Vân đặt sau lưng cô, cầm dựa vào đỉnh đầu cô.

Mảnh nhỏ thủy tinh rơi xuống bốn phía. Nhưng không có cái nào rơi trúng cô. Tiếng hít thở của người đàn ông nặng đi vài phần, lông mi xinh đẹp cũng run rẩy theo. Anh mím môi, không tiếng động buông cô ra, nói: "Đi mau."

Hành lang cháy lớn, vì đèn nổ, khiến lửa bùng lên.

Tần Quy Vân không cho Lật Manh bất kỳ cơ hội mở miệng, lấy khăn tay sạch sẽ từ túi áo ra, xả nước, sau đó che lại miệng mũi cô, không chút do dự liền chạy ra ngoài.

Nhưng mà lửa quá lớn.

Tần Quy Vân bình tĩnh, ánh mắt lạnh lẽo nhìn quanh bốn phía, phát hiện lối thoát hiểm không dùng được nữa. Càng không thể vào thang máy. Bị lửa ép đến đường cùng, Tần Quy Vân không chút do dự đá văng một cái cửa, đẩy Lật Manh vào. Sau đó anh cũng vào theo.

Lửa quá lớn. Khói đặc ủa vào. Lật Manh thiếu chút nữa bị khăn tay của nam chủ làm ngại thò. Vừa rồi cô thấy thang máy có thể sử dụng, mà lửa lớn nhất là hai tầng này, mạo hiểm vào thang máy thì sẽ có cơ hội thoát thân. Chẳng qua bị Tần Quy Vân cưỡng ép lôi kéo, cô chỉ có thể tro mắt nhìn thang máy ngày càng xa.

Lật Manh cảm thấy nam chủ giống gây ngại đường hơn cả cô.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Ảnh đế, li hôn đi (26)

Edit: Mạc Kỳ Nguyệt

Beta: LoBe

Mới vừa nghĩ như vậy liền phát hiện anh đã kéo cô vào phòng tắm. Tầng lầu này có rất nhiều phòng, đây là một trong số đó. Trong bồn tắm có nước, có lẽ là ai đó xả nước muốn tắm rửa thì nhìn thấy hỏa hoạn, lập tức bỏ chạy.

Lật Manh vừa định nói lửa vẫn chưa lan đến thang máy, cho dù thế nào cũng nguy hiểm, liều mạng một phen. Kết quả, miệng vừa mở ra, cả người cô đã được đưa thả vào bồn tắm.

Lật Manh: "?"

Một giây sau, Tần Quy Vân bình tĩnh nhìn chăm chú cô nửa giây, thanh âm mấy phần nhẹ nhàng:

"Chịu đựng một chút."

Lật Manh há miệng, Tần Quy Vân lại đưa tay ấn một cái, đè cô xuống nước.

Lật Manh: "Ừ ục, ục ục."

Lửa tràn vào trong phòng. Tần Quy Vân bình tĩnh ngồi ở trên bồn tắm, cảm nhận không khí nóng rực lên. Đặc biệt, khói bắt đầu chui vào từ khe cửa. Rất nhiều người bị chết trong đám cháy, bị chết ngạt.

Lật Manh giãy giụa, cô cầu nài - đang sống sờ sờ cũng bị sặc chết rồi. Bị sặc nước chết. Cuối cùng, Tần Quy Vân buông ngón tay ra. Cô đưa tay run cầm cập bám lấy mép bồn tắm, không chút sức lực đứng lên, chỉ sợ nam chính sẽ hắc hóa mà ấn đầu cô xuống nước lần nữa.

Lật Manh vội vã giơ bàn tay ướt nhẹp túm cổ áo anh. Vì dùng sức hơi quá, cô kéo cả anh xuống nước, khuy áo bay ra ngoài mấy cái. Dưới cổ áo anh, da dẻ trắng trẻo lộ ra, còn có xương quai xanh đẹp đẽ. Lật Manh chớp mắt nhìn, vô cùng bình tĩnh nói:

"Tôi cảm thấy, thang máy....."

Tần Quy Vân im lặng, con người đẹp đẽ khẽ nheo lại, trầm mặc một lúc mới nói:

"Lửa đã lan vào trong phòng. Tôi nghe thấy âm thanh của xe cứu hỏa. Lửa chỉ cháy khá lớn ở hai tầng này. Em chờ ở trong nước, dù cho lửa tràn vào, em chỉ cần kéo dài một phút thì có thể sống sót."

Bồn tắm quá nhỏ, chỉ đủ cho một người nằm. Lửa thật sự lớn thì bồn tắm cũng vô dụng. Thế nhưng, nếu chỉ tranh thủ một chút, đúng là nơi tránh rất tốt.

Từ đầu đến cuối anh đều không nhắc đến bản thân mình. Lật Manh ngẩn ra một chút rồi lặng lẽ thu hồi đánh giá nam chính là tôm chân mềm, nam chủ này cũng rất tốt đó chứ.

Khói trong không khí ngày càng nồng đậm. Cổ họng của cô hơi ngứa, ho khan một tiếng. Tần Quy Vân khẽ nhíu mày, lập tức đưa tay nắm hai vai cô, một lần nữa nhấn cô vào trong nước.

Lật Manh: "Ừ ục, ục ục....."

Lửa cũng chưa vào tới đây, dùng một cái khăn ẩm bịt mũi là được rồi, không cần lại ấn cô xuống nước a. Lật Manh rút lại đánh giá nam chính là người tốt. Đây chính là ác ma a. Lật Manh cảm thấy nhiệm vụ của mình nhất định sẽ thất bại. Nguyên nhân thất bại là bị chết đuối ở trong hỏa hoạn.

Tần Quy Vân nhanh chóng phản ứng, anh buông lỏng tay, ngạc nhiên hỏi:

"Em không biết bơi?"

Vì vậy nên không biết cách kiểm soát hơi thở trong nước. Lật Manh ho khan, thật sự nổi giận. Cô lườm anh một cái, đuôi mắt hồng hồng, cả khuôn mặt mềm mại đều là hơi nước. Cô không cảm xúc nói:

"Anh để tôi đứng dậy, bồn tắm để cho anh."

Về mặt bình tĩnh của Tần Quy Vân ngẩn ra một lúc. Đôi mắt anh tập trung nhìn vào cánh cửa sau cùng quay lại im lặng nhìn cô một cái. Anh nhấp máy môi, ánh mắt lóe lên một nụ cười:

"Ừ, em nhắm mắt lại."

Sau đó, bàn tay trắng trẻo của anh đặt lên mắt cô, khiến Lật Mạnh không kiềm chế được nhắm mắt lại. Một giây sau, cô bị anh dùng sức ấn vào trong nước lần thứ hai. Nước lạnh tràn tới, bờ môi cô run rẩy muốn mở ra, lại bị một cảm xúc mềm mại phủ kín.

Lật Mạnh ngán người, cố gắng mở mắt ra. Trong hơi nước lờ mờ, khuôn mặt thanh tú của anh gần trong gang tấc, những sợi tóc đen phiêu đảng trong nước.

Anh đang hôn cô.

Be: Miễn Bắc lại nóng chảy mỡ rồiiiii

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Ảnh đế, li hôn đi (27)

Edit: Mạc Kỳ Nguyệt

Beta: LoBe

Bồn tắm rất nhỏ. Khi cô bị đè xuống nước, Tần Quy Vân cũng tiến vào theo, nước tràn lên chảy đầy xuống sàn. Anh không có cách nào để cùng nằm xuống với cô nhưng gương mặt không chút thay đổi quỳ gối ở hai bên người cô. Một tay đặt bên thành bồn tắm, tay kia đè xuống một bên vai Lật Mạnh. Tần Quy Vân cúi đầu xuống, ngậm lấy cánh môi Lật Mạnh.

Da của anh rất trắng, bọt nước mờ mờ lan ra từ mái tóc, đôi mắt đen không nhắm lại được phủ kín bởi một lớp hơi nước trong suốt.

Lật Mạnh kinh ngạc một lúc. Nhân vật nam chủ đang..... hô hấp nhân tạo cho cô sao? Tất nhiên, cũng có khả năng là nam chủ phát hiện bản thân sắp chết, cũng không kén chọn nữ chủ nữ phụ. Chỉ cần có một người bên cạnh thì lúc chết ít ra cũng thoát kiếp xử nam.

Tại sao biết nam chủ là xử nam? À, trong cốt truyện có giới thiệu qua. Tần Quy Vân, nam, giữ thân trong sạch, không có quá khứ giao du với nữ giới. Đây là thiết lập rất bình thường. Hiện tại những năm gần đây, có rất nhiều người muốn làm quen, tạo scandal với nam chủ. Chẳng qua, Lật Mạnh vẫn tin tưởng rằng là một nam chủ, Tần Quy Vân không có khả năng có ý tưởng cấp thấp như vậy.

Vì vậy, Lật Mạnh khẳng định nam chủ chỉ đang đơn thuần là hô hấp nhân tạo thôi.

Tuy nhiên, nam chủ hơi nặng, cô sắp bị anh đè chết. Bồn tắm nhỏ như vậy, Tần Quy Vân cao như thế còn cố gắng chui vào.

Lật Mạnh cảm thấy mình chính là con cá trích có khuôn mặt dữ tợn bên trong hộp bị anh chen đến cả không khí cũng không đủ để thở, chỉ có thể yếu ớt mở môi, thậm chí còn cọ xát theo bản năng như muốn hỏi chuyện gì.

Cơ thể Tần Quy Vân cứng đờ, im lặng một lát, hơi thở của anh trở nên nặng nề hơn. Lật Mạnh cảm thấy động tác này quá thiếu chuyên nghiệp. Cô không thể hô hấp, càng thiếu dưỡng khí hơn.

Cuối cùng, người đàn ông phía trên nghĩ tới gì đó, anh nhanh chóng đưa tay luồn qua cánh tay của cô, giữ lưng đưa Lật Mạnh từ trong nước ra ngoài.

Lật Mạnh ngẩng đầu ra khỏi mặt nước, há miệng thở, suýt chút nữa ngộp chết cô rồi. Tuy là không khí rất khó thở nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với vừa nãy. Lông mi của cô dính đầy nước, mái tóc đen quấn quanh cánh tay anh, cánh môi đỏ tươi khê mở.

Tần Quy Vân chăm chú nhìn cô một lúc, ánh mắt sâu đen lấy hiện lên một tia kiềm nén. Giọng nói lãnh đạm lại khàn khàn:

"Chưa từng hôn qua."

Ở trong nước, Lật Mạnh bị sặc, không biết bơi. Nhưng Tần Quy Vân lấy hơi, lại không biết trao đổi cho Lật Mạnh bằng cách nào, đại khái là do không có kinh nghiệm hôn.

Lật Mạnh ho khan một cái, mùi khói trong phòng tắm quá nồng nặc, căn bản không để ý anh nói cái gì. Khuôn mặt Lật Mạnh mềm mại như quả vải lột vỏ ngâm nước. Khi ho khan, má lúm đồng tiền trên mặt mờ mờ xuất hiện. Thân thể nhỏ xinh ẩn trong nước, vạt áo rộng trôi nổi, vô tình lộ ra vòng eo xinh đẹp trắng nõn của cô. Ánh mắt Tần Quy Vân sâu hơn, trở nên có chút nguy hiểm.

Áo sơ mi trắng trên người anh đã ướt hết, gần như trong suốt dán vào cơ thể, kéo dài đến thắt lưng. Đường nét cơ bụng như ẩn như hiện và vòng eo nhỏ đều lộ rõ trước mặt thiếu nữ. Vẻ mặt của thanh niên vẫn trong trẻo lạnh lùng như trước, khề nâng cằm, lông mi dài hơi rũ xuống, môi mỏng màu đỏ bị nước thấm ướt mang theo một tia tà khí của sự căm dỗ.

Lật Manh không có bất cứ phản ứng nào, hơn nữa ánh mắt cũng nhìn hướng khác. Nam chủ cời quần áo trần truồng chạy cũng là cách làm thông minh. Dù sao thì ở hiện trường hỏa hoạn mà mặc quần áo thì dễ dàng dẫn lửa thiêu thân. Cô đưa tay muốn đẩy Tần Quy Vân ra, chỉ sợ lại bị ấn vào trong nước. Ngón tay của cô hơi dùng sức bám lấy quần áo sau lưng anh.

Con người Tần Quy Vân khề co rút, cũng không nói gì thêm, mà Lật Manh cũng cảm thấy có gì đó không đúng. Ngón tay cô hình như chạm vào một chất lỏng sền sệt.

Hử?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Ảnh đế, li hôn đi (28)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

Lật Manh nhanh chóng rút tay về, phát hiện đầu ngón tay của mình có dính máu loãng, không nhiều lắm, nhưng cũng đủ dọa người.

Tần Quy Vân không ngờ bỗng nhiên cô chia ngón tay ra, anh không cẩn thận hạ mắt nhìn. Tuy không nhiều, nhưng chừng đó đã đủ khiến hô hấp anh cứng lại. Ác mộng màu đỏ vô cùng đáng sợ đột nhiên tập kích tới.

Tần Quy Vân quên nói, anh —— sợ máu.

Lật Manh cũng đổi sắc mặt, vừa rồi lúc đèn ngoài hành lang nổ, là anh che chắn cho cô, mảnh thủy tinh vỡ ghim vào sau lưng. Miếng vết thương cũng không lớn, nhưng chắc chắn rất đau, may mắn loại thương tích này chỉ gây đau đớn chứ không đến mức chết người.

Vừa muốn an ủi nam chủ, nam tử hán đại trượng phu cố chịu đựng chút đau này, sau khi rời khỏi đây cô sẽ giúp anh gấp mảnh thủy tinh ra, bảo đảm không để lại sẹo.

Kết quả lại nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Tần Quy Vân, sau đó lông mi anh run rẩy, trực tiếp rũ mắt cả người ngã trên người cô.

Lật Manh: "?"

Nằm cái đầu bò nhà người.

Thời khắc mấu chốt này, nam chủ vậy mà mềm chân tôm té xiu. Cửa phòng đã truyền đến âm thanh lửa đốt lộp bộp, khói đặc tới thành màu đen kịt, từ bốn phương tám hướng kéo tới.

Lật Manh cảm thấy hít thở càng ngày càng không thông, cổ họng như bị lửa thiêu, ho khan tê tâm liệt phế. Cô không có cách nào tiếp tục ngồi đợi ở bồn tắm nữa.

Tần Quy Vân cũng không thể, anh ta cũng bị hỏa hoạn dọa cho hôn mê, rơi vào bồn tắm chắc chắn sẽ chết đuối.

Be:... Người ta là sợ máu lên ngất đó bà nội.

Lật Manh cắn răng, cố sức ôm Tần Quy Vân, không cho mặt anh rơi vào trong nước. Lửa càng lúc càng lớn, cứ tiếp tục như vậy khẳng định bọn cô sẽ bị vây chết ở chỗ này.

Nhưng Lật Manh cũng không vội. Căn cứ vào định luật bất tử của vai chính, lúc gặp cảnh ngàn cân treo sợi tóc, một ngàn phần trăm là sẽ được người khác cứu.

Đột nhiên Lật Manh nghe thấy bên ngoài có âm thanh ầm ĩ, còn có âm thanh sức nước bắn vào mặt tường, chú lính cứu hỏa tới rồi.

Ánh mắt Lật Manh sáng ngời. Quả nhiên định luật bất tử có hiệu quả.

Lật Manh không chút do dự, lấy một cái khăn lông ẩm che miệng mũi nam chủ, sau đó chính mình cũng lấy một cái che mặt lại. Sau khi đem người từ bồn tắm ra, hai chân Lật Manh sải bước, dùng tư thế lão nông cuốc lúa, công nam chủ nặng đến đè chết con lợn lên.

Chờ lửa bên ngoài cửa đã được khống chế, liền lao ra. Nữ chủ không dùng được. Nữ phụ tỏ ra vô cùng mệt mỏi, cô muốn đòi nữ chủ thêm một suất cơm hộp.

Quả nhiên định luật bất tử đã phát huy tác dụng tối đa.

Mất thấy cứu viện không kịp, lúc bọn họ sắp bị chết ngạt, ổng nước phòng tắm bỗng vỡ ra. Nước từ trên tường ào ào xối lên người Lật Manh và Tần Quy Vân. Ngon lửa sắp tràn vào, nhanh chóng bị dập tắt.

Về mặt Lật Manh tê liệt, hừ, vai chính thôi.

Lật Manh bước từng bước một, bước chân chậm rãi, gian nan đi ra ngoài. Cửa phòng tắm lung lay sắp đổ, Lật Manh nhấc chân đá cửa. Nhưng chân vừa mới nâng lên còn chưa đựng tới.

Cửa liền —— đổ sập.

Dưới tác dụng của định luật bất tử, cửa phòng tắm trực tiếp đổ về ngoài vang lên tiếng vang ầm ầm.

Lật Manh bình tĩnh nhìn, thông thả ung dung thu chân lại. Lại đột nhiên ý thức được có điều gì không thích hợp, Lật Manh giương mắt lên liền nhìn thấy mấy nhân viên phòng cháy cầm bình chữa cháy, về mặt tròn mắt há mồm nhìn cái cửa đổ xuống kia, còn có chân cô mới vừa hạ xuống.

Lật Manh bày ra vẻ mặt cạn lời. Rất muốn giải thích là cửa hỏng là do định luật nam chủ, không phải hỏng dưới chân cô. Cho nên lúc bồi thường tổn thất, đừng tìm cô đòi tiền.

Sau đó Lật Manh tiếp tục từng bước một công nam chủ ra khỏi phòng. Nhân viên phòng cháy nhanh chóng tiến tới hỗ trợ, một đám người mới vội vã hướng chạy xuống dưới lầu.

Kết quả vừa mới ra khỏi, phóng viên ngoài vùng cách ly, lập tức hét to:

"Là Tần thiếu, Tần thiếu thoát khỏi đám cháy."

Vô số máy quay phim, cameras, đèn flash giống như thủy triều đồng thời vọt tới. Xe cứu thương cũng tới.

Lật Manh nhíu mày, cảm thấy đám phóng viên này giống y hệt nạn châu chấu phá hoại mùa màng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Ảnh đế, li hôn đi (29)

Edit: Mặc Kỳ Nguyệt

Beta: LoBe

Lật Manh cũng không quan tâm tới đám châu chấu này, lập tức cùng Tần Quy Vân lên xe cứu thương. Sau khi đến bệnh viện, cuối cùng xác định Tần Quy Vân không có gì đáng ngại. Bác sĩ đã lấy ra tất cả những miếng thủy tinh trên người Tần Quy Vân. Băng bó xong xuôi, chắc chắn rằng Tần Quy Vân không có vấn đề gì mới rời khỏi.

Lật Manh cũng có thời gian ngồi xuống nghỉ ngơi. Cô ngồi xếp bằng ở trên ghế, hai tay bưng cốc nước. Cuối cùng cũng có thời gian để tuyệt vọng. Vừa rồi.... đoạt vai diễn của nữ chính, lại bị trừ điểm.

Khi nữ chính đưa nam chính ra khỏi hiện trường vụ hỏa hoạn cũng là lúc đối mặt với các phóng viên tràn vào rồi bị chụp lại, nữ chính không có danh tiếng gì nhanh chóng gặp vận may, trở thành người được fans của Tần Quy Vân cảm kích nhất.

Sau này ở cùng chỗ với Tần Quy Vân cũng không bị người hâm mộ phản đối. Mặc dù bản phác thảo viết là ngược văn, nhưng thủ đoạn hành hạ cũng là của nữ phụ tìm đường chết. Bình thường vẫn là ngọt.

Lật Manh lấy điện thoại ra mới phát hiện bị ngâm nước rồi. Cô không đổi sắc mặt bỏ điện thoại vào trong túi. Điện thoại không thể dùng nữa thì có thể mang đến cho người bán hàng rong trong chợ để đổi một cái nồi sắt chứ không nên vứt đi.

Phải tìm cách trả vai diễn lại cho nữ chủ. Nghĩ đến - 100 điểm, Lật Manh thờ dài.

Hình như cô đói bụng. Com tối chưa ăn. Cô vừa định đứng dậy đi tìm com thì thấy lông mi của Tần Quy Vân run rẩy, chậm chạp mở mắt ra. Ánh mắt anh có chút hoảng hốt, một giây tiếp theo lại chợt tỉnh táo, quay đầu tìm kiếm.

Sau đó, Tần Quy Vân thấy Lật Manh ngồi trên ghế. Thiếu nữ đã thay quần áo sạch sẽ, không quá vừa người. Ông quần rộng thùng thình cuộn lên, lộ ra mắt cá chân nhỏ nhắn trắng trẻo. Tóc dài mang theo hơi nước rũ xuống hai bên vai. Trong tay cô đang cầm cốc nước, đôi môi kề sát vào vành cốc, đôi mắt to tròn yên tĩnh nhìn anh.

Tần Quy Vân im lặng đưa mắt nhìn Lật Manh một lúc mới nhẹ nhàng thở phào một cái. Anh vừa định đứng dậy lại thấy Lật Manh nhảy từ trên ghế xuống, ngồi xồm ở bên giường, giọng nói bình tĩnh:

"Đừng nhúc nhích, phía sau lưng anh mới thoa thuốc. Đói bụng không?"

Cũng không đói. Lật Manh đứng dậy: "Biết anh đói bụng, em đi mua com cho anh."

Tần Quy Vân thấy cô muốn đi, môi mông khẽ mấp máy. Anh nhớ tới hình ảnh máu đỏ thẫm. Con ác mộng kia đã ba năm rồi. Tần Quy Vân tựa hồ theo bản năng, đưa tay túm lấy quần áo cô.

Bước chân Lật Manh dừng lại, cảm thấy lạnh lạnh nơi eo, quay đầu nhìn đã phát hiện anh nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt. Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng có một chút khát khao mềm mại. Ngón tay thon dài của anh níu lấy một góc áo của cô. Lật Manh là một nữ phụ ác độc, giờ phút này rốt cuộc cũng bộc lộ về mặt hưng dữ của mình: "Em muốn đi ăn com, buông tay ra.". Đói bụng không cho ăn, cô liền không đi làm. Cô muốn đình công. Nữ phụ cũng có quyền nghỉ ngơi ăn com.

Lông mi Tần Quy Vân vô thức nhú lại. Anh chần chờ một lát. Đầu ngón tay có chút đau tranh buông rồi lại giữ, giữ rồi lại buông lỏng. Cuối cùng anh quyết định, ngược mắt lên, con ngươi trong trẻo lạnh lùng ẩn chứa mềm mại, thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng chậm chạp: "Lần này em đã cứu tôi. Em nghĩ xem muốn cái gì?". Khuôn mặt Lật Manh không chút thay đổi nhìn anh. Đừng nói nữa, chọc vào vết thương lại còn xát muối a. Đoạt vai diễn của nữ chính bị trừ điểm đây!

Thấy cô không trả lời, Tần Quy Vân im lặng một chút mới hạ mắt xuống lần nữa. Sắc mặt tái nhợt ảm hơn một chút. Anh mỉm cười như không có việc gì xảy ra, chỉ dùng ngữ điệu bình thường không nhanh không chậm nói: "Em đã thích như vậy, vậy thì tôi.....". Lật Manh nghiêng đầu nhìn anh nghĩ khi nào nam chính tõm chân mềm xong có thể đi ăn com, lại nghe được âm thanh cười như không cười của anh vang lên: "Tôi sẽ không ly hôn với em."

Be: Tôi đang edit dở nhưng phải đi in tài liệu, sợ muốn quán photo đóng cửa, xú về tôi beta nốt nhé

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Ảnh đế, li hôn đi (30)

Edit: Mạc Kỳ Nguyệt

Beta: LoBe

Những lời này dùng giọng điệu lãnh đạm tùy ý nói ra. Tần Quy Vân ngẩng lên nhìn Lật Manh. Thiếu nữ mặc bộ quần áo không vừa người, ông quần xắn lên, tùy ý đi một đôi dép lê để bằng, ngón chân trắng hồng, trang phục vừa rộng rãi vừa giản dị. Hình như cô hơi bối rối, cánh môi mím lại nghiêm túc, trông có vẻ hơi ngẩn ra. Khóe miệng Tần Quy Vân khẽ cong, nụ cười nhẹ nhàng thoáng qua.

Anh hơi cố sức thay đổi tư thế một chút. Trên cổ tay còn ghim kim tiêm truyền dịch nhưng anh chỉ nhàn nhạt liếc nhìn kim tiêm rồi lập tức dời ánh mắt, sợ nhìn thấy những vết máu nhỏ. Anh biết cô cần tiêu hóa lời của anh. Không biết bắt đầu từ khi nào, ấn tượng của anh đối với cô có một chút thay đổi.

Lần đầu tiên khi nghe cô dùng CMND của anh để đăng kí kết hôn, trong lòng anh không hề có chút gợn sóng nào, chỉ có một sự xúc phạm khó chịu. Thời điểm gặp nhau sau này, anh phát hiện bản thân mình cũng không bài xích cô. Thậm chí, anh bắt đầu cảm thấy, thì ra có một cô gái..... đáng yêu như vậy. Sau đó, cô giống như kẹo ngọt, bắt đầu mềm mại dính lại đây: trộm poster của anh; tải khoản weibo của fan hâm mộ cuồng nhiệt. Thậm chí, trong đám cháy, cô chạy cũng phải dẫn anh chạy theo. Tần Quy Vân cho rằng mình có thể bình tĩnh hơn khi xem xét tình cảm với cô. Tuy nhiên, sau khi trải qua sinh tử, anh phát hiện mình không muốn chờ nữa.

Lật Manh cảm thấy tai mình có lẽ bị ù rồi. Cô không chút biểu cảm nhìn về mặt xuân tình phơi phới của nam chính rồi bình tĩnh đưa tay kéo kéo vạt áo

của mình. Một góc áo ở trong tầm tay anh, kéo qua đây một chút. Tần Quy Vân lặng lẽ nhìn vạt áo của cô ài giây. Góc áo cứ cứng ngắc như vậy, cứ lồi kéo nhau.

Lật Manh cảm thấy mình phải làm gì đó, muốn dừng cảm nói ra sự thật để xoay chuyển tình thế và cứu trợ trận tuyết lở. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô căng thẳng, cuối cùng nghiêm túc nói: "Đói bụng." Vì vậy, đừng kéo quần áo của cô, không có com ăn thì cô suy nghĩ giả thiết gì, không để cho ăn com thì không làm việc. Làm cốt truyện đi shì, làm nhân vật đi shì, làm câu tác giả đi shì. Còn về điểm, dù sao cũng lâm nguy rồi, không cần thời gian một bữa com của cô.

Dường như không ngờ nghe được câu trả lời ngoài ý muốn như vậy, Tần Quy Vân chớp mắt, lông mi hẹp dài cũng run run, con ngươi thâm trầm xuất hiện vài tia cảm xúc không thể giải thích được. Sau đó, anh buông ngón tay ra.

Cuối cùng Lật Manh cũng đã giải cứu được y phục của mình. Cái này là y tá mua cho cô vì y tá là người hâm mộ của Tần Quy Vân, cảm kích cô cứu anh nên mới nhiệt tình như vậy. Nhìn cô y tá, cô chợt cảm thấy chính mình là một người ái mộ được thiết kế quá thất bại. Cô muốn cứu giúp một chút.

Một người hâm mộ cuồng nhiệt kia, nghe được tin idol của mình nhẹ nhàng nói muốn cùng làm vợ chồng với cô. Biểu tình kia là..... Cô nghĩ đến nụ cười đầy nhiệt tình của nữ y tá, học theo. Lật Manh lạnh lùng nhìn Tần Quy Vân rồi nhếch mép, lộ ra một cái.... ha hả niềm nở. Tiếng cười có phải hơi lạnh quá hay không? Lật Manh nở một nụ cười ấm áp vỗ vụn, hàm răng hơi nghiêng lại: "Đói bụng không? Nếu không ăn gì thì sẽ chết đói. Em đi mua com cho anh ăn." Tốt, có thể cứu lại một điểm tuyết lở rồi. Sau đó, cô xoay người rồi đi.

Đầu tiên, Tần Quy Vân hơi ngẩn ra, gò má nhìn về phía bóng lưng thiếu nữ đang vội vã rời đi. Bước chân của cô dường như có chút lộn xộn, vội vã. Anh im lặng nhìn cho đến khi bóng lưng của cô biến mất. Ánh mắt anh nhàn nhạt, môi đỏ mọng mím lại. Dường như vừa mới nghĩ đến chuyện gì, thần sắc căng thẳng của anh dịu đi. Là..... ngưng ngừng.

Tần Quy Vân chậm chạp nằm xuống giường bệnh, khuôn mặt tựa vào cánh tay, lông mi thanh tú rũ xuống che kín ánh mắt trong trẻo lạnh lùng. Tầm mắt của anh dừng lại ở cửa phòng bệnh như đang đợi điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Ảnh đế, li hôn đi (31)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

Lật Manh phát hiện tiền mặt của mình còn dư lại một trăm. Ừm, may mắn tiền tiết kiệm của cô còn mười tám vạn sáu nghìn sáu trăm đồng. Chỉ là điện thoại ngâm nước rồi nên không cách nào quét thẻ thanh toán. Mua đồ ăn ở cửa bệnh viện, chọn một phần com gà chiên, một phần cháo thịt nạc. Lúc mua đồ ăn, cuối cùng cô cũng có thời gian suy nghĩ lời nói của nam chủ.

Cô không ngốc. Cậu nam chủ..... Cạn bã. Vậy mà vì một lần nữ phụ hỗ trợ không hề có thành ý, mà mềm lòng với cô, còn không muốn ly hôn lại còn động tay động chân với cô.

Phi.

Tra nam, người không xứng làm nam chủ. Thân là một nam chủ, lại đang đưa bắt định như vậy, hoa tâm còn không biết xấu hổ. Nam chủ hòa nhã với nữ phụ, đều là cạn bã. Loại người này.

Truyện đăng mạng không web nào thèm mua, bởi vì thành tích quá nát không đáng tu tiên, nên drop và xóa bút danh.

Về mặt Lật Manh lạnh nhạt nghĩ, sau đó đem phần thịt heo trong cháo của Tần Quy Vân vớt lên, đặt vào trong phần gà chiên của mình bên này. Tra nam không xứng ăn thịt heo. Uống cháo của người đi.

Tuy rằng con người nam chủ cạn bã hoa tâm, nhưng Lật Manh biết, cốt truyện không thể ngăn cản. Cuối cùng anh sẽ vì nữ chủ mà động tâm. Dao động bây giờ, cũng chỉ là nhất thời, biết đâu lúc này Tần Quy Vân hối hận muốn chết vì đã nói không ly hôn thì sao.

Thiết lập nhân vật của cô, là không thể đòi ly hôn. Chỉ có thể chờ mong năng lực cốt truyện mạnh mẽ, gắn kết nam nữ chủ. Lúc ấy liền đến phiên cô diễn xuất, dù loại âm mưu quỷ kế hãm hại bọn họ. Bây giờ cô chỉ cần yên lặng chờ đợi. Nhất định có thể đợi đến lúc Tần Quy Vân và Lãnh Linh xem mắt.

Tưởng tượng như vậy, tâm tình Lật Manh rốt cuộc cũng tốt lên. Lúc cô mang theo com trở về, nhìn thấy Tần Quy Vân đã ngồi dậy, miệng vết thương sau lưng anh khá nặng, trừ việc hơi bất tiện, cũng không ảnh hưởng đến thân thể. Thậm chí kim trên cổ tay cũng được hộ sĩ rút ra, vết thương nhỏ dùng băng cá nhân dán lại.

Anh đang gọi điện thoại, thanh âm bình tĩnh, "Bây giờ phải xuất viện ngay, phóng viên chặn ở cửa bệnh viện, sẽ ảnh hưởng người khác....."

Nói tới đây giọng nói anh ngừng một chút, mới không nhanh không chậm giương mắt, nhìn thấy ở cánh phòng, thiếu nữ ngo ngác ở ngoài cửa nhìn lên anh.

Lật Manh cũng bừng tỉnh, lập tức mang cơm vào. Tần Quy Vân trầm mặc một chút, mới như không có việc gì dời mắt, ý cười trên khóe môi lại rõ ràng hơn.

Sau đó giọng nói lãnh đạm như cũ, "Vâng, ông nội."

Cúp điện thoại, mới phát hiện Lật Manh đã bắt đầu ăn. Cô vui đầu cực khổ ăn. Ánh mắt Tần Quy Vân rơi xuống cháo đặt bên cạnh, anh cũng không làm khó cô, động tác ưu nhã mở nắp ra, sau đó không nhanh không chậm ăn, mặt nhăn lại. Cháo này..... Chỉ có chút thịt vụn.

Đồ ăn bên ngoài đúng là ăn bớt ăn xén nguyên liệu. Cơm nước xong, Tần Quy Vân cho người tới thu thập một chút, định xuất viện. Anh thấy Lật Manh đang lau miệng, môi hồng hồng dính dầu mỡ, có vẻ đặc biệt tron bóng.

Thanh niên trầm mặc một chút, mới chậm rãi tiến lại. Tần Quy Vân đạm nhiên duỗi tay, khẽ nâng mặt cô, bắt Lật Manh phải ngẩng đầu lên.

Tần Quy Vân bình tĩnh chăm chú nhìn cô một hồi, đôi mắt sâu và đen, sắc mặt có một loại yếu ớt trắng bệch. Âm thanh anh đậm mà nhu hòa, "Vừa rồi là ông nội."

Lật Manh tùy ý nhìn anh một cái, ừ một tiếng tỏ vẻ đã biết. Đầu ngón tay anh nhàn nhạt lướt qua bên tai cô, thấy sắc mặt cô đỏ lên, mới nhẹ giọng nói: "Ông bảo chúng ta xuất viện về nhà nghỉ ngơi."

Lật Manh sợ nhột co rúm lại, vẫn không tránh thoát nổi. Khóe môi thanh niên xuất hiện nhàn nhạt ý cười, sau đó anh bình tĩnh ghé sát vào người cô, môi mềm ấm áp hôn khóe môi cô.

Lông mày Lật Manh nháy dựng, đôi mắt tròn tròn nhìn anh. Cắn bã quý hoa tâm. Anh lại cho rằng cô muốn nhiều hơn, cúi đầu hôn hôn cái trán của cô, hai má.

Lật Manh ghen khuất, không thể động. Nam chủ nhiệt tình, cô phải nhiệt tình hơn.

Tình tiết đi theo hướng phiến lòng này, không cho nữ phụ đường sống mà. Tần Quy Vân như chợt nghĩ tới gì đó, tạm dừng động tác hôn môi, anh yên lặng nhìn cô một chút, mới rũ mắt nhẹ giọng nói: "Đúng rồi, ông nội còn bảo chúng ta....."

Lật Manh: Ly hôn sao? Ông nội ác độc, nghĩ thông suốt rồi?

Lại nghe được âm thanh đặc biệt bình tĩnh nhu hòa của anh.

"Sinh em bé."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Ảnh đế, li hôn đi (32)

Edit: Mạc Kỳ Nguyệt

Beta: LoBe

Việc xuất viện rất thuận lợi, dù sao Tần Quy Vân chỉ cần một cuộc điện thoại thì trợ lý, người đại diện và quản gia đều tới. Vết thương sau lưng anh đã được thoa thuốc, sau khi mặc quần áo vào cũng không nhìn thấy gì, ngay cả sắc mặt cũng khôi phục rất nhiều, không tái nhợt như lúc đầu. Ngọn lửa rất lớn nhưng không thiệt hại quá nặng nề, chỉ có một người phải đưa vào bệnh viện. Đó chính là Tần Quy Vân.

Vấn đề nằm ở chỗ Tần ảnh đế là ngôi sao vô cùng nổi tiếng trong giới giải trí. Đừng nói là y nhập viện, ngay cả dây giày rơi ra cũng có một đồng paparazzi và người hâm mộ quan tâm. Nghe tin Tần ảnh đế vì hỏa hoạn mà nhập viện, các tiêu đề giật tít điên cuồng xuất hiện tràn lan trên mạng xã hội.

Bây giờ Tần Quy Vân chính là người có lưu lượng cao nhất. Lúc không có chuyện gì làm, cái tên này đã nằm ngay trên tiêu đề tìm kiếm. Sức ảnh hưởng quốc dân lớn đến nỗi bao trùm toàn quốc, thậm chí lan ra quốc tế. Vì vậy, một khi anh xảy ra chút chuyện, ai cũng phát điên lên. Đó là thời khắc đoàn kết của truyền thông điên cuồng và người ái mộ cuồng nhiệt.

Lúc này, người đứng đầu nhóm fans: Văn Bàn - tên vừa sửa lại của người hâm mộ - đều cầm biểu ngữ tiếp động lực, kéo theo một xe quà tặng và hoa an ủi nhiều đến mức có thể bán si hoa quả vội vã đến chờ trước cửa bệnh viện.

Mà tìm kiếm hot ngoại trừ quan trọng nhất là việc Tần Quy Vân nhập viện, còn lại đều là tìm kiếm của những người hâm mộ: cái gì mà Tần thiếu bắt đầu chuyên tâm viết nhạc, video hợp xướng tập thể; cái gì mà bức tranh đồng nghiệp vẽ cổ vũ cho Tần thiếu, trung tâm sôi nổi nhộn nhịp.

Một cái tin weibo chen vào vị trí thứ mười cũng không thể nào thấy được. Sự phổ biến của tin weibo này kém hơn hẳn so với những cái ở trên, nhưng vì sức nóng của Tần Quy Vân nên cũng có thể dao động ở vị trí cuối. Bất kể nói thế nào thì những điều này khiến cho mọi lối vào cửa bệnh viện chen chúc toàn yêu ma quỷ quái, hận không thể đập nát bệnh viện rồi mang Tần Quy Vân ra ngoài ăn.

Đối với những chuyện này Lật Manh hoàn toàn không biết vì điện thoại bị ngâm nước. Cô giống như một người mù điếc, không nghe cũng không thấy được âm thanh bên ngoài. Người đại diện và bác sĩ nhiều lần xác định tình hình của Tần Quy Vân, chắc chắn không có việc gì mới lập tức đi ra ngoài gọi vệ sĩ. Ở bên ngoài có rất nhiều người. Đến khi đi ra, nếu như không có người mở đường có thể sẽ phát sinh chuyện giẫm đạp. Mọi thứ của Tần thiếu đều có khả năng gây ra bạo loạn khiến cho bọn họ không thể xem thường.

Lật Manh bình tĩnh ngồi ngẩn ra trên ghế. Cô neho mắt, dùng một ánh mắt kì lạ nhìn một bên thân thể của Tần Quy Vân. Chàng trai thông thả mặc một chiếc áo khoác mỏng màu đen, mắt anh hạ xuống, lông mi hẹp dài thanh tú che đi một phần ánh mắt đen láy sâu thẳm, nét mặt bình thản đến lạnh lùng, nhìn không ra điều gì.

Cô khẽ thở phào một cái. Vừa rồi nhất định chỉ là chuyển lời của ông, bản thân anh không có ý này là được rồi. Nếu như nhân vật cầu nam chính đột nhiên sụp đổ, thật sự muốn cùng cô sinh con thì bản thảo của câu chuyện này không phải là ảnh hưởng lẫn nhau và ngược cạnh bà (cô là cái cạnh bà này) mà là nữ phụ độc ác làm nữ chính đau khổ, nam chính cạnh bà, cuộc tình tay ba cầu huyết, một mớ hỗn độn. Đến khi đó, mớ hỗn độn này thành một nồi thuốc độc, cô cần phải cạy miệng của cầu tác giả ra, rót hết vào mới hả cơn giận.

Lật Manh dời mắt, không nhìn thấy chàng trai đang mặc quần áo dừng lại một chút rồi mới khôi phục bình thường. Người đại diện trở lại:

"Tần thiếu, xe tới rồi, báo là đã không có vấn đề gì."

Nhìn đám đông chen chúc phía ngoài, ngay cả Giang Nghiêm - người đã quen với những cảnh tượng hoành tráng - cũng đau đầu một lát. Không còn cách nào, ai bảo độ nổi tiếng quốc dân của Tần Quy Vân cao như vậy.

Tần Quy Vân nâng mắt, lãnh đạm gật đầu rồi nhận lấy cái mũ lưỡi trai màu đen trên tay Giang Nghiêm. Là phái nam. Ánh mắt anh nhàn nhạt đảo qua thiếu nữ đang ngồi trên ghế, mái tóc đen của cô tùy ý thả trên vai, đuôi tóc hơi cong, khuôn mặt nhỏ nhỏ mềm mại đáng yêu. Im lặng một chút, Tần Quy Vân cúi đầu điều chỉnh cái mũ một cái rồi đi tới đội chiếc mũ lên đầu cô gái. Vành mũ khá lớn che một nửa khuôn mặt của cô, chỉ lộ ra chiếc mũi thanh tú xinh đẹp và cánh môi đỏ thắm.

Lật Manh ngẩng đầu thấy chàng trai chậm rãi cúi xuống, đưa ngón tay định kéo cô, cảm thấy nội dung câu chuyện không thể sụp đổ hơn. Nam chính không được phép cạnh bà hơn Lật Manh, trở nên sụp đổ với thiết kế của chính mình. Với tình thần hi sinh vĩ đại nhằm cứu vớt nội dung câu chuyện, cô bỏ tay ra. Đầu ngón tay của cô gái hơi lạnh lướt qua mu bàn tay của anh, không cho anh có cơ hội nắm lấy. Sau đó, cô gái đứng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, điều chỉnh cái mũ bằng một động tác vô cùng cứng nhắc, giả vờ như mình vừa rồi chỉ vô tình chứ không cố ý. Cô đi ra ngoài cửa và nói: "Được rồi, đi thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Ảnh đế, li hôn đi (33)

Edit: LoBe

Bên ngoài cửa bệnh viện, phóng viên đang phỏng vấn fans. Fans khóc rồi tỉnh rồi mù. Người không biết còn tưởng bọn họ đi phúng viếng.

Đột nhiên fans nhìn nhìn thấy một chiếc xe hơi đen dài chậm rãi dừng ngay trước cửa bệnh viện, báo tiêu nhanh chóng đi xuống. Fans lập tức nhận ra là xe của Tần Quy Vân.

Ánh mắt phóng viên cũng sáng lên, lập tức chuẩn bị tiến tới thu thập tin tức. Ai có thể cướp được bức ảnh đầu tiên lúc Tần Quy Vân bước ra khỏi cửa bệnh viện, đều có thể kiếm một khoản lớn.

Một đồng máy quay phim hướng về phía cửa. Bọn họ sợ bỏ lỡ Tần ảnh đế.

Mà fans giống như cá bị thiếu ô xi, liều mạng rướn người lên. Đột nhiên có người hét lên một câu.

"Tàn ảnh đế tới."

"Cái gì, Tàn thiếu tới, mau chụp!"

Mà một đồng phóng viên cũng sôi nổi đưa microphone ra phía trước, bắt đầu lớn tiếng hỏi chuyện.

"Tàn thiếu nghe nói anh bị bóng ở mặt, xin hỏi đối với sự nghiệp diễn xuất sau này của anh có bị ảnh hưởng gì lớn không?"

"Trong hiện trường hóa loạn, lúc sắp chết anh nhớ tới ai?"

"Fans của anh sửa thành Văn Bàn, khẩu hiệu cùng vì đó mà thay đổi. Văn bàn văn bàn, chứa đựng tình cảm đối với anh, anh cảm thấy cái tên này như thế nào?"

Lật Manh căn bản không ngờ tới ngoài cửa lại có nhiều người như vậy. Hơn nữa những người này vừa nhìn thấy có người đi ra, kích động y hệt phục vụ lâu ngày chưa có khách vậy.

Đèn flash, máy quay, microphone.

Âm thanh ồn ào, tiếng hỏi chuyện, tiếng rống giận.

Mọi người nhanh chóng phản ứng, nháy mắt giống như lúc chợ bán thức ăn tan phiên, đồng loạt yên tĩnh nhìn cô.

Ánh mắt nhanh chóng tắt ngúm như bóng đèn hồng.

Sau khi hình ảnh rõ ràng, người đứng ở cửa lại là thiếu nữ tinh tế đơn bạc, cô đội mũ lưỡi trai lớn, hơi hơi ngửa đầu, lộ ra đường nét tinh xảo của cằm, còn có đôi môi hồng nhuận phần nộn, vẻ mặt bình tĩnh.

Có phóng viên nhanh miệng hỏi: "Tàn ảnh đế đâu rồi?"

Lật Manh nhìn thoáng qua đám người đen nghìn nghịt, cô còn gặp qua trường hợp đáng sợ hơn thế này cơ. Cho nên cô không sợ.

Lật Manh duỗi tay cảm vành mũ ấn xuống, tay áo rộng thùng thình rơi xuống khuỷu tay, đầu ngón tay trắng nõn xinh đẹp nắm chặt mép mũ.

Thanh âm cô bình tĩnh, "Tàn ảnh đế? Không quen biết."

Nói xong, Lật Manh bình tĩnh cúi đầu, muốn đi về phía trước.

Lời nói này của cô, quả thực đã hù không ít người. Bọn họ đều tin rằng Lật Manh là qua đường. Vừa muốn tạo cho cô một con đường nhỏ, giúp cô rời đi.

Cửa lại xuất hiện một thân ảnh thon dài, thanh niên đậm mạc trầm ổn nhìn lướt qua bốn phía. Tư thái ưu nhã tự nhiên, gương mặt tinh xảo dưới vô số ánh đèn flash, càng thêm hoàn mỹ.

Giống như không hề để ý có nhiều người đang quan sát. Tàn Quy Vân nhìn thiếu nữ muốn trốn, ánh mắt đậm bạc tới đi vài phần, sau đó nhanh chóng bước tới.

Lật Manh mất thấy bản thân sắp ra khỏi đám người. Đột nhiên cánh tay bị giữ lại, sau đó cả người tiếp xúc với lồng ngực ấm áp, ót cô chạm vào xương quai xanh người đó, có chút phát ngốc.

Không đợi cô giãy giụa, thân thể ưu nhã đậm mạc của ảnh đế hơi cong xuống, dùng hai tay vòng qua người cô, ôm trọn của hai tay cùng người cô vào trong ngực.

Đây là một loại phương thức ôm bá đạo không cho phép cự tuyệt.

Chẳng cần dùng lực quá lớn, cũng có thể khiến một người không thể thoát nổi.

Tất cả mọi người đều an tĩnh, dùng ánh mắt quý dị nhìn một màn không thể tưởng tượng trước mắt. Sau đó đám người nhanh chóng phản ứng lại, vừa muốn chen lên đoạt tin tức. Bảo tiêu đã nhanh chóng đi tới vây quanh Tàn Quy Vân và Lật Manh, vô cùng chuyên nghiệp ngăn chặn mọi người tiến lại.

Tàn Quy Vân cảm nhận được thân thể cô có chút cứng đờ, vẻ mặt anh bình tĩnh, ánh mắt thanh lãnh như cũ. Giống như không biết chính mình vừa làm chuyện gì khiến người khác khiếp sợ.

Lật Manh cảm thấy, cậu nam chủ còn sợ cốt truyện chưa đủ nát. Nếu như để nữ chủ thấy thì sao? Ấn tượng đầu tiên sẽ bị hủy. Như vậy nam nữ chủ làm sao có thể nhất kiến chung tình được nữa.

Cô cảm thấy bản thân nên biểu lộ sự phẫn nộ, hung dữ quay đầu, mặt than nói: "Buông tôi ra."

Tần Quy Vân cúi đầu, lông mi rũ xuống một nửa, ánh mắt thâm trầm.

Tần Quy Vân nhìn cô đang cố sức ngửa đầu trừng anh, mũi che đi vàng trán, trong con ngươi đen nháy chỉ có gương mặt anh.

Cái này... có chút hung dữ?

Tần Quy Vân trầm mặc nhìn một hồi, khóe môi khẽ cong, không nhanh không chậm tiến sát người cô hơn.

Từ bên ngoài nhìn vào sẽ thấy anh đã nhập cả người cô vào ngực mình. Trên người thanh niên có hơi thở mát lạnh cùng với mùi thuốc, kết hợp lại lại tựa như một loại hương vị say người.

Môi mỏng của anh cọ sát bên tai cô, thấp giọng nói: "Nắm tay tôi."

Lật Manh chỉ cảm thấy giọng nói trầm khàn của anh, xẹt qua lỗ tai, tê dại vô cùng.

"Nếu không, tôi sẽ hôn em."

Be: Đạo gần đây tôi áp lực quá. Nhiều thứ xảy ra khiến tôi không biết mình là ai, phải làm gì và phải tin vào điều gì. Người ta nói tôi khôn khéo, thực ra tôi cũng chỉ là một con người không hơn không kém, khi phải đưa ra một lựa chọn, tôi đều không muốn. Tôi ích kỷ tới nỗi muốn cả hai. Có lẽ chương này xong, một thời gian sau tôi mới quay lại. Xin lỗi mọi người rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Ảnh đế, li hôn đi (34)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

Đã đăng 13/5/2020

Giữa vô số đèn flash và âm thanh ồn ào của phóng viên, giọng nói dịu dàng của Tần Quy Vân gần như chìm trong đám hỗn độn này. Nhưng Lật Manh vẫn nghe rõ.

Cô giương mắt nhìn bốn phía, đây rõ ràng là biển người đông nghịt chiếu rọi trời cờ màu phấp phới.

Thân là một người vô cùng say mê Tần ảnh đế, thậm chí vì để kết hôn cùng anh, không tiếc nhận bao nhiêu kinh bi cũng muốn gả cho anh.

Cô thật muốn —— trở thành hắc phấn a~.

Đương nhiên không thể đòi thiết lập nhân vật, nếu không sẽ không có động cơ làm việc xấu.

Sẽ làm cho cốt truyện không thông logic —— độn chút câu chuyện ngu ngốc này mà cũng có logic sao? Mặc kệ logic hay không, vì để tăng tích phân, cô không thể làm sụp đổ thiết lập nhân vật.

Cho dù cô rất muốn cời giày, nện mạnh lên đầu cậu nam chủ làm sụp đổ cốt truyện. Vậy theo thiết lập nhân vật thì sẽ như thế nào —— hôn nha, phải hôn, tôi vô đầu ra lệnh anh phải hôn tôi!

Fan cuồng không phải đều chọn như thế sao?

Nhưng mà như vậy thì nữ chủ làm sao bây giờ? Cốt truyện kế tiếp phải làm sao bây giờ?

Hôn trước mặt công chúng, nữ chủ nhìn thấy sẽ ghét bỏ nam chủ tra nam hoa tâm liền không đi theo cốt truyện cùng anh. Lật Manh cô còn hăm hại nữ chủ thế nào nữa?

Cố tình hăm hại, không có lý do gì sao?

Trên mặt thiếu nữ xuất hiện một tia chán chờ, mặt cô không biểu cảm nhấp nhô, mày cũng hơi chau.

Tần Quy Vân nhẹ buông xuống hàng lông mi dài dày, ánh mắt thanh lãnh vẫn không thay đổi nhìn chăm chăm cô.

Cô gái trong lòng ngực nho nhỏ mềm mại, đáng yêu đến nỗi một bàn tay là có thể dễ dàng ôm cô đi, nuôi dưỡng.

Hai tay anh ôm cô, hơi dùng sức. Người trong lòng ngực lại cứng đờ một chút, như đang chịu đựng gì đó. Thiếu nữ nghiêng mặt, gương mặt trắng như sữa căng chặt, lông mi vừa dài vừa cong, run rẩy tựa như sợ hãi.

Biểu cảm Tần Quy Vân giật mình khó hiểu, nhìn ra cô rất bài xích việc mình thân mật. Ánh mắt anh tối sầm.

Máy quay phim bốn phía, phóng viên nhiều như vậy, còn có cả fans. Đứng xung quanh bọn họ.

Tần Quy Vân trầm mặc một chút, mới xác định động tác của mình có chút quá phận. Dù sao cũng quá nhiều người, có thể là cô..... Không quen lắm.

Động tác ôm cô của anh thả lỏng một chút, có chút không muốn, chậm rì rì buông cô ra.

Thiếu nữ trong ngực gần như không có bất kỳ do dự gì, lập tức bước về phía trước một bước, thần sắc căng chặt trên mặt hòa hoãn một chút, thậm chí là có thể nghe được tiếng thở phào nhẹ nhõm của cô. Giống như cô cảm thấy may mắn có thể chạy khỏi từ trong lòng ngực anh vậy.

Ánh mắt Tần Quy Vân tối lại, anh rũ lông mi, khẽ nhấp môi mỏng không có lên tiếng, khuôn mặt trước giờ luôn lạnh nhạt xuất hiện một tia uly khuất. Đương nhiên chỉ là trong nháy mắt, ánh đề đại nhân biểu cảm từ trước đến nay diễn rất hoàn mỹ, lập tức thu lại chút uly khuất này.

Khuôn mặt xinh đẹp của anh lạnh lùng hơn, không thềm liếc mắt nhìn phóng viên và fans bị ngăn lại. Ngày thường tuy rằng anh cũng tự phụ cao lãnh. Nhưng chưa từng xem nhẹ nhóm fans tới thăm như vậy.

Mặt Tần Quy Vân không biểu cảm bước nhanh hơn, đi về phía xe bên kia, lúc đi ngang qua người cô, ánh mắt âm trầm như mực.

Thiếu nữ đứng ở tại chỗ, nhất thời có chút phát ngốc. Lật Manh chần chờ một lát, mới bắt đầu đi kéo kéo khoe miệng, má lúm đồng tiền xinh xắn như ẩn như hiện.

Nếu không để ý tới anh. Thiết lập nhân cật sụp đồ càng nhiều hơn.

Lật Manh co quắp tỏ vẻ: Bảo bảo rất mệt tâm, đột nhiên xoay người, duỗi tay cảm lấy bàn tay trắng nõn của thanh niên. Ngón tay cô mềm mại tinh tế, đầu ngón tay hơn lạnh, đột ngột đưa tới móc vào ngón trỏ thon dài của anh.

Bước chân Tần Quy Vân dừng một chút.

Thiếu nữ phía sau còn đang cúi đầu nghiêm túc dùng những ngón tay khẽ móc ngón tay khác của anh. Đầu ngón tay trắng nõn dọc theo đốt ngón tay xinh đẹp của Tần Quy Vân, xuyên qua khe hở giữa hai ngón tay anh, chậm rãi mà hợp lại.

Nhanh chóng đan lấy năm ngón tay anh.

—

Nay đăng trước một chương bù nhé, mai mới chính thức bão

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Ảnh đế, li hôn đi (35)

Edit: Mạc Kỳ Nguyệt

Beta: LoBe

—

Xúc cảm nhẹ mềm mại mát lạnh thậm chí còn mang theo một chút ngọt ngào thân mật. Tần Quy Vân im lặng một lát mới quay đầu lại. Dưới hàng lông mi dài, ánh mắt đen nhánh sâu thẳm của anh xuất hiện vài cảm xúc không rõ ràng. Lật Manh cũng ngừng đầu nhìn anh, khuôn mặt mềm mại trắng trẻo không có bất cứ biểu cảm nào. Cô bình tĩnh nói:

"Cầm lấy a."

Tần Quy Vân trầm mặc nhìn cô một lát, đôi mắt lạnh nhạt dần trở nên ấm áp. Anh dễ dàng nắm chặt ngón tay cô, cơ thể cũng không tự chủ được mà đến gần. Tóc mái anh khẽ rơi xuống trán, đôi mắt lạnh lùng chợt cúi xuống, trong đáy mắt hàm chứa ý cười vui vẻ:

"Ừ, ngoan."

Tiếng ngoan này kèm theo hơi thở nam tính trầm thấp khàn khàn bỗng trở nên thân mật lạ thường. Lật Manh cảm thấy tai nhột nhột, cảm giác đang bị trêu chọc. Cô đương nhiên là một nữ phụ chuyên nghiệp, không hề mơ tưởng đến nam chính. Lật Manh vô cùng lạnh nhạt nhìn Tần Quy Vân. Ngoan cái gì mà ngoan, gọi cô là nữ hoàng cao cao tại thượng nhé!

Lật Manh lười uốn nắn câu nam chính dùng từ lệch lạc, định đi về phía trước lại cảm thấy đầu ngón tay hơi đau. Chàng trai dùng sức kéo cô về phía trước. Lật Manh ngẩng đầu khó hiểu lại thấy anh chậm chạp đuổi đầu ngón tay trắng nõn kia vuốt mặt cô, lòng bàn tay mềm mại phủ lên má lúm đồng tiền nhỏ nhỏ.

Lật Manh không quen bị người ta vuốt má lúm đồng tiền. Cô vừa định nói gì thì anh đã cúi đầu, đôi môi mỏng đẹp như cánh hoa nhẹ hôn lên má lúm đồng tiền của cô. Đây là một nụ hôn lên gò má vô cùng dịu dàng, mềm mại, hơi nóng, tê tê đại đại.

Tay của Lật Manh bị anh nắm chặt, khẽ giữ mặt cô, Lật Manh có muốn di chuyển cũng không thể và bị anh hôn một cái. Hơi thở anh sạch sẽ nhẹ nhàng ấm áp, giọng nói cũng khàn khàn hơn: "Đây là phần thưởng cho em."

Lật Manh ngẩn ra một lúc rồi phản ứng lại với những gì vừa xảy ra, cô một lời khó nói hết nhìn con hàng trước mắt. Từ trước đến nay cô chưa từng gặp một tên vô liêm sỉ như vậy.

Nói cầm tay sẽ không hôn, cuối cùng chiếm tiện nghi tay cô, sau đó vẫn hôn cô rồi còn nói một câu: đây là phần thưởng cho cô. Người là một cái đầu heo hăm da lừa.

Tần Quy Vân cầm tay cô rồi đi tới bên chiếc xe. Có người mở cửa xe, anh để cho cô lên xe trước. Một ký giả nắm lấy cánh tay của vệ sĩ hét to hơn:

"Tần tiên sinh, xin hỏi hai người có quan hệ như thế nào, là người yêu sao?"

Người yêu. Hai chữ này làm cho Tần anh để đang định lên xe hơi sững sờ. Anh nhẹ nhàng nghiêng mặt đi, thần sắc lạnh lùng xuất hiện ý cười:

"Tôi rất thích tiếng xưng hô người yêu này, chỉ là....."

Lông mi dày và dài của anh sụp xuống, ánh mắt nhàn nhạt, giọng nói dễ chịu của anh hạ xuống vài phần:

"Tôi nghĩ là, tôi vẫn đang theo đuổi cô ấy."

Theo đuổi cô, có nghĩa là chưa theo đuổi được sao? Nghe được câu trả lời này, ký giả và người hâm mộ đồng loạt trợn mắt há mồm, vô cùng khiếp sợ.

Tần Quy Vân thả xuống một quả bom nặng ký rồi tao nhã lên xe, vệ sĩ đóng cửa lại, tài xế lập tức lái xe đi. Lật Manh cảm thấy hương đi của nội dung kịch tình không đúng chút nào. Nam chính không phải nên đối xử không tốt với nữ phụ sao? Phải làm cho nữ phụ tức đi. "Cô không xứng đứng ở cạnh tôi trong phạm vi 10km, cái u ác tính này!" Cuối cùng có chuyện gì xảy ra với nam chủ này?

Bầu không khí trong xe có chút nghiêm trọng. Về mặt của Lật Manh nghiêm túc và thất vọng, suy nghĩ về những gì xảy ra với cốt truyện. Tần Quy Vân quay đầu nhìn Lật Manh, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô rồi rầm đến mức sắp nhăn thành nếp gấp của cái túi trắng nhỏ. Ánh mắt anh không biến sắc ngừng nghĩ một chút, nghĩ đến cái gì đó liền mở miệng hỏi:

"Em không vui sao?"

Lật Manh giật mình, nam chủ vậy mà có thể nhìn ra được cô không vui. Cô không chế cảm xúc thất bại như vậy sao? Sẽ không nhìn ra cô không có bất cứ ý tứ nào đối với hắn?

Sắc mặt của cô lập tức căng thẳng, lớn tiếng dọa người:

"Có phải anh rất chán ghét em không (quý gồi xin chán ghét), chúng ta đều lấy giấy chứng nhận, là vợ chồng, có phải anh không dám thừa nhận không?"

Sắc mặt không hiểu chuyện như vậy, khóc lóc om sòm vô lý, nam chủ sẽ chán ghét mà đòi li hôn. Sau đó đến quán bar để mua say cũng được, tiếp tục hòa hoãn lần nữa cũng được. Đi cầu kết với nữ chủ a, chuyện này anh không thể thua được nam chủ. Mau đi đến với nữ chủ đi.

Ánh mắt Tần Quy Vân thâm trầm chăm chú nhìn cô một lúc, cuối cùng môi mỏng của anh khẽ mở ra, thanh âm bình tĩnh:

"Anh biết rồi."

Lật Manh vui vẻ, rốt cuộc cũng biết cô khiến người ta chán ghét rồi phải không? Bằng cách này, chợt cảm thấy mặt mũi anh không còn đáng ghét nữa rồi.

Giọng nói Tần Quy Vân ôn hòa trầm ổn:

"Chứng minh thư của em đâu?"

Lật Mạnh sùng sốt rồi phục hồi lại tinh thần. Lẽ nào..... muốn ly hôn rồi? Tình tiết truyện này chắc chắn là như vậy rồi. Đôi mắt cô sáng lên, vẻ mặt mong đợi xuất hiện trên khuôn mặt mềm mại.

Tần Quy Vân dùng ánh mắt trên khuôn mặt mềm mại của cô:

"Lần trước kết hôn thật ra là ông lừa gạt em. Anh không đồng ý, em không được vào hộ khẩu của Tần gia. Chúng ta cũng không phải là quan hệ vợ chồng chân chính."

Làm gì có chuyện giả cho chứng minh thư liền có thể thật sự trở thành vợ chồng. Chẳng qua là lão gia tử vì không muốn cô đau lòng nên đã bày ra kế này. Ngay cả giấy chứng nhận kết hôn cũng là giả. Bây giờ để làm một tờ chứng nhận giả cũng không đáng giá mấy đồng tiền.

Lật Mạnh: Có tình tiết này sao? Tại sao cốt truyện của cô tại sao lại không có? Chờ đã, kết hôn là giả vậy thì muốn lấy chứng minh thư làm gì?

Tần Quy Vân khẽ hạ mắt xuống, giọng nói không nhanh không chậm, lông mi run rẩy:

"Lúc đầu anh sợ quá sớm, sợ sẽ làm em sợ. Em đã gấp gấp như vậy, như vậy.....". Anh nâng mắt, sắc mặt đỏ bừng, vành tai trắng nõn cũng nhuộm chút hồng. "Bây giờ chúng ta đi lấy giấy chứng nhận."

Lấy chồng, lấy chồng.

Bảo 10, đã trả: 1 chương

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Ảnh đế, li hôn đi (36)

Edit: Mạc Kỳ Nguyệt

Beta: LoBe

Lật Mạnh bình thần nhìn anh bằng vẻ mặt...không thể giải thích được. Đôi mắt cô to tròn, lông mi dài. Ánh sáng trong đôi mắt mềm mại có thêm mấy phần thanh mị. Mà bây giờ, đôi mắt lại bắt đầu đỏ lên. Trên mặt rõ ràng là không có biểu cảm gì nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mềm lại lộ ra vẻ vô tội và đáng thương lạ thường.

Tần Quy Vân hít sâu một cái, lông mi thanh tú rũ xuống, ánh mắt sâu thẳm, môi mỏng khẽ mím lại. Vừa di chuyển vị trí, dựa gần cô, hơi lạnh từ chiếc áo gió chạm vào cánh tay của cô gái một cái. Lật Mạnh không nhúc nhích nhưng trong lòng đang giãy giụa. Đập vỡ đầu hân. Phải chịu đựng. Nhẫn nhịn đến mức mắt cũng đỏ lên. Dù diễn xuất có tốt đến đâu thì cũng không che giấu được ánh mắt đầy sát khí của chính mình.

Điểm - đã không có. Không có kết hôn thì không có cách nào ly hôn. Tình tiết ly hôn này, trong cốt truyện đã viết rõ ràng. Sở tay cũng đã hướng dẫn rồi. Khi một chi tiết trong cốt truyện được miêu tả chi tiết thì không được thay đổi.

[Vẻ mặt nam chủ lạnh lẽo tàn nhẫn, ném giấy chứng nhận ly hôn vào mặt cô.]

[Vẻ mặt nữ phụ vô cùng bi thương, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, "Em yêu anh, đừng rời bỏ em. Em sẽ không bao giờ hại Lạnh Lùng nữa.]"

Lạnh Lùng - quên nói, khi cầu tác giả viết phác thảo viết sai lỗi chính tả. Đó là Lạnh Lùng sao? Đó là Lạnh Linh. So với lạnh thì càng lạnh hơn một chút. Quên mất, lạc đề rồi, còn có một câu.

[Nam chủ lạnh lùng cười, "Muốn ở lại bên cạnh tôi? Cô không xứng!"]

Lật Mạnh dứt khoát thế nào, quyết đoán thế nào, hoàn mỹ thế nào, siêu cấp tốt đẹp động lòng người thế nào. Người nam chủ này tồn tại trong phác thảo. Bên ngoài phác thảo, cô trông mắt lạnh như băng nhìn nam chủ. Nhìn anh - mặt không chút thay đổi - vô cùng độc ác hung dữ. Máy phá điểm, nam chủ rác rưởi. Tình tiết câu chuyện bị anh phá hỏng giống như bánh quy bị nghiền thành bột vụn, dùng đầu lưỡi để liếm cũng không được.

Khi Lật Mạnh đang đấu tranh xem có nên đập vỡ cái máy xay bột này hay không thì tay của Tần Quy Vân đã nhẹ nhàng khoác lên vai của cô, ấn cô vào lồng ngực mình, đem cô gái không có phòng bị ôm vào trong lòng. Anh thở dài, lông mi khẽ hạ xuống, hơi thở rối loạn, môi mỏng mềm mại đặt xuống

mái tóc trên đỉnh đầu cô. Lực từ cánh môi không lớn lắm, thậm chí khi chạm vào tóc như con gió mát lướt qua, làm cho trong lòng Lật Manh ngẩn ra một lát. Mắt cô đỏ lại càng đỏ hơn. Khoảnh khắc tiếp theo, chàng trai lại nâng khóe môi đẹp đẽ lên, mềm mại hôn một cái vào chóp tai của cô.

Lật Manh nhăn nhó - không thể chịu nổi! Cô vừa định hăm hở kháng cự thì lại nghe giọng nói êm dịu của anh: "Đừng nóng giận." Lật Manh dừng lại, vẫn còn biết cô tức giận!

"Anh...", giọng nói anh trầm thấp, ẩn chứa ý cười: "Sau này trước mặt người khác, sẽ không phủ nhận quan hệ vợ chồng của chúng ta cho dù chúng ta còn chưa lấy giấy chứng nhận."

Thân phận của anh đặc biệt, đột nhiên không có giấy chứng nhận mà đã nói hai người là sẽ chồng sẽ mang tới bạo lực trên internet đối với cô. Nếu như có giấy chứng nhận thì cô chính là vợ chân chính của anh. Dù có một số điểm đen hoặc bị bôi đen thì cũng không tìm được điểm đen mạnh mẽ hơn.

Lật Manh cảm thấy mình có vẻ đã xuyên qua sai vị diện rồi, hoặc là cảm nhận kịch bản phác thảo. Nam chính này và người được thiết kế trong phác thảo căn bản không phải là cùng một người. Cái tình tiết truyện này, làm sao kéo xuống đi. Ngay cả hôn cũng không có kết thúc. A, điểm nội dung đã không có thì sẽ không có phần sau nữ phụ vì muốn hại nữ chính mà định đẩy cô ta xuống lầu. Kết quả là khi hai người lôi kéo, cả hai đều đồng thời té xuống, đúng lúc nam chính chạy tới kéo tay nữ chính cứu cô ta, nữ phụ rơi xuống đất, trở thành quả dưa hấu xanh đỏ ngòm củ tỏi trong điểm cốt truyện cuối cùng. Về phần thời điểm nắm tay cứu người, tại sao không khiến cho nữ chính có cảm giác cơ bản thông thường là bị kéo gãy tay? Đừng hỏi, hỏi chính là không có logic.

Hệ thống: 【Trước tiên có thể kết hôn.】

Lật Manh: "Người nghĩ ta gốc a. Kết hôn thì có thể li hôn sao?"

Cậu nam chủ đã sụp đổ, còn muốn cô. Cô kết hôn không phải là dẽ vào miệng cộp sao? Chờ chút, mới vừa rồi hệ thống xuất hiện?

—

14/3/2020

Đã bảo 2 chương, còn 8 chương

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Ảnh đế, li hôn đi (37)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

—

Hệ thống: 【Chỉ là một nữ phụ ác độc mà thôi, tin tôi đi, sau khi tình tiết kết hôn rồi ly hôn trong cốt truyện được thực hiện, lập tức nữ chủ sẽ ra sân, sau đó cô chết là kết thúc vị diện này. Vì để đạt được nhiều tích phân hơn, tôi chọn cho cô hình thức nhanh chóng. Mạng không dài, có thể tranh thủ xuyên qua càng nhiều, càng lấy được nhiều tích phân.】

Lật Manh còn giãy giụa ở điểm mấu chốt, "Nhưng nếu không ly hôn được thì phải làm sao?"

Hệ thống cười lạnh, 【Không có mạng, sao lại có thể tự luyện tới vậy, nam chủ có thể coi trọng cô hay sao. Nữ phụ mà thôi, hần nhìn thôi cũng thấy phiền rồi, nhanh chóng nghĩ biện pháp kết hôn, nếu không chuỗi logic thiết lập nhân vật của cô sẽ không cách nào thành công.】

Lật Manh: "Ta cảm thấy....."

Hệ thống: 【Không cần ta cảm thấy, muốn nói "ta cảm thấy" đều là cái rắm.】

Lật Manh: "Ta....."

Hệ thống: 【Kết hôn để hình thành chuỗi logic của truyện, tạo nên các mặt thiết lập nhân vật ác độc của cô, cố lên.】

Lật Manh: "Có thật là sẽ ly hôn với tôi không?"

Hệ thống thề non hẹn biển, 【Sẽ, nhất định sẽ ly hôn, hần chán ghét cô đó, cô không nhìn ra sao?】

Lật Manh: Nhìn không ra.

Be: O-O Nhìn không ra +1

Nhưng mà hệ thống bình thường sẽ không phạm sai lầm chứ nhỉ. Bất kỳ hệ thống tiểu thuyết nào, cũng đều vô cùng lợi hại. Chẳng lẽ là cậu nam chủ chơi một bàn cờ lớn, thật ra anh ta rất chán ghét Lật Manh, nhưng che giấu rất tốt?

Mặt cô dán mặt trên áo anh một lúc lâu, rốt cuộc mới như muốn xác định cái gì, lặng lẽ giương mắt.

Liền thấy Tần Quy Vân cũng đang nhìn cô, môi mông anh khẽ cong, ngón tay thon dài nhẹ nhàng chậm chạp khoác trên vai cô.

"Đừng tức giận."

Âm thanh của anh nhẹ nhàng đi rất nhiều, tựa như là sợ dọa tới cô.

"Sau này sẽ không nói như vậy."

Sẽ không phủ nhận quan hệ vợ chồng của bọn họ.

Lật Manh cảm thấy năng lực quan sát của mình không tốt, nhìn thế nào cũng không ra bộ dạng anh thấy cô phiền. Chẳng lẽ cô thật sự không phải là cảm nhận được. Mà là do có bệnh tự luyện.

Để chắc chắn hơn Lật Manh hỏi hệ thống: "Người nhìn thế nào mà thấy anh ta chán ghét tôi, sẽ ly hôn với tôi?"

Hệ thống: 【Cạn năng lượng, tắt máy.】

Âm thanh hệ thống nhắc nhở: 【Ghi chú của 002, kết hôn - ly hôn - giết nữ chủ - bị phản giết — kết thúc. Cho nên mau kết hôn.】

Chuỗi tình tiết hoàn mỹ này. Quả thực nháy mắt hạ gục cái cốt truyện vớ vẩn từ ngữ diễn đạt không lưu loát kia. Lật Manh đột nhiên cảm thấy hệ thống nói rất đúng. Phải làm như vậy, mới có thể lấy được tích phân.

Về phần chuyện này nam chủ cần phải li hôn với cô. Hệ thống đã nói có thể li, chắc chắn có thể li. Dù sao toàn bộ hệ thống tiểu thuyết đều rất lợi hại. Không có khả năng hệ thống này của cô là đồ bỏ đi đâu.

Lật Manh cảm thấy có thể nghĩ thông rồi, mặt cô không chút thay đổi nhìn anh một lúc lâu, mới miễn cưỡng hừ một câu "Theo em, hừ".

Tần Quy Vân chỉ cảm thấy thiếu nữ trước ngực, giọng mũi mềm mại mà êm ái. Như là một con thỏ con, ngửa khuôn mặt trắng nõn lên, phồng quai hàm, đôi mắt tròn vo nhìn anh.

Chỉ là không nghe rõ lắm âm thanh giống làm nũng của cô, đang nói cái gì. Anh im lặng không lên tiếng nhìn cô một hồi, trước tiếng ừm* còn có cái gì cơ?

(*ừm: Kiểu giọng mũi ấy, người nghe nghĩ tới từ nào thì giống từ đó thôi:3.)

Lật Manh cũng cảm thấy mình ăn nói hàm hồ. Cô cuối cùng tự thuyết phục chính mình, lời của hệ thống có thể tin.

"Em..... Trên người em có mang theo chứng minh thư."

Hàm răng cô hé mở, lẩm bẩm ra tiếng. Khi ra ngoài cô thường mang theo giấy tờ thiết yếu, đó là thói quen.

Tần Quy Vân hơi hơi rử mắt, lông mi thon dài khép hờ che đi ánh mắt thâm trầm. Anh trầm mặc, như là không xác định ý tứ trong lời nói của cô.

Mà Lật Manh nghĩ đến lời nói của hệ thống, lại nhìn thấy cậu nam chủ do dự như vậy. Chẳng lẽ là..... Thật sự chán ghét cô. Thích cô cũng là giả vờ? Không phải là nam chủ vì khiến cho nữ chủ chú ý, cố tình lấy lòng nữ phụ chứ. Chuẩn bị kịch bản ngược văn cầu huyết.

Cốt truyện kịch độc này, cậu tác giả không thể tự đọc lại để thấy sự ngu ngốc sao? Một cuốn truyện đều là kịch độc, không đúng tí nào. Loại văn rách nát này, sao người bình thường có thể theo kịp tiết tấu đây?

Nếu thật sự cố tình lấy lòng, Tần Quy Vân hẳn là sẽ không kết hôn với cô. Xem ra trừ khi lừa được ông nội ác độc ép buộc anh kết hôn. Cái chủ ý này rất tốt, mặt Lật Manh không cảm xúc ca ngợi chính mình trong lòng.

Cứng rắn ép buộc anh kết hôn, Tần Quy Vân sẽ chán ghét cô, hợp tình hợp lý ly hôn nha. Vừa định đẩy anh ra, gọi điện thoại cho ông nội ác độc. Một bàn tay đột nhiên đặt đầu cô, khẽ xoa.

Lật Manh chỉ cảm thấy tóc bẹp xuống, động tác ôn nhu sờ lên đầu, khiến da đầu cô tê dại. Tần Quy Vân khẽ ngẩng đầu, lộ ra độ cong tuyệt đẹp của cổ trắng nõn, hầu kết run rẩy, âm thanh của anh khàn khàn.

"Ừm, anh cũng vậy."

Vậy cái gì? Về mặt Lật Manh bình tĩnh mờ mịt. Anh lại nhẹ giọng nói:

"Mang theo chứng minh thư."

Thôi chết, chương sau là do tuôi edit á, mà edit lâu lắm nên lại nợ mọi người mai trả tiếp nhé.

Đã bảo 3 chương - còn 7 chương.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Ảnh đế, li hôn đi (38)

Edit: LoBe

Việc lãnh chứng vừa được quyết định, ngoại trừ việc Cục Dân Chính tới giờ tan tã, bằng không sẽ không có cách nào ngăn cản cuộc hôn nhân này.

Trong lúc Lật Manh đang định rút chứng minh thư ra thì ảnh đế đại nhân đã đưa tay tới, thừa dịp Lật Manh hông phòng bị lấy chứng minh thư của cô.

Sau đó anh lấy điện thoại ra, môi mỏng khẽ nhấp, gọi cho ai đó.

"Lấy hộ khẩu và chứng minh thư của tôi tới đây, còn nữa, hộ khẩu của Tiểu Manh ở trong tay gia gia hả? Tôi công ty tìm gia gia, nói là tôi muốn."

Hình như Tần Quy Vân nghe được đối phương hỏi gì đó. Anh trầm mặc một lúc, mới khẽ nhếch môi, ánh mắt thâm trầm nhiều hơn vài tia ý cười.

"Lý do? Liên nói là..... Tôi muốn kết hôn."

Nói xong, thanh âm anh lại lạnh lùng như cũ, "Lấy xong đồ, đến cửa Cục Dân Chính chờ tôi."

Treo điện thoại, Tần Quy Vân ngẩng đầu lên liền thấy Lật Manh đang nghiêng đầu nhìn mình, mái tóc mềm mại rơi trên bờ vai cô, trên gương mặt trắng nõn có vài tia nghi hoặc.

Anh nghĩ tới gì đó, giống như không có việc gì đưa tay lên miệng ho khan, sau đó bình tĩnh nói: "Tôi có mang theo chứng minh thư, người khác mang giúp tôi."

Người khác mang tới giúp anh..... Có thể gọi là bản thân có mang sao?

Này logic của đồ lưu manh.

Lật Manh yên lặng suy nghĩ một chút nội dung cốt truyện nói nam chủ là anh giai ảnh đế cao lãnh ưu nhã chính trực. Sau đó lại liếc nhìn vị trước mắt đã vi phạm thiết lập của nam chủ, là hàng nhái hàng giả hả?

Tính cách này không có giống a~.

Nhưng hệ thống đã nói, sau khi kết hôn khẳng định có thể li hôn. Lật Manh cảm thấy vẫn nên tin tưởng nhân viên chuyên nghiệp, hệ thống cũng không phải là thùng cơm, hơn nữa cô chỉ là một người mới xuyên qua, không thể tự luyện cho rằng người khác thích mình.

Nghĩ đến đây, Lật Manh trầm mặc không lên tiếng.

Vừa tới Cục Dân Chính, đã có người vội vàng chạy tới, trên tay cầm một túi giấy. Là nhân viên Tần thị.

Giang Nghiêm một lời khó nói hết nhìn Tần Quy Vân cầm lấy giấy tờ, rồi lôi kéo Lật Manh về mặt bình tĩnh nhưng thực ra đang mộng du đi vào.

Hôm nay không phải ngày nghỉ nên cục dân chính cũng khá ít người.

Thời điểm Tần Quy Vân điền bảng thông tin, Lật Manh mặt than.

Lúc Tần Quy Vân trả lời câu hỏi của nhân viên cục dân chính, về mặt Lật Manh thất thần.

Cuối cùng kéo cô tới nơi chụp ảnh lãnh chứng, về mặt Lật Manh chờ dẫn đại ra.

Tần Quy Vân rũ mắt, xem bộ dáng mặt rã rời của Lật Manh, lại nghe thấy nhân viên công tác nói "cười lên". Anh bình tĩnh vươn ngón tay trắng nõn, nhẹ nhàng rơi xuống eo cô, đầu ngón tay chọc qua.

Lật Manh sợ hãi đứng thẳng, khóe miệng giờ lên.

Răng rắc.

Ảnh chụp chụp hảo.

Lật Manh: "Phốc."

Mới cười.

Lật Manh giống như con thỏ trắng nhảy lên một cái, sau đó mới khôi phục tinh thần trừng mắt nhìn Tần Quy Vân.

Đột nhiên chọc lét cô, quả thực không thể tha thứ.

Mà Tần Quy Vân chỉ nhàn nhạt nhìn ngón tay mình, sau đó lại nhìn eo cô. Cuối cùng anh mím môi, rũ lông mi cong dài, mới thấp giọng lầm bầm lâu bầu nói: "Sợ nhột tới mức đó sao?"

Giấy chứng nhận rất nhanh được đưa tới tay. Lật Manh nhìn chăm chăm quyển sổ đỏ trong tay, về mặt vẫn bình tĩnh như cũ, rốt cuộc đối với cô mà nó, kết hôn chỉ là bước đi đầu tiên.

Kế tiếp còn có ly hôn, hãm hại nữ chủ, lôi kéo nữ chủ, sau đó bị đá xuống sàn nát bét như quả dưa hấu rơi từ cao xuống.

Cho nên bình tĩnh nắm chặt giấy hôn thú trong tay, ly hôn còn chờ dùng.

Chưa kịp cất vào túi xách, một bàn tay đã nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô, giấy hôn thú bị lấy đi.

Ngón tay Lật Manh chạm vào nhau, quyển sổ trên tay đã bị lấy đi mất. Nếu muốn ly hôn thì phải làm sao đây?

Tần Quy Vân nắm chặt hai quyển sổ trong tay, ánh mắt bình tĩnh, anh không tiếng động chăm chú nhìn Lật Manh. Sau đó lấy di động ra, dịu dàng nói.

"Chụp ảnh chung đi."

Sau đó Lật Manh nhìn thấy anh mở quyển sổ ra, để hai quyển sổ để bên cạnh nhau, chụp hẳn mấy tấm lặn.

Sau khi chụp xong, anh gấp lại như cũ. Lật Manh trông mong nhìn. Đây là của cô.

Tần Quy Vân đạm nhiên nhìn Lật Manh một cái, trầm mặc một lát, mới bùng tình cái gì. Anh khẽ cầm lấy tay cô, cúi đầu chậm rãi hôn lên môi cô một cái.

Lông mi xinh đẹp của thanh niên khẽ sụp xuống, đôi mắt đen sâu thẳm nhiễm một tầng ánh sáng tinh tế, ánh sáng ấy chính là ánh ngược của cô.

Đây là một nụ hôn ôn nhu đến cực điểm. Đôi môi mềm ẩm, nhẹ nhàng dán vào đôi môi đỏ hồng của Lật Manh một chút. Mềm mại quý trọng tới mức sợ tan vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Ảnh đế, li hôn đi (39)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Diệp Thanh Thu

Beta: LoBe

Sau đó mỗi hai người tách ra một chút, thanh âm trầm thấp, "Lúc kết hôn, quên cho em."

Lật Manh: "?"

Chính mình muốn chiếm tiện nghi người khác cũng không cần chụp loạn cái mũ này cho cô chứ, Lật Manh cô là loại người tùy tiện thế sao?

Ngữ khí Tần Quy Vân nhẹ vài phần, ánh mắt dịu dàng ấm áp, có vài tia căng thẳng khác thường, "Từ ba năm trước trở đi, tôi không hề có cảm giác gì với thế giới này, nhưng sau khi gặp được em....."

Lật Manh mặt than: "?"

Ba năm trước là chuyện quái gì thế, tại sao không có trong kịch bản thế? Hoặc cũng có thể là tình tiết không quan trọng cho nên không có.

Lời nói của Tần Quy Vân dừng một chút, khẽ cười một cái, sau đó gãi tay xoa tóc cô.

"Hôm nay là ngày vui, không nên nói mấy chuyện đó, Tiểu Vân Đoàn."

Tiểu Vân Đoàn, không phải tên fandom của Tần Quy Vân sao?

À quên, tên đã đổi thành Vân Bàn rồi. Anh nên nói là Tiểu Vân Bàn mới đúng chứ.

Lật Manh chỉ cảm thấy hơi thờ đờ phương quá mức nóng, làm hô hấp của cô khẽ run lên. Lật Manh bình tĩnh nhìn Tần Quy Vân một lúc, cánh môi đỏ tươi khẽ mấp máy, má lúm đồng tiền cũng xuất hiện.

Ảnh đế đại nhân thấy gương mặt trắng nõn của cô nổi nên sắc hồng. Đôi mắt xinh đẹp đào hoa của anh khẽ chớp, khóe môi cũng không nhịn được xuất hiện một nụ cười.

Cô ấy cũng rất vui vẻ.

Lật Manh lại nghiêm túc tự hỏi, kế tiếp ly hôn kiểu gì đây?

Tình tiết tiếp theo chính là Lãnh Linh cùng Tần ảnh đế đóng kịch, sau đó có một loạt hãm hại.

Nữ phụ ghen ghét tới mức bản thân triệt để thay đổi, bắt đầu các loại hãm hại nữ chính.

Tiếp theo là có thể ly hôn.

Từ ngữ mấu chốt: Ghen ghét, hãm hại nữ chính.

Ừ, Lật Manh nghiêm túc lấy giấy bút ghi chép trong lòng. Đúng rồi, còn cần giả làm tiểu thiên sứ chuyên làm việc thiện, chờ nam chính và mặt.

Từ ngữ mấu chốt: Từ thiện, và mặt.

Vừa nghiêm túc ghi chép lại trong lòng. Lại nghe được tiếng xe âm ỹ.

Giống như là phản ứng dây chuyền, vô số âm thanh vang lên theo. Rất nhiều xe đậu ngay trước cửa cục dân chính, xếp thành hàng dài.

Hình như phóng viên tới để tìm tin tức. Bọn họ kỳ thật không quá tin tin nóng trên mạng: ở Cục Dân Chính nhìn thấy Tần ảnh đế cùng một cô gái đi đăng ký kết hôn.

Ôm tâm thái vạn nhất, thời điểm chạy đến, lại bị một màn trước mắt làm cho chấn kinh rồi. Một hàng dài siêu xe đỗ ngay trước cửa cục dân chính.

Quy củ xếp hàng ven đường không lấn đường.

Mỗi chiếc trên dưới trăm vạn, xe đắt nhất ngàn vạn, tất cả đều treo quả cầu nhỏ chỉ có trong hôn lễ, phô trương khoe khoang hôn lễ mặc dù cũng chưa có tổ chức.

□

Tần Quy Vân nghe được tiếng xe, bước chân cũng dừng lại, tùy ý nhìn về phía cửa. Nhìn thấy những chiếc xe sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, thì không có bất kỳ cảm xúc ngoài ý muốn nào. Anh thu mắt, sau đó nắm tay Lật Manh, bình tĩnh nói: "Ông nội đúng là thú vị."

Nghĩ đến lúc trước anh đáp trả lại yêu cầu của ông nội, không chịu tiếp xúc với Lật Manh.

Hiện tại lại tự vả mặt mình, lôi kéo Lật Manh đi đăng ký kết hôn theo đúng trình tự. Lão nhân gia có lẽ đã đắc ý dào dạt cười tới mức hôn mê rồi.

Tần Quy Vân sợ nhiều siêu xe như vậy dọa Lật Manh, vừa muốn nói đừng để ý, lại nghe thấy người bên cạnh nhàn nhạt nói: "Thật ồ." "

Tần Quy Vân cúi đầu nhìn Lật Manh, phát hiện cô nhìn mấy cái xe đó không hề có cảm giác, ấn đường nhăn lại, giống như thật sự chỉ cảm thấy ồn ào mà thôi.

Cô gái hư hỏng muốn gả vào hào môn..... Nhưng lại không thích siêu xe.

Tần Quy Vân nhớ lại suy đoán lúc trước của mình, trầm mặc xuống, mới hỏi: "Tại sao lúc trước em lại muốn gả cho chứng minh thư của tôi."

Lật Manh như đi vào cõi thần tiên, đột nhiên hồi hồn. Ánh mắt cô lập tức sáng ngời, lời kịch này, hình như trong kịch bản có.

Trong đầu cô lập tức nhảy ra.

【Nam chủ lãnh khốc khinh thường nói: "Tại sao lúc trước cô lại muốn gả cho chứng minh thư của tôi."】

【Nữ phụ: "Bởi vì em yêu anh."】

【Nam chủ chán ghét: "Cút, cách xa tôi một chút, tiện nhân."】

Đây là đoạn cốt truyện nho nhỏ, có thể phân tích. Tuy rằng tình cảnh và kịch bản không giống nhau, nhưng cố gắng uốn nắn lại cũng được dù sao chỉ cần kết quả giống nhau là ok rồi.

Lật Manh có chút không tin tưởng suy nghĩ này, nhưng giờ cô đã tuyệt vọng tới nỗi thịt muối cũng không buông tha. Cô điều chỉnh lại biểu tình trên mặt, muốn thiệt tình, muốn chân thành, muốn chân thành tha thiết.

Em yêu anh là lời thoại cuối cùng của nữ phụ.

Sau đó Lật Manh ngẩng mặt lên, đôi mắt xinh đẹp sáng lấp lánh, lông mi nhẹ nhàng yêu kiều, mang theo vài phần câu nhân.

Lật Manh ra sức tưởng tượng, rốt cuộc coi Tần Quy Vân thành một..... hộp đào đóng hộp.

LoBe: o.o

Vì đề cương điệu tình cảm ái mộ, giọng nói của cô kéo dài, gần từng chữ một:

"Bởi vì, em, yêu anh!"

Tần Quy Vân ngẩn ra, giống như không thể tưởng tượng, ánh mắt nhẹ nhàng rơi xuống gương mặt thiếu nữ.

Trầm mặc một lúc anh rốt cuộc mới ý thức được cô vừa nói gì.

Đuôi lông mày khẽ nhíu, cặp mắt kia ngày thường luôn lạnh nhạt, lại không có chút ám áp câu nhân đào hoa nào, giờ lại nhiều hơn một tầng ôn nhu, dịu dàng đến mức kinh diễm.

Anh nghe được tiếng hợp xướng của xe hoa vang lên bên tai, tựa như không có cách nào không chế, Tần Quy Vân đưa tay vuốt nhẹ má cô, đầu ngón tay mềm khê cọ cọ khóe môi Lật Manh.

Ánh mắt Lật Manh rất mong chờ.

"Cút đi, tiện nhân", anh mau nói câu đó đi a.

Ngay sau đó cô lại sững sốt, thanh niên kiều mỹ này đã ôm lấy cô, mặt anh ngay sát tai cô.

"Tiểu ngốc tử."

Tần Quy Vân rũ mắt, thanh âm bình tĩnh.

Nhưng ở nơi Lật Manh không nhìn thấy, gương mặt chôn ở cổ cô, làn da trắng nõn đã đỏ ửng lên*.

(*: Nam chính đứng cùng hướng với nữ chánh, ôm từ sau lưng á ^^)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Ảnh đế, li hôn đi (40)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

Lật Manh cảm thấy vị diện này, đặc biệt náo nhiệt, đặc biệt âm ỉ.

Mới từ cục dân chính sẽ ra, một đồng xe thu hút quần chúng hoang mang tới thì cũng không nói gì đi, phóng viên cũng đang vội vàng chụp hình gần xe.

Thấy hai bọn họ đi tới lại âm âm chạy tới.

"Xin chào Tần thiếu, tin đồn anh kết hôn là thật sao?"

"Xin hỏi anh có điều gì muốn nói với Vân Bàn, sau khi anh kết hôn Vân Bàn có thể sẽ hàng loạt thoát fan, anh có biện pháp nào cứu vãn hay không?"

"....."

Giang Nghiêm lập tức tiến tới ngăn lại, nhưng quá nhiều người, vô số microphone tới tập giờ lên. Đèn flash cũng đặc biệt chói mắt.

Mà thanh niên đứng ở trước vô số microphone, toàn thân sơ mi trắng sạch sẽ cùng áo khoác màu đen, sắc mặt anh có chút tái nhợt, mặt mày tinh xảo lại thiếu sự thanh lãnh ngày thường, mà nhiều vài tia mềm mại kinh điển.

Anh duỗi tay, chậm rãi kéo cổ tay của cô gái ra phía sau, giấu cô sau lưng anh, ý đồ lên dẫn cô rời đi.

Lật Manh vốn dĩ không nghĩ lại nhìn thấy nhiều máy quay như vậy, mới im lặng đi theo Tần Quy Vân, tìm cách lẫn vào đám người chạy trốn.

Dù sao cũng kết hôn rồi.

Sẽ không có chuyện khác.

Cô cũng có thể nghỉ ngơi rồi chứ.

Kết quả chưa đi được hai bước, Tần đại huynh đệ tựa như có đôi mắt sau lưng, giữ chặt cô, lại tránh sang bên một chút, khiến cô hoàn toàn bại lộ ra.

Lật Manh chớp chớp mắt, mặt đầy vô tội.

Khuôn mặt trắng nõn ngọt mềm vô cùng bình tĩnh, cô mặc áo hoodie rất rộng, còn xắn ống quần, đi một đôi giày thể thao màu trắng, như một cô gái nhỏ mặc trộm quần áo, không hề có mị lực của hồ ly tinh dụ dỗ anh để kết hôn.

Ngược lại rất trong sáng đáng yêu.

Phóng viên cũng sững sốt, sau đó lại như hồi nãy cái cọ ồ ào bắt đầu hỏi chuyện.

Tần Quy Vân bình tĩnh mà đi ra phía sau cô, ngón tay thon dài xinh đẹp của anh, nhẹ rơi xuống trên eo cô, ôn nhu ôm Lật Manh vào trong lòng ngực.

Lật Manh chỉ cảm thấy đỉnh đầu bị đè nặng một chút, cổ cọ vào cổ áo somi hơi lạnh của anh.

Là anh để đại nhân cố ý gác cằm trên tóc cô.

Anh xoay người Lật Manh đối diện với mình, môi mông khê mở, tiếng nói trầm thấp, "Cảm tạ các vị bằng hữu coi trọng việc hôn ước của Tần mỗ như vậy, nhưng vợ tôi nhất gan, đầu năm nay theo đuổi con gái không dễ dàng, các bạn đừng dọa cô ấy chạy mất."

Các phóng viên dừng lại một chút.

Ai có thể gặp qua một mặt này của Tần anh đế?

Anh chính là siêu cấp phái thực lực không tai tiếng nha, nữ ngôi sao muốn không cũng không thấy được góc áo anh. Hơn nữa còn trưởng thành từ diễn viên nhí, tiểu bảo bối trong mắt rất nhiều trưởng bối.

Vậy mà lại thật sự kết hôn? Im hơi lặng tiếng, một chút dấu hiệu cũng không có, quả thực là tin tức lớn nhất năm nay.

Đối với loại trường hợp này, Tần Quy Vân đã thần nhiên như thường, anh nâng đôi mắt đen nhánh lên chậm rãi nhìn về phía ống kính, khuôn mặt bình tĩnh như cũ.

"Về phần phải nói rõ cái gì với fans."

Lông mi dày đặc của anh nhẹ rũ, ánh mắt mềm mại ấm áp lên.

Sau đó anh buông cô ra, chuyển sang nắm tay cô, cúi đầu chăm chú nhìn cô, thanh âm có chút khàn khàn, "Tiểu Manh, em nhìn nơi đó đi."

Lật Manh ngẩng đầu, mặt không biểu cảm, "Nơi nào?"

Tần Quy Vân biết cô thật sự không hiểu, nhin không được vừa bắt đắ dĩ vừa sủng nịch cười cười, sau đó gờ tay xoay nhẹ mặt cô, khiến cô đối diện với ống kính.

Cô gái ngơ ngác nhìn ống kính.

Mà tay của Tần Quy Vân vẫn đặt trên đầu cô, ngón tay xoa nhẹ tóc Lật Manh, giọng nói thanh lãnh, hàm chứa ý cười phân tán.

"Tôi muốn nói với mọi người, sau này đừng yêu tôi như vậy, bởi vì cô ấy sẽ ghen."

LoBe: Ồ, không thêm yêu hai người đâu. Có chết cũng không yêu. -.- Làm như mình anh có bồ á.:)))

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Ảnh đế, li hôn đi (41)

Editor: quinanhh

Beta: LoBe

Ngày hôm nay đã được định sẵn là một ngày tuyệt vời.

Buổi sáng thức giấc. Đoàn Fans từ các nhóm đến Weibo, từ Weibo đến các bài viết, từ các bài viết đến các diễn đàn. Sau đó nơi nào đó không khí liền u ám như mây đen giông tố đang kéo tới – Vân Đoàn, fans của Tần Quy Vân.

Như tên của nhóm fans khổng lồ Vân Bàn. Cho nên buổi sáng nay toàn bộ trên Weibo đều là lời bàn tán âm ỉ của nhóm vân đoàn được đổi tên thành Vân Bàn này.

Sau vụ hoả hoạn, mây đen sương mù bao trùm Vân Bàn. Khắp nơi đều là tiếng khóc lóc gào thét thảm thiết, cố gắng tìm kiếm thân thể Tần Quy Vân.

Tần Quy Vân từ trong hảo hoạn đi ra, nhập viện rồi xuất viện.

Trên Weibo có rất nhiều tin tức về Tần Quy Vân.

Hôm nay khởi đầu có chút khác, không có tin tức nghệ sĩ bức trên thảm đỏ, hay cuộc họp báo công chiếu phim truyền hình, hot search đều bị Tần Quy Vân nhận thầu.

Thì ra nổi ám ảnh của Tần Quy Vân cũng giống như mọi người khác.

Xác định sức khỏe Tần Quy Vân vẫn ổn, đang chờ xuất viện.

Một nhóm người chờ đợi hot search của tiểu thịt tươi, tiểu hoa, tươi lão thịt khô lão cây bìm bìm, cuối cùng được thờ phào nhẹ nhõm vì ít ra vẫn còn một số chỗ đứng cho idol nhà họ.

Kết quả khoảng 5 giờ, cũng chính là lúc Cục Dân Chính tan ca được 10 phút.

Bùng nổ —— ảnh đế kết hôn.

Mọi người suy đoán không ngừng, có thật không? Những tài khoản vô đạo đức dám đăng bài làm ảnh hưởng uy tín của Tần ảnh đế sao? Tần ảnh đế làm sao có thể kết hôn được chứ. Ai tin?

Sau đó, điều này nhanh chóng được xác thực. Hot search bùng nổ, không, Weibo như phát nổ. Lượng truy cập khổng lồ chen nhau vào Weibo.

Server máy chủ lung lay giật lag, hơi thờ thoi thóp.

"A a a tôi không tin, tôi không tin. Hôm nay tôi sẽ treo cổ trước cửa, trước khi chết, tôi hét tới nỗi hồng thanh quân, không có nữ nhân nào xứng với Tần thiếu nhà tôi."

"Trên lầu dùng nóng vội, đằng ấy chưa 1 vị trí, tôi sẽ đi chơi với bạn."

"Lầu trên +1."

"+2."

"Thêm cả gia đình nhỏ nhỏ của tôi."

"Nữ nhân kia là ai, chỉ có video quay từ xa, quá mờ không rõ ràng cho lắm, cầu xin các đại thần khôi phục nâng chuẩn HD."

"Báo lá cái Trung Quốc thật chậm chạp, nhưng tôi chính là lão niên phần của Tần bảo."

"Dì trên lầu, Tần Thiệu hình như là heo mới đúng."

(?) Bạn edit này non quá, Be lại đang dùng điện thoại nên không tiện tra raw. Đọc bạn ấy edit mà khó hiểu hơn cả convert @@

"Đừng ồn ào nữa, video chuẩn HD ra lò, mau đi xem."

Fans đổ xô đi xem video, chuẩn bị quần trong đi điều tra 18 đời tổ tông nhà cô gái này.

Đoạn video được đăng tải bởi một phóng viên viết cho một tờ báo mới, ngay ở cửa bệnh viện. Trước cửa bệnh viện ồn ào, cô gái nhỏ bước ra với bộ quần áo rộng thùng thình. Cô đội chiếc mũ lưỡi trai đột ngột nhìn vào máy ảnh một cách vô cảm, đôi mắt trong trẻo, hắc bạch phân minh.

Khuôn mặt vô cùng trẻ con lại đáng yêu dễ thương.

Xấn quần, lộ ra mắt cá chân thanh tú mảnh khảnh, không có một tí vết nào.

Mà phía sau cô gái, chàng trai trẻ luôn lãnh đạm và lịch lãm, tiến vài bước về phía trước, giờ tay ra cầm lấy tay cô, kéo cô, ôm cô vào lòng ngực.

Tiểu cô nương vẻ mặt hình như sững sờ.

Quả thực chính là phiên bản sống của ác bá đoạt người.

Rồi cảnh chuyển tới cửa Cục Dân Chính, vẻ mặt nhỏ nhắn dễ thương, bị ảnh đế ác bá lôi kéo, nói ra câu nói yêu cầu fans đừng quá yêu anh..

Xem xong video. Tôi luôn cảm thấy có gì đó không ổn. Ảnh đế đã kết hôn, cô gái nhỏ đó cũng không giống như là hồ mị tử. Rốt cuộc có người nói:

"Cảm giác Tần thiếu bá bộ dạng vương ngành thượng cung."

Từ đầu tới cuối, cô gái nhỏ đó đều vô tội và cũng bàng hoàng, ngược lại Tần ảnh đế vẻ mặt trông thô lỗ, liền bỏ đi. Đi một đường từ bệnh viện tới cục dân chính, không chút dừng chân.

Cảm giác như thấy được đại dã lang cùng tiểu bạch thỏ.

"Lầu trên +1, cảm giác như Tần thiếu lừa hôn."

"Trên lầu, càng giống như là hôn nhân ép buộc."

"Tôi cảm giác đối tượng của Tần thiếu hơi nhỏ, vị thành niên hả? Không phải là lợi dụng gia thế cường đại bắt buộc Cục Dân Chính cấp giấy chứng nhận đó chứ."

"Tôi cảm giác cô gái này có chút quen quen."

Một đoạn của 《 Cô gái đã cùng Tần thiếu thoát khỏi đám cháy là ai? 》 đứng đầu hótsearch.

Mọi người đột nhiên phát hiện rằng thiếu nữ kia chính là người cùng Tần thiếu thoát ra đám cháy, hơn nữa video đám cháy đã được các đại thần phân tích ra.

Thiếu nữ kia có thể là một trong những người cứu Tần ảnh đế.

Bởi vì Tần ảnh đế đang ngắt xiu, và ngón tay của anh, hình như vẫn luôn giữ áo cô gái kia.

Xu hướng trending trên Weibo dần thay đổi từ cuộc hôn nhân của Tần thiếu, đến việc đối tượng kết hôn có phải hay không bị Tần thiếu ép buộc, đến liệu cô gái nhỏ kia có phải hay không là anh hùng cứu Tần ảnh đế.

Trên đường về, Tần ảnh đế ngồi ở trong xe lại hờ hững rũ mắt nhìn xuống, ngón tay ấn điện thoại, cho người xử lý tin tức trên weibo.

Thủy quân lục chiến, thao túng dư luận, tính kế sau lưng.

Từ từ kiểm soát chủ đề ngăn không cho fans hình thành ác ý công kích lớn.

Sau khi thấy 1 số hiệu quả của việc kiểm soát, anh mới bình tĩnh mà rời khỏi WeChat, và quay đầu lại nhìn người thiếu nữ bên cạnh.

(Tôi đăng tạm đã, đang kiểm tra, kiểm tra xong tôi beta nốt nhé.)

Nhưng lại nhìn thấy cô cau mày, sắc mặt có chút tái nhợt, ngón tay ấn bụng.

Tần Quy Vân hơi chau mày, cúi người về phía trước, ánh mắt rơi xuống trên mặt cô một hồi, mới chậm rãi nói: "Làm sao vậy?"

Lật Manh trầm mặc một chút, mới chậm rãi thở ra một hơi, "Dừng xe, tôi nhìn thấy cửa hàng tiện lợi định cần mua đồ."

Anh không hỏi gì, mà trực tiếp yêu cầu xe dừng lại.

Lật Manh không nói lời nào đã xuống xe, ngay lập tức hướng siêu thị gần nhất chạy tới, cô vội vàng tới quầy thu ngân, về mặt hờ hững, ngữ khí bình tĩnh.

"Băng vệ sinh, cảm ơn bạn."

Ngân viên thu ngân lập tức chỉ chỉ hướng để băng vệ sinh.

Lật Manh chạy tới, lông mày nhíu chặt, chỉ cảm thấy đau ở bụng.

Cô lấy gói dùng ban đêm, ngay từ đầu yêu cầu cái này, sau đó hỏi buồng vệ sinh ở nơi nào, liền đi thay.

Tần Quy Vân đuổi theo, nhìn cô tiến vào siêu thị rẽ chỗ buồng vệ sinh, lông mi hẹp nhẹ rũ xuống, tựa hồ nghĩ đến điều gì đó, mới thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Anh vừa theo sau và chờ đợi.

Lại nghe đến nhân viên thu ngân kinh ngạc nói: "Xin hỏi anh là Tần ảnh đế sao, có thể ký tên cho tôi không?"

Tần Quy Vân bước một bước, quay đầu lại thờ ơ nhìn một cái, giọng nói bình tĩnh: "Xin lỗi, về sau chữ ký của tôi đều được người khác ký hợp đồng, và sẽ không còn nữa."

Nhân viên thu ngân về mặt bàng hoàng.

Nhưng khi nhìn thấy 1 chàng trai trẻ vừa mới bước đi, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, và quay lại, anh đưa tay ra không chút để ý mà lấy di động, mở ra và quét, rồi nói: "Hãy kiểm tra."

Nhân viên thu ngân lập tức nói: "Được rồi, được rồi."

Lại nhìn đến người trước mắt, sau khi bình tĩnh quét và thanh toán hóa đơn, nghiêng người, duỗi những ngón tay xinh đẹp, không chút để ý chọn lựa một cách ngẫu nhiên.

Sau đó lấy đi một hộp ba cái loại này.

Anh rũ mắt, đem đến đồ để vào trong túi, nhẹ giọng tự nói nói: "Xem ra mắt vài ngày để sử dụng."

Sau đó anh đi đến kệ để hàng của siêu thị, lại bắt đầu chọn chút đường đồ trà gừng.

Tuy rằng thứ này không tốt bằng dùng gan heo.

Nhưng lại ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Ảnh đế, li hôn đi (42)

Editor: quinanhh

Beta: LoBe

Lật Manh không nghĩ tới chính mình có một ngày sẽ vì đau bụng kinh mà run chân.

Làm sao để diễn tả loại đau này đây. Giống như là có người dùng xẻng ở trong bụng, vét tới vét lui, cào qua cào lại. Giống như lột đi lớp cách nhiệt của bạn vậy. Chỉ cần một cơn gió thổi tới, cũng thấy lạnh buốt.

Sau khi cái xẻng đi qua, búa tạ lại tới, rầm rập đập vào vách tường tới nỗi đau thối. Lật Manh rất muốn nằm xuống, để nữ chủ và nam chủ tự tìm đến nhau. Cô cũng không cần hoàn thành nhiều tình tiết khác, chỉ cần họ yêu nhau và trở thành couple được quan tâm nhất, khi ấy việc ly hôn của cô sẽ tự động hoàn thành.

Với số điểm lớn như vậy, cô có thể đi tới vị diện khác, cộ hào quang của nam nữ chủ.

Đương nhiên đây cũng là chỉ là suy nghĩ trong lòng mà thôi, rốt cuộc vẫn còn một tình tiết trong cốt truyện cần thiết cường chế hoàn thành.

Có đôi khi Lật Manh cảm thấy nữ phụ cũng chẳng dễ dàng gì. Việc khiến điểm ác độc đầy 100, còn một hơn câu tác giả chà đạp bàn phím mỗi ngày nhiều.

Lật Manh chống đỡ, ngoại trừ trên mặt không có huyết sắc, còn lại thì khiến người ta không nhận ra chút bất thường nào.

Thời điểm Lật Manh đi ra ngoài, liền thấy Tàn Quy Vân để một tay lên xe mua sắm. Anh nghiêng người, đứng trước kệ hàng, hàng mi xinh đẹp khẽ buông xuống, đôi mắt lạnh lùng tựa như đang nghĩ về điều gì đó.

Cuối cùng cũng quyết định, thanh niên ưu nhã giờ bàn tay trắng nõn, lấy mấy gói băng vệ sinh ra.

Anh lấy cả ban ngày và ban đêm.

Anh cũng không biết thương hiệu nào tốt.

Chỉ biết lấy loại đắt nhất.

Sau khi anh lấy băng vệ sinh, tay lại không nhìn được lấy thêm mấy gói trà gừng đóng gói sẵn.

Những thứ anh mua đều là thứ dùng cho các cô gái hi bà đi ghé thăm. Lật Manh đứng ở kệ hàng cách đó không xa, nhất thời không nói lên lời.

Đường đường là một đại tổng tài giới giải trí, lại còn là đại nam chủ đích thực, là ảnh đế được miêu tả là tà mị cuồng quyền lãnh khốc như sương lạnh, vạn người quý liêm, vậy mà lại đi chọn băng vệ sinh?

Cảm giác hình tượng nam chủ đã sụp đổ rồi.

Trong lòng Lật Manh xuất hiện một tia bất an, cảm thấy rằng nam chủ này khác với những gì cô tưởng.

Hệ thống sẽ không phán đoán sai lầm chứ?

Tàn Quy Vân chọn thêm cái gì đó, rồi đẩy xe tới quầy thu ngân, thanh toán hóa đơn dưới con mắt võ mộng của nhân viên tính tiền.

Giang Nghiêm chờ ở cửa siêu thị, vẻ mặt không còn lời gì để nói, thân là một người đại diện có thể diện, anh..... Ngoan ngoãn lại gần giúp Tàn Quy Vân xách túi đồ.

Siêu thị cũng có khách khác, nhưng không ai dám tới gần.

Rốt cuộc người cả lo phát phơ kia, cùng với hành động quyết đoán chọn băng vệ sinh, đều khiến người khác hoài nghi bản thân nhận nhầm người.

Tàn Quy Vân không chút để ý, ngẩng đầu, liền nhìn thấy Lật Manh đứng cách đó không xa, ánh mắt anh rơi trên khuôn mặt tái nhợt của cô, dừng lại một lúc.

Sau đó mày anh nhăn lại, bước nhanh tới, giờ tay sờ mặt cô, lại chạm chạm vào sau cổ cô. Nhiệt độ hơi lạnh.

Tàn Quy Vân khẽ chau mày, ánh mắt tối sầm lại một chút.

"Đau không?"

Giọng nói trầm khàn khàn, hàm chứa vài tia từ tính.

Lật Manh không cảm xúc, đẩy anh ra, "Đau này thì tính là gì, không sao đâu."

Nói xong, cô nhấc chân vòng qua người anh đi về phía trước.

Ảnh đế đại nhân đứng im, ngón tay dừng lại ở giữa không trung, rũ mắt nhìn xuống ngón tay một lúc, mới xoay người bước về phía trước vài bước.

Lật Manh chau mày, cảm giác đau càng rõ ràng hơn. Nhưng chỉ là đau bụng kinh thôi không chết được, kiên nhẫn một chút sẽ không sao đâu. Đột nhiên một trận quặn đau làm cô nghẹt thở, thân thể run rẩy, bước chân lao đảo một chút, mắt thấy sắp bỏ nhào vào quây thu ngân.

Một bàn tay giữ bả vai cô lại, và giúp cô đứng vững.

Ngón tay dọc theo sống sau lưng cô đi xuống, khẽ dùng lực ôm eo cô, một cái tay khác thuận thế vòng qua hai đầu gối, nhẹ nhàng bế Lật Manh lên.

Sắc mặt Lật Manh trắng bệch, bàn tay theo bản năng che bụng, ngược mắt nhìn anh. Ánh mắt của cô như nhiễm hơi nước, khuôn mặt đáng yêu chứa vài tia yếu ớt, cánh môi khẽ run rẩy.

Tần Quy Vân bế cô lên, đôi mắt đen sâu thẳm quét qua mặt cô, khẽ nâng cằm, đôi môi mỏng hồng nhạt thốt ra: "Về sau....."

Anh dừng lại một chút, tựa hồ cảm thấy ngữ khí của mình có chút lạnh khốc, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một cái, sau đó dịu dàng nói, "Về sau nếu bất kỳ chỗ nào bị đau, đừng chịu đựng."

Anh vừa nói, vừa sai bước đi ra ngoài.

Bên ngoài trời đã tối, đèn đường lần lượt được bật sáng.

Giọng nói dễ chịu của thanh niên vang lên vừa trầm thấp nhẹ nhàng, "Trước kia tôi không biết em như thế nào, nhưng mà về sau trước mặt tôi đừng cố chịu đựng nỗi đau, không thì tôi cũng sẽ đau đó."

Khuôn mặt Lật Manh dựa vào ngực anh, cách một lớp áo mỏng manh, dán vào làn da ấm áp, và mặt cô dường như cũng cảm thấy ấm áp hơn.

Nghe được những gì anh nói, Lật Manh bối rối một lúc, đầu óc trống rỗng hỏi: "Anh đau ở đâu?"

Chẳng lẽ.....

Nghĩ đến tư thế lúc anh chọn băng vệ sinh, không phải là cũng tối.....

Tần Quy Vân đã đi đến trước xe, có người mở cửa xe, anh cúi người xuống, nhẹ nhàng đưa cô vào trong xe.

Nghe được lời nói của cô, anh dừng lại một chút rũ mắt xuống nhìn cô. Đôi mắt đen nháy được phản chiếu bởi ánh đèn đường, tạo lên những đốm sáng như những vì sao trong ngân hà.

Giọng nói khàn khàn nhưng vẻ mặt anh điềm tĩnh lạ thường.

"Còn có đau ở đâu được nữa, là đau lòng."

Be: Tôi đang tưởng tượng một người nói câu trên nhưng mặt vẫn đơ không cảm xúc.: ">

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Ảnh đế, li hôn đi (43)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

Thật đau lòng a.

Lật Manh ôm túi chườm nóng, rúc trong chăn ấm, đôi mắt to tròn như mắt thỏ nhìn xung quanh, như là mặt mèo vô cảm.

Đầu óc không ngừng quanh quẩn lời cầu nam chính nói.

Mặt Lật Manh vô cảm trườn người, tiếp tục không xương không cốt áp vào túi chườm nóng.

Lúc trở về, bị cầu nam chủ dùng nước ấm rửa tay rửa chân, lại pha trà gừng đường đỏ, rồi lừa cô là uống rất ngọt.

Kết quả cô vừa mới mở miệng đã bị nhét một viên thuốc giảm đau.

"Đầu tiên uống thuốc đã, xem có hiệu quả gì không, nếu buổi tối vẫn còn đau, tôi sẽ gọi bác sĩ gia đình đến."

Con người nếu bị đau bụng kinh quá độ, cũng là một loại bệnh, chắc chắn phải đi bác sĩ. Sau đó Tần Quy Vân đạm nhiên bình tĩnh, uống một hóp lớn nước trà gừng đường đỏ, mới nói:

"Hương vị cũng tốt lắm, vẫn là nên bảo quản gia nấu lại."

Lật Manh cảm thấy mình sắp nội thương tới nơi rồi. Lừa cô uống thuốc, lại còn lấy nước đường của cô. Đã thế còn uống trước mặt cô.

Không cho cô uống, mua nhiều như vậy anh ta uống hết sao?

Thấy ánh mắt cô trông mong nhìn mình, Tần Quy Vân trầm mặc một chút, mới đưa ly trà trong tay cho cô.

"Nếu thích, uống một chút đi, có một chút còn hơn không."

Lật Manh lạnh lùng rũ mắt, nhìn chằm chằm cái ly.

Anh ta đã uống qua nên bị dính nước miếng, rất có thể có cả vi khuẩn gây bệnh..... Sau đó Lật Manh cầm ly trà gừng đường đỏ còn gần nửa lên uống, tuy rằng có vi khuẩn, nhưng uống vẫn ngon.

Uống xong ly trà, lại bị bắt ăn một chén cháo, sau đó liền bị nhét vào trong ổ chăn làm ấm thân. Lật Manh ôm túi chườm nóng cầu nam chính đưa, tiếp tục xoay người tự hỏi. Cô đã tới lâu như vậy, nam nữ chủ vậy mà còn chưa quen biết nhau, như vậy không được a.

Không thể để cá mập, như vậy thiết lập ác độc làm sao có thể duy trì được nữa.

Lật Manh lấy điện thoại từ dưới gối ra, vô cảm lướt Weibo. Phát hiện có fan của Tần Quy Vân bình luận đẩy vào mấy video livestream bán son môi, dường như rất náo nhiệt.

Click mở phần bình luận đều là:

"Vân Đoàn đổi tên, Vân Bàn Vân Bàn, tất cả đều vì yêu người."

"Về sau đừng nói có biết hay không, cái gì mà hình tượng không hợp với Tần thiếu."

"Tên Weibo này dâm ý ngập mặt, Tần thiếu chỉ ít có vợ, đừng vội vàng la liếm như vậy, Tần tẩu ghen đó."

"Trên lầu đừng nói nữa, vừa nói liền thương tâm, Tần thiếu của ta a a a bị cái trắng đưng trúng, tuy rằng đó là cái trắng đẹp nhất ta vẫn thật thương tâm"

"Mau đổi tên!"

Tất cả đều là fans của Tần Quy Vân, sau khi sửa lại tên, bắt đầu bá đạo phần chần lộn khắp nơi.

Lật Manh thật ra không có gì là không vui, cô nhìn chằm chằm vào Weibo một hồi, rồi quay lại trang chủ.

Toàn bộ đều là tin tức Tần thiếu kết hôn.

Ảnh chụp cô và Tần Quy Vân được biến tấu đủ loại, lan truyền nơi nơi. Lật Manh còn cho rằng mình sẽ bị mắng chết, đây là lẽ thường tình.

Lật Manh vừa lòng cười, click mở Weibo.....

《 Đoán xem Tần tẩu bao nhiêu tuổi? 》

《 Video tiểu bạch thỏ và sói xám được biên tập cắt nối kịch bạo lưới lừa quá đẹp mắt 》

《 Video Tần tẩu cứu người, thật sự quá uy vũ khóc huỳnh* 》

*nghĩa đại khái là "trâu bò đêch chịu nổi"

《 Cô yêu anh, không màng đến sinh mệnh 》

Lật Manh cảm thấy tiêu đề này có chút không thích hợp, lòng lộp bộp một cái, click vào video cứu người. Liền nhìn thấy từ trong khói lửa, cô vô cảm công Tàn Quy Vân, từng bước gian nan đi ra ngoài. Biên tập cắt nối thực xảo diệu, hơn nữa còn ghép cả nền nhạc bi tráng.

Người không biết còn tưởng Lật Manh cô đang cứu cả thế giới.

Cơ thể cô lung lay như sắp đổ, trên lưng tựa nặng ngàn cân nhưng vẫn không chịu từ bỏ, cho dù bị ngọn lửa cắn nuốt cô cũng tình nguyện bảo vệ anh, không muốn để anh chịu chút thương tổn nào.

"Ô ô ô, khóc ròng, nếu người Tàn thiếu lấy báo đáp là cô ấy, ta cũng vui lòng."

"Thật là vì người thương mà không màng sinh mệnh, ta là fans lão làng của Tàn thiếu, cho rằng có thể vì anh ấy mà làm bất cứ điều gì, kết quả xem xong video này mới biết được mình có bao nhiêu nông cạn."

"Quá cảm động, ta vì từng công kích Tàn tẩu mà quỳ xuống đất xin lỗi."

"Lầu trên + 1."

"+2."

"+ cả nhà ta chỉnh chỉnh tề tề."

Lật Manh: "....."

Sau đó cô rút cuộc cũng nổi giận, lòng tràn đầy căm phẫn gỗ chữ.

"Các người sai rồi, cứu Tàn Quy Vân là các chú lính cứu hỏa, cũng không nghĩ tới Tàn Quy Vân nặng như heo, sao có thể cõng được, các người đừng bị video này lừa bịp."

Tên biên tập video này, bụng dạ khó lường, không có ý tốt, vô căn cứ. Nên bắt lại thất cổ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Ảnh đế, li hôn đi (44)

Editor: Quinanhh

Beta: LoBe

* * *Kết quả là, những lời nói này ngay lập tức khiến nhiều người tức giận."Hừm, sự ghen tị sẽ khiến người hoàn toàn thay đổi.""Chao ôi, khả năng lại phải nổi điên một lần nữa, tiểu Vân Đoàn chưa đổi tên đúng là cuồng Tàn đế quá rồi.""Tại sao lại có loại người bịa đặt tin đồn như bạn, ghê tởm."Lật Manh: "Các bạn hãy nghe tôi giải thích, căn bản không có đám cháy lớn nào như vậy, đó là vấn đề về góc độ quay..""Vâng, Tàn tẩu tình ý cảm động đất trời, bạn bị khai trừ khỏi fans club. Fans Tàn thiếu sẽ là fan couple Tàn thiếu Tàn tẩu, ai không thừa nhận sẽ bị khai trừ khỏi fanclub ngay lập tức."Lật Manh: "Tôi..". "Các bạn nghe tôi giải thích. Mặc dù Lật Manh ra sức kìm nén tâm tư độc ác của chính mình, nhưng lại không ngừng công kích video. Cuối cùng lại bị thảm hy sinh vì bị đám fans hùng mạnh bao vây. Lật Manh neho mắt, thần sắc hung ác, coi thường fans của Tàn ảnh đế, bắt đầu chiến đấu vì mục đích xấu xa. Tôi sẽ không bao giờ thua đám fans nào tàn đó đâu. Lật Manh nghĩ ra gì đó, lập tức mở Weibo, đổi tên. Còn group Tiểu Vân Đoàn đổi thành -- Couple Tàn Lãnh vạn tuế. Được, nếu không có ai giúp nam nữ chủ tạo cp, thì cô sẽ giúp. Sau đó, Lật Manh bắt đầu đi tìm hình ảnh và video của Tàn Quy Vân cùng Lãnh Linh.. Không có. Điều gì đã xảy ra với hai người họ thế, sao lại thế này, duyên phận đâu rồi? Gặp thoáng qua chắc sẽ có. Cũng.. Không có. Cốt truyện này làm sao thế? Chẳng lẽ câu tác giả không biết đạo lý nam nữ chủ đều phải gặp mặt nhau ở mỗi chương sao? Tại sao Lật Manh đây đưa nam chủ lâu như thế, nhưng nữ chủ vẫn chưa lên sân? Chết tiệt! Với tiểu thuyết ngôn tình, cái người đọc chú ý là câu chuyện tình yêu chứ không phải tới xem trận đấu của nữ phụ ác độc nha. Lật Manh đành phải tải phần mềm chỉnh sửa hình ảnh, bắt đầu chụp ảnh nam nữ chủ ngai đời. Không có hình ảnh thân mật, thì cô phải tự kiếm thôi. Mặc dù photoshop là không tốt. Nhưng chỉ có cách này, thì khoảng cách giữa nam chủ nữ chủ mới có thể giảm đi. Trong bản thảo cốt truyện, đó không phải là hot search của Lật Manh và Tàn Quy Vân. Mà hot search là của Tàn Quy Vân cùng Lãnh Linh. Thậm chí Lật Manh còn nghĩ tới việc mua hot search để đẩy Tàn Lãnh cp lên. Nữ chủ và nam chủ chưa yêu nhau. Lật Manh còn vừa phải làm nữ phụ ác độc, vừa phải giúp nam nữ chủ yêu nhau/ Vô cùng mệt mỏi nha. Có lẽ Nguyệt Lão buộc nhầm dây tơ hồng rồi, chẳng biết thất dây của nữ chủ đi đâu mà gờ vẫn im hơi lặng tiếng. Đột nhiên Lật Manh nghe được tiếng bước chân, lập tức tắt đi động, nhét xuống gối, ôm túi chườm nóng, nhắm mắt lại giả vờ đã ngủ. Tiếng hít thở bên tai, cơ thể Lật Manh có chút cứng đờ. Tàn Quy Vân vừa mới tắm rửa xong, cúc áo trên bộ đồ ngủ còn chưa cài hết, lộ ra một nửa xương quai xanh đẹp mắt, lông mi rủ xuống có chút ướt át. Anh đi đến mép giường, nhìn thấy thiếu nữ đang quay lưng lại với mình, hơi thở nhẹ nhàng, chắc đã ngủ rồi. Sườn mặt cô mềm mại nhu hòa, lông mi tinh tế, dày rậm rủ xuống tựa như bóng dáng một con bướm xinh đi lạc, rơi xuống dưới mắt cô. Sắc mặt tái nhợt lúc này đã tốt hơn rất nhiều. Có thể ngủ, hẳn là cơn đau bụng cũng giảm đi rồi. Tàn Quy Vân khom người, ngón tay nhẹ nhàng sờ soạng trong chăn, chậm rãi lấy ra túi chườm nóng mà cô cầm trong tay. Túi chườm nóng mang giúp cô cảm thấy thoải mái, ấm áp. Tuy rằng nó không có

tác dụng điều trị cơ thể nhưng phần nào giúp cơ đau bụng của Lật Manh giảm đi. Lấy túi chườm nóng ra, Tần Quy Vân trầm mặc một lúc, mới nghĩ đến. Như vậy bụng cô không có gì che lại, sẽ khó chịu. Anh im lặng, sau đó nhẹ nhàng ngồi lên mép giường, cố gắng không phát ra tiếng động, rồi từ từ giờ tay vén lên một góc chăn. Sau đó nghiêng thân thể, nằm xuống, nằm sát lưng cô gái nhỏ. Anh đặt tay lên cổ mình, thấy ẩm ẩm, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Ảnh đế, li hôn đi (45)

Editor: Quinanhh

Beta: LoBe

* * *

Sau đó Tần Quy Vân vòng tay qua eo cô, chậm rãi cố gắng không đặt quá nhiều trọng lượng lên đó, lòng bàn tay ấm áp đã chạm đến bụng cô.

Cô gái tựa hồ như bị làm phiền, thân thể run lên. Tần Quy Vân lập tức nín thở, không nhúc nhích, lo lắng đã làm cô tỉnh giấc. Nhưng bàn tay, vẫn nhẹ nhàng đặt ở bụng cô như cũ.

Bụng cô ấy vừa nhỏ vừa mềm mại.

Dưới ánh đèn mờ ảo, người đàn ông luôn lạnh lùng lãnh đạm từ trước đến nay lại khẽ mím môi, sắc mặt đỏ bừng.

Lật Manh không cử động nữa, dường như lại ngủ thiếp đi.

Tần Quy Vân rũ mắt nhìn chăm chăm mái đen tóc dài của cô, từng sợi tóc mềm mại rơi trên gối, còn có thể nhìn thấy căn cổ trắng nõn mềm mại của cô.

Hình như chỗ nào trên người cô gái này cũng mềm như bông.

Tần Quy Vân im lặng chăm chú nhìn rất lâu, lặng lẽ dùng lực mạnh hơn chút, bảo đảm cô vẫn nằm trong ngực anh, không để cô bị hở ra ngoài chăn.

Cảm nhận được cô gái đang cuộn tròn trong lồng ngực mình, cơ thể trong bộ đồ ngủ lỏng lẻo lại càng thêm gầy yếu.

Tần Quy Vân im lặng rất lâu, đột nhiên nhin không được thở dài một hơi.

Làm sao bây giờ, không ngủ được.

Kìm nén sự thôi thúc trong tâm trí của mình, Tần Quy Vân yên lặng rũ mắt xuống, tập trung vào việc xoa bụng cho cô.

Vùng da dưới lòng bàn tay anh cuối cùng cũng đã ấm lên.

Về mặt Tần Quy Vân bình tĩnh như cũ, hơi thở lại có chút nóng, anh nhìn về chỗ khác để rời sự chú ý.

Trái tim. đập mạnh hơn.

Ánh mắt của Tần Quy Vân lại từ từ rơi xuống người Lật Manh, hàng mi dài khẽ run rẩy. Anh cố gắng khắc chế một lúc, đầu lưỡi chạm vào hàng răng dưới, khẽ nheo mắt lại.

Lật Manh - người đang giả bộ ngủ cũng vô cùng vất vả, đang trộm cào chân, đột nhiên tròn tròn đôi mắt. Người đàn ông nằm sau lưng cô, đột nhiên hôn lên tai cô. Răng khẽ chạm vào tai Lật Manh.

Lật Manh run lên, mặt đỏ bừng, cả người giống như bị đóng băng.

Người đang hôn trộm tai cô im lặng một lát, sau đó mới rời môi khỏi tai cô, bình tĩnh hỏi:

"Tỉnh rồi?"

Lật Manh: "..."

Tần Quy Vân lại ôn nhu hỏi: "Còn đau không?"

Lật Manh lập tức lắc đầu, khô khan nói: "Không đau."

Cho nên có thể bỏ bàn tay trên bụng cô ra được không?

Tần Quy Vân trầm mặc một lúc, giọng nói không nhanh không chậm, mềm nhẹ tựa lông hồng đánh vào thính giác cô.

"Tôi đau."

Lật Manh nhíu mày, "Lại đau bụng?"

Thường xuyên bị đau bụng là bệnh, vì vậy phải tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe.

Người đàn ông phía sau lại im lặng, gương mặt tinh xảo dưới ánh đèn có vài tia nhẫn nhện. Anh nhẹ giọng nói: "Không phải đau bụng."

Nói xong, anh dùng một tay chống xuống giường, sau đó ngồi dậy, xuống giường. Tần Quy Vân cúi người, một tay kéo chăn, sau khi che kín mít cho cô.

Giọng nói anh có chút khàn khàn: "Ngủ ngon."

Lật Manh còn tưởng rằng anh chợt dạ muốn bỏ chạy khi biết bản thân vừa làm chuyện có lỗi với nữ chủ.

Lật Manh hơi vui mừng nói: "Ừ, chúc ngủ ngon."

Tối nay có thể ngủ một mình rồi, rất tốt.

Tần Quy Vân hạ mắt, ánh mắt trở nên nóng bỏng "Vây hôn chúc ngủ ngon đi."

Nói xong, anh cúi đầu, môi mòng dán lên khoe miệng nhọt nhọt của cô, chạm nhẹ một cái rồi mới hài lòng rời đi.

Về mặt Lật Manh vô cùng ngớ ngẩn.

Nhưng lại nghe thấy giọng nói thì thầm của anh bên tai: "Anh đi tắm nước lạnh rồi quay lại."

Những lời này vừa nhẫn nhện lại vừa nguy hiểm, âm sắc khàn khàn hơn so với bình thường rất nhiều.

Lật Manh: "..."

Đột nhiên biết Tần Quy Vân đau ở chỗ nào.

Lật Manh cuống lên, cầu nam nhân này hình như muốn "làm" nữ phụ, cô phải nhanh chóng đẩy quá trình couple nam nữ chủ.

Lập tức thừa dịp cầu nam chủ không có ở đây, Lật Manh móc di động ra lên Weibo. Bình luận dưới Weibo của cô lại náo nhiệt.

"Có những cái hồ trong đầu bạn, cp Tần tẩu Tần thiếu ngọt ngào như vậy, vạn năm cũng không lung lay được, các tỷ muội đến đi."

"Thật lãng mạn a a a, Tần thiếu có một cuốn sổ nhỏ màu đỏ."

"Tôi cũng thấy rằng, tối nay tôi là một quả chanh, với một cái đầu vàng, và một chiếc lá màu xanh lá cây."

"Tần Lãnh cp rác rưởi."

"Rác rưởi +1, chúng tôi sẽ làm thêm một video ngọt ngào cho Tần tẩu Tần thiếu, Vân Đoàn đi chơi nào."

Lật Manh cau mày khi nhìn thấy bốn chữ: Sổ nhỏ màu đỏ.

Tại sao cô cảm thấy có gì đó không ổn nhỉ?

Lật Manh trầm mặc một chút, nhấp vào tên Tần Quy Vân trên Weibo, vào trang cá nhân.

Bài viết trên cùng hóa ra là hai cuốn sổ nhỏ màu đỏ, mở ra trên lòng bàn tay, ảnh chụp rõ ràng. Hình ảnh trong sổ đỏ. Đôi mắt của chàng trai trẻ ôn nhu, chăm chú nhìn cô gái bên cạnh.

Mà ảnh đăng kèm với dòng caption.

【 Cô ấy là tiểu vân của tôi, còn tôi là bảo bảo của cô ấy. 】

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Ảnh đế, li hôn đi (46)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

LoBe: Lẽ ra tôi chờ beta xong vị diện sẽ up ở wattpad nhưng tôi nghĩ các cô sẽ thích chương này nên đăng nè.

Edit: Diệp Thanh Thu

Beta: LoBe

* * *

Quy bảo, Vân đoàn.

Lật Manh không biểu cảm nhìn chăm chăm di động một lúc lâu, mới yên lặng tắt máy, nhét xuống dưới gối đầu.

Cô ôm chần, bụng không đau lắm, cảm thấy còn hơi hơi ấm.

Trở mình tới lui, may mắn băng vệ sinh đủ kín, nếu không thì thế nào cũng rỉ xuống hông.

Cuối cùng Lật Manh buông lỏng cái chần bị chà đạp đến nhăn dúm dó ra, lạnh mặt, kéo chần lên tận đỉnh đầu, trùm kín mít, chỉ lộ ra đôi mắt tròn xoe trông chờ nhìn về phía phòng tắm.

Cậu nam chủ -- muốn ăn cô thật rồi.

Hệ thống rác rưởi làm lệch hướng suy đoán của ta, nam chủ này làm gì có bộ dáng sẽ ly hôn.

Anh.. Thậm chí còn thông báo trên Weibo rồi.

Lật Manh nhấp môi, bình tĩnh tự nhắc, bản thân là một người làm nhiệm vụ chuyên nghiệp lãnh khốc không được có tình cảm.

Cô muốn làm cho cốt truyện trở về nguyên bản.

Cô phải..

Đột nhiên nghe thấy tiếng động mở cửa phòng tắm, Lật Manh sợ hãi, lập tức xoay người, quay lưng với bên ngoài nhắm mắt giả vờ ngủ.

Chỉ chớp lát, phía sau đã truyền đến tiếng bước chân rất nhẹ, sau đó là hơi lạnh ở đầu ngón tay khẽ chạm vào mặt cô, nhưng hình như đối phương nghĩ đến gì đó, lập tức rút tay lại.

Lật Manh nghĩ rằng anh sẽ lên giường nhưng đợi một lúc lâu vẫn không thấy gì.

Lật Manh chậm rãi xoay người lại, thấy trên ghế sofa, Tàn Quy Vân co chân, trên người đắp chăn đang an tĩnh nhắm hai mắt ngủ say.

Lật Manh không có biểu cảm nhìn chăm chăm anh, nghĩ tới ngón tay lạnh lẽo của anh, mới cảm thấy anh chắc hẳn đã tắm nước lạnh rất lâu, trên người lạnh nên mới không lên giường.

Lật Manh rũ mắt, lại trở mình một cái, ừm, cô là người làm nhiệm vụ chuyên nghiệp. Sẽ không vì đối phương gọi vài tiếng Vân đoàn Quy bảo gì đó mà dao động.

Tổ hợp tình yêu giữa nữ phụ ác độc và nam chủ là tổ hợp vô cùng kì quái. Sẽ không có người xem.

Lật Manh nhấp môi, sau đó duỗi tay xoa xoa mặt, đầu ngón tay cũng rất nóng.

Đỏ mặt thôi mà.

Nhất định là do thời tiết nóng bonus chần quá dày.

Tàn Quy Vân xoa bả vai, đứng dậy, đôi mắt đen nhánh của anh mang theo vài tia nhập nhèm lười biếng, tóc ngắn xõa tung tán loạn, như là một con mèo lớn ngủ không đủ giấc buồn ngủ ngáp một cái.

Sau đó nhìn về phía giường.

Trên giường phồng lên, thiếu nữ còn đang ngủ.

Vốn dĩ một tay đang xoa cổ, đột nhiên động tác ngừng lại. Tần Quy Vân không biểu cảm đứng tại chỗ một lúc, mới đi đến mép giường, giờ tay xốc chân lên.

Hai cái gối đầu dựng lên. Đầu còn bóng dáng thiếu nữ nào.

Đôi mắt xinh đẹp của Tần Quy Vân an tĩnh rơi xuống trên giường, một hồi lâu mới nhàn nhạt dời đi. Anh vừa định đi ra tìm người, thì thấy quần gia vội vã chạy tới.

"Thiếu gia, có người hầu sáng sớm nhìn thấy phu nhân trèo tường chạy."

Bước chân Tần Quy Vân ngừng lại, ánh mắt lạnh nhạt rơi xuống trên mặt quần gia, thần sắc thanh lãnh.

"Trèo tường chạy?"

Quần gia nghiêm túc gật đầu, "Còn để lại tờ giấy cho tôi, nói là có việc đi trước, cũng không dùng điểm tâm."

Ánh mắt Tần Quy Vân hơi lạnh, nhìn quần gia một lúc lâu, mới xoay người một lần nữa trở lại mép giường, tìm kiếm một hồi.

Quả nhiên lấy ra di động mới hôm qua anh mua cho cô.

Đồ anh cho, cô không mang đi.

Thậm chí để lại tờ giấy cho quần gia cũng không để lại cho anh.

Tần anh để rồi mắt xuống, đôi mắt đen sâu thẳm mang theo sự lạnh lẽo.

Dư luận Weibo anh đã khổng chế tốt, cũng công khai quan hệ của bọn họ. Còn chưa đủ sao?

Tần Quy Vân đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn di động trên tay của mình hồi lâu, sau đó cánh môi hồng nhạt mấp máy.

"Quên mua nhẫn cho em, cũng không có hoa tươi, cho nên em giận tôi rồi sao?"

Bởi vì tức giận nên sáng sớm đã bỏ đi, không thèm quan tâm anh nữa.

LoBe: Tôi sau khi đọc xong vi diện này:

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hối Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Ảnh đế, li hôn đi (47)

Editor: Quinanhh

Beta: LoBe

* * *

Lật Manh căn bản không biết hiện tại đầu óc cậu nam chủ suy nghĩ cái gì, cô bị hệ thống lái nhai đến chết mất.

【A a a, tại sao nam chủ lại thông báo lên weibo rồi? Cô là nữ phụ ác độc, cô ác độc như vậy, lẽ ra nam chính phải li hôn chứ? 】【

Lật Manh im lặng một lúc, mới kể hết mọi chuyện gần đây.

Hệ thống bùng tỉnh nhận ra, 【Cô nói là, nam chủ thích cô, vì vậy nên mới thông báo kết hôn với cô, hơn nữa còn không có ý định li hôn? 】【

Về mặt Lật Manh vẫn bình tĩnh, trầm mặc khẽ thở dài, "Tôi cũng khó chịu, làm sao tôi có thể biết nam chủ cặn bã lại như vậy, không bởi đường tình cảm với nữ chủ mà lại bám theo nữ phụ."

Hệ thống: 【Tôi cứ tưởng là nam chủ chán ghét cô. 】

Lật Manh: "Người tưởng là?"

Hệ thống: 【Năng lượng cạn kiệt, không thể nhìn thấy cái gì. Ngoài suy đoán ra, cô xem tôi còn có thể làm gì nữa? 】

Lật Manh: "..."

Cho nên ý tứ lời nói của vương bát đản hệ thống này là, lúc trước xúi giục cô kết hôn, căn bản cũng không hề biết nam chủ có chán ghét cô hay không?

Hệ thống: 【Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là phải kiểm tích phân. Nếu nam hcur khó kiểm thì chuyển qua nữ chủ đi. 】

Lật Manh: "..."

Hệ thống này, là đồ sale 99%, giao hàng miễn phí còn có cả giấy bảo hành đổi trả sao.

Hệ thống cũng nhận ra điều gì đó không đúng, đột nhiên khóc lên, 【Có phải tôi sẽ chết không? Ai cũng thấy, tôi sẽ chết vì đói, tôi còn cha và con trai phải nuôi, tôi còn chưa báo hiếu xong thì đã đi đời, tôi thật bất hiếu. 】

Lật Manh: "..."

Nghe thật thảm thương, cuối cùng Lật Manh hỏi: "Làm như thế nào để kiểm tích phân từ nữ chủ?"

Hệ thống ngay lập tức ngừng khóc, bình tĩnh nói: 【Hãm hại nữ chủ. 】

Lật Manh: "Hiện tại tôi không có lý do gì hãm hại cô ấy, điều đó không logic.."

Hệ thống vẫy tay, 【Không có logic trong kế hoạch phá hoại này, vốn dĩ đây là trận đấu giữa phụ ác độc và nữ chủ. Cho dù chẳng có mâu thuẫn gì liên quan tới nam chủ, thì cũng có thể có mâu thuẫn khác, dù sao bắt nạt nữ chủ là được rồi. 】

Lật Manh gật đầu, sau đó quay người lại, yên lặng ôm gối đầu nói: "Đợi mấy ngày sau đi, hiện giờ tôi không tiện."

Cô cũng có một căn nhà, một căn nhà khác đang cho thuê, còn chưa lấy được hợp đồng thuê.Sau khi chạy trốn khỏi cậu nam chủ, Lật Manh chạy tới đây, thấy chỗ này sắp thành bãi rác luôn rồi. Lật Manh không quen nhìn đồ đặc để lòi thối, đến mức không thể nhìn được, thì đi dọn dẹp một chút.

Sau đó bụng lại đau, chỉ có thể ôm gối đầu, yên lặng chịu đựng. Bụng lạnh buốt, Lật Manh suy nghĩ với vẻ mặt trống rỗng, tuy rằng cậu nam chủ lạnh lùng, nhưng là ngón tay lại khá ấm áp.Trong tủ lạnh không còn đồ ăn, Lật Manh cố gắng chịu đựng mấy ngày, mới nghe ngóng được vị trí của nữ chủ.

Có một đạo diễn nào đó khởi quay, mà vai chính là Lãnh Linh.

Lật Manh bắt đầu đi cào tóc, sau đó lấy giấy nhó chú thích lạ.

【Chà, cô cứ vô cớ gây rối đi. Đừng xem thường việc công kích bằng ngôn ngữ, đó là cách tốt nhất để thể hiện sự ghen ghét của cô với nữ chủ. 】

Công kích ngôn ngữ.. Hừm?

Hệ thống offline, nên Lật Manh chỉ có thể ghi chép hết các phương pháp làm chuyện xấu. Nếu không nhờ cô quên mất thì biết hỏi ai đây.

Lật Manh đi đến đoàn làm phim, mọi người đều rất bận rộn. Lật Manh dùng ánh mắt sắc bén nhìn Lãnh Linh đang ngồi trên ghế dựa, cúi đầu không biết đang làm gì.

Vô cớ gây rối sao?

Lật Manh nhìn nhìn, lúc này, Lật Manh cảm thấy có chút hơi khó hiểu.

Nhưng nghĩ tới việc nếu vị diện này vẫn không kiếm được tích phân, chắc chắn cô sẽ chết cho mà xem.

Lật Manh chỉ có thể ném lương tâm qua một bên, lạnh lùng đi thẳng tới chỗ Lãnh Linh.

Lãnh Linh nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, gất gao nhìn hot search trên Weibo.

Video cứu người.

Tần tấu..

Ngoài ra còn có giấy chứng nhận kết hôn khiến mọi người ghen tị.

Móng tay ấn đi động dùng lực rất mạnh, Lãnh Linh gất gao mím môi, tham gia nhóm fan của mình, bắt đầu dẫn dắt mọi người công kích Lật Manh.

Nhóm này được tạo ra là vì Lãnh Linh cô ta, chín mươi phần trăm sẽ không thích Lật Manh. Chỉ cần thứ gì Lãnh Linh ghét, thì fan của cô ta cũng sẽ ghét, bắt đầu đào mộ Lật Manh.

Sống ở cô nhi viện, học văn thấp kém

Hình như Lật Manh còn là streamer, nhưng tìm mãi không thấy livestream của cô, vì vậy bọn họ chỉ có thể đi đồn khắp nơi rằng Lật Manh livestream khiêu dâm

Chỉ cần nhiều người cùng nói, thì chắc chắn sẽ có người tin.

Lãnh Linh thừa nhận rằng, cô ta ghen tị.

Cô ta thích Tần Quy Vân rất nhiều năm, vì anh mà không ngừng nỗ lực tiến vào giới giải trí, hơn nữa cũng có một số thành tựu.

Nhưng mà tất cả lại đều bị hủy hoại dưới tay Lật Manh. Lãnh Linh không cam lòng, cô ta muốn Lật Manh thân bại danh liệt, không thể xoay chuyển..

Đột nhiên Lãnh Linh cảm thấy trên đầu có bóng người che phủ, ngẩng đầu liền thấy gương mặt cô ta vô cùng ghen ghét xuất hiện.

Khuôn mặt thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu, không có một tia biểu tình. Cô gái lãnh đạm nhìn Lãnh Linh, giống như đang muốn nhìn thấy gì đó.

Lãnh Linh run run tắt đi động, sợ kế hoạch hãm hại của mình sẽ bị lộ. Sau đó cô ta cười khẩy:

"Sao thế, Tần phu nhân cũng có thời gian rảnh tới đoàn phim sao? Tôi là nữ chính, cô diễn vai gì vậy? Tì nữ bên cạnh tôi?"

Lật Manh rút cuộc cũng tìm được cách để tỏ ra ác độc, cũng không nghe Lãnh Linh cãi nhai cái gì, mà đổ cốc nước lên đầu cô ta.

Lãnh Linh sững người, lớp son phấn trên mặt đều bị loang ra.

Còn Lật Manh, người vừa đổ nước lại lạnh lùng nhếch môi, cổ sức nở ra một nụ cười xấu xa.

"Cô quá xinh đẹp, tôi ghét điều đó!"

Vô lý gây rối.

Bất nạt một cách độc ác.

Kỹ thuật diễn của cô khi khi dễ người khác quả thực quá hoàn mỹ.

Lãnh Linh: "..."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Ảnh đế, li hôn đi (48)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Quinanhh

Beta: LoBe

* * *

Sau khi đổ nước xong, Lật Manh nhìn nữ chủ đang bàng hoàng một lúc, phản ứng có chút trì hoãn lấy giấy nhớ ra đọc.

Thể hiện sắc mặt ghen ghét khi có ý quấy rối.

Tiếp theo là biểu đạt sự ghen tị và hãm hại không biết xấu hổ.

Ok, hãm hại không biết xấu hổ đúng không? Nhưng làm sao để hãm hại cô ta?

Trong đầu Lật Manh không có chút mảnh khóc nào để hãm hại người khác. Những thứ này còn khó hơn nhiều so với việc nghiên cứu virus trong phòng

thí nghiệm.

Lật Manh khó xử mà nhú mày, sau đó nghĩ nghĩ, cuối cùng chần chờ lấy ví tiền từ trong túi sách ra.

Lúc này Lật Manh đã tiêu 100 tệ nên bên trong chỉ còn 3 tệ rưỡi.

Lãnh Linh sau khi hết ngỡ ngàng, cơ thể phát run vì tức giận, cô ta nhìn về bốn phía, phát hiện đạo diễn và các diễn viên vẫn đang trợn mắt há hốc mồm sững sờ nhìn hiện trường này.

Xem ra bọn họ đều nhìn thấy cô ta bị đổ nước.

Lãnh Linh rũ mắt xuống, đầu tóc bị nước làm cho ướt rề rề, trên mặt lộ ra một tia quật cường ẩn nhẫn.

Bộ dáng thật đáng thương, bị người khi dễ nhưng lại không dám mở lời một tiếng.

Nếu có ai đó quay video đăng lên mạng, Lật Manh chính là ý thể hiếp người.

Lãnh Linh vừa mới nghĩ như vậy, đột nhiên một bàn tay tinh tế trắng nõn, cầm một cái ví cũ bị hỏng, nhét vào trong tay cô ta.

Lãnh Linh: "?"

Lật Manh hít sâu vài lần, đôi mắt tròn xoe khó xử lúng túng, trong lòng có cổ vũ khích lệ chính mình, cô cứng đờ chỉ tay vào mặt Lãnh Linh:

"Cô, trộm ví tiền của tôi."

Lãnh Linh: "?"

LoBe: O. O

Lật Manh vênh mặt, cánh tay thẳng tắp vung lên:

"Đừng giải thích, giải thích chính là che giấu. Bên trong có ba tệ, trong đó 5 mao là tiền xu, ví tiền có ba chỗ đã rách, ở đáy ví, sườn và khóa kéo, đây là ví tiền của tôi không nhầm được."

Lãnh Linh đại ra cầm cái ví: "Tôi.."

Lật Manh lập tức đi về phía trước một bước, cười một cách man rợ như một ác nữ: "Đúng vậy, tôi chính là muốn hãm hại cô, tôi không biết xấu hổ."

Chiếc ví trong tay Lãnh Linh rơi xuống đất.

Khóe miệng cô ta giật giật, biểu cảm tiểu bạch hoa bỗng hóa thành cứng nhắc, giống như bị Lật Manh lây nhiễm hội chứng bệnh mặt cứng đờ.

Lật Manh thấy cô ta vô cùng khiếp sợ, lạnh lẽo nhớ lại những gì trong giấy nhớ, không biết xấu hổ hãm hại đã hoàn thành.

Tiếp theo chính là kẻ hủy diệt ác độc -- sắc mặt ghen ghét khi bị cô ta đoạt mất nam nhân. Chà, hệ thống nói là để giúp nhồi logic cho câu tác giả.

Khi cốt truyện sụp đổ thành cái đức hạnh quý quái này, cô phải lôi thủ đoạn ra dùng, dùng bất cứ cách nào để hoàn thành nhiệm vụ của trận đấu nữ nhân độc ác này.

Điều quan trọng là làm nổi bật hai chữ "Ác độc".

Bởi vì để tạo ra những mảnh khóe thông minh quý kẻ đa đoan kỹ thuật diễn xuất hơn người, hệ thống nói không đủ thời gian.

Cho nên Lật Manh trực tiếp bỏ qua kế hoạch ban đầu, đơn giản thô bạo cho nhanh.

Thật tốt có một điểm tích phân rồi, dù hơi ít nhưng Lật Manh cũng không bắt bẻ. Lật Manh trầm mặc một chút, mới khom người nhặt chiếc ví trên mặt đất lên, phui sạch bụi rồi nhét vào trong túi.

Hãm hại hoàn thành, đạo cụ có thể thu về.

Hôm nay Lật Manh tới đây chính là để biểu hiện vô số bộ mặt thật của mình: Ác, độc, ngu ngốc, hung dữ, thô lỗ, tàn nhẫn.

Tôi giúp nữ chủ xinh đẹp tỏa sáng.

Một khi làm nữ chính tỏa sáng rực rỡ, cô mới có thể nhanh chóng lui thân nghỉ hưu.

Lật Manh cảm thấy bản thân đã hoàn thành tốt hai nhiệm vụ đầu tiên.

Đủ ngu ngốc, đủ độc ác, đủ thô lỗ, đủ tàn nhẫn.

Ngốc nghếch hăm hại rõ ràng như vậy, ác độc không ngốc lên được, và cuối cùng Lật Manh tỏ ra vô cùng xin lỗi nữ chủ vì thô bạo vô si hăm hại như thế.

Ngay cả khi diễn bị ăn cắp ví, sợ rằng những người xung quanh chẳng ai là không biết Lật Manh đang hăm hại Lãnh Linh.

Quan trọng nhất là ba tệ rưởi.

Người bình thường làm gì có ai trộm ba tệ rưởi không? Như thế chắc chắn là bị hăm hại.

—

LoBe: I'm come back.

P.s: Be mới chấm xong event nên giờ mới beta 117, tầm 11 giờ Be up nhé.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Ảnh đế, li hôn đi (49)

Editor: Quinanhh

Beta: LoBe

* * *

Cuối cùng Lãnh Linh cũng đuổi kịp nhịp của Lật Manh, cô ta hít sâu một hơi, bàn tay nắm chặt. Đây là nhục nhã, nhục nhã trắng trợn. Lật Manh cô ta tới đây để chơi mình sao?

Lật Manh, ý cô là..

Lật Manh đột nhiên duỗi tay nắm lấy cổ áo Lãnh Linh. Thấy cổ áo cô ta hơi thấp nên Lật Manh cố ý kéo lên trên, kéo cô ta chạy mất. Sau đó Lật Manh vô cảm một lúc, giọng nói bình tĩnh lạ thường:

"Cô yêu chồng tôi, đúng chứ?"

Tất cả sự phẫn nộ của Lãnh Linh đều bị đông cứng, môi cô ta run lên. Bị phát hiện rồi.

Hiện tại Tần Quy Vân đã lãnh chứng với Lật Manh, nếu Lãnh Linh thừa nhận thì cô ta chính là tiểu tam không biết liêm sỉ thêm muốn người đã có vợ.

Những thủ đoạn ngu xuẩn nhục nhã của Lật Manh lúc trước hóa ra là có ý đồ riêng. Lật Manh chính là muốn lật tẩy tâm tư không thể nói của Lãnh Linh, mà cố ý dùng những mảnh khốe này để thu hút sự chú ý.

Ảnh mất Lãnh Linh có chút chột dạ nhìn xung quanh. Quả nhiên tất cả mọi người đều vây lại đây, thì thầm nói nhỏ không biết nói cái gì. Vốn dĩ chẳng ai quen biết Lật Manh, nhưng chỉ trong một đêm, tất cả mọi người đều biết.

Phu nhân Tần thiếu, bát quái tràn lan trên mạng.

Cho nên ngay cả đạo diễn cũng không dám can thiệp vào việc này. Rốt cuộc Lật Manh là vợ của Tần, làm gì có ai dám xúc phạm hau đấ tội cô chứ.

Đôi mắt Lãnh Linh đã đỏ hoe, nữ nhân này vậy mà có thể âm ngoan độc ác, quỷ kế đa đoan như thế. Cô ta ngay lập tức cắn chặt răng, giọng nói run rẩy:

"Tại sao tôi có thể ái mộ Tần Quy Vân được? Cô vô cớ gây rối khi dễ tôi như vậy, chỉ để quy chụp cái mũ đó lên người tôi sao?"

Nói xong, nước mắt Lãnh Linh lạch cạch rơi xuống, cô ta khóc nức nở, ủy khuất vô cùng.

Lật Manh nhất thời chết lặng một lúc, khốe mắt cũng không nhìn được, không, không quá, không thể lấy ra một giọt nước mắt.

Khi dễ nữ chủ như vậy, cũng không đành lòng.

Lật Manh buông cổ áo cô ta ra, còn cố ý sửa sang cho cô ấy lại một chút, quá thấp, cẩn thận không bị lộ.

Sau đó Lật Manh sờ sờ lương tâm của chính mình, cuối cùng cũng thuyết phục được bản thân, đây không phải là vì muốn giúp nam nữ chủ tiến triển sao?

Nghĩ đến Tần Quy Vân, trái tim Lật Manh bỗng nhói lên, nhưng đây là điều bình thường. Nữ phụ ác độc, ghen ghét nữ chủ nam chủ ở bên nhau là cảm xúc đương nhiên.

Lật Manh lấy tờ giấy ra, và nhìn nữ chủ khóc đáng thương, mới quyết tâm ngồi xổm bên người cô ta, ngữ khí khô cứng, thậm chí có chút bất lực và dịu dàng.

"Đầu năm nay vào ngày 3 tháng 1, thời điểm Tần Quy Vân giành giải Ảnh đế, cô là khách quý, khi cô nhìn thấy anh ấy, đôi mắt của cô giống như miếng giấy dán chặt vào người anh ấy, đúng không? Cô còn có một tài khoản phụ, là fan của anh ấy, cô còn nói trên Weibo là ngoài anh thì không gả, đúng không?"

Đầu năm nay? Chuyện đó đã xảy ra được mấy tháng rồi. Lãnh Linh đưa tay mặt che mặt, mặc dù nước mắt cô ta vẫn không ngừng tuôn rơi, nhưng là biểu cảm lại rất bình tĩnh.

Xác thật, đó là lần đầu tiên cô ta gặp Tần Quy Vân. Lãnh Linh kích động đến mức hận không thể ôm anh.

Lãnh Linh xuất hiện trên màn ảnh buổi lễ trao giải rất ít, có hơn mười giây như Lật Manh lại có thể nhìn ra tình cảm trong mắt cô ta?

Đã thế Lật Manh còn tìm được cả nick Weibo phụ của mình. Quả nhiên, Lật Manh đã chuẩn bị.

Lật Manh đọc các câu nói và tư liệu do hệ thống đưa ra, không hề cảm thấy tức giận mà thậm chí còn muốn cười chế nhạo. Cô độc ác quá, chỉ vì hãm hại nữ chủ mà không từ thủ đoạn nào.

Tần Quy Vân càng ngày càng có nhiều fans suốt ngày kêu gào muốn gả cho anh, Lãnh Linh cho dù là một trong số họ, Lật Manh cũng không có lý do gì để ghen tị với cô ta.

Có những người có thể nhìn ra cảm xúc trong đôi mắt của người khác, rốt cuộc họ nhìn bằng cái gì, kính viễn vọng vũ trụ?

Những lời trong tờ giấy chẳng có chút logic nào cả. Vừa ngu ngốc vừa bất chấp tất cả.

Lật Manh kim nén cảm giác buồn nôn, lật tờ giấy trong tay, "Năm nay, khi Tần Quy Vân mở cuộc họp báo, cô đeo khẩu trang và giả làm phóng viên đi đến để gặp anh.."

Về bình tĩnh trên mặt Lãnh Linh khẽ biến sắc. Quá kỹ càng tỉ mỉ, tại sao Lật Manh biết?

Lật Manh lại bày ra bộ mặt vô cảm, một phóng viên đeo khẩu trang thì có gì khác lạ? Có thể là cô ta thích vậy thôi, hoặc là cô ta muốn thử cảm giác diễn vai phóng viên, tại sao có thể vu oan nữ chủ thích nam chủ được?

Lật Manh hoàn toàn nhìn không ra nữ chủ thích nam chủ ở điểm nào. Nếu không phải có trong cốt truyện, Lật Manh quả thực là không tìm ra được điểm nào hợp nhau giữa nam nữ chủ.

Quả nhiên là ngược vắn, làm gì cũng bị nữ phụ ngu ngốc ác độc ghen ghét, cô ấy là nữ chủ đáng thương.

Đạo diễn đứng ở xa nhìn thấy Lật Manh ngồi xổm, nói chuyện với Lãnh Linh. Ông ta cầm điện thoại, một giọng nói lạnh lùng bình tĩnh phát ra từ điện thoại.

"Ồ đoàn phim của ông khi dễ diễn viên?"

Đạo diễn liếc nhìn Lật Manh, phát hiện vẻ mặt bất đắc dĩ của cô, không hề có một chút tức tối nào. Cũng không quá chắc chắn mà ừ một tiếng.

Đầu bên kia im lặng một lúc, giọng nói dễ nghe ấy mới nhàn nhạt vang lên.

"Hiện tại cô ấy có vui vẻ không?"

Đạo diễn có chút không hiểu vấn đề này, nhưng là nhìn tình hình thực tế trả lời trung thực, "Giống như có vẻ không vui vẻ cho lắm."

Người bên đầu dây kia, ngữ khí trầm thấp, âm sắc mềm nhẹ như đàn violon lướt qua.

"Thế thì để cô ấy khi dễ đến bao giờ vui vẻ thì thôi."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Ảnh đế, li hôn đi (50)

Editor: Quinanhh

Beta: LoBe

* * *

Lật Manh bí mật nắm chặt tờ giấy trong lòng bàn tay, kết thúc suy tính trong đầu.

Lòng bàn tay Lật Manh toàn là mồ hôi, không dễ dàng gì cả, khi dễ người khác thật sự không phải nghề của cô.

Trước khi Lật Manh xuyên qua, cô không phải là người hay nóng nảy, ngoại trừ việc luôn nghiên cứu các nhiệm vụ được giao xuống, nhiều ngày nhiều đêm không rời phòng thí nghiệm, mười ngày nửa tháng không mở miệng nói một lời cũng là chuyện bình thường.

Bây giờ lại bắt cô làm công việc hãm hại người khác.

Thật sự là khảo nghiệm giới hạn quá khó nha.

Lật Manh mím môi, nhìn Lãnh Linh đang dùng tay che mặt, khóc nức nở, như thể là bị bắt nạt tới mức thâm, cũng không dám ngăn cản chỉ có thể ngồi đó, ủy khuất đến nỗi cả người run rẩy. Lật Manh nghĩ nghĩ, rất muốn an ủi cô ấy.

Ví dụ như, đừng sợ, bây giờ tôi và mặt cô, nhưng sau này cô và lại tôi chục cái. Cho nên vui lên đi nữ chủ.

Nhưng bản thân là một người con gái ác độc nên không thể nói những lời này. Lật Manh chỉ có thể cảm thấy áy náy một lúc mới lần nữa đứng dậy.. Vô có gây rối!

Dòng cuối cùng trong tờ giấy nhớ còn nhắc nhở, phải làm mọi người xung quanh ý thức được tính tình cô xấu xa, hung dữ, khiến người khác chán ghét.

Càng rõ ràng càng tốt.

Cho nên gương mặt phải lộ ra sự ghen ghét tới mức muốn lên trời, càng khiến mọi người chán ghét càng tốt.

Sau khi nhiệm vụ kết thúc, Lật Manh hoàn thành xong là có thể tự thưởng cho mình một bát mì bò. Nghĩ đến mì bò, Lật Manh âm thầm nuốt nước miếng, sau đó đôi mắt tỏa sáng quan sát bốn phía.

Tất cả mọi người xung quanh đều bị hấp dẫn, đứng thành cụm thì thầm to nhỏ, chắc có lẽ cô và nữ chủ không xảy ra xung đột, cho nên cũng không có ai đang đứng xem tới bảo vệ nữ chủ.

Đúng là không xứng đáng với -- vai quần chúng.

Hay là ngược vẫn phải như vậy?

Làm nổi bật sự bất hạnh của nữ chủ khiến cho người đọc thương tâm buồn bã, chăm chú theo dõi xem nữ chủ phản ứng ra sao để chống lại sự ngược đãi đó, và vì vậy mà người đọc liên tục đặt mua sách?

Câu tác giả quả nhiên là hắc tâm cơ.

Lật Manh nhìn thấy đạo diễn nấp ở sau máy quay, lén lút không biết đang làm cái gì. Cô vội vàng nhón chân lên, thăm dò quan sát một chút, ở đó gọi điện thoại? Kêu truyền thông tới làm sáng tỏ sao? Trong lòng Lật Manh vô cùng vui vẻ, lập tức vui sướng chạy qua, ở đây làm gì có ai thông minh hơn đạo diễn?

Đạo diễn đang cúi đầu, lễ phép lịch sự nói gì đó. Lại không ngờ tới "bảo bối" của đầu dây bên kia đột nhiên chạy tới. Đôi mắt thiếu nữ tròn tròn, mái tóc dày được buộc đuôi ngựa đơn giản, mặc quần jean đen, khuôn mặt thanh xuân xinh đẹp làm người khác phải ngược mắt nhìn.

Lật Manh chạy đến trước mặt đạo diễn, tựa hồ muốn nói gì, nhưng rồi dừng lại. Khi dễ đạo diễn, làm như thế nào? Măng phim của ông ta tề? Lật Manh còn chưa có xem qua, nên không thể bình phẩm.

Hay là, làm nữ chủ trở nên đáng thương hơn, khiến cho mọi người càng thêm đồng tình với cô ấy?

Biểu cảm Lật Manh thờ ơ, khề gặt đầu, sau đó nhìn thấy một cái bình giữ nhiệt cạnh máy quay, liền vươn tay cầm nó lên. Sau đó dưới đôi mắt kinh ngạc của đạo diễn, Lật Manh mở nắp, thô bạo hung ác giờ tay đưa lên cao. Trà hoa cúc đỏ khắp nơi.

Lật Manh đóng nắp lại, để bình giữ nhiệt về vị trí ban đầu.

"Hiện tại cô bao tuổi mà uống trà đường sinh, làm ra về."

Đạo diễn vẫn còn duy trì tư thế gọi điện thoại, về mặt bình tĩnh tỏ vẻ bản thân đã nhìn quen sóng to gió lớn.

LoBe: Be ngắt mạch truyện một xíu nhé: Truyện của team mình edit không nổi cũng chẳng xin bản quyền (lí do là do mình đã tìm rất nhiều cách nhưng vẫn không có phương thức liên lạc với tác giả), nhưng cmn đó là chất xám và công sức của gần mười người team mình bỏ ra.

Các bạn reup, ok mình không nói gì. Reup nhưng không hỏi ý kiến đưa đăng như mình trong khi các website mình đăng đều có khung nhắn tin, ok, mình vẫn không nói gì. Nhưng mà đã reup không hỏi ý kiến lại còn sửa tên editors, beta ấy, thì xin lỗi, bà đây đeo phải thánh nữ. Cứ xem có reup nổi nữa không nhé.

Tiền thông báo cho độc giả của mình một chút, từ chương 130 mình sẽ set xu (Trước đây dự tính là chương 400 trở đi), tuy nhiên mình sẽ không bắt buộc mọi người phải nạp mà sẽ có hình thức kiếm xu do mình tạo ra.

Còn cụ thể như nào thì khi đăng tới chương 127 - 128 mình sẽ bổ sung ở topic góp ý (Ở VNO) và chương thông báo (wattpad) nhé.

Lật Manh lạnh lùng nhìn ông một cái, sau đó lại trừng mắt nhìn nữ chủ vô cùng đáng thương cách đó không xa, mới bình tĩnh nói:

"Cô ta cướp nam nhân của tôi, tôi không vui."

Đạo diễn: "..."

Lật Manh cảm thấy xung quang hơi yên tĩnh, lại lần nữa nỗ lực khuấy động hiện trường. "Tôi không vui liền khi dễ cô ta, ông không có ý kiến gì chứ?"

Đạo diễn suy nghĩ, yên lặng lắc đầu, "Không dám."

Lật Manh: Người này quá không có cốt khí đi, tại sao lại không có một chút ý nghĩ bảo vệ nữ chủ thế? Ngược vẫn mà ngược thành như vậy thật khiến người khác tức giận mà.

Đừng bận tâm

Khi dễ cũng khi dễ rồi, ác độc cũng đã ác độc rồi.

Chơi cả bài lớn.

Đã có điểm ác độc trong tay, Lật Manh cũng không làm bậy nữa, đi ăn mì thôi. Lật Manh dứt tay vào túi quần, về mặt lạnh nhạt xoay người rời đi. Ngắm lại biểu hiện của chính mình lúc này, cô không nhận được cạ lời chốc lát, thật quá ngốc nghếch.

Nhưng hệ thống nói không được quý kẻ đa đoan, điểm do hành động thô bạo ngốc nghếch là nhiều nhất. Nhưng Lật Manh cảm thấy không dễ dàng chút nào, ngu ngốc như này cô suýt nữa diễn không nổi.

Phòng chùng đạo diễn sẽ liên hệ với các thể lực truyền thông, sáng mai trên mạng có lẽ đều là các bài viết nguyên rủa cô đến chết. Nghĩ về việc điểm có thể tăng lên là có thể an ủi trái tim tan vỡ của Lật Manh khi làm tan vỡ trái tim người khác.

Nhìn Lật Manh buồn rầu rời đi, đạo diễn rút cuộc cũng dám lên tiếng: "Alo.. Cậu cảm thấy thế nào?"

Đầu dây bên kia trầm mặc thật lâu, mới nói: "Ông trấn an mọi người một chút, đoàn phim mới khởi quay kinh động quá cũng không tốt, kìm nén một chút."

Đương nhiên phân phó. Đoàn phim chủ yếu nhận đầu tư từ Tần thị, tương lai cũng cần Tần thị xét duyệt. Nếu không có vấn đề gì lớn, đạo diễn đương nhiên là ngoan ngoãn nghe lời.

Ông vừa định trả lời, lại nghe thấy thanh âm bình tĩnh vang lên: "Cô ấy hiểu lắm, ngoại trừ cô ấy, tôi không có ý định hay tâm tư tiếp xúc người phụ nữ khác, có thể là cô ấy quá tức giận khi nhìn thấy tin tức lăng xê quá mức."

Ha ha, toàn là cực phẩm.:))))

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Ảnh đế, li hôn đi (51)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

* * *

Nói xong, liền cúp máy. Đạo diễn về mặt cạn lời, giải thích với ông ta làm gì? Ông ta cũng không phải là người có tâm tư đoạt nam nhân với Lật Manh. Sau đó đạo diễn đột nhiên lấy lại tinh thần, đây là kêu ông ta giải thích hả?

Tần ảnh đế không ngoại tình, cũng không có người thứ ba. Đều do Tần phu nhân hiểu lầm. Cho nên không thể để người khác hiểu lầm chuyện này, càng không thể để cái tin tức này nổi lên.

Đạo diễn nhìn thoáng qua trà hoa cúc cầu loang lỗ trên mặt đất, không có trà uống thì thôi đi, lại còn bị nhét một miệng cầu lương. Sau đó đạo diễn nhanh chóng đi xử lý, bảo đảm không có một chút tin tức nào tuôn ra.

Mà Lãnh Linh vừa mới lau nước mắt, ủy khuất hê hê, nhìn thấy đạo diễn vừa định khóc lóc kể lể, lại nghe đạo diễn bình tĩnh nói:

"Nữ chính không thể có bất kỳ tin tức không tốt nào, nếu không tôi sẽ cân nhắc đổi vai của cô."

Lãnh Linh nhất thời sững sốt, ấp úng há mồm, lại không dám hé răng nói nửa lời. Dù sao nhân vật này quá quan trọng, cô ta không nỡ bị đổi đi, chỉ có thể im lặng cắn môi. Sau khi đạo diễn bỏ đi, cô ta mới cảm di động, ánh mắt đỏ lên, hung hăng nói thầm: "Tôi cũng không tin cô có thể luôn tốt số như này, Lật Manh."

Lúc Lật Manh ra ngoài đoàn phim, trời đã tối rồi. Gió có chút lạnh, cô lại mặc đồ mỏng, chỉ cảm thấy quần áo dán vào thân thể lạnh căm căm.

Lật Manh dậm dậm chân, xoa xoa tay, sau đó bắt đầu tìm kiếm cửa hàng mì bò gần đây. Vừa rồi lúc tới đoàn phim, chạy mấy con phố, Lật Manh có để ý thấy một quán ăn mới mở, trên áp phích giới thiệu có món mì cô thích.

Lật Manh hà hơi vào tay, định tiến về phía trước, lại thấy một chiếc xe hơi màu đen không biết đã dừng lại bên đường từ bao giờ.

Mà bên cạnh xe là một người đàn ông. Anh mặc áo somi trắng sạch sẽ, quần âu đen, khuỷu tay vắt một chiếc áo vest. Bộ dáng xinh đẹp im lặng đứng dưới ánh đèn đường, tựa như thứ thu hút ánh sáng lóa mù con mắt.

Gương mặt anh lạnh nhạt, lông mi khê rừ xuống, ánh mắt đen nhánh thâm trầm.

Thấy bước chân cô dừng lại, dường như không dám lại đây, thanh niên khê nhấp môi hồng nhạt, cuối cùng thờ dài một cái, chạy tới.

Lật Manh nhìn thấy là nam chủ, rất muốn xoay người rời đi. Chỉ là chưa kịp phản ứng, một bàn tay đã nắm lấy cổ tay trắng nõn của cô. Tần Quy Vân nắm chặt tay cô, cảm thấy xúc cảm lạnh lẽ truyền tới. Lông mày tinh xảo của anh nhăn lại, lập tức ậy áo vest của mình khoác lên vai cô, bọc Lật Manh lại.

Áo vest rất rộng, hơi thờ nam tính bỗng chốc bao quanh Lật Manh. Lật Manh sững sốt, ngửa đầu nhìn anh.

Lại nhìn thấy Tần Quy Vân an tĩnh rừ lông mi dày dài, bóng mờ hạ xuống dưới mắt, hiện ra vài tia ưu mỹ tĩnh mịch, ánh mắt anh đen nhánh như mực, an tĩnh chăm chú nhìn cô.

Lật Manh mím môi, hô hấp có chút loạn, cô nghĩ nghĩ, vẫn còn do dự lui về phía sau vài bước. Nhưng còn chưa lui được hai bước, eo nhỏ đã bị người tóm lấy, ngăn cản hành động chạy trốn của cô.

Bóng đêm dần dần buông xuống.

Tần Quy Vân đưa lưng về phía đèn đường, nửa sườn mặt chìm trong bóng tối, môi mỏng khê mím chặt. Anh rừ mắt nhìn cô vài giây, mới nhẹ nhàng hỏi:

"Còn tức giận sao?"

Lật Manh có chút không biết trả lời như nào, cô tức giận cái gì?

Tần Quy Vân trầm mặc một lát, lông mi xinh đẹp khê run, mới thấp giọng nói:

"Anh đang định chuẩn bị hoa tươi nhẫn cưới để cầu hôn bù, sau đó anh lại cảm thấy em giận anh là do lúc đăng kí kết hôn đã quên nói câu cần nói."

Lật Manh kỳ quái nhún mày: "..."

Câu cần nói nào, sao cô lại không biết. Chẳng lẽ là trả tích phân cho tôi?

Cô vừa định hỏi, lại thấy người đàn ông trước mắt khom người, hai tay nắm hai bên vạt áo vest, kéo cô vào trong lòng ngực, sau đó anh cúi đầu dịu dàng hôn lên môi cô.

Chỉ là hai đôi môi dán vào nhau, nhưng cũng đủ khiến hô hấp Lật Manh dừng lại.

Hô hấp anh bắt ổn, tách khỏi cô một lúc, thanh âm khàn khàn vang lên trong bóng đêm tối tăm, tựa như nhạc cụ êm tai nhất, trêu chọc trái tim người khác.

"Em gả cho anh, anh sẽ yêu thương em cả đời."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Ảnh đế, li hôn đi (52)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

* * *

Gió lạnh thổi qua, nhưng lại bị áo vest che chắn lại hết. Lật Manh có xúc động muốn chạy trốn, cũng bị áo vest đó ngăn lại.

Thanh niên bình tĩnh rũ mi, đầu ngón tay trắng nõn kéo hai mép áo. Dưới ánh đèn mờ lung, ngón tay tinh xảo như tuyết trắng, nhưng nếu để ý sẽ thấy móng tay xinh đẹp đã mất đi huyết sắc. Đây là do quá dùng sức để nắm góc áo.

Lật Manh ngẩng đầu nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn lấp ló trong chiếc áo vest, càng có vẻ non nớt đáng yêu. Gương mặt trắng trẻo không có biểu cảm gì, đôi mắt to tròn xinh đẹp xuất hiện vài tia chân chờ. Tiếp theo cô nói:

"Lãnh Linh.."

Giọng điệu Tần Quy Vân dứt khoát, nhàn nhạt cắt ngang lời cô:

"Anh không quen cô ta."

Lật Manh: "..."

Chuyện nam nữ chủ còn không quen biết này, quả thật là đã kích với cô.

Lông mi thật dài của Tần Quy Vân buông xuống, che dấu ánh mắt thâm trầm, âm thanh anh khàn khàn:

"Em không tin anh chỉ thích em thôi sao?"

Lật Manh cảm thấy nam chủ trước mắt có chút yếu ớt.

Gió lạnh thổi qua, khiến áo sơ mi của anh càng dính sát vào người, miêu tả hình dáng cơ bụng anh. Tần Quy Vân cúi đầu, cổ xinh đẹp nghiêng một độ cong mỹ lệ, môi mỏng khẽ nhấp, cứ an tĩnh như vậy nhìn cô.

Lật Manh cũng bình tĩnh ngược mắt nhìn anh, ở trong mắt anh cô nhìn thấy gương mặt của mình. Ừm, hơi nhỏ.

Hệ đáng yêu không phù hợp với thâm mỹ quan của cô.

Lật Manh nhìn như bình tĩnh, thật ra là do cô đờ người thôi, đầu óc trống rỗng suy nghĩ linh tinh. Nam chủ yêu nữ phụ ác độc.

Đã thông báo kết hôn, phải làm sao bây giờ?

Giờ phút này là thời khắc nhiệm vụ có nguy cơ thất bại.

Cuối cùng Lật Manh khẽ thở dài, lùi bước về sau, quần áo bị anh lôi kéo, rất khó di chuyển. Nhưng Lật Manh rất cô chấp, cố gắng lùi về phía sau từng chút một.

Biểu cảm Tần Quy Vân có chút ngưng trệ, ngón tay giữ áo dùng sức một chút, cuối cùng thấy cô khó chịu, anh chăm chú nhìn cô vài giây, sau đó đột

nhìen buông ngón tay ra.

Lật Mạnh chỉ cảm thấy không còn sức lực ngăn cản mình nữa. Cô nhảy ra sau vài bước, mới ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông đối diện. Tần Quy Vân đứng im tại chỗ, ngược sáng, nửa người giấu trong bóng tối.

Gương mặt tinh xảo của anh trong đêm tối, có loại trắng bệch bệnh trạng, đôi mắt bị hàng lông mi đang rũ xuống che đi hơn nửa, thâm trầm âm u hơn bình thường rất nhiều.

Lật Mạnh cảm thấy trường hợp này, vượt qua khỏi giới hạn nhiệm vụ, cũng không nằm trong cốt truyện.

Hơn nữa.. Bụng quá đói, đầu óc trống rỗng. Không thích hợp để xử lý sự việc lớn, phức tạp lại quan trọng như này. Xử lý không tốt, thành ra nữ phụ ác độc cùng nam chủ ở bên nhau, nhiệm vụ cũng liền ngòm củ tỏi.

Cô cúi tay kéo chặt cổ áo một chút, cảm nhận hơi ấm từ chiếc áo vest truyền tới, sau đó mặt không chút thay đổi xoay người đi tìm quán ăn. Mà thanh niên đứng tại chỗ, khẽ nâng mi, ánh mắt thâm trầm hàm chứa một tia nguy hiểm tối tăm.

Anh nhìn bóng dáng mảnh khảnh của thiếu nữ, chậm rì rì đi về phía trước, không nói lời nào mà rời khỏi anh, Tần Quy Vân ẩn nhẫn giờ tay kéo cổ áo mình.

Ngay từ đầu, vì sao cô phải tốn công tốn sức gả cho anh như vậy?

Anh quan sát rất lâu mới hiểu được, cô muốn kết hôn với anh cũng là vì thân phận Tần ảnh đế này.

Cô là fan của anh.

Fans có ảo tưởng đối với thần tượng của mình không có gì là bất bình thường cả, là rất bình thường. Thậm chí là mưu tính để có giấy đăng ký kết hôn với thần tượng, cũng bình thường thôi. Nhưng mà.. Nếu cô thoát phần thì sao?

Từ nhỏ Tần Quy Vân đã sống ở giới giải trí lòng người phức tạp. Sau một thời gian ở chung, cô lãnh đạm với anh. Sao anh có thể nhìn không thấy?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Ảnh đế, li hôn đi (53)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

* * *

Có phải cô đã phát hiện ra khi quá mức gần gũi với thần tượng của mình, sự ảo tưởng ban đầu sẽ bị tan biến mất. Sau đó liền hối hận khi ở bên anh.

Tần Quy Vân lặng im nhìn bóng dáng cô, vẻ mặt hàm chứa vài tia mềm mại yếu ớt vừa rồi, đã bị thay thế bằng vẻ hung ác nham hiểm lạnh băng cùng cố chấp.

Nguyên nhân cô thoát phần.

Là bởi vì.. cô thành fan của Lãnh Linh sao? Thậm chí ngay cả tên weibo cũng đã đổi lại từ quy bảo tiểu Vân đoàn thành cp Tần Lãnh vạn vạn tuế.

Môi mòng của Tần Quy Vân khẽ cong, lộ ra ý cười trào phúng. Cô đem thần tượng trước đây của mình, cùng thần tượng hiện tại, kết hợp với nhau?

Thanh niên xinh đẹp chậm rãi tháo đồng hồ trên tay xuống, vừa coi đồng hồ vừa đi về phía trước. Lúc bắt người, đồ vật cứng rắn như này sẽ làm bị thương đến đối phương.

Người đàn ông tháo đồng hồ xuống, đút vào túi quần, thần sắc lạnh lùng. Bước chân anh không nhanh không chậm đuổi theo, ánh mắt tối tăm như gợn sóng nơi đáy vực sâu, cánh môi hồng nhạt mím chặt.

Muốn thoát fan? A, tôi không cho phép đấy, em làm gì được tôi?

Tần Quy Vân đã tiếp cận dáng người mảnh khảnh của cô, chậm rãi giờ bàn tay tinh xảo xinh đẹp ra, tựa như lưỡi hái không tiếng động trong bóng tối, ý định tàn nhẫn muốn ép khám cô vào lồng ngực mình.

Chẳng lẽ em không biết sao, có một loại tình cảm khiến cho em bước vào rồi thì sẽ không thể nào đương phương thoát fan sao? Em trêu chọc tôi bao lâu nay, giờ muốn bỏ chạy? Em hối hận, cũng vô dụng thôi..

Đột nhiên thiếu nữ phía trước dừng bước, cô cau mày, dường như chần chờ cái gì. Mà người im lặng đi theo phía sau cô này giờ, cũng dừng động tác một chút.

Thiếu nữ giờ tay kéo kéo cổ áo, có chút rộng, không kéo kín một chút sẽ lọt gió, nhưng cô vẫn không quay đầu lại hỏi:

"Anh có đói không?"

Cô hỏi thanh âm thân nhiên. Bàn tay đang vươn ra của thanh niên cứng đờ giữa không trung. Lật Manh hỏi xong lời này, thờ phào, quên đi, rồi rầm như vậy làm gì.

Nam chủ người ta tốt như vậy, thiện lương lại còn đáng yêu.

Be: Thiện lương? Đáng yêu?:")

Đối xử tốt một chút với nữ phụ ác độc như cô thì cũng bình thường mà, chỉ là nhất thời thương hại nên nói thích cô thôi, cũng không có gì đâu.

Sau khi gặp nữ chủ mấy lần có thể anh sẽ có cảm giác với cô ta, sẽ biết thích một người thực sự là như thế nào. Sau đó lại phát hiện bản chất ác độc của Lật Manh, đá cô, sau đó nhiệm vụ ly hôn của cô có thể được hoàn thành. Đến lúc đó Lật Manh cũng có thể trở nên ghen ghét thành tánh, thuận lý thành chương giả vờ đầu đá với nữ chủ một trận, sau đó nhảy lầu thành công rồi khỏi vị diện này.

Cho nên hiện tại có muốn thì Lật Manh cũng không thể làm nhiệm vụ được, phải chờ thời cơ. Biểu hiện ác độc cũng hoàn thành rồi, nhiệm vụ nhỏ coi như đã thành công, ước chừng sắp nhận được tích phần rồi.

Nghĩ đến tình yêu của nam nữ chính. Trong đầu Lật Manh chỉ có -- Từ đó về sau họ hạnh phúc vui vẻ sống bên nhau trọn đời.

* * * Hạnh phúc, trọn đời.. Tự dưng Lật Manh cảm thấy hơi chua xót.

Đội lát nữa bảo phục vụ cho tô mì của cô cay hơn một chút, bỏ đi vị chua đi.

Không nghe trả lời, chẳng lẽ là khoảng cách quá xa nghe không được, Lật Manh vừa định quay đầu lại thì đột nhiên cảm nhận thấy bàn tay mình bị nắm chặt. Lòng bàn tay nam tính ấm áp khô ráo, lập tức xua tan đi sự lạnh lẽo nơi đầu ngón tay cô.

Tần Quy Vân không biết từ khi nào đã đi đến bên người Lật Manh, anh rũ mắt, gương mặt tuấn tú bình tĩnh.

"Ừm, đói bụng."

Lật Manh nhìn anh vài lần, mới chần chờ nói: "Vậy em mời anh ăn mì."

Tần Quy Vân trầm mặc chăm chú nhìn cô hồi lâu, rốt cuộc lòng mi run rẩy hạ xuống, sau đó môi mỏng xinh đẹp của anh nhin không được mà khẽ cong lên, lộ ra nụ cười mỉm khiến lòng người kinh diễm.

"Được."

Lật Manh act cool đứng hình mất 5 giây, sau đó mới làm như không có việc gì mà đi về phía trước. Đèn đường lộng lẫy bên vỉa hè khiến thân ảnh bọn họ kéo dài trên mặt đất. Lúc đi đến nơi có ánh sáng, lỗ tai của thiếu nữ giấu dưới mái tóc dài hơi đỏ, phần nộn đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Ảnh đế, li hôn đi (54)

Edit: Quinanhh

Beta: LoBe

* * *

Tại quán ăn nhỏ, Lật Manh tròn mắt và Tần ảnh đế chân dài ngồi ở trên ghế. Hai người đều đội mũ, hơn thế còn đeo mắt kính kiểu dáng giống nhau.

Đây là thói quen của Tần Quy Vân, mỗi lần ra ngoài nhất định trong xe phải nhét một ít món đồ nguy trang. Trước kia là người độc thân. Hiện tại là đôi

vợ chồng.

Chỉ cần hơi nguy trang một chút, biểu hiện tự nhiên hào phóng thì hầu như mọi người sẽ không nhận ra. Trừ phi là fan hâm mộ quá cuồng nhiệt, nếu không sẽ rất ít người lại gần hỏi: Bạn có phải minh tinh hay không?

Bát mì bò rất lớn, mì thì nhiều nhưng thịt bò lại rất ít. Lật Manh dùng đôi đũa nhét thịt bò vào nước dùng, sau đó cúi đầu ăn mì.

Đang ăn, đột nhiên Lật Manh cảm thấy có gì đó không ổn, tại sao không nghe được tiếng ăn từ phía đối diện? Cô cắn một miếng mì, khẽ nâng mắt lên, liền nhìn thấy đối phương gấp từng miếng từng miếng thịt bò bỏ vào một cái đĩa nhỏ sạch sẽ bên cạnh bát mì.

Lật Manh chớp chớp mắt, hơi nóng của nước dùng khiến đôi mắt cô mờ mịt, bị bao phủ bởi một làn sương.

Nam chủ không thích ăn thịt bò sao?

Lật Manh cắn đứt miếng mì, vừa muốn ngẩng đầu lên gọi bát mì khác cho anh thì thấy Tần Quy Vân đưa tay ra, bưng cái đĩa nhỏ kia lên, đổ hết những lát thịt bò mong mỏng ấy vào bát cô. Lật Manh chớp chớp mắt, có chút không phản ứng kịp.

Tần Quy Vân bình tĩnh đặt cái đĩa vào chỗ cũ, sau đó dùng đũa gấp mì lên:

"Anh thích ăn mì, không thích ăn thịt."

Lật Manh hạ mắt xuống, nhìn thoáng qua những miếng thịt bò trong bát của mình. Sau đó cô nhấp môi, cũng không nói gì thêm, tiếp tục ăn. Tần Quy Vân đột nhiên hỏi:

"Điện thoại của em đâu? Đã sửa chữa được chưa?"

Lật Manh lắc đầu, "Bị nước làm hỏng rồi, nhưng ở chỗ tôi đang sống có một cái khác."

Là kiểu dáng mới của mấy năm trước, mới sạc pin được một lần, sau đó "Lật Manh" liền cất kỹ trong ngăn tủ.

Tần Quy Vân bình tĩnh gật đầu, sau đó nói: "Anh xem một chút, điện thoại cũ có nhiều vấn đề, anh kiểm tra giúp."

Lật Manh chần chờ một chút, lại nhìn đến thịt bò trong bát, cảm thấy trái tim mình như ấm lên một chút, liền ngoan ngoãn đưa điện thoại di động cho Tần Quy Vân.

Sau đó cô tiếp tục ăn mì, hương vị mì thịt bò rất ngon, đặc biệt là thịt bò.. Giống như đặc biệt ngon miệng. Vừa ăn xong thì thanh niên ngồi đối diện cũng đưa điện thoại qua.

"Không bị hỏng, nhưng kiểu dáng quá lỗi thời rồi, tín hiệu mạng cũng không tốt lắm."

Lật Manh không thèm để ý gật gật đầu, "Có thể khởi động máy để gọi điện là được rồi, các chức năng khác không quan trọng."

Tần Quy Vân an tĩnh rũ mắt nhìn xuống, không nhanh không chậm ăn một miếng mì, mới ừ một tiếng.

Là Lật Manh mời Tần Quy Vân, cho nên Lật Manh tự động đi trả tiền.

Di động hơi lỗi thời nhưng vẫn có thể quét QR.

Hai bát mì kỳ thật không có gì ngoài thịt bò và mì, kèm thêm mấy đĩa món phụ, vài quả trứng kho.

Tổng cộng 70 nhân dân tệ.

Đi đến quầy thu ngân, Lật Manh bình tĩnh cầm lấy di động cũ quét mã QR..

Sau đó -- số tiền không đủ.

Lật Manh không có biểu tình nhìn chằm chằm vào di động, sau đó mở ra.

66.

Ngay từ lúc nhìn vào con số này, Lật Manh hầu như không có phản ứng gì, thậm chí cô còn suy nghĩ một chút.

Trong ví tiền còn dư lại ba tệ rưỡi.

Thêm 66 nữa chính là 69 nhân dân tệ 50 xu.

Còn thiếu 50 xu, làm sao bây giờ?

Bảo người bán hàng giảm giá.. khoan, 18 vạn trong thẻ của cô đâu rồi?

Be: Cô đoán xem -. -

Lật Manh đang trong tình trạng choáng váng, còn chủ cửa hàng thì chờ đến mức sốt ruột. Nhưng đang muốn nói gì thì đột nhiên từ phía sau cô gái, một chàng trai đội mũ đeo kính bình tĩnh bước về phía trước hai bước. Anh cao hơn cô rất nhiều, đôi tay là có thể dễ dàng lướt qua bả vai của cô.

Sau đó, lấy mã QR, bình tĩnh quét, thanh toán hóa đơn.

Người đàn ông sau khi trả tiền, ngón tay thuận thế ôm lấy eo cô, hơi dùng sức kéo mạnh cái, Lật Manh theo bản năng lùi lại, trực tiếp đập thẳng vào ngực ấm áp của anh. Lật Manh nghe thấy từ đỉnh đầu truyền đến thanh âm bình tĩnh dễ nghe của Tần Quy Vân:

"Xin lỗi, mạng di động của cô ấy không tốt, cô ấy không muốn tôi tiêu tiền nên cứ đòi trả bằng được."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Ảnh đế, li hôn đi (55)

Editor: Quinanhh

Beta: LoBe

* * *

Sắc mặt ông chủ quán ăn lập tức hòa hoãn lại, ánh mắt nhìn Lật Manh cũng ôn hòa hơn một chút.

Còn Tần Quy Vân đã dắt Lật Manh rời khỏi. Lật Manh còn đang tự hỏi mười tám vạn của mình đã chạy đi đâu. Đột nhiên Lật Manh nghe được thanh âm bình đạm của Tần Quy Vân:

"Đừng quỵen góp hết tiền như vậy, trong khoảng thời gian này em không có thu nhập gì, vậy mà dám quỵen nhiều tiền như thế sao?"

Lật Manh ngẩng đầu nhìn anh. Thanh niên đeo kính, đôi mắt xinh đẹp bình tĩnh ẩn dưới mắt kính. Tần Quy Vân khẽ cười:

"Ông nội nói, em đã quỵen góp cho cô nhi viện hai mươi vạn, số tiền còn lại trong sổ tiết kiệm không nhiều lắm, lại không tìm anh, em định sống kiểu gì?"

Giọng nói bình tĩnh rõ ràng, không biết vì sao lại khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo. Giống như đang muốn nói: Em không tiêu tiền của tôi, em sai rồi, em xin lỗi tôi đi.

Biểu tình Lật Manh đờ đẫn một lúc, mới hỏi: "Tại sao ông nội anh biết tôi quỵen rất nhiều tiền?"

Đồng thời Lật Manh cũng vừa nhớ ra, lúc cô quỵen góp tiền, có run tay một chút, ước chừng ẩn nằm vào mấy số không rồi. Bảo bảo rất nghèo, bảo bảo rất bất hạnh, bảo bảo muốn khóc.

Tần Quy Vân khẽ liếc qua Lật Manh, không nhanh không chậm nói: "Bởi vì em xuất thân từ cô nhi viện nên ông nội thường quỵen góp tiền cho cô nhi viện. Mỗi tháng cô nhi viện sẽ trực tiếp thông báo tên những nhà hảo tâm trên Weibo, bên cạnh còn có số tiền quỵen góp. Danh sách tháng này đã có, ông nội ấn vào xem thì thấy tên em."

Sau đó lão nhân gia cũng gửi ảnh đó cho anh. Tần Quy Vân nhìn bức ảnh đó một lúc lâu mới cạ lời vỗ trán. Lúc đầu Tần Quy Vân luôn nghĩ chỉ vì tiền mà cô không từ thủ đoạn nào tìm cách gả cho anh. Nhưng rõ ràng cô là đứa trẻ ngốc nghếch nhưng lại tốt bụng mà.

Khéo miệng Lật Manh giật giật, ngón tay cứng đờ, giờ khắc này, trong lòng chỉ có một loại xúc động muốn chặt đứt tay. Cho mày run này, cái đồ tay không biết điều. Chẳng lẽ chặt tay làm chân gà xà ọt chứ?

Tiền quỵen cho cô nhi viện, không thể lấy lại, đây không phải điều mà người bình thường nên làm. Lật Manh cảm thấy thiết lập nhân vật của bản thân tuy rằng ác độc, nhưng mà lương tâm thì không. Người như cô sẽ không khi dễ làm khó cô nhi viện đâu.

Lại nghĩ tới việc mình vô cớ gây rối ở đoàn làm phim ban chiều, chắc chắn sẽ có nhiều tích phân lắm, nên Lật Manh cũng không rối rắm chuyện cô nhi viện lâu. Nhưng mà xem ra trước khi hoàn thành nhiệm vụ, điều cô phải giải quyết trước tiên chính là kiếm tiền. Đột nhiên Lật Manh nghĩ ra điều gì đó, cánh môi mấp máy, lúm đồng tiền nhỏ khẽ hiện lên. Cô nói:

"Tôi mời anh vậy mà đến cuối cùng lại là anh trả."

Tần Quy Vân đang nắm chặt tay Lật Manh, đầu ngón tay khẽ sượt qua lòng bàn tay cô. Tuy rằng cô mặc áo vest của anh, nhưng thân thể vẫn lạnh. Con gái khí huyết dễ hư, thời tiết lạnh tay chân rất hay lạnh cóng. Tần Quy Vân muốn ủ ấm tay cô.

Nghe được lời Lật Manh nói, động tác của Tần Quy Vân khẽ khựng lại, sau đó đạm nhiên xoay đầu nhìn cô, con ngươi đen nhánh, an tĩnh.

"Anh là của em mà, nên anh trả tiền cũng là em trả tiền.."

Nếu đổi một gương mặt khác, đây chính là lời đường mật của mấy tên trắng hoa. Nhưng người đàn ông trước mặt này, khuôn mặt quá mức tinh xảo, môi mỏng đỏ bồng, mắt kính cũng ngăn được cảm xúc mềm mại lan tràn trong đôi mắt đen nhánh của anh.

Lời nói nhẹ nhàng tùy ý, nhưng có sức mạnh tựa như một cơn bão, khiến Lật Manh im lặng một lúc lâu mà không biết nói gì. Sau đó cô chỉ có thể vô biểu tình gương mặt nhìn thẳng về phía trước, đánh chết cũng không nhìn Tần Quy Vân.

Quyến rũ quá. Điều tại thứ quyến rũ chết tiệt này. Cảm giác như trái tim giống như bị anh kéo đi mất rồi.

Bởi vì quá muộn, Lật Manh từ chối đề nghị về biệt thự với Tần Quy Vân. Cô phải quay về phòng trọ của mình. Kết quả phát hiện bản thân không gỡ được tay ra, về mặt Tần Quy Vân đạm nhiên, sống chết cũng không buông tay. Cuối cùng Lật Manh đành thỏa hiệp, dẫn theo Tần Quy Vân về. Rốt cuộc cô cũng là fan cuồng của Tần ảnh đế, nếu từ chối nhiều quá, cũng không tốt. Fan hâm mộ sẽ cự tuyệt ý muốn ngủ cùng phòng của idol sao?

Sẽ không. Thậm chí còn yêu cầu ngủ cùng giường với anh ta.

Trong căn phòng nhỏ, nơi nơi đều có vật dụng của con gái, Tần Quy Vân ngược mắt quan sát một vòng, lúc nhìn thấy vài poster của anh được dán trên tường, ánh mắt Tần Quy Vân liền sáng lên. Sau đó lại nhìn về phía bức tường dán những miếng giấy dán xinh đẹp sau giường, có một cái kệ, để đầy hoa giả, thú bông, các loại đồ trang trí nhỏ nhỏ xinh xinh khác nhau.

Trên kệ còn có laptop, máy ảnh, loa và microphone. Tần Quy Vân mới nhớ, trước khi Lật Manh ký hợp đồng với công ty quản lý hạng 3, cô là một streamer nổi tiếng.

Tần Quy Vân đã từng tìm kiếm video livestream của cô trên mạng, nhưng lại phát hiện ra.. Có thể do lâu quá rồi, không tìm được.

Lật Manh ôm một bộ chăn gối, trải xuống sàn nhà cạnh giường đơn. Nam chủ không ngủ trong phòng lớn thoải mái, lại chạy tới đây cùng cô trải nghiệm cuộc sống bình dân. Lật Manh tỏ vẻ bản thân đuổi không kịp suy nghĩ của nam chủ. Để giường cho Tần Quy Vân ngủ, cô ngủ trên mặt đất vậy. Haizzzz.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Ảnh đế, li hôn đi (56)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Quinanhh

Beta: LoBe

* * *

Vừa trải xong chăn, đột nhiên Lật Manh nghe thấy thanh âm bình tĩnh của Tần Quy Vân:

"Em thích live steam à?"

Lật Manh ngẩng đầu nhìn Tần Quy Vân, lúc này cô mới nhớ tới kẻ sinh nhai của nguyên thân. Sau 2 năm livestream trên website mua sắm, nguyên thân có tích lũy được một ít fan. Hai mươi vạn tiền tiết kiệm cũng được tích lũy bằng cách này.

Chợt Lật Manh lại nhớ đến gì đó, đọc lướt qua nội dung trong đầu. Ngày trước nguyên thân có đồng ý quảng cáo son môi cho một cửa hàng nào đó. Hợp đồng cũng đã kí, yêu cầu phải livestream ngay. Hoàn thành nhiệm vụ này cũng tương đối dễ dàng, nhưng bởi vì đúng lúc ấy gia gia ác độc tìm tới khiến nguyên thân lập tức quên sạch sẽ vụ hợp đồng, một lòng đòi gả cho Tần Quy Vân.

Lật Manh để ý ngày tháng, đến 12 giờ đêm nay là sẽ vi phạm hợp đồng. Tiền bồi thường là 50 vạn. Còn Lật Manh thì có 69 tệ rưỡi..

Lật Manh lập tức nằm sấp xuống, kéo một cái hộp từ trong gầm giường ra. Quả nhiên vẫn còn đây, trong hộp có rất nhiều đồ trang điểm, mỹ phẩm dưỡng da, đồ chăm sóc tóc.

Sau khi kí hợp đồng, chủ shop có gửi bưu điện đến. Bộ son còn chưa mở hộp, tổng cộng mười thỏi son đẹp nhất trong set.

Lật Manh lập tức đứng dậy, xỏ đôi dép đi trong nhà màu hồng rồi lạch bạch chạy đến bàn máy tính.

Đẩy Tàn ảnh để ra.

Chỉ còn một tiếng nữa là tới 12 giờ. Vậy nên phải lập tức quảng cáo.

Cơ thể cô có bản năng từ trước rồi, mở máy tính lên đăng nhập phòng phát sóng trực tiếp của website mua sắm, sau đó mở máy biến âm, điều chỉnh camera, xác định đảm bảo hình ảnh đẹp. Lật Manh đẩy Tàn Quy Vân đang đứng bên cạnh ra ngoài phòng.

"Tôi có chút việc, trong tủ lạnh có đồ uống, anh lấy uống trước đi."

Sau đó Lật Manh hít một hơi thật sâu, cô chưa từng làm việc này.. haizzz nhưng mà cứ làm như tư liệu là được nhỉ?

Lật Manh thuận tiện nhìn gương mặt xinh đẹp của mình một chút.. Khuôn mặt nhắn nhó, màu da trắng bạch như xác chết đuối, chết trôi, mắt lớn tới nỗi để vừa một cái xô, mũi nhọn tới mức có thể đâm thủng trái đất.

Lật Manh: "..."

Cuối cùng cô cũng biết vì sao ảnh chụp của cô và Tàn Quy Vân tràn lan khắp nơi nhưng không ai nhận ra cô là tiểu võng hồng quảng cáo son môi.

Con ma này là ai?

Thật là đáng sợ.

Đừng nói cha mẹ nhận không ra, ngay cả bản thân cô còn không nhận ra có được không hả? Ngón tay Lật Manh run rẩy rũ bỏ vẻ đẹp này, chịu không nổi. Sau đó điều chỉnh microphone một lúc, click vào bắt đầu phát sóng trực tiếp.

Đã lâu rồi không livestream, fan cũng không nhiều lắm, hơn nữa bây giờ cũng đã muộn lắm rồi, nên không có nhiều người vào.

Dù sao chỉ cần livestream một giờ là hoàn thành hợp đồng rồi, những cái khác không quan tâm lắm.

Lật Manh ho khan một tiếng, mặt không cảm xúc chào hai, ba người đang xem live: "Chào mọi người, tôi đã trở lại, hôm nay tôi mang đến cho mọi người một hăng son vô cùng tốt."

Máy biến âm làm thay đổi âm thanh gốc, khiến thanh âm bỗng trở nên rất ngọt ngào. Lật Manh khẽ cau mày, nhưng chỉ có thể tiếp tục livestream. Đầu tiên, Lật Manh xé lớp bọc nilon ra.

Rất khó xé.

Đây là lần đầu tiên Lật Manh làm điều này, nên có chút luống cuống tay chân. Đột nhiên một bàn tay xuất hiện trong màn hình phát sóng trực tiếp.

Ngón tay thon dài, trắng nõn đẹp đẽ, khớp xương rõ ràng, không có bất cứ tí vết nào, đầu ngón tay nhẹ nhàng gỡ lớp bọc nilon ra, sau đó rời khỏi màn ảnh.

Cục diện của phòng phát sóng vốn im lặng đìu hiu, cũng không có bao nhiêu bình luận. Kết quả khi bàn tay ấy vừa xuất hiện, không ít tin nhắn cũng gửi tới.

Màn đêm thăm thẳm hihi: "Ôi mẹ ơi, bàn tay ấy thật đẹp mắt, đây là em trai đáng yêu nhà cô hả?"

Lấy đầu tháo xuống rửa sạch sẽ: "Nếu quà tặng kèm là chủ nhân của bàn tay kia, hãy bán cho tôi 100 thôi."

Tiết tháo phá nát đá: "Hắc hắc, tay khổng không chịu được, màn hình bản quá ta liếm ta liếm." Đại gia người là đại gia ta: "Không ai cảm thấy người livestream không giống trước sao? Cô sửa mặt à?"

Lật Manh: "..."

Đây là ảnh tôi, các cô có công nhận để ngược dư này nhìn đỡ xấu hơn hem?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Ảnh đế, li hôn đi (57)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Tiểu Ngưu tiểu tỉ tỉ

Beta: LoBe

* * *

Sau đó Lật Manh bình tĩnh lấy thời son ra, bỏ qua bình luận của mấy người xem, vươn tay, tô một đường lên mu bàn tay.

"Đây là một.."

Chờ đã, đây là màu gì?

Màu đỏ thắm.

Chắc vậy.

Lật Manh tiếp tục nói một cách cứng ngắc:

"Đây là son màu đỏ thắm, có thể thấy chất lượng rất tốt, lên màu không tồi, ừ, đúng vậy."

Để cảm nhận miêu tả về màu sắc và độ bóng cũng đã tiêu tốn hết khả năng của Lật Manh. Phòng phát sóng trực tiếp lặng im như tờ.

Có thể là do quá nhạt nhẽo, quá khô khốc, nên không được mọi người quan tâm.

Cuối cùng có người nói: "Cô dùng thử xem."

Lật Manh im lặng hai giây mới hiểu ra lập tức đưa thời son lên môi. Phát sóng trực tiếp thật là phiền phức. Nhưng mà vì sống, Lật Manh đành cắn răng chịu đựng. Cô cảm son môi lên, ngón tay cứng đờ mà tô lên môi. Son môi bôi không đều, chỗ đậm một chỗ nhạt, còn lem cả ra ngoài.

Cảm thấy..

Không muốn mua chút nào cả.

Chỉ còn lại mấy người xem, có lẽ là chưa từng nhìn thấy chủ phòng nào thiếu chuyên nghiệp như vậy. Tất cả đều im lặng. Tại sao lại không muốn mua son?

Cho dù gương mặt chủ phòng rất đáng yêu, nhưng cũng không thể che dấu nỗi biểu tình ghét son môi của mình.

Ngay cả bản thân cô cũng không ưa thì son này có thể sai tốt sao?

Ngay lúc Lật Manh muốn dọa mấy khán giả còn lại đột nhiên có một bàn tay xuất hiện trước màn ảnh, những ngón tay xinh đẹp nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô.

Khuôn mặt mềm mại của Lật Manh bị Tần Quy Vân giữ chặt. Tiếp theo, Tần Quy Vân đưa bàn tay còn lại lên dùng ngón trỏ xoa nhẹ lên môi Lật Manh.

"Lúc này không được trực tiếp thoa son mà không dùng kem dưỡng hay kem lót, như vậy sẽ làm tổn thương da."

Giọng nói người đàn ông vô cùng dễ nghe, qua máy biến âm có chút khác, nhưng lại thêm mấy phần khàn khàn mê người.

Khiến người nghe tê cả da đầu.

Biểu cảm của Lật Manh vẫn bình tĩnh như cũ, đôi mắt tròn xoe của cô nhìn thẳng vào anh.

Tần Quy Vân nghiêm túc cúi mặt xuống, chăm chú nhìn đôi môi của cô. Trong phòng đèn rất sáng, đôi mắt Tần Quy Vân cũng như bị nhiễm sáng, làn da trắng nõn không một chút tì vết, hoàn hảo đến kinh người.

Tần Quy Vân giúp Lật Manh thoa đều son môi xong, đầu ngón tay hơi chạm nhẹ vào cánh môi cô, cái cảm giác tê dại kia khiến khuôn mặt cô gái hơi đỏ lên.

Anh khẽ cười lùi lại. Sau đó, giọng nói của Tần Quy Vân không nhanh không chậm vang lên: "Đây là màu đỏ bí ngô, màu mới của năm nay, cho dù là da không trắng cũng rất phù hợp với màu son này, trang điểm tone nude cũng rất hợp."

Anh không xuất hiện trên màn ảnh, nhưng giọng nói lại khiến cho người xem không khỏi bạo phát.

Màn đêm thăm thẳm hihi: "Tôi có cảm giác lỗ tai mình sắp quỳ luôn rồi."

Liêm sĩ phát nát đá: "Mua mua mua, giọng nói dễ nghe quá đi, vì cậu em trai ngoài màn ảnh, tôi mua 101 thỏi."

Lật Manh cũng nhìn thấy đã có người đã liên tiếp đặt mua hàng. Ít người xem đơn đặt hàng cũng ít, nhưng ít ra cũng có người mua. Hình như hộp đồng cũng quy định số đơn đặt hàng tối thiểu thì phải.

Lật Manh cúi đầu xuống, cảm thấy tay mình ngày càng không chịu nghe lời, lại mở ra một thỏi son khác.

Lật Manh vừa muốn nói gì đó thì cảm lại bị nhắc lên lần nữa, sau đó một miếng bông tẩy trang khẽ chạm vào môi cô lau sạch son trên đó.

Người đàn ông đứng trước mặt vừa nghiêm túc vừa dịu dàng nói, "Phải dùng son dưỡng rồi mới được tô son."

Sau đó anh lấy thỏi son dưỡng từ bên hộp đựng đồ mỹ phẩm của Lật Manh ra, giúp cô thoa lên môi rồi mới tô thỏi son mới.

"Đây là thỏi son màu lá phong, màu này rất dễ che giấu vân môi, thích hợp cho các cô gái môi khô."

* * *

Be: Tàn ảnh để bán mỹ phẩm sao? Hiểu nhiều dữ. O. O

Be: Các cô đoán tôi ở đâu đi, đoán đúng sẽ có thưởng. ;) Comment tính từ giờ đến 8:30 nhé

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Ảnh đế, li hôn đi (58)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương này tặng Cucaitrangkhaai (Hic, Be không tag được:)

Edit: Diệp Thanh Thu

Beta: LoBe

* * *

Lật Manh cảm thấy bản thân sinh ra là để livestream. Số lượng đơn đặt hàng liên tục tăng vọt. Mà người xem live cũng bắt đầu gia tăng.

Lật Manh mím môi, liếm thử hương vị của son, là sữa bò pha chút hương việt quất.

Người đàn ông đứng ngoài màn ảnh, bên cạnh cô đã chậm rãi giúp Lật Manh mở nắp thỏi son khác.

Lật Manh nhìn thẳng về phía camera, cũng không thể để ảnh đế đại nhân giới thiệu mãi được, cho nên cô đành phải khô khan nói cảm nhận của mình: "Có vị sữa bò, hương vị của cây son này rất tốt."

Đột nhiên người đàn ông bên cạnh khẽ hỏi: "Thật sao?"

Lật Manh gật gật đầu.

Đột nhiên một bàn tay xinh đẹp nâng cằm Lật Manh lên. Sau đó người đàn ông cúi đầu, hoàn toàn lọt vào màn hình livestream, tóc mái tán loạn trên trán, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, khẽ ngậm lấy môi cô.

Lật Manh phản ứng có chút chậm, tay còn cầm son, nghiêng mặt bị người ta hôn. Lông mi dài của anh khẽ sượt qua mí mắt cô, Lật Manh nhìn không được mà nhắm mắt lại. Sau đó Lật Manh phát hiện môi Tần Quý Vân hơi rời khỏi môi mình, cô lập tức mở mắt ra, ánh mắt có chút mờ mịt.

Còn đang phát sóng trực tiếp đó.. Lá gan của anh ta lớn như vậy sao?

Hơi thở của anh vừa nóng vừa hôn loạn, Tần Quy Vân khẽ liếm môi, chậm rãi nói: "Ừm, hương vị quả thật rất được."

Nói xong, Tần Quy Vân cũng không để ý xem bản thân có xuất hiện ở màn hình hay không, rất tự nhiên giờ tay mở thỏi son khác.

Tần Quy Vân bình tĩnh cầm một cây son mới, tùy ý vẽ một đường lên mu bàn tay, sau đó nâng mắt lên, "Dùng quá nhiều son một lúc sẽ hại môi, dùng tay cũng có thể cảm nhận chính xác màu son, mọi người chỉ cần quan sát mu bàn tay là được, không nhất định phải tô lên môi."

Nghe tới đây, biểu tình anh vẫn đạm nhiên, ngữ khí ôn hòa như cũ.

"Dù sao tôi đau lòng vợ tôi."

Nói xong, Tần Quy Vân đối diện với camera, đuôi mắt khẽ nhếch, đôi mắt đào hoa xinh đẹp tràn đầy ôn nhu.

"Đây là son màu đỏ thắm, có thể thấy chất lượng rất tốt, lên màu không tồi, ừ, đúng vậy."

Một chữ cũng không khác, lặp lại 100% lời Lật Manh nói. Điểm khác nhau là ngữ khí Tần Quy Vân nhẹ nhàng chậm rãi, lại mang theo chút khàn khàn. Khiến người nghe mê đắm mê đuối.

Phòng phát sóng trực tiếp -- như vừa có bom hạt nhân nổ mạnh.

Đại gia người là đại gia ta: "Từ từ, có phải tôi hoa mắt không thể, đó là Tần ảnh đế ư?"

Đêm khuya thăm thẳm cười ha ha: "Mẹ mau đến xem, nhất định phải tìm cho con gái của mẹ một nam nhân tốt.. ít nhất phải như chú bá."

Lấy đầu xuống rửa sạch sẽ: "Tôi muốn đổi tên, sửa thành tự trồng chanh tự chặt tự mình ăn."

Tiết tháo phá nát tảng đá: "Rốt cuộc cũng nghĩ ra, Manh Manh Đất giống Lật Manh như đúc."

Manh Manh Đất là tên Lật Manh trên kênh phát sóng trực tiếp. Lật Manh gần đây rất nổi tiếng, nhưng danh khí so với Tần Quy Vân vẫn khác nhau một trời một vực.

Người biết cô nhiều nhất chắc chỉ có Vân Bàn.

Người xem phát trực tiếp quá ít, trong nhất thời tất nhiên không nhận ra Lật Manh là vợ Tần ảnh đế. Cho đến khi Tần ảnh đế xuất hiện.

Tin tức này, lập tức xuất hiện tràn lan khắp Weibo. Bất kể là người hâm mộ, hay là người qua đường xem náo nhiệt đều chạy tới, trong tích tắc số người xem tăng vọt.

Vân bàn tâm thẳng tắp: "A ngao ngao, đêm khuya ảnh đế đại nhân livestream bán son là vì ai? Là vì vợ."

Ánh sáng Vân bàn: "Cái gì vậy? Tần thiếu sa đọa rồi sao, lại còn có thể hạ mình đi livestream bán son, nảy sinh gì đó khó nói với tiểu võng hồng. Được rồi nhìn nhầm, tiểu võng hồng đó là vợ anh, anh vui vẻ là được."

Vân bàn nhắm mắt đánh chữ, bình luận bay ngợp trời.

Bình luận gửi tới quá nhiều, giống như cây trong rừng, đếm mãi không hết.

Lật Manh nhìn thoáng qua, sau đó không nhìn nữa. Bởi vì thời gian bị Tần Quy Vân trì hoãn, sắp quá 12 giờ rồi mà việc đẩy mạnh tiêu thụ vẫn chưa làm xong. Cho nên Lật Manh bình tĩnh duỗi tay, đẩy khuôn mặt tuần tú của Tần ảnh đế ra, tự mình lộ mặt.

Sau đó cô lập tức cầm một cây son khác, vô cảm nói: "Mọi người nhìn màu son này.. Thật sự rất đẹp."

Be: Xin các web re-up copy nội dung thôi, đừng cop cả ảnh của tôi vậy nữa. Tôi chỉ đăng ảnh lên wattpad để tám với độc giả thôi. Xin mấy người.

Chỉ có Củ cái trắng hiệu Be.v Cơ mà xem ảnh muốn khóc á. Không biết chú thợ chụp có thù hằn gì với cháu không mà hơn 100 cái ảnh thì có mỗi một cái là mất thấy tổ quốc.."> Các cô xem ảnh tui tự chụp này:

Đây là mắt.

Mời nè.

Mặt nè.

To

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Ảnh đế, li hôn đi (59)

LoBe: Từ giờ đến hết tuần Be có việc bận nên không up chương nhé. ;)

Edit: quinanhh

Beta: LoBe

—

Nhưng người xem không còn chút liêm sỉ nào.

"Huhu đẹp trai quá, đẹp trai quá, ảnh đế đẹp nhất, các tỷ muội, các huynh đệ, mua son ảnh đế quảng cáo đi, đẩy mạnh tiêu thụ nào."

Lật Manh nhìn thoáng qua thỏi son trên tay mình.

Màu sắc y hệt bị trúng độc.

Sau đó Lật Manh lặng lẽ chọn thỏi son khác, vẻ mặt lạnh tanh, không cảm xúc, vội vàng giới thiệu hết số son còn lại.

Vừa vắn chỉ đúng 12 giờ.

Cuối cùng Lật Manh cũng có thể thở ra một hơi. Nhưng bình luận càng ngày càng gia tăng chóng mặt. Cô không quan tâm lắm, ngay lập tức dừng livestream, đăng xuất, tắt máy.

Không cần phải đền năm mươi vạn tiền vi phạm hợp đồng, thật tốt.

Sau khi tắt máy, Lật Manh xoay người liền nhìn thấy Tần Quy Vân đang cầm bông tẩy trang, lau vết son trên mu bàn tay. Son màu đỏ tươi trên làn da trắng nõn, lại đẹp đến lạ thường.

Lật Manh chớp mắt, không nói gì, đứng dậy đi tới trước tủ lạnh.

LoBe: Tuổi cực hai thỏi son, bà Lật Manh thích nam chính rồi.

Sau khi livestream một giờ, rất khát.

Lật Manh bị hơi lạnh phả thẳng vào mặt, sự nóng bỏng hai bên má mới vì vậy mà giảm bớt. Lật Manh vừa muốn giơ tay lấy nước khoáng, thì nghe thấy giọng nói lười nhác. Tần Quy Vân không biết đã đứng sau lưng cô từ bao giờ, một tay đặt lên nóc tủ lạnh, đặt cằm lên vai cô.

"Bia? Em uống cái này sao?"

Lật Manh vừa muốn trả lời, anh đã vươn ngón tay đẹp đẽ, lấy ra lon bia duy nhất trong tủ lạnh, sau đó động tác anh dừng một chút, mới đột nhiên nhẹ giọng nói:

"Về sau em không nên uống rượu bia nữa, sau khi uống em không kiểm soát được hành vi của mình đâu."

Lật Manh lập tức hỏi: "Tôi sẽ đánh ai đó sao?"

Lật Manh thật lòng hỏi, bởi mỗi lần uống say cô đều không nhớ gì cả.

Tần Quy Vân im lặng một lúc, mới cười khẽ, "Không, so đánh người còn lợi hại hơn nhiều."

LoBe: ^^ Các cô có nhớ không a~

Sau đó anh cảm lon bìa, rời khỏi người cô. Lật Manh cảm nhận bước chân của Tần Quy Vân, cơ thể cứng đờ, mới chậm rãi thả lỏng. Lật Manh lấy chai nước khoáng, hơi lạnh, nhưng vừa đủ để hạ nhiệt.

Lật Manh uống nước xong, phát hiện Tần Quy Vân cũng uống hết lon bìa kia. Cổ áo anh có chút lộn xộn, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, làn da trắng nõn hơi đỏ lên. Tần Quy Vân nghiêng đầu, con ngươi đen nhánh nhìn Lật Manh nói:

"Giúp em uống hết lon bìa này, về sau đừng mua nữa."

Lật Manh cảm thấy hình như lúc mình uống say... rất đáng sợ. Đến nỗi Tần Quy Vân lớn như vậy mà còn sợ cô uống rượu bia. Cô sẽ không thật sự..... đập bàn, đá ghế, đập tường chứ?

Về sau, cố gắng không chạm vào rượu bia nữa.

Lật Manh đem bỏ vỏ chai rỗng vào thùng rác, sau đó xoay người liền nhìn thấy Tần Quy Vân đã nằm trên chăn mà cô mới rải lên sàn nhà lúc nãy. Sắc mặt anh ửng đỏ, mang theo sự lười biếng vì say.

Lật Manh nghĩ nghĩ, mới bước tới, muốn đưa anh lên giường để ngủ. Ngực khí Tần Quy Vân mang theo vài tia mờ mịt, "Giường quá nhỏ, anh không ngủ được, nơi này thoải mái hơn."

Rốt cuộc Lật Manh không nhìn được nữa, khen ngợi anh:

"Anh... Vân, anh thật là tốt bụng."

Hai chữ anh Vân vẫn hồng thắm trôi chảy được. Lật Manh cảm thấy từ xưng hô này mắc ở miệng, quá buồn nôn. Tần Quy Vân lặng nhìn cô một hồi, mới chậm rãi quay lưng lại với cô, sau đó bình thản nói:

"Chỉ tốt với mình em."

LoBe: Tuổi cuộc 3 thời son, ông quay người để che lại mặt và tai đã đỏ bừng. Hí hí

Lật Manh cho là anh khiêm tốn. Cô thực sự cảm thấy nam chủ này vô cùng lịch sự tốt bụng. Cho cô ăn hết thịt bò, còn ngủ trên mặt đất, đúng là người tốt.

Lật Manh tắt đèn, chỉ để lại đèn ngủ, rồi lên giường. Đêm tối, trong căn phòng tối tăm, có một loại cảm giác ái muội, dường như chậm rãi từ từ lan ra.

Lật Manh giấu mặt trong lớp chăn, hai mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà, cô hóng tai nghe tiếng hít thở của nam chủ.

Không có.

Không ngủ sao?

Một đại thiếu gia, để anh ngủ trên mặt đất có vẻ không ổn lắm. Hơn nữa dù gì anh vẫn là nam chủ, thân kiều thị quý, sàn nhà quá thô ráp, anh ngủ không thoải mái à đúng rồi.

Không phải có câu chuyện cổ tích công chúa đậu Hà Lan hay sao?

Ngay cả với một đồng lớp đệm dày, công chúa vẫn không ngủ được vì một hạt đậu nhỏ.

Tần Quy Vân có thể coi như là hoàng tử thời hiện đại đi. Khẳng định không quen ngủ ở nơi đơn sơ bình dị như thế này.

Lật Manh trầm ngâm tự hỏi một lúc, mới xoay người nhìn người đàn ông dưới giường, một mảng tối tăm không thấy rõ lắm. Nếu anh không ngủ được, thì cô đổi chỗ cho anh.

Giường tuy nhỏ, nhưng không quá cứng.

Xem xét hồi lâu, vẫn không thấy nam chủ trở mình, ngủ rồi? Lật Manh an tâm thoải mái híp mắt, bất giác cũng ngủ thiếp đi.

Một lát sau, sắp đi vào giấc ngủ đột nhiên Lật Manh cảm thấy một cơ thể ấm áp dính chặt vào lưng. Lật Manh giật nảy mình, lại phát hiện bản thân đã bị người đàn ông gắt gao siết chặt trong lòng ngực. Ngẩng đầu lên liền thấy dưới ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt mang theo hơi say của thanh niên đặc biệt trở lên mê hồn.

Sắc mặt anh vẫn lạnh nhạt như cũ, ánh mắt sâu không thấy đáy, thanh âm trầm thấp, "Tôi say rồi."

Lật Manh an tĩnh một chút, mới nghi hoặc hỏi: "Hà?"

Sắc mặt Tần Quy Vân mang theo vài tia đỏ ửng, anh ngo ngắc chớp mắt, mới nói: "Sau khi uống sau anh có chút kì quặc, đó là phải có người ôm ngủ,

nếu không sẽ không ngủ được."

Lật Manh:..... Điều này đúng thật là kì quặc.

Người đàn ông an tĩnh rũ mắt xuống, môi mỏng khẽ mím lại, ánh mắt mông lung, ngữ khí mềm đi vài phần.

"Có thể..... ôm em được không?"

Trong nháy mắt người đàn ông trước mắt bỗng biến thành con cún con không có người yêu thương. Lật Manh cảm thấy, có thứ gì đó đập liên hồi.

Hình như là..... tiếng trái tim đập.

Lật Manh chậm rãi thở ra một hơi, sau đó cúi đầu, trầm mặc rất lâu, mới gật đầu.

Trên một chiếc giường nhỏ, trong một túp lều tranh.

Có một con cún không ai yêu thương ôm chặt một con mèo nhỏ.

Rất ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Ảnh đế, li hôn đi (60)

Editor: quinanhh

Beta: LoBe

Trong lúc hai người họ ngủ, chỉ trong một đêm trên mạng đã lan truyền "Ảnh đế và son môi" "Ảnh đế giúp vợ bán hàng" "Manh manh đất là Lật Manh" "Yêu em nên muốn ăn son môi của em".....

Đủ mọi đề tài liên quan tới son môi.

Một lần nữa giống như công kích đáng sợ, hotsearch nhanh chóng bị tàn phá.

Mười hot search hàng đầu, son môi đã chiếm 7 top hot search rồi.

Tất cả tiểu tiểu hoa đán, tiểu thịt tươi, lão thịt khô, lão cây bìm bìm đang chờ được tìm kiếm trên hot search vào buổi sáng: "....."

Bán son môi thì bán son môi đi.

Tú ân ái thì tú ân ái đi.

Lại còn chiếm đóng hotsearch.

Cho người khác con đường sống đi, bọn họ dùng tiền cũng không lên nổi hotsearch. Nhân sinh thật khó khăn.

Mà bình luận dưới những đề tài này đôi mới liên tục.

【 Chúa ơi, ai nói cho tôi tôi biết màn ăn son môi kia là sao đi? Mất tôi sắp mù tới nơi rồi, bị cầu lương chọc mù. 】

【 Tài khoản Weibo Lật Manh đại hào lúc trước bị hack hả? Tại sao weibo cô ấy lại đẩy thuyền Tần Lãnh cp được. 】

【 Bị hack, khả năng bị hack rất cao. Các bài đăng về Tần lãnh trên Weibo Manh Manh Đất đã bị xóa mấy giờ trước rồi. Weibo còn đăng một bài mới nói bị hack mà. 】

【 Đúng vậy, hai người họ là vợ chồng mà, khẳng định Lật Manh sẽ không bao giờ ủng hộ Tần Lãnh cp đâu. 】

【 Tôi mua son môi cho tôi, hôn chó nhà tôi..... Ô ô, bởi vì tôi không có bạn trai. 】

【 Giá trị nhan sắc thần tiên, vậy mà lúc trước Manh đại lại make up như vậy để livestream, đó là hủy nhan đi ha ha ha ha. 】

【 Ai để lại cho tôi một thỏi son môi tình yêu đi, đến quá muộn, son môi đã hết hàng. 】

【 Tô thỏi son môi này lên, ngày mai là có thể gặp được người con trai như Tần ảnh để theo đuổi tôi, há há há. 】

【 Lâu trên tỉnh lại đi, cô không xứng. 】

Chỉ chưa tới nửa đêm, son môi tình yêu đã hoàn toàn bán hết.

Thương hiệu son môi được Lật Manh đề cử đã được bán hết trên tất cả các trang mạng bán hàng. Nhân hiệu không quá nổi tiếng, nhưng chất lượng lại không tồi. Chỉ là quảng cáo không tốt, lại không có nghĩ đến có thể hợp tác với vợ của Tần ảnh để, trong một đêm liền trở nên nổi tiếng.

Thậm chí còn được mọi người gọi là son môi tình yêu.

——Với thỏi son môi tình yêu này, sẽ có người hôn bạn.

Bình luận đó nhanh chóng lên top đầu.

Đồ sắt bắng xếp hạng thì thôi đi, còn đồ sắt cầu độc thân nữa.

Độc thân không đáng tồn tại nên mua son môi này để an ủi một chút, mà cũng..... hết hàng.Oa oa oa không muốn sống.

Sự kiện son môi này, sau một đêm lên men đã biến thành đầu đề nhiều trang báo mạng, ngay cả nhân hiệu son môi này cũng phát weibo ngay trong đêm cảm ơn Manh Manh Đất.

Nhưng tất cả ồn ào náo động này Lật Manh đều không biết.

Cô ngủ không yên, giường thì nhỏ, cánh tay của người đàn ông ôm cô thì nóng bỏng. Mơ mơ màng màng bị anh ôm đến tận hai ba giờ sáng mới ngủ được.

Thời điểm tỉnh dậy, về mặt thiếu nữ mơ hồ rũ mí mắt ngồi dậy, đôi mắt to vô thần, mái tóc rối bù.

Sau đó Lật Manh ngơ ngác nhìn về phía cửa, liền nhìn thấy thanh niên đang đi đôi dép nhỏ của cô, lộ ra nửa bàn chân sau, về mặt hồ hững, khẽ nói gì nói gì đó vào điện thoại.

Hình như Tần Quy Vân mới ngủ dậy, tóc tai hơi loạn, đôi mắt đẹp khẽ rũ xuống, che khuất con ngươi sâu thẳm. Anh nghe điện thoại, tình cờ đảo mắt nhìn qua, liền bắt gặp đôi mắt thiếu nữ nhập nhèm ngái ngủ.

Tần Quy Vân hơi hơi sững sốt, lập tức cúp điện thoại, sau đó xỏ vào đôi dép lê, cứ như vậy đạm nhiên đi tới. Anh cúi đầu, tự nhiên giơ tay xoa tóc cô.

"Muốn tham gia chương trình thực tế không? Hôm nay bắt đầu khởi quay."

Mặt Lật Manh không biểu cảm, kỳ thật vẫn còn trong tình trạng mộng du vừa tỉnh ngủ.

"Chương trình thực tế?"

Tần Quy Vân đạm nhiên nhướn mày, ngữ khí bình tĩnh:

"Công ty của em có giúp em nhận một show thực tế, em không biết sao? Hơn nữa đạo diễn đoàn phim cũng gọi điện thoại cho anh nói rằng cảnh diễn của em tăng lên, chờ đến khi dàn dựng xong bối cảnh, em phải tới đoàn phim để nhập diễn."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Ảnh đế, li hôn đi (61)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: quinanhh

Beta: LoBe

Sắp hết vị diện này gọi

Trong thời gian ngắn, Lật Manh cảm thấy mình bỗng dưng trở nên bận rộn.

Lật Manh vừa muốn mở miệng nói gì đó, thì đã nghe được giọng nói bình tĩnh dịu dàng của Tần Quy Vân:

"Em không tham gia, sẽ phát sinh tiền vi phạm hợp đồng, đoàn phim bên kia em cũng đã ký hợp đồng, tiền vi phạm hợp đồng cũng rất nhiều."

Lật Manh theo bản năng muốn hỏi là bao nhiêu, nhưng ngay sau đó lại cay đắng ngậm miệng.

Nhiều hay ít —— cô cũng không trả được.

Tần Quy Vân hạ mắt, trầm mặc chăm chú nhìn cô, ánh mắt thâm trầm sáng lên thiếu chút lạnh lùng, nhưng nhiều thêm một tia dịu dàng.

Thanh âm của anh khàn khàn, "Về với anh đi, nếu không, cho dù là phim truyền hình hay chương trình thực tế thì em đều không có kinh nghiệm gì, có thể sẽ không quen thuộc mà phát sinh tranh cãi về việc vi phạm hợp đồng."

Khuôn mặt trắng trẻo mềm mại của Lật Manh căng tròn, đôi mắt to tròn không nhúc nhích nhìn anh.

Tần Quy Vân thông thả từ từ vươn tay như là tùy ý, chạm vào tai cô. Sắc mặt Lật Manh liền đỏ ửng lên, ngứa. Anh lại bình tĩnh vén sợi tóc rối của cô ra sau tai, giống như vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn mà thôi. Sau đó anh hạ tay xuống, đầu ngón tay chạm vào cổ áo cô, giống như muốn cửi cúc áo giúp Lật Manh.

Be: O.O rồi rồi muốn gì?

Lật Manh vốn đang vẽ mặt mơ hồ, kết quả thấy vậy liền duỗi tay, như điều hâu quắp lấy gà con khổng chế tay anh.

"Làm gì vậy?"

Cô vội hỏi, cảm giác nóng bừng hai bên má càng rõ ràng hơn.

Động tác của Tần Quy Vân dừng lại, khẽ nâng mắt lên, đôi mắt xinh đẹp đào hoa hàm chứa một chút ý cười. Tiếp theo ngón tay anh khẽ dùng sức, thoát khỏi trói buộc của Lật Manh, từ từ nói lỏng nút trên cùng của cô, rồi lại cài lại.

Be: Bảo bảo không hiểu

Sau đó anh lùi về sau vài bước, ánh mắt tối sầm lại vài phần. Đôi môi mỏng khẽ cong, thanh âm thanh lãnh bình tĩnh:

"Anh đã giành được vô số giải thưởng, đóng hết phim này đến phim khác, nhiều đạo diễn nổi tiếng muốn hợp tác với anh. Nhưng nếu không thích thì anh sẽ không bao giờ tham gia. Tuy nhiên anh vẫn sẽ biết một chút việc liên quan tới công ty giải trí, cũng như những việc cần chú ý khi vào giới giải trí. Cho nên dù có tranh cãi trong đoàn phim, hay là vấn đề hợp đồng, anh đều có thể xử lý thành thạo."

Lật Manh trầm mặc, không biểu tình vỗ tay:

"Ừ, rất trâu bò."

Tần Quy Vân rũ mắt an tĩnh một lúc, khuôn mặt thanh lãnh rốt cuộc xuất hiện một tia bất đắc dĩ. Anh khom người từ từ tiến lại gần cô, thanh âm trầm thấp từ tính, lười nhác uể oải chạm vào máng nhĩ người nghe.

"Em còn không gọi một tiếng lão sư sao?"

Về mặt Lật Manh bình tĩnh nhìn chăm chăm anh vài giây. Nghĩ đến tiền vi phạm hợp đồng. Rốt cuộc cô vẫn bị tiền vi phạm đánh bại.

"Lão sư."

Tần Quy Vân trầm mặc một lúc, mới khẽ cong khóe miệng, gờ tay véo gò má mềm mại của cô.

"Ngoan."

Lật Manh không quen với các tranh chấp khác nhau trong giới giải trí. Thế nhưng ba chữ phí vi phạm hợp đồng*, sẽ bức tử một con quỷ nghèo trong người không có đủ 70 tệ đấy, bết không hả?

(Be: *gốc: 违约金 3 chữ nhé)

Càng quan trọng hơn là đến hạn nộp tiền thuê nhà. Lật Manh mặt dày thu thập một chút, liền bị Tần Quy Vân dắt trở về.

Vẫn chưa ly hôn đâu, vì vậy cô có thể ăn không cơm nhà Tần ảnh đế còn có ngủ cùng anh. Free.

Còn một nguyên nhân quan trọng hơn. Lật Manh yên lặng đặt tay vào ngực trái, trái tim đánh trống thể hiện rằng cô muốn đi cùng với anh.

Quả nhiên Lật Manh là nữ nhân ác độc. Vậy mà dám nảy sinh... mơ ước với nam chủ.

Đoàn phim nghe nói kịch bản tạm thời sẽ có điều chỉnh, nhưng chưa điều chỉnh xong, hơn nữa hình như cũng có thêm tiền đầu tư nữa. Bối cảnh càng muốn hoành tráng hơn, cho nên các diễn viên còn chưa được thông báo.

Trước khi bộ phim bắt đầu khởi quay, video Lật Manh công Tần ảnh đế ra khỏi hiện trường vụ cháy đã lan truyền tràn lan trên mạng. Đến bây giờ, lượt tương tác phải đếm bằng hàng trăm triệu.

Bây giờ đạo diễn coi Lật Manh như là linh vật tuyên truyền.

Chỉ cần cô tiếp tục tham gia diễn, bộ phim này —— nhất định sẽ nổi.

—

Be: Kể các cô nghe nổi lòng của 1 betaer mà team toàn editor mới tập edit như tôi:

Editor edit: "Vâng, xin chào bò."

Be beta: Ủ, anh rất trâu bò.

Một người đã từng nói, Be không phải beta mà là bedit. Vì beta mà cứ như edit lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Ảnh đế, li hôn đi (62)

Editor: quinanhh

—

Lật Manh đang ở nghe Tần Quy Vân kể về quá trình làm chương trình tạp kỹ.

Chương trình thực tế nghe nói là một khoản đầu tư lớn, và hơn 20 máy quay phim đều được sử dụng.

Đó là một chương trình thực tế ngoài trời dành cho các ngôi sao.

Hai mình tính một đội, đi trải nghiệm cuộc sống sinh hoạt bên ngoài.

Chương trình hoàn toàn mới so với nguyên bản.

Nghe nói rằng phần đầu là đi đến một ngọn núi lớn nào đó phong cảnh tuyệt đẹp, sống trong một nông trại, trồng cây lúa, ăn rau dại.

Giai đoạn đầu là tạo ra những điểm gây thu hút.

Là muốn cho các ngôi sao tự túc, sống ở đó trog 1 tuần mà không có bất kỳ thiết bị hiện đại nào.

Tổng cộng năm giai đoạn.

Chủ đề mỗi phần đều không giống nhau.

Lật Manh nắm bắt được kịch bản, cũng không có nhiều giới thiệu chi tiết, chỉ là giới thiệu một ít tiết mục quy tắc mà thôi.

Cô đặc biệt gọi điện thoại cho người đại diện của mình đã vạn năm không thấy bóng dáng.

"Cô như thế nào có thể không có sự đồng ý của tôi, liền có thể tiếp nhận."

Cảm ơn lời xin lỗi vội vàng, "Tổ tiên nhỏ của tôi ời, đều là lỗi của tôi, người có thể giết chết tôi đi."

Lật Manh: "..... Người không nên như vậy."

Cảm ơn người đã rất nghiêm túc: "Tôi cũng không thể làm chủ, công ty bị thu mua, không phải chà đạp đến muốn chết thì chết muốn sống liền sống, tổ tông nhà người, người cần phải chiến đấu vì nó, chương trình này lão đại đầu tư rồi, khẳng định là nổi tiếng..... Không, người đã đỏ sẵn rồi."

Cảm ơn nói xong, hi hi cười rộ lên, liền tiếp khen tiêu cảm lý của cô, vị thần tốt lành hoặc một điều linh thiêng gì đó.

Lật Manh yên lặng tắt di động, cô từ chối một người đại diện như vậy.

Thật là loại người đáng sợ này.

Sau đó cô cúp điện thoại, tính, quên nó đi và liền tham gia.

Sau đó cô âm thầm mà mở Weibo ra, nơi được cho là để lục soát hot search đại náo đoàn phim của cô.

Kết quả —— tài khoản bị trộm.

—— Son mỗi tình yêu yêu yêu yêu vô tận.

—— người khác ngược cầu ta cấp cầu đồ son môi.

—— Tàn thiếu cùng mạnh mạnh cảm ký ái cắt nói biên tập.

Cô trầm mặc, lại nhảy về trang chủ Weibo của mình.

Phát hiện tên của mình bị sửa lại, lại biến thành —— tiểu vân đoàn.

Này còn chưa tính.

Weibo chỉ định thông báo cô bị trộm tài khoản, hiện tại cô một lần nữa trở lại.

Giải thích xong cuối cùng một câu, "Đương nhiên, sở thích của tôi là bảo bảo - lại soái lại lợi hại, mạnh mẽ và chân dài. Bất cứ ai thoát phẩn, tôi đều không thoát phẩn, tôi là fan duy nhất là tình yêu của anh ấy."

Sau đó Lật Manh duỗi tay chống cái trán.

Cảm thấy chính mình khẳng định là nằm mơ.

Ai đã viết thứ này?

Còn về bảo bảo, ác!

Sau đó cô rút cuộc nhớ tới, Weibo của mình là tự động đăng nhập, mà di động cũng không có mật khẩu.

Di động được chuyển qua tay, chỉ có.....

Lật Manh ngẩng đầu nhìn về phía Tàn Quy Vân ngồi ở xe, đang xem kịch bản đa dạng.

Hắn ngón tay thon dài, nhẹ xóc lên tờ giấy mỏng, một cái tay khác cầm bút máy tập trung vào trọng điểm.

Nhận thấy ánh mắt vô tận của cô một lời khó nói hết, hắn nhàn nhạt nghiêng mắt, lười biếng hỏi: "Làm sao vậy? Còn có chỗ nào không hiểu sao?"

Lật Manh chậm rãi lắc đầu.

Hắn gật gật đầu, ngay khi vừa muốn lần nữa xem lại kịch bản.

Lại đột nhiên nghe được, thanh âm vô cùng bình tĩnh hô: "Về bảo bảo."

Tàn Quy Vân sững sốt, đôi mắt đen nhánh xinh đẹp chậm rãi nhìn về phía cô, sau đó hắn ho nhẹ, tựa hồ có chút thẹn thùng.

Lật Manh vui mừng nhẹ nhõm, rút cuộc nam chủ không có sa đọa.

Còn biết cảm thấy xấu hổ.

Kết quả không chờ vui mừng xong.

Lại nghe đến Tần ảnh đế an tĩnh rũ mắt, thanh âm ôn nhu vô cùng, "Chà, tiểu vân đoàn."

Lật Manh: "....."

Đột nhiên cảm thấy xung hô Vân ca ca, tươi mát tinh tế.

Cái gì mới buồn nôn, chính là nó.

Khi xe tới địa điểm, lập tức xông vào vây lại đây một đồng camera.

Người chủ trì một loạt các chương trình tạp kỹ, là vương bài tổng nghệ giả, đối với một chương trình thực tế đa dạng hoàn toàn mới anh ta cũng thấy thoải mái.

Hắn mang mũ rơm, thanh âm trong trẻo, "Kế tiếp trình diện chính là ngôi sao thứ bảy của chúng ta, mọi người khẳng định rất quen thuộc với cô ấy, cô ấy giữ vị trí bán sơn môi phá kỷ lục, cứu người khỏi đám cháy, tuyệt đối không phải tiểu anh hùng, vẫn là tiểu bảo bối nào đó khụ khụ khụ."

Vốn dĩ đã quen thuộc với quy trình này, khi biết Lật Manh người mới lần đầu quay chương trình tạp kỹ, chân vừa bước ra khỏi xe.

Nghe lời giới thiệu này, lại yên lặng rút lui.

Tần Quy Vân lại đạm nhiên giữ bả vai cô lại, "Đừng sợ, tôi ở đây."

Nói xong, hắn đẩy cô ra.

Sau đó hắn cũng đuổi chân dài ra, đứng ở phía sau lưng cô.

Hiện trường giới thiệu một lần chặt đứt, người chủ trì nhìn thoáng qua Tần Quy Vân, khóe miệng co giật, chạy tới.

"Tần thiếu, ngài không phải áp trực lên sân khấu sao?"

Như thế nào ngay lập tức vụt ra.

Tần Quy Vân đạm nhiên liếc hắn một cái, mới đuổi tay khê vuốt bả vai Lật Manh, đem cô ôm vào lòng.

Sau đó hắn bình tĩnh nói với camera: "Không có biện pháp, tiểu bảo bối của ai đó có chút mất bình tĩnh, đến để cho cô ấy thêm can đảm."

—

Đó các cô đọc bản edit đi, xem có hiểu gì không?:) Một mùi dễ sợ, tui mứi chuẩn bị mai bẻ gãy xong, có gì tối mai tôi beta chương này với 2 chương nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Ảnh đế, li hôn đi (63)

Edit: Diệp Thanh Thu

Beta: LoBe

—

Vì lời nói này.

Cầu độc thân trên mạng bị ngược ngược ngược, ngược đến không xong. Lại còn bị ngược ngay trong tập phát trực tiếp.

MC biết đây là chi tiết bất ngờ lớn, lập tức vui vẻ tiếp tục giới thiệu. Giới thiệu khoa trương đến nỗi cái gì mà một đôi thần tiên, Nguyệt Lão có mắt, cặp vợ chồng xứng đôi trong giới giải trí.

Lật Manh không có lời gì để nói. Cảm thấy mình không phải đang quay chương trình thực tế mà là trong đại hội tăng bốc.

Có tám minh tinh, tổng cộng bốn cặp. Đầu là một nam một nữ.

Khiến mọi người chú ý nhất không chỉ có Tần Quy Vân, mà còn có người mới nổi - Lật Manh. Cô gái bình tĩnh đứng trong góc chết của máy quay, giống như không biết gì gọi là tranh ông kính. Tóc cô đen nhánh, nước da trắng hồng mềm mại, đôi mắt đen sạch sẽ trong trẻo, đẹp đến lạ thường.

Lúc MC nói chuyện, mọi người đều náo nhiệt tạo không khí. Điểm ăn khách của chương trình thực tế chính là tình huống bất ngờ và hình ảnh tình cảm.

Mà Lật Manh vẫn đứng tại chỗ, đút tay vào túi quần, khuôn mặt nhỏ trắng hồng căng chặt, như là không thích hợp với không khí náo nhiệt. Tần Quy Vân cũng không cần tranh ông kính, biểu tình thờ ơ, ngón tay xinh đẹp giờ ra, chậm rãi rút một tấm card.

Chuẩn bị bắt đầu vòng một.

Thẻ phòng họ có được là nơi họ ở trong thời gian xuyên suốt vòng 1. Vì để bảo đảm tính chân thực của chương trình, không ai biết được sắp xếp tiếp theo là gì, hoàn toàn dựa vào may mắn.

Tần Quy Vân cầm thẻ phòng còn có cả thẻ nhiệm vụ, động tác không nhanh không chậm đi về chỗ cũ.

Đột nhiên, một dáng người yếu đuối ngăn hãm lại, là tân tiểu hoa đán Ngải Lộ, cô ta cười mỹ miều, có chút ngượng ngùng vừa muốn chào hỏi nhưng Tần Quy Vân không chút để ý chẳng thèm liếc một cái, ánh mắt rét lạnh tận xương, ngữ khí đậm nhạt: "Tránh ra."

Ngải Lộ cứng đờ.

Động tác của thanh niên xinh đẹp vẫn ưu nhã như cũ, đi qua lối bên cạnh người cô ta.

Một nữ minh tinh tỏ khác giữ chặt Ngải Lộ, "Không muốn sống nữa à? Ai cho cô đi quyến rũ Tần ảnh đế, trong vòng giải trí này ai cũng biết anh ta vô tình, người nào quấy rầy anh ta đều sẽ bị phong sát."

Sắc mặt Ngải Lộ trắng bệch, sợ hãi nhìn về hướng Tần Quy Vân vừa đi.

Nhưng chỉ thấy thanh niên lạnh nhạt vừa rồi, cởi cúc áo, cuộn tay áo lên hai lớp, sau đó giờ bàn tay xinh đẹp tinh tế khẽ xoa tóc thiếu nữ trước mặt.

Anh đứng chắn trước ánh mặt trời, hàng lông mi buông xuống, ánh mắt mềm mại ấm áp đến khó mà tưởng tượng được.

"Chán rồi sao? Anh đưa em đi chơi."

Thiếu nữ lãnh đạm liếc Tần Quy Vân một cái, sau đó lưu loát nắm chặt lấy bàn tay không an phận của anh, "Trong công việc phải chăm chỉ."

Thanh niên rũ mắt, nhìn Lật Manh một cái, sau đó lại nhìn bàn tay cô cầm tay anh, mềm mại không xương.

Bỗng nhiên, người dẫn chương trình hô to: "Bắt đầu tìm phòng ở."

Đây là lần đầu Lật Manh tham gia chương trình kiểu này, phản ứng có chút chậm. Chờ đến khi phản ứng lại, người đàn ông vốn dĩ đứng đối diện cô đã nắm tay cô tiến về phía trước.

Mỗi cặp đều có một tấm card, thông tin trên đó chính là nơi ở đã được chuẩn bị.

Tần Quy Vân bình tĩnh quét mắt qua tấm card, kéo một người về mặt nhìn như bình tĩnh, nhưng thật ra đang hoang mang, đi về phía con đường lầy lội.

Đi qua vài đồng rơm rạ. Lại đi ngang qua chuồng bò, chuồng cừu. Cuối cùng..... Thấy được một nhà tranh rách nát.

Hai người vậy mà lại phải ở nơi có điều kiện tệ nhất.

Thật muốn rút tiền đầu tư, cắt tài trợ quảng cáo. Đương nhiên trước máy quay, vẻ mặt của Tần Quy Vân vẫn bình tĩnh như cũ.

Suy nghĩ kỹ thì thấy nhà cũng có chỗ tốt. Nơi này rất tối, buổi tối cô ấy sẽ sợ hãi.....

Be: Cá 2 thôi son tiếp, Tần ảnh đế, bớt ảo tưởng.

Sau đó ánh mắt Tần Quy Vân bình tĩnh đảo quanh phòng, trên mặt đất toàn là tro bụi. Có vài con thằn lằn chết cứng nằm trên mặt đất. Một con nhện từ góc tường cũ nát chậm rãi bò ra.

Điều kiện sống chỗ này... Cũng quá tệ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Ảnh đế, li hôn đi (64)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Diệp Thanh Thu

Beta: LoBe

Đi vào trong phòng, mở thẻ nhiệm vụ ra.

Trong đó ghi quét tước, dọn vệ sinh, dán lại giấy dán tường, xong việc mới có thể nhận bữa tối.

Mình tính rũ bỏ ánh hào quang làm việc nhà, cũng là một trong những tiết mục đáng chờ xem nhất.

Tần Quy Vân đương nhiên sẽ không làm toàn bộ, chỉ cần quay đủ dài để biên tập cắt ghép là được. Anh vừa muốn giải thích nội dung, liền nghe thấy thiếu nữ bên cạnh bình tĩnh nói, "Quét tước dọn vệ sinh? Dán lại giấy dán tường? Tôi đã hiểu rồi."

Đại khái Lật Manh đã hiểu được nội dung cần làm. Trong nhà cũng có máy quay, nhiệm vụ của cô là sinh sống ở đây hơn một tuần.

MC bảo làm gì thì làm cái đó thôi.

Chỉ cần quay xong vài tập mà không vi phạm hợp đồng, thì đã có thể nhận được tiền. Trùng hợp, hiện tại Lật Manh thiếu nhất chính là tiền.

Nhận tiền của người ta, chắc chắn phải làm việc cho người ta.

Giống như làm nhiệm vụ, trải qua một tuần thử thách. Hay là không được mang đến phiền toái cho đoàn phim.

Chỉ cần quét nhà, lau bàn, dán giấy dán tường là có thể lấy tiền, quá đơn giản.

Tần Quy Vân hơi sững sốt, nhìn lướt qua máy quay, vừa muốn nói gì đó liền thấy Lật Manh bẻ khớp tay, bình tĩnh đi đến vách tường, cầm chổi. Sau đó cô đi ra cửa, nhìn về mặt ưu nhã của Tần ảnh đế.

Bắt đầu thờ hồn hèn quét rác.

Tần Quy Vân đứng tại chỗ, bị gió thổi cát bụi vào chân, anh chớp chớp mắt, phản ứng lại. Sau đó Tần Quy Vân đi vào, vừa muốn bảo Lật Manh là không cần làm thật.

Nhưng Lật Manh nghĩ đến cái gì, lập tức lấy một cái khăn lau, "Anh lau bàn đi."

Chương trình thực tế mà, được xuất hiện trước màn ảnh rất quan trọng, cô sẽ không ăn một mình.

Tần Quy Vân rũ mắt nhìn cái khăn lau một cái, lông mi mảnh dài run rẩy, nhãn mày như đang đấu tranh tâm trí giữ dội. Sau đó anh cầm khăn lau, chậm rãi bắt đầu lau bàn.

Thiếu nữ quét nhà xong, cầm lấy giấy dán tường tổ tiết mục đặt trên bàn, vừa mở ra liền thấy giấy dán tường hình dẫu tây, rất đáng yêu. Nhưng không hợp với căn nhà cũ như thế này.

Tuy nhiên thiếu nữ vẫn tìm hồ dán trong ngăn kéo, thuận thực bôi lên góc giấy, sau đó dẫm lên ghế dựa, nhảy lên bàn.

Tần Quy Vân đang lau bàn vừa ngược mắt liền thấy, ánh mắt dừng lại.

Thiếu nữ mặc quần jean bó sát màu lam, áo crop top, chân cô nhỏ dài tinh tế, tóc dài xõa ra sau lưng, khế đựng đưa, mơ hồ có thể thấy được càn cồ trắng nõn.

Lật Manh kiểm chân, hiện lên đường cong hoàn mỹ của đôi chân sau lớp quần căng chặt.

Tần Quy Vân khẽ rũ mắt, hô hấp bắt đầu rối loạn hai phần.

Lật Manh dán xong, vỗ vỗ tay, sau đó nhảy xuống bàn. Tóc cô hơi dài, lúc nhảy xuống bàn, vài sợi tóc lướt qua mặt Tần Quy Vân. Cảm giác mềm mại, mùi hương dễ chịu.

Tần Quy Vân dừng tay, trầm mặc một lát rồi không nhanh không chậm đứng dậy, sau đó để khăn lau sang một bên, xoay người đi rửa tay.

Dọn dẹp xong, có thể đi đến phòng dành riêng cho mình tỉnh để tắm gội thay quần áo.

Tắm xong Lật Manh nhận bữa tối, thức ăn cũng không tệ lắm. Ba món mặn một canh, một liêu cơm nhỏ, vừa đủ. Lật Manh gật gật đầu, khá vừa lòng, không từ chối đồ ăn.

Sau khi dọn dẹp xong, Lật Manh đã sớm đói bụng, ăn cơm nhanh, hơn nữa hình như còn chưa dọn dẹp giường ngủ.

8 giờ tối, vì bảo đảm riêng tư nên tổ tiết mục dừng quay.

Ba đội còn lại, mỗi người sẽ tách ra, đến phòng đặc biệt dành riêng cho mình tỉnh, cực kỳ tiện nghi.

Mọi người tới đây để quay chứ không phải đến chịu khổ.

Làm như vậy cũng là điều bình thường.

Nhưng Tần Quy Vân không nói có thể tách ra, thậm chí không nhắc nhở Lật Manh còn có chỗ ở khác.

—

Be: Nam chính hảo tâm cơ.

□

Nhà hàng vài tám hôm sinh nhật tôi, lão nhà tôi dẫn tôi đi chơi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Ảnh đế, li hôn đi (65)

Edit: Diệp Thanh Thu

Beta: LoBe

—

Tần Quy Vân chậm rãi ăn cơm, nhìn thiếu nữ chạy tới chạy lui chải chiếu, chần lên giường.

Đêm khuya tĩnh lặng, tổ quay đều đã rời đi dựng lều trại bên ngoài. Nơi này chỉ còn lại hai người bọn họ. Hơn nữa nơi này đêm dài, không khí âm trầm, cô ấy chắc chắn sẽ không chịu được mà muốn tìm kiếm cảm giác an toàn.

Be: Anh nghĩ nhiều rồi!">

Tần Quy Vân khẽ nhếch miệng, vừa muốn lộ ra một nụ cười. Đột nhiên có thứ gì đó bay tới. Ngay sau đó, Tần Quy Vân nhìn thấy một con gián nằm bò trên bàn. Act cool đứng hình mất 5 giây.

Tần Quy Vân trầm mặc, đặt bát lên bàn, sau đó hít sâu lập tức đi đến mép giường. Anh vươn tay, khẽ kéo kéo góc áo thiếu nữ đang trải chiếu. Lật Manh không quay đầu lại, thuận miệng hỏi:

"Làm sao vậy?"

Tần Quy Vân an tĩnh rũ mắt, chần chờ một lúc mới nhỏ giọng nói, "Có gián."

Lật Manh bình tĩnh, quay đầu nhìn thoáng qua con gián trên bàn, sau đó cô nhảy xuống giường, cầm dép lê đi tới.

Bộp.

Con gián lừng lẫy hy sinh.

Tần ảnh đế nhìn thi thể kia, cảm thấy không tài nào ăn tiếp được.

Nhưng chờ lâu như vậy, rốt cuộc cũng tới giai đoạn đáng nhớ nhất.

Đêm khuya tĩnh lặng.

Lật Manh phải ở chỗ như thế này nhất định sẽ sợ hãi, lại không dám nói, đợi lát nữa lên giường, cô ấy chắc chắn sẽ nhịn không được mà ôm lấy anh cầu an ủi.

Tần Quy Vân vừa mới nghĩ như vậy, đột nhiên nghe được tiếng kêu rất nhỏ.

Sau đó đèn tắt.

Tần Quy Vân đứng trong bóng tối. Nhà tranh cũ nát, ngoài cửa truyền tới từng trận âm phong (tiếng gió), xa xa là tiếng sói trú.

Tôi, thật sự là tôi đến nỗi giờ tay không thấy năm ngón.

Mà thiếu nữ bên cạnh, lại bình tĩnh đi qua người anh, căn bản không sợ tối, cô lấy đầu ra một ngọn nến, châm lửa. Sau ánh lửa đỏ vàng, gương mặt thiếu nữ hiện lên. Tần Quy Vân chăm chú nhìn cô vài giây, thân thể cứng đờ hơi hơi thả lỏng.

Giường đã trải sẵn.

Lật Manh lên giường, vừa muốn đắp chăn, ngọn nến đột nhiên bị gió thổi tắt. Cô bình tĩnh, dừng động tác, vừa muốn quay lại châm nến lại cảm nhận được một cái ôm ấm áp bao lấy mình.

Hơi thở của Tần Quy Vân nóng lực hỗn độn, trong bóng đêm, anh gác cằm lên vai cô, như một đứa trẻ, gắt gao ôm chặt Lật Manh. Nhưng tối quá, chẳng thấy gì hết, Lật Manh trầm mặc một lát, mới bình tĩnh hỏi:

"Làm sao vậy?"

Thân thể người đàn ông phía sau lại một lần nữa cứng đờ, nhịn không được cọ mặt vào lưng cô. Còn thanh âm thì kìm nén, cố giữ bình tĩnh: "Không có gì."

Lật Manh trầm mặc một lúc, mới chậm chạp hỏi: "Sợ? Ở nông thôn, bóng đèn quá cũ không dùng được nữa."

Trong bóng đêm, gió lạnh phàn phật thổi qua cửa sổ cũ nát, vang lên tiếng kêu kéo kệt kệt kệt.

Lại còn có một con gián!!!

Tần Quy Vân ôm chặt lấy Lật Manh, cả người cứng đờ, sau đó nhẹ giọng, "Không có."

Sợ Lật Manh không tin, Tần Quy Vân buông cô ra, xoay người muốn xuống giường châm nến thể hiện khí khái nam tử. Kết quả còn chưa xuống đất. Bên ngoài cửa sổ lạnh lẽo lại một trận sói tru vang lên.

Tần Quy Vân dừng động tác, trong bóng đêm không chút ánh sáng, thần sắc anh vẫn bình đạm như cũ, chỉ là sắc mặt là hơi trắng bệch. Tần Quy Vân thờ dãi một hồi, vừa muốn kiên cường đi châm nến thì một bàn tay kéo lấy tay anh từ phía sau. Tần Quy Vân không phòng bị quay đầu lại liền bị một cái ôm ấm áp ập tới.

Thiếu nữ vừa mới tắm rửa xong, trên người có mùi sữa tắm. Lật Manh giờ bàn tay mảnh khảnh, khẽ đặt lên gáy anh, xuyên qua lớp tóc, khẽ xoa.

Đây là một cái ôm ôn nhu đến cực hạn.

Thần sắc thiếu nữ mềm mại ngọt như mật, nhưng âm thanh lại rất bình thản, "Không cần sợ, có tôi ở đây."

Cầm anh đặt lên vai cô, khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện một tia kinh ngạc, nhưng chỉ trong chớp mắt, lông mi Tần Quy Vân khẽ run rẩy, môi hồng mềm mại mấp míp lại. Sau đó anh nhẹ giọng đáp lại: "Ừm."

Be: Còn có cầu lương x2 bên dưới.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 133: Ảnh đế, li hôn đi (66)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

Một đêm này, vẫn thuận lợi trôi qua.

Lật Manh có thói quen, nếu hôm trước không thức khuya, thì sẽ dậy sớm. Cô có chút mơ hồ mở mắt ra, liền nhận ra mình đang nằm trong một lòng ngực ấm áp, gương mặt người đàn ông xinh đẹp cũng xuất hiện ở trước mắt. Anh nằm nghiêng người, một cánh tay đặt trên đỉnh đầu cô, một cái tay khác ôm eo cô, mái tóc mềm mại tán loạn trên gối đầu, đường nét gương mặt khi ngủ say đầy mềm mại nỡ cảm.

Lật Manh không biểu cảm nhìn chăm chăm anh một hồi lâu. Sau đó mới nhàn nhạt dời mắt, an tĩnh lấy tay anh ra, nhẹ nhàng rời giường.

Bây giờ vẫn chưa tới giờ quay.

Chân cô vừa mới duỗi xuống giường, đang định đi giày. Người đàn ông phía sau lại đột nhiên ôm lấy cô, anh lười nhác dựa mặt vào sát cổ cô, âm thanh chứa chút khàn khàn chưa tỉnh ngủ: "Tiểu Manh?"

Động tác Lật Manh cứng đờ. Cảm nhận được hơi thở dày đặc của người phía sau phả lên cổ. Anh mơ hồ lầm bầm nói, "Hôn một cái."

Lật Manh trầm mặc một lát, mới bình tĩnh nói: "Gà gáy rồi, nên rời giường thu dọn một chút, sau đó ăn bữa sáng rồi làm việc."

Tiền sinh hoạt của cô, dựa vào xuất gameshow này mà sống. Đợi làm xong việc lấy được tiền, cô lại có cơ sở vật chất chống đỡ, mới có thể tiếp tục làm tốt vai trò nữ phụ ác độc.

Cô hiện giờ, không có tiền không có cơm ăn. Ác độc nữ phụ nào đó chỉ có thể gác qua một bên trước.

Nam nhân phía sau, khẽ rũ mi, tiếng hít thở nặng hai phần, môi mỏng nhẹ nhấp. Anh đột nhiên thò lại gần, hôn lên gương mặt trắng nõn của Lật Manh một chút, sau đó mới buông cô ra.

Lật Manh duỗi tay xoa xoa mặt, điềm nhiên như không đi giày, ra ngoài rửa mặt. Lúc ra cửa, cô mới nhũn mảy sờ sờ lỗ tai mình, có chút nóng. Vừa rồi thiếu chút nữa là hỏng rồi.

Lật Manh nhàn nhạt thở một hơi, cứ như vậy thì sẽ thật sự phát sinh sự kiện ác tính nữ phụ ác độc tranh giành nam chủ với nữ chính mất.

Quả thực là càng về sau, đạo đức càng tiêu vong.

Cô là cái người đạo đức tiêu vong kia, là người muốn có được nam chủ, cũng chính là nữ phụ đáng chết ngo ngoe rục rịch vườn ác độc móng vuốt của mình.

Ăn sáng xong, tổ chương trình lại bắt đầu phát nhiệm vụ.

Nội dung là minh tinh sẽ tự cấp tự túc, ngày đầu tiên xem như là thời gian thích ứng. Bắt đầu từ ngày thứ hai cơm trưa bữa tối đều phải tự mình giải quyết. Mặc kệ là dùng biện pháp gì, cũng được. Cho dù không có bản lĩnh, đi vào nông thôn xin ăn chực cũng được.

Mấy đôi minh tinh tụ tập ở bên nhau, như cũ mỗi người đều nỗ lực thể hiện cảm xúc và thái độ khi tham gia gameshow.

Mà một đôi khiến người chú ý nhất. Tần ảnh đế và Lật Manh, vẫn đứng ở một bên. Thiếu nữ vẫn cả ngày mặt than như cũ. Còn Tần Quy Vân lại cúi đầu, không chút để ý, vườn ngón tay thon dài, khẽ móc vào đầu ngón tay cô, muốn nắm lấy. Thiếu nữ không biểu cảm lại lập tức rời tay mình đi. Sau đó cô phát hiện động tác này quá rõ ràng, lập tức khoanh tay trước ngực, làm bộ không biết có người muốn nắm tay cô.

Bảo vệ nam chủ.....

Lật *nữ phụ* lạnh lùng nghĩ, không thể buông thả ý nghĩ đáng sợ của mình đối với nam chủ.

Anh thêm là một chuyện. Cô cũng không thể hồ đồ đi thêm theo.

Thêm câu không có kết cục tốt. (?) (Be: Ý bà là gì? Nam chủ của tui là câu sao???)

Hơn nữa nữ phụ và nam chủ. Vừa nghe đã môn không đăng hộ không đối, không có kết cục tốt.

Còn lại ba đội minh tinh, có hai đội quyết định đi ăn chực. Dù sao nông dân nhiệt tình hiếu khách, hơn nữa có tổ chương trình ngấm ngấm bảo vệ, chắc chắn không có bất cứ vấn đề gì. Đến lúc đó cất nôi biên tập ra, tương tác với nông dân cũng là một điểm bùng nổ.

Mà Lật Manh nghe được phải tự mình giải quyết cơm, căn bản cảm thấy không có vấn đề gì. Hơn nữa quy tắc của cô là nếu có thể tự mình nấu cơm, thì sẽ không ăn chực.

Như vậy đồ ăn mình cũng có thể tự chọn.

Dù sao mình tính đều sống trong nhung lụa, cũng không thể thật sự không có cơm ăn. Nên tổ chương trình cũng đã có chuẩn bị từ trước.

Cái mà chương trình này muốn chính là đáng yêu một chút, bùng nổ một chút. Cũng không thể thiết lập quá mức thảm hại.

Một đội mình tính tự mình nấu cơm, định dùng số tiền tổ chương trình cung cấp, thuê nông dân hỗ trợ chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

Tần Quy Vân đối với chương trình này cũng không quá để tâm. Anh quan tâm chính là thời gian cùng Lật Manh ở chung mà thôi, cho nên anh dự định..... Ăn chắc. Tần Quy Vân hạ mắt, bất động thanh sắc vươn đầu ngón tay, lại lần nữa muốn nắm cổ tay cô, nhân tiện nói ý tưởng. Lại thấy thiếu nữ bên cạnh vòng tay trước ngực, đã bình tĩnh nói:

"Tôi hiểu, cơm của mình tự mình giải quyết."

Nói xong, cô di chuyển, hoàn mỹ tránh đi tay của anh để đại nhân, bỏ đi. Mà Tần Quy Vân vươn tay, cứng đờ một lúc, mới chậm rì rì thu hồi. Anh mỉm cười môi mỏng, ánh mắt thâm trầm nhìn bóng dáng thiếu nữ một chút, mới bước theo sau.

Tần Quy Vân cho rằng Lật Manh muốn ăn chắc. Kết quả lại nhìn thấy cô cầm cây dao nhỏ, bắt đầu vót gậy. Thanh niên đứng ở một bên, trên gương mặt bình tĩnh xuất hiện vài tia thần sắc mờ mịt. Dường như không biết vì sao phải vót gậy. Sau đó anh lại nhìn thấy cô xắn ống quần lên, cầm cái xiên cá vừa làm xong, thủ pháp ngoan tuyệt nhanh chóng đứng ở dòng suối xiên cá.

Tần Quy Vân chậm rãi chớp chớp mắt. Có phần hoài nghi nhân sinh.

Cô gái thủ pháp lợi hại, cá trong suối ở vùng núi vừa nhiều vừa to béo. Rất nhanh, Tần thiếu trước giờ đều là ngâm mình trong thùng mật, lần đầu tiên nhìn thấy một đồng cá ném bên chân.

Chờ đến lúc anh ăn cá nướng, vẻ mặt nhìn như cao lãnh, kỳ thật biểu cảm ngớ ra.

Ăn cá xong.

Tần Quy Vân thấy cô quen thuộc đập tắt lửa, trong lòng xuất hiện một chút chua xót. Trước kia lúc là cô nhi, khổ nhiều, vậy nên mới biết những kỹ năng này. Anh thấy ngón tay cô gái bị than củi làm bản liền mọc khảm tay trong túi ra, cơ thể nghiêng qua, cúi đầu định lau tay cho cô.

Lật Manh lại về mặt bình tĩnh, phui tay một chút, tránh ra. Tần Quy Vân ngược mắt, trầm mặc nhìn cô một lúc, ánh mắt như mực, ẩn giấu vài tia thâm trầm.

Anh mỉm cười môi, chậm rãi siết khăn tay nhăn nhúm.

—

Be: Sao Be cứ nghĩ thấy mùi ngược ta? T_T

À, các cô lại nghe giọng tui nè:

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Ảnh đế, li hôn đi (67)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

—

Bữa tối tương đối phong phú, bởi vì Lật Manh cảm rõ, đi xin rau của nhà một bác gái nông dân, sau đó tự mình đi bắt một con gà.

Trên đường trở về, Lật Manh ôm rom củi. Còn Tần ảnh đế một tay ôm rô rau, một tay dắt theo con gà tây vẫn luôn mồm kêu quang quác quang quác.

Bữa tối được làm trên bộ bếp của ngôi nhà tranh.

Lật Manh giết gà, rửa rau, lúc bắt đầu chuẩn bị xào rau nấu cơm thì thấy đáng về Tần Quy Vân chẳng có chút tương xứng với phòng bếp, trên gương mặt lạnh lùng dường như có vài tia ủy khuất không biết làm thế nào.

Lật Manh lập tức tỉnh ngộ, phải biết phân chia khả năng xuất hiện trước ống kính. Cho nên Lật Manh liền phân cho Tần Quy Vân nhiệm vụ nhóm lửa. Cho anh đốt diễn.

Tần ảnh đế lần đầu tiên được người bố thí, vẻ mặt hoài nghi nhân sinh cầm cùi cho vào kệ bếp.

Đột nhiên rất muốn rút kinh phí, rút tài trợ quảng cáo, rút người.

Đồ ăn ăn rất ngon, cho dù chỉ là canh cải trắng nấu đầu cá đơn giản, rau xanh xào, và gà hầm hạt dẻ.

Tần Quy Vân an tĩnh nhìn Lật Manh đang nghiêm túc ăn cơm. Đột nhiên cảm thấy, cơm canh đậm bạc, nhà tranh đơn sơ. Còn có một người là đủ rồi.

Ánh mắt anh nóng lên, nhận không được buông đũa, duỗi tay muốn sờ mặt cô. Lật Manh lại đột nhiên ngẩng đầu, mặt không biểu cảm xoay sang chỗ khác khiến ngón tay anh hụt hẫng.

Động tác Tần Quy Vân dừng lại, gương mặt lạnh lẽo, không mang theo cảm xúc gì, cứ như vậy nhàn nhạt nhìn cô.

Lật Manh chớp mắt, cứng đờ nói sang chuyện khác: "Trên mặt đất có con gián bò qua."

Tần ảnh đế: "..."

Cơm nước xong, tổ quay phim bắt đầu nghỉ ngơi, không tiếp tục quay chụp nữa.

Lật Manh tắm rửa xong, ôm gối đầu mới lấy được, đi dép lê thờ hờn hờn trở về. Tần Quy Vân đi tắm trước cô, hẳn là đã về rồi. Gối đầu trong nhà tranh quá cứng, tổ chương trình biết được, lập tức báo cô đi lấy gối mềm.

Sau khi trở lại trong phòng, vừa mới bước vào cửa, Lật Manh liền nhìn thấy Tần Quy Vân cầm khăn lông trong tay, ngồi trên ghế thờ ơ lau tóc. Anh mặc đồ ở nhà rộng thùng thình, nút áo chưa cài hết, phần da trắng nõn dưới cổ thon dài xinh đẹp mang theo hơi nước ẩm ướt, nửa phần xương quai xanh lộ ra bên ngoài áo, lơ đãng mang theo cảm giác dụ hoặc.

Anh lạnh nhạt ngược mắt nhìn cô gái ở cửa một cái. Sau đó tiếp tục lau tóc, tóc mái đen nhánh rũ xuống, vài sợi rơi xuống lông mi.

Ánh mắt thanh niên thâm trầm, đuôi mắt hơi sếch, ở dưới đèn càng thêm đẹp đến không thể tưởng tượng được. Mlem mlem.

Lật Manh mặt than quan sát anh một lúc nữa, sau đó dời mắt đi, ôm gối đầu đi vào. Vừa mới để gối đầu lên giường, cổ tay cô đã bị người nắm lấy. Không biết khi nào người đàn ông đã đi đến bên người cô, sau khi nắm chặt tay cô thì kéo cô xoay người lại rơi vào lòng ngực mình.

Lật Manh ngẩng đầu, liền nhìn thấy cảm tình xảo căng chặt của Tần Quy Vân, ánh mắt anh thâm lãnh, môi mỏng đỏ bưng mím lại, mang tới chút cảm giác hung ác.

"Em trốn anh?"

Âm thanh của anh bình tĩnh như cũ, nhưng không biết vì sao lại khiến người khác có cảm giác áp bách. Lật Manh nghe câu chất vấn này, đôi mắt mở lớn hơn hai phần. Vậy mà lại bị phát hiện. Má ơi. Cô biểu hiện bình tĩnh tự nhiên như vậy, tránh né cũng rất tự nhiên. Tại sao lại thấy được?

Lật Manh cảm thấy cần phải giải thích, dù sao thiết lập nhân vật không phải là tránh né nam chủ.

Trên mạng cũng không biết phát điên cái gì, sự việc cô đại náo đoàn phim vẫn chẳng thấy tin tức đâu. Có mỗi vụ livestream bán son là vẫn hot.

Tích phân còn chưa tới tay, Lật Manh áp xuống xúc động muốn OOC, dùng hết sức lực từ thờ hờn hoang, tiếp tục diễn. Cho nên Lật Manh cố gắng cười.

"Tại sao tôi lại tránh anh chứ, ha ha."

Nhiệt tình dào dạt, hoàn mỹ.

Tần Quy Vân lạnh lùng nhìn khoe miệng cong lên của cô nhưng trong mắt vẫn lạnh nhạt vô tình, nụ cười có vẻ như tràn ngập trào phúng. Mặt mày tình xảo của anh ngầm chứa vài tia lạnh lẽo, môi mỏng đang mím cũng nấp máy, lực siết cổ tay cô lớn hơn nữa.

"Phải không?" Âm thanh anh nhẹ nhàng chậm chạp hỏi, câu chữ tựa như ma sát từ kẽ răng mà bay ra. Người đàn ông quay lưng với ánh sáng, khe cùi đầu, lông mi nồng đậm nửa rũ, ánh mắt sâu đen lạnh lùng khó hiểu.

Lật Manh ngẩn người, có chút không biết làm sao, nhấp môi. Sau đó cô liền thấy, người đàn ông trước mắt không biểu cảm cúi đầu, cánh môi xinh đẹp muốn hôn cô. Lật Manh theo bản năng ngửa ra sau một chút. Nụ hôn của anh rơi xuống cằm của cô, Tần Quy Vân dừng một chút, sau đó không gian bỗng chốc trở nên yên ắng.

Lật Manh trốn xong mới phát hiện mình phản ứng quá lộ liễu, không có cách nào, đây là bản năng cơ thể. Cô vừa định đứng thẳng người giải thích thì nghe thấy ngoài cửa truyền đến một âm thanh sợ hãi.

"Xin hỏi có người ở đây không?"

Âm thanh này, không phải là của Ngải Lộ kia sao? Lật Manh vừa quay đầu qua, người đàn ông trước mắt đã buông cô ra, chậm rãi cài lại cúc áo. Sau đó anh không thèm liếc Lật Manh một cái, xoay người đi ra ngoài.

Lật Mạnh đứng tại chỗ, một lúc sau mới duỗi tay sờ sờ cảm mình. Phảng phất như vẫn còn giữ lại xúc cảm mềm mại của anh ấy.

Ngài Lộ có chút hồi hộp cảm vỡ, lộ ra một nụ cười thẹn thùng thuần khiết.

"Tần thiếu, em em..... Là fan của anh, vì muốn đến gần anh, em mới vào giới giải trí, anh có thể ký tên cho em không?"

Ánh mắt Tần Quy Vân lạnh nhạt, biểu cảm không chút dao động. Anh không biểu cảm nhìn thoáng qua người phụ nữ này, nghe được chữ fan thì nhún mày.

Giả thanh thuần thì có thể thu liễm lại chút ý đồ trong mắt không?

Ngài Lộ cố ý cúi người về phía trước, đưa vỡ trong tay tới, lộ ra thứ trắng nõn nửa ẩn nửa hiện trước ngực kia. Lại không nghĩ đến, người đàn ông trước mặt, đã lui về sau, không thèm nhìn cô ta.

Âm thanh của anh đậm nhạt lạnh lùng, "Cút."

Tần ảnh đế ngoài màn ảnh, lạnh nhạt không màng nhân tình. Ngài Lộ cho rằng đó chỉ là tin đồn, dù sao anh đối với một người phụ nữ khác không phải vẫn rất..... Ôn nhu sao?

Cô ta lập tức cười cười, bộ dáng nhiệt tình đơn thuần như trước, vừa định nói gì đó lại đột nhiên nhìn thấy bên cạnh thanh niên xinh đẹp xuất hiện một thân ảnh nhỏ xinh. Biểu tình thiếu nữ đậm nhạt, đôi mắt to tròn xinh đẹp đang bình tĩnh đánh giá cô ta.

Tươi cười nơi khóe môi Ngài Lộ cứng đờ, còn tưởng rằng Lật Mạnh không có ở đây chứ. Nhưng mà vừa nghĩ lại, cô ta chỉ là fan, cho dù muốn bắt gian, cũng không bắt nổi cộng lòng của cô ta. Ngài Lộ nghĩ như vậy, lập tức lộ ra một nụ cười thoải mái:

"Tôi tới xin chữ ký Tần ảnh đế, Tần tâu rộng lượng, không ngại chứ."

Bình thường nói như vậy, ai cũng phải thoải mái hào phóng nói không ngại. Lại thấy thiếu nữ xinh đẹp trước mắt bình tĩnh nói: "Tôi đề ý."

Ngài Lộ sùng sốt.

Lại thấy Lật Mạnh duỗi tay, nắm lấy cổ áo trước ngực người đàn ông kéo xuống, sau đó cô khề kiễng chân, ngửa đầu hôn lấy môi mỏng của anh.

Hồ hấp Tần Quy Vân rối loạn vài phần.

Tần Quy Vân chưa kịp phản ứng lại thì cô gái đã rời đi, sau đó cô giơ tay ôm lấy anh, quay đầu nói với Ngài Lộ:

"Thấy không? Cái gì cũng có thứ tự trước sau, tôi đã câu dẫn anh ấy rồi, thì sẽ không đến lượt cô, tôi ái mộ anh ấy, thì cô không thể làm theo, nếu không....."

Giọng nói Lật Mạnh ngừng một chút, sau đó chậm rãi phun ra: "Tôi sẽ ghen."

Hìhì, chuyện là, tôi muốn khoe mấy cô. Không phải cầu lương nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Ảnh đế, li hôn đi (68)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

Bữa tối tương đối phong phú, bởi vì Lật Mạnh cảm rở, đi xin rau của nhà một bác gái nông dân, sau đó tự mình đi bắt một con gà.

Trên đường trở về, Lật Mạnh ôm rom cùi. Còn Tần ảnh đế một tay ôm rở rau, một tay dắt theo con gà tây vẫn luôn kêu quang quác.

Bữa tối được làm trên bộ bếp của ngôi nhà tranh.

Cô giết gà, rửa rau, lúc bắt đầu chuẩn xào rau nấu com thì thấy dáng vẻ Tần Quy Vân đối lập với phòng bếp, trên gương mặt lạnh lùng dường như có vài tia ủy khuất không biết làm thế nào.

Lật Manh lập tức tỉnh ngộ, phải biết phân chia khả năng xuất hiện trước ống kính. Cho nên Lật Manh liền phân cho Tần Quy Vân nhiệm vụ nhóm lửa. Cho anh đất diễn.

Tần ảnh đế lần đầu tiên được người bố thí, vẻ mặt hoài nghi nhân sinh cầm cùi cho vào kệ bếp.

Đột nhiên rất muốn rút kinh phí, rút tài trợ quảng cáo, rút người.

Đồ ăn ăn rất ngon, cho dù chỉ là canh cải trắng nấu dầu cá đơn giản, rau xanh xào, và gà hầm hạt dẻ.

Tần Quy Vân an tĩnh nhìn Lật Manh đang nghiêm túc ăn cơm. Đột nhiên cảm thấy, cơm canh đậm bạc, nhà tranh đơn sơ. Còn có một người là đủ rồi.

Ánh mắt anh nóng lên, nhìn không được buông đũa, duỗi tay muốn sờ mặt cô. Lật Manh lại đột nhiên ngẩng đầu, mặt không biểu cảm xoay sang chỗ khác khiến ngón tay anh hụt hẫng.

Động tác Tần Quy Vân dừng lại, gương mặt lạnh lẽo, không mang theo cảm xúc gì, cứ như vậy nhàn nhạt nhìn cô.

Lật Manh chớp mắt, cứng đờ nói sang chuyện khác: "Trên mặt đất có con gián bò qua."

Tần ảnh đế: "..."

Cơm nước xong, tổ quay phim lại nghỉ ngơi lần nữa, không tiếp tục quay chụp nữa.

Lật Manh tắm rửa xong, ôm gối đầu mới lấy được, đi dép lê thờ hờn hờn trở về. Tần Quy Vân đi tắm trước cô, hẳn là đã về rồi. Gối đầu trong nhà tranh quá cứng, tổ chương trình biết được, lập tức bảo cô đi lấy gối mềm.

Sau khi trở lại trong phòng, vừa mới bước vào cửa, Lật Manh liền nhìn thấy Tần Quy Vân cầm khăn lông trong tay, ngồi trên ghế thờ ơ lau tóc. Anh mặc đồ ở nhà rộng thùng thình, nút áo chưa cài hết, phần da trắng nõn dưới cổ thon dài xinh đẹp mang theo hơi nước ẩm ướt, nửa phần xương quai xanh lộ ra bên ngoài áo, lơ đãng mang theo cảm giác dụ hoặc.

Anh lạnh nhạt ngược mắt nhìn cô gái ở cửa một cái. Sau đó tiếp tục lau tóc, tóc mái đen nhánh rũ xuống, vài sợi rơi xuống lông mi.

Ánh mắt thanh niên thâm trầm, đuôi mắt hơi sếch, ở dưới đèn càng thêm đẹp đến không thể tưởng tượng được. Mlem mlem.

Lật Manh mặt than quan sát anh một lúc nữa, sau đó dời mắt đi, ôm gối đầu đi vào. Vừa mới để gối đầu lên giường, cổ tay cô đã bị người nắm lấy. Không biết khi nào người đàn ông đã đi đến bên người cô, sau khi nắm chặt tay cô thì kéo cô xoay người lại rơi vào lòng ngực mình.

Lật Manh ngẩng đầu, liền nhìn thấy cảm tình xảo căng chặt của Tần Quy Vân, ánh mắt anh thâm lãnh, môi mỏng đỏ bưng mím lại, mang tới chút cảm giác hung ác.

"Em trốn anh?"

Âm thanh của anh bình tĩnh như cũ, nhưng không biết vì sao lại khiến người khác có cảm giác áp bách. Lật Manh nghe câu chất vấn này, đôi mắt mở lớn hơn hai phần. Vậy mà lại bị phát hiện. Má ơi. Cô biểu hiện bình tĩnh tự nhiên như vậy, tránh né cũng rất tự nhiên. Tại sao lại thấy được?

Lật Manh cảm thấy cần phải giải thích, dù sao thiết lập nhân vật không phải là tránh né nam chủ.

Trên mạng cũng không biết phát điên cái gì, sự việc cô đại náo đoàn phim vẫn chẳng thấy tin tức đâu. Có mỗi vụ livestream bán son là vẫn hot.

Tích phân còn chưa tới tay, Lật Manh áp xuống xúc động muốn OOC, dùng hết sức lực từ thờ hồng hoang, tiếp tục diễn. Cho nên Lật Manh cố gắng cười.

"Tại sao tôi lại tránh anh chứ, ha ha."

Nhiệt tình dào dạt, hoàn mỹ.

Tần Quy Vân lạnh lùng nhìn khoe miệng cong lên của cô nhưng trong mắt vẫn lạnh nhạt vô tình, nụ cười có vẻ như tràn ngập trào phúng. Mặt mày tinh xảo của anh ngấm chứa vài tia lạnh lẽo, môi mỏng đang mím cũng mấp máy, lực siết cổ tay cô lớn hơn nữa.

"Phải không?" Âm thanh anh nhẹ nhàng chậm chạp hỏi, câu chữ tựa như ma sát từ kẽ răng mà bay ra. Người đàn ông quay lưng với ánh sáng, khe cùi đầu, lông mi nồng đậm nửa rũ, ánh mắt sâu đen lạnh lùng khó hiểu.

Lật Manh ngăn người, có chút không biết làm sao, nhấp môi. Sau đó cô liền thấy, người đàn ông trước mắt không biểu cảm cúi đầu, cánh môi xinh đẹp muốn hôn cô. Lật Manh theo bản năng ngửa ra sau một chút. Nụ hôn của anh rơi xuống cằm của cô, Tần Quy Vân dừng một chút, sau đó không gian bỗng chốc trở nên yên ắng.

Lật Manh trốn xong mới phát hiện mình phản ứng quá lộ liễu, không có cách nào, đây là bản năng cơ thể. Cô vừa định đứng thẳng người giải thích thì nghe thấy ngoài cửa truyền đến một âm thanh sợ hãi.

"Xin hỏi có người ở đây không?"

Âm thanh này, không phải là của Ngải Lộ kia sao? Lật Mạnh vừa quay đầu qua, người đàn ông trước mắt đã buông cô ra, sau đó chậm rãi cài lại cúc áo. Sau đó anh không thèm liếc Lật Mạnh một cái, xoay người đi ra ngoài.

Lật Mạnh đứng tại chỗ, một lúc sau mới duỗi tay sờ sờ cảm mình. Phảng phất như vẫn còn giữ lại xúc cảm mềm mại của anh ấy.

Ngải Lộ có chút hồi hộp cảm vỡ, lộ ra một nụ cười thẹn thùng thuần khiết.

"Tần thiếu, em em..... Là fan của anh, vì muốn đến gần anh, em mới vào giới giải trí, anh có thể ký tên cho em không?"

Ánh mắt Tần Quy Vân lạnh nhạt, biểu cảm không chút dao động. Anh không biểu cảm nhìn thoáng qua người phụ nữ này, nghe được chữ fan thì nhún mày.

Giả thanh thuần thì có thể thu liễm lại chút ý đồ trong mắt không?

Ngải Lộ cố ý cúi người về phía trước, đưa vớ trong tay tới, lộ ra thứ trắng nõn nửa ẩn nửa hiện trước ngực kia. Lại không nghĩ đến, người đàn ông trước mặt, đã lui về sau, không thèm nhìn cô ta.

Âm thanh của anh đậm nhạt lạnh lùng, "Cút."

Tần ánh đế ngoài màn ảnh, lạnh nhạt không màng nhân tình. Ngải Lộ cho rằng đó chỉ là tin đồn, dù sao anh đối với một người phụ nữ khác không phải vẫn rất..... Ôn nhu sao?

Cô ta lập tức cười cười, bộ dáng nhiệt tình đơn thuần như trước, vừa định nói gì đó lại đột nhiên nhìn thấy bên cạnh thanh niên xinh đẹp xuất hiện một thân ảnh nhỏ xinh. Biểu tình thiếu nữ đậm nhạt, đôi mắt to tròn xinh đẹp đang bình tĩnh đánh giá cô ta.

Tươi cười nơi khóe môi Ngải Lộ cứng đờ, còn tưởng rằng Lật Mạnh không có ở đây chứ. Nhưng mà vừa nghĩ lại, cô ta chỉ là fan, cho dù muốn bắt gian, cũng không bắt nổi cộng lòng của cô ta. Ngải Lộ nghĩ như vậy, lập tức lộ ra một nụ cười thoải mái,

"Tôi tới xin chữ ký Tần ánh đế, Tần tẩu rộng lượng, không ngại chứ."

Bình thường nói như vậy, ai cũng phải thoải mái hào phóng nói không ngại. Lại thấy thiếu nữ xinh đẹp trước mắt bình tĩnh nói: "Tôi đề ý."

Ngải Lộ sững sốt.

Lại thấy Lật Mạnh duỗi tay, nắm lấy cổ áo trước ngực người đàn ông kéo xuống, sau đó cô khẽ kiễng chân, ngửa đầu hôn lấy môi mỏng của anh.

Hô hấp Tần Quy Vân rối loạn vài phần.

Tần Quy Vân chưa kịp phản ứng lại thì cô gái đã rời đi, sau đó cô giơ tay ôm lấy anh, quay đầu nói với Ngải Lộ:

"Thấy không? Cái gì cũng có thứ tự trước sau, tôi đã câu dẫn anh ấy rồi, thì sẽ không đến lượt cô, tôi ái mộ anh ấy, cô liền không thể làm theo, nếu không....."

Giọng nói Lật Mạnh ngừng một chút, sau đó chậm rãi phun ra: "Tôi sẽ ghen tỵ."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Ánh đế, li hôn đi (69)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

Bàn tay ấm áp có chút ẩm ướt khẩn trương. Cho dù đã kìm nén, nhưng vẫn có thể nghe được sự run rẩy trong lời nói. Tần Quy Vân đứng ở sau lưng thiếu nữ, ánh mắt đen nhánh, môi mỏng mím chặt. Anh rũ mắt nhìn chằm chằm sườn mặt thờ ơ của Lật Mạnh, hô hấp hơi ngừng một chút, giống như đang chờ đợi phán định sống chết.

Vẫn..... Không được sao?

Chắc là anh nên cố gắng hơn, cố gắng đến khi không cố được nữa —— không ngừng cố gắng.

Cái ý nghĩ miệt mài này vừa mới nảy ra, tay mình đột nhiên đã bị ném ra. Tần Quy Vân sững sốt, phản ứng trở lại, ánh mắt ám trầm vài phần, ngón tay nhịn không được nắm chặt. Sau đó anh chậm rãi nâng mắt lên, không đợi lộ ra vẻ mặt hung ác hắc ám của mình. Một bàn tay đã hung tợn nắm chặt cổ áo chưa cài xong của anh, đột nhiên nhân lúc anh không kịp đề phòng lôi kéo ế anh cúi người.

Tần Quy Vân chớp chớp mắt, trên gương mặt thanh tú xinh đẹp xuất hiện một tia cảm xúc mờ mịt.

Lại nhìn thấy thiếu nữ trước mắt, gương mặt trắng như bột nếp đặc biệt nghiêm túc, đuôi mắt bị loại biểu cảm căng chặt này kéo thẳng một chút, nhiều hơn vài tia sát ý. Cô gắt gao mím đôi môi đỏ bưng, trầm mặc nhìn chằm chằm Tần Quy Vân.

Đột nhiên Lật Manh đẩy Tần Quy Vân lên giường. Thanh niên có chút đại ra, bị cô đẩy ngã lên đệm. Trên cái chăn hoa mới tinh, thiếu nữ trực tiếp ngồi trên eo anh, kéo quần áo anh ra, lộ ra nửa người trên thon gầy lại xinh đẹp.

Dưới đèn mờ nhạt.

Thanh niên khẽ nheo mắt, cuối cùng mới phản ứng lại. Môi mỏng anh cong lên, ánh mắt ám trầm, nhiều thêm vài tia nhiệt lượng nóng rực.

Tần Quy Vân vừa định đứng dậy đảo khách thành chủ. Lại phát hiện áo bị cô lôi ra phía sau, sau đó cô đè chặt phía sau lưng anh, đôi tay nhanh nhẹn trói chặt hai tay anh lại.

Tần Quy Vân sững sốt.

Vừa muốn giãy giụa, thiếu nữ đã không cảm xúc kéo chăn hoa dày trùm lên người anh, thoáng cái đem quần anh kín mít. Người đàn ông bị bọc thành con tằm lớn, vừa rồi còn là vẻ mặt hơi mang tà mị dụ hoặc, giờ phút này lại là vẻ mặt đại ra vô tội. Như là không biết xảy ra chuyện gì.

Lông mi Tần Quy Vân run rẩy, vừa định nói gì đó. Lại thấy thiếu nữ đã ngồi trên người anh, gương mặt trắng mềm như sữa bò, chậm rãi nhiễm hồng. Ngón tay cô khấn trương nắm chặt cái chăn đang bọc anh, im lặng không lên tiếng nhìn chằm chằm anh.

Âm thanh Tần Quy Vân khàn khàn vang lên, "Tiểu Manh?"

Lật Manh lập tức duỗi tay đang nắm chăn lên, che miệng anh. Sau đó cô lạnh như băng nói: "Đừng nhúc nhích, đừng hé răng."

Cô nhịn không được.

Sắc đẹp muốn mệnh.

Chỉ có thể đem không chế ngọn nguồn của cảm dỗ.

Cô vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chú đôi mắt xinh đẹp của anh, hô hấp dần dần nặng hơn, cuối cùng Lật Manh rũ mắt, ậm ừ nói.

"Làm fan của một mình anh..... Ừm."

Tần Quy Vân chớp mắt, buồn bực hừ một tiếng, "Ừm?"

Thiếu nữ chậm rãi cúi người, khuôn mặt nhỏ trắng nõn xuất hiện một tia thần sắc nghiêm túc, khi môi cũng sắp chạm tới gương mặt anh, lại đột nhiên dừng lại. Lông mi cô nửa rũ, hô hấp có thêm chút cảm giác nóng bỏng, giọng nói khẽ run:

"Có thể, chỉ làm fan một mình anh, còn lại..... để tôi suy nghĩ sau."

Nói xong, cô chuyển môi qua hôn mặt anh, sau đó cả người bò dựa vào trước ngực anh. Cách một lớp chăn, vẫn có thể nghe được ở ngực nam nhân, tiếng tim đập kịch liệt. Lật Manh không tiếng động ôm Tần Quy Vân, sắc mặt chôn ở trên chăn, sắc mặt lạnh lẽo đỏ rực.

Tần Quy Vân trầm mặc một lúc, mới khẽ ngẩng đầu, mái tóc dài của thiếu nữ tán loạn rơi trên chăn, hơi cọ vào sườn mặt anh. Có mùi dầu gội thơm dịu lại còn mềm mại.

Tần Quy Vân hí mắt, cuối cùng không tiếng động gọi lên một nụ cười vui vẻ. Sau đó anh khẽ mở môi mỏng, âm thanh xuyên thấu qua chăn có chút khó chịu, cũng nhiều thêm vài tia tà mị quyến rũ chậm rãi lướt qua màng tai thiếu nữ.

"Muốn ký tên sao? Chỉ dành cho fan duy nhất."

Thiếu nữ không hé răng, như đang cố gắng chống cự tiểu yêu tinh mê hoặc nhân tâm.

Nam nhân than nhẹ một tiếng, giống như rên rỉ.

"Còn có cơ thể anh, chỗ nào cũng là của em."

Rốt cuộc thiếu nữ cũng ngẩng đầu, làn da trắng mềm của cô đã đỏ ửng. Ánh mắt Tần Quy Vân sâu thẳm, mắt đuôi hơi xếch, xinh đẹp đến không thể tưởng tượng. Lật Manh nhìn chăm chăm anh một lúc lâu, mới như lâm đại địch kéo chân trườn lên mặt anh.

Sau đó cô tiếp tục ôm anh, yên lặng kiểm chế tính sói của mình.

Chỉ chớp lát sau, người đàn ông rốt cuộc hé răng, âm thanh buồn bức hờn dỗi, "Thờ không nổi, mưu sát chồng."

Lật Manh: "....."

Be: Hotsearch: Hôm nay Tần Lật có rải cầu lương không?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Ảnh đế, li hôn đi (70)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Y Song

Beta: LoBe

Sau đó Lật Manh trầm mặc xốc chăn che kín Tần Quy Vân lên một chút, nhìn thanh niên nằm trên giường. Anh hơi hơi nghiêng người, đôi tay bị áo trói chặt sau lưng, bởi vì giấy giữa mà lộ ra không ít.

Dưới chăn, ánh mắt anh ôn nhu, tóc tán loạn, trên gương mặt trắng nõn mang theo vài tia đỏ ửng ửng khuất, thanh âm lại khàn khàn: "Vợ, em buông ra một chút."

Lật Manh tay cầm chặt, mạnh mẽ nắm chặt, hàm răng không nhịn được cắn môi, ắn nhằn khắc chế. Sau đó âm thanh cô rầu rĩ, mềm mại vang lên, "Đừng cử động."

Dường như rất bất đắc dĩ, lại không biết làm thế nào.

Tần Quy Vân an tĩnh chăm chú nhìn cô, lông mi thật dài khẽ rũ, môi mỏng hơi mím, lộ ra ý cười nhu hòa. Đường như anh biết khi nào lực sát thương của mình lớn nhất, hơi thay đổi tư thế, dưới cổ xinh đẹp, lồng ngực trắng nõn phập phồng, chăn cũng không che được đường cong vòng eo thon chắc xinh đẹp của anh.

Âm thanh anh nhẹ nhàng nhưng ánh mắt lại u ám nguy hiểm, "Em hôn tôi một lúc, tôi sẽ không động đậy."

Lật Manh lạnh lùng trừng mắt nhìn anh. Đừng tưởng rằng cô có thể nhịn được. Động đậy nữa..... Sẽ không khách khí.

Tần Quy Vân hạ giọng, giọng mũi nặng hai phần, mềm mại mà ái muội: "Thật sự, không lừa em."

Lật Manh rốt cuộc thờ dài. Cô chính là một thánh nhân vậy mà có thể nhịn đến tận bây giờ. Nếu nhiệm vụ thất bại, đói chết một nhà già trẻ hệ thống, cũng không thể trách cô. Không phải ý chí cô không kiên định, là hòa lực địch nhân quá mãnh liệt.

Sắc mặt Lật Manh ửng đỏ, vươn tay, giữa chặt gương mặt anh. Gương mặt xinh đẹp của Tần Quy Vân bị Lật Manh bóp tới nổi biến hình. Con ngươi ám sắc của anh có thêm vài tia nghi hoặc. Nhưng ngay lập tức Lật Manh đã cúi đầu, mềm mại hôn chụt lên môi anh một cái. Môi mỏng mềm của anh, bị thiếu nữ ôn nhu công kích.

Lật Manh ngẩng đầu, mặt không biểu cảm mà nói, "Được rồi, không cho phép nhúc nhích, ngủ."

Nói xong, cô duỗi tay kéo cánh tay anh ra khỏi nút thắt, sau đó xoay người, nằm vào bên trong, kéo chăn ngủ. Ở dưới đèn nhạt nhòa, tai Lật Manh đã đỏ rực lên rồi. Rất nhanh, địch nhân bị công kích kia, lại thờ qua. Anh thật cẩn thận duỗi tay, vòng qua người cô, khẽ dựa lại đây, mặt cọ cọ gáy cô, hô hấp hơi nóng.

"Ủm, không động."

Anh nhẹ giọng nói, câu chữ như ngâm ở trong miệng, mập mờ lại mềm mại. Lật Manh cũng không dám động đậy, tròn tròn mắt, cơ thể đặc biệt khấn trương, sắc mặt vô cùng đỏ. Cũng không biết qua bao lâu, cô mới mệt mỏi nhắm mắt, xác định nam nhân phía sau thật sự không động tay động chân, mới chậm rãi ngủ.

Trong lúc mơ hồ. Lật Manh dường như cảm thấy được bị người ta mềm mại hôn mấy cái. Lật Manh theo bản năng duỗi chân đá. Nghe được âm thanh hút khí, cố gắng mở mắt ra nhìn xem, lại cảm nhận có người thò tới ôm cô.

Quá ấm

Nhất thời không kịp tìm hiểu đã ngủ rồi.

Tổ chương trình cảm thấy như tắm mình trong gió xuân. Cho rằng tụ tập nhiều minh tinh như vậy, làm một tiết mục hoàn toàn mới, còn phải chịu khổ ở phòng sập xệ, sẽ có người oán giận không hợp tác.

Mọi người sợ nhất chính là Tần ảnh đế ở phòng tồi tàn nhất, mà sinh bất mãn. Người khác bất mãn thì sẽ nhẫn nhịn. Nhưng nếu anh bất mãn sẽ dùng một câu xóa bỏ gameshow này. Cuối cùng lại là bọn họ nghĩ sai rồi, ai cũng nói Tần ảnh đế sau màn ảnh rất khó sống chung, lắm bệnh vương tử, lạnh lùng không màng nhân tình.

Kết quả thì... Quá dễ sống chung.

Ảnh đế đại nhân mỗi ngày tươi cười đầy mặt, chưa gặp qua.

Ảnh đế đại nhân mỗi ngày ôn nhu với người khác, chưa gặp qua.

Ảnh đế đại nhân chính là liếm cầu*, có muốn xem không?

(Liếm cầu được đăng lần đầu tiên vào năm 2016, đến giờ nó trở thành một từ ngữ được sử dụng phổ biến ám chỉ cuồng nhiệt đến từ một phía, tương tự "mặt nóng dán miệng lạnh".)

Hẹn mọi người, 8 giờ tối thứ sáu và thứ bảy mỗi tuần tại kênh Hoàng Kim Dâu Tây.

《 Ảnh đế là liếm..... Không, minh tinh ở nơi xa xôi. 》

Tạm biệt.

Minh tinh ở nơi xa xôi. Chính là cái gameshow Lật Manh và Tần Quy Vân tham gia.

Ngay từ đầu Vân Bàn không tin. Trước nay Tần Quy Vân chưa từng tham gia bất kì gameshow nào. Vậy mà bây giờ lại tham gia? Người hâm mộ thâm niên đều biết, khả năng diễn xuất của Tần Quy Vân là số một. Nhưng mà tính tình ngầm của anh, cũng xấu độc nhất.

Nếu không phải bối cảnh sâu, nhiều tiền.

Phòng chừng ngày nào cũng bị người ta phong sát.

Loại tính cách này mà tham gia gameshow thực tế, quả thực chính là tự sát trước mặt người qua đường. Trong mắt người hâm mộ tính tình idol xấu thì thấy đó là cá tính. Yêu thần tượng giống như nào uống nước, yêu tới nỗi nguyện ý quỳ xuống.

Nhưng vẫn chưa đến mức mất sạch đầu óc mà cảm thấy loại cá tính này người gặp người thích.

Tần ảnh đế chỉ cần đóng phim điện ảnh, thỉnh thoảng tự hạ thấp địa vị quay một bộ phim truyền hình là có thể tặng người hâm mộ.

Fans cứng nhớ đến những scandal đáng sợ năm nào bị áp xuống: Ảnh đế đánh chó con, ảnh đế phong sát mổ mình tinh, ảnh đế đá thợ chụp ảnh, ảnh đế kéo mổ đạo diễn đi ra ngoài tắm nước lạnh.

Này.....

Fans cứng quý cầu ảnh đế đừng tham gia gameshow. Không muốn nhìn thấy ảnh đế lộ ra gương mặt lạnh lùng đáng sợ, khiến cho người qua đường nhào vào bơi đen.

Nhưng kỳ thứ nhất vẫn đứng giờ chiếu.

Người hâm mộ đã lập trận địa sẵn sàng ngăn đón quân địch, ai nấy đều vén tay áo, lấy ra tâm can, đồng lòng không ăn không uống không ngủ.

Chuẩn bị như lâm đại địch khổng chế bình luận. Ngay sau khi gameshow phát sóng, người qua đường chắc chắn sẽ hắc Tần Quy Vân rất nhiều.

Kết quả khi phát ra.

Người hâm mộ đang phòng thủ trận địa tròn tròn mắt.

"Ha ha ha ha, cái gì thế này, mẹ ơi, cứ tưởng rằng Tần Quy Vân là dạng người ôn tồn lễ độ, kết quả tiểu vương tử ngu ngốc nào đây."

"Tiểu Manh chính là mẫu bạn trai lý tưởng a, trên thay bóng đèn, dưới dẫm chết con gián, tay không xiên cá sống, năng lực đứng số một."

"Nhìn thấy Tiểu Manh, chỉ muốn nói với Tần bảo, anh chính là cái đồ ăn bám vợ."

Bình luận thật ra thực sự có chỉ ra Tần ảnh đế trong ngoài không đồng nhất. Nhưng đều là trêu chọc thiện ý, thậm chí lại nghênh đón một đợt điên cuồng tăng người hâm mộ.

Fans cứng sau khi xem

Tất cả đều là vẻ mặt cặn lõi.

□

Chương trình đã trải qua cắt nối, biên tập. Mở đầu số đầu tiên chính là Tần Quy Vân về mặt đại ra xách gà, ôm rô rau, giống như bị mộng du đi theo sau Lật Manh ôm cuì. Tiếp theo chính là hình ảnh Tần Quy Vân đại ra, trên mặt đều là tro đen, đang yên lặng thêm cuì vào bệ bếp.

Tiểu vương tử trong một giây biến thành tiểu nông dân nghèo.

Kết hợp với bản nhạc thê thảm, cảm giác bi thương kia tràn ra màn hình. Mà Lật Manh bên này, mặt không biểu cảm chiến đấu hơn người, vừa ra trận đã bùng nổ.

Xào rau, quét tước vệ sinh, tất cả qua tay cô đều gọn gàng ngăn nắp.

Ở nông thôn rất nhiều gián.

Ban ngày ban mặt cũng bay ra, khiến tiểu nương tử Tần ảnh đế kêu tới gọi lui. Đại lão mặt không cảm xúc, cảm lấy cái chửi, bộp bộp bộp bộp, gián mất mạng, một con không còn.

Bóng đèn không biết đã hỏng từ lúc nào. Bởi vì buổi tối liên quan tới niềng tư của minh tinh, không quay chụp. Cho nên chuyển tới hình ảnh ban ngày. Chính là Tần Quy Vân hoài nghi nhân sinh, ngẩng đầu nhìn Lật Manh đang đứng ở trên bàn nhanh chóng thay bóng đèn.

Trong mắt anh sùng bái, sáng long lanh, đều là ngôi sao nhỏ phản hồng.

Hình tượng cao lãnh lạnh lùng của Tần ảnh đế trong mắt người hâm mộ, chỉ với chương trình này liên tiếp vỡ vụn. Đại ca, nhớ tới hình tượng cao lãnh ảnh đế siêu cấp quốc tế của anh nha. Anh như vậy làm những người hâm mộ chúng tôi sống sao. Liêm sỉ của anh, nhặt lên đi, nhanh lên.

Kết quả gameshow phát sóng liên tục hai ngày, một tuần minh tinh ở nông thôn trải nghiệm cuộc sống. Hoàn toàn làm Tần ảnh đế, biến thành một con ngốc cẩu. Hắc, xem lâu thì thấy rất đáng yêu. Sau đó người hâm mộ từ bỏ việc bảo vệ Tần ảnh đế, bắt chấp tất cả.

"Ha ha ha, quá buồn cười, xin cho tôi tạm thời tháo danh hiệu fan một lúc, cười xong lại cài về."

"Ai tới đỡ tôi, tôi cười đến nỗi thổi bay cmn nóc nhà, ảnh đế anh làm sao vậy, anh tỉnh lại đi, anh vậy mà sợ gián?"

"Ai tới ngăn cản tôi, tôi muốn đi làm fan của Tiểu Manh, tôi muốn chuyển giới gà cho cô ấy, nấu cơm hái rau bắt cá bắt gà mọi thứ đều biết, cô ấy chính là tình nhân trong mộng của tôi."

"Trên lầu tình tình, cậu không xứng, phải gà cũng là tôi gà."

Tiết mục phát ra.

Kỳ thứ nhất đặc biệt hot.

Khiến người chú ý nhất chính là vợ chồng Tần ảnh đế. Bao nhiêu người muốn nhìn Tần Quy Vân cao lãnh soái khí trời cao, hay cũng có thể là lão đại khóc huyền lạnh nhạt ngăm. Kết quả..... Không nói, cười trước đã.

Sau đó hotsearch #1 Weibo chính là « ta phải gà cho Tiểu Manh».

Bình luận điên cuồng tăng lên. Mỗi người đều quý sát trước năng lực sinh tồn siêu cường của Lật Manh. Dưới sự hỗ trợ của ảnh đế vô dụng, quả thực nhìn thấy Lật Manh liền có cảm giác an tâm, chẳng có vấn đề gì làm khó được cô cả. Mà ở lúc bình luận sôi nổi nhất.

Weibo Tần ảnh đế cuối cùng cũng đổi mới, một lần nữa đăng hai tờ giấy đăng kí kết hôn.

"Tôi chậm rồi, người gà cho cô ấy, là tôi!"

—

Hi hi

□

Sau đó, con bé nó phờn quá, seo phì một đồng ản

<https://youtu.be/LsYDTDWpT38>

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Ảnh đế, li hôn đi (71)

Be: Sắp hết vị diện này rồi, tôi cố xong vị diện này rồi nghỉ để ôn thi nhaaaa

Edit: Y Song

Beta: LoBe

Ảnh đế show ân ái trên weibo, đâm mù mắt chó vô số fans. Show đến nỗi ngày càng không biết xấu hổ?

Hiệu quả của chương trình, hoàn toàn kéo Tần ảnh đế khỏi hình tượng cao lãnh xa cách. Tạo cảm giác càng thêm gần gũi với mọi người.

Mà Lật Manh cũng ngày càng nổi tiếng hơn nhờ chương trình này. Lúc trước đại đa số fans chỉ quan tâm Tần ảnh đế, bây giờ lại quay sang ủng hộ cho cô. Hiện tại fans cuồng của cô, tám chín phần mười đều vì mục đích muốn gả cho cô mà đến.

Chương trình hot như lửa. Nơi nơi đều là tin tức vợ chồng Tần ảnh đế.

Một bài viết không có hào ý, lạng lẽ xuất hiện.

"Tin nóng, tiết lộ nhà đầu tư sau lưng Lật Manh, đằng sau còn có Tần gia thêm dầu vào lửa."

Bài viết được đăng nặc danh, kỹ càng tỉ mỉ viết một đoạn dài về tập đoàn Tần thị nhằm đạt hiệu quả lớn hơn.

Bài viết nói Lật Manh là kẻ giả dối gạt người. Ân ái cùng Tần Quy Vân là giả, tất cả chỉ là diễn trò. Hình ảnh trong chương trình cũng là giả, tất cả chỉ là sắp đặt. Thậm chí cuộc hôn nhân của hai người bọn họ cũng là giả. Chỉ vì muốn giúp Lật Manh debut trở thành một minh tinh hạng ba mà không từ thủ đoạn thu hút sự nổi tiếng. Và tất nhiên Tần thị cũng có mục đích khác đó là vì đề cổ phiếu Tần thị gia tăng, hoàn thành hạng mục cuối năm thu mua xí nghiệp lớn nào đó.

Bài viết còn nói, chờ đến cuối năm, ngay sau khi phương án thu mua của Tần thị hoàn thành. Tần Quy Vân và Lật Manh liền sẽ tuyên bố tình cảm tan vỡ, tiện đà chia tay. Thực chất bọn họ căn bản không có cảm tình với nhau, thậm chí không có nhiều tiếp xúc. Hơn nữa tất cả hình ảnh vợ chồng Tần thị ân ái đều là giả dối, chỉ là thủ đoạn thu hoạch fan mà thôi.

Hiện tại các tiểu Lật Manh, đều là những kẻ ngốc bị lừa.

Tác giả nặc danh nói xong, ở cuối còn khẳng định bài viết này nhất định sẽ bị xóa. Bởi vì nhưng gì hắn nói đều là sự thật cho nên tập đoàn Tần thị khẳng định sẽ chặt dạ tìm cách xóa bỏ.

Lật Manh xuất hiện, giúp cổ phiếu tập đoàn Tần thị tăng vô cùng nhanh. Bởi vì cô nổi tiếng thì sẽ thu hút fans, các nhà đầu tư nhìn thấy có triển vọng thì sẽ sôi nổi thu mua cổ phiếu Tần thị.

Cái này đúng là sự thật.

Cho nên bài viết xuất hiện, điểm đánh giá không tồi. Nhưng bởi vì motif của bài viết có vẻ lỗi thời, nên lúc đầu cũng không có nhiều người tin tưởng. Cho đến khi tác giả nặc danh update một tấm ảnh thì mới hoàn toàn khiến bài viết trở nên hot hòng.

Ảnh chụp là Lật Manh cầm chứng minh thư, chụp giấy chứng nhận kết hôn.

Tác giả nặc danh nói: "Đây là chứng cứ, ngày từ đầu Tần ảnh đế không đồng ý với kế hoạch này, căn bản không hề chụp ảnh, cho nên Lật Manh không biết xấu hổ cầm chứng minh thư của ảnh đế ột mình đi làm giấy hôn thú."

Phía dưới bài viết cũng có phản bác.

"Không phải chứ, giấy chứng nhận kết hôn Tần ảnh để công bố đâu phải cái này, cái kia có cảm giác rất ngọt ngào."

Tác giả nặc danh: "A, đương nhiên là sau đó Tần ảnh để lại bị thuyết phục, Lật Manh người này tâm cơ thâm sâu, nói không chừng có thể đã buông lời đe dọa nếu không diễn cùng cô ta, cô ta sẽ tự sát, hơn nữa vì lợi ích của gia tộc Tần ảnh để phải cùng cô ta diễn trò."

Bình luận dưới bài viết càng ngày càng nhiều.

Fans không tin.

Người đi ngang ăn dưa.

Người đọc nước béo cò.

Chờ đến khi bài viết nóng lên.

Tác giả nặc danh phía sau lạnh lùng cười, tay đặt lên chuột máy tính.

Sau đó nháy nút —— xóa.

Bài viết đã xóa.

Chúng mình tập đoàn Tần thị bên kia chột dạ, cho nên mới report bài đăng. Một tuồng kịch tự biên tự diễn.

Quả nhiên người trên diễn đàn bắt đầu thổi phồng nội dung trong bài đăng. Thậm chí trên Weibo cũng có người bắt đầu đăng bài nói về chuyện này.

Lật Manh cùng Tần ảnh để giả vờ giả vịt. Vừa debut đã thu hoạch được một lượng lớn fan.

Sự kiện như này quả thực chính là lừa gạt công chúng. Hàng loạt minh tinh ra mắt đầu năm nay đều không có tác phẩm gì nổi bật, đều dựa vào nhân thiết mà nổi tiếng.

Lật Manh hiện tại chính là kẻ dựa vào "Nhân thiết" (thiết lập con người - trong trường hợp này có thể là scandal) diễn hình.

Ngay từ ban đầu cứu ảnh đế, sau đó trở thành vợ Tần thiếu, tiếp đến lại dựa vào gameshow thu hoạch một lượng fans hâm mộ.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủn, cô gái chưa từng có danh tiếng, vậy mà bỗng chui từ đâu ra cướp hết độ hot cũng như sự chú ý trong thời gian dài.

Không có tác phẩm ưu tú chân chính, hơn nữa còn có dụng tâm không sạch sẽ.

Bài viết bắt đầu nổi lên.

"Đúng vậy, làm gì có loại người nào như Lật Manh, làm nhiều việc vất vả mà tay vẫn trắng nõn thế kia? Quay gameshow, cứu người chắc cũng chỉ là cường điệu quá mức mà thôi."

"Khi tôi xem chương trình cảm thấy tính cách Tần ảnh đế cực kỳ lạnh lùng sao có thể đột nhiên dính người như vậy, Weibo Tần thiếu không phải tự mình quản lý, hẳn là Tần thị tiếp quản."

"Tần thiếu sẽ không phải là người bị hại chứ, sao có thể cùng Lật Manh diễn kịch lâu như vậy, quá ghê tởm rồi."

Lúc này, người hâm mộ cũng vào bàn luận.

"Làm nhiều việc khó khăn như vậy, lúc xiên cá, động tác rất nhanh nhẹn, là quay chính diện, nào có thể thân? Chẳng lẽ người xiên cá là thể thân, sau đó ghép mặt tiểu Manh vào? Có loại kỹ thuật nào cao như vậy không trời."

"Đệch, loại tin nặc danh thế này mà cũng có người tin, thấy người ta nổi tiếng thì ghen ghét. Còn kết hôn giả, sao mày không đi kết hôn giả với ảnh đế đi, xem có được không?"

Càng nhiều người hâm mộ tham gia, thì nhiệt độ càng tăng.

"Thế thì giải thích bức ảnh kia kiểu gì, chụp ảnh chứng minh thư để làm giấy đăng ký kết hôn, người bình thường sẽ làm vậy sao?"

"Khi lợi ích đủ lớn, Tần ảnh đế cũng bắt đầu sa đọa, thậm chí còn trở nên ba phải như vậy."

Tin đen, thủy quân, người qua đường, người hâm mộ đại chiến sôi nổi.

Mà người khởi xướng bài viết nặc danh kia, đang dùng tiền ác chiến một phen với fans hâm mộ. Ánh sáng của màn hình máy tính chiếu sáng gương mặt

cô ta.--- Lãnh Linh.

Cô ta lập lên kế hoạch này, hơn nữa còn vô tình điều tra được bức ảnh kia. Cô ta liền nhân cơ hội lợi dụng một chút. Mắng vài người hâm mộ xong, Lãnh Linh mới đóng Weibo.

Cô ta biết mình đang làm gì. Ngay từ đầu cô ta không nghĩ nhiều, nhưng Lật Manh nổi tiếng quá nhanh. Trong cái giới này, người càng nổi tiếng càng được nhiều tài nguyên, ai mà không ghen ghét Lật Manh vận khí tốt chứ. Nhưng thứ Lãnh Linh ghen ghét không phải vì tài nguyên bị đoạt, mà là..... người cô ta thích - Tần Quy Vân.

Thích nhiều năm như vậy, nỗ lực nhiều năm như vậy đều chỉ vì tiếp cận anh. Lại phát hiện anh đã thuộc về người khác. Lãnh Linh nghĩ đến đây, móng tay cắm sâu vào da thịt, mắt cô ta hiện lên tơ máu.

Nếu mọi người đều không thích Lật Manh, như vậy Tần Quy Vân cũng sẽ chán ghét cô ta. Nội dung bài viết đó, không có cái nào không phải là nguyện vọng của cô ta.

Nếu Tần Quy Vân cùng Lật Manh kết hôn giả thì tốt rồi.

Giả thì thật tốt.

Tin đen trên mạng phát ra hết đợt này đến đợt khác.

Nhưng trên khuôn mặt của Lật Manh không có chút nào giống như..... Diễn kịch. Kỳ 2 của gameshow vẫn chưa bắt đầu quay cho nên Lật Manh vẫn còn thời gian nghỉ ngơi.

Mà bộ phim cô nhận đóng trước khi xảy ra hỏa hoạn, kịch bản sửa xong, suất diễn của Lật Manh tăng lên rất nhiều. Chờ sau khi quay xong gameshow sẽ hải quay lại phim trường đóng phim.

Tần ảnh đế cảm thấy khả năng diễn xuất của Lật Manh hơi..... Ừm, tuy rằng diễn rất tốt, nhưng vẫn còn chỗ cần phải cải thiện.

Be: Nói xong câu này anh có chớp mắt không vậy?

Cho nên Tần Quy Vân nỗ lực giảng dạy cho Lật Manh.

"Tuy rằng em là người máy, không có biểu cảm, nhưng là người máy có cảm xúc, mắt em cần biểu lộ chút tình yêu đối với nhân vật nam chính."

Lật Manh trầm tư một lúc, sau đó không có biểu cảm nâng mắt lên, tự tin tràn ngập —— mở mắt vô hồn.

Tần Quy Vân cầm kịch bản trong tay, ánh mắt đen nhánh an tĩnh nhìn chằm chằm Lật Manh. Sau đó anh ôn nhu cười, "Diễn rất tốt, em có thể diễn tốt hơn nữa."

Lật Manh nghe được khích lệ, càng thêm có tự tin, sau đó cô tiếp tục mở mắt vô hồn.

Tần Quy Vân: "..... Còn tình yêu thì sao?"

Lật Manh trầm mặc một lúc lâu rồi nâng mắt, trừng anh. Tần Quy Vân giơ tay vô lực đỡ trán, thật sự là..... có chút thảm không nở nhìn.

Cô vợ nhỏ nhà mình, có quỷ xuống cũng không dạy nổi.

Tần Quy Vân chỉ còn cách chỉ bảo từng chút một: "Nếu em thích một người, sẽ có cảm xúc gì, biểu đạt như thế nào?"

Lật Manh đỡ đỡ mắt nghĩ nghĩ, sau đó cô tiến lại gần, duỗi tay khẽ nắm cầm anh, nghiêng đầu hôn. Môi thiếu nữ mềm mại, mang theo hơi ấm nhẹ nhẹ. Lông mi nửa rũ, đôi mắt xinh đẹp vẫn không có gì cảm xúc như cũ, nhưng giờ chẳng hiểu sao lại khiến người đối diện cảm thấy có chút ôn nhu.

Cô hôn xong, đầu ngón tay khẽ kháng sờ sờ môi mình, thanh âm hồ hững, "Biểu đạt như thế này."

Tần Quy Vân ngây ngốc một lúc, rồi chậm rãi thở một hơi. Sau đó anh dùng tay giữ hai đầu khăn lụa trên cổ cô, khẽ kéo về phía mình, cúi đầu hôn. Lúc sau sắc mặt chàng trai hơi đỏ, thanh âm mềm nhẹ nói.

"Ừm, anh cũng biểu đạt như thế này."

—

Be: Ngập trong cầu lương

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138-2: Nhật kí của Betaer (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương trước của Nam chủ lại hắc hóa có cầu lương, bây giờ tôi lại phân phát cầu lương tiếp. Ngọt sủng tôi rồi tôi cũng không nở đọc. ^^

Tớ với cậu như người xa lạ rồi lại tự quen nhau từ bao giờ.

Cậu học rất giỏi, tớ cũng không kém. Cậu muốn thi Y, tớ cũng vậy. Cậu thi học sinh giỏi Hóa, tớ cũng thế. Vậy là chúng ta gặp nhau. Trong suốt bốn năm cấp hai, lần nào tớ đi thi cũng nhìn thấy cậu. Cậu đứng nói chuyện với các bạn, cười thật tươi. Còn tớ chỉ lủi thủi đứng một mình nhìn mọi người, sau đó nhẹ nhàng đứng cạnh nhóm học sinh cùng trường. Có lẽ đó là điểm khác biệt giữa chúng ta. Cậu tươi mát, được mọi người yêu thích, còn tớ thì xấu xí, chẳng ai quan tâm.

Và rồi bánh xe thời gian cứ chậm chậm trôi, tớ và cậu học cùng trường cấp ba, chung lớp và cùng bàn. Trùng hợp nhỉ?

Ngày đầu nhập học tớ trộm nhìn cậu, chẳng phải yêu thích hay cảm nắng gì cả, chỉ là tự nhiên cảm thấy cậu là thân quen nhất. Dù gì chúng ta cũng gặp nhau trên dưới mười lần rồi mà, đúng chứ? Hình như cậu biết tớ nhìn cậu, cậu quay sang nhìn tớ. Tớ thấy mặt cậu lạnh băng, cậu chẳng nói với tớ câu nào rồi lại quay đầu đi. Lúc sau cậu quay xuống nói chuyện với các bạn bàn dưới.

Tớ cũng chẳng nhớ câu đầu tiên chúng ta nói với nhau là gì, cũng chẳng nhớ thân nhau từ bao giờ. Nhưng tớ biết, tớ nói chuyện được với cậu là vì tớ tham gia nhóm bạn thân ba nữ, hai nam: Thảo, Hương, Khánh, cậu và tớ. Chúng ta luôn luôn ở bên nhau, cùng nói chuyện, cùng đi chơi, cùng nhắn tin trong group chat.

Tớ được mọi người đón nhận nhiều hơn, vì lớp mới chẳng có ai học cùng tớ hồi cấp hai cả. Tớ vui lắm, tớ khiến bản thân trở nên hiền lành, dễ bảo để có thể kết giao nhiều bạn mới. Nhưng chỉ trước mặt cậu là tớ có thể hét to gọi: Minh ơi; cũng có thể ăn không có hình tượng, nói ra những điều thật lòng nhất.

Mà cũng không phải ha? Ngoài cậu ra thì tớ cũng đối xử với ba bạn khác như vậy. Thậm chí là thân với Khánh hơn. Vì Khánh âm áp, dịu dàng chứ đâu có ranh ma như cậu, động tí là véo má, cốc trán với mắng tớ.

Nhưng rồi cậu nói với tớ:

- Thù, tao thích Khánh, mày đừng lại gần nó quá, tao ghen.

Tớ đứng người nhìn cậu. Tớ chẳng nói gì cả. Tớ thật sự không ngờ cậu lại là.. Nhưng tớ vẫn gật đầu đồng ý. Tớ đã đồng ý thì sẽ cố gắng thực hiện. Tớ không còn nói chuyện với Khánh nữa, mà với suy nghĩ cậu cũng chẳng khác gì tớ mà tớ tâm sự với cậu nhiều hơn. Nhiều đến nỗi nếu giờ kêu tớ lướt lại tin nhắn của hai đứa mình, tớ xin đầu hàng.

Nhưng rồi, tớ cũng chẳng biết tại sao. Một ngày thu đầu tháng 9, cậu hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời tớ. Chúng ta chẳng nói chuyện, chẳng nhắn tin. Tớ nghĩ, chắc cậu vì hai người bạn cùng bàn khác mà bỏ chơi với tớ rồi. Tớ không nói gì. Tớ là một người cam chịu mà. Tớ thấy rõ ràng sự chán ghét trong mắt cậu. Tớ tủi thân lắm cậu biết không? Rõ ràng chúng ta thân như vậy, rõ ràng mấy ngày trước cậu còn giảng Hóa cho tớ cơ mà. Rõ ràng cậu còn che ô cho tớ lúc chờ xe buýt sau khi học thêm về. Rõ ràng cậu mua nước ngọt tớ thích cho tớ mỗi khi tớ bước vào lớp học thêm. Rõ ràng chính cậu hỏi tớ học thêm Hóa ở đâu rồi cậu cũng đi cùng tớ cơ mà. Rõ ràng.

Tớ xin cô đổi chỗ. Tớ không muốn bị hai người bạn cùng bàn nói ra nói vào, và hơn hết, tớ không muốn nhìn thấy cậu nhếch mép khi thấy người ta nói xấu tớ. Tớ chẳng muốn quen cậu nữa. Không muốn.

Trùng hợp, chỗ trống duy nhất trong lớp lại là ngay sau Khánh. Tớ thấy cậu trầm mặt lại, tớ lại hả hê trong lòng. Ha ha, cậu ghét tớ không? Tớ còn có thể khiến cậu ghét tớ hơn nữa cơ. Nghĩ vậy thôi chứ tớ cũng chẳng làm gì cả, vì Khánh có người yêu rồi. Bạn gái cậu ấy học lớp thường nhưng khá xinh và giỏi âm nhạc.

Khánh đúng là kiểu mẫu bạn trai lí tưởng, lúc tớ gục xuống bàn ngủ, cậu ấy mặc dù nói:

- Đi học suốt ngày ngủ.

Nhưng vẫn ngồi thẳng lưng, không chơi game nữa, chắn ánh mắt của giáo viên giúp tớ.

Nhiều lúc, tớ và Khánh nói chuyện riêng với nhau, tớ bắt gặp ánh mắt cậu nhìn bọn tớ. Lúc đó trong lòng tớ có một con ác quỷ, hai sừng đen sì, mặt gian xảo gào thét: Đó, cho cậu ghen chết đi, crush cậu đang nói chuyện với tớ đây. Tớ còn cố tình chạm vào tay Khánh khi cậu ấy giảng bài cho tớ. Ánh mắt cậu sầm xuống, cậu nhìn chằm chằm tớ vài giây rồi quay mặt đi.

Tớ cứ ngỡ chúng ta cứ như vậy đến hết năm, rồi lại chia li mỗi người một nơi. Nhưng không, trong buổi liên hoan cuối cấp, khi có tí men say vào, các thành viên trong lớp nổi hứng chơi Nói thật hay đại mạo hiểm. Chẳng hiểu số tớ kiểu gì mà đầu của cây bút toàn hướng về phía tớ.

- Thù, nếu được chọn bạn sẽ thích người bạn khác giới nào trong lớp? - Hương là người xoay bút, cũng là người đưa ra câu hỏi.

Lúc đó tớ trả lời ngay "Không có." bởi vì tớ chẳng thích bạn nam nào trong lớp cả. Nhưng các bạn cứ "Chỉ là nếu thôi mà, không phải thật đâu." Tớ còn nghe thoáng thoáng mấy đứa cùng tổ cậu, cả Hương và Thảo cùng đồng thanh hô: "Minh." Tớ nhìn cậu, cậu cũng nhìn tớ. Cậu nhìn tớ chăm chăm, tớ có cảm giác như chỉ giây nữa thôi, cậu sẽ nhảy tới đập tớ. Tớ lại nhìn Khánh, da cậu ấy khá trắng, uống chút bia mà mặt đã đỏ ửng, cậu cầm điện thoại, mỉm cười với tớ. Trong khoảng khắc, tớ nghĩ: "Ừm, thích một người ấm áp, dịu dàng như vậy cũng chẳng có gì không tốt." Vậy nên, tớ hít sâu, nói tên Khánh.

Lúc tớ ngồi xuống, tớ thấy cậu bạn bên cạnh đẩy vai cậu. Còn cậu thì chăm chú nhìn điện thoại, cười cười. Tớ cũng chẳng biết vì sao bỗng dưng tớ đỏ mặt. Chẳng hiểu nổi.

Đến lượt cậu, cậu chọn đại mạo hiểm. Cô bạn ra mạo hiểm là: Đi tới bên người khác giới bạn thích nhất trong lớp rồi nói "Tớ thích cậu" và ôm bạn ấy một cái. Tớ thấy cậu nhìn tớ, rồi chậm rãi bước từng bước lại đây. Cậu dừng lại trước mặt tớ chừng hai ba giây rồi đi qua người tớ đến trước mặt Hương. Mấy bạn nam trong lớp cứ âm ỉ mãi: Nếu không thật là phạt bia. Tớ thấy cậu chẳng nói gì, đứng đó một lúc rồi quay về chỗ, uống cạn nửa cốc bia. Má cậu đỏ lên. Cậu không giới uống rượu bia. Tớ biết. Tớ biết rồi..

Đúng giờ, tớ chào các bạn rồi ra về. Bố mẹ không cho phép tớ đi chơi về muộn. Tớ chẳng uống ngụm bia nào nhưng tớ là kiểu chỉ cần ngửi mùi thôi đã say. Tớ cảm thấy mặt tớ nóng ran, rõ ràng đeo kính nhưng vẫn thấy phía trước mờ nhòe. Tớ chậm chậm bước từng bước ra bến xe, thì thấy cậu đã đuổi theo tớ. Cậu dừng xe trước mặt tớ, nhưng chẳng nói với tớ câu nào. Tớ hiểu ý, gấp ô, ngồi lên xe. Thật sự, trước đây cậu có đeo tớ một lần. Cậu nhớ chứ? Lần đó chúng ta đi mua đồ ăn vì học liên tiếp hai ca. Cậu đi nhanh như muốn hất văng tớ ra. Tớ sợ hãi nắm chặt hai bên sườn áo cậu. Nhưng lần này cậu đi chậm lắm, lưng thẳng tắp, tới độ tớ ngồi đằng sau mà chẳng thấy nặng hất vào mặt. Tớ nhìn lưng cậu, muốn nói rồi lại thôi. Tớ chờ cậu mở lời trước.

Tới trước nhà tớ, tớ mở ô, đứng tại chỗ nhìn cậu, cậu cũng nhìn tớ. Giống như trước đây, chúng ta trừng nhau thì xem ai chớp mắt sau. Nhưng lần này có vẻ căng thẳng hơn. Bỗng cậu bật cười, lâu lắm rồi tớ không thấy cậu cười với tớ. Tớ ngây người ra, không hiểu sao cũng cười theo. Chỉ là mới chỉ nhếch khóe môi thì cậu đã nghiêng răng phun ra hai chữ: "Vui không?" rồi phóng xe đi thẳng bỏ lại tớ với nụ cười gượng gạo.

Sau đó, tớ lựa chọn im lặng giả ngu. Tớ chẳng biết làm gì cả, cho dù chúng ta chẳng còn là bạn thân nhưng.. tớ vẫn không thể lí giải nổi cảm xúc tớ dành cho cậu. Có chút gì đó muốn lại gần, muốn nói chuyện, muốn làm hòa nhưng tuyệt nhiên không phải là yêu.

Lúc làm hồ sơ, nguyện vọng của tớ, không có cái nào là Y mặc dù sáu năm trời tớ đam mê mơ ước ngành nghề đó. Tớ với Y chắc cũng như tớ với cậu, tui rồi trong phút chốc rồi lại nhanh chóng lụi tàn.

Y không phù hợp với tớ, và cậu cũng chẳng thuộc về tớ.

Có lẽ, nếu tớ bớt ngu ngốc và cậu thẳng thắn thì chúng ta có lẽ sẽ có kết cục khác rồi. Nhưng mà có câu "Thời gian là thứ chẳng thể vãn hồi."

Vậy nên.. Chúc cậu thi thật tốt nhé, mặc dù tớ biết cậu chẳng cần lời chúc này đâu.

Suyt!

Tạm biệt cậu.

Secret của thanh xuân tớ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Ảnh đế, li hôn đi (72)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

—

Lúc Tần ảnh đế "Nỗ lực nghiêm túc" giảng dạy thì có điện thoại gọi tới, anh đành tạm dừng đi ra ngoài nghe.

Lật Manh vừa muốn mở điện thoại xem chương trình mình tham gia. Tuy rằng chương trình đã được phát sóng, nhưng Lật Manh chưa xem chút nào. Kết quả còn chưa mở video thì Lật Manh đã nghe được âm thanh máy móc.

【Ký chủ số 0784, 002 đã trở lại rồi đây.】

Âm thanh này cùng hơi thở thoi thóp làm người khác cảm thấy hệ thống sắp ngừng rồi.

Lật Manh về mặt mờ mịt, "Mi là ai?"

002: 【.....】

Lật Manh không cảm xúc ha ha hai tiếng, "Đùa thôi, lâu rồi không thấy, gần đây thế nào?"

002 suy yếu nói: 【Vẫn ổn, cuối cùng vì quan tâm đến điểm ác độc, tôi phải tỉnh lại xem công trạng của cô giờ ra sao, cô ly hôn rồi? Nam nữ chính hạnh phúc bên nhau rồi? Cô chuẩn bị khi nào thì chết?】

Ba câu hỏi liên tục, kết thúc vẫn lại là từ chết. Hỏi thôi mà cứ như muốn đòi mạng người ta.

Lật Manh cảm thấy ba vấn đề này, không một cái nào có thể trả lời. Cho nên cô dùng kỹ thuật đánh trống lảng, bẻ lái của xe, bỏ qua vấn đề kia, "Làm sao để tăng điểm ác?"

Lật Manh cảm thấy việc làm của mình hơi tiêu cực, ngay cả việc bá chiếm nam chủ cô cũng dám cơ mà. Chắc chắn sẽ không có điểm cốt truyện.

002: 【Không phải cô bị mắng trên mạng sao? Bị mắng liền có điểm.】

Cô bị mắng á, khi nào? Mắng giỏi lắm! May mắn là vẫn có điểm, như vậy hành vi phạm tội bá chiếm nam chủ, hẳn là có thể giảm nhẹ.

Ngay lúc Lật Manh âm thầm cảm thấy may mắn. 002 đã thống kê xong số liệu trong vị diện này. Sau đó thanh âm nó nhỏ xuống, 【Cô..... Làm hả?】

Lật Manh nghĩ nghĩ, con đường nỗ lực lấy điểm công trạng nữ phụ ác độc của mình ngày càng khả quan. Giọng nói của cô miễn cưỡng tăng âm lượng:

"Tôi khi dễ nữ chủ, còn náo loạn đoàn phim, ức hiếp đạo diễn, thậm chí còn chia cắt nam nữ chủ."

002: 【Thế còn ly hôn?】

Lật Manh: "Ha ha, trăng đêm nay thật tròn."

002: 【Kéo nữ chủ đi nhảy lầu?】

Lật Manh: "Ồ, người nhìn xem trên mặt trăng có con thỏ đang hôn Hằng Nga kia."

002 cuối cùng không chịu nổi, nó hét một tiếng chói tai cực kỳ tàn khốc.

【Ôi mẹ ơi, nam chủ thế mà lại cùng một nữ phụ ác độc như cô tương thân tương ái, cô không hiểu cô phải làm gì à, cô còn lương tâm nghề nghiệp không hả?】

Lật Manh vô cảm lấy tay bịt tai. Không muốn nghe hệ thống niệm kinh.

Cô không có lương tâm.

002: 【Cô muốn sống lại thì đừng quên trách nhiệm nữ phụ độc ác của mình. Nhiệm vụ thất bại sẽ bị trừng phạt.】

Lật Manh nghĩ đến hình phạt, tâm tình lập tức nặng nề. Cô nghiêm túc nghĩ rồi khẽ nói: "Tôi đã nghĩ tới hậu quả khi nhiệm vụ thất bại, nhưng tôi hôn cũng hôn rồi, ôm cũng ôm rồi, thật sự không có mặt mũi hãm hại anh ta."

Lợi dụng Tàn Quy Vân ư. Hãm hại anh ta không chớp mắt ư? Không làm được.

Tay hệ thống run rẩy lấy thuốc cứu hộ cấp tốc, vội vàng nuốt một trăm viên tự cứu bản thân.

【Hình phạt rất nặng.】

Lật Manh cố sức suy nghĩ, hình như bản thân mình có công lược thất bại một lần nhỉ? Ký ức quá mơ hồ, lần đó cô bị trừng phạt cái gì? Tại sao lại thất bại? Lật Manh nhắm mắt, cố gắng dùng thái độ tự nhiên, hỏi hệ thống:

"Trùng phạt như thế nào, một đao xuyên bụng hay treo ngược rồi moi tim móc phổi?"

Hệ thống hít sâu một hơi, 【Sao cô có thể nghĩ ra hình phạt độc ác như vậy?】

Lật Manh: "....."

LoBe:.....

Hệ thống lập tức viết một bảng báo cáo, 【Cô chờ chút tôi ghi chép hình phạt cô nói gửi cho cấp trên xem có thể đổi thành hình phạt đó hay không?】

Lật Manh: "....."

Hệ thống: 【Được rồi, cốt truyện đã bị lái sang bộ dáng như này, đoán chừng tác giả cũng bỏ vắn. Nhưng còn suất diễn thì cô vẫn nên nỗ lực tranh thủ một chút. Chi tiết cuối cùng là cô với nữ chủ ở trên sân thượng, cô chỉ cần giả vờ kéo người nhảy lầu là có cả đóng điểm.】

Lật Manh nghiêm túc tự hỏi, nói: "Cốt truyện đã sụp đổ thành như này, chúng ta liền không....."

Hệ thống nghiêm túc nói: 【Không, cô sai rồi, chính là vì sụp đổ thành như vậy nên mới phải ra sức giãy giụa, còn một chi tiết cao trào cuối cùng, cô nhất định phải nỗ lực tranh thủ, nếu không kết thúc vì diện chúng ta lại bị trừ điểm.】

Lật Manh chậm rãi chớp chớp mắt, cảm thấy vô duyên vô cớ kéo nữ chủ đi nhảy lầu. Nữ chủ cũng quá... bất hạnh rồi.

Hệ thống: 【Đúng là làm như vậy là không tốt, nhưng cô phải cứu tôi, cứu bảo bảo khả ái này.】

Lật Manh không chịu nổi người khác cầu xin như vậy, cô vừa muốn mềm lòng thì thấy Tần Quy Vân cầm di động trong tay, chậm rãi từ ban công bên kia đi tới, ánh mắt lạnh nhạt, khuôn mặt xinh đẹp mang theo vài phần lạnh lẽo tới tâm

Nhìn thấy Lật Manh, anh mới lộ ra thần sắc hòa hoãn, ánh mắt âm trầm bây giờ có thêm vài phần mềm mại, ôn hòa. Lật Manh ngạc nhiên nhìn anh một cái, bình tĩnh cự tuyệt, "Chờ hình phạt đi, cao trào cốt truyện cuối cùng tôi không làm."

Hệ thống ôm đầu kêu thảm thiết, 【Vì cái gì? Là giả mà, đâu phải thật sự giết người đâu trời ơi.】

Lật Manh biểu cảm thờ ơ, ngữ khí lại dịu dàng, "Tôi không muốn làm anh ấy đau lòng."

Ngay cả khi việc hãm hại nữ chủ là giả thì cô cũng thật ác độc. Cô không muốn anh vì thích một người ác độc, mà cảm thấy không vui.

Hệ thống quỳ xuống đất, 【Điểm ác độc kia thì làm sao bây giờ, nhiệm vụ mà thất bại thì sẽ không có tích phân đâu.】

Lật Manh mở Weibo, nhìn đại chiến trên đó. Cô như suy tư gì đó, "Có phải tôi bị bôi đen càng nhiều, điểm ác độc càng tăng?"

Hệ thống lập tức gật đầu, 【Đúng vậy.】

Lật Manh bùng tỉnh nói: "Chúng ta tạo bình luận bôi đen, làm mọi người chán ghét tôi, như vậy là có thể có điểm."

Hệ thống tuyệt vọng, chút điểm ít ỏi đó sao có thể bằng điểm thu được từ việc thực hiện cao trào..... Thôi bỏ đi, lo cái gì mà lo. Không có thịt cá, thì vẫn có thể ăn rau dưa được mà, đúng không?

Lật Manh thấy hệ thống không hé răng, biết rằng có thể. Cô lập tức nhìn chằm chằm những bình luận bôi đen bản thân, cảm giác như thấy được Tiểu Diễm Diễm nhà mình, cực kỳ thân thiết, đáng yêu.

Cút khỏi giới giải trí đi - nói rất đúng đợi lát nữa cho chủ bình luận một ngón cái (like).

Mình tình rác rưởi không xứng lên TV - năng lượng siêu tích cực đáng được khen thưởng.

Đại gia nhà người show ân ái thể mà lại là giả, lãng phí nụ cười của ta - mặc dù là thật, nhưng vẫn tàn thương.

Đen, thật nhiều điểm đen.

Lát nữa tự tạo tài khoản, tự bôi đen mình mới được.

Tần Quy Vân đi tới, dư quang nhìn thấy những bình luận trên điện thoại, ánh mắt hần hiện lên tia lạnh lẽo. Sau đó anh không chút để ý duỗi tay, lấy di động của cô ném qua một bên, thuận tay xoa tóc cô. Thấp giọng nói: "Không có việc gì, đừng xem mấy thứ này, mấy ngày nữa sẽ ổn thôi."

Lật Manh vừa nghe đã thấy đau đầu, ờ, như vậy có nghĩa là điểm ác độc không phải sẽ không nhiều sao? Cho nên cô ngẩng đầu, trên mặt xuất hiện một tia nghiêm túc, "Không, tôi cảm thấy người ta sẽ bôi đen em rất lâu."

Điểm cũng sẽ thật nhiều, thật nhiều.

Tần Quy Vân dừng tay, mím môi, ánh mắt âm trầm, trầm mặc đứng đó. Sau đó cô nghe được thanh âm bình tĩnh vang lên, hàm chứa vài phần lạnh lẽo.

"Phải không? Anh thật sự muốn nhìn xem, ai dám bôi đen em lâu như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Ảnh đế, li hôn đi (73)

Edit: LoBe

Đại chiến giữa anti và fan ngày càng ác liệt.

Lật Manh có giả hình tượng hay không, tập đoàn Tần thị có phải vì lợi ích mà ép Tần Quy Vân làm việc này không?

Quả thực nháo tới mức chỗ nào cũng thấy.

Lật Manh cũng đã lập nick phụ, cực cực khổ khổ chửi mắng bản thân, góp phần bôi đen, đưa scandal này lên cao trào.

Chương trình thực tế minh tinh ở nông thôn kỳ hai bắt đầu tuyên truyền, được livestream tại đài Dâu Tây Hoàng Kim. Tuyên truyền cho gameshow thôi mà cũng livestream?

Lật Manh cảm thấy bản thân cũng nên lộ mặt một chút. Có thể sẽ kéo được chút điểm.

Trước giờ livestream, Lật Manh online bằng nick phụ. Quả nhiên chiến trường bình luận đã lan tới đây rồi. Một đồng bình luận Manh Manh Đát đáng ghê tởm, Manh Manh Đát cút khỏi giới giải trí, từ bỏ ý định giả kết hôn đi.

Lật Manh nhìn những câu đó, trong lòng ngọt ngào giống như uống mười cốc trà sữa. Đương nhiên cũng có người hâm mộ tới hỗ trợ áp bình luận. Lật Manh cảm thấy người hâm mộ quá trở ngại việc tăng tích phân.

Lật Manh trầm từ chốc lát, mặt vô biểu tình bắt đầu gõ chữ, muốn đổ thêm dầu vào lửa.

"Antifan, cha các người không dạy ccas người cách nói chuyện à (mắng chửi người khác)."

"Các người ghen tị tôi với anh Vân yêu nhau chứ gì (tuyên bố ngu ngốc nào tàn như này chắc chắn sẽ bị chửi nhiều)."

"Tôi không có tác phẩm nhưng hot đấy, mấy người giỏi thì làm thử xem (đúng chuẩn miệng lưỡi nữ hủ ác độc)."

Cuối cùng Lật Manh chốt lại quá trình tự bôi đen bằng câu.

"Nói chúng tôi giả ân ái, chúng tôi ân ái cả đời cho mấy người xem."

Hoàn mỹ.

Chỉ có mấy câu mà có thể bôi đen cả Lật Manh và Tần Quy Vân.

Sau khi phát weibo một khoảng thời gian, Lật Manh liền nhìn thấy Tần Quy Vân lúc này rời đi nói chuyện riêng với đạo diễn đã trở lại. Cô hơi chột dạ, tắt điện thoại cất vào trong túi. Rốt cuộc mấy bài đăng lúc này làm giảm fans. Tốt nhất là không nên để Tần Quy Vân nhìn thấy, tránh bị lải nhải.

Bây giờ Lật Manh chỉ nhờ vào việc tự bôi đen để tồn tại.

Tần Quy Vân thấy cô mặc một chiếc váy trắng, mái tóc dài nhu thuận sau lưng, chiếc cặp tóc kim cương sáng lấp lánh giúp cô định một bên tóc, lộ ra vàng trắng nõn.

Chuyên viên trang điểm là anh mang tới, lễ phục cũng là chính ta anh chọn. Hiệu quả rất hoàn hảo. Tần Quy Vân ngồi xổm xuống, sau đó rũ mắt, lấy một hộp nhung đỏ từ trong túi áo vest mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương xinh đẹp. Anh nói:

"Dùng để ứng phó, sau này sẽ mua cho em cái đẹp hơn."

Be: Đẹp hơn là nhẫn kim cương, hột xoàng mà kim cương to bằng trứng ngỗng ấy á?

Sau đó anh cầm tay cô, đeo nhẫn, mà ngón tay áp út anh cũng có một chiếc nhẫn cặp với chiếc trên tay Lật Manh. Tiếp theo Tần Quy Vân nắm tay Lật Manh, kéo cô đi vào hiện trường.

Tuyên truyền rất quy củ, chỉ đơn giản là giới thiệu các minh tinh tham gia, hoặc là sau khi kết thúc kì này sẽ tới đâu để quay tiếp.

Đến khi thời gian tuyên truyền cũng dài. MC đột nhiên cười thân thiện, dẫn minh tinh rời khỏi, chỉ còn lại Tần Quy Vân và Lật Manh.

Lật Mạnh phát ngốc, hậu tri hậu giác tưởng tuyên truyền xong rồi, định đứng lên đi theo người khác ra ngoài. Kết quả người đàn ông bên cạnh không nhanh không chậm khẽ dùng sức ôm lấy vòng eo cô, khiến Lật Mạnh ngồi về chỗ lần nữa. Động tác này rất tự nhiên, cũng không có gì bất ngờ nhưng lại có cảm giác rất thân mật.

MC cũng cười nhiệt tình ngồi xuống theo.

"Rất xin lỗi, chương trình có chút thay đổi, tuyên truyền đã xong, thời gian còn lại đều là quảng cáo, mà thời gian hai mươi phút quảng cáo đều đã bị Tần ảnh để mua rồi."

Thời gian hai mươi phút quảng cáo

Đài Dấu Tây chính là đài quốc nội có chi phí quảng cáo tính theo giây cao nhất. Đặc biệt là kênh Hoàng Kim thì giá càng trên trời.

Vậy mà Tần ảnh để dùng cái mua hẳn 20 phút.

MC nhìn thẳng vào ống kính, tấu hài nói: "Chúng tôi hỏi Tần ảnh để muốn quảng cáo cái gì, người ta nói là bí mật. Người ta là kim chủ mà, cho dù mua hai mươi phút này chỉ để quảng cáo hai chữ "bí mật" thì chúng tôi cũng không có ý kiến gì."

Vừa nói xong câu này, hội trường lập tức im phăng phắc. Mà trước TV, hay người xem livestream trên internet đều cười bò.

Be: Hả hả, cười từ thiện nè..:>

Sau khi cười xong thì cũng cảm thấy tò mò. Rốt cuộc có ý mua hai mươi phút để quảng cáo, bút tích lớn như vậy, chẳng lẽ là để quảng cáo công ty nhà mình sao?

Trên mạng hắc phần lại bắt đầu bộc phát.

"Ha hả, thấy chưa, đây chính là bộ mặt tư sản, tùy tùy tiện tiện bao hai mươi phút quảng cáo, không phải tiền đó là do kiếm từ fans sao."

"Lại còn ngồi chung với Lật Mạnh, chẳng lẽ muốn tuyên truyền kết hôn giả?"

"Vụ mua bán vẫn chưa thực hiện xong nên vẫn phải tiếp tục hôn nhân giả này rồi."

Người hâm mộ thấy vậy thì tức giận, hai bên mắng chửi qua lại vô cùng lão nhiệt. Người tới ta đi, chỉ trong phút chốc khiến rating của livestream tăng nhan chóng mặt.

Mà trong màn ảnh, Tần Quy Vân đạm nhiên ngồi, đầu ngón tay không nhanh không sờ sờ kê tay thiếu nữ. Thấy cô nhột tới mức đỏ mặt thanh niên nhin không được mỉm cười. Dưới ánh đèn sân khấu, trên người anh mặc một bộ vét đen, khuôn mặt thanh tú không một góc chết. Sau đó mỗi anh khẽ mở, thanh âm bình tĩnh như thường nhưng lại thêm sự ôn nhu dịu dàng.

"Tôi thấy trên mạng gần đây có chút tò mò về quan hệ giữa tôi với Lật Mạnh, nên muốn dùng 20 phút này để giải thích một chút."

Anh khẽ rũ lông mi dài dài, con ngươi đen nhánh vô cùng đẹp, thanh âm bình tĩnh.

"Vấn đề thứ nhất, về việc vì sao Tiểu Mạnh cảm chứng minh nhân dân của tôi chụp ảnh làm giấy kết hôn. Xác thật giống như bài viết nói, lúc đầu tôi không thích cô ấy, cũng không đồng ý kết hôn."

Nói tới đây, Tần Quy Vân khẽ cong khóe môi, so với nụ cười xa cách lúc này nụ cười này càng thêm ôn nhu kinh diễm lòng người.

"Cô ấy là fan của tôi, tôi đã từng dùng ba ngày để xem toàn bộ bài viết của cô ấy, 90% trong số đó là về thần tượng mà trùng hợp thần tượng ấy lại là tôi."

Lật Mạnh nghe Tần Quy Vân nói liền nghĩ tới những bài viết trên weibo, mặt càng đỏ.

Tuy rằng không phải cô viết. Nhưng trong thủ tục ký chủ có nói, sau khi chết thân xác của nữ phụ ác độc là do hệ thống bảo quản. Sau khi cô xuyên vào thì mới có linh hồn. Cho nên người đăng những bài viết đó, là nguyên thân.

Tần Quy Vân ngẩng đầu nhìn màn ảnh, ánh mắt bình tĩnh, "Mà tôi đối với cô ấy cũng chỉ như là tôi với fan, chẳng chút quan tâm để ý nào."

Lời này, đủ để đâm thủng trái tim bao nhiêu người hâm mộ. Tần Quy Vân lại như không thèm để ý, ánh mắt anh lại lần nữa rơi vào trên người cô gái bên cạnh.

"Sau đó, chúng tôi gặp nhau, tôi phát hiện....."

Tần Quy Vân dừng lại, đột nhiên có chút ngượng ngùng cong khóe môi, gương mặt tnagws nón có chút hồng. Người đàn ông vừa rồi còn vô cùng bình tĩnh, giờ phút này lại ngượng ngùng như đứa trẻ.

"Tôi đối với cô ấy nhất kiến chung tình."

Lật Mạnh hô hấp khựng lại, không biểu tình nhìn anh một lúc mới chậm rãi cúi đầu.

Sau khi Tần Quy Vân thông báo, mớ ngắc đầu, nhìn thoáng qua máy quay.

"Ngay từ đầu tôi còn rụt rè không dám nói, sau đó xuất hiện hoá hoạn, tôi cảm thấy đời người ngắn như vậy, nếu hông nắm thật chặt cô ấy chạy mất thì làm sao đây? Vì vậy tôi liền kéo cô ấy đi làm giấy đăng ký kết hôn ngay lập tức."

Nói xong, anh quay đầu nhìn màn chiếu sau lưng. Bên trên màn chiếu xuất hiện một bức ảnh. Lật Mạnh cũng cũng ngoảnh đầu lại nhìn, nhất thời sững sốt. Trong bức ảnh, bối cảnh nơi chụp ảnh đăng ký kết hôn, trong tay người đàn ông còn đang cầm chứng minh nhân dân của Lật Mạnh, trong mắt tràn đầy ý cười hạnh phúc. Tần Quy Vân mỉm cười, ánh mắt càng thêm dịu dàng, ôn nhu cầm tay Lật Mạnh.

"Cô ấy đã từng vì tôi chấp nhận kết hôn với chứng minh nhân dân. Bây giờ đến lượt tôi muốn kết hôn với chứng minh nhân dân của cô ấy."

Nói tới đây, Tần Quy Vân lại như là thuận miệng, không hề tâm nói với màn ảnh: "Đến nỗi nhọc lòng dự án thu mua đảo của tập đoàn Tần thị đã hoàn thành ngày hôm qua rồi."

Ánh mắt anh lạnh lùng, lạnh nhàn nhìn máy quay.

"Vẫn là do chính tự tay tôi mua, không cần tới sang năm như ai đó nói."

Ánh mắt Lật Mạnh còn lưu lại trên màn chiếu, Tần Quy Vân lấy chứng minh nhân dân của cô hồi nào thế? Không đợi cô suy nghĩ xong, đột nhiên trên đầu hơi nặng, quay đầu liền thấy ánh mắt dịu dàng ôn nhu của Tần Quy Vân, ngón tay anh khẽ xoa đầu cô. Mồ mống của anh khẽ cong, mi dài khẽ rũ, ngữ khí không nhanh không chậm.

"Đến nỗi những người nói chúng tôi giả ân ái, chỉ sợ sẽ thất vọng, bởi vì đại khái chúng tôi muốn tú ân ái cả đời cho mấy người xem."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Ảnh đế, li hôn đi (74)

Edit: LoBe

20 phút, không dài không ngắn, hoàn toàn trở thành đề tài bùng nổ trên Weibo.

Nói là Tần ảnh đế giải thích scandal, còn không phải là để tú ân ái sao? Nhìn đôi mắt lạnh lùng của Tần ảnh đế lúc nhìn vào màn ảnh xem, chẳng có chút thành ý giải thích nào hết á. Đã thế còn nhân tiện dẫm nát trái tim người hâm mộ nữa.

Đây quả thực là đồ thêm dầu và lửa. Ngay trong thời điểm hắc phấn chuẩn bị mắng chửi thì Weibo chính thức của tập đoàn Tần thị cùng các công ti con đồng loạt đổi mới.

Chỉ là Weibo chỉ có một câu.

—— Chúc mừng Tần thiếu và Lật Mạnh tiểu thư tân hôn vui vẻ, trăm năm hòa hợp, sớm sinh quý tử.

Động thái này làm chấn kinh biết bao nhiêu người. Mọi người đều biết Tần Quy Vân có bối cảnh thâm hậu. Nhưng phần lớn chỉ biết nhà anh rất có tiền, nhiều tiền tới mức không có giới hạn. Nhưng không nghĩ rằng vì anh mà tập đoàn Tần thị và các công ti lớn đồng thời đăng Weibo chúc mừng tân hôn.

Mà hành động của tập đoàn Tần thị dẫn tới phản ứng liên hoàn. Tiếp đó những công ty nổi tiếng hay vô danh đều đồng loạt chia sẻ bài đăng. Ngày thường các công ti đồ đều cao cao tại thượng không kiêng nể gì chính phủ vậy mà bây giờ?

Làm ra hành động lớn như vậy chỉ để chúc mừng tân hôn?

Đúng là thế giới tư bản thật đáng sợ.

Cái gì mà kết hôn giả để thực hiện thu mua công ti chứ, nực cười. Một phi vụ mua bán bình thường với Tần thị như này. Cần người thừa kế của Tần thị kết hôn giả? Nếu là kết hôn giả thật, thì tại sao nhiều công ti lớn đăng Weibo và mặt tới vậy?

Mà nhóm Văn Bàn vừa mới bị Tần Quy Vân làm tan nát cõi lòng, cũng trợn mắt há hốc mồm. Mặc dù biết idol nhà mình bối cảnh sâu, nhưng sâu đến mức này cũng quá đáng sợ. Hơn nữa như này cũng lý giải tại sao Tần ảnh đế không để ý fans. Cho dù fan là rau cải thì anh cũng lười cúi người nhờ. Bởi

vì vài giây cúi người của người ta có thể kiếm tiền bằng mấy tháng của các cô a. Trái tim yếu đuối lại lần nữa tan nát. Cầu lương này quá độc. Sống không còn gì lý thú nữa.

Đài Dâu Tây cũng theo sát, đăng toàn bộ cảnh quay của Lật Manh ở Minh tinh ở nông thôn không hề có cắt nối biên tập lên Weibo. Hơn nữa còn khẳng định không có thể thân, cũng không có photoshop. Mọi người bị những cảnh quay hậu trường làm cho cười ngất rồi. Tần Quy Vân sợ gián là thật, gương mặt ủy khuất y hệt cô vợ nhỏ. Mà Lật Manh thậm chí còn không đổi sắc đánh chết chuột. Đánh chết chuột thì thôi đi, nếu không phải tổ chương trình ngăn cản, Lật Manh còn đòi xách dao đi mổ lợn chứ không phải giết gà.

Lý do là thịt heo ăn ngon hơn.

—— Vậy nên con gián chẳng có chút trọng lực nào trong mắt cô.

Mà Weibo Tần Quy Vân cũng có đổi mới.

"Về sau tôi cũng là người theo đuổi thần tượng."

"Ngày đầu tiên theo đuổi thần tượng: Em là ánh sáng duy nhất trong thế giới tăm tối này. Ánh sáng chỉ thuộc về riêng tôi."

hình ảnh hình ảnh hình ảnh

Đã vậy trong ảnh còn có hiệu ứng trái tim, hoa anh đào các thứ. Đều là ảnh của Lật Manh. Cô mặc lễ phục ngơ ngác ngồi trên ghế. Cô không biểu tình đúng xào rau. Đáng người mảnh mai xinh đẹp.....

Hình ảnh cuối cùng là một bản viết tay do chính Tần Quy Vân viết.

Đây là tiểu khả ái nhất đời của tôi, mỗi ngày đều yêu em, hôm qua hôm nay ngày mai

Bản thân là người mới trên con đường đu idol, Tần Quy Vân đăng bài cần tư vấn. Thành tâm thành ý đặt câu hỏi với người hâm mộ của mình, thần tượng một mình tình thì cần phải làm gì?

Lần đầu tiên Vân Bàn cảm thấy bản thân được người ta cần. Đập chết đại gia nguoi, thần tượng anh, đu idol rồi cuối cùng anh lại treo tường đi đu người khác? Đã thế còn có mặt đi hỏi chúng tôi, trong mắt anh chúng tôi là gián đúng không.

Fan biến thành anti!

Khoan, tiền thưởng cộng lại cũng 500 vạn..... Giải nhất ngoài tiền thưởng còn có suất du lịch vòng quanh thế giới. Tần ba ba chờ con với, ba ba thần tượng ai thì con cũng thần tượng theo.

Scandal kết hôn giả khô hài bị Tần Quy Vân liên tiếp tài (tang) đại (tâm) khí (bệnh) thô (cuồng)* tú ân ái, tú đến nổi mặt anti toàn là máu chó. Bây giờ ai còn hoài nghi Tần Quy Vân kết hôn giả. Chính là ngay cả công chúa hoàng thất cũng không đủ trình yêu cầu anh kết hôn giả đấy nhé.

(Tang tâm bệnh cuồng: thành ngữ Trung Quốc, ý là đánh mất lý trí, giống như là phát điên dùng để chỉ những lời nói hành động mê muội tàn nhẫn, vô cùng hoang đường, khó ưa.

Tài đại khí thô: Thành ngữ Trung Quốc, hiểu ngắn gọn là lấy tiền đè người.)

Mà Weibo tổng công ti Tần thị cũng đổi mới lần thứ hai. Là văn kiện của luật sự, bày tỏ vụ việc này sẽ tra ra đến cùng. Còn có một số hình ảnh, bao gồm công ti đứng sau màn cho thuê thủy quân, còn có một cái tên thuê thủy quân.

Lãnh nào đó

Ngoài họ ra, tên đã bị làm mờ. Nhưng mà họ Lãnh trong giới giải trí không nhiều. Mọi người hứng thú suy diễn đoán xem vị Lãnh nào đó là ai.

Lãnh Linh nhìn những thứ đó trên màn hình, cả người phát run, sợ tới nỗi mồ hôi lạnh phát ra. Mắt cô ta đỏ lên, biểu cảm điên cuồng tựa như cùng quá hóa liều.

Mà người cũng tức giận đến mức phát run như Lãnh Linh là Lật Manh. Cô nhìn chằm chằm Weibo mình. Anti của cô đâu? Bình luận dưới Weibo cô toàn là.

"Tiểu Manh đẹp nhất."

"Tuyệt thế đại mỹ nữ."

"Đệ nhất đáng yêu."

Đều là thủy quân Tần Quy Vân thuê, anh có thể hiểu chuyện chút không? Đu idol mà còn phải thuê thủy quân tăng lưu lượng của idol lên hả? Ngoài thủy quân, đa số còn có fan của Tần Quy Vân chạy sang và vô số người qua đường.

"Tần tẩu chúc tôi trúng giải thưởng lớn đi."

"A Tần tẩu chị đúng là người có cá tính lại còn xinh đẹp, chúc em trúng giải đi."

"Tần tẩu, tôi sẽ đạt giải lớn. Hai người nhất định có thể cả đời ân ái."

Lật Manh dần mặt, tiếp tục vào các ứng dụng khác Weibo, kể cả các diễn đàn. Những người mắng cô bị bắt cóc rồi à, cô bị bôi đen như vậy tại sao lại không có ai mắng thế? Kết quả ai trong diễn đàn cũng thảo luận xem làm cách nào đoạt giải. Top tìm kiếm Teiba toàn là câu hỏi đó.

Lật Manh nắm chặt điện thoại, tiền quan trọng như vậy sao? Cô ác động đáng ghét đáng chửi như vậy, tinh thần trạng nghĩa của mấy người đâu? Nếu không, cô cũng tạo một giải thưởng tặng cô. Khoan đã... cô không có tiền.

Đột nhiên điện thoại bị người lấy đi. Lật Manh ngẩng đầu liền thấy Tần Quy Vân một tay cầm khăn lông xoa tóc, lông mi xinh đẹp mang theo hơi nước, con ngươi đen nhánh trong vắt. Anh nhìn thoáng qua di động, hai cánh môi hồng nhạt mê người khẽ nhấp, lộ ra ý cười, "Em xem, anh đã nói là sẽ không có ai bôi đen em quá lâu rồi mà."

Lật Manh nhìn vị tư bản độc ác trước mặt. Trả tôi anti đây.

Tần Quy Vân vừa mới tắm xong, áo tắm dài của em khe hở, làn da trắng nõn như ẩn như hiện, vài giọt nước chưa kịp lau khô chảy xuống từ cổ. Anh vừa chậm rãi lau tóc, vừa cổ tình kéo áo tắm mở rộng hơn, thanh âm khăn khăn, "Em tắm rất nhiều người hâm mộ."

Lật Manh cau mày, đừng nói nữa, chạm vào sẹo người ta rồi. Có khi cô phải tự mình tạo nick để chửi thôi. Không thể dựa vào người khác nữa rồi. Đột nhiên Lật Manh ngửi thấy mùi hương dễ chịu, là mùi sữa tắm, còn có hơi thở tươi mát của người đàn ông. Lật Manh ngẩng đầu, liền nhìn thấy người đàn ông trước mặt, đã chậm rãi cúi sát vào cô, xương quai xanh xinh đẹp lộ ra toàn bộ.

Tần Quy Vân nhẹ giọng nói: "Anh cũng là một trong số fans của em."

Thấy vẻ mặt cô mờ mịt. Ánh mắt người đàn ông càng trầm xuống, thanh âm cũng khăn khăn không ít, "Nghe nói mình tình đối với lời nói của fans... ừm..."

Cuối cùng Lật Manh cũng minh bạch, cô giờ tay đặt lên gương mặt soái khí người đàn ông.

"Xin lỗi, tôi không có tật xấu thấp kém như vậy."

Tần Quy Vân cảm thấy có thể lời nói của mình không dễ hiểu, anh lại thay đổi cách nói, "Fans đều hy vọng chúng ta sớm sinh quý tử. Hay là chúng ta cùng fan một chút, làm bọn họ vui vẻ?"

Lật Manh lạnh lùng a một tiếng. Văn Bản đều đã sửa thành Văn Con Gián. Còn muốn cùng fans? Người như anh có tư cách nói lời này?

Sau đó buổi tối hôm đó Tần ảnh để phải ngủ ở sofa.

Tần Quy Vân cần điện thoại nghĩ mãi vẫn không ra lý do. Hay là do vẫn chưa đuổi cùng giết tận antifan nên cô ấy không vui. Cho nên Tần ảnh để bắt đầu nằm xóa bình luận của anti. Còn Lật Manh cũng nằm trong chặn bình luận chửi bản thân, nhưng cứ bình luận một cái là lại bị xóa.

Lật Manh: "....."

Đột nhiên cảm thấy đời là bể khổ. Cô chỉ muốn tích phân thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Ảnh đế, li hôn đi (75)

Edit: Diệp Thanh Thu

Beta: LoBe

—

Dù sao kết cục của màn khôi hài này chính là.

show ân ái cả đời

Cùng chứng minh nhân dân của em đi lãnh chứng

tài đại khí thô Tàn ảnh đế x cảm lý đại thần Tàn tẩu tặg tôi giải thưởng đi#

Các đề tài cứ như vậy chiếm cứ hot search.

Hơn nữa, vào ngày thứ ba có nhà báo đăng tin nội dung về tân ảnh hậu Lãnh Linh. Trong đó bao gồm rất nhiều hắc liệu (tài liệu đen): Úc hiếp người mới, cướp đoạt tài nguyên, kí Hợp đồng Âm Dương* nhằm trốn thuế.

[*Hợp đồng Âm Dương (hay còn gọi Hợp đồng ma): người sử dụng hợp đồng nhằm mục đích trốn thuế. Gồm hai loại:

+ Hợp đồng âm là để đi công chứng và làm các thủ tục về thuế, sang tên với giá ảo, thấp hơn giá thật để nộp mức thuế thấp nhất.

+ Hợp đồng dương là hợp đồng trong tay hai bên kí kết, nhằm ghi giá giao dịch thật, làm cơ sở thanh toán trên thực tế.]

Nghe nói cảnh sát đã bắt người đi. Công ty quản lý của Lãnh Linh cũng lập tức phát Weibo, chấm dứt hợp đồng với Lãnh Linh, hơn nữa còn yêu cầu Lãnh Linh bồi thường tổn thất cho công ty. Những chuyện này, người đã trở thành minh tinh ai chưa từng làm qua. Thế nhưng, vì Lãnh Linh bị tập đoàn Tàn thị đề mất tới nên trở thành con dê đầu tiên bị lôi ra truy xét đến cùng. Không tính phải bồi thường bao nhiêu thì thanh danh tanh tưởi xem như đã bị lan xa. Sự nghiệp diễn viên từ đây cũng hoàn toàn chấm dứt.

Lật Manh đang ngồi ở đại sảnh ngoài sân bay, chuẩn bị tham gia quay phần hai của mình tình lữ đồ (hành trình ngôi sao). Cô dùng điện thoại, nỗ lực bôi đen chính mình. Bôi rồi lại bôi, một lúc liền thấy hot search của Lãnh Linh. Mở ra nhìn vài lần, Lật Manh trầm mặc thật lâu. Lãnh Linh làm chuyện xấu, cô không cảm thấy ngoài ý muốn. Thiết lập của nữ chính vị diện này, chính là tâm địa ác độc không từ thủ đoạn.

Điều làm cô thấy ngoài ý muốn chính là, nữ chính lại là người đứng đầu đội antifans. Nhưng bây giờ cô ta tàn rồi. Đúng là nghiệt duyên mà.

(Ý bà Manh là giờ Lãnh Linh bị bắt thì không ai hắc bà nữa:v)

Lật Manh một lời khó nói hết cảm điện thoại, ngẩng đầu liền thấy Tàn Quy Vân đề thấp mũ lưỡi trai, nhàn nhả bước tới. Anh kéo hành lý, tay cầm vé máy bay, đi cùng nhân viên công tác và bảo tiêu.

Mọi người tạo thành một nhóm, đang nói cái gì đó rất vui vẻ. Mà ánh mắt Tàn Quy Vân vẫn thanh lãnh, vẫn phong thái xa cách ngàn dặm. Lật Manh vừa mới cất điện thoại, ánh mắt tùy ý đảo qua.

Trong đám người, một người phụ nữ đội mũ len, khăn quàng che kín cổ, lén lút đi tới. Đôi mắt xinh đẹp của Lật Manh khẽ nhú lại, theo bản năng cảm thấy có chỗ không đúng. Người phụ nữ này, cái eo này, đôi chân này, còn có đôi mắt..... người đứng đầu hội antifan, không, là Lãnh Linh?

Tàn Quy Vân thấy Lật Manh đang ngồi trên ghế đột nhiên đứng lên đi về phía anh. Ánh mắt lập tức mềm lại, cực kỳ tự nhiên dang tay, muốn ôm cô.

Cô lại nhấc tay tàn nhẫn đẩy Tàn Quy Vân ra. Mà lúc này người phụ nữ kia cũng đột nhiên xông tới, hàn quang chọi lóe, hoàn toàn lao tới thân thể Lật Manh. Lật Manh lui về sau một bước, không do dự, nhấc chân đá nữ nhân này ra xa. Một loạt động tác này, chỉ phát sinh trong vài giây.

Nhân viên công tác vừa phản ứng lại, lập tức cả kinh, tiến lên áp chế tên hung thủ dã thương người. Khăn quàng rơi xuống, lộ ra khuôn mặt Lãnh Linh. Sắc mặt cô ta tái nhợt, hốc hác, đôi mắt mở to làm người ta sợ hãi. Biết bản thân chắc chắn xong rồi, môi Lãnh Linh run rẩy, gương mặt đầy nước mắt hét to với Tàn Quy Vân:

"Tàn Quy Vân, tôi cũng từng là fan của anh, tôi thích anh rất nhiều năm rồi."

Lật Manh mặt vô cảm cúi đầu sờ soạng một chút. Ừm, con dao cắm vào ba lỗ, cô được che chở không có thương tích gì. Lật Manh rút dao ra, sau đó cầm con dao nhỏ, ngồi xổm trước mặt Lãnh Linh. Lãnh Linh còn muốn nói gì đó lại thấy thiếu nữ trước mặt, ánh mắt thâm trầm làm lòng người không rét mà run.

"Cô thích anh ấy, nhưng chính cô lại muốn tồn thương anh ấy?"

Vừa rồi một dao kia của Lãnh Linh, chính là nhắm tới Tàn Quy Vân. Bị bảo tiêu chế ngự, Lãnh Linh quỳ rạp trên mặt đất run rẩy, mắt đỏ lù, "Tôi thích anh ấy, anh ấy lại hủy hoại tôi."

Cô ta trở thành như vậy, đều là do một tay Tàn Quy Vân tạo ra. Lời này vừa nói xong, Lãnh Linh thấy con dao trực tiếp đâm về phía mình. Đầu óc cô ta như vỡ nát, trốn không thoát. Dao trực tiếp xuyên qua lớp áo trên đầu vai, kéo một cái, chuẩn xác đâm xuống mặt đất. Lãnh Linh ngây người, mới bắt giác run rẩy. Cô ta cho rằng mình chết chắc rồi. Lật Manh rút dao về một lần nữa, biểu tình lạnh nhạt nghiêm túc lạ thường.

"Cô là loại người lấy cái có yêu thích để đả thương người khác, về sau có gì khuất mắc trong lòng có thể hại tôi. Nếu cô còn dám chạm vào anh ấy, thứ con dao này cắt sẽ không phải quần áo cô nữa đâu."

Nói xong, Lật Manh đứng lên, lùi một bước, liền chạm phải lồng ngực quen thuộc. Lật Manh sững sốt, con dao trên tay đã bị người phía sau lấy đi. Cô quay đầu lại, nhìn nam nhân phía sau, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt sâu thẳm. Hô hấp anh có chút hỗn loạn, lông mi run rẩy. Khuôn mặt nhỏ của thiếu nữ

căng chặt, chân chờ một lúc mới nói:

"Em không có việc gì....."

Anh đột nhiên duỗi tay, mạnh mẽ ép cô vào lồng ngực mình. Nơi lồng ngực ấm áp, trái tim anh đập vô cùng nhanh nhưng ngón tay lại lạnh lẽo, là do sợ hãi quá độ. Thậm chí Lật Manh còn nghe được hô hấp anh cũng đang run rẩy. Đây là đang..... sợ hãi?

Nghĩ đến vừa rồi thiếu chút nữa Tần Quy Vân sẽ chết. Tim Lật Manh mềm nhũn, cổ sức ngẩng đầu, lại gần hôn một cái lên cằm anh. Cô nhẹ giọng an ủi, "Không có việc gì, đừng sợ."

Tần Quy Vân mím môi, sắc môi trắng bệch, trông mất xinh đẹp vì lo sợ mà khẽ run. Lật Manh thờ dãi, vươn tay áp lên mặt anh, sau đó nhón mũi chân, cánh môi cọ mặt anh. Lời nói mềm nhẹ tựa lông hồng.

"Em ở đây, không ai có thể hại anh "

Tần Quy Vân trầm mặc không lên tiếng nhìn cô một lúc lâu, hốc mắt bắt đầu ửng đỏ. Cuối cùng cũng anh phản ứng lại, hạ lông mi, sau đó cúi đầu đặt cằm lên hõm vai cô. Lật Manh cảm thấy đầu vai có chút ướt át, mà anh ôm eo cô hình như dùng sức hơn bình thường. Lật Manh sững sốt. Sau đó liền nghe được thanh âm ẩn chứa lệ khí của người đàn ông.

"Về sau, nếu chuyện kiểu này mà phát sinh thì không được chần chừ trước người anh, nếu không anh sẽ nhốt em lại."

Anh uy hiếp, hàm chứa vài tia ghen ghét. Lật Manh trầm mặc, muốn nói cái gì đó, lại nghe tiếng—— đình. Đây là âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 Kết quả nhiệm vụ: Thất bại. 】

【 Mời ký chủ tiếp nhận trừng phạt. 】

Đôi mắt Lật Manh có chút mơ hồ, sắp chết rồi hả? Cô có chút không muốn buông tha giữ tay sờ sờ tóc anh, sau đó thừa dịp trước khi chết, lập tức mở miệng nói những lời ngày thường không bao giờ nói ra.

"Mặc kệ có bao nhiêu lần thì em vẫn sẽ làm như vậy, em....."

【 Bắt đầu trừng phạt. 】

Lật Manh bình tĩnh nói: "Em thích anh."

【 Ký chủ phải ở bên nam chính cả đời, không được chủ động rời đi. 】

Lật Manh: "....."

Kiểu trừng phạt này? Đau đớn moi tim móc phổi đâu?

Mà Tần Quy Vân cũng ngờ ngác ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt, khỏe mắt mang theo hơi nước, trong đôi mắt xinh đẹp đều là tơ máu, hai cánh môi hồng nhạt mím chặt. Giống lúc thấy con gián đáng sợ kia, anh lặng lẽ tiến tới nắm chặt góc áo cô, lúc đó còn có chút ủy khuất. Sau đó Tần Quy Vân mới ý thức được Lật Manh vừa nói gì, chậm rãi chớp mắt, môi mỏng căng chặt cũng loilông vài phần. Bộ dáng có chút ngốc manh (ngốc nghếch, đáng yêu).

Thiếu nữ vừa mới thông báo xong, không có chút then thừng nào, chính xác là đã bị trừng phạt của hệ thống làm di dời sự chú ý. Không ngờ hệ thống tốt như vậy. Nhiệm vụ thất bại còn đề cô ở lại, hơn nữa là cả đời. Tuy rằng phé sai (vô dụng) nhưng vẫn có chỗ đáng khen. Vừa mới nghĩ như vậy, Lật Manh đột nhiên cảm thấy đỉnh đầu hơi nặng.

Là Tần Quy Vân, anh cúi đầu, đang hôn cô. Lông mi anh nhẹ rũ, ánh mắt hàm chứa tia kinh diễm, ôn nhu hôn cô một cái. Sau đó cô nghe được âm thanh người thanh niên trầm thấp, nhu tình, thế nhưng có chút run rẩy.

"Không khéo, anh cũng....."

Trong đại sảnh sân bay, xung quanh hai người bọn họ tụ tập rất nhiều người. Âm thanh xe cảnh sát từ xa truyền đến. Không khí sôi nổi hỗn loạn. Nhưng Lật Manh lại chỉ nghe được thanh âm một người.

"Không phải, anh đi trước em một bước, anh yêu em."

Em thích anh. Không khéo, anh đi trước một bước. Anh yêu em

- - -

~oOo~ Vĩ diện 2: Ảnh đế, li hôn đi hoàn ~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 143: Phiên ngoại - Tần Quy Vân (1)

Edit: Na

Beta: LoBe

#01#

"Cha mẹ con ly hôn, một người ra nước ngoài phát triển thị trường, một người sang Châu Âu tái giá."

Thời điểm nghe câu nói đó, Tần Quy Vân mới bảy tuổi. Cậu bé ngồi trên chiếc ghế ăn, chân còn không chạm đất, trên khuôn mặt trắng mềm không có lấy một tia cảm xúc, môi mỏng khẽ mím lại.

Ánh mắt cậu bình thản nhìn ông nội, âm thanh mềm mại nhưng ngữ khí lại không hề có một tia gọn sóng: "Đây là chuyện của bọn họ, để bọn họ tự quyết định đi."

Ông nội cũng vô cùng lạnh nhạt: "Ông cũng rất bận, về sau sẽ có nhóm bảo mẫu đặc biệt đến phụ trách sinh hoạt của con, có việc gì thì gọi cho ông."

Sau khi nói lời này xong, ông xoay người đi, nhân viên ở đứng sau lưng Tần lão gia cũng lạnh nhạt đi theo. Chỉ còn lại một mình Tần Quy Vân ngồi ở đó nhìn bàn ăn rộng lớn. Cậu bé đăm đăm nhìn đồ ăn trên bàn. Rất lâu sau, Tần Quy Vân đột nhiên giơ đôi tay trắng nõn, lạnh lùng hất cả bàn ăn xuống đất. Âm thanh đổ vỡ vang lên.

Cuối cùng trong không gian yên tĩnh đáng sợ này cũng có cảm giác náo nhiệt rồi.

Tất cả đều đi đi, dù sao cậu cũng không quan tâm.

Cả giới giải trí đều ngẩn ngáp lượng lệ. Fans của Tần Quy Vân càng ngày càng đông. Cũng ngày càng nhiều lời khen dành cho anh. Nhưng đối với Tần gia đều chẳng có gì quan trọng. Thậm chí Tần Quy Vân cũng biết, mấy cái danh hiệu ảnh đế ấy căn bản cũng không đáng tiền.

Tần Quy Vân càng dành nhiều thời gian hơn để phát triển Tần thị. Nhưng dù bận rộn như vậy, anh vẫn tiếp tục tham gia sản xuất phim điện ảnh. Bởi vì sẽ rất... náo nhiệt.

Trong nhà lạnh lẽo, chỉ có giới giải trí mới khiến Tần Quy Vân cảm nhận được chút náo nhiệt. Thỉnh thoảng Tần Quy Vân cũng dành thời gian lên Weibo đọc những lời khen của người hâm mộ. Tuy đều là người xa lạ nhưng so với cha mẹ ông nội họ hàng trong gia đình thì vẫn cảm thấy ấm áp hơn nhiều.

Như vậy cũng tốt. - Tần Quy Vân lạnh lùng nghĩ. Tần Quy Vân hẳn không cần nhà. Hẳn cũng có người thích, tuy rằng chỉ là một đám người xa lạ chưa từng gặp mặt.

#02#

Hương vị của máu loãng khiến người ta buồn nôn. Tần Quy Vân cuộn tròn trên mặt đất, trên lông mi mảnh dài cũng dính vài vết máu, dây thừng trên cổ tay bị mảnh vỡ của kính chậm chạp cứa đứt một nửa.

Anh đã ở cùng cái xác chết kia được hai ngày. Nhớ đến hai ngày trước, người đại diện đột nhiên xin từ chức. Cô ta là người đại diện theo anh khá lâu rồi, rất nhiệt tình. Tần Quy Vân không thích sự nhiệt tình này, nhưng mọi việc cô ta đều xử lý tốt nên anh cũng không đuổi cô ta. Cho đến khi Tần Quy Vân cảm thấy đối phương có vẻ càng ngày càng được nước làm tới. Không chỉ trong công việc, dường như cô ta còn có tư tâm muốn bước vào cuộc sống của anh.

Công việc và cuộc sống của Tần Quy Vân đều tách biệt rõ ràng. Ai cũng đừng vọng tưởng bước vào cuộc đời anh. Vì vậy khiến Tần Quy Vân sinh ra cảm giác chán ghét.

Thời điểm Tần Quy Vân muốn thông báo đổi người đại diện thì cô ta đột nhiên chủ động xin từ chức. Cô ta rời đi với vẻ mặt cuồng nhiệt nói:

"Tôi là fan của anh, Tần thiếu, có thể ở bên cạnh anh làm việc nhiều năm như vậy là vinh hạnh lớn nhất của tôi, anh mãi là tín ngưỡng của tôi."

Thỉnh thoảng trên Weibo cũng có người xa lạ nói thích mình, Tần Quy Vân coi nó là náo nhiệt. Nhưng bây giờ có người nói với Tần Quy Vân như vậy, anh sẽ cảm thấy đó là tật xấu của đối phương.

Kết quả đúng là tạt xấu.

Tần Quy Vân nâng mắt nhìn thoáng qua thi thể cách đó không xa, đó là người đại diện cũ của anh.

Không phải do anh giết.

Lúc Tần Quy Vân bị bắt cóc còn tưởng rằng thứ đối phương muốn chính là tiền. Kết quả lại nhìn thấy đối phương cầm dao, quỳ xuống trước mặt anh tự sát.

Hương vị máu loãng tràn ngập khắp cả kho hàng này, đã hai ngày rồi vẫn chưa bay hết.

Tần Quy Vân bị hạ thuốc khiến cơ thể không còn sức lực, phải qua hơn một ngày thuốc mới hết tác dụng. Để lấy được mảnh kính trong góc Tần Quy Vân đã phải bỏ một quãng đường rất dài, kết quả dính phải vết máu trên mặt đất.

Dù biết dùng con dao cắm trên thi thể kia tốt hơn, nhưng Tần Quy Vân không lấy nó.

Vì chán ghét.

Tần Quy Vân dùng hết một tia sức lực cuối cùng mới cắt đứt được dây thừng, nhưng lại phát hiện ra căn phòng này đã bị khóa. Cửa đã bị khóa từ bên ngoài, cửa sổ bị chặn bởi mấy thanh sắt.

Chỉ có một chút ánh sáng mặt trời từ khe cửa sổ tiến vào.

Tần Quy Vân cuộn tròn trong góc tối, nhớ đến ánh mắt điên cuồng của người đại diện trước khi chết kia.

"Sau khi em chết, nơi này chỉ còn lại mình anh, khi đói sẽ không có nước uống, không có thức ăn, thứ duy nhất có thể ăn chỉ có em."

Tần Quy Vân nghĩ đến lời đó, liền cảm thấy..... Thế giới này sao lại có những chuyện ghê tởm như vậy. Vậy mà có người điên cuồng hãm mộ người khác tới nỗi muốn biến thành thức ăn của người đó

Tần Quy Vân tất nhiên không chạm vào thi thể kia. Anh ở đây ba ngày, bị mất nước nghiêm trọng, lúc cơ thể không thể chịu đựng được nữa, cuối cùng cũng có cứu trợ.

Chuyện này bị Tần thị áp xuống, không có bất kì tin tức gì.

Lúc ở bệnh viện, chỉ có duy nhất Tần lão gia tới thăm anh, trông ông có vẻ như già đi vài tuổi.

"Lần sau, ra ngoài nhớ mang theo vệ sĩ, đừng khiến người khác lo lắng."

Tần Quy Vân thờ ơ mở mắt, ánh mắt lạnh lẽo mà trống rỗng, sau đó rút cuộc anh cũng chậm chạp phản ứng trở về.

Đây là lo lắng cho mình sao?

Tần Quy Vân miễn cưỡng nâng khóe miệng một chút, nhưng lại phát hiện chính mình không cười nổi.

#03#

Tần Quy Vân rất nhanh khôi phục lại bình thường, nhưng anh phát hiện bản thân có vài điều bất ổn. Mỗi lần nhìn thấy chữ fans đều có phản xạ buồn nôn. Nhìn thấy máu, liền cảm thấy chóng mặt. Thậm chí là..... Anh đối với tất cả mọi người, đều bắt đầu không có bất kì cảm xúc dao động nào.

Thế giới của anh giống như hoàn toàn tĩnh lặng.

Tất cả náo nhiệt đều không có liên quan gì với anh. Làm việc như bình thường, ăn cơm như bình thường, ngủ như bình thường. Tất cả đều bình thường.

Nhưng làm việc không có một chút nhiệt tình. Ăn cơm không có tư vị gì. Ngủ cũng thường xuyên mất ngủ, hai mắt mở to đến tận bình minh.

Dần dần, Tần Quy Vân đối người khác thân mật cũng không vượt qua quan hệ xã giao, đều là trạng thái thờ ơ lạnh nhạt. Giống như thế giới của anh bị ngăn cách với mọi người bởi một màn kính trong suốt.

Không can thiệp mọi chuyện của nhau.

Anh cười, là cười khách khí giả tạo. Anh nói chuyện, đều là công việc.

Giang Nghiêm là người đại diện Tần Quy Vân tự tay tuyển. Ánh mắt Tần Quy Vân lạnh lùng đánh giá người đại diện này, giọng nói bình tĩnh.

"Anh là fan của tôi à?"

Giang Nghiêm quy củ lịch sự cười: "Tôi không phải, Tần thiếu."

Câu này khiến anh ta được ở lại.

Tần Quy Vân chưa từng nghĩ bản thân sẽ ở trong giới giải trí bao lâu. Nhưng do việc phát triển giới giải trí của Tần thị, anh phải ở lại xử lý chút việc cho công ty. Khoảng hai ba năm sau, khi giải quyết xong mọi chuyện, anh có thể rời khỏi nơi này.

Đã qua ba năm kể từ khi xảy ra chuyện.

Ngày nọ ông nội anh đột nhiên bị bệnh nặng, ông già khắc nghiệt lạnh nhạt này có vẻ sắp gần đất xa trời. Tần Quy Vân cho rằng ông sẽ không qua khỏi. Kết quả một khoảng thời gian sau, Tần lão gia sống lại với tinh thần đầy sức sống.

Từ trước đến nay đều là lão nhân cư xử lạnh lùng, lại đột nhiên dùng ánh mắt dịu dàng, vẻ mặt tràn đầy niềm vui nhìn Tần Quy Vân.

"Ông đã tìm được cháu gái của người yêu mình, nó là fan con, nguyện vọng duy nhất là muốn gả cho con, con chuẩn bị nhanh lên một chút."

Ánh mắt Tần Quy Vân lạnh lẽo, lông mi khẽ rũ, thanh âm bình thản: "Chuẩn bị cái gì?"

Tần lão gia: "Cưới nó a."

Tần Quy Vân: "....."

#04#

Thật nóng. Mọi thứ trước mắt đều mơ hồ không rõ. Tần Quy Vân chậm rãi chớp mắt, loay hoay suy nghĩ tự hỏi chính mình đã xảy ra chuyện gì. Hình như là cùng ông nội ăn một bữa cơm sau đó liền không nhớ gì nữa.

Về sau nếu không phải nước do người đại diện đưa tới thì không thể uống, ngay cả mấy bữa tiệc của người trong nhà cũng không thể không đề phòng.

Hô hấp hỗn loạn nặng nề, một loại mùi hương thoang thoảng tươi mát mềm mại quanh quẩn ở chóp mũi.

Thật ngọt.

Lần đầu tiên Tần Quy Vân có xúc động muốn giữ lấy loại hương thơm này. Đã lâu lắm rồi cảm xúc Tần Quy Vân không hề dao động. Màn kính trong suốt, hoàn toàn bị loại hương thơm mềm mại như vị kẹo kia đánh nát.

Tim bỗng nhiên đập thình thịch.

Cả người Tần Quy Vân đầy hơi ẩm, là mồ hôi, thậm chí lông mi cũng bị hơi nước dính lấy. Dưới ánh đèn mờ nhạt, Tần Quy Vân nhìn thấy thiếu nữ có đôi mắt to tròn như một con mèo nhỏ, bình tĩnh chăm chú nhìn anh.

Tần Quy Vân cũng ngơ ngác nhìn cô.

Sau đó anh liền nghe thấy tiếng tim mình đập càng lúc càng nhanh.

Thế giới an tĩnh chết chóc, bắt đầu mở ra cánh cửa nặng nề, lạnh lẽo như muốn hoan nghênh cô đi vào.

Lần đầu tiên bị ôm.

Thật ấm.

Nụ hôn đầu.

Thật ngọt.

Lần đầu tiên thích một người.

Thật bất ngờ.

~~~~~

Be: Đọc thấy thật thương nam chính. Nam chính lại đây em xương xương

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Phiên ngoại - Tần Quy Vân (2)

#05#

"Anh Vân."

Bên kia điện thoại, âm thanh thiếu nữ có phần bình thản, nhưng lại hơi run, dường như vì quá mức khẩn trương mà kìm nén thứ gì đó.

Mềm yếu như bông nhưng lại không chút mệt mỏi. Giống như đường vậy, từng câu từng chữ khiến tai anh cũng phát ngọt theo. Hồ hấp Tần Quy Vân khẽ dừng lại một khắc, thậm chí có chút hoảng loạn.

Như một thẳng nhóc mới ra đời lần đầu tiên đối mặt với cô gái mình thích.

Không biết phản ứng như thế nào cũng là bình thường.

Cuối cùng đầu óc Tần Quy Vân trống rỗng gần như không khống chế được lời nói.

Lúng túng kìm nén "Ừ" một tiếng. Sau khi Ừ xong, ngón tay anh run lên, chạm nhầm vào điện thoại, liền tắt máy.

Tắt máy rồi.....

Có phải anh..... biểu hiện quá kém không?

Vừa định đi đến studio, chân anh đột nhiên dừng lại, sau đó mặt Tần Quy Vân không cảm xúc nói: "Không chụp nữa, quay về đi."

Giang Nghiêm ngạc nhiên: "Có chuyện gì sao?"

Tần Quy Vân không chút để ý tùy ý ứng phó, sau đó tựa gấu đầu hổ đuôi giải thích: "Ông nội bảo chúng tôi về nhà ăn cơm."

Về mặt Giang Nghiêm quý dị: "Chúng tôi?"

Từ khi nào đại từ này lại xuất hiện trong miệng Tần Quy Vân?

Trong ngữ cảnh của Tần thiếu, trước nay đều là cậu, tôi, bọn họ, các người, kiểu xưng hô phân biệt vô cùng rõ ràng.

Hắn đi theo bên người Tần Quy Vân lâu như vậy, chưa từng nghe qua anh nói với ai là "Chúng tôi".

Giang Nghiêm cho rằng Tần Quy Vân muốn về trực tiếp biệt thự của Tần gia. Kết quả xe vòng đi rất xa, đến trước một công ty quản lý nhỏ để hỏi địa chỉ của một cô gái. Rồi lại đến một nơi thử kính, nhưng không có ai nhìn thấy cô gái đó cả.

Cuối cùng Giang Nghiêm nhìn không được: "Tần thiếu, nếu không thì cậu gọi điện hỏi người ta một chút?"

Đón một người nhưng lại không biết người đó ở đâu. Không phải anh biết số điện thoại của người ta sao? Gọi hỏi đi.

Vậy mà đáp lại lời Giang Nghiêm chỉ có âm thanh trầm thấp bình tĩnh của thanh niên ngồi ghế sau: "Tiếp tục lái xe."

Một lúc sau cuối cùng Giang Nghiêm cũng nhìn thấy một thiếu nữ thô lỗ cuộn poster, như là muốn ném nó vào thùng rác.

Hình như..... Là poster phim của Tần thiếu.

Sau đó hắn nghe được giọng nói bình thản của Tần Quy Vân vang lên: "Dừng xe."

Giang Nghiêm hiểu rằng một người khác trong từ "Chúng tôi" đã tìm được rồi.

Hắn vừa mới dừng xe, muốn mở cửa sổ, lại nghe thấy âm thanh của chàng trai phía sau, chần chờ một chút rồi mới nói: "Có bút không?"

Về mặt Giang Nghiêm khó hiểu: "Có."

Sau đó hắn nhìn thấy ngón tay sạch sẽ xinh đẹp của người phía sau duỗi ra: "Đưa đây."

Sau khi Giang Nghiêm lấy bút đưa cho anh rồi mới thuận miệng hỏi: "Cậu lấy bút làm gì?"

Thanh niên sau ghé im lặng một lát, mới chậm rãi nói: "Cô ấy là fan của tôi, tôi muốn..... ký tên cho cô ấy."

Giang Nghiêm: "....."

Không đúng, hắn rõ ràng nhìn thấy vị "Fan" kia đang định ném tấm poster đó vào thùng rác.

Hon nữa không phải là Tàn ảnh để ghét fan nhất sao?

#06#

Giang *người đại diện lớn* Nghiêm cho rằng lái xe quanh thành phố, chỉ để tìm một người rõ ràng đã có số điện thoại nhưng không chịu gọi điện hỏi vị trí của người ta đã là đủ ngu ngốc rồi.

Nhưng sau này hẳn còn phát hiện một chuyện còn ngu ngốc hơn.

Về mặt Giang Nghiêm đầy kinh ngạc: "Trà sữa ở cửa hàng nào uống ngon ư?"

Trong điện thoại, giọng nói chàng trai lạnh lùng, lộ ra vài tia lười biếng, anh ta nói: "Ừ, đồ uống ngon nhất, giá vừa phải là được."

Đêm hôm khuya khoắt, gọi mọi người dậy, thông báo đổi tên fandom. Rốt cuộc Tàn ảnh để vốn luôn luôn không thích fans. Cho dù có gọi fans là Văn sâu bọ cũng không sao cả.

Đổi tên fandom xong lại còn lái qua trà sữa. Trà sữa nào? Còn hỏi loại giá vừa phải?

Giang Nghiêm: "Anh muốn mở tiệm trà sữa?"

Đừng a, đường đường là người thừa kế duy nhất của Tàn thị, chưa tính cha mẹ Tàn Quy Vân, tài sản công ty sau lưng cậu ta phải lên đến hàng chục tỷ.

Sao đột nhiên lại nảy ra ý tưởng hồ cha này?

Bên kia điện thoại, im lặng một lúc lâu âm thanh trầm thấp chậm rãi vang tới: "Cô ấy thích trà sữa, ngày mai mang đến thăm cô ấy."

Giang Nghiêm: "Ồ, không phải là càng đắt thì càng tốt sao? Theo đuổi bạn gái còn keo kiệt thì theo đuổi kiểu gì?"

Nói xong, hẳn duỗi tay hận không thể cho bản thân một cái bạt tai. Tất cả là do hắn ngủ không đủ giấc, đầu óc không linh hoạt lắm, sao hắn có thể nói như vậy trước mặt ông chủ được. Tuy rằng hắn đang nói sự thật, Tàn Quy Vân nhiều tiền như vậy.

Theo đuổi bạn gái còn so đo giá tiền trà sữa, số tài sản khủng bố kia, chẳng lẽ là do keo kiệt mà có?

Giang Nghiêm đoán chắc ngày mai bản thân sẽ nhận được thông báo đuổi việc.

Phía bên kia điện thoại, ngữ khí thanh niên vẫn bình đạm như thường.

"Nếu cô ấy cảm thấy ngon, chắc chắn sẽ tự mình đi mua, nhưng nếu quá đắt cô ấy sẽ không mua."

Giang Nghiêm: "....."

Hợp lý, thế nhưng hắn lại không nghĩ đến trường hợp này.

Đột nhiên bên kia điện thoại, thanh niên tựa như nghĩ đến điều gì. Anh trầm mặc một lát, mới bình tĩnh nói:

"Anh mở một tiệm trà sữa đi, tôi sẽ đầu tư để giá của trà sữa thấp, bây giờ phân phó xuống dưới, tăng ca, khoảng giữa trưa ngày mai hẳn là có thể mở một cửa hàng, nếu cô ấy thích, thì mở luôn một chuỗi cửa hàng đi."

Giang Nghiêm: "....."

Cậu nhiều tiền, cậu nhiều tài nguyên, cậu trâu bò.

Cậu nói gì cũng đúng á, lão đại.

Trước khi thanh niên cúp điện thoại, còn thấp giọng lầm bầm: "Nếu cô ấy tới mua, liền cho cô ấy ưu đãi, ví dụ như các cặp vợ chồng tới mua thì miễn phí, hoặc là bạn gái mua một cốc nhỏ được tặng một cốc lớn cho bạn trai."

Chờ đến khi ngắt điện thoại rồi.

Người đại diện Giang cảm thấy rằng của mình sâu hết rồi.

Ngọt quá.

Bởi vì sự kiện trà sữa.

Cho nên phát sinh thêm vài sự kiện ngầm kế tiếp cái gì mà sự kiện kết hôn, sự kiện mua son môi. Thậm chí tiết mục trong gameshow "minh tinh lữ hành" cũng do cậu ta dựng lên.

Lý do chỉ là: Đi du lịch cùng Tiểu Manh, khiến cô ấy ý lại vào tôi một chút.

Ừ, lý do ngu ngốc như vậy, người đại diện Giang bình tĩnh tiếp thu.

Sau đó tới lúc hẳn xem "minh tinh lữ hành".

Nhìn thấy ảnh để đại nhân nhà mình dùng biểu cảm đáng thương nắm lấy góc áo của thiếu nữ với lý do là bên ngoài quá tối không dám ra ngoài đi WC.

Thậm chí một con con gián cũng dọa anh tới mức sắc mặt tái nhợt.

Còn thiếu nữ thì mạnh mẽ dùng một chiếc dép giải quyết.

Giang Nghiêm: "....."

Đây rốt cuộc là ai ý lại ai?

Có điều, dùng sự yếu đuối của bản thân để lấy được sự đồng tình của đối phương, sau đó biến nó thành tình cảm sâu sắc.

Hmmm, Tần ảnh để quả nhiên là tâm cơ sâu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Phiên ngoại (xong)

Sự kiện của Lãnh Linh tạo ra oanh động lớn. Mặc kệ là thân phận tân ảnh hậu biến thành tội phạm, hay là fan vì quá mức hâm mộ Idol mà biến thành hung thủ giết người, thì giới truyền thông cũng vui mừng khi có một đồng đề tài nóng hổi.

Tần thị cũng phải đoàn luật sư, muốn làm vụ kiện này theo hướng trọng án.

Bởi vì sự việc này, "minh tinh lữ đồ" (hành trình ngôi sao) quyết định ngưng lại một tháng sau đó mới khởi quay kỳ hai.

Cũng bởi vì sự việc này, vợ chồng Tần ảnh để càng trở nên hot hơn. Có khả năng trở thành couple quốc dân.

Lật Manh đối với chuyện này, không có phản ứng gì. Bởi vì nhiệm vụ sau khi thất bại sẽ không có tích phân. Nội dung câu chuyện bị đứt ngay đoạn đầu, cốt truyện phía sau cũng liên tiếp không hoàn thành.

Đại biểu cho việc vị diện lần này, không có cơ hội trở thành tiểu thuyết, hoàn toàn bị vứt bỏ.

Hệ thống cũng tỉnh lại một lần, nhìn thấy cảnh tượng như thế nó trầm mặc thật lâu, sau đó nói: "Lần sau tiếp tục cố gắng."

Vì năng lượng không đủ liền tắt máy.

Lật Manh kỳ quái gãi tóc, còn có lần sau? Ày, có vẻ cô đã từng thất bại một lần. Chẳng lẽ lần đó cũng thế này, muốn cô ở đây cả đời? Lật Manh nhớ không nổi những ký ức mơ hồ đó, cho nên cũng không tiếp tục suy nghĩ sâu xa.

Quay xong kỳ thứ năm của minh tinh lữ đồ.

Bộ phim lúc trước cũng chuẩn bị khởi quay lần nữa.

Lật Manh bị Tần Quy Vân đề cử diễn người máy.

Phim ngôn tình khoa học viễn tưởng, chỉ là kịch bản đao to búa lớn sau khi sửa chữa liền biến thành cuộc sống sinh hoạt của thanh niên xuân manh (ngốc nghếch, đáng yêu)

Bởi vì gửi bài thất bại, không cách nào trở thành một tác giả, lúc đang chuẩn bị tự sát lại rút thăm trúng thưởng trúng một người máy sinh hoạt, thay đổi tình trạng sinh hoạt suy sụp, bắt đầu tích cực đối mặt với cuộc đời.

Nhân vật người máy là Lật Manh đóng.

Bởi vì thời gian giả thiết là tương lai, lúc ấy bề ngoài của người máy giống y đúc con người. Lật Manh mặc trang phục hầu gái, mái tóc đen nhánh hơi xoắn xoắn sau lưng, đáng yêu lạ thường.

Lật Manh lạnh lùng rũ mắt nhìn người ngồi trên sofa - Tần Quy Vân mặc áo sơ mi như mặc đũa muối. Cô không cách nào khống chế, mặt than lộ ra tia ghét bỏ.

"Chủ nhân."

Thanh âm của cô bằng phẳng dị thường. Mà Tần ảnh đế đang diễn một nam thanh niên suy sụp tinh thần, nghe xưng hô như thế, trầm mặc một lúc rồi chậm rãi ngẩng đầu.

Ánh mắt đen nhánh tối tăm bỗng có thêm một tia sáng, tựa như được thấy ánh mặt trời.

Quay phim thuận lợi, nhân vật người máy mặt than này căn bản vì Lật Manh mà sinh ra. Lật Manh không cần thay đổi sắc mặt.

Cảnh trong phòng bếp.

Thanh niên vô dụng đột nhiên muốn tự mình nấu cơm, cho người máy yêu dấu xem trù nghệ cấp cao. Tần ảnh đế sinh hoạt vô dụng là sự thật. Cho nên cầm dao không cẩn thận cắt trúng đầu ngón tay, sát da, chảy máu. Lúc này anh có chút ngốc, con người đen nhánh âm trầm khẽ run rẩy, sợ hãi không kịp phản ứng cầm máu.

Lật Manh vẫn luôn chung thủy diễn mặt than đột nhiên bước tới, duỗi tay che mắt anh, hương thơm mềm nhẹ của thiếu nữ gần trong gang tấc. Cô nhẹ giọng nói:

"Đừng sợ, không có việc gì."

Tần Quy Vân không biết vì sao, nhưng chứng sợ máu có vẻ giảm đi rất nhiều, có thể vì muốn đòi lực chú ý, anh khẽ cười.

"Em hôn anh, anh sẽ không sợ."

Những lời này vừa nói ra, đôi môi mỏng đã bị thiếu nữ lấp đầy. Lật Manh hôn nhẹ một cái, như đang cực kỳ nghiêm túc trấn an cảm xúc khẩn trương của anh.

Tần Quy Vân sững sốt, lông mi run rẩy sụp xuống, đảo qua lòng bàn tay cô, lại không ngờ rằng cô đột nhiên rút tay ra. Sau đó Tần ảnh đế nhìn thấy tay mình còn chút máu, cảm giác choáng váng kéo đến, anh trực tiếp ôm chặt lấy Lật Manh, vùi đầu vào vai cô.

Lật Manh: "....."

Không phải nói hôn sẽ không sợ sao?

Đồ lừa đảo.

Sau khi bộ phim hoàn thành.

Lật Manh mới để ý tới Tần gia gia bên kia.

Ông lão tóc hoa râm, thân thể khỏe khoắn, tinh thần xem ra không tồi. Ông lại gần nắm chặt tay cô, trong mắt hiện lên vô số loại cảm xúc hỗn tạp, có kích động, có nhớ nhung, cũng có thống khổ.

"Cháu và bà ngoại cháu rất giống nhau, đặc biệt là đôi mắt, mẹ và bà ngoại cháu đi sớm, về sau ông sẽ bảo vệ cháu."

Khỏe mắt Tần gia gia đột nhiên xuất hiện hai giọt nước mắt.

"Nếu ông bảo vệ cháu không tốt, thì nhất định cũng không để hai người họ thất vọng."

Lật Manh: "....."

Bà và mẹ —— của cô.

Tần lão gia thương con thương cháu khi về già thật sự là nầy nọ không thôi, chỉ thịnh chứ không suy. Hơn nữa lại còn từng đội nón xanh cho bà Tần Quy Vân, đến chết cũng không hối cải. Không đợi Tần gia gia phản nản xong, một bàn tay khác đã bình tĩnh lấy tay Tần lão gia từ ra.

Sau đó thanh niên ôm chặt Lật Manh trong lòng. Ngửi khí anh đậm nhiên bình tĩnh, "Bảo vệ cô ấy, không nhọc ông lo lắng, đây là trách nhiệm của tôi."

Tần lão gia vừa muốn nói gì đó lại nhìn thấy Tần Quy Vân cúi đầu, nhẹ giọng nói với Lật Manh: "Cách xa ông ấy một chút, ông ấy là loại không kìm nén được ham muốn của mình, là tra nam đã kết hôn với bà anh, không đáng kết giao."

Lật Manh: "....."

Tần lão gia: "....."

Tóm lại, cuộc sống diễn ra khá buồn tẻ.

Lật Mạnh vốn dĩ không thích diễn xuất, trừ vai người máy và tham gia minh tinh lữ đồ, cô nói rút lui liền rút lui. Ảnh đế đại nhân cũng phụ xướng phụ tùy*, bắt đầu giảm bớt hoạt động trong giới giải trí, rút lui cùng cô.

*Phụ xướng phụ tùy: vợ muốn làm gì, chồng cũng làm theo.

Ảnh đế đại nhân sau khi lui khỏi giới giải trí, bắt đầu di chuyển lực chú ý sang một lĩnh vực khác.

Anh ghé vào tai cô, nhẹ giọng nói: "Gọi lão sư."

Lật Mạnh vô cảm: "Cút."

Ảnh đế: "....."

Sau đó Tần Quy Vân lại rời mắt tới loại đồ uống nào đó. Tần ảnh đế yên lặng giấu kỹ đuôi chó sói phía sau, tiếp đó ôn nhu cười.

"Đây là nước dâu tây, chỉ có chút cồn làm gia vị, là đồ uống mới của tiệm trà sữa, em muốn thử không?"

Quả nhiên, cô gái hơi trừng mắt, sau đó giơ tay nhận lấy. Tần ảnh đế mang theo ý cười thậm chí còn có cảm giác vô tội, sau đó cũng cầm lấy rượu dâu tây, chậm rãi uống theo cô. Chờ đến khi ánh mắt cô gái trước mặt mang theo hơi nước mông lung, ngơ ngác nhìn anh. Người thanh niên mới buông ly xuống, sau đó vươn ngón tay thon dài, nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, đầu ngón tay khô ráo hơi nóng.

Thiếu nữ có chút hoang mang chăm chú nhìn anh.

Anh cúi đầu, khẽ hạ mắt, ngữ khí trầm thấp khàn khàn đầy dụ hoặc.

"Gọi lão sư."

Lật Mạnh vô cảm xem xét anh nửa ngày mới mềm mại nói: "Lão sư."

Ánh mắt Tần Quy Vân trở nên sâu thẳm, đầu ngón tay khẽ chạm cánh môi cô, ngữ khí bình thản.

"Hôm nay lão sư sẽ dạy em vài thứ, được không?"

Tuy là câu hỏi nhưng lại không để thiếu nữ có cơ hội cự tuyệt.

Lật Mạnh chỉ cảm thấy mình như biến thành một cây tre. Mà con gấu trúc đang gặm cô, da lông quá dày. Nếu không dày thì sao lại nóng như vậy?

Gấu trúc còn ôn nhu hỏi cô: "Thích anh không?"

Thiếu nữ ngơ ngác nhìn anh một hồi lâu, rồi mới ngửa đầu thì thầm với anh.

Có, tre thích gấu trúc.

Vị diện 2 chính thức kết thúc

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (1)

Edit: Diệp Thanh Thu

Beta: LoBe

Nàng là con mồi ngọt ngào nhất mà ta gặp được trong đời.

Quá khứ, hiện tại, tương lai đều vẫn sẽ như vậy.

—— Serrill · Bruch

###

"Thất bại, tự xem cái chết của mình một trăm lần."

Lúc Lật Manh trở lại không gian hệ thống liền nghe được âm thanh nhắc nhở lạnh băng, này, sao lại nói như vậy?

Sau đó cô thấy đầu mình, bùm bùm bùm!

Hiệu ứng bom tấn 3D công nghệ siêu sao phát nổ ngay trước mắt cô. Không chỉ có pháo hoa nổ, còn cộng thêm hiệu ứng hình ảnh. Bảy sắc cầu vồng sắc sỡ đập thẳng vào mắt.

Lật Manh ngơ ngác nhìn 100 lần, ừ, màu sắc phong phú, chi tiết đầy đủ, khiến cho căn phòng thí nghiệm nổ càng thêm chân thực.

Khá đẹp.

Xem xong, Lật Manh xoa xoa mắt vừa muốn nói gì đó thì đã bị âm thanh nhắc nhở vô tình đánh gãy dòng suy nghĩ:

【Mời ký chủ tiến vào vị diện tiếp theo, chuẩn bị thanh trừ ký ức, bắt đầu ——】

Lật Manh lập tức nói: "Tôi muốn lưu trữ ký ức."

Âm thanh nhắc nhở lại vang lên: 【Ký chủ không có quyền sửa đổi quy định, thỉnh cầu bị bác bỏ.】

Lật Manh chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, những ký ức ngọt ngào trong đầu liên tục tuôn ra ngoài. Cô dùng hết sức ngăn cản, lại nhìn thấy ký ức của mình chảy vào một cái hộp đen.

Chiếc hộp lạnh lẽo thần bí, chậm rãi đóng lại trước mắt cô.

Mà khi hộp đóng lại, ký ức trong đầu cô cũng biến mất, chỉ còn sót lại chút ấn tượng mơ hồ.

Lật Manh khẽ nhủ mảy, luôn cảm thấy..... Có điều gì đó rất quan trọng nhưng không thể nhớ rõ.

Âm thanh nhắc nhở: 【Bắt đầu xuyên qua.】

Lật Manh lại một lần nữa rơi vào bóng đêm.

——

Mặt trăng lạnh lẽo treo trên tòa lâu đài cổ nguy nga.

Ánh trăng rơi vào một căn phòng âm u trong lâu đài cổ.

Ánh trăng chiếu qua song cửa sổ vẽ lên đất hoa văn hình hoa hồng, ngọn nến màu trắng phát ra ánh sáng lờ mờ.

Trong phòng có một chiếc giường rất lớn, là giường mềm hình trụ phong cách châu Âu. Ở giữa tấm chăn nhung hoa lệ, có một thân hình nhỏ bé.

Cô gái yên tĩnh ngủ say, ánh trăng hắt lên hàng lông mi dài, cánh môi đỏ hồng so với hoa tường vi còn kiều diễm hơn, mái tóc xoắn màu nâu trải dài trên gối.

Tĩnh xảo như mỹ nữ trong tranh sơn dầu.

Đột nhiên hàng lông mi của cô khẽ run rẩy, cô gái từ từ mở mắt, lộ ra con người màu hồng ngọc trong veo.

Lật Manh xuyên tới vị diện này, nhất thời không rõ mình đang ở nơi nào. Cô cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, thân thể suy yếu lạ thường, tay chân đều không theo không chế.

Đây là..... Giường? Lật Manh ngơ ngác nhìn ánh trăng nơi đầu giường.

Cạnh mép giường có bày một bình hoa kiểu Tây. Bên trong cắm hoa hồng mới nở.

Sau đó trong đầu Lật Manh hiện ra tư liệu của thế giới này.

Đây là vị diện..... Huyết tộc.

Thời gian tương đương với thời Trung cổ trong lịch sử phương Tây.

Ngoại trừ con người, nơi này còn có huyết tộc, nữ vu, người sói và đủ loại sinh vật khác cùng tồn tại. Mà huyết tộc là chủng tộc khủng bố nhất. Bọn họ bất tử, ưu tú, lãnh khốc, tuấn mỹ, mạnh mẽ, thống trị mọi chủng tộc.

Nhân loại bị coi là thức ăn của huyết tộc, đương nhiên không hài lòng. Thừa dịp huyết tộc xung đột nội bộ, mười ba gia tộc vì tranh quyền đoạt lợi mà tàn sát lẫn nhau.

Nhân loại thành lập Liên minh thợ săn huyết tộc, tự xưng là Thánh Minh, nhân cơ hội giết chết rất nhiều huyết tộc đơn độc, nhanh chóng lớn mạnh thị uy.

Được coi là chúa cứu thế của nhân loại.

Thánh Minh như mặt trời buổi ban trưa.

Lại không ngờ tới, sau khi huyết tộc chiến thắng cuối cùng thu thập xong đại loạn, bắt đầu tàn bạo phản công nhân loại. Thánh Minh là kẻ đứng mũi chịu sào, bị huyết tộc liên tiếp đánh bại.

Mất thấy liên minh sắp bị tiêu diệt, thủ lĩnh Thánh Minh cuối cùng dũng cảm đưa ra quyết định một thân một mình lên vào lâu đài của đế vương huyết tộc, nhằm ám sát thủ lĩnh huyết tộc là Serrill Bruch.

Đây đúng là câu chuyện bi tráng.

Nhưng kịch bản của thế giới này vừa không phải Jack Sue, sáng văn hậu cung, cũng không phải ngôn tình nào tàn.

Mà là —— câu chuyện mang hướng u ám.

Đúng vậy, câu tác giả đã hoàn toàn nổi điên.

Lật Manh thân là đệ nhất nữ phụ pháo hôi, chính là thủ lĩnh Thánh Minh kia. Nếu là truyện khác, kết cục khẳng định chính là "Lật Manh" thắng tay xử lý tên huyết tộc kia, nhân loại toàn thắng đầy vinh quang.

Còn cô chính là vai chính cứu vớt nhân loại.

Tuy nhiên, trong kịch bản này, câu tác giả vì muốn ra vẻ truyện có chiều sâu và mới lạ. Kết cục cuối cùng là thủ lĩnh Thánh Minh lên vào lâu đài cổ, bởi vì mưu sát đế vương huyết tộc thất bại mà bị xử lý.

Nhân loại cuối cùng cũng không thể phản công thành công, trở thành đồ ăn của huyết tộc, truyền từ thế hệ này đến thế hệ khác.

Hon nữa bởi vì thủ lĩnh Thánh Minh ám sát đế vương huyết tộc là tội lớn. Nhân loại bị coi là sinh vật hạ đẳng nhất, hoàn toàn biến thành nô lệ. Khiến cô biến thành người phụ nữ độc ác trong lịch sử nhân loại, tội danh tanh tưởi lưu danh thiên cổ.

Mặt Lật Manh mờ mịt, đài ngọc của nữ phụ thăng cấp rồi? Cô cảm thấy nhân vật này không tệ, thật ra không thể coi là ác độc. Chỉ là nghĩ đến sau khi chết, bản thân bị người ta mắng nhiều năm như vậy, ít nhất bị dính cái danh ác độc.

Hon nữa hệ thống chương ngại vật cũng danh xứng với thực. Thực sự là hòn đá kê chân cho nam chính. Sau đó bị hấn nhẹ nhàng đá văng.

Lật Manh xem sơ qua cốt truyện, nhìn lướt qua bảng nhiệm vụ, ồ, suất diễn của nhân vật này khá nhiều.

Trước khi bị vạch trần, cô còn quyến rũ Serrill, ý đồ khiến hắn yêu cô, khi đó "Lật Manh" sẽ trở thành họa quốc yêu cơ, từng chút từng chút tiêu diệt huyết tộc.

Kết quả bị Serrill một chân đá văng.

Lý do là, cô quá xấu.

Lật Manh cảm thấy cái lý do này.

Rất có cá tính.

Be: Hề lô, tui về rồi đây. Các cô thì sao rồi?

Do bản phím lap của mình bị mất cảm ứng, nên lúc beta có thể viết thiếu chữ ví dụ: học -> hoặc, đòi -> đổi... Nếu các bạn thấy lỗi thì báo để mình sửa nhé. Cảm ơn. 3

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 147: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Diệp Thanh Thu

Beta: LoBe

Màn đêm âm trầm hạ xuống, làn sương xám lượn lờ xung quanh lâu đài, thần bí lại âm u.

Nữ quản gia gõ cửa, nhắc nhở đã đến giờ làm việc.

Lật Manh bình tĩnh đi theo bà ta ra khỏi phòng, đi về phía một hành lang khác.

Lâu đài bắt đầu náo nhiệt.

Trên hành lang bắt đầu xuất hiện tốp ba tốp năm người hầu huyết tộc.

Mọi người mặc đều thống nhất trang phục, nữ mặc váy hầu gái hai màu trắng đen, nam mặc đồ tây cũng là màu trắng đen. Màu tóc thì có chút khác biệt. Riêng đôi mắt đều là màu đỏ rực.

Nữ quản gia lạnh nhạt nói: "Hôm nay đi chuẩn bị đồ ăn trước, chờ khi thân vương đại nhân tỉnh giấc sẽ chọn lựa."

Kẻ gọi là thân vương đại nhân là chủ nhân của tòa lâu đài này, vừa mới thu thập xong nội loạn huyết tộc, trở thành huyết tộc lãnh đạo thế hệ mới - nam chính đang nghỉ ngơi lấy lại sức.

Thiết lập của Lật Manh, chính là gian tế. Tích phân cô có thể nhận chia làm hai phần.

Phần lớn đến từ việc thực hiện các chi tiết cao trào của cốt truyện. Cao trào của câu chuyện này chủ yếu là ám sát nam chính. Sau đó thất bại, bị nam chính hạ lệnh treo lên giá gỗ thiêu chết giữa trung tâm thành phố, giết gà dọa khỉ cho nhân loại xem.

Lật Manh cảm thấy cách chết này nhất định sẽ tỏa ra hương thơm rung động của thịt nướng BBQ nóng hổi.

Phần nhỏ còn lại đến từ nhiệm vụ sinh hoạt hàng ngày.

Ví dụ như: Uống thuốc giả trang thành huyết tộc, thường xuyên truyền tin tức cho Thánh Minh, điều tra nam chính đang ở chỗ nào, và cuối cùng là làm thánh mẫu.

Đúng, làm thánh mẫu.

Cốt truyện kì lạ này chắc là do để tạo ra sự khác biệt với các câu chuyện yêu diễn, cải huyết khác.

Cầu tác giả viết ra một nữ phụ thánh mẫu thành sự thì ít, bại sự có thừa.

Ví như năng lực không đủ cứu người, thất bại.

Truyền sai tin tức, thất bại.

Ám sát nam chính, cũng thất bại.

Mỗi lần làm gì cũng đều thất bại, nhưng vẫn kiên trì không bỏ cuộc, nhất định phải tiếp tục làm. Cuối cùng bởi vì ngu xuẩn mà bại lộ thân phận tự hại chết chính mình, khiến nhân loại lâm vào hoàn cảnh cực kỳ bi thảm.

Đây là giả thiết của nhân vật này, còn về nguyên nhân cô trở thành nữ phụ ác độc thì ngu ngốc cũng chính là một loại ác độc.

Mô tả tính cách của phương diện này.

【Nàng dịu dàng, hào phóng, xinh đẹp, đáng yêu, khăng khải, vô tư, khi cười tỏa ra thánh quang (ánh sáng thánh thiện), dùng cảm lại cao quý. Đồng thời cũng ngu ngốc, yếu đuối, vụng về, dùng ý nghĩ vừa ngây thơ vừa cổ chấp nhìn thế giới, khiến cho nhân loại bị vây hãm càng sâu trong địa ngục.....】

Đoạn này đánh rắm cũng không kêu, một đồng ngôn từ mà chẳng có bao nhiêu ý nghĩa, sử dụng từ ngữ bừa bãi vô căn cứ thật là làm người đọc một lời khó nói hết.

Ừ thì khẳng khái vô tư.

Ừ thì ngu xuẩn yếu đuối.

Hai kiểu mô tả ở hai thái cực hợp vào một thể bằng cách nào?

Còn tỏ ra thánh quang, mặt cô ta là bóng đèn hay gì?

Lật Manh đơ mặt nhìn thiết lập nhân vật và nhiệm vụ lần này của mình trên bảng biểu.

Tò về gốc gác × không từ bỏ nhiệm vụ ám sát nam chủ cho tới hơi thở cuối cùng.

Thiết lập từ một bộ não hết sức cầu huyết mà ra.

Lật Manh từ bỏ nghiên cứu nhân vật, loại thiết lập này muốn diễn hoàn mỹ phù hợp phải chia ra mười mấy nhân cách. Cô tự nhận bản thân còn chưa đến cảnh giới tâm thần.

Chỉ nhìn xem có thể vớt vát chút điểm nhiệm vụ hay không.

Sau đó Lật Manh phát hiện thời điểm mình xuyên tới vừa vặn có thể hoàn thành một nhiệm vụ.

Hôm nay một đám đồ ăn mới được đưa tới. Chính là mười mấy thiếu niên thiếu nữ nhân loại, điều cô muốn làm là đợi lát nữa bọn họ bị mang đến phòng chứa của huyết tộc thì dẫn bọn họ chạy trốn.

Nhóm người kia sẽ vì chương khí mù mịt bên ngoài lâu đài mà không cách nào rời đi, và bị bắt trở về lần nữa làm nhiệm vụ của cô thất bại.

Đến lúc đó có thể lấy được điểm.

Rất đơn giản, không hề tốn kỹ thuật.

Lật Manh tỏ vẻ điểm này nhất định phải lấy được.

Xuyên qua hành lang thật dài, các cô đi vào một đại sảnh trống trải, sáng ngời.

Mười mấy thiếu niên thiếu nữ đứng giữa đại sảnh. Hầu hết trong số họ mang vẻ mặt mờ mịt, như không biết bản thân sắp trở thành đồ ăn.

Lật Manh ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại trên những gương mặt non nớt ấy, khẽ cau mày. Biến những đứa trẻ nhỏ tuổi như vậy thành huyết nô. Huyết tộc đúng là quân táng tận lương tâm.

Cô yên lặng trấn an lương tâm của bản thân, đây là thế giới tiểu thuyết, tất cả đều là NPC qua đường không cần quá kích động.

Nữ quản gia còn có việc cần giải quyết, giao nhiệm vụ phê duyệt "đồ ăn" cho cô xong, liền xoay người rời đi.

Lật Manh bình tĩnh, chậm rãi đi đến trước mặt bọn họ. Thiếu nữ đeo băng cài đầu viền ren trắng, mái tóc nâu đậm nhu thuận buông xuống hai bên vai. Con người màu đỏ trong trẻo tinh khiết, trân quý hơn những viên hồng ngọc quý giá nhất. Cô chậm rãi đánh giá bọn họ một chút, ngữ khí bình tĩnh nói:

"Theo tôi."

Đám nhân loại mờ mịt kia lập tức đi theo cô.

Lật Manh vẫn có chút khản trương, tuy rằng nhiệm vụ này nhận được điểm không nhiều. Nhưng sau sự việc này có một điểm mấu chốt, chính là bại lộ thân phận. Cũng vì cứu nhóm người này thất bại, huyết tộc bên kia mới bắt đầu hoài nghi thân phận gian tế của cô. Điểm cao trào này còn liên quan đến lần ám sát thất bại trong tương lai, phải nghiêm túc hoàn thành mới được.

Lật Manh nhìn thoáng qua bản đồ của lâu đài, thật là lòng vòng rối mắt.

Lật Manh trầm mặc một lúc, cái bản đồ khuyết tật này là gì thế? Còn nữa, trên đó rõ ràng vẽ bên phải, lại đánh dấu bên trái là có ý gì?

Mất thấy thời gian không đủ, nữ quản gia sắp trở về. Lật Manh hung ác quyết định tin tưởng bản đồ, tư liệu kịch bản d hãn sẽ không hổ người. Dù sao cũng là vật phẩm của hệ thống. Hệ thống rất chuyên nghiệp, phải tin tưởng chuyên gia.

Lật Manh tự cổ vũ bản thân gật gật đầu, sau đó quay lại, trên gương mặt thanh tú không có một tia biểu cảm dư thừa.

"Theo tôi, chúng ta đi bên trái..... Không, đi bên phải. "

Hoa văn hoa lệ phong cách Gothic* như sự nguyên rửa thần bí nhất, quán quanh chiếc quan tài màu đen quý giá. Gia huy (huy hiệu gia tộc) hình con dơi lạnh lẽo dữ tợn, yên tĩnh khắc lên phần chính giữa quan tài, như đang dang ra đôi cánh tinh xảo bảo vệ thứ gì đó.

(Nghệ thuật Gothic (*Gothic art*) là một phong trào nghệ thuật phát triển theo nghệ thuật Roman ở Pháp vào thế kỷ 12. (ảnh minh họa)

Mình có thể hiểu đơn giản là kiểu hơn u ám, kì bí nhưng không kém phần hoa lệ)

□

Bên trong quan tài cứng cáp, vương giả huyết tộc lâm vào giấc ngủ say nửa vĩnh hằng, hàng lông mi mảnh dài đột nhiên run rẩy. Hắn chậm rãi tỉnh dậy từ giấc ngủ sâu nhất. Đôi mắt lộ ra sự lạnh lẽo.

Cơ thể lạnh toát, khô cứng có chút cứng còng, phải cần một lượng máu lớn để khôi phục sức mạnh.

Chính là máu của nhân loại..... Quá bẩn.

Hắn tỉnh nguyện ngủ say để khôi phục năng lực, cũng không có ý sẽ chạm vào những thứ đó.

Hắn mơ màng cảm nhận được gì đó nên quay đầu. Trong bóng tối trống vắng, có một hơi thở truyền tới từ nơi rất xa. Mùi hương thoang thoảng, tựa như một chiếc bánh kem được phủ lên từng tầng từng tầng kẹo ngọt, tản ra hương thơm dụ hoặc mê người.

..... Ngọt?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (3)

Edit: Diệp Thanh Thu

Beta: LoBe

Lật Manh đi một lúc lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy cửa. Đây là cánh cửa duy nhất trên hành lang, ván cửa màu đen được đục từ đồng, hoa văn tường vi vô cùng hoa lệ. Mà trong vô số cảnh tường vi đó, có một tam giác ngược ở chính giữa, khắc hình một con dơi đang dang cánh. Trông có vẻ tà dị, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác hoa mỹ.

Lật Manh cảm thấy cánh cửa này rất đắt tiền, không giống cánh cửa dẫn đến ngọn núi phía sau. Nghĩ đến cách vẽ của bản đồ không đáng tin kia, cô trầm mặc lùi lại, cảm thấy hẳn là mình đã đi lầm đường.

Kết quả không đợi cô quay trở lại đường cũ.

Kèo kẹt ——

Âm thanh băng lãnh nặng nề, lại quỵ dị vang lên.

Cửa lớn chậm rãi tự động mở ra.

Tầm thăm màu đỏ quý giá tinh tế xuất hiện dưới chân, sau cửa là một hội trường hình tròn. Vô số ngọn nến trắng đang cháy, đèn đuốc sáng trưng chiếu sáng nơi đây. Đặt bên trong chính là một chiếc quan tài màu đen. Trên mặt quan tài lạnh băng bóng loáng vẽ đầy hoa văn rườm rà. Giữa nắp quan tài là hình tam giác ngược có khắc con dơi giống y cánh cửa vừa rồi.

Lật Manh nhìn nơi này, cảm thấy cực kỳ xui xẻo. Quan tài nền trắng đều có, từng trận âm phong nổi lên, quỷ khí dày đặc, tựa như đang bước vào cổ mộ. Chỉ thiếu mỗi việc rải tiền giấy, lập bia mộ.

Cô khẽ cau mày, nghiêm túc mở bản đồ ra nhìn lại lần nữa. Chẳng lẽ không phải bên phải, là bên trái?

Nghĩ đến việc thời gian không còn nhiều, cô không chút do dự xoay người, chân vẩy tạo thành một vòng cung tuyệt đẹp. Vừa muốn dẫn người quay lại đường cũ lại cảm giác được góc vẩy bị cái gì đó dùng sức kéo.

Phía sau cô..... Có người? Không, chỉ có một cỗ quan tài, chẳng lẽ.....

Ánh mắt Lật Manh lạnh lùng, không chần chờ, lập tức quay đầu nhìn lại. Vẫn là quan tài, hội trường, nền trắng như cũ. Trên mặt gương mặt nghiêm túc của cô gái xuất hiện một tia bàng hoàng.

Cô trầm mặc một lúc, phản ứng lại, lạnh lùng rũ mắt. Làn váy sạch sẽ ngăn nắp, bị một cánh tay trắng trẻo mềm mại kéo lấy. Chủ nhân cánh tay đó vô cảm, ngẩng đầu nhìn cô.

Lật Manh: "....."

Một đứa trẻ ư?

Khuôn mặt nhóc non nớt nhuyển mạnh, mái tóc vàng mềm mại, vài cọng tóc rối tùy ý nhếch lên. Đôi mắt đen xinh đẹp, to tròn thuần khiết như mắt mèo. Nhóc con mặc áo ngủ rộng thùng thình, cổ áo mở rộng, lộ ra cổ mảnh khảnh, còn có bả vai trắng sữa nửa ẩn nửa hiện dưới lớp áo.

Hắn lạnh nhạt nâng mặt, nhìn thiếu nữ cúi đầu, vừa lúc bắt gặp con người màu đỏ xinh đẹp trong treo.

Huyết tộc?

Không giống ——

Serrill kỳ quái híp híp mắt, khề ngu. Vị ngọt nồng đậm từ trên người cô truyền đến, hơi thở mỹ vị khiến người phát cuồng, nháy mắt xuyên qua lý trí, nghiền nát sự bình tĩnh của hắn. Cảm giác đói khát làm yểu hân hân giống bị lửa thiêu. Đầu lưỡi đảo quanh lợi, răng nanh khê xuất hiện.

Cô không phải huyết tộc.

Vậy thì chỉ có thể là nhân loại.....

Trên khuôn mặt bụ bẫm, một nụ cười âm ngoan lãnh khốc sắp lộ ra. Lại thấy thiếu nữ xoay người, cô ngồi xổm xuống, mùi hương dịu dàng thấm lòng người cũng theo đó mà ập tới.

Vương giả lãnh khốc vừa muốn lộ ra khả năng săn mồi của mình: "....."

Thiếu nữ duỗi tay, đầu ngón tay tinh tế xinh đẹp nhẹ rơi xuống tóc hắn. Sau đó ôn nhu xoa xoa, tựa như đang sờ lông mèo.

Vương giả lãnh khốc: "....."

Cuối cùng thiếu nữ như xác định được gì đó, cô bình tĩnh nói: "Nhóc là nhân loại."

Lời này tuyệt đối là vũ nhục với huyết tộc. Giống như việc đánh đồng hắn với nhân loại, chẳng khác nào so sánh với một con heo.

Thân là kẻ lãnh đạo huyết tộc ưu tú, đôi mắt to tròn của Serrill xuất hiện một tia sát ý lạnh lẽo. Hắn vươn cánh tay trắng trắng nhỏ xinh ra muốn bắt lấy con mồi không biết tốt xấu này. Thiếu nữ cũng duỗi tay, một tay vòng xuống nách, một tay vòng qua đùi, trực tiếp ôm Serrill vào ngực.

Serrill không kịp phòng bị, mặt chôn vào ngực Lật Manh. Cảm giác mềm mại mang theo mùi hương ngọt ngào chưa từng có như thủy triều ào ào xông tới. Còn chưa uống máu nhưng Serrill đã bị hương vị ngọt ngào này chinh phục.

Serrill không có bất kỳ tâm tư phản kháng nào, thậm chí đã quên rằng với thân phận huyết tộc cao quý của mình, để một nhân loại ôm vào lòng là một việc đáng xấu hổ.

Hắn chủ động vòng tay qua cổ cô, cố gắng dùng sức ngẩng đầu, sau đó liền nhìn thấy càn cổ xinh đẹp trắng nõn, làn da trắng trẻo mềm mại như bánh pudding tắn ra hơi thở mê người vô cùng của thiếu nữ.

Serrill nỗ lực rướn cổ lên, hé môi, chuẩn bị cắn.

Thiếu nữ lại cho rằng nhóc con muốn xuống, gương mặt vô cảm lập tức trở nên nghiêm túc, cô bình tĩnh giơ tay giữ gáy hắn, dùng sức ấn một cái khiến mặt hắn dán vào lớp quần áo trên vai cô.

Vương giả cao quý: "....."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Đấng vương huyết tộc có chút ngọt (4)

Chương 177. Đế vương huyết tộc có chút ngượng (7)

Edit: Diệp Thanh Thu

Beta: LoBe

Lật Manh không có thời gian để hao phí, lập tức bình tĩnh nói với những người đằng sau: "Quay lại đường cũ."

Cuối cùng cũng có người cảm thấy không thích hợp, "Chúng tôi không phải tới nhận lời làm người hầu sao?"

Ánh mắt Lật Manh sáng ngời, trường hợp này có lời thoái. Cô lập tức tìm kiếm lời thoái trong cốt truyện, về mặt nghiêm túc. Sau đó Lật Manh dùng ngữ khí bình đạm trả lời:

"Các ngươi bị lừa rồi, nơi này là đại bản doanh của huyết tộc, các ngươi chính là đồ ăn, hiện tại tôi muốn cứu các ngươi đi ra ngoài."

Trên khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ, không có một tia ôn nhu phổ độ chúng sinh.

Lời kịch nói đến khô cằn.

Cộng thêm bối cảnh là cổ quan tài lạnh buốt, ánh sáng âm trầm của ngọn nến.

Quả thực khiến mặt cô tỏa ra một cảm giác âm lãnh.

Thật khó tin.

Một cô gái lớn mật, lập tức nhảy ra cười lạnh: "Có phải cô đang ghen ghét chúng tôi trẻ tuổi hơn cô, lo sợ chúng tôi tới đây sẽ đoạt mất miếng cơm của cô nên mới hù dọa chúng tôi như vậy?"

Những người còn lại cũng lập tức gật đầu đồng ý. Một chút cũng không tin lời cô nói.

Lật Manh trầm mặc, nói là thánh quang chiếu khắp chúng sinh đâu rồi?

Trong kịch bản, cảnh tượng rõ ràng là sau khi cô nói như vậy, mọi người đều tin tưởng cùng cô chạy trốn.

Chẳng lẽ..... Độ khó nhiệm vụ nâng cấp?

Nâng cấp mà tích phân vẫn như thế, quả thực giống hệt như bạch phiêu (chơi gái - phiêu kê) không trả tiền.

Lật Manh có chút hoang mang rũ rứt, cảm giác được đứa trẻ trong ngực cọ tới cọ lui, sợ nhóc ngã xuống. Cô bình tĩnh thông dong, duỗi tay đỡ gáy nhóc lại, giống như giữ cổ mèo con, ngăn cản nhóc lộn xộn xong, sau đó mới chậm rãi nâng đôi mắt đỏ tươi.

Cô gái lạnh nhạt nhìn nhóm người.

Sau đó cánh môi đỏ bưng mề mại nhẹ nhàng mở ra, lộ ra răng nanh nho nhỏ. Cô lạnh lùng cười, "Các ngươi quả thực ngu không ai bằng, chỉ là đồ ăn của huyết tộc mà thôi, còn dám nghi ngờ lời ta nói, ai tranh bát cơm mẻ này với mấy người, thử ta muốn ăn....."

Cánh môi thiếu nữ gợi lên, hai cái răng nanh trắng nõn lạnh băng lộ ra.

"Chính là các ngươi."

Quả dọa người. Một đồng người sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, không chút do dự quay đầu chạy. Lật Manh lập tức ôm nhóc con chạy theo. Giai đoạn đầu của nhiệm vụ, có thể cứu hơn một người thì hơn một người. Chờ đến nhiệm vụ khi thất bại. Lúc thanh toán tích phân, những người đó đều là công trạng.

Vừa rồi tuy rằng Lật Manh dùng biện pháp uy hiếp nhưng cũng có mỉm cười thánh mẫu đầy ôn nhu, ánh mắt nhân hậu hòa ái. Những người này chắc cũng biết cô không phải thực sự muốn ăn bọn họ.

Đuổi đám người chạy tới đường bên trái.

Lật Manh lại lần nữa duỗi tay, đỡ nhóc con đang lộn xộn trong ngực kia. Con nít chính là phiền toái. Nhưng nhiều hơn một người cũng là tích phân, vẫn nên cố gắng thì hơn.

Bởi vì không uống máu, lực lượng bị rút cạn, sức mạnh thật sự còn không bằng một đứa con nít, "Vương giả đại nhân" cuối cùng cũng nổi giận. Ngón tay hần hung dữ nắm chặt cổ áo cô, cổ sức ngăn khuôn mặt nhỏ lên.

Nãi thanh nãi khí* lộ ra một mặt dữ tợn.

*Nãi thanh nãi khí: trẻ con ngây ngô

"Dừng lại cho ta....."

Lật Manh căn bản không nghe thấy hấn đang nói gì, nhìn thấy hành lang bên trái xuất hiện cánh cửa nhỏ. Cô lập tức khom người, đặt hấn lên mặt đất. Mà ngón tay hấn vẫn đang nắm chặt cổ áo cô. Xoẹt.

Cổ áo cô gái đã bị xé toạc.

Dưới ánh nến lay động, làn da thiếu nữ trắng nõn, óng nhuận như ngọc. Serrill ngồi dưới đất, gương mặt mềm mại có chút đại ra, đầu ngón tay vẫn nắm chặt mảnh vải. Thiếu nữ cũng khom người theo, mái tóc dài buông xuống, vài sợi quét qua mặt hấn, mang đến hương vị mê người.

Tựa hồ cô có chút bối rối, đôi mày thanh tú khẽ cau lại. Sau đó cô ôn hòa duỗi tay, nhẹ gỡ từng ngón tay đang bám chặt của hấn, chậm rãi nói: "Dừng sợ, chị không ăn nhóc."

Serrill lạnh lùng chăm chú nhìn cô, sau đó chần chờ một lúc mới buông cổ áo ra. Về mặt thiếu nữ cũng bình tĩnh, chỉnh sửa lại cổ áo đã rách một chút. Làn da cô tản ra vị ngọt mê người, như ẩn như hiện dưới lớp áo, thật sự càng..... Câu nhân.

Lật Manh không có chú ý biểu tình của chảy nước miếng của nhóc con cao ba thước* này. Bình tĩnh quay đầu, nhìn những người đó đang mở cửa, xông ra ngoài.

(*1 thước: 1/3 m=> 3 thước = 1 mét)

Khuôn mặt nhỏ căng chặt của cô gái, cuối cùng hơi thả lỏng. Sau đó nhớ đến còn một người chưa đi, Lật Manh quay mặt lại, nghiêm túc nói: "Đi nhanh đi, bằng không sẽ biến thành đồ ăn của huyết tộc."

Huyết tộc đều có mắt màu đỏ. Còn của nhóc lại là màu đen. Làn da còn mang độ ẩm. Chắc hấn cũng là huyết nô. Nhóc con nhỏ như vậy cũng không buông tha, cảm thú.

Lật Manh yên lặng phi nhỏ huyết tộc một phen, vừa muốn gì đó, lại nghe được một thanh âm non nớt vang lên.

"A, chị không phải là huyết tộc sao, chẳng lẽ là giả trang?"

Lật Manh nghe, liền cảm thấy thật mềm, thật đáng yêu. Cô nghiêm túc, lại lần nữa giơ tay, xoa đầu.

Về mặt trào phúng của vương giả đại nhân: "....."

Đủ rồi nữ nhân kia, không sợ chết thì cứ xoa, xoa rồi ta sẽ ăn ngươi. Serrill lạnh lùng nâng mắt, dùng sức liếm hàm răng, tựa như chưa từng dùng răng nanh, nhất thời gặp chút trục trặc.

(Be: Ý là nam chính chưa từng hút máu người á)

Hấn đẩy lưỡi trên hàm trên, tìm kiếm răng nanh. Đột nhiên môi bị một vật vừa lạnh vừa cứng chạm vào.

Nhất thời hấn không biết là cái gì nhưng vẫn hé miệng, ngón tay thiếu nữ đang cầm kẹo khẽ ấn vào trong.

Đầu ngón tay mềm mại cọ qua cánh môi, vương giả huyết tộc sùng sốt, lông mi mảnh dài run rẩy, ngược đôi mắt xinh đẹp lên nhìn cô. Liền nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của thiếu nữ, đôi mắt trong trẻo sạch sẽ vô cùng.

Thanh âm bình tĩnh, mang theo vài tia ôn hòa như lông vũ lượn lờ quanh lỗ tai.

"Là kẹo, ngọt không?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (5)

Edit: Diệp Thanh Thu

Beta: LoBe

Hôm qua Be có việc đột xuất nên nay sẽ bù nhé.

Kẹo của nhân loại, đối với huyết tộc thì không tính là ngọt. Mà là một mùi bạc hà khó chịu, mang hương vị kích thích hơi lạnh, lan tỏa trong khoang miệng.

Nhưng ngón tay cô mềm mại, mang theo hương vị ngọt ngào, cọ qua cánh môi hắn, để lại hơi ẩm còn sót lại. Trên mặt khuôn mặt non nớt trắng trẻo của Serrill, xuất hiện một tia sưng sờ mờ mịt, sau đó vươn đầu lưỡi, liếm liếm môi. Cánh môi xinh đẹp, xuất hiện một tầng trơn bóng trong suốt.

Hắn chậm rãi nâng mắt nhìn cô, mái tóc vàng hơi xoắn xoả tung che mất cái trán trắng nõn, ánh mắt tối tăm dưới ánh sáng chập chờn của ngọn nến, càng thêm trong trẻo rõ nét.

Lật Manh cánh cửa nhỏ, xác nhận không có người chạy về, mới bình tĩnh quay đầu lại liền nhìn thấy vẻ mặt ngốc manh của nhóc con, như đang sợ hãi từng mắt nhìn mình.

Lật Manh bắt tri bắt giác đuổi tay sờ răng nanh của mình, cái này cũng quá dọa người rồi.

Cho nên cô bình tĩnh, lấy tay ấn răng nanh trở về.

Thuốc tuy rằng có thể giúp cô mọc răng, nhưng răng không tốt, căn bản không thể cắn người, mỗi lần muốn phô ra, đều phải dùng tay ấn trở về.

Về mặt Serrill bình tĩnh quý dị, nhìn cô ấn răng nanh. Hắn nhìn không được liếm liếm răng nanh của mình, tuy rằng có chút trục trặc, nhưng vẫn có thể tự co duỗi, không cần dùng tay hỗ trợ. Còn may, răng còn chưa tới mức vô dụng như cô.

Be: Nam chính thật đáng yêu.

Nhưng Lật Manh lại có chút rối rắm, tuy rằng biết nhóc con này cũng chỉ là pháo hôi qua đường.

Trong trò chơi, chắc chắn là loại vật trang trí ven đường, nhân vật quần chúng không bối cảnh không lời thoại. Nhưng cô lại không chịu nổi cắn rút lương tâm. Đưa bé nhỏ như vậy, lại phải trở thành huyết nô quả thực là một cái kết bi thảm.

Cánh rừng âm u chướng khí ngoài lâu đài, tới ban ngày chướng khí bắt đầu tiêu tán, lúc ấy mới có thể chạy trốn. Vì vậy, những người đó chạy không ra được rồi quay lại, đại biểu cho việc cứu vớt thất bại. Lúc đó tích phân cũng sẽ tới tay.

Nhiều điểm như vậy cũng không thiếu chút xui của nhóc con này đâu.

Lật Manh vô cảm nhìn Serrill, nhưng muốn giấu nhóc con như thế nào lại là một vấn đề nan giải.

Nghĩ đến bản thân là thân phận nữ phụ độc ác mà lại mang tâm tình thánh mẫu.

Nhưng nếu không quan tâm, mặc kệ đứa bé này.....

Đôi mắt to tròn của Serrill trên khuôn mặt trắng nõn, đã xuất hiện một tia băng lãnh âm u, ánh mắt hắn rơi xuống phần da thịt nơi cổ áo lỏng lẻo của thiếu nữ. Làn da mang theo hương thơm mềm ngọt, quả thực như cừu non lên tiếng mời gọi con sói đang nhe nanh múa vuốt.

Hắn nhẹ nhàng bước từng bước tới sát người cô. Thậm chí vì muốn thuận tiện hơn, hắn vươn tay, kéo quần áo cô, ngửa đầu khẽ ngửi.

Loại hương vị thơm ngon này mềm như bông.

Quả thực làm hắn..... Say mê..... Hửm?

Serrill vừa muốn mở miệng nhe nanh, bỗng nhiên cả người bị bế thốc lên. Hương thơm trên cơ thể mềm mại của thiếu nữ, làm hô hấp hắn có chút không thoải mái. Serrill ngờ ngác ngẩng đầu, liếc nhìn độ cong nơi chiếc cằm tinh xảo của thiếu nữ, mấp máy môi.

Lật Manh lại buồn rầu nghĩ ngợi, vốn dĩ không nên quản nhiều. Tuy nhiên, đứa trẻ này ngốc nghếch nắm chặt quần áo cô, có lẽ là quá sợ hãi. Cho nên Lật Manh thật sự không muốn lừa dối lương tâm để nhóc này chạy trốn một mình.

Lật Manh ôm cậu nhóc mềm mềm này về phòng mình.

Giường nhưng thiên nga là đài ngọc của hầu gái huyết tộc. Bởi vì huyết tộc có thân phận cao quý mới có thể nằm quan tài. Giường đều dành cho huyết tộc có thân phận cấp thấp dùng. Đứng rồi, còn có cả huyết nô.

Thời điểm Serrill bị cô bế lên giường, đôi lông mi mảnh dài nhẹ rũ xuống, con ngươi đen nhánh xuất hiện một tia ghét bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (6)

Edit: LoBe

Hắn vẫn ngâm viên kẹo trong miệng, chưa có nuốt xuống.

Hắn chậm chạp vươn đầu lưỡi liếm, cảm nhận cảm giác mát lạnh lan tỏa trong khoang miệng.

Loại hương vị này khiến hắn thanh tỉnh một chút. Ít nhất không màng tất muốn máu của nàng như vừa rồi.

Rốt cuộc máu từ bên ngoài, chưa qua kiểm tra giám định thì hắn không thể uống.

Mặc dù... rất ngọt.

Serrill hí hóp mắt, có lẽ nên để người ta kiểm tra nàng kĩ một chút, nhờ đâu có bệnh gì thì có thể nhanh chóng chữa trị. Như vậy mới có thể thưởng thức hương vị ngọt ngào ấy sớm một chút.

Đến nỗi thân phận gian tế của nàng, cũng tra một chút.

Serrill bình tĩnh, áp xuống xúc động trong lòng, vừa muốn xuống giường đi gọi người tới bắt con mồi khó có được này. Lại cảm thấy hương vị ngọt ngào trong phòng càng nồng đậm. Lông mi hắn khẽ run rẩy, ý thức được cái gì lập tức ngẩng đầu, liền thấy thiếu nữ đang quay lưng lại với hắn thay quần áo.

Serrill: "....."

Cổ váy đã bị rách, nàng tùy tay để một chiếc váy mới lên ghế. Sau đó ngón tay trắng nõn thon dài của nàng đưa ra sau lưng cời nút thắt nơ bướm. Đai váy phức tạp màu đen càng tôn lên sự tinh xảo của bàn tay nàng. Tựa như bột chân trâu.

Nàng bình tĩnh nghiêng đầu, mái tóc dài rũ sang một bên, thiếu nữ xinh đẹp lạnh nhạt nói: "Không cần sợ, ta không ăn người, sáng sớm ngày mai ta sẽ đưa người ra khỏi nơi này."

Cùng lắm chỉ là đứa trẻ mấy tuổi, ở trong mắt Lật Manh căn bản không có khái niệm khác giới.

Váy của cô đã bị rách, phải đổi bộ khác bởi vì tí nữa còn phải làm việc. Hơn nữa trong quần áo còn có nội y bảo thủ. Cho nên cô bình tĩnh cời bỏ đai váy, lại phát hiện quá phức tạp, rất khó cời.

Thật vất vả cời xong đai váy, cô cời váy, lộ ra phần lưng trắng nõn xinh đẹp. Thiếu nữ hơi khom người, đầu vai mượt mà mềm mại, vòng eo mảnh khảnh, váy từ từ rơi xuống dưới.

Đều là cái bóng.

Thời điểm nàng cời váy, Serrill liền xoay người sang chỗ khác, nhưng ánh trăng chiếu vào trùng hợp lại hắt bóng của nàng lên tường. Trường hợp quá mức chấn động. Hắn lập tức rũ mắt, đầu lưỡi chạm vào viên kẹo, nhưng nhất thời không khống chế được, viên kẹo bị hắn cắn vỡ.

Hương vị kích thích khiến đồng tử hắn hơi co lại.

Vì dòi đi lực chú ý, hắn đột nhiên lên tiếng, thanh âm mềm mại.

"Tạ sao người lại thả những người đó đi?"

Lật Manh đang cúi đầu vật lộn với cái váy, cô muốn mặc váy mới nhưng phát hiện váy này quá khó mặc. Cô rất vất vả mới kéo được váy lên, lại phát hiện muốn thắt dây váy ở sau lưng thật sự là một nhiệm vụ gian nan.

Nghe được giọng nói mềm mại của trẻ nhỏ, Lật Manh vẫn duy trì thiết lập nhân vật thánh mẫu như cũ.

Nàng ôn (lãnh) nhu (đạm) trả lời: "Cứu người, mục đích ta tới nơi này là để cứu những nhân loại khốn khổ."

Lời này vừa nói ra, cô liền thấy ánh sáng thánh mẫu chói mù mắt từ trong người tỏa ra. Cảm giác mặt mình còn sáng hơn cả ánh trăng.

Serrill khẽ nghiêng đầu, định lộ ra một nụ cười trào phúng thì bất ngờ bắt gặp hình bóng trên tường. Thân ảnh mảnh khảnh của thiếu nữ vô cùng nhu mị.

Lật Manh hơi nghiêng đầu, vòng tay ra sau lưng, ngón tay bôi dôi nắm chặt hai dây váy, cổ sức mái mà không thể thất nổi.

Hắn lập tức rũ mắt, không dám ngẩng đầu. Mà viên kẹo khó ăn trong miệng đã sớm không còn, cặn nhỏ cũng bị hắn nuốt rồi. Serrill hơi khát uốn đầu lưỡi, bàn tay cũng hơi nắm lại.

Loại thèm khát này không giống với khát máu.

Rốt cuộc thì chỗ nào không giống?

Đôi mắt xinh đẹp trẻ con của hắn xuất hiện chút mê mang.

Đột nhiên hắn nghe được thanh âm bình tĩnh của thiếu nữ vang lên dưới ánh trăng.

"Có thể giúp ta cột dây lưng không?"

Serrill khẽ chau mày, quả nhiên là nhân loại giả làm huyết tộc.

Không biết huyết tộc, giai cấp nghiêm ngặt, tôn ti trật tự, tuyệt đối không thể dễ dàng sai khiến người khác sao?

Serrill mím môi, phát hiện rằng nanh của mình lộ ra, lập tức duỗi tay ẩn trở về. Cái động tác ngu dốt này... Sau khi ẩn xong hắn lập tức nhăn mày.

Mà Lật Manh đợi một hồi, tưởng nhóc con không nghe được, cũng không để ý tiếp tục dùng tay thất nơ. Cố gắng tới nỗi buộc cả tay mình vào dây váy.

Đột nhiên tay cô bị bàn tay nhỏ bé mềm mại giữ lại.

Lật Manh sùng sốt, buông tay.

Dây lưng cũng theo đó tuột xuống, lưng váy mở ra, lộ ra hơn nửa phần lưng trắng nõn và bả vai xinh đẹp.

Ánh trăng chiếu vào làn da của thiếu nữ, vừa trắng vừa mịn.

Người phía sau tựa hồ khẽ sùng sốt. Sau đó ngón tay hắn run lên, mới chậm rì rì buộc nơ giúp cô.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Huyết tộc đế vương có chút ngọt (7)

Edit: Tiểu Ngưu tiểu tỉ tỉ

Beta: LoBe

Dây váy được buộc chặt, nhóc con phía sau lập tức buông lỏng cánh tay ra.

Lật Manh thuận tay sờ sò sau lưng, ừm, nhóc con thông minh thật có thể thất nơ bướm. Một tay cô nhắc nhẹ làn váy rồi nhắc chân đi giày. Sau đó cô tùy ý vén mái tóc dài ra sau tai, lại đeo băng đô cài đầu của hầu gái lên.

Tiếp đến cô gái bình tĩnh xoay người, đưa lưng về phía ánh trăng, mái tóc xoắn màu nâu của cô bỗng càng trở nên mềm mại bởi ánh trăng tạo ra một quang sắc, vô cùng xinh đẹp.

Lật Manh nhìn nhóc con nhu thuận ngồi trên giường, đôi chân ngắn ngủn rũ bên mép giường, áo ngủ rộng thùng thình lỏng lẻo nhẹ nhàng rơi xuống bả vai, để lộ ra hơn phân nửa làn da bên dưới.

Mặt Serrill không chút thay đổi nghiêng đầu, mái tóc vàng cũng theo động tác của hắn mà xõa theo. Đôi mắt đen tuyền thanh khiết thuần tịnh*... đang trừng mắt nhìn cô.

[*Thanh khiết thuần tịnh: trong suốt thuần khiết]

Lật Manh trầm mặc một lát

Trừng cô? Không, nhìn cô như vậy có nghĩa là... muốn ăn cô sao?

Cô sờ sờ túi váy màu đen của mình, kẹo không còn nhiều lắm. Nhưng mà mang người ta về đây thì cũng không thể không biết xấu hổ mà bỏ mặc. Ngày mai sương mù tan đi, cô sẽ đưa nhóc này xuống chân núi gửi tạm cho người chăn cừu nào đó. Đi chăn cừu chung quy so với bị hút máu vẫn tốt hơn.

Lật Manh cảm thấy mình thực là một nữ phụ thiện lương, tốt bụng. Sau đó cô chịu đựng đau lòng lấy từ trong túi ra một cái kẹo nữa. Không có kẹo thì Lật Manh sẽ cảm thấy không thoải mái. Cho nên phải ăn tiết kiệm, ăn hết thì phải đi lấy trộm ở trong phòng bếp. Trong phòng bếp không có nhiều thức ăn lắm, đều dùng để dưỡng huyết nô.

LoBe: Sao đi đâu, bà nữ chủ cũng ăn vụng thế

Thuốc này có nhiều nhược điểm, Lật Manh dự định sẽ tìm cơ hội tự chế thuốc. Trong vị diện này, hệ thống không hạn chế khả năng nghiên cứu thuốc của cô.

Cô khom người, cảm tay nhóc con.

Serrill nheo đôi mắt đen, trầm mặc nhìn chằm chằm hành động lớn mật của cô. Không trải qua sự đồng ý của hắn, lại tự tiện đụng vào người hắn.

Trùng phạt – thiêu chết

Không đợi hắn tự khoe khoang tài giỏi, trong lòng bàn tay đã xuất hiện một cái kẹo. Kẹo được bọc trong giấy gói màu hồng vuông vắn. Thiếu nữ rũ mắt xuống, cánh môi mềm mại khẽ nhấp, rồi mới nhẹ giọng nói: "Tiết kiệm một chút, ăn nhiều sẽ bị sâu răng."

Hắn sững người một lúc mới ý thức được lời Lật Manh nói, mày nhíu lại. Một cái kẹo thì ăn tiết kiệm kiểu gì?

Còn có, ai nói hắn sẽ, sâu, răng!

Lật Manh thấy quần áo nhóc mặc không tốt, bình tĩnh giơ tay kéo cổ áo lên cài lại nút. Trời lạnh, mặc quần áo không tốt sẽ bị cảm lạnh. Mặc quần áo cho nhóc con xong, nhìn thấy mái tóc mềm mượt xõa tung đáng yêu của Serrill, Lật Manh có chút tò mò đưa tay ra xoa.

Nhóc con lập tức ngẩng đầu lên, khuôn mặt trắng nõn căng chặt, đôi mắt đen tròn xoe trong giây lát tròn tròn, tựa hồ như bị mạo phạm. Lật Manh chậm rì rì thu tay, ừm, tóc rất dày, giống y hệt tưởng tượng. Sau đó, Lật Manh bình tĩnh nói:

"Ta đi làm việc đây, người ở chỗ này ngoan ngoãn chờ ta đến hừng đông, hừng đông ta sẽ quay lại cứu người rồi khỏi đây."

Thân là một cái thánh mẫu.

Cứu nhiều một đứa bé chắc sẽ không bị hồng thiết lập đâu nhỉ?

Cho nên sau khi nói xong, Lật Manh nghĩ tới cái gì đó, lại khom người kéo một cái vali từ gầm giường ra, tìm kiếm bên trong một lúc rồi lấy ra một con gấu bông. Đây là trước khi cô xuyên tới, nữ phụ đi mua quần áo được chủ tiệm tặng.

Cô nhét gấu bông vào trong tay của nhóc con, nghiêm túc dặn dò: "Nếu sợ hãi muốn khóc, liền nhìn nó, nó chính là bạn tốt của người."

Cho kẹo, cho đồ chơi

Dễ trẻ nhỏ vô cùng hoàn hảo.

Lật Manh lặng lẽ tự cho chính mình một trăm điểm, quay đầu lại liếc nhìn độ cao của ánh trăng. Thời gian đủ dài, những người đó chắc cũng sắp bị phát hiện rồi.

Sau đó, quản gia sẽ thấy thời gian cô rời đi quá lâu, trong số những người bỏ trốn cũng sẽ có người không chịu được mà nói ra là cô thả bọn họ đi. Cho nên chi tiết cô bị lộ danh tính, hắn sẽ dễ dàng vượt qua.

Khi Lật Manh nghĩ đến nhiệm vụ, liền không còn tâm tư dỗ nhóc con, lập tức bước về phía cửa. Thời điểm kéo cửa ra, Lật Manh đột nhiên cảm thấy phía sau lưng mình lạnh căm căm, nhìn không được quay đầu lại. Lại chỉ thấy nhóc con ngồi trên mép giường, nửa mặt ẩn trong bóng tối, gương mặt trắng tròn mềm mại lạnh nhạt đến cực điểm, đôi mắt đen láy ẩn chứa sự lạnh lẽo vô tận.

Sự lạnh lẽo này còn mang theo uy hiếp vô cùng lớn.

Lật Manh chớp mắt.

Lại thấy một tay nhóc đang nắm chặt viên kẹo, tay kia ôm món đồ chơi. Đôi mắt màu đen sáng lấp lánh, môi đỏ mím chặt. Đừng nói uy hiếp. Loại đáng yêu này, cho dù dọa mèo thì mèo cũng chẳng chạy.

Serrill: Thật là không dọa nổi mèo chứ?

Nhân loại: *bỏ chạy*

Huyết tộc: *Lùi về phía sau 3 m*

Lật Manh...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Huyết tộc đế vương có chút ngọt (8)

Edit: Tiểu Ngưu tiểu tử

Beta: LoBe

Lật Manh cũng không suy nghĩ nhiều, đóng cửa rồi đi. Serrill ngồi trên giường, khuôn mặt nhỏ trắng nõn căng thẳng, hàng mi dài cong vút, đôi mắt đen tuyệt đẹp vẫn không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm vào cánh cửa, khóe môi ẩn hiện những chiếc răng nanh nhỏ.

Sau đó hắn nhìn thoáng qua chiếc kẹo trên tay mình

Xùy...

Rác rưởi

Serrill đột nhiên nhũn mảy, trong không khí xuất hiện một mùi hương ngọt ngào tràn ngập xung quanh căn phòng. Ngửi một chút liền phát hiện đây chính là hương thơm của nàng. Mùi hương thấm trên chăn, trên ghế, sàn nhà thậm chí những nơi nàng đã từng chạm qua... thật ngọt

Cánh tay đưa ra muốn ném kẹo đi của Serrill bỗng dừng một chút rồi thu hồi lại. Sau đó từ từ bóc cái kẹo ra bằng đầu ngón tay trắng mềm mại và đặt viên kẹo lên môi. Hương thơm ngọt ngào nồng đậm phong phú nhẹ nhàng chiếm lấy khứu giác nhạy cảm của hắn. Quả nhiên, cô đã từng chạm qua nó.

Nó có một mùi thơm ngọt ngào mãnh liệt. Serrill không nhịn được mà vờn đầu lưỡi, liếm nhẹ viên kẹo...

Aa---

So với mùi hương vừa rồi thì hương vị càng kích thích hơn. Quả thực là kích thích đến mức răng nanh đều phát đau. Nhưng trong hương vị kích thích đó còn có cả sự ngọt ngào như ẩn như hiện của nàng.

Serrill cau mày rồi cuối cùng vẫn đưa viên kẹo vào trong miệng.

Đợi đến khi vị ngọt không còn nữa thì liền phun ra.

Sau đó hắn nhảy xuống giường, lạnh lùng bước về phía trước. Vừa bước ra khỏi cửa, Serrill liền thấy bộ dáng ngây thơ trẻ con đang ôm gấu bông của mình. Lòng mày thanh tú của hắn khẽ cau lại, mà... thứ này cũng có một vị ngọt ngào. Đối với một người mắc hội chứng thích ngọt thời kì cuối như Serrill mà nói, trong cuộc đời sinh mệnh dài đằng đẵng này của hắn những thứ có thể khiến hắn cảm thấy ngọt ngào thực không có mấy.

Hắn muốn ném con thú bông đi nhưng lại có chút... luyến tiếc.

Serrill lạnh lùng nghĩ đợi đến khi nó hết ngọt thì mới ném nó đi cũng được...

Hắn liếm kẹo trong miệng, khuôn mặt cao quý lạnh lùng ôm gấu bông nhỏ trong tay bước ra ngoài. Vừa đi tới hành lang, Serrill chợt nghe thấy những tiếng bước chân vội vã. Hắn lạnh lùng nâng mắt nhìn thấy một nhóm thị vệ huyết tộc vội vàng chạy tới.

Bọn họ vừa thấy Serrill thì nhẹ nhàng thờ ra, đang định nói cái gì thì nhìn thấy Serrill trong thân hình một đứa nhỏ đứng trong góc hành lang âm u ôm một con gấu bông. Tròng cảnh này có chút quái dị khiến cho nhóm huyết tộc nhũn mảy lạ lùng. Nhưng loại cảm giác quái dị này chỉ xuất hiện trong nửa giây, sắc mặt tất cả mọi người cứng đờ, khuôn mặt vốn đã tái nhợt lại xuất hiện biểu tình hoảng sợ.

Serrill không một tiếng động áp chế huyết tộc. Áp lực vô hình tựa như một lưỡi dao sắc bén, nháy mắt xuyên thấu qua tất cả các mả cả rỗng dấm bạo gan nhìn thẳng vào đế vương huyết tộc. Toàn bộ huyết tộc đều kinh sợ cúi đầu, thân thể run lên không dám hé miệng.

Mà Serrill chỉ bình tĩnh liếm kẹo trong miệng, tìm kiếm một chút vị ngọt trong hương vị kích thích này. Hắn không chút để ý ôm món đồ chơi lười biếng bước qua một đám thị vệ. Chưa bước được vài bước, hắn dường như nghĩ tới điều gì đó, ngừng lại nhưng lại mang theo sự điềm tĩnh mát lạnh:

"Nhóc kia tên là gì?"

Nhóc kia?

Nhóc nào?

Nói một câu không đầu không đuôi thì làm sao người ta hiểu được?

Chỉ là không ai có can đảm để hỏi câu này trước thực lực tuyệt đối, còn có sự áp chế từ đế vương. Cuối cùng một huyết tộc có tước vị tương đối cao run rẩy lên tiếng hỏi:

"Đại nhân, ngài đang hỏi ai?"

Serrill thực ra cũng không làm khó họ mà chậm rãi gợn tay chỉnh lại cổ áo lỏng lẻo của mình. Đứa bé xinh đẹp, khề híp mắt:

"Ta cần một hầu gái"

Các huyết tộc còn lại có chút mờ mịt, không phải huyết tộc đều ghê tởm mùi hôi thối của người khác nên bất kể là huyết tộc hay nhân loại đều không được phép tới gần hay sao? Tại sao đột nhiên đại nhân lại muốn một hầu gái?

Nhưng khi nhìn huyết tộc vương giả trước mặt, bọn họ phát hiện một nụ cười dịu dàng xuất hiện trên khuôn mặt của lạnh lùng của Serrill Ruan. Hắn không chút để ý liếm liếm cánh môi và hai chiếc răng nanh.

"Kêu quản gia quản lý hầu gái lại đây, còn có một nhóm huyết nô mới tới đã bỏ trốn chiều tối hôm nay. Chắc là đang bị ngăn lại trong khu rừng khí độc, cho người tới dẫn họ xuống núi."

Nói xong, hắn cụp mi, có chút mệt mỏi ngáp một cái. Thiếu máu trong thời gian dài khiến cơ thể hắn bị kiệt quệ cực hạn dẫn tới việc bị teo thành một đứa nhỏ, cùng với việc cực kì nhanh đói. Chỉ là rất nhanh hắn sẽ khôi phục lại trạng thái bình thường. Bởi vì hắn đã tìm được một món ăn rất ngọt. Càng ngọt càng có thể bổ sung năng lượng.

Serrill không biểu tình liếm viên kẹo, trên khuôn mặt lạnh lùng tái nhợt xuất hiện một tia khát vọng. Nếu nàng muốn cứu những người đó thì giúp nàng ấy đi. Thù lao chính là bản thân nàng ấy.

Trong đôi mắt đen sâu thẳm lạnh lẽo của Serrill hiện lên một ý cười mềm mại. Sau đó hắn mới chậm chậm ôm gấu bông của mình đi mất.

—

Serrill: Tôi giúp em thả bọn họ, em nên trả thù lao đi.

Lật Manh: Cmn, tôi cần anh thả à? Anh làm hỏng chuyện của tôi còn đòi thù lao? Sao không lên trời luôn đi

Be: Haha ~(~)~ Bó tay

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (9)

Edit: Tiểu Ngưu tiểu tỉ tỉ

Beta: LoBe

—

Về mặt Lật Manh kì quái đi về phía phòng của mình. Cô đưa hai ngón tay,捏捏 da mặt cứng ngắc của chính mình. Vì để lộ ra thân phận gian tế của bản thân mà cô cố tình biểu lộ ra những biểu hiện đáng ngờ như "hoảng sợ" "sợ hãi" "run rẩy".

Kết quả vẻ mặt của nữ quản gia kia bình tĩnh, căn bản không hề nhắc tới những người đã được cứu đi kia. Đương nhiên Lật Manh cũng không nhìn thấy những thiếu niên, thiếu nữ mà cô đã thả chạy ấy nữa.

Cho nên nhiệm vụ của cô như vậy là hoàn thành sao?

Có được điểm tích phân không nhỉ?

Hệ thống vẫn còn đang tắt máy, cô dùng tay gõ gõ mấy lần đều không có phản ứng. Chắc là, đã được tích phân rồi đấy.

Lật Manh trau chuốt lại biểu hiện của chính mình lần nữa, không có gì sơ hở, lại càng không có lỗi. Cho nên hẳn là đã ổn.

Về phần nữ quản gia không có chất vấn, cũng không có phản ứng hẳn là cảm nhận được sự khả nghi của cô, nhưng không dám rút dây động rừng, nên không có biểu hiện gì dị thường.

Lật Manh cảm thấy đây là khởi đầu tốt cho chính mình, cô đại khái đã vượt qua rồi.

Nhiệm vụ tiếp theo là mê hoặc Serrill?

Mê hoặc như thế nào?

Khó có khi Lật Manh cảm thấy chút mờ mịt, cô nhìn thoáng qua tư liệu cá nhân của Serrill.

Nhân vật: Huyết tộc lạnh lùng, xinh đẹp

Tuổi: Bảo mật

Ngoại hình: Hoàn hảo

Thông tin khác: Không có

Lật Manh: "....."

Đây là thông tin gì thế?

Câu tác giả này thời điểm viết văn, sẽ không viết thiết lập nhân vật mà đã trực tiếp đặt bút viết đại cương* nhé. [đại cương*: dàn ý]

Loại tác giả này quả là không hề xứng đáng được mang danh tác giả.

Thật sự không thể đoán được tính cách của Serrill, Lật Manh cũng không rối rắm về vấn đề thiếu thông tin này. Dù sao, thông tin chỉ cần đề cập đến lạnh lùng, thì cơ bản đều là một than.

Loại tính cách này có lợi cho nhiệm vụ của cô. Mê hoặc xong, cô cần phải bị đá đi, thuận tiện bị mắng là một người xấu xa thì mới có được tích phân. Lạnh khốc, mặt liệt thì khả năng cô hoàn thành nhiệm vụ là hơn 99%.

Chỉ có trình độ mê hoặc cần phải suy nghĩ kỹ hơn, là lộ đuôi hay còi đồ thì mới xem như là mê hoặc? Hay là thu hút hẳn bằng cách ăn nói? Cái ý kiến đầu tiên có chút không tốt lắm, nếu như lỗ lã g quá, tích phân bị trừ thì phải làm sao bây giờ.

Để không bị trừ điểm tích phân, thu hút bằng cách ăn nói đi. Lật Manh đã lên kế hoạch cho tất cả mọi chuyện, đầu năm nay kiểm tích phân thật không dễ dàng.

Cô hình như... đã thất bại hai vị diện rồi.

Lật Manh có hồi tưởng một chút nguyên nhân mình thất bại, cuối cùng duỗi tay gõ gõ vào đầu phát hiện đầu óc vẫn là một mảnh mơ hồ như cũ.

Quên đi, nghĩ sau.

Chính là việc che chắn ký ức của hệ thống khiến cô khó tổng kết kinh nghiệm thất bại của mình, không có cách nào nhận biết và tránh những sai lầm trước đó.

Hy vọng vị diện này có thể thuận lợi lấy tích phân, hoàn hảo làm thánh mẫu nữ phụ ác độc.

Bước chân về phía trước của Lật Manh ngày càng nhanh hơn, trời sắp sáng rồi. Có thể mang đứa bé kia đến hộ chẵn cừu gọi nuôi.

Sau bình minh, chương khí trong khu rừng tản ra nên có thể dễ dàng đi qua. Cô nâng lấy làn váy, giày mềm mỏng bước trên mặt đất lạnh lẽo, đi qua dãy hành lang dài. Nhìn thấy bầu trời mơ hồ có sắc trắng mờ trên bức tường bên ngoài lâu đài rộng lớn, cô khẽ nhướng mày.

Thời gian rất phù hợp.

Rồi cô đẩy cửa ra. Liền nhìn đến căn phòng trống rỗng, chiếc giường nhung trong căn phòng, không có bóng dáng của đứa trẻ nào ở đấy. Lật Manh trầm mặc một lát, rồi kiểm tra phòng có dấu vết gì không.

Không có dấu vết vật lộn, gấu bông cũng bị mang đi. Cho nên là nhóc con tự rời đi. Lật Manh ngay người chăm chú nhìn trên giường một lúc, rồi khẽ thở dài. Có thể nó đã... trở về khu vực của huyết nô rồi.

Rốt cuộc chỉ là một nhân vật qua đường, cho nên cô cũng không cứu được, mà sẽ luôn bị cốt truyện áp đặt. Lật Manh có chút mệt mỏi ngã nằm xuống giường ngáy người nhìn đầu giường. Chiếc chăn nhung thiên nga mềm mại, giống như khuôn mặt của nhóc con kia, nhìn trắng trắng, mềm mại ngọt ngào.

Cô mặt không biểu tình quay sang, chiếc băng đô xinh xắn theo chuyển động của cửa cô rơi xuống gối, mái tóc nâu xõa ra. Sau đó, cô nhìn thấy ngọn nến chưa tắt, ánh sáng màu vàng. Lại nghĩ đến mái tóc xõa tung lộn xộn màu vàng của nhóc con, thật xinh đẹp. Giống như một tiểu thiên sứ.

Rốt cuộc Lật Manh nhấp môi dưới, hai lúm đồng tiền xuất hiện.

Ai nha, cô thích trẻ con từ bao giờ thế?

Nhưng mà nhóc con thực sự rất đáng yêu. Lật Manh duỗi tay xoa mặt mình, bình tĩnh tự nói cho bản thân.

Đáng yêu vô tội, đáng yêu vạn tuế

Cô chỉ là không có sức chống cự đối với những đứa trẻ đáng yêu, và những vật dễ thương mà thôi.

Cho nên hẳn không phải khác biệt.

Ừm, không có gì khác biệt.

—

Bạn editor này hơi non, ngồi beta mà muốn ngửa mặt lên trời khóc thét

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (10)

Editor: Tiểu Ngu tiểu ti ti

Beta: LoBe (Thực ra là Bedit vì bạn editor edit chả khác gì convert, mà còn khó hiểu hơn convert ấy chứ)

—

Lật Manh bị lệch giờ, khó khăn ngủ một ngày, tới khi mặt trăng xuất hiện, mới ngáp ngấn ngáp dài mặc váy đi làm. Vừa làm việc, Lật Manh vừa tìm kiếm phòng của Serrill.

Cô dự định nhắm đúng thời cơ, rồi chạy tới ôm người ta hôn hôn thơm thơm, sau đó bị đá ra ngoài thì được coi là hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng mà... Serrill là ai mới được? Trong tư liệu cá nhân không có lấy một tấm ảnh nào, miêu tả vẻ ngoài hoàn mỹ, cách miêu tả này trừu tượng tới nỗi Lật Manh cố gắng lắm nhưng vẫn không thể tưởng tượng nổi. Cô cũng không thể tùy tiện bắt một huyết tộc để hôn một cái được. Lúc ấy cô sẽ từ nữ phụ ác độc trực tiếp biến thành nữ biến thái cuồng hôn môi.

Nghĩ đến cái danh hiệu như vậy, Lật Manh không nhìn được sờ sờ cánh tay đang nổi đầy da gà của mình. Ngay lúc Lật Manh sắp hói vì gãi đầu thì nữ quản gia xuất hiện. Bà ta mặc một bộ váy màu đen, vòng eo được buộc chặt, trên khuôn mặt nhợt nhạt không có một chút cảm xúc gì.

Nữ quản gia nhìn thấy Lật Manh, đôi lông mày lạnh lẽo nhíu lại, hình như đang khó hiểu. Nhưng là một nữ quản gia đã được rèn giũa lâu năm, bà ta không hề hỏi gì, chỉ truyền đạt đúng mệnh lệnh:

"Bất đầu từ hôm nay, cô sẽ thay đổi đến một vị trí mới, từ người hầu dọn dẹp thăng chức lên làm người hầu riêng của đại nhân, đi theo tôi."

Thật ra Lật Manh hiểu rõ về quy định người hầu trong lâu đài huyết tộc này. Người hầu dọn dẹp là cấp bậc thấp hèn, chỉ phụ trách xử lý các việc râu ria vặt vãnh. Mà tốt nhất là người hầu riêng. Bởi vì loại hầu gái này chỉ cần chuyên môn phục vụ cho duy nhất một quý tộc là đủ. Hơn nữa các khía cạnh về tiền lương và lợi ích cũng vô cùng cao. Nếu quý tộc kia có địa vị không thấp thì người hầu gái riêng cũng sẽ theo đó mà ăn hỏi.

Lật Manh cảm thấy chức vị này đến quá đột ngột, lễ phép hỏi:

"Xin hỏi là vị đại nhân nào?"

Biểu hiện của nữ quản gia buông lỏng chút, để lộ ra một chút ghen tỵ, sâu kín trả lời:

"Đại nhân Serrill."

Lật Manh có hơi sùng sốt.

Serrill?

Cạnh quan tài lạnh băng, tuyết đẹp, một huyết tộc cao cấp ngoan ngoãn đứng bên cạnh bê một bộ chén đĩa màu bạc. Trên đĩa được đặt một ly chất lỏng màu vàng kim nhạt. Tiếng của huyết tộc khàn khàn lạnh lẽo, nhưng mang theo sự cung kính đặc biệt:

"Đại nhân, thuốc điều chế mà ngài cần tới rồi."

Thuốc điều chế bằng cách dùng máu của Cỗ Long được lưu giữ từ trước, cùng với các loại nguyên liệu trân quý khách. Tộc Cỗ Long đã bị diệt vong, chỉ lưu lại được một chút máu. Tác dụng chính của thuốc là có thể làm cho một huyết đang đói khát cực độ ngay lập tức khôi phục được dáng vẻ hoàn mỹ.

Đối với huyết tộc mà nói, nếu đói khát quá mức chờ đợi sẽ khiến cho họ vĩnh viễn ngủ say, cả người sẽ khô héo giống như những bộ xương. Chỉ có dòng máu duy nhất của huyết tộc là ngoài ý muốn. Chính là huyết tộc tôn quý đời thứ nhất thuộc thế hệ sau – Serrill. Thời gian dài anh không uống máu nhưng chỉ bị biến về thời điểm còn là trẻ con, thậm chí giữ lại được một chút điểm đặc thù của con người. Làn da ấm áp, trông mất màu đen, còn có rất nhiều những phản ứng sinh lý khác của con người.

Giữ nguyên dáng vẻ của trẻ con, cho dù không ăn cũng sẽ không lo hết năng lượng. Cho nên vua của bọn họ mang hình dáng của một đứa trẻ. Nếu không phải lần trước phát sinh việc tranh đấu nội tộc, trực tiếp đánh vào nhất tộc Bruch thì đại nhân Serrill cũng sẽ không cần sử dụng đến thuốc điều chế để khôi phục sức mạnh đỉnh cao. Sau đó trực tiếp trừng trị mười ba thị tộc đang rối loạn, dùng vũ lực tàn bạo trấn áp, uy hiếp.

Mà lần này, đại nhân lại có ý dằn dò muốn dùng thuốc. Chẳng lẽ là việc hệ trọng hơn so với chuyện huyết tộc náo loạn?

Gần đây cũng không có sự việc lớn nào khác. Huyết tộc an tĩnh, ngoại trừ liên minh thánh và con người chỉ như sâu bọ đang tung tăng nhảy nhót, thì các tộc khác đã phục tùng, nghe theo. Ngay lúc huyết tộc cấp cao về mặt đang mờ mịt.

Đột nhiên trong quan tài truyền đến tiếng động nhỏ, ông ta lập tức cúi đầu, không dám phát ra âm thanh. Mà trong quan tài, một bàn tay bé nhỏ chậm rãi vươn ra, ngón tay nhỏ nhỏ khẽ đặt lên cạnh quan tài. Đứa bé mặc áo ngủ rộng thùng thình, gương mặt mềm mại đáng yêu, đôi mắt tròn đen mang theo một vài tia mộng lung. Hắn đưa tay xoa mắt. Serrill lười biếng ngáp một cái, sau đó từ quan tài đứng lên, đôi tay đặt lên rìa quan tài, gợn găng nhảy ra bên ngoài.

Nhìn về phía đĩa đựng chén chất lỏng màu vàng kim nhạt, Serrill không chút để ý giờ tay, mà vị huyết tộc cao cấp kia lập tức quỳ một gối xuống, giúp hắn vừa tầm cầm được cái ly. Chất lỏng màu vàng lạnh lẽo, quý giá đến tận cùng. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết của Serrill lại không có lấy một chút cảm giác dư thừa, thông thả ung dung uống hết sau đó mới xoay người bước về phòng.

Vừa đi, trạng thái của hắn vừa thay đổi. Khuôn mặt mềm mại đáng yêu từ từ hiện ra dáng vẻ lớn lên, đôi mắt tròn xinh đẹp hơi dài, độ cong tà mị kinh diễm ở đuôi mắt bắt đầu xuất hiện. Áo ngủ rộng thùng thình càng ngang càng kéo căng.

Cái vị huyết tộc cao cấp kia cũng không ngẩng đầu mà vẫn quỳ một gối xuống như cũ. Mãi cho đến khi trong phòng truyền tiếng bước chân không nhanh không chậm. Ông ta mới dám nhẹ nhàng ngẩng đầu lên.

Ánh trắng trắng sáng giống như tơ lụa, lọt qua ô cửa sổ làm bằng đá, phong cách rườm rà nhưng không kém phần xinh đẹp. Người thiếu niên đã thay một bộ quần áo đẹp hơn, động tác ưu nhã nhẹ nhàng chậm rãi, hắn vươn ngón tay thon dài xinh đẹp ra, điều chỉnh chiếc cúc áo bằng đá quý trên tay áo của mình.

Hắn đi qua ánh trắng, mái tóc ngắn màu vàng tùy ý xõa tung, gương mặt xinh đẹp đến cực điểm lạnh băng và tái nhợt, đôi mắt màu đỏ như tường vi, mang theo màu sắc mê hoặc diễm lệ.

Người thiếu niên trở về hình dáng trưởng thành, không hề có hình bóng của con người mà hoàn toàn là bộ dáng của huyết tộc. Kẻ sẵn mồi cưỡng đại nhất, tuyệt đẹp nhất.

Huyết tộc kia không dám nhúc nhích, rốt cuộc ông ta cũng không nhận được nửa nom nóp lo sợ hỏi:

"Đại nhân, gần đây có chuyện lớn gì cần ngài phải xử lý sao?"

Nếu không thì tại sao lại đột nhiên muốn khôi phục bộ dáng trưởng chứ.

Đôi mắt xinh đẹp của Serrill hơi híp lại, hắn đi đến bên cạnh cái bàn, ngón tay tùy ý gõ xuống mặt bàn.

"Chuyện sao?"

Hắn khẽ cười, bên khóe môi đỏ tươi, lộ ra hai chiếc răng nanh lạnh băng. Giọng nói của người thiếu niên hàm chứa vài tia mềm mại khàn khàn, như là tiếng đàn cổ ấm áp, nhẹ nhàng run rẩy mang theo một âm luật tuyệt mỹ.

"Ta đang đợi thịnh yến bắt đầu, hẳn là con mồi của ta sắp tới rồi."

Lời của hắn vừa dứt, cánh cửa lớn nặng nề truyền đến tiếng gõ cửa không nhanh không chậm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (11)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

Khi Lật Manh đi theo nữ quản gia bước lên cầu thang tầng trên, cô nhìn không được duỗi tay sờ sờ cái cài tóc đáng yêu của mình. Chẳng lẽ ánh sáng thánh mẫu của nữ phụ phát ra làm mờ mắt người khác, nên mới nhận được vận may này?

Đi được một lúc, Lật Manh cảm thấy con đường này rất quen thuộc. Sau đó đến khi cô nhìn thấy cánh cửa được khắc gia huy ở chính giữa. Hai bên cánh cửa lạnh băng, là cây đuốc đang cháy. Ánh sáng chiếu lên con đường khiến nó càng thêm dữ dội âm trầm. Khuôn mặt của nữ quản gia dưới ánh lửa, càng thêm tái nhợt lạnh lùng. Bà ta vô cùng cẩn thận, cung kính cúi đầu khom người, vờn tay gõ cửa.

Chỉ trong chốc lát, cửa chậm rãi mở ra.

Một người đàn ông vẻ mặt tái nhợt, mặc trang phục quý tộc, một tay bưng mâm, chậm rãi đi ra ngoài. Nữ quản gia lập tức lui vài bước như đang sợ hãi thứ gì đó, rồi vội hành lễ:

"Bá tước đại nhân, người đã đến."

Người đàn ông không ngần ngại nhìn Lật Manh, thanh âm thậm chí có chút dịu lại, không có sự cao ngạo khi trước, "Đại nhân đang chờ người hầu hạ, vào đi."

Lật Manh nhìn thoáng qua bọn họ, gật đầu, sau đó bình tĩnh đi vào. Khi đi qua bên người đàn ông kia, anh ta nhảy bèn người người, tự dừng lại cảm thấy không khí có chút ngọt. Đường nhiên loại cảm giác này chỉ là thoáng qua, anh cũng không nghĩ nhiều, lập tức đi ra ngoài.

Cửa lớn chậm rãi đóng lại.

Lật Manh vừa mới bước vào, liền nhận ra cửa phía sau đã đóng. Trong phòng không một bóng người, nhưng thật ra không ngoài ý muốn, rốt cuộc thì các đại nhân vật phản diện đều xuất quỷ nhập thần. Cô chỉ cần chờ đợi là được.

Cho nên Lật Manh không dám chạy loạn, chỉ ngoan ngoãn đứng thẳng tại chỗ, sau đó yên lặng quan sát bốn phía. Trong mắt Lật Manh hiện lên một tia nghi hoặc, cô lại nhìn tới cổ quan tài trong đại sảnh. Trên mặt quan tài khắc hình con đường quen thuộc, cuối cùng Lật Manh xác định đây chính là căn phòng lần trước khi mình đi nhầm đường.

Đứa bé có gương mặt của tiểu thiên sứ kia..... Không phải là huyết nô của Serrill chứ?

Tưởng tượng như vậy, Lật Manh liền cảm giác bị mạch văn rác rưởi ập vào mặt. Phẩm đức của nam chính thể mà lại thấp hèn như thế. Còn xuống tay với cả trẻ con?

Tam quan của tiểu thuyết này quả thực là xuyên qua trái đất, đục thủng mặt trăng.

Lật Manh thân là nữ phụ độc ác, yên lặng xem thường nam chính rác rưởi một phen. Sau đó cô nỗ lực điều chỉnh cảm xúc, sợ cảm xúc khinh bỉ quá mức, tí nữa gặp nam chủ không thể thể hiện sắc dụ nữa.

Sắc dụ hẳn là nên biểu hiện như thế này. Nụ cười mỉa hoặc..... Tư thái đáng yêu..... Chân như có như không lộ dưới làn váy.....

Tổng kết xong, cô nỗ lực kéo khỏe miệng, ha ha, rất đẹp, mắt hí hí lại, lại có thêm cảm giác mê ly. Ừm, còn tư thái đáng yêu..... Là tư thái gì?

Lật Manh nhìn không được lật giờ bảng hướng dẫn làm nữ phụ, tìm kiếm từ tư thái. Đúng là có trong bảng tổng kết tính cách nhân vật. Cô liền ấn nút nhỏ dưới bảng một cái, biến nhỏ để không có ai phát hiện ra nó.

Lật Manh vừa nhấn vào liền thấy hình như cô phần lớn chưa từng đọc hết những tư liệu của bảng kiến thức ấy. Còn có một vài chỗ là màu xám. Như manh muội Đại Đình Đình, ngự tỷ hung mãnh Sóng Sóng, yêu nam Kim Cô, động cơ thay đổi thiên địa..... thì ẩn không được.

Phần lớn đều không tô xám, thật vất vả cuối cùng Lật Manh cũng tìm được loại đáng yêu. May quá không phải màu xám mà là màu hồng phấn, có thể ấn vào.

Mặt Lật Manh vô cảm, dùng ý niệm lách cách mở folder ra.

biểu hiện đáng yêu cụ thể

Đầu tiên, thanh âm phải mềm, phải ngọt, như bánh nhân đậu đỏ cắn một miếng là đầy đường.

Tiếp theo, nâng váy, lộ cẳng chân.

Cuối cùng, dẻo miệng là đủ.

Ví dụ ——

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (12)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Diệp Thanh Thu

Beta: LoBe

—
Xem đến đây, Lật Manh hơi ngẩn người. Ai da, câu tác giả lại tổng kết kỹ càng tỉ mỉ như vậy, còn có cả ví dụ nữ. Cuối cùng năng lực sáng tác cũng có tiến bộ. Mặt Lật Manh tràn đầy vui mừng kéo xuống xem.

có thể lộ ra cẳng chân không có lông, sau đó ưỡn ngực đóng đưa làn váy nhỏ, nói lời thoại như sau

Ai da anh làm đau người ta rồi.

Ca ca đáng ghét, không được tới đây.

Người ta không muốn không muốn a~~~.

Dùng nắm tay nhỏ bé đâm đâm vào lồng ngực đối phương (tình yêu.jpg)

Meo o um~~

Lật Manh: "....."

LoBe:....

Lật Manh chậm rãi đóng cái bảng biểu đáng yêu kia lại, sau đó tìm xem nút xóa ở đâu. "Sau khi xóa không thể khôi phục, có chắc chắn xóa hay không? Có, Không." Có

Câu tác giả, cô viết truyện ở cái web chết tiệt nào, cô viết như vậy lẽ ra phải bị chặn rồi đấy. Liêm sỉ và não của cô bị đĩa hút bại liệt rồi à?

□

Vậy mà còn mặt mũi chui ra viết văn gây họa cho người khác. Thứ câu này không ra đường, trời cũng cho năm tia sét đánh xuống. Thứ câu này có đọc báo, cũng thấy bản thân trên báo với tiêu đề: Câu tác giả muốn lên trời.

Lật Manh mắng thầm câu tác giả mấy lần. Ngay lúc cô nhàm chán mắng đến lần thứ một trăm linh bảy, đột nhiên nghe thấy tiếng động rất nhỏ. Lông mi Lật Manh run rẩy, đôi mắt màu đỏ xinh đẹp xuất hiện một tia mờ mịt, trong không khí có mùi hoa thơm.

Hình như là..... Hoa nở rồi.

Lật Mạnh ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy bên cửa sổ điều khắc thạch văn hoa lệ rất lớn, vô số dây đằng tường vì đang nở rộ. Dưới trăng lạnh chiếu rọi, nụ hoa tường vi nhẹ nhàng mở từng cánh hoa, bức tường nhanh chóng rực rỡ bởi màu đỏ của cánh tường vi.

(Hoa tường vi đỏ nở)

Lật Mạnh hơi sững sốt, lục lại truyền thuyết huyết tộc xưa. Từng có một truyền thuyết như này. Hậu duệ trực hệ của huyết tộc, có một loại năng lực rất lãng mạn. Mỗi khi trăng tròn, chỉ cần dùng dùng một giọt máu nhỏ lên thân cây tường vi, tất cả hoa tường vi đều sẽ nở rộ. Mà loại năng lực lãng mạn này, là đến từ một vị huyết tộc viễn cổ, vì người yêu của mình mà nuốt hồn hoa. Mỗi lần ông ta đi gặp người yêu, đều sẽ dùng năng lực này. Trải một đường đầy hoa nở cho bà ấy, thể hiện tình cảm của mình.

Mặt Lật Mạnh không biểu cảm nhớ tới cái truyền thuyết này, tỏ vẻ..... chả khác gì mấy câu chuyện xàm le ngoài quán vỉa hè. Tự nhiên hoa lại nở, chẳng lẽ là muốn thành tinh?

Cô yên lặng lui về sau hai bước, ánh mắt đột nhiên cứng lại. Lật Mạnh nhìn thấy một cái tay tái nhợt, nhẹ nhàng nắm lấy một đóa hoa tường vi dưới ánh trăng gần cửa sổ nhất. Gai của cây lạnh băng, cũng không làm ngón tay trắng như tuyết kia bị thương.

Hắn đứng bên cửa sổ, không biết đã xuất hiện từ khi nào. Thiếu niên khiến người kinh diễm, mặc phục sức quý tộc tối màu, điểm xuyên trên cổ tay áo tinh xảo là ngọc bích lạnh lẽo tron bóng. Serrill lạnh nhạt cúi đầu ngửi hoa, tóc vàng xinh đẹp xoả tung như là ánh mặt trời trong đêm tối, rũ xuống lông mi nhỏ dài, đôi mắt màu đỏ hơi khép lại. Quá tinh xảo.

Lật Mạnh cảm thấy mình như nhìn thấy được tác phẩm tạo hình nghệ thuật của thần linh, trong lòng thích một cái, tim đập nhanh hơn. Lật Mạnh ý thức được hẳn là ai, phản ứng lại, nhấc váy như nữ hầu khác, vừa định khom gối hành lễ.

Kết quả không đợi cô khom gối xuống, một ngón tay tái nhợt khẽ nắm cầm Lật Mạnh, ngăn cản động tác của cô. Lật Mạnh chỉ cảm thấy chỗ tiếp xúc ở cầm có hơi lạnh. Sau đó cô nâng mắt lên, nhìn thấy thiếu niên kia đã đi tới trước mặt mình.

Tốc độ này chả khác gì chạy xe thể thao.

Thiếu niên chậm rãi thu tay, cảm nhận cơ thể có độ ẩm không quá giống với huyết tộc. So với nhân loại thì hơi thấp, nhưng so với huyết tộc lại cao. Mềm mềm âm ẩm, như là bánh pudding mềm mại ngọt ngào, vô cùng mê người.

Muốn..... Ặn.

Ánh mắt lạnh lẽo của thiếu niên tối xuống.

Tui nghĩ là bà nữ chính từ vị diện này trở đi mỗi khi gặp nam chính đều sẽ có phản ứng tình cảm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (13)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Diệp Thanh Thu

Beta: LoBe xênh gái trăm phần trăm

Serrill nhẹ nhàng bước về trước nửa bước, cơ thể thon dài che đi ánh trăng. Bao phủ cô dưới bóng của mình. Hơi thở của người đàn ông thanh lãnh sạch sẽ, nhưng không biết vì sao lại lộ ra một cảm giác nguy hiểm.

Lật Mạnh theo bản năng cảm thấy đối phương có chút bất thường, nhin không được muốn lùi về sau, lại nghĩ đến nhiệm vụ nên dừng loại xúc động này lại.

Dùng sắc dụ anh.

Cô khẽ giật môi, nhất thời nghĩ không ra các bước sắc dụ.

Biểu cảm người đàn ông lạnh nhạt, đôi mắt đỏ có chút độ ẩm, hân hoi khom người, khẽ ngửi mùi hương trên người cô. Thiếu nữ mềm mại, cho dù có dùng thuốc để giảm nhiệt độ cơ thể xuống nhưng vẫn vô cùng ấm áp.

Cô nâng mắt, trên gương mặt kiều nộn không có một tia sợ hãi, như là con cừu trắng nhỏ đang hoang mang còn không biết bản thân đang đứng trước sói xám.

Hiếm khi người đàn ông mới gặp được con mồi yêu thích của mình, vô cùng kiên nhẫn, âm thanh hân chậm rãi vang lên.

"Nữ hầu mới tới?"

Cuối cùng Lật Manh cũng thoát ra từ trong sắc đẹp của anh, đại não bình tĩnh lại. Về ngoài của nam chính này đẹp quá mức xuất chúng. Huyết tộc là một chủng tộc mỹ lệ, cho nên ngoại hình của nam chính như thế này cũng là đương nhiên.

Nhưng mà Lật Manh vẫn cảm thấy kinh ngạc.

Trở về một Lật Manh bình tĩnh, nghiêm túc suy nghĩ về kế hoạch sắc dụ.

Phải dùng dáng vẻ đáng yêu mê hoặc anh.

Nghĩ tới câu tác giả tổng kết kiến thức về đáng yêu, bỏ đi những chi tiết không có liên hệ, thì vẫn còn có thể sử dụng một chút.

Ví như âm thanh âm ngọt ngào hẳn là không có gì xấu.

Cô có chút chần chờ, điều chỉnh thanh âm. Cuối cùng cánh môi đỏ tươi của cô run rẩy, cố ý đè thấp thanh âm, mang theo sự mềm nhẹ khàn khàn không thể không chế.

"Đúng vậy, Serrill..... Đại nhân."

Thiếu nữ mềm mại, con ngươi đỏ yên tĩnh hiện ảnh ngược gương mặt của người đàn ông, âm thanh mềm mại như bánh ngọt mê hoặc lòng người. Cơ hồ là trong cái chớp mắt đã gọi lên sự dục vọng bản năng của kẻ săn mồi.

Tròng mắt Serrill hơi co lại, cánh môi hồng nhạt ần ần lộ ra răng nanh, hô hấp trầm xuống, lồng ngực vô cùng khó chịu.

Theo bản năng, hân lộ ra một nụ cười ưu nhã khéo léo. Đây là sự thương hại cuối cùng của kẻ săn mồi đối với con mồi. Hân muốn nàng.

Người đàn ông xinh đẹp tái nhợt, đôi mắt đỏ lạnh lẽo xuất hiện vài tia tham lam, dục vọng. Hân nhìn cái cổ tinh tế mềm mại của thiếu nữ, sau làn da hơi mỏng kia, là máu đỏ tươi ngọt ngào đang nhảy nhót trong các mạch máu. Đó là mỹ vị mà trước giờ hân chưa từng được nếm thử.

Người đàn ông đã đói khát nhiều năm, rốt cuộc không thắng nổi dụ hoặc mà cúi đầu, sợ cô chạy trốn, ngón tay hân đã bình thản sờ soạng vòng eo mảnh khảnh của cô. Như mảnh thú ngủ đông, vron móng vuốt đáng sợ, chỉ thiếu chút nữa là bắt được đồ ăn ưa thích của mình.

Mà Lật Manh cũng cảm thấy đến thời cơ rồi. Tuy rằng còn có rất nhiều cách sắc dụ, nhưng cô đã bị chú thích về dễ thương của câu tác giả làm sợ hãi rồi.

Tốt nhất vẫn nên rút gọn trình tự, lập tức giải quyết cái nhiệm vụ tích phân này đi.

Cho nên sau âm thanh dụ hoặc, là —— hôn hai cái.

Cô tốc chiến tốc thắng, khẽ nhón mũi chân, vươn đôi tay, bụm một cái ôm lấy gương mặt mới cúi đầu xuống của người đàn ông.

Lật Manh hơi dùng sức kéo, sức giữ gương mặt xinh đẹp của hân càng mạnh hơn. Ánh mắt người đàn ông ngẩn ngơ, răng nanh bên khóe miệng thiếu chút nữa làm thương môi của mình.

Tiếp theo ánh mắt Serrill trở nên lạnh lùng, thể hiện dụng tâm hiểm ác của hân. Sau khi thấy hân như vậy, nàng sẽ làm gì? Giãy giụa, khóc thút thít, kêu gào thảm thiết, hay là chạy trốn?

Không quan trọng, mặc kệ nàng tới đây vì mục đích gì. Từ lúc nàng đặt chân vào lâu đài, nàng đã trở thành thức ăn của hân.....

Thiếu nữ ngẩng đầu lên, cánh môi hồng mềm thơm ngọt, khẽ hôn lên cằm Serrill.

——

Phúc lợi 2 ngày được 20 follow nè

□

Đùa thôi, dạo này tôi hơi bận, mai sẽ đăng 2 chương bù ha.

Chương 159: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (14)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dã Miêu

Beta: Be xinh đẹp trăm phần trăm

Người đàn ông chỉ thấy không khí xung quanh rất ngọt. Vô số mật ngọt mạnh mẽ tiến vào cơ thể hắn theo nụ hôn khẽ kia. Trong nháy mắt có một luồng điện chạy qua cơ thể hắn. Như là bản năng, đôi mắt của hắn hơi mở lớn, lông mi hơi run rẩy.

Lật Manh nhìn thấy nam chủ bị dọa đến ngẩn người. Cô cảm thấy màn mở đầu của mình không tồi, thành công đi phi lễ hắn. Cuối cùng thì khiến hắn kinh hãi rồi. Kế tiếp sẽ là đá cô ra khỏi đây thôi. Chắc chắn nhiệm vụ sẽ hoàn thành.

Cô lại sắp tới, chu mó hôn lên làn da bên khóe môi Serrill. Làn da của người đàn ông lạnh lạnh nhưng cũng rất mềm, giống như thạch đề trong tủ lạnh, hơi thơm cũng rất thơm. Không hề khiến người khác bài xích chút nào.

Lật Manh hôn hắn xong, cô vẫn giữ đứng thư thế ấy với gương mặt bình tĩnh và hào hứng nhìn Serill. Chửi cô đi.

Gương mặt người đàn ông tỉnh táo tái nhợt ngu ngơ mất một lúc thật lâu, sau đó như nhận ra điều gì mím nhẹ môi, trong nháy mắt quên hết sự khao khát hút máu. Chỉ còn lại thiếu nữ dán vào người hắn cùng mùi hương ngọt ngào mềm mại vây quanh hắn. Chỗ vừa rồi cô dịu dàng hôn qua vẫn còn lưu lại chút mùi kẹo.

Người đàn ông quên đi cảm xúc muốn ăn. Khi cô lặng lẽ nhìn chăm chăm hắn như thế, loại ánh nhìn say mê chuyên chú kia như bão quét qua lòng hắn.

Mà Lật Manh đang một môi kiếng chân cũng nhìn ra được có gì đó không đúng. Sao đối phương không giận tí nào thế? Chẳng lẽ nhiều đó là chưa đủ nhận đòn sao? Hay là huyết tộc rất thoáng, hôn môi kiểu này là chuyện bình thường nhỉ? Vậy thì thật hồng phúc, đối phương không giận.

Điểm tích này khó tới tay đây.

Cô hơi nhú mày. Kế hoạch tiếp theo của cô, phải để đối phương cảm thấy khó chịu khi bị xúc phạm. Sau đó tức giận với cô. Phải làm sao thì hắn mới cảm thấy bị xúc phạm nhỉ? Lật Manh lại nhớ đến cái bảng giải thích siêu đáng yêu kia. Để xem với mấy thứ đồ không tiết tháo kia hắn có nổi giận không.

Tính tình của cô tốt thế này, chỉ cần nhìn là sẽ thấy cô có thể đập chết cầu tác giả. Vì vậy nên chọc giận một huyết tộc cao quý là chuyện rất bình thường.

Hầu như cả người cô dán lồng ngực của người ta, nên việc kéo vấy có chút khó. Vì thế, Lật Manh cố gắng kiếng chân cao hơn. Quả nhiên, con người của người đàn ông hơi co lại. Hắn giống như chịu không nổi mà lùi về sau nửa bước. Tất nhiên có thể cảm thấy được động tác này rất giống như đang chạy trốn.

Người đàn ông lập tức dừng lại, chỉ rừ mi mắt xuống. Hắn dùng đôi mắt đỏ rực mà lạnh băng nhìn vào cô. Bộ dáng có chút ngốc.

Lật Manh: Ồ ồ, nổi giận đi.

Cô vẫn cứ nỗ lực kiên trì, mặt không cảm xúc mà cố gắng làm cho giọng nói trở nên mềm mại, cô kéo dài ngữ điệu nhẹ giọng nói:

"Đại nhân, người chán ghét người ta sao?"

Khuôn mặt tỉnh táo của Serrill tái nhợt, hoàn toàn không có biểu cảm, thậm chí có chút cứng ngắc. Lật Manh cảm thấy đây thật là một dấu hiệu tốt. Chắc chắn là hắn đã tức đến không thể nói thành lời rồi.

Lật Manh không thể không chế tốt biểu cảm, nên cô cũng không dám biểu hiện quá nhiều biểu cảm, tận lực nâng cao giọng mình hơn.

"Người ta....."

Từ từ, không đúng, mấy từ này không hợp đạo lý rồi. Bọn họ cũng chưa làm gì cả. Không thích hợp. Cho nên cô lập tức sửa miệng. Do quá nóng nảy, giọng nói khô phực lại như ban đầu, khô cằn lạnh nhạt.

"Dùng nắm tay nhỏ này, đánh vào ngực nhỏ, ngực,....., á."

Lời thoại này có chút lặp từ thì phải. Nó làm cô bị nghẹn.

Vừa nói những lời này, vừa phải đâm vào ngực đối phương. Nên Lật Manh cố giữ bình tĩnh đưa nắm tay lên, dùng sức đánh vào..... Vai của hắn. Không cần phải là ngực đâu. Nếu không cô sẽ biết thành hao sắc cuồng ma.

Được rồi, ông ọo cũng đã ông ọo, quấy rồi đủ kiểu rồi. Thậm chí còn đánh vào ngực (cũng không có.....). Vậy nên hắn sẽ mắng chửi cô, dùng một cước đá cô đi mới đúng.

Lật Manh lại trông mong nhìn hắn. Người đàn ông xinh đẹp cũng ngơ ngác nhìn cô. Hắn cũng chưa thu lại răng nanh nhỏ ở hai bên môi mỏng, điều đó khiến Serrill nhìn qua có chút đáng yêu. Hắn rũ mắt chăm chú nhìn Lật Manh rất lâu, con ngươi có chút giao động, giống như hắn đang chịu áp lực gì đó.

Thiếu nữ vẫn dính lên hắn như cũ, ngẩng đầu nhìn vào đôi con ngươi thuần đỏ kia, bốn mắt nhìn nhau.

Ánh trăng trong treo lạnh lùng chiếu xuống. Khắp nơi tràn ngập hương thơm của tường vi đỏ. Hình ảnh như đọng lại bên trong thời khắc lãng mạn này.

Rốt cuộc, người đàn ông rũ mi. Sau đó trong ánh mắt tràn ngập mong chờ của thiếu nữ, ngón tay hắn giữ chặt vòng eo mảnh khảnh của cô. Kéo cô về phía lòng ngực của mình. Thiếu nữ còn chưa kịp phản ứng thì người đàn ông đã cúi đầu, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi cô.

LoBe: Hôm nay có 2 chia sẻ

1. Nam chính quá đáng yêu.

2. Tôi bị bạn thân chửi là chuyên đào hố, đào chán rồi thì bỏ đi chơi game, không thương độc giả. (Các cô có thấy vậy hông á?

□
□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (15)

Edit: Diệp Thanh Thu

Beta: Be cute hôm nay không xinh gái nữa

Hôm qua Be mới có thời gian vào Wattpad và thấy 2 ngày tăng 20 follows nên nay Be đăng thêm 1 chương phúc lợi nè

Lật Manh ngậy người một lúc. Thịnh linh bị hôn, hơi lạnh cường thế ập tới không cách nào chống cự, xúc cảm tê dại kích thích toàn bộ da đầu cô. Đôi chân đang kiễng lên bị dọa hạ xuống, nhưng giây tiếp theo tay người đàn ông vươn tới, mạnh mẽ giữ lấy vòng eo cô khiến Lật Manh càng áp sát vào cơ thể lạnh lẽo của hắn. Lật Manh không thể không ngẩng đầu, lộ ra tư thái mềm mại vô tội như dê con, tùy hắn làm bậy.

Cô muốn chống cự loại cảm giác đáng sợ âm trầm này, mắt cá chân nháy mắt căng chặt, tính chạy thoát cái ôm như gông kìm. Lại phát hiện tay chân mình như nhũn ra, bàn tay đang đặt lên ngực hắn cũng hơi buông lỏng.

Lật Manh đoán chắc mình quên ăn kẹo. Di chứng của thuốc vẫn còn rất nghiêm trọng, khiến trước mắt cô tối sầm lại.

Lật Manh cảm thấy loại tiếp xúc này vừa lạnh băng lại vô cùng kích thích, có vẻ hắn càng muốn lún sâu hơn nữa. Vì vậy cô lập tức mím cánh môi, ngăn cản động tác xâm lấn từng tắc một của đối phương.

Trước đó lên một đồng kế hoạch. Lại quên đối phương là loại có thù tất báo. Cô quấy rầy hắn, phi lễ hắn cho nên bây giờ hắn trả thù lại.

Cô không biết xấu hổ, hắn cũng không biết xấu hổ. Hơn nữa huyết tộc đối với nhân loại đã có năng lực dụ dỗ trời sinh.

Ví như, một nụ hôn là có thể khiến đối phương cảm thấy toàn thân tê dại.

Ý chí chống cự đều phai mờ.

Đầu óc Lật Manh nổ ầm ầm, vành tai nóng rực, tay chân nhũn ra. Không có thuốc nào có thể ức chế được phản ứng sinh lý của con người.

Người đàn ông thấy không đủ, đôi mắt màu đỏ xinh đẹp tràn ngập ánh sáng ảm áp, hần không nhanh không chậm rời khỏi cánh môi cô. Cho Lật Manh thời gian nghỉ ngơi.

Lật Manh thiếu chút nữa nghẹn chết, cô dùng một chút sức lực ở tay, vừa muốn đẩy hần ra. Lại nhìn thiếu niên trước mặt, gương mặt tái nhợt tinh xảo thỏa mãn lộ ra nụ cười mỉm, cánh môi hồng nhạt nhiều hơn một tầng hơi nước ướt át, có vẻ tươi đẹp lại dâm mê.

(Be: Dâm mê O.O)

Hần khẽ liếm liếm môi, răng nanh nhỏ nhỏ kia cũng chậm rãi xuất hiện. Đối với huyết tộc mà nói, khát máu và dục vọng sẽ thường xuyên xuất hiện cùng lúc.

Khi Lật Manh không có phòng bị, ngón tay hần đã đặt lên mặt cô, cúi đầu khẽ cọ cọ cổ cô. Làn da của thiếu nữ so với huyết tộc thì ẩm hơn nhiều.

Thực ra, thuốc chỉ có thể khiến cô thoát nhìn như huyết tộc. Nhưng không cách nào thay đổi tiếng tim đập, nhịp đập run rẩy, hơi thở cô mang theo hương vị ngọt ngào, làm hần hoàn toàn trầm luân vào đó.

Hần chưa bao giờ trải nghiệm. Thịnh yển level max.

Người đàn ông không nhịn được khẽ nheo mắt, lông mi hạ xuống, ánh mắt lạnh băng lại nổi lên ánh đỏ nhàn nhạt. Bản năng săn mồi không hề nín được. Răng nanh hần nhẹ nhàng chạm đến làn da cô, hơi thở ảm áp vừa ngọt ngào vừa hỗn loạn của cô làm sống lưng hần căng thẳng.

Mà Lật Manh cảm thấy mình không ổn, hô hấp cô bắt đầu có chút khó khăn, ngón tay gờ đã bắt đầu phát run. Cuộc sống không có kẹo, thật là muốn mạng. Nhưng lại không thể trực tiếp lấy kẹo trong ngực cho vào miệng.

Thiết lập nhân vật của cô là bị người ta hoài nghi là gian tế, chứ không phải trực tiếp thể hiện mình là gian tế.

Huyết tộc không ăn kẹo, cho nên cô phải nhẫn nại.

Lật Manh cảm nhận thấy người đàn ông đã dừng hành động quá phận, gục đầu lên vai cô, tóc vàng tung xỏa cọ lên mặt cô.

Ngửa.

Cô duỗi tay theo bản năng xoa xoa tóc hần.

Ừm, rất dày.

Không hỏi.

Động tác người đàn ông cứng lại, hàm răng run rẩy hạ xuống. Lật Manh chỉ cảm thấy cổ có vật gì đó lạnh lạnh, khẽ cọ tới, khiến cô có cảm giác một dòng điện chạy qua người. Lật Manh cau mày, nắm chặt tay.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (16)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

Tóc người đàn ông thiếu chút nữa bị giật ra một nắm. Quà nhiên nghe được người đàn ông gác lên cổ cô hít sâu một hơi, lực giam cầm cũng giảm đi.

Lật Manh cảm thấy di chứng của thuốc vẫn rất nghiêm trọng, cũng không rảnh phân tích nhiệm vụ. Nếu thiết lập sụp đổ thì tích phân cũng theo đó mà biến mất. Vì vậy Lật Manh không chút do dự lập tức đẩy hần ra, rời khỏi cái ôm lạnh băng ấy, xoay người chạy.

Phải ăn kẹo đã, cố gắng chạy khỏi đây. Thế nhưng chạy chưa được hai bước thì trước mắt đã biến đen, chân mềm nhũn.

Mà người đàn ông phía sau, ánh mắt mê ly lạnh lùng, môi mỏng khẽ mỉm hiện lên tia hung ác. Hần không chút do dự vuron bàn tay thon dài tái nhợt, ngay

lúc Lật Manh chạy trốn, đã dừng tới eo cô, vừa định kéo con mồi dám chạy trở về. Cả người cô đột nhiên xụp xuống.

Đầu ngón tay hần hơi lạnh, bắt lấy đai lưng, dây lụa trượt qua khe hở ngón tay.

Nói lòng.

Váy hầu gái nối liền với dây lưng. Cổ áo thiếu nữ cũng theo đó chậm rãi mở ra, roi xuống bả vai mềm mại, lộ ra cánh lưng xinh đẹp trắng nõn. Xương cánh bướm xinh đẹp mảnh mai.

(Xương cánh bướm: Là hai xương nhô ra sau lưng á, tui tìm mạng mà hông thấy ảnh minh họa)

Làn váy bông bênh roi xuống mặt đất, vẻ mặt thiếu nữ trắng bệch, vội vàng duỗi tay che ngực. Tác dụng phụ của thuốc nghiêm trọng hơn cô tưởng. Lật Manh nhận thấy dây lưng bị nói lòng, chỉ kịp kéo phần váy trước ngực, thừa dịp hành động, duỗi tay sờ loạn trong váy.

Kẹo kẹo kẹo —— không có kẹo thật muốn mạng người.

Vì sợ bị người khác nhìn thấy bộ dáng thềm kẹo của mình, Lật Manh chỉ có thể cúi đầu, tóc dài mềm mại buông xuống hai bên sườn mặt, che đi tròng mắt sắp phai màu. Kẹo cũng là thuốc hỗ trợ. Nếu không bỏ sung kẹo, thuốc huyết tộc sẽ bắt đầu mất đi hiệu lực. Lúc đó cô sẽ khôi phục hình dáng nhân loại. Ví như đôi mắt màu đỏ khẳng định sẽ không giữ được.

Lật Manh che che dấu dấu duỗi tay lấy viên kẹo vừa vớt và sờ được, lập tức cúi đầu nhét vào miệng. Vị ngọt lập tức làm giảm bớt cảm giác không thoải mái trong người. Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng động, là tiếng thở dài rất nhẹ. Hơi thở nhẹ nhàng lướt qua tai cô.

Lật Manh phòng má, như con chuột hamster bị phát hiện ăn vụng. Cô lập tức lấy hai tay che miệng, sau đó trộm quay lại. Lại nhìn thấy người đàn ông huyết tộc kia không biết từ khi nào đã nửa ngồi xồm sau lưng cô, đôi mắt màu đỏ như chứa đựng ánh trăng, vô cùng âm trầm.

Hai tay thiếu nữ che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt đáng thương, tràn ngập hơi nước mông lung. Giống như đã bị hấn dọa. Serrill mím môi, phát hiện rằng nạnh dọa người vẫn còn đó, hần duỗi tay ấn xuống.

Be: O.O ủa, ai nói là không cần ấn có thể điều khiển răng nạnh mà ta?

Sau đó mới khàn khàn nói: "Rất sợ sao?"

Nhân loại có rất nhiều câu nói không hay về huyết tộc. Ví như huyết tộc thích hút khô máu người. Hoặc là bị huyết tộc hút máu liền biến thành huyết tộc. Có lẽ cô cũng tin vào những điều ngu xuẩn đó, cho nên mới bị dọa..... suýt khóc.

Lật Manh không dám cử động, cũng không dám dời tay, bởi vì kẹo trong miệng còn chưa tan hết. Bị phát hiện ăn kẹo thì sẽ bị lộ thân phận. Không thể mạo hiểm.

Không nghe được câu trả lời, người đàn ông giấu mình trong bóng tối, đôi mắt màu đỏ sậm khẽ rử xuống. Hần vươn tay, đầu ngón tay cong lên chạm vào dây lưng, sau đó bắt đầu giúp cô cột lại. Tiếp đó, hần đưa tay giúp cô kéo cổ áo phía sau lên, ngón tay trắng nõn hơi lạnh, khẽ lướt qua xương cánh bướm khiến thiếu nữ rùng mình một cái.

Răng nạnh hần mới vừa ấn xuống, lại nhìn không được hiện lên lần nữa. Ánh mắt người đàn ông trở nên có chút nguy hiểm, lý trí cũng bắt đầu lung lay sắp đổ. Không muốn buông tha nàng.....

Lật Manh: Không được lộ ra bản thân là nhân loại.

Serrill: Con mồi nhân loại này thật ngon.

Lật Manh. ^_^

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (17)

Edit: Diệp Thanh Thu

Beta: Be xênh gái, khá ái đáng yêu, ai khen mai đăng 2 chương

---

Nhưng cô lại quay lưng về phía hắn, còn bắt lực dùng tay che mặt.

Cuối cùng Serrill vẫn nủ rừ hàng lông mi hẹp dài, che khuất tia sáng nguy hiểm nơi đáy mắt, khẽ mím cánh môi đỏ búng, nhún rắng nanh trở về chỗ cũ.

Không vội.....

Không được dọa nàg sợ, con mồi sẽ chạy mất.

Sau khi Serill giúp Lật Manh sửa xong váy, thì đưa tay sửa sang lại mái tóc thật dài của cô. Ngón tay tái nhợt, lực đạo vô cùng ôn nhu.

Lật Manh có hơi sợ đôi phượng nghĩ tới việc muốn trả thù giết đứt một nắm tóc của cô. Kết quả không những không bị túm tóc, mà còn có một cành hoa tần ra hương thơm nhàn nhạt, gài b ên đầu tai. Là hoa tường vi đã cắt bỏ gai.

Người đàn ông không nhanh không chậm hoàn thành một loạt động tác, nhin không được cầm tóc cô, cúi đầu, môi mòng tựa như ngậm lấy tai cô, nhẹ giọng nói.

"Đi nhanh đi."

Thân thể thiếu nữ cứng đờ, đầu tai cũng đỏ hồng.

Nếu là huyết tộc thật sự thì sẽ không đỏ mặt. Người đàn ông hiểu rõ nhìn lỗ tai đỏ lên của cô, có chút ác liệt khê cong khóe miệng. Huyết tộc có một loại năng lực quyền rũ đặc biệt với nhân loại. Ví như đụng chạm liền khiến người ta sinh ra cảm giác trầm luân trong mị lực.

Nếu một huyết tộc có nhẫn nại, thì trong lúc hút máu cũng có thể làm con mồi yêu thích, sinh ra cảm giác..... Dục tiên dục tử.

Loại năng lực này vì mục đích bắt giữ con mồi mà sinh ra.

Giống như mạng nhện có chất dính, cho phép huyết tộc hút máu con mồi hết lần này đến lần khác. Mà con mồi thì hoàn toàn sa đoạ, không thể rời khỏi lưới sẵn. Cuối cùng chỉ có thể vĩnh viễn ở trong bóng đêm, cùng hắn.

Bây giờ trong miệng Lật Manh có kẹo, xác định được chân mình đã có sức lực, cùng với việc nghe được đôi phượng cho mình đi. Tuy rằng không phải cú, cũng không mắng cô xấu xí. Nhưng như này vẫn tốt hơn là bị kéo qua rồi hôn.

Lật Manh đối với độ hoàn thành nhiệm vụ có chút thất vọng, lập tức từ mặt đất bò dậy, không quay đầu lại, sợ đôi phượng đổi ý, như vậy không chỉ không có tích phân mà còn bị trừ nữa. Lật Manh không chút do dự chạy ra cửa.

Mà người đàn ông ngồi xổm dưới đất, mở tay ra, tùy ý để từng sợi tóc của cô sụt qua kẽ tay hắn. Hắn nghe được tiếng nàng có sức mở cửa, không do dự dùng chân chút nào, chậm rãi nắm chặt tay. Như là muốn lưu lại vị ngọt này.

Sau đó một lúc Serrill mới đứng lên, thân thể thon dài đón lấy ánh trăng. Giàn tường vi phía sau nở rộ vô cùng xinh đẹp.

Nhìn cánh cửa nửa mở, hắn nhin không được vron tay, khê cọ môi mòng. Cánh môi ướt át, mang theo vài tia mê người. Trong không khí còn lưu lại hơi thở của cô. Hắn khê liếm liếm môi như rất khát. Đôi mắt xinh đẹp neho lại.

"Lần sau....."

Thanh âm hắn đè nén, mang theo ngử khí nguy hiểm.

"Có khóc cũng không tha cho ngươi."

Serrill nói xong, nhin không được lại liếm liếm răng lần nữa, cảm giác đau nhức bắt đầu trở nên rõ ràng. Hắn rũ lông mi, yên tĩnh đứng tại chỗ một lúc. Ý thức được gì đó, hắn duỗi tay che mặt, kỳ quái nhử mày.

Hừm?

Lật Manh vừa chạy ra khỏi cửa, lập tức dùng đầu lưỡi chạm vào nửa viên kẹo còn trong miệng. Ai nha, thiếu chút nữa bị phát hiện ăn kẹo rồi. Chỉ là căn phòng có hơi tối, nam chủ thì đang kinh ngạc, nên không nhìn thấy cô ăn vụng.

Thân phận nhân loại của cô, hiện tại không thể bại lộ. Hơn nữa vừa rồi xem như bị đuổi.Lật Manh cảm thấy màn này hơi ngoài kế hoạch, nhưng hắn là vẫn được một nửa tích phân.

Tâm tình cô thả lỏng. Nhưng tính cách nam chính, lại là loại..... Không cách nào hình dung?

Cô dùng sắc dụ.

Thế mà hắn lại thuận nước đẩy thuyền.

Xem ra này tên nam chủ này cũng chẳng phải đàn ông tốt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (18)

Edit: Diệp Thanh Thu

Beta: Đoán xem

Đoán chừng là sinh hoạt cá nhân thôi nát, tác phong bất chính, là một huyết tộc không biết xấu hổ đến cực điểm, tóm được người liền kéo tới hôn.

Điểm ấn tượng đầu tiên: 0.

Chờ kẹo trong miệng tan hết, thân thể khôi phục nguyên dạng, ngoại hình huyết tộc cũng được bảo vệ. Lật Manh mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nữ quân gia đột nhiên đứng chỗ rẽ hành lang, âm âm trầm trầm dùng đôi mắt màu đỏ, trừng cô.

Lật Manh: "....."

Nếu không phải cô có kinh nghiệm xem nhiều phim ma, tố chất tâm lý mạnh mẽ, không chừng đã bị nữ cương thi này dọa lùi ba bước.

Nữ quân gia đánh giá chiếc váy lộn xộn trên người Lật Manh, lại nhìn cánh môi cô có chút hồng.

Sau đó bà ta cứng đờ kéo khoe miệng, lộ ra nụ cười lễ phép, "Chúc mừng cô, phòng riêng của hầu gái cao cấp đã được an bài, cô đi cùng tôi."

Lật Manh cảm thấy đối phương cười càng thêm dọa người. Cô cũng học đối phương lộ ra nụ cười lạnh lùng âm trầm, ha ha. Tới đây, dọa nhau, càng tốt.

Nữ quân gia: "....."

Lật Manh đi theo nữ quân gia đến một căn phòng rất có phong cách. Cửa làm bằng gỗ rất quý.

Nữ quân gia khách khí nói: "Vây cô nghỉ ngơi đi."

Đối với một hầu gái bình thường mà nói, thái độ của nữ quân gia như vậy thật sự quá mức cung kính. Lật Manh cảm thấy bà ta hình như đang hiểu lầm cái gì đó. Nhưng suy cho cùng thì nữ quân gia cũng chỉ là một pháo hôi đồ đạn, cô không cần tốn nhiều tâm tư trên người đối phương.

Lật Manh mở cửa, thấy được mặt tường màu đỏ sậm, ám văn hoa lệ mà huyết tộc yêu thích, còn có giá cắm nến. Càng quan trọng hơn là, có một cỗ quan tài. Mặt quan tài đen nhánh, khắc một con dơi.

Lật Manh trầm mặc nhìn một lát, mới quay đầu định đi tìm nữ quân gia.

Giường của cô đâu?

Cho cô một cỗ quan tài cũng quá khác người rồi. Nếu không phải đột nhiên nghĩ tới, cô là huyết tộc, không phải nhân loại thì Lật Manh suýt chút nữa đã bại lộ thân phận gian tế rồi. Đối phương sẽ đưa cô quy thiên mất.

Đãi ngộ của huyết tộc thật khó nói.

Lật Manh khô lòi nhìn quan tài một lúc lâu, mới đẩy nắp quan tài ra. Quên đi, cô là một gian tế có trình độ. Dù mọi kĩ năng. Ngủ quan tài thì ngủ quan tài.

Thật vất vả nhét bản thân vào trong quan tài, lúc cô nằm thẳng xuống, cành hoa bên tai khẽ cọ. Lật Manh không biểu tình nắm lấy, nhìn một hồi, rồi ném đi, sau đó nhắm mắt lại ngủ.

Nhưng quan tài..... Quá cứng.

Cô mở mắt một lần nữa, về mặt u oán.

Thật hoài niệm chần nhưng giường mềm.

Lật Manh vì muốn ngủ ngon, duỗi tay cời dây váy sau lưng. Đầu ngón tay sờ đến dây lưng, đột nhiên hơi sùng sốt. Nợ bướm.

Xem ra nợ bướm rất phổ biến. Mọi người đều thích cột kiểu dây lưng như vậy.

Cô kéo dây lưng ra, nhắm mắt cố gắng ngủ. Sau vài lần cuối cùng Lật Manh xác định, quan tài thật sự không phải cho người ngủ. Cô vẫn nên tới phòng tập thể của hầu gái thì hơn, ít nhất còn có giường.

Lật Manh mất ngủ một đêm, dưới mắt có quầng thâm. Mặt tái nhợt, mắt âm lãnh, cô cảm thấy mình không giống huyết tộc, mà giống quỷ thất cô hơn.

Vất vả giữa từ trong quan tài bò ra, Lật Manh xoay người, thở ngắn than dài. Thân thể phát ra âm thanh kéo kẹt. Vừa muốn bò khỏi quan tài, lại nhìn thấy cửa nửa mở.

Đêm qua cô quên đóng cửa ư?

Lật Manh bước một chân ra khỏi quan tài, vụng về bò dậy. Sau đó vừa muốn khép nắp quan tài lại, ánh mắt Lật Manh đảo quanh phòng, hơi sùng sốt.

Cô lập tức xoay người nhìn lại, cuối cùng thấy trong bóng tối góc khuất gần cửa có một..... đứa trẻ đang đứng. Một đứa trẻ ôm gấu bông, vẻ mặt bình tĩnh. Tóc vàng xòa tung có chút rối, con ngươi đen nhánh xinh đẹp mang theo vài tia hơi nước mơ hồ, dưới mắt có quầng thâm mỗi một.

Lật Manh nhủ mày, lập tức đi qua. Cậu bé cũng không nhìn được ngẩng đầu chăm chú nhìn cô, trên mặt vẫn là vẻ trắng trắng mềm mềm đáng yêu bình tĩnh như cũ.

Lật Manh ngồi xổm xuống nhìn cậu bé, nhẹ giọng hỏi: "Nhóc đi đâu vậy? Có phải....."

Nói tới đây, cô dừng lời. Không lẽ tiếp tục hỏi, có phải nhóc đến từ khu huyết nô không?

Đối với một đứa trẻ, câu hỏi này quá tàn khốc. Lật Manh lắc đầu, thờ dài. Quên đi, đợi lát nữa ôm nhóc trộm đi một chuyến xuống sau núi. Đưa nhóc đến khu vực nhân loại. Rốt cuộc đứa trẻ còn nhỏ như vậy nếu đúng là huyết nô, thì thật sự không nở nhìn. Lật Manh liền vươn tay, muốn bế nhóc lên.

Đứa trẻ trước mắt, đột nhiên kêu lên một tiếng, sau đó khẽ cau mày, môi mỏng gắt gao cắn chặt. Lật Manh thấy nhóc thống khổ như vậy, đầu óc liền hiện lên các loại suy đoán. Bị hút máu quá nhiều, thân thể không chịu nổi?

Sau đó lại thấy nhóc giống như có chút then thùng cúi đầu, tóc vàng mềm mại tán loạn rơi xuống, che khuất đôi mắt nhỏ vô tội. Nhóc hàm hồ nói thầm gì đó.

"Ta....."

Cái gì?

Lật Manh nhìn không được tới gần, tóc dài chảy xuống hai vai, ánh mắt thanh triệt nhìn nhóc. Cậu nhóc cũng khẽ nâng mắt, cánh môi hồng nhạt vẫn mím chặt như cũ, ngón tay ôm chặt gấu bông, có vài phần chần chờ. Cuối cùng nhóc nghiêng răng, thanh âm mềm mại vang lên.

"..... Đau răng."

—

Be: o.o

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (19)

Edit: Diệp Thanh Thu

Beta: Be xênh gái, đáng yêu.

—

Đau răng?

Lật Manh mờ mịt, sau đó mới nhìn cánh môi mím đến mức đỏ bầm của nhóc, còn có gương mặt vì chịu đau mà hơi phồng má. Đứa nhỏ trắng mềm đáng

yêu một tay ôm chặt gấu bông. Mắt cậu bé hạ xuống, lông mi dài mỏng tinh tế, trong ánh mắt nhiều hơn vài tia ỳy khuất vô tội. Như là không hiểu tại sao mình bị đau răng.

Lật Manh cũng không có kinh nghiệm ở chung với con nít, nhưng mà cô biết đau răng xác thật rất khó chịu. Cô duỗi tay sờ sờ mái tóc vàng mềm mềm đang xoả tung của nhóc. Xúc cảm rất tốt, tóc mềm như tên nam chính huyết tộc kia. Hử? Sao cô có thể so sánh nhóc dễ thương này với tên nam chính không có đạo đức kia chứ.

Đứa trẻ đơn thuần như vậy, tên kia không xứng.

Serrill nhận thấy được hơi thở ngọt ngào của thiếu nữ tới gần, hẩn ngử một lúc, sau đó răng cang đau. Huyết tộc không thể ăn kẹo, hẩn lại tham luyến vị ngọt của thiếu nữ này, ăn kẹo cô cho nên răng bị đau.

Đây cũng là vì thân thể thiếu máu. Nếu được uống máu, những vết thương do nhân loại gây ra đều có thể tự lành.

Máu.....

Đôi mắt đen tròn xinh đẹp của Serrill nheo lại, gương mặt không biểu tình xuất hiện một tia âm u nguy hiểm.

Lật Manh thấy trong mắt cậu nhóc lộ ra tia hung dữ, giống như là đau không chịu nổi.

Serrill vươn bàn tay nhỏ trắng mềm, khẽ nắm váy cô, nghiêm túc ngắt đầu.

"Ngươi cúi đầu giúp ta trị liệu một chút, được chứ?"

Thanh âm đứa bé mềm mại ngọt ngào như cục bột nếp đáng yêu.

Lật Manh nhất thời mềm lòng. Cô trầm mặc, ngoan ngoãn cúi đầu, tóc dài xinh đẹp buông xuống, khẽ sượt qua mu bàn tay hẩn. Sau đó Lật Manh liền nhìn thấy cậu bé mềm mại, kiễng chân, ngửa đầu như muốn đến gần mặt cô.

Lật Manh bình tĩnh giơ tay, ôm lấy eo nhóc, sợ nhóc té ngã.

Sau đó cô nhẹ giọng nói: "Ta không biết chữa đau răng."

Serrill thấy vẻ mặt cô nghiêm túc, hoàn toàn không có phòng bị gì với hẩn. Hẩn khẽ nhấp môi dưới, nàng đối với ai cũng tốt như vậy sao?

Vương giả huyết tộc tàn độc, có chút bất mãn nhử này, khéo môi lạnh lùng gọi lên, vừa muốn lộ ra răng nanh, cắn vào cổ cô.

Thiếu nữ đột nhiên nghĩ đến gì đó, bình tĩnh cúi đầu, khẽ hôn trán hẩn một cái. Đây chỉ là một nụ hôn an ủi con nít thuần túy. Sau đó Lật Manh khẽ rử con ngươi màu đỏ sáng ngời, thanh âm mềm mại, "Đỡ hơn chút nào không?"

Serrill sững sốt, chưa kịp phản ứng, răng nanh mới nhô ra nửa vò cũng bắt ngờ dừng lại.

Lật Manh thấy hẩn ngây ngốc. Cô trầm mặc, lại cẩn thận cúi đầu, khẽ hôn lên cái trán trắng nõn của anh lần nữa. Sau đó cô thả chậm thanh âm: "Như vậy có đỡ hơn chút nào không?"

Serrill ngẩng khuôn mặt nhỏ trắng mềm, trầm mặc. Một lúc lâu sau mới kỳ quái hỏi: "Đây là phương pháp trị liệu ư?"

Lật Manh bình tĩnh giải thích, "Ừm, cũng có thể xem như một loại thuốc, tên khoa học là an ủi tâm lý."

Serrill: "....."

Sau đó hẩn nhìn không được duỗi tay, sờ sờ trán, trên mặt còn lưu lại vị kẹo ngọt của thiếu nữ. Cảm giác hình như răng không đau nữa. Hẩn yên lặng dùng đầu lưỡi ắn răng nanh rút lại, tròng mắt đen nhánh xuất hiện ánh sáng chờ mong lấp lánh.

"Ta cảm thấy tốt hơn rồi, ngươi có thể lại..... An ủi ta chút nữa được không?"

Lật Manh cảm thấy nhóc con này thực sự rất dễ dỗ. Thế mà cũng có thể giúp nhóc bớt đau? Cô khẽ rử mắt, sau đó chậm rãi tới gần, cánh môi yêu kiều mềm mại dán lên trán hẩn.

Nụ hôn ngọt ngào, mềm mại, mang theo sự đơn thuần nhưng lại vô cùng ôn nhu.

Hồ hấp Serrill như dừng lại, lông mi run rẩy, tay nhỏ nắm váy cô cũng theo đó dùng thêm sức.

Be: Nam chính quá đáng yêu

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 165: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (20)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhiên Nhiên

Beta: LoBe

Lật Manh rời môi khỏi trán Serrill, gương mặt bình thản, nhưng ánh mắt lại xuất hiện một tia mong chờ.

"Vẫn còn đau à? Đỡ hơn chút nào chưa?"

Đau, chắc chắn là rất đau rồi.

Nhưng vị vua huyết tộc đáng yêu lại ngơ ngác nhìn cô một lúc lâu, trên gương mặt sạch sẽ mềm mại thoáng hiện lên chút ửng hồng. Đây là phản ứng sinh lý còn sót lại của con người.

Thật rắc rối.

Serrill cúi đầu, không muốn để Lật Manh nhìn thấy sự ửng đỏ lên vì ngượng ngùng trên khuôn mặt mình.

Sau đó hần rầu rĩ, khẽ hừ một tiếng, "Ừm."

Lật Manh vui mừng, cảm thấy liệu pháp an ủi của cô đã có hiệu quả. Nhưng đau rằng thật sự không thể nào chữa khỏi bằng cách hôn được. Cô đã phải vào phòng bếp tìm xem có cái gì đó có thể lấy được không, lấy một số loại thuốc có thể giúp bớt viêm răng giúp nhóc con cảm thấy tốt hơn.

Ngay khi thiếu nữ vừa mới đứng lên, cô liền nghe thấy một tiếng động mạnh. Lật Manh chậm chạp quay lại nhìn thì thấy một con chim bồ câu rơi trên cửa sổ đá hẹp dài.

Con chim bồ câu này.....

Lật Manh đột nhiên nhớ ra hình như cô quyền rũ Serrill thất bại, ngay ngày hôm sau then quá hóa giận mà bỏ về. Sau đó lấy nước thánh do Liên Minh Thánh chuẩn bị, nếu vua huyết tộc trúng nước thánh thì chỉ cần một con dao găm đủ tốt là có thể khiến cho chủng tộc Huyết tộc vĩnh viễn rơi vào giấc ngủ say mãi mãi không thể tỉnh dậy được nữa.

Bây giờ huyết tộc đang trong thời kì đặc biệt. Đấu đá rất khốc liệt, không ai chịu nghe ai.

Nếu không phải Serrill nhờ vào sức mạnh chân chính của bản thân mà hạ gục tất cả xuống, không chừng huyết tộc lại sẽ rơi vào một cuộc đấu đá điên cuồng nữa.

Liên Minh Thánh có ý định giết chết Serrill, người có thể kìm hãm huyết tộc, khiến tất cả Huyết tộc phải cúi đầu xuống xưng một tiếng Thần và không còn có suy nghĩ tranh đấu. Một lần nữa, huyết tộc lại rơi vào hỗn loạn, và không có thời gian để sẵn nhân loại, lúc ấy con người có thể nghỉ ngơi và hồi phục.

Chi tiết này có ích cho nhân loại.

Nếu đổi lại thành một người bình thường viết truyện, chắc chắn toàn bộ huyết tộc đều là vai ác? Cuối cùng, Serrill chắc chắn sẽ bị giết chết bởi Đức Trinh Nữ Maria. Và rồi nhân loại sẽ mở ra một trang bình minh của chiến thắng.

Nhưng câu tác giả của bản thảo này lại đi theo một hướng khác. Cuối cùng, thánh mẫu như cô, Mary-Lee, đã thất bại trong vụ ám sát.

Bị trói đem đi thiêu.

Con người cũng trở thành vật nuôi mãi mãi của huyết tộc.

Bởi vậy có thể thấy rằng, câu tác giả này nghiêng về phía huyết tộc. Khiến họ trở lên mạnh mẽ và toàn năng.

Lật Manh đi đến bên cửa sổ, liền thấy cái ống gỗ trên chân của con bồ câu. Cô gỡ ra và mở ra xem.

Đúng, đó là tin tức từ phía bên Liên Minh Thánh.

Chắc chắn là hồi khi nào cô giết Serrill. Lật Manh bình tĩnh nhướn mày, quả nhiên là cao trào của bộ truyện đang đến. Hoàn thành cốt truyện, vị diện này cũng sẽ sắp kết thúc rồi đây. Hơn nữa ngày thường cô cũng hay làm nhiệm vụ giữ cho cốt truyện đi theo hướng bình thường.

Điểm tích phân chắc chắn rất khả quan.

Lật Manh lập tức vui mừng. Rồi cô quay lại, nhìn thấy đứa trẻ ôm gấu bông đã đến đứng cạnh bên cô. Dường như nhóc muốn nhìn tờ giấy trong tay cô, hơi kiễng chân, trong đôi mắt to tròn long lanh đáng yêu của nhóc xuất hiện một chút nghi ngờ.

Khi Serrill ngó đầu nhìn, gương mặt trắng nõn lập tức bàng hoàng.

Lật Manh bình tĩnh cầm tờ giấy tới trước giá nên cách đó không xa. Nhìn thấy tờ giấy cháy xong, cô mới nói: "Đây là thứ không tốt, đừng nhìn."

Serrill bình tĩnh nhìn Lật Manh một lúc lâu, mới rũ mắt xuống không nói gì.

Lật Manh đi đến tủ quần áo, mở ra, người giúp việc cao cấp có cả tủ quần áo riêng mà không cần phải cất quần áo trong rương. Cô nhìn chiếc rương của mình một lúc rồi mở ra, lấy từ bên trong ra một chiếc áo choàng màu đen, còn có cả một chiếc vòng cổ có mặt dây chuyền là chữ thập màu bạc.

Dấu hiệu của Liên Minh Thánh là cây thập tự giá, thứ này có thể đối phó với huyết tộc cấp thấp.

Be: Tui thấy bà tác giả là kiểu: Tui muốn viết ngược mà ngược không nổi. Vị diện nào cũng có chút ngược, nhưng chẳng thấm vào đâu so với đồng cầu lương to tổ bố. -.-

Hù, dọa ma các cô nè ■ 3 ■

□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (21)

Edit: Diệp Thanh Thu

Beta: LoBe

Vì duy trì thiết lập nhân vật, Lật Manh bình tĩnh đeo vòng cổ lên, bởi vì như vậy sẽ càng dễ dàng bại lộ thân phận hơn. Thất bại đến nhanh, chết cũng nhanh. Khấp chồn vui.

Sau đó Lật Manh mới cầm áo choàng để mặc vào, tính toán đến khi hùng đông thì trực tiếp chạy đi lấy nước thánh quang minh bôi lên dao găm. Đến khi trở về liền hung hăng đâm Serrill một nhát. Kế hoạch hoàn mỹ.

Mái tóc nâu dài mềm mại của thiếu nữ rơi khỏi lớp mũ áo choàng đen. Trên khuôn mặt xinh đẹp sạch sẽ có nét ôn nhu. Đột nhiên chiếc áo choàng đen của cô bị kéo. Lật Manh cúi đầu thì thấy nhóc con đang ngửa cổ ra sau, con mắt đen nhánh có chút sâu thẳm.

"Người muốn đi đâu?"

Giọng nói mềm mại, nhưng không biết vì sao, ngữ điệu lại chậm rãi, khiến người nghe có cảm giác lạnh sống lưng.

Lật Manh sững sốt, đứng rồi, còn phải sắp xếp cho đứa trẻ này nữa. Vừa đứng lúc cô phải quay về một chuyến, tiện thể đưa nhóc theo, rồi gửi nuôi ở trại chăn cừu, giúp nhóc thoát khỏi cuộc sống làm huyết nô bị thảm.....

Chờ đã.

Hình như sau khi cô chết, toàn bộ nhân loại đều biến thành huyết nô.

Đột Nhiên Lật Manh nảy sinh ý định muốn dùng gây thông bồn cầu để khai thông suy nghĩ của cậu tác giả.

Nhưng có thể giúp nhóc sống tốt một thời gian, cũng coi như là làm việc tốt đi. Dù sao cũng là nữ phụ thánh mẫu, nhiệm vụ cho thiết lập hằng ngày của

nhân vật chính là tùy tiện cứu người.

Lật Mạnh yên lặng nghĩ xong toàn bộ rồi mới đi về phía trước, sau đó duỗi tay ôm lấy Serrill. Nhóc con mềm mại ầm ập, vươn cánh tay trắng mềm lồi kéo quần áo cô, hơi kinh ngạc mà ngược mắt lên.

Đến khi nhìn chính diện nhau, đôi mắt màu mắt đỏ của thiếu nữ đột nhiên lộ ra vẻ nghiêm túc.

"Chị sẽ đưa nhóc rời khỏi nơi này, nơi này không tốt."

Nhóc bị đau răng, nhưng không thể nào có nha sĩ trong lâu đài của huyết tộc được.

Nơi này chỉ dành cho huyết tộc.

Không phải nơi dành cho nhân loại.

Nếu người khác biết đứa nhỏ này bị đau răng, có phải nó sẽ bị coi là huyết nô không đủ tiêu chuẩn hay không? Nghĩ đến đây, Lật Mạnh khẽ nhủ mảy, nhẹ nhàng ôm Serrill vào lòng, đây chính là một động tác bảo vệ.

Bàn tay thiếu nữ vô nhẹ sau lưng hắn, từng nơi mà đầu ngón tay chạm qua đều có một loại cảm giác tê dại nhẹ nhẹ. Ánh mắt xinh đẹp của Serrill vẫn vô cùng bình tĩnh, nhưng đôi môi lại hơi thả lỏng.

Ánh mặt trời bắt đầu bao phủ tòa lâu đài nguy nga tráng lệ của huyết tộc, lớp sương mù xám xịt cũng dần tan. Ánh sáng tiến vào qua kẽ hở của cánh cửa sổ đá hẹp dài.

Thiếu nữ đứng cùng chiều với sáng, với vẻ ngoài dịu dàng thánh thiện.

Giọng cô mềm mại lướt qua thính giác của hắn.

"Đi theo chị đi."

Serrill thất thần trầm mặc một lát, rồi mới nhẹ rũ hàng lông mi xuống.

"Người đang muốn chạy trốn?"

Hình phạt cho việc bỏ trốn —— mười roi, đưa đến khu vực khai thác mỏ lao động mười năm.

Còn nếu nàng dám chạy trốn. Hắn sẽ..... Cắn nàng mười cái, giam cầm trong quan tài cùng hắn mười năm.

Lật Mạnh cảm nhận được cảm xúc Serrill có chút xao động, là sợ ư? Cô bình tĩnh giơ tay xoa đầu Serrill, thật mềm.

"Chị phải trở về, chị sẽ đưa em theo, em không cần phải ở lại đây làm huyết nô nữa."

Cuối cùng Serrill cũng nghe hiểu, nàng cho rằng hắn là huyết nô?

Serrill cười lạnh một tiếng, rồi mới không nhanh không chậm nói: "Người muốn cứu ta?"

Lật Mạnh muốn trốn ra ngoài, cô đang cố gắng nghiền cứu tám bản đồ như bức tranh thủy mặc của tòa lâu đài, đây thực sự là một bức tranh nghệ thuật trừu tượng.

Lật Mạnh đang tìm cách phân biệt phương hướng cũng không nghĩ nhiều, cô thuận miệng nói: "Serrill, cái tên huyết tộc đáng khinh không biết xấu hổ kia, vừa tàn nhẫn lại độc ác, không chừng ngày nào đó hắn sẽ hút khô máu của em, em vẫn nên đi cùng chị thì hơn."

Serrill: "....."

Be:...

—

Be: Trong tiếng Trung ngôi thứ nhất là Wo, ngôi thứ ba là Ta, ngôi thứ 2 là Ní, chứ không phân chia như tiếng Việt nên Be sẽ linh động trong việc sử dụng đại từ tương ứng nhé.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (22)

Edit: Diệp Thanh Thu

Beta: LoBe

Ở văn án mình có viết mỗi khi được thêm 100 follows thì mình sẽ bảo 5 chương những bữa giờ mình về quê, không mang laptop nên không beta được. Giờ mình trả bù nè. :)

Sau đó cuối cùng Serrill cũng phản ứng lại, hắt lạnh lùng nhếch khóe môi, cười như không cười.

"Tàn nhẫn độc ác? Xấu xa không biết xấu hổ....."

Lật Manh cho rằng nhóc đang đồng tình với mình, cô thương cảm giờ tay xoa xoa mái tóc vàng mềm mại của Serrill lần nữa. Xoa đến nỗi về mặt lãnh khốc của hắn trở nên bất đắc dĩ.

Lật Manh nhìn bản đồ, ôm chặt Serrill, vội vàng chạy xuống cầu thang đá.

Mặt trời đã lên, Lật Manh hơi không thoải mái nhíu nhíu mày. Thuốc giúp cô gần như giống huyết tộc, cho nên có chút không thích ứng với ánh sáng mặt trời. Đương nhiên loại phản ứng này rất nhỏ, so với huyết tộc chân chính mà nói thì không đáng nhắc tới.

Cô lại không phát hiện lúc nhìn thấy ánh mặt trời, đứa trẻ trong ngực mình cũng khó chịu híp híp mắt. Serrill không nhận được hơi rụt người vào trong lòng Lật Manh. Lật Manh tưởng Serrill đang sợ hãi, hơn nữa cô cũng sợ nhóc bị người khác nhìn thấy nên dùng áo choàng rộng của mình bọc người nhóc lại.

Mùi hương ngọt ngào của thiếu nữ bao lấy toàn bộ cơ thể hắn. Serrill giấu trong bóng tối, mặt dán vào thân thể mềm mại của thiếu nữ, mùi hương ngọt ngào khiến răng nanh của hắn xuất hiện. Serrill vội vàng ấn răng nanh trở lại. Sau đó hắn cẩn thận dùng ngón tay đầy vạt áo ra một chút, đôi mắt màu đen xinh đẹp nhìn ra bên ngoài.

Nhìn thiếu nữ không có người chỉ dẫn mà vẫn có thể đi tới con đường nhỏ trên núi sau lâu đài. Serrill khẽ chớp mắt, gương mặt giấu trong bóng tối tái nhợt lạnh lùng.

Đã được dạy trước đó!

Serrill đoán được Lật Manh hẳn là người của Thánh Minh. Nhưng mà không ngờ nàng lại không biết bên ngoài lâu đài có bạch sắc. Đây là đội cảnh vệ canh giữ vào ban ngày của huyết tộc. Cũng là chủng huyết tộc do chính tay hắn huấn luyện. Một chủng tộc gần giống với huyết tộc, nhưng dòng máu thấp kém, vô cùng hung ác. Bọn họ vô cùng hung mãnh, ham mê thịt người, đã ngoan tuyệt lên thì huyết tộc cũng dám xé xác ăn tươi, hơn nữa còn không sợ ánh mặt trời, miễn dịch với bất kỳ đồ vật gì của quang minh.

Vậy mà nàng ấy dám chạy tới nơi nguy hiểm nhất. Chẳng lẽ người của Thánh Minh quên nói cho nàng?

Nghĩ đến đây, Serrill lạnh lùng cười, mấy con côn trùng Thánh Minh kia vẫn khiến người ta chán ghét như trước.

Xem ra phải thay đổi kế hoạch.

Mà Lật Manh ôm đứa nhóc, cảm thấy có chút nặng. Cô quên thân thể của mình không phải huyết tộc, sức mạnh cũng yếu ớt. Phải cố gắng chạy đến chân núi để đi nhờ xe bò. Lật Manh đang tức giận với bản thân, đột nhiên bước chân ngừng một chút.

Cô đã đi tới bức tường dài bên ngoài lâu đài, nơi đó có một cửa đơn bằng đồng mở ra là có thể ra ngoài lâu đài. Bản đồ vẽ như vậy. Nhưng mà bản đồ không có nói, nơi này có thủ vệ.

Từng người sắc mặt vô cùng trắng bệch, gương mặt cứng đờ, mặc quần áo thủ vệ tối màu, đang đứng ở cửa. Dường như bọn họ nhận thấy gì đó, lạnh lùng nhìn qua, răng nanh bên miệng vô cùng dữ tợn.

Bước chân Lật Manh ngừng lại, cảm nhận ánh nhìn như nhìn con mồi, cảm thấy bản thân đi lầm đường. Cô có chút cảnh giác ôm đứa trẻ trong tay, lui ra sau một bước.

Mà những bạch sắc đó lại như người được đồ mỹ vị, đồng loạt phóng ánh mắt tham lam bất thiện về phía Lật Manh. Bọn họ từng bước từng bước tiến lại.

Lúc này Lật Manh mới phát hiện diện mạo huyết tộc của mình bắt đầu biến mất. Cô đoán chắc thời lượng thuốc sắp hết. Ăn kẹo cũng vô dụng, phải điều chế một lần nữa mới có thể duy trì về ngoài.

Mà Serrill cũng cảm nhận được độ ấm của thiếu nữ đang chậm rãi tăng lên, đã gần đến trạng thái cơ thể của nhân loại. Hắn thậm chí có thể cảm nhận được nàng đang lùi về phía sau, cơ thể có chút run rẩy.

Dọa nàng rồi.

Serrill không biểu cảm kéo áo choàng ra, gương mặt đáng yêu nhuần manh xuất hiện, tròn mắt tròn một mảnh đen trầm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 168: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (23)

Edit: LoBe

Serrill khẽ nâng cằm, trên gương mặt lạnh nhạt, xuất hiện một tia hung ác nham hiểm. Sự áp chế đồng loại cũng xuất hiện ngay sau đó.

Tròng mắt bạch sắc lập tức co lại, sợ hãi tới mức răng đánh vào nhau cầm cập. Loại áp chế này, chỉ có một huyết tộc có. Chính là chủ nhân duy nhất của bọn họ cũng như lâu đài này.

Một bạch sắc lập tức quỳ xuống đất. Tựa như phản ứng dây chuyền, tất cả bạch sắc đều quỳ "bộp" xuống. Đám thủ vệ lúc này còn hung ác, giờ phút này đều giống như chó bị giữ đuôi, chỉ hận không thể đào hố nhảy xuống.

Vừa muốn xoay người chạy trốn như điên *Lật Manh*: "....."

Một cơn gió lạnh thổi qua, rớt cuộc thổi tỉnh cô.

Cô cảm thấy tình cảnh này, giống hệt cảnh nhân vật chính xuất hiện. Chỉ cần nhân vật chính xuất hiện, ai cũng muốn quỳ lạy. Chẳng lẽ cô mới là vai chính của vị diện này?

Lật Manh đột nhiên cảm thấy ánh sáng nữ phụ ác độc trên đỉnh đầu mình chiếu khắp thế gian, rợn rợn lạnh lẽo. Cô thử nhấc chân từng bước chậm rãi đi tới.

Một tên bạch sắc quỳ gần cô nhất, thấy Lật Manh đi tới, lập lần đi... mở đường cho cô.

Trường hợp này, nếu viết thành tiểu thuyết. Thì không hề nào tàn, ngu ngốc, phi logic mà là —— sáng không nói hết.

Một đường đi đến chân núi, những tên thủ vệ đó vậy mà không hề đuổi theo. Cho đến lúc ngồi trên xe bò trở về thành, về mặt Lật Manh vẫn khó hiểu như cũ. Cô dùng tay khẽ tát vào mặt, tóc dài theo động tác của cô rơi lên trên đầu vai.

Bởi vì thuốc hoàn toàn mất đi tác dụng, nên cô không hề có cảm giác gì với ánh mặt trời, cho nên Lật Manh dùng toàn bộ áo choàng bọc nhóc con lại. Rốt cuộc nhóc lớn lên đáng yêu như vậy vẫn nên giấu kín đi, miễn cho bị bọn buôn người dụ dỗ.

Xe bò do người của Thánh Minh chuẩn bị. Đánh xe là một người đàn ông trung niên chân chất, thẳng thắn.

Thời điểm trở lại thành, Lật Manh cho xe bò dừng lại ở một ngõ nhỏ hẻo lánh, sau đó xoay người ôm nhóc con đằng sau. Serrill giấu trong áo choàng, không nhìn mặt trời. Nếu thực lực của hắn như lúc đầu, sẽ không sợ ánh mặt trời, chỉ là làn da hơi khó chịu. Ngược lại là khi quay lại hình dáng trẻ con sẽ rất bài xích ánh mặt trời.

Cảm nhận được thiếu nữ tới gần, muốn ôm lấy hắn. Serrill hơi ngẩng đầu, lại sững sờ. Thiếu nữ quay lưng về phía mặt trời, đôi mắt đỏ biến mất chỉ còn lại màu tím sẫm. Nhan sắc mỏng lung lại mỹ lệ, có một loại cảm giác mê hoặc lòng người.

Đây là hình dáng nhân loại của nàng sao?

Lật Manh ôm Serrill về phòng mình.

Một thời gian cô không trở về, mở cửa liền nhìn thấy một lớp bụi phủ lên đồ vật trong phòng.

Lật Manh đặt Serrill lên giường, sau đó nói: "Nhóc chờ chị một lúc."

Nói xong, cô vội vàng mở tủ, lôi ra một đồng lọ thuốc. Vị diện này cô có thể sử dụng sở trường đặc biệt của mình - điều chế thuốc.

Bởi vì là thủ lĩnh Thánh Minh nên trong phòng cô có rất nhiều dược thảo quý hiếm. Tuy rằng những dược thảo này không giống những thứ cô biết nhưng có thể tham khảo sách điều chế trên kệ, làm một cốc thuốc giảm nhiệt không khó.

Serrill ngồi trên giường, hần chậm rãi kéo áo choàng trên người ra, an tĩnh nhìn thiếu nữ đang bận rộn. Hần liếm liếm cánh môi, trên gương mặt trắng nõn xuất hiện một tia lạnh nhạt. Nơi này là..... chỗ nàng ở?

Nơi vừa nhỏ vừa rách nát như này, làm sao có thể so với lâu đài của hần chứ.

Nơi này không xứng để nàng ở.

Serrill vừa muốn châm chọc mỉa mai vài câu, kết quả vừa mới mở miệng liền nhìn thấy thiếu nữ bỗng nhiên đi tới, đổ một thìa thuốc vào miệng hần.

Vương giả lãnh khốc theo bản năng nuốt xuống, sau đó..... rất đau. Gương mặt bánh bao mềm mại của hần lập tức nhăn lại, đỏ ửng lên, trong mắt đều là hơi nước.

Lật Manh bình tĩnh nói: "Uống xong sẽ không đau răng nữa."

Thoạt nhìn nhóc không giống như là bị sâu răng, cùng lắm là bị nhiệt, uống chút thuốc hạ nhiệt, khẳng định tốt lên.

Serrill cảm thấy đầu lưỡi mình đều tê dại. Hần không nhìn được híp mắt, vươn tay, kéo váy thiếu nữ, cảm nhận vị ngọt trên người cô để bớt đau đớn. Sau đó hần hung dữ uy hiếp, "An ủi ta."

Đứa trẻ tức giận, bộ dáng nước mắt lưng tròng, thật sự quá đáng thương. Lật Manh nén cười, lập tức cúi đầu vừa muốn hôn an ủi nhóc một cái, lại đột nhiên sững sờ.

Serrill nhanh chóng ngừng đầu, thừa dịp cô chưa chuẩn bị, dùng sức hôn lấy môi cô. Nụ hôn này, quá dùng sức nên răng đập vào nhau. Hai người đồng thời tách ra, đồng bệnh tương liên che lại môi.

Trong lúc hai người đều đang đau đớn, đột nhiên ngoài cửa truyền đến một giọng nói nôm nong.

"Lật Nhi, Lật Nhi? Tôi là Cơ Ngươi, em đã trở lại rồi sao?"

Lật Manh sững sờ, gà con? Không, Cơ Ngươi.

Tên của pháo hôi này nghe quen quen, à, nhớ rồi.

Từ nhỏ Lật Manh đã có hôn ước, mà vị hôn phu chính là tên Cơ Ngươi đó.

Dù sao cốt truyện rất câu huyệt.

Tên Cơ Ngươi này căn bản không yêu cô, chỉ coi trọng quyền thế của cô, lợi dụng cô đi tìm chết, đạt được mục đích bất lương của mình. Đương nhiên kết cục cũng không tốt, lại là một cái pháo hôi.

Lật Manh vừa muốn đi mở cửa, lại nghe thấy thanh âm vừa mềm mại vừa lạnh lùng truyền tới từ sau lưng.

"Là ai?"

Một tay Lật Manh đặt lên then cửa, một tay xoa xoa khóe miệng, hàm hồ nói: "Vị hôn phu."

Đôi mắt đen nhánh của nhóc con ngồi trên giường lập tức hung dữ lên. Trên gương mặt đáng yêu xuất hiện sự hung ác nham hiểm làm người sợ hãi.

Vị hôn... phu?

—

Đã trả 2 chương

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 169: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (24)

Edit: LoBe

—

Lật Manh không quay đầu lại, nên không nhìn được biểu tình của người phía sau.

Cô mở cửa, nhìn thấy một người đàn ông thanh tú tóc vàng mắt xanh xuất hiện. Anh ta mặc một bộ quần áo kỵ sĩ, bên hông đeo một thanh kiếm, nhìn thấy Lật Manh liền lập tức lộ ra nụ cười ôn nhu.

"Lật Nhi, rốt cuộc em cũng trở lại."

Lật Manh không biểu tình liếc mắt nhìn anh ta một cái, nhớ đến tư liệu nhân vật.

Đặc điểm nổi bật của anh ta: Tiểu nhân đối trá.

Thánh Minh ngoài thủ lĩnh là cô, thì còn có mấy phó thủ lĩnh. Cơ Ngươi chính là một trong số đó.

Nữ phụ ác độc thánh mẫu cô chết dễ dàng như vậy, anh ta cũng có một chân. Chính là anh ta xúi giục Lật Manh trà trộn vào lâu đài, kế hoạch ám sát cũng do anh ta nghĩ ra. Sau khi cô chết đi, anh ta liền thực hiện được mục đích là trở thành thủ lĩnh Thánh Minh.

Lật Manh cảm thấy để người này ở bên cạnh chính là đào hố tự chôn mình. Nhưng mà rất có lợi có việc làm nữ phụ ác độc của cô. Cho nên cô nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười tự cho là nhiệt tình, thể hiện rằng bản thân rất vui mừng.

"Ừ, đã trở lại."

Tươi cười trên mặt Cơ Ngươi lập tức cứng đờ, nụ cười lạnh trào phúng này là chuyện gì thế.

Đương nhiên kỹ thuật diễn của anh ta rất tốt, lập tức lại lần nữa lộ ra nụ cười xán lạn, hơn nữa ánh mắt càng thêm ôn nhu.

"Thời điểm em ở lâu đài huyết tộc, tôi đã lo lắng rất nhiều, bây giờ em trở về cũng không thể làm tôi hết lo lắng, chúng ta..... Kết hôn đi."

Lật Manh nhú mày, còn có một đoạn này sao?

Cô cố gắng mở cốt truyện ra, à có, nằm trong mục cuộc sống hàng ngày.

Làm thì có tích phân, không làm cũng chẳng sao.

Cô thân là một vai phụ có suất diễn nhiều, không muốn có quan hệ với mấy thứ phong nền.

Hơn nữa còn cần phải chuẩn bị cho cao trào của cốt truyện.

【Đổ nước thánh nên dao găm muốn đâm chết Serrill, sau đó thành công làm mình bị treo lên nường】—— Phân đoạn cao trào đó cần phải nghiên cứu thật kỹ.

Lật Manh vừa muốn lắc đầu lại nhìn thấy người đàn ông trước mặt, đột nhiên gờ tay áp lên má cô. Bên cạnh cô là cửa, bóng người đàn ông áp tới.

"Lật Nhi, sao lần này trở về, em lại lãnh đạm với tôi như vậy?"

Lãnh đạm, có sao?

Lật Manh lại đi xem cốt truyện lần nữa.

Phát hiện tình cảm của hai người là giả. Yếu tới mức chỉ cần chút lực là có thể đánh tan. Ngoại trừ ngẫu nhiên giao mắt, nói vài câu không mặn không nhạt cũng không liên hệ gì nhiều.

À, người này muốn bắt đầu xúi giục cô nhanh chóng trở lại lâu đài, đi ám sát Serrill đây mà.

Cơ Ngươi thấy biểu tình đậm nhạt của thiếu nữ, đôi mắt màu tím đặc thù hiếm thấy không có một tia ôn nhu. Bởi vì địa phương quản lý của bọn họ không giống nhau nên rất hiếm khi gặp mặt. Nhưng Cơ Ngươi biết bản thân anh tuấn, năng lực lại lớn, hơn nữa gia thế cũng không tồi, đã vậy còn là một trong những người lãnh đạo Thánh Minh.

Vô số thiếu nữ coi anh ta là tình nhân trong mộng.

Lật Manh cũng không ngoại lệ, ánh mắt cô nhìn anh ta trước kia không lạnh lùng như này.

Thánh Minh là do cha cô thành lập. Nếu không phải cha cô hi sinh, chết rất thê thảm thì vị trí này không tới lượt cô ngồi. Anh ta đã lên kế hoạch rất nhiều năm, chỉ chờ nắm được vị trí này.

Đến lúc đó mang theo Thánh Minh đi đầu hàng huyết tộc, đạt được cơ hội sơ ưng là có thể trường tồn mãi mãi. Nghĩ đến đây, trong mắt anh ta xuất hiện sự kích động, ánh mắt nhìn về hía thiếu nữ càng thêm nóng bỏng.

"Em thích hôn lễ như thế nào?"

Trên gương mặt sạch sẽ xinh đẹp của thiếu nữ vẫn như cũ không có một tia ngưng ngừng ngược lại có chút bối rối nhũn nhũn.

Đã trả 3 chương

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (25)

Edit: LoBe

Sau đó Lật Manh vừa muốn cự tuyệt. Cơ Ngươi lại tự nhận tiêu sái mà rút từ túi áo ra một đóa hoa, sau đó vẻ mặt ôn nhu đưa bông hoa đến bên tai cô.

Động tác nhỏ này có hàm nghĩa rất sâu. Nghe nói là được bắt đầu từ huyết tộc. Nếu huyết tộc nào đó muốn chiếm cứ con mồi sẽ dùng một đóa tường vi gài vào tai cô thể hiện cô ấy đã có chủ. Sau đó tình cảm phát triển thành người yêu, cũng có thể dùng hành động này để thể hiện tình cảm.

Hành động lãng mạn này cũng theo đó lan truyền.

Cơ Ngươi nhìn về phía Lật Manh vẫn đang mờ mịt, trước kia rất ít khi anh ta ngắm nhìn cô ở gần như này. Đột nhiên phát hiện, thiếu nữ thật xinh đẹp, sắc đẹp như ánh trăng trong đêm, có một loại an tĩnh nhưng lại sáng chói rực rỡ. Anh ta hơi sững sốt, đột nhiên cảm thấy kết hôn cùng cô, kỳ thật cũng không khó tiếp nhận.

Hành động cài hoa cũng vì thế mà chậm hơn, nghiêm túc hơn.

Mà Lật Manh chỉ cảm thấy chán ghét người đàn ông khác tới gần. Tuy rằng còn chưa chạm vào cô, nhưng trong lòng cô vẫn sinh ra một cảm xúc bài xích.

Giống như ngoài..... Người khác đều không được.

Ý niệm này vừa lóe ra, nhanh chóng vụt qua đến nỗi Lật Manh không kịp nắm bắt.

Lật Manh yên lặng tự hỏi loại thuốc độc nào có thể làm con người trong nháy mắt toàn thân run rẩy, miệng sùi bọt mép, linh hồn bị xâm xé, sau đó nghèo. Dám chạm vào cô thì phê tay đi. Lật Manh sờ sờ ống áo, vừa rồi chế thuốc cho nhóc con cô thuận tay tạo mấy loại độc được. Không thể giết người nhưng chinh người vẫn ok.

Kết quả Lật Manh vừa mới chạm vào thuốc.

Mu bàn tay Cơ Ngươi đột nhiên tê rần, một con dơi chọt bay tới, cắn vào ngón tay anh ta. Hoa trong tay anh ta rơi xuống sàn nhà. Ánh mắt Cơ Ngươi lạnh lùng, lộ ra gương mặt táo bạo dữ tợn, lập tức rút kiếm ra chém chết con dơi.

Chỉ là ngay sau đó, anh ta lại nghe thấy tiếng ồn ào, vô cùng dọa người. Cơ Ngươi ngẩng đầu, đột nhiên nhìn thấy đàn dơi đông che trời bay về phía anh ta.

Cơ Ngươi lập tức quơ kiếm, hét to: "Cút ngay, cút ngay cho lão tử."

Nhưng những con dơi đó vẫn há miệng cắn anh ta, hút máu anh ta. Kiếm trong tay anh ta giết nhiều dơi, nhưng vẫn không hề làm giảm số lượng của đàn dơi. Số dơi lên tới hàng vạn con liều mạng vây quanh anh ta hút máu.

Cơ Ngươi kinh hãi muốn chết, cuối cùng ném kiếm, liều mạng chạy ra bên ngoài. Vô số con dơi đuổi theo anh ta.

Mà Lật Manh đứng cạnh cửa, vừa mới lấy ra một loại trùng ăn tủy người, khiến người đau tới mức muốn nổ tung thì đã nhìn thấy sắc mặt Cơ Ngươi trắng bệch, ngón tay run lên, đóa hoa rơi xuống đất. Sau đó anh ta điên điên khùng khùng lùi lại, múa may trường kiếm.

Lật Manh: "....."

Còn chưa có dùng thuốc, sao đã nổi điên rồi?

Cô nhìn không được để ý, đi xem bóng dáng anh ta chạy thục mạng dưới chiều hoàng hôn. Chả khác gì thăng thiên, cứ như vậy một đường gào thét

aaaaaa. Chẳng lẽ..... đây là khả năng của nữ phụ ác độc?

Trong một khắc Lật Manh cảm thấy thân phận nữ phụ ác độc của mình lung lay sắp đổ.

Lật Manh lại không có chú ý tới, trong không khí có hương tường vi như ẩn như hiện.

Vô số góc tối, bột phấn màu đen rơi xuống.

Mà người ngồi trên giường, lại đậm mặc ngẩng gương mặt nhuyển mạnh lên, đôi môi hồng nhạt lạnh lùng nhếch lên. Đầu ngón tay trắng nõn có một con dơi nhỏ như ẩn như hiện.

Đây là năng lực cấp cao nhất của huyết tộc chính thống, chế tạo ảo giác địa ngục.

Sau đó Serrill chậm rãi nâng mắt, đôi mắt đen xinh đẹp xuất hiện một tia huyết sắc di chuyển, quý quyết mê người.

Be: Mé, qua edit xong 3 chương thì bảo đi vào phòng bếp lấy gì ăn rồi edit tiếp. Đi có 20" à, lúc quay lại thì không vào được Wattpad nữa, đến tận giờ mới và được. Mà lúc vào Hola còn dụ tôi mua gói một năm 1tr229k nữa. Một con đồ nghèo khi bán bánh bao được bao nhiêu lấy tiền mua bánh mì sống qua ngày như tôi lấy đâu ra tiền mà mua chứ. Nên tui đành chọn gói free, 1 ngày được dùng 3 tiếng. Giờ tui đăng 3 chương bù hôm qua nha. Sorry mọi người

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 171: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (26)

Edit: LoBe

Nhìn thấy Lật Manh lưu luyến không rời nhìn thẳng kia, trong đôi mắt lạnh lẽo của Serrill xuất hiện lệ khí táo bạo.

Thích tới mức đó?

Lật Manh nhìn pháo hôi thêm diễn biến mắt, mới thu hồi tư thế bà háng xóm hóng chuyện, bình tĩnh kéo kéo tay áo xoay người.

Cô vừa muốn nói gì lại đột nhiên sững sốt.

Nhóc con ngồi trên giường, lông mi dài rậm hơi rũ, đôi con ngươi xinh đẹp hơi ửng hồng. Sườn mặt giấu trong bóng tối. Tái nhọt tinh xảo tà mị.

Lật Manh cảm thấy hình như mình bị hoa mắt, duỗi tay xoa nhẹ khóe mắt. Mà Serrill ngồi trên giường Serrill, đã đậm mặc rũ mắt, màu đỏ trong mắt biến mất. Lật Manh nhìn thấy nhóc trở lại bình thường, mới xác định mắt mình không tốt.

Cô đi tới, cúi người, thanh âm ôn nhu hơn mấy phần.

"Răng còn đau không?"

Vừa rồi hình như nhóc bị đau tới mức nhăn mặt thì phải?

Serrill lại khẽ híp mắt, môi mỏng có hơi hung dữ nhếch lên.

"Sao không đuổi theo vị hôn phu của người đi?"

Lật Manh có chút nghi hoặc, cho dù bị ngu cũng nhận ra đứa trẻ này không vui.

Chẳng lẽ còn đau?

Lật Manh vươn tay, khẽ chỉnh lại cổ áo cho nhóc, thanh âm mềm nhẹ sửa đúng, "Anh ta không phải vị hôn phu của chị."

Serrill không biểu tình nhìn cô một lúc lâu, mới mím môi mỏng, lạnh lùng hừ một cái.

"Không phải vị hôn phu, là người yêu à?"

Lật Manh cảm thấy cảm xúc của tiểu gia hỏa này không thích hợp. Cô trầm mặc một lát, đột nhiên cúi đầu khẽ hôn má nhóc một cái.

Serrill ngơ ngẩn.

Lại nghe thấy thanh âm bình tĩnh lạnh nhạt của thiếu nữ vang lên.

"Thà yêu nhóc còn hơn yêu anh ta."

Trong đôi mắt lạnh lẽo hắc ám của Serrill có cảm xúc khác thường, đờ người chốc lát, hần chậm rãi chớp mắt. Chỉ cảm thấy lồng ngực rất ấm áp. Tuy rằng hần duy trì bộ dáng trẻ nhỏ của nhân loại, có nhiệt độ cơ thể ấm áp, có máu thậm chí là hơi thở ấm áp nhưng tim không đập.

Chỉ là vừa rồi đột nhiên hần cảm thấy, hình như bản thân có tiếng tim đập. Thậm chí là tiếng tim đập liên hồi thỉnh thoảng... thỉnh thoảng.

Hần ngừng thở, đương nhiên biết đây chỉ là ảo giác mà thôi, nhưng mà ngực khó chịu. Hần gượng tay, khẽ nắm cổ tay Lật Manh, không chớp mắt chăm chú nhìn cô.

"Nói yêu ta, sẽ không có cơ hội đổi ý."

Lật Manh không có sức kháng cự với sự đáng yêu của trẻ con, nhất là khi nhìn thấy đôi mắt trông mong của nhóc. Bộ dáng từ trước tới nay không có ai yêu thương, thật sự quá thê lương.

Nghĩ đến nhóc còn nhỏ mà đã bị bắt đi làm huyết nô. Chắc chắn là bà ngoại không thương ông ngoại không yêu, thơ ấu thê thảm đến mức người ngoài không nỡ nhìn. Vì vậy nên mới để ý việc người khác có yêu thương mình hay không.

Giờ khắc này tình mẹ trong lòng Lật Manh dâng lên.

Nhớ đến sau này tuy rằng số mệnh của nhân loại rất thê thảm, nhưng mà bị bắt làm huyết nô rất ít. Rốt cuộc số huyết tộc, so với quần thể nhân loại không lồ, vẫn hơi ít. Cho nên một ít nhân loại vẫn có thể bình an sống đến chết.

Lật Manh bắt đầu tính toán bản thân có bao nhiêu tài sản, định cho nhóc một thân phận tốt, để sau này nhóc được sống hạnh phúc một chút. Dù sao cô không dùng được, thì mang ra làm từ thiện cũng được.

Lật Manh dùng ánh mắt từ ái nhìn Serrill, sau đó nghiêm túc gật đầu, "Ừ, không hối hận vì yêu em."

Đột nhiên có cảm giác mình là người mẹ vĩ đại.

Cơ thể Serrill có chút căng thẳng, đôi mắt xinh đẹp an tĩnh lại chăm chú nhìn cô rất lâu, sau đó mới tin tưởng thở ra một hơi.

Trong lúc Lật Manh còn đắm chìm trong cảm xúc làm mẹ.

Serrill đã rũ mắt, hôn lên cánh môi cô. Nụ hôn này mười phần chiếm hữu, lại cực kỳ mềm nhẹ.

Lật Manh không biểu tình gượng tay xoa xoa miệng, dạy dỗ Serrill: "Không được hôn môi, đây là nụ hôn dành cho người yêu của nhóc sau này."

Ánh mắt Serrill có thêm một tia âm trầm, hần trầm mặc nhìn cô vài giây, mới cười cười.

"À, phải không?"

Hai chữ người yêu, nghe cũng không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (27)

Edit: LoBe

Thời điểm ăn cơm tối, Lật Manh nướng bánh mì, rót sữa bò, còn có thịt bò hầm khoai tây.

Gần căn nhà nhỏ này có một chợ thức ăn thường xuyên có tiểu thương tụ tập. Lật Manh xách giỏ đi mua đồ ăn, trở về làm từng đó món.

Tuy nói cô là thủ lĩnh Thánh Minh, nhưng Thánh Minh nói đến cùng là một tổ chức từ thiện. Tiền thường sẵn giết huyết tộc đều đến từ tay cha của nguyên thân. Pháo hôi cha của nguyên thân đã chết trắng cả kia trước đây là nhà giàu số một.

Ngoài chút tiền để cho con gái sinh hoạt thì đều dùng để thành lập Thánh Minh, còn có dùng để duy trì Thánh Minh. Lật Manh cảm thấy làm từ thiện đến mức này... đúng là rất đáng khen.

Chỉ là Thánh Minh khiến huyết tộc và nhân loại bị đẩy tới nông nổi như nước với lửa. Mà cô lại muốn khiến như nước với lửa đẩy lên thành băng hỏa không đội trời chung.

Serrill ngồi trên ghế, không biểu tình mở một quyển y dược. Dưới ánh nến mờ nhạt, thiếu nữ đã thay quần áo đang dọn bàn ăn, để đồ ăn lên.

Hắn nhìn thấy vài thứ kia, ngửi ngửi.

Có vị ngọt của thiếu nữ, rất kích thích hương vị.

Đối với huyết tộc mà nói, thức ăn của nhân loại có tác dụng rất xấu với cơ thể. Hắn đạm mạc đặt sách sang một bên, đột nhiên nhẹ giọng hỏi: "Ngươi là người của Thánh Minh?"

Lật Manh đang nấu canh, không để ý nhiều nói: "Đúng vậy."

Serrill an tĩnh rũ mắt, quả nhiên là vậy. Hắn dùng ngón tay mảnh khảnh khẽ gõ lên mặt bàn.

"Rất nguy hiểm, có nghĩ tới việc..... Không sẵn huyết tộc nữa không?"

Lật Manh đang thử hương vị của canh, cô cầm thìa đưa lên môi, sau khi uống một hớp, mới nghĩ đến thân phận của chính mình.

Thánh mẫu a.

Cho nên phải thể hiện thiết lập nhân vật.

Cô nuốt canh xuống, cảm thấy rất ngon. Sau đó Lật Manh dùng thái độ đoan chính nghiêm túc, thanh âm khô khan đáp lại.

"Chị cảm thấy bản thân có trách nhiệm tiêu diệt huyết tộc hại người, chị phải là người hùng tiêu diệt lũ côn trùng đó."

Côn trùng có hại - Serrill: "....."

Sau đó hắn bĩu môi lạnh lùng cười rộ lên. Có chút năng lực này mà còn muốn làm anh hùng. Còn không bằng quyển rũ hắn, để hắn giúp nàng giết.

Sau đó hắn chậm rãi hỏi: "Bọn họ lợi dụng ngươi đấy, chỉ có người ngốc như ngươi mới tin, chắc ngươi là tiểu binh dưới chót chứ gì."

Ngư ngốc dám ăn núp trong lâu đài của hắn, còn làm ra mấy việc ngu xuẩn đó nữa.

Lật Manh lập tức tự hào, rốt cuộc cô cũng có cơ hội làm đứa nhỏ lau mắt nhìn.

"Chị là thủ lĩnh đấy."

Serrill: "....."

Serrill đại ra.

Thiếu nữ như nhược, như một nụ hoa yêu kiều yếu đuối, véo một cái là đỏ. Vậy mà là thủ lĩnh?

Khó trách..... Thánh Minh yếu như vậy.

Hắn nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của thiếu nữ, hình như là khao khát được khích lệ.

Lòng Serrill lại lần nữa truyền đến cảm xúc mềm mại ấm áp. Hắn không nhìn được đuôi tay che miệng, cười cười, nghĩ một đằng nói một nẻo nói: "Thủ lĩnh sao, thật đúng là lợi hại."

Loại thủ lĩnh như nàng, một ngón tay của hắn cũng đủ để giết 80 người như vậy.

Nhưng mà hiện tại.....

Đôi mắt nàng cong cong, tuy rằng không có biểu tình gì, nhưng lại nhìn ra được nàng rất cao hứng. Thật đáng yêu.

Serrill sâu kín thờ dài một cái.

Hiện tại vậy mà luyện tiếu nghiền chết nằng. Rốt cuộc nằng chính là con mồi ngon nhất mà hắn từng gặp.

Sau đó Serrill vừa mới khen Lật Manh đáng yêu, lại nhìn thấy cô đặt một đồng đồ ăn mỹ vị xuống trước mặt hắn.

"Ăn đi."

Lật Manh đối với trù nghệ của bản thân vẫn rất tự tin.

Hắn nhìn bộ dáng đại ca xã hội đen ra hiệu của cô: "....."

Đồ ăn mỹ vị của nhân loại đối với huyết tộc lại là độc dược.

Đồ đi, đồ đi, đồ đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (28)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Y Song

Beta: LoBe

Bữa tối này Lật Manh ăn trong không yên, cô ăn một lúc lại nghe thấy tiếng gì đó rơi phải quay đầu lại nhìn. Tình trạng này lặp lại rất nhiều lần.

Mà Serrill ngồi ở đối diện cô vẫn bình tĩnh từ đầu tới cuối. Đồ ăn trước mặt hắn cũng ít đi rất nhiều.

Lúc Lật Manh gấp thịt bò cho hắn, lại nghe thấy lạp xường treo trên vách tường rơi xuống. Cô lập tức quay đầu lại xem. Còn nhóc con trước mặt cô đã bình tĩnh dùng tốc độ phi thường ném đĩa thịt bò trước mặt qua cửa sổ.

Lật Manh nói thầm: "Cái nhà này xuống cấp rồi sao?"

Đồ gì cũng rớt xuống.

Serrill lại khẽ hạ mắt, chậm rãi nói: "Nếu không thì ta xay một lâu đài cho nằng ở."

Lật Manh bình tĩnh xoa xoa tóc của hắn, "Ừm, đứa nhỏ có ước mơ chính là có chí khí."

Đứa bé mềm mại, nhếch môi mỏng, lạnh lùng hừ một cái, lộ vẻ tức giận khinh thường. Đúng là kẻ nghèo hèn chưa trải sự đời.

Cơm nước xong, Lật Manh dọn dẹp hết mọi thứ, mới lấy từ trong rổ ra nước thánh quang minh trong lành. Lúc đi mua đồ ăn, cô đã thuận tiện tới tổng bộ Thánh Minh lấy.

Serrill mới xem được một nửa sách thuốc, đột nhiên ngửi ngửi, không thoải mái mà nhíu mày.

Hơi thở Quang Minh.

Tuy rằng bề ngoài hắn rất giống con người, nhưng bản chất Serrill vẫn là một huyết tộc.

Mà đứa trẻ là hình thái yếu ớt nhất của Serrill. Cũng là lúc hắn khó chịu đựng hơi thở quang minh nhất.

Bởi vì hơi thở quá nồng đậm, hắn cần môi, ngăn cản răng nanh xuất hiện. Cần nhanh chóng ném thứ đồ chơi này đi, nếu không hắn sẽ phát sinh cuồng hóa, nằng sẽ gặp nguy hiểm.

Nếu thời gian dài huyết tộc lâm vào trạng thái đói khát thì một chút hơi thở quang minh cũng có thể khiến cho thân thể phản phệ. Lúc ấy hắn sẽ cực đoạn khát vọng máu tươi. Khát vọng đến nỗi..... Biến thành dã thú.

Serrill từ trên ghế đi xuống, khuôn mặt nhỏ lạnh lùng căng chặt, mím môi, tròng mắt nâu đen xuất hiện huyết sắc không cách nào kìm nén. Hắn đi tới sau lưng thiếu nữ thì thấy cô cầm lấy một lọ nước thánh quang minh, nghiêm túc quan sát.

Cả người Serrill bắt đầu phát đau, tròng mắt co chặt lại, hần cắn răng, cánh môi hồng nhạt xuất hiện răng nanh. Vị ngọt của thiếu nữ khiến dã thú trong người hần bắt đầu ngo ngoe rục rịch. Hần vươn tay, dường như không thể khống chế muốn giữ chặt vòng eo cô, khát vọng uống máu tươi dưới làn da trắng mà mỏng kia vào miệng mình.

Vào một khắc cuối cùng, Serrill hung dữ dùng ngón tay lại, kịch liệt thờ dõc.

Lúc đang kiểm chế.

Một tiếng đồ vật rơi xuống đất thanh thúy vang lên.

Lật Manh trượt tay, lọ nước rơi xuống mặt đất, tất cả nước thánh quang minh đều bắn tung tóe ra ngoài.

Serrill ngờ ngác đứng ở tại chỗ, một ít nước thánh quang minh văng vào da hần. Sắc mặt Serrill nhanh chóng trắng bệch, cả người phát run. Hoi thờ quang minh điên cuồng đi vào trong thân thể hần, cướp đi sức sống của hần.

Nếu là ngày thường, Serrill không sợ cái này.

Nhưng hiện tại hần lại trong hình thái yếu ớt nhất, bất kỳ một chút hơi thờ quang minh nào..... cũng sẽ khiến hần nổi điên. Nổi điên đến nổi, có thể công kích người kia..... Người ngọt ngào nhất.

Lật Manh cau mày, vừa muốn cúi người xử lý đồ vật trên đất. Kết quả không đợi cô đây, đột nhiên một cái tay nhỏ, hơi dùng sức nắm chặt váy của cô. Lật Manh sững sốt, cúi đầu thì thấy đứa trẻ cúi đầu đứng bên cạnh cô, tóc vàng xõa tung trên trán, che khuất đôi mắt.

Hần nhẹ giọng nói, ôn nhu đến quỷ dị.

"Chạy mau."

Lật Manh theo bản năng cảm thấy nhóc con không bình thường, lập tức giơ tay muốn chạm vào nhóc.

Kết quả đứa trẻ tức giận dùng tay gạt cô ra.

"Cút."

Rốt cuộc Serrill không kiểm chế được mà bạo phát, âm thanh non nớt hung tợn.

Lật Manh đại ra, trẻ con đều hay thay đổi thế, thật khó hiểu.

À ừm, bộ này tui không set xu nữa. Vì cảm thấy được độc giả yêu thích là được rồi, không cần kiếm tiền gì cả. Hiện tại tôi đang edit cho team khác nữa để kiếm tiền trả cho editor team tôi.

Lịch ra chương sẽ là 1 ngày 3 chương (3 truyện xuyên nhanh, mỗi truyện 1 chương)

Các cô có muốn tui đăng nhiều chương hem? Có 3 cách rất dễ này nhé.

Cách 1: Các cô lên google tìm kiếm cụm từ: Nam chủ lại hắc hóa đêm buồn

□

Sau đó ấn vào truyện có logo ở đầu là lá cờ Việt Nam nhé. (Trong ảnh là truyện số 2)

□

Mỗi lần các cô ấn như thế thì truyện sẽ được tăng 1 lượt tìm kiếm từ google (mỗi người chỉ được 1 lần cho 1 truyện) khi được 10 lượt thì tôi sẽ đăng thêm 1 chương. (Hiện tại là 402)

□

Cách 2: Các cô thấy biểu tượng like ở đầu truyện trên Đêm Buồn không? (ảnh trên), các cô ấn like vào đó (không cần tạo tài khoản), mỗi lần tăng 5 lượt tôi sẽ đăng thêm 1 chương (hiện tại là 20)

Cách 3: Các cô tạo tài khoản đêm buồn theo link ở trang cá nhân tôi.

+ Nâng cấp thành viên miễn phí: 1 người = 1 chương

+ Like 100 bài viết của tôi = 1 chương

+ Đánh giá truyện: 1 lượt đánh giá 5 sao = 1 chương

Đối với 2 truyện kia cũng tương tự nhé.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (28)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

Nhưng thay đổi này cũng quá nhiều rồi.

Lật Manh bước về trước vài bước, đầy kiên nhẫn nói: "Làm sao vậy?"

Không có chút mất kiên nhẫn nào cả.

Thiếu nữ hơi khom người, làn váy nhẹ nhàng lay động, trên mặt xuất hiện một tia ôn hòa lo lắng. Hơi thở mềm mại thơm ngọt cũng theo đó tản ra, khiến cho Serrill càng thêm đói khát, cả người căng chặt lên. Hô hấp hần bắt đầu nặng nề, xuất hiện trạng thái thô bạo tựa như thú dữ chuẩn bị vồ mồi. Cuối cùng bên đôi môi mỏng, răng nanh nhỏ nhỏ không chịu nổi mà tự nhô ra.

Serrill nhìn thấy cổ tay cô duỗi tới, xương cổ tay tinh tế, dưới làn da trắng nõn có thể lờ mờ nhìn thấy màu xanh lá. Mà trong những cái gân xanh xanh này là dòng máu vô cùng ngọt ngào đang chảy. Gần như không thể khống chế, hần cúi người xuống cắn cổ tay cô, hàm răng bén nhọn mang đến không phải đau đớn mà là một loại tê dại kích thích như điện giật.

Lật Manh ngẩn ngơ, răng nanh hơi lạnh, trong nháy mắt đâm vào da cô, khiến mặt cô có chút trắng bệch. Một loại khoái cảm run rẩy truyền đến da đầu, không có cách khống chế mà làm đầu gối người ta nhũn ra, thậm chí cũng không biết máu của mình bị hút đi bao nhiêu. Lật Manh run rẩy, vừa muốn đẩy Serrill ra.

Ngay sau đó Serrill lại trừng lớn mắt, không dám tin tưởng mà cảm nhận vị ngọt làm anh nổi điên hòa quyện giữa môi và răng hần.

Đây là hương vị của máu?

Loại ngọt ngào này làm cơ thể hần vô cùng hưng phấn, lại làm cả người hần cứng đờ. Thiếu nữ không nhúc nhích, thậm chí không thét chói tai. Nhưng Serrill biết mình đã bại lộ, hần là..... Còn trùng có hại mà cô muốn diệt trừ.

Lật Manh đang vâng đầu hoa mắt thì nhận thấy cổ tay bị buông lỏng, cô lập tức thở mạnh, lao đảo lui về sau, đụng vào cái bàn. Cảm giác vừa rồi, thật khiến người phát điên. Cô nâng mắt nhìn lại, lại phát hiện đứa trẻ vừa rồi cắn cổ tay cô, đã ngồi trở lại giường. Nhóc kéo chăn bao bọc lấy chính mình, thân thể nhỏ nhỏ liều mạng run rẩy.

Trong nháy mắt không khí bị đình trệ yên tĩnh.

Không ai mở miệng nói chuyện trước.

Trên khuôn mặt trắng mềm của Serrill xuất hiện một ý cười lãnh khốc, hần đưa lưng về phía Lật Manh, lạnh lùng nói: "Phát hiện rồi sao? Tôi cũng không phải là nhân loại."

Mùi vị ngọt ngào chuyển động giữa răng môi Serrill. Hần không nhận được liếm liếm chỗ vết máu ở ranh nanh, mùi vị ngọt ngào làm con người hần hơi co lại.

Nàng đã phát hiện, cho nên..... Mang nàng về. Mặc kệ nàng gãy gĩa, khóc thút thít, chạy trốn, hay là muốn giết hần...

Hần đều.....

Đột nhiên một bàn tay vươn tới xoa xoa mái tóc lộ ở ngoài chăn của anh.

Về mặt lãnh khốc của vương giả huyết tộc sừng sốt.

Sau đó hắn quay đầu lại.

Đứa bé nhỏ nhỏ, trên khuôn mặt tròn tròn mang theo vẻ mặt vô cùng ủy khuất, đôi mắt tròn đỏ hoe tràn đầy hơi nước mênh mang. Như là con thú nhỏ bị công kích, đầu tóc vàng lộn xộn, môi mỏng mím chặt, răng nanh nhỏ lộ ra bên khóe môi.

Lật Manh vốn đang muốn xem nhóc thế nào rồi.

Vừa thấy, mũi tên đáng yêu liền đâm phập cái vào tim.

Cô yên lặng che lại trái tim của mình, quá đáng yêu, không chịu nổi.

Thấy cô vẫn không nhúc nhích nhìn mình, dường như đang sợ hãi. Serrill lạnh lùng gọi khóe môi, lộ ra nụ cười tàn nhẫn, "Cho dù nàng khóc....."

Thiếu nữ trước mắt đột nhiên thở ra một hơi, trên mặt toát ra vài tia đỏ ửng, sau đó cô chậm rãi vươn cổ tay.

"Đói bụng à? Em ăn một chút đi."

Giọng điệu này, giống như là đang cho con mèo nhỏ đầy cảnh giác ăn vậy.

Tràn đầy dụ dỗ vô cùng ôn nhu.

Be: Mới có 1 ngày thôi mà các cô làm gì đáng sợ dzợ? Chờ tôi ăn tối xong sẽ beta 3 chương nữa. Huhu, tui cứ tưởng sẽ không ai làm theo mấy cách tôi đưa ra đâu. A dè quá trời luôn.:(

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (29)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

Thiếu nữ cẩn thận cúi người xuống, cổ áo của chiếc váy kiểu dáng đơn giản hơi mở rộng, lộ ra nửa đoạn đường cong tinh xảo mỹ lệ của xương quai xanh.

Cô như sợ dọa đến anh, lông mi xinh đẹp khẽ rũ, ánh mắt thanh khiết ấm áp. Chỗ cổ tay vươn ra, chút máu loãng giúp tôn lên da mềm mọng trắng nõn.

Lúc đó hắn cắn mạnh, nhưng kịp thời tỉnh lại, chưa hút bao nhiêu máu của cô đã rút ra. Răng nanh của huyết tộc có một loại chất đặc biệt, có thể giúp lúc săn bắt con mồi, không gây cho con mồi bất kỳ đau đớn nào. Hơn nữa còn tạo cho con mồi sự vui thích nhất. Khiến con mồi cam tâm tình nguyện mềm nhũn nằm trong lòng ngực mình, tùy ý để người hút bao nhiêu máu cũng được. Sau đó lúc rút răng nanh ra, miệng vết thương sẽ bắt đầu tự lành.

Miệng vết thương trên cổ tay cô đã tự lành khá khá.

Chỉ còn sót lại vết máu trên da.

Đôi mắt tròn xinh đẹp của Serrill xuất hiện một tia đại ra mờ mịt.

Tầm mắt hắn dừng lại ở đoạn cổ tay trắng trắng mềm mềm ủa cô, chút máu trên đó tán ra một mùi thơm ngọt ngào. Khiến hắn miệng khô lưỡi khô, không nhìn được dùng đầu lưỡi khẽ liếm hàm trên, môi mỏng mím chặt, khiến răng nanh bên mép càng thêm vài tia lạnh lẽo.

Lật Manh thấy đứa nhỏ vô cùng đáng thương nhìn tay cô lại không dám nhúc nhích, hình như bị dọa sợ rồi. Cô nhìn tay của mình, ừm, tay áo quá thấp. Hơn nữa vừa rồi nếu nhóc cắn trúng tay áo cô, vậy thì chắc chắn sẽ cần phải được.

Lật Manh bình tĩnh dùng bàn tay mảnh khảnh, nắm một góc ống tay áo, sau đó kéo lên.

Sợ nhóc ăn phải độc được.

Cô kéo tay áo lên trên cánh tay, lộ ra khuỷu tay tinh nhuận đáng yêu. Vì hơi dùng sức, nút thắt cổ tay áo trượt qua làn da để lại trên làn da trắng mềm một đường dấu vết màu hồng nhạt.

Tầm mắt Serrill đại ra, đi theo động tác của Lật Manh. Gương mặt mềm mại, hiện lên nét khao khát. Thù tính trong cơ thể sắp không kiềm nén được. Hấn kiểm chế không bỏ nhào vào cô. Nhịn đến nỗi cả người run rẩy, cảm giác yết hầu có một luồng lửa nóng rực, không ngừng thiêu đốt.

Đây là là phản ứng bản năng của huyết tộc lúc săn mồi.

Hơn nữa khí tức quang minh trong cơ thể hấn, không có huyết cọ rửa, sẽ liên tục làm thương tổn hấn.

Nếu ở trong lâu đài, Serrill còn có long huyết chế thành thuốc để khôi phục. Nhưng nơi này..... Chi có nàng.

Lật Manh thấy nhóc vẫn luôn ngo ngắc nhìn cô, dường như cũng không đói bụng, chỉ là vẫn run rẩy, thật đáng thương.

Chẳng lẽ là nhóc sợ việc mình là quý hút máu bị cô phát hiện, cô sẽ treo nhóc lên thiêu chết?

Ừm, đây là việc thợ săn huyết tộc thường làm.

Dọa nhóc thành như vậy, thật là tội lỗi.

Lật Manh đối với loài người hay là huyết tộc, không có một chút kì thị chủng tộc nào. Vì thiết lập nhân vật mà nói vài câu khẩu hiệu, làm tốt suất diễn của mình, đây là chuyên nghiệp. Nhưng đâu có nghĩa là cô tóm được một huyết tộc thì mang đi giết đâu chứ.

Cốt truyện này vốn dĩ có vấn đề. Vì sao huyết tộc lại có hình dáng giống nhân loại như vậy? Chẳng qua loại cầu tác giả này mỗi ngày chỉ nghĩ cách kiếm nhiều tiền chứ một chút ý thức trách nhiệm hành văn cũng không có. Cốt truyện càng ngày càng lệch lạc là chuyện bình thường.

Lật Manh vừa mới nghĩ như vậy, lại thấy đứa nhỏ trước mặt, vươn tay nhỏ phấn nộn có chút dùng sức nắm một ngón tay cô. Ánh mắt Serrill lại gắt gao nhìn chăm chăm cổ tay cô.

Như là muốn nhào tới nhưng lại băn khoăn gì đó.

Nắm ngón tay cô, lại như sợ đụng tới tay cô.

Lật Manh nhuróng mày, chưa từng thấy một đứa nhỏ nào có thể đáng yêu đến mức này. Cô nhẫn nại, ánh mắt trở nên nhu hòa.

"Đẻ bụng đói rất khó chịu, em uống một chút cũng không sao đâu."

Coi như cô đi hiến máu đi.

—

Còn 2 chương

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (29)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

—

Dù sao con người mất chút máu cũng không có chuyện gì lớn.

Đôi mắt Serrill đã hoàn toàn biến thành màu đỏ, màu đỏ ám trầm mỹ lệ, hóa thành một loại ánh sáng thanh khiết, chuyển động sâu trong con người.

Hấn nhìn vẻ mặt ôn nhu của thiếu nữ. Có chút kỳ quái mà hơi ngửa đầu lên, trên khuôn mặt tròn trĩnh mềm mại xuất hiện một loại lệ khí lạnh bạc.

"Như thế nào, đói tốt với ta là muốn cơ mật gì của huyết tộc sao?"

Thật ra Lật Manh không nghĩ tới vấn đề này. Chẳng qua nghĩ đến thiết lập nhân vật của mình là gian tế, khóe môi nhin không được khề nhếch.

"Nhóc nói vậy thì là vậy đi."

Nhóc nhỏ như vậy, có thể biết được cơ mật gì của huyết tộc chứ.

Serrill cảm thấy yết hầu khát khô, đã tới mức không thể chịu đựng được. Nhưng câu trả lời của cô, lại làm hắn sững sốt một lúc lâu, sau đó mới dâng lên lệ khí.

Quả nhiên chỉ là vì..... Lợi dụng hắn.

Serrill lạnh lùng gọi lên môi mông, trên mặt xuất hiện cảm giác thành thực lãnh khốc không thuộc về một đứa bé.

"Nàng....."

Giọng hắn hơi ngừng, thanh âm non nớt không biết vì sao lại có thêm một tia tà khí nguy hiểm.

"Muốn biết bí mật gì?"

Lật Manh cảm thấy lỗ tai có chút ngứa, giống như có người cầm lông chim khều màng tai cô.

Nhìn tiểu khả ái đói bụng, đói đến nổi nóng nảy. Lại không chịu uống máu cô. Cô hiểu rõ, đây là một huyết tộc rất có lễ phép. Cho nên cảm thấy ăn không uống không rất xấu hổ, muốn giúp cô làm chút việc, mới có thể yên tâm thoải mái.

Lật Manh không biểu cảm nghĩ như vậy, mới cúi người xuống, giờ tay khẽ vuốt răng nanh nhỏ đáng yêu của nhóc.

Thanh âm của thiếu nữ vô cùng bình tĩnh, động tác lại cực kỳ tinh tế chọc lòng người.

"Muốn cơ mật gì hả, đương nhiên là mọi bí mật của vương giả huyết tộc các em."

Con người Serrill run lên, chỉ cảm thấy đầu ngón tay cô khẽ sờ qua cánh môi hắn giống như một viên đường mê người, ngọt ngào rơi xuống bên môi.

Hắn khẽ rũ lông mi, đôi mắt màu đỏ xinh đẹp xuất hiện một tia mơ hồ, "Tại sao lại muốn bí mật của hắn?"

Hỏi vấn đề này quá... ngu xuẩn.

Cô là thủ lĩnh Thánh Minh, muốn bí mật của hắn..... tất nhiên là muốn giết hắn?

Ý tưởng này vừa hiện lên.

Thiếu nữ đã thờ dài, "Dùng để sắc dụ hắn."

Dù sao lúc cô muốn cầm dao găm vào Serrill ngực, thì còn phải dùng sắc dụ lần thứ hai. Đương nhiên vẫn như cũ bị Serrill dùng một chân đá văng.

Hắn sẽ chứ cô là kẻ thần kinh.

Haiz, Lật Manh lại nghĩ đến hậu quả của lần sắc dụ trước.

Cái tên Serrill này chả khác gì tên háo sắc, ai đến cũng không cự tuyệt.

Đột nhiên Lật Manh cảm thấy có thể bỏ qua sắc dụ, trực tiếp ám sát hắn cũng được.

Sắc dụ hắn.....

Lệ khí trong mắt đứa nhỏ nhanh chóng biến thành ngờ ngạc. Đột nhiên Serrill nhớ đến lần trước cô hôn mặt hắn, còn ôm hắn. Bộ dáng lúc đó của cô gấp gáp điên cuồng.

Như là..... Thích hắn?

Lật Manh nhìn đứa nhỏ còn sợ hãi rụt rè không chịu ăn, chẳng lẽ không đói bụng? Cô chuẩn bị rút cổ tay về, sau đó tính toán dạy nhóc một khóa học huyết tộc và nhân tộc không được tùy tiện kỳ thị lẫn nhau.

Kết quả cổ tay vừa mới động một chút.

Serrill lại khẽ rũ lông mi xuống, ngón tay cầm lấy cổ tay cô, hơi dùng chút, thiếu nữ không chống đỡ nổi sức mạnh của huyết tộc, dễ dàng bị hắn kéo tới gần.

Thoáng cái Lật Manh đã ngồi lên giường, cả người bị Serrill áp trên chân. Mái tóc dài mượt mà của thiếu nữ xinh đẹp xõa tung, đôi mắt màu tím than, không có cảm xúc nào, lại không biết vì sao khiến người cảm thấy rất ôn nhu.

Serrill nắm cổ tay cô như cũ, một tay khác lại giữ bả vai cô.

Rõ ràng đứa bé nhỏ như vậy.

Nhưng sức lực lại cực kỳ lớn.

Lật Mạnh cảm thấy chính mình căn bản không dậy nổi.

Sau đó cô thấy trên gương mặt nhuyển manh của đứa nhỏ trước mặt xuất hiện một tia thần sắc mê muội.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (30)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

Gương mặt trắng mềm của Serrill hơi nghiêng, cánh môi hơi mỏng khẽ dán lên làn da trên cổ tay đã khô hằn của cô. Phía trên chỉ còn một dấu răng, còn đang chậm rãi lành lại. Vương giả huyết tộc đáng yêu, vron đầu lưỡi, khẽ liếm chút tơ máu còn sót lại trên cổ tay cô.

Ánh mắt màu đỏ lạnh lẽo của hắn, lộ ra vài tia diễm lệ yêu dị. Như là mê hoặc, càng giống như là một loại lơ đãng biểu lộ mị lực.

Lật Mạnh có chút kỳ quái nhìn Serrill, thấy mái tóc vàng óng mềm mại của hắn rũ xuống trước mắt. Sau đó cô cảm giác được trên cổ tay lại truyền đến cảm giác đau đớn, ngay sau đó là răng nanh xuyên qua mạch máu, thời điểm hút máu, sinh ra kích thích lớn đối với cô. Con người cô hơi co lại, không nhìn được muốn đem tay rút về.

Đứa trẻ nhuyển manh đáng yêu lại khẽ nâng lông mi dài lên, lộ ra ánh mắt màu đỏ. Hắn cười khẽ, "Muốn bí mật, lẽ nào không định trả giá lớn một chút sao?"

Dù sao cũng bí mật của vương giả huyết tộc. Giá không rẻ đâu.

Sau đó Lật Mạnh cảm nhận được chỗ cổ tay, nơi môi mỏng của hắn bao trùm, lúc răng nanh cắn vào da thịt sinh ra một loại cảm xúc khiến người khác ngứa ngáy sống lưng, tay chân tê dại nhũn ra, lại một lần nữa cuồng bạo làm suy sụp lý trí cô.

Lật Mạnh không được thấp giọng thờ dốc một chút.

Âm thanh mềm ngọt này làm Serrill tạm dừng động tác lại, nhưng tiếp theo chính là, hắn càng mạnh mẽ cướp lấy loại ngọt ngào tuyệt mỹ này.

Khiến hắn cũng sinh ra tình tố xa lạ, còn có một loại phản ứng kịch liệt không thể diễn tả.

Khí tức quang minh trong cơ thể Serrill, bị sức mạnh của hắn quét sạch. Máu mang đến sức mạnh mà không phải bất kỳ thứ đồ thay thế nào cũng có thể so sánh được. Mà máu của nàng là bữa tiệc tuyệt hảo mà trước giờ hắn chưa từng được thưởng thức.

Hương vị trân quý ngọt ngào hoàn toàn làm vị vương giả lãnh khốc này bỏ xuống một mặt thân sĩ cao ngạo, lộ ra bản tính huyết tộc. Gương mặt vô cùng tàn nhẫn của kẻ săn mồi. Ham muốn tham lam lại điên cuồng, nảy sinh trong cơ thể hắn.

Hắn muốn nhiều hơn nữa.....

Đột nhiên khi Serrill gần như mất đi lý trí thì nghe được một tiếng rên kim nén mềm mại. Loại thanh âm ôn nhu kim nén này tựa như chim hoàng oanh đang hót trong hoa tường vi. Nó giúp Serrill kéo về một chút lý trí, ghé mắt nhìn thiếu nữ nằm dưới thân hắn. Lại thấy cô duỗi tay che lại môi, ánh mắt đều là hơi nước mê mang, đôi mắt phiếm hồng. Vì quá mức kích động nên dù cô dùng tay che lại môi cũng không thể đè nén xuống tiếng thờ dốc ngấm khe từ cánh môi.

Đại não Serrill âm ỉ nổ vang, thân thể chợt căng chặt lên. Ngay cả cảm giác thỏa mãn lúc ăn cũng không bằng đáng về yêu mị của thiếu nữ lúc này. Má cô đỏ ửng, những giọt mồ hôi nhỏ bé hiện ra trên trán trắng nõn của cô.

Dáng vẻ mê người này.

Làm Serrill quên cả hút máu chỉ có thể giống một con vẹt ngu ngốc, đôi mắt nhỏ tròn to, ngây ngốc chăm chú nhìn cô.

Lật Manh thấy cảm giác trên cổ tay, không đáng sợ như vừa rồi. Cô thả lỏng một hơi, không đợi hoàn toàn thả lỏng thì lực hút trên môi Serrill lại tăng một chút. Con người Lật hơi co lại, gần như khó có thể chịu đựng loại cảm giác không cách nào tự khống chế này. Vừa muốn đứng dậy đẩy hẳn ra.

Serrill đã rời khỏi cổ tay cô, vết máu chỗ răng nanh bên mép môi mỏng, có một loại màu sắc điểm lệ mê hoặc. Hẳn khe liếm miệng vết thương cô. Tăng nhanh tốc độ lành thương, cũng không lãng phí một chút ngọt ngào còn sót lại nào.

Cuối cùng người đi sẵn thỏa mãn, khe cong cong cánh môi, có một loại mỹ cảm tươi đẹp không hợp tuổi.

Lông mi dài của hắn rũ xuống, đôi mắt màu đỏ lạnh lùng khẽ nheo lại, sau đó vương giả huyết tộc xấu xa khẽ hỏi: "Thoải mái không?"

Xong, tui đi ngủ đây, các cô ngủ ngon

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 178: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (31)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

Sau khi Lật Manh rời xa loại cảm giác chấn động mạnh mẽ này, mới khôi phục được một chút thể lực. Cô thả lỏng tay, đôi lông mày nhăn lại theo thói quen.

Nhìn thấy tên nhóc cắn cô, làm cô chột vật thế này vậy mà trong mắt còn có vài tia cười nhạo. Lật Manh nhú mày, đột nhiên duỗi tay ôm lấy eo nhỏ mảnh khảnh của Serrill. Thừa dịp trước khi Serrill kịp sử dụng quai lực của mình, cô ném cả người hắn lên trên giường, sau đó lấy chân bọc lại.

Sợ nhóc nhảy lên, thiếu nữ bình tĩnh dùng tay ôm lấy đứa nhỏ bị bọc thành một cái kén. Cô nhìn Serrill chăm chăm, ánh mắt xuất hiện vài tia ám sắc, ngữ khí mang theo vài tia suy yếu khàn khàn.

"Sau này, muốn uống máu thì dùng ống tiêm mà rút."

Thế giới này cũng có thứ đồ chơi như ống tiêm, chẳng qua đó là luyện kim sư làm ra. Nhưng không có cón khử trùng.

Nhưng đối với Lật Manh mà nói, chuẩn bị thứ đồ chơi giống như cón khử trùng là một chuyện rất dễ dàng.

Vừa rồi còn lo trêu đùa đứa nhỏ, kết quả quên mất lúc nhóc cắn người, sẽ sử dụng kỹ năng của quý hút máu. Đám muỗi hút máu kia thật không ra gì. Người hút thì hút đi, còn làm cho người ta đau choáng mắt hoa làm gì. Làm cô xấu hổ, nói cho cùng cũng không thể giải thích kỹ càng tí mĩ phương diện này đối với một đứa nhỏ được.

Serrill lại không giãy giụa, hẳn cảm nhận được độ ấm trên người thiếu nữ. Nhiệt độ hơi cao, cùng với hơi thở vô cùng ngọt ngào của cô. Loại hơi thở này làm hắn thỏa mãn mà mím môi, sau đó yên lặng thu hồi răng nanh.

Hắn không thể chiếm đoạt quá nhiều. Thân thể của nàng chịu không nổi.

Hút một lượng máu nhỏ không khiến cô bị thương tổn, thực ra với hắn mà nói đã đủ rồi.

Huyết tộc nhờ máu mà sống, nhưng cũng không phải chủng tộc có sức ăn lớn. Bọn họ mỗi lần chỉ cần một ít máu, là có thể bảo đảm bình ổn sự đói khát của cơ thể rất lâu.

Nhưng cảm giác khát khô trong cổ họng hắn, vẫn tồn tại như cũ. Thậm chí khi nhìn thấy trên má thiếu nữ chưa hết đỏ ửng, mồ hôi mỏng trên trán, còn có làn da hơi run rẩy của cô. So với máu..... Còn mê người hơn.

Serrill khẽ rũ đôi mắt tròn xinh đẹp, màu đỏ lạnh lẽo trong mắt có thêm vài tia yêu điểm cực nóng.

Thanh âm hắn mềm nhẹ khàn khàn, "Huyết tộc uống máu bằng ống tiêm sẽ đau bụng."

Đây không phải nói dối.

Bọn họ cần chính là máu tươi.

Lật Manh nghe thấy cái này, nghiêm túc nghiên cứu về mặt Serrill vài lần, dường như đang xác định có phải nói dối hay không. Cuối cùng từ bỏ. Bởi vì cô thật sự không cách nào nhìn ra cảm xúc gì trên mặt người khác.

Mấy tên có thể nhìn bên ngoài mà biết được tâm tình của người khác, đều là đại lão, học không nổi.

Cô mím môi, nghĩ đến nhóc con là một huyết tộc, cô lại mang nhóc đến đây. Nếu bị người Thánh Minh phát hiện, nhất định nhóc sẽ bị thiêu chết.

Cô vì nhóc dễ thương, mà mang người ra. Cho nên phải chịu trách nhiệm.

Lật Manh nghĩ nghĩ, mới rời khỏi người hấn, sau đó xoay người muốn xuống giường. Serrill lại từ trong chăn vươn tay ra, chậm chạp giữ làn váy cô.

Lật Manh mờ mịt quay đầu lại, tựa hồ không biết hấn lại bị làm sao.

Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của cô, Serrill trầm mặc xuống, rũ mắt thấp giọng nói: "Mary - Lật sao?"

Tên của thủ lĩnh Thánh Minh, chính là tên này.

Lật Manh nghe thấy cái tên này, vẻ mặt thiếu chút nữa tan vỡ. Đúng rồi, phần lớn tên ở vị diện này đều theo phong cách phương Tây. Cô cũng không ngoại lệ mà bị đổi tên. Lúc nhìn thấy cái tên này, cô cự tuyệt.

Đạo đức của câu tác giả đã không đủ dùng rồi, ngay cả cái đơn giản nhất là đặt cái tên nữ phương Tây nào có thể nghe lọt tai cũng không làm được sao?

Không phải co kỳ thị Mary. Mà là tên Mary này, xấu đến nỗi khiến người khác chán ghét. Mỗi lần cô nghe thấy cái tên này, gương mặt liền không nhịn được muốn run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (32)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

Lật Manh khẽ thở ra một hơi, mới lộ ra một tia mỉm cười, nghiêm túc phản bác.

"Không, Lật Manh."

Serrill nghe thấy cái tên xa lạ này, nhin không được lặp lại, "Lệ Mộng....."

Lật Manh nghiêm túc sửa đúng: "Lật Manh."

Đầu lưỡi của đứa nhỏ khẽ liếm liếm hàm răng, mới nghiêm túc nói: "Lật Manh."

Lật Manh gật đầu, "Đây mới là tên thật của chị, cái tên Mary Lật kia là tên giả bên ngoài thôi."

Serrill nhẹ nghiêng đầu, lộ ra một nụ cười tùy ý, "À, mọi người đều biết tên thật của người hả?"

Lật Manh đạm nhiên nói: "Cũng chỉ có nhóc biết."

Serrill giật mình một lúc, mới không được tự nhiên cắn môi dưới, trên khuôn mặt non nớt xuất hiện một tia đỏ ửng. Hấn chưa khỏi phục trạng thái huyết tộc thành niên. Phản ứng còn sót lại của hình thái đứa trẻ nhân loại vẫn sẽ xuất hiện.

Thật là phiền phức, Serrill lạnh lùng nhe răng ra, nhưng vẫn không thể ngăn được nụ cười nơi khóe miệng.

Be: Đã nghiệm còn ngại

Lật Manh thấy cuối cùng nhóc con cũng vui vẻ, bình tĩnh tiếp tục xuống giường. Kết quả sau đó, Serrill lại mạnh mẽ túm chặt làn váy cô.

Lật Manh: "....."

Mặc váy đúng là phiền phức.

Lật Manh có chút kỳ quái quay đầu lại, vừa muốn hỏi có chuyện gì vậy. Thì đã thấy đứa trẻ trước mặt, trên hai má trắng sữa đỏ ửng, nhóc nhỏ giọng nói thầm.

"Nhũ danh của ta là Tây Nhi."

Lật Manh sững sốt, Hi Nhi? À không, là Tây Nhi đúng không.

(Tây Nhi và Hi Nhi có phát âm gần giống nhau nên bà bị nhầm á)

Cô mới vừa tự hỏi liệu mình có nghe đúng hay không, lại nghe thấy thanh âm ngân thơ của Serrill nhàn nhạt vang lên.

"Chỉ có người biết."

Lật Manh trầm mặc một lúc, mới gật đầu, "Ừm, chị sẽ không nói tên của nhóc nói cho người khác đâu."

Bình thường khi đứa nhỏ nói chỉ có chị biết chính là muốn giữ bí mật. Tuy rằng không biết tên có cái gì tốt để giữ. Nhưng được thôi, cô sẽ không nói cho ai.

Serrill: "....."

Tuy rằng trong nhất thời Lật Manh bị hoa mắt chóng mặt, tay chân nhũn ra. Nhưng rất nhanh liền khôi phục, cô xuống giường bắt đầu chải chuốt lại bộ đồ hầu gái lộn xộn trên người.

Môi mỏng của Serrill mím lại, cũng ngồi vào mép giường, chân nhẹ gõ chân giường.

Sau đó thanh âm hần chậm rãi vang lên, "Người cho ta ăn no rồi, ta sẽ nói cho cô biết bí mật của đế vương huyết tộc."

Lật Manh lắc lắc váy, sau đó không thêm đề ý hỏi: "Bí mật gì?"

Serrill trầm mặc, âm thanh nhỏ xuống, "Hắn ta..... Thích đồ ngọt."

Lật Manh ngừng một chút, ừm, bí mật này?

Cảm giác càng như là lời trẻ nhỏ vô căn cứ, xem ra xác thật đứa nhỏ này không biết bí mật gì, cho nên Lật Manh không chút để ý nói: "Được, chị biết rồi."

Cô vừa nói, vừa lấy thuốc hóa huyết tộc, lần này không có cơ hội cải thiện thuốc, chờ tới lần sau trở về nghiên cứu tiếp vậy.

Cô đưa thuốc hóa huyết tộc tới bên miệng, liền nghe được âm thanh mềm mại của đứa trẻ phía sau, tựa như có chút chần chờ.

"Vậy người..... Muốn dùng sắc dụ với đế vương huyết tộc à?"

Lật Manh đã uống xong thuốc hoàn, cô miễn cưỡng nói: "Không vội, đầu tiên đưa nhóc trở về đã."

Đề thuốc hoàn phát huy tác dụng thì cần một khoảng thời gian, vừa đúng lúc cô trở lại lâu đài là có thể khôi phục về ngoài huyết tộc.

Serrill sững sốt, "Trở về?"

Lật Manh tùy ý quay đầu lại, màu sắc xinh đẹp trong mắt xuất hiện một tia ý cười, như là trêu chọc hần.

Ngữ khí có chút không thêm đề ý.

"Đúng vậy, không quay về thì sao sắc dụ đế vương được chứ.."

Những lời này, làm vị đế vương nhỏ bé ngồi ở trên giường trầm mặc, sau đó hần yên lặng cúi đầu, thật lâu sau mới rầu rĩ nói: "Ừm, được."

Lật Manh ôm đứa nhỏ suốt đêm, lại ngồi trên xe ngựa thuê. Không có cách nào, đứa bé dễ thương thì dễ thương, nhưng thân phận quá nguy hiểm. Nếu bị người của Thánh Minh biết được nhóc là huyết tộc chắc chắn bị trói đi làm BBQ nướng.

Cô vẫn nên nhanh chóng đưa đứa bé đáng yêu này về, không chừng cha mẹ huyết tộc của nhóc đang vội vàng tìm nhóc đấy.

Serrill vô cùng an tĩnh, hần ngoan ngoãn ngồi trong lòng ngực cô, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc Lật Manh một cái. Ngay sau đó nhin không được hạ mắt xuống, mặt lại bắt đầu nóng lên.

Vội vàng trở về lâu đài như vậy là..... Muốn sắc dụ hấn sao?

Be: Còn 4 chương(

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (33)

Edit: LoBe

Cuối cùng cũng nhìn thấy lâu đài rộng lớn. Mặt trăng lạnh lùng treo trên đỉnh của lâu đài. Sương mù màu xám lượn lờ bốn phía, khiến lâu đài mỹ lệ trở nên mờ hồ thần bí.

Lật Manh không để ý nhìn thoáng qua lâu đài, sau đó sờ sờ răng mình. Ủ, răng nanh hiện ra, có nghĩa là thuốc hóa huyết tộc đã phát huy tác dụng. Hơn nữa cô đang mặc váy hầu gái, tiến vào lâu đài không phải chuyện khó khăn.

Lật Manh vừa nghĩ, vừa dùng ngón tay chậm rãi ấn răng nanh trở về. Mà đứa nhỏ trong ngực cô, cũng khẽ nâng đôi mắt màu đỏ lêm, nhìn thấy động tác của cô.

Hắn không nhìn được, cũng duỗi tay sờ sờ môi mình.

Còn tốt, răng đã thu hồi rồi.

Không cần dùng tay.

Lật Manh một đường thẳng tiến bước vào lâu đài. Trước kia còn phải giải thích với thủ vệ cổng về lí do đi ra ngoài. Kết quả không biết vì cái gì, những huyết tộc thủ vệ cao ngạo lãnh khốc chuyển dùng lỗ mũi nhìn người lần này lại cung kính hành lễ với cô.

Lật Manh hậu tri hậu giác cúi đầu nhìn đứa bé trong ngực mình.

Cuối cùng xác định, mình ôm đi..... Là một đại nhân vật?

Dù gì thì huyết tộc thủ vệ vẫn cao hơn hầu gái rất nhiều.

Hành lễ với cô? Không có khả năng.

Lật Manh bình tĩnh đi lên hành lang, rồi mới thả đứa trẻ trong ngực xuống.

Ôm cả một đường, thật mỏi tay. Lật Manh âm thầm lắc lắc cánh tay, mới dám nhiên nói với Serrill: "Đã trở lại rồi, lần sau đừng đi theo người lạ nữa nhé, cẩn thận bị người ta mang đi bán."

Serrill an tĩnh liếc Lật Manh một cái, không nói gì thêm.

Lật Manh nhìn không được giờ tay xoa nhẹ đầu Serrill, sờ rất thích. Về sau chắc không thể sờ nữa rồi, vẫn là nên tranh thủ sờ thêm vài cái đi.

Serrill bị cô xoa tới mức rối hết tóc, đôi mắt lãnh khốc xinh đẹp biến thành bất đắc dĩ.

Cuối cùng Lật Manh lưu luyến không rời nói: "Trở về đi."

Serrill nín thở, gương mặt đáng yêu không có biểu tình gì, sau đó hần khê cong cánh môi đỏ búng, lộ ra một nụ cười cực kì đáng yêu.

"Người cũng vậy, đừng để người ta lừa bán."

Thủ lĩnh Thánh Minh đơn thuần như vậy, quả thực rất dễ bị người ta lừa mang ra chợ cân lên bán. Nàng còn tự động nằm yên mặc người làm thịt. Thật là một..... đứa nhỏ làm người khác lo lắng.

Serrill nói hai chữ đứa nhỏ trong miệng, hàm chứa ôn nhu triền miên không dễ phát hiện. Tiếp theo hần để một tay ra sau lưng, chậm rãi đi vào chỗ rẽ, bóng dáng nho nhỏ thẳng tắp ưu nhã.

Lật Manh nhìn theo bóng dáng của hắn tới khi biến mất ở hành lang cuối mới bình tĩnh quay đầu lại, đi về phòng mình.

May mà phát hiện sớm. Nếu không thì đã mang một đứa nhỏ huyết tộc vào lò lửa.

Lật Manh sửa lại mái tóc dài, cài áo choàng, sau đó bình tĩnh quay đầu lại. Hiện tại không phải thời cơ tốt để ám sát Serrill, rốt cuộc nước thánh quang minh đã bị cô làm đổ, cần phải đi lấy lần nữa mới có thể chế thành dao găm giết huyết tộc.

Đầu tiên ở chỗ này một đêm đã, ngày mai thừa dịp thuốc vẫn còn hiệu lực, sẽ đi ra ngoài lấy đồ. Lật Manh đương nhiên biết các hành động của mình có rất nhiều lỗ hổng, quá rõ ràng. Nhưng vốn dĩ cô chính là một nữ phụ ngu xuẩn. Nhiệm vụ chính là làm cho người ta phát hiện bản thân mình gian tế.

Như vậy mới có thể kiểm tích phân.

Lật Manh vừa muốn đi về phía trước, bước chân đột nhiên dừng lại. Cô nhìn vào chỗ tối góc rẽ, nữ quân gia an tĩnh đứng ở đó, gương mặt trắng bệch, đôi mắt lập lờ, bà ta đang—— trừng cô.

Lật Manh: "....."

Nữ quân gia sâu kín nói: "Đi làm việc, đại nhân tìm người."

Lật Manh: "....."

Còn tưởng rằng thân phận gian tế của mình bị lộ nên nữ quân gia muốn hù chết cô để trừ hại cho huyết tộc chứ.

Lật Manh bắt đầu đi sờ sờ mũi, nhớ tới cái đồ Serrill ai cũng không từ chối, lưu manh vô sỉ, tóm được ai liền hôn hôn ôm ôm, lòng mảy Lật Manh không nhận được nhần lại.

Mai tui đăng 4 chương nhé, tại qua giờ bị deadline dí. Hứa sáng mai sẽ đăng 4 chương:(

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 181: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (34)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Diệp Thanh Thu

Beta: LoBe

Vai nữ phụ này thật là khó đóng. Đặc biệt khi so sánh với thiết lập nhân vật trong cốt truyện, nam chủ khác xa luôn á. Mặc dù anh ta không biết xấu hổ nhưng chắc vẫn có liêm sỉ chứ? Hắn là anh ta sẽ không xuống tay với mình đâu nhì.

Đúng rồi, không biết có phải là ảo giác hay không, Lật Manh luôn cảm thấy Tây Nhĩ..... Và Serrill có chút giống nhau. Chẳng lẽ là cha con?

Lật Manh chậm rãi đi đến phòng Serrill, cảm thấy mình tùy thời muốn ngã. Cô lãnh đạm rũ mắt, nhìn bộ váy màu tím đen hoa lệ trên người. Váy được may thủ công hoàn mỹ, trên làn váy xinh đẹp hoa lệ là tám ren màu tím nhạt bông bồng. Một tầng lại một tầng, như một lớp mây mù sắc tím mềm mại. Hơn nữa cổ váy rất thấp, trên hai tay áo dài là dây viền bằng sợi tơ vàng, cột thành một cái nơ nhỏ. Thật là một chiếc váy ảo mộng, đầy quyến rũ, lại còn hoa lệ.

Lật Manh cũng không biết nữ quân gia mặt than muốn mình mặc như thế này để làm gì. Nhìn thấy cái váy này, cô cũng rất muốn bày ra biểu tình như quân gia. Bởi vì loại váy này không quá thực dụng. Có cảm giác chỉ cần dùng lực mạnh một chút là có thể xé rách. Hơn nữa tà váy còn rất dài, đến lúc chạy trốn cũng không được nhanh.

Lật Manh nhìn cánh cửa quen thuộc, vừa muốn dùng sức đẩy ra. Cánh cửa này đối với Lật Manh mà nói thật sự rất nặng. Kết quả đầu ngón tay vừa đụng tới cửa, nó lại tự động chậm rãi mở ra. Lật Manh hơi sững sốt, sau một lúc liền dùng một tay túm góc váy bước vào.

Không gian rộng lớn trong phòng, cửa sổ lớn bằng đá, ở đó hoa tường vi vẫn nở rộ như cũ. Ánh trăng chiếu xuyên qua cửa sổ. Trong phòng, sắc đỏ bao trùm không gian. Trên nắp quan tài hoa lệ của kẻ đứng đầu huyết tộc là con dơi an tĩnh giang cánh, đôi mắt màu đỏ được tô điểm bằng hồng ngọc tuyệt

đẹp.

Thiếu nữ có chút mờ mịt.

Nữ quản gia bảo cô..... Gọi Serrill rời giường, không, rời quan tài.

Nhưng nắp quan tài đẩy kín mít như vậy.

Muốn cô đẩy ra ư?

Nhưng từ việc làm hầu gái chuyển sang người đẩy nắp quan tài thì Lật Manh cũng không có gì oán giận, cố sức nghiên cứu kết cấu quan tài, sau đó giờ tay ra, tránh những con dao trên mặt nắp, bắt đầu thử dùng sức đẩy. Không chút xê dịch.

Lật Manh cũng không sốt ruột.

Rốt cuộc chỉ cần để Serrill ngủ mãi mãi, cô sẽ không phải làm việc này nữa.

Cho nên dù Lật Manh cố gắng đẩy hai lần nhưng nắp quan tài vẫn bất động. Cô liền an tĩnh đứng đó, không chút nóng nảy.

Ánh trăng lạnh lẽo yên tĩnh, cùng với hương hoa tường vi trong không khí khiến Lật Manh bắt đầu mơ màng sắp ngủ. Cô vẫn theo đồng hồ sinh học của con người, loại thử thách thức đêm này, quả là một vũ khí rất lợi hại.

Lật Manh không biểu tình ngáp một cái, vừa muốn đứng im lặng hít thở lại nghe thấy một âm thanh nhỏ nhưng rõ ràng. Kêu kẹt —— Vang lên bên tai.

Trong phòng yên tĩnh trầm lắng (âm trầm, lạnh đạm), âm thanh này tới hết sức đột ngột.

Lật Manh phản ứng lại hơi chậm, lông mi run rẩy, đôi mắt đỏ xinh đẹp khôi phục sự thanh tỉnh. Cô ngẩng đầu, nhìn quan tài đen nhánh trước mặt đang tự động mở ra. Lật Manh lùi vài bước theo bản năng.

Không có cách nào khác, theo tư duy của người phương Đông, một khi quan tài mở ra, không phải cương thi thì chính là trộm mộ.

Đương nhiên rất nhanh, Lật Manh đã phản ứng lại. Đây là vị diện phương Tây, còn có cả huyết tộc.

Quan tài bên cạnh đột nhiên phát ra một âm thanh nhỏ, như là thanh âm từng đốt ngón tay dùng sức gõ cạnh gỗ. Tiếp theo Lật Manh nhìn thấy một bàn tay tái nhợt xinh đẹp chậm rãi xuất hiện, đầu ngón tay như tỏa sáng, dưới ánh trăng tạo ra khung cảnh tĩnh xảo đầy mỹ cảm.

Sau đó người nằm trong quan tài kia thong thả đứng dậy, tóc vàng xoã tung có chút hỗn độn, vài sợi tóc rơi xuống trước mắt, con mắt đỏ rực xinh đẹp hiện lên một loại cảm giác cô đơn lãnh bạc.

—

Be: Không phải tại tui ầu... Là tại ông bà tui nuôi tui thành một con sâu lười ó.

□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 182: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (35)

Edit: Mon

Beta: LoBe

—

Serrill chậm rãi nâng mắt, giống như vừa tỉnh lại, lông mi hẹp dài rũ xuống, ánh trăng chiếu rọi vào người hần khiến hần có thêm vài tia vô tội thuần tịnh. Đương nhiên loại đơn thuần yên tĩnh này, vào lúc hần chớp mắt, liền biến mất. Thay vào chính là người đàn ông có thần sắc lãnh khốc, hần hơi nghiêng đầu, nhìn thiếu nữ đứng bên cạnh.

Nhưng lúc ánh mắt lạnh lẽo kia rơi xuống người cô, lại hơi cứng lại.

Cô gái vẫn có một tóc dài mềm mại buông xõa trên vai như cũ. Nhưng lần này cô mặc váy, cổ váy hơi thấp, cũng hơi trễ vai, lộ ra nửa đầu vai óanh

nhuận, còn có xương quai xanh xinh đẹp, làn da trắng nõn giấu sau sợi tóc như ẩn như hiện.

Người đàn ông bước ra từ trong quan tài, ánh mắt dần tối lại, bộ dáng vắng lặng tự phụ vừa rồi, lại có thêm vài phần tà tử. Hắn không chút để ý giờ bàn tay thon dài về phía cô gái, lãnh đạm đến cực điểm, "Hầu gái mới tới, không biết hầu hạ vua của mình như thế nào à?"

Lật Manh nhìn Serrill diễn.

Khởi động người, phải mất nửa phút. Sao không bật con mẹ nó slow motion lên cho nhanh. Nhưng sau đó Lật Manh lại nghĩ tới huyết tộc đều là một đám yêu thích xa hoa giả vờ nghèo khổ. Nên cũng không cảm thấy kỳ quái lắm khi kẻ lãnh đạo lại là vua giả vờ.

Lật Manh chuyên nghiệp cúi người, hành lễ như bình thường. Nhưng cô đã quên mất việc mình mặc váy cổ thấp, hơn nữa còn hơi lỏng. Dưới ngọn nến mờ nhạt, ánh sáng tạo nên một lớp quang ảnh bên ngoài làn da trắng nõn mê người.

Gương mặt tái nhợt của Serrill lạnh băng, trong một khắc nào đó hắn cảm thấy toàn thân nóng rực. Không phải sự mê hoặc đến từ máu của cô. Mà thuần túy là —— cảm xúc chiếm hữu của giống đực dâng lên.

Ánh mắt hắn như tường vi đỏ, thâm trầm áp bách.

Serrill đặt ngón tay trên bàn gỗ bên cạnh, sau đó hơi dùng sức, lưu lại trên mặt bàn một vết lõm. Đương nhiên rất nhanh người đàn ông đã đè nén loại xúc động này xuống. Hắn nhẹ nhàng rũ lông mi xuống, che lại sự nguy hiểm trong mắt, tự nhiên bình tĩnh nói: "Lại đây đỡ ta đứng dậy."

Lật Manh thân là một hầu gái, vẫn chuyên nghiệp như cũ. Cô bước tới vài bước, tính toán đỡ vị giả vờ ung thư thời kì cuối, giả què chân cần người đỡ lên.

Thiếu nữ vươn ngón tay tinh tế mềm mại chạm vào cánh tay hắn.

Ngay sau đó người đàn ông ngồi trong quan tài khẽ gọi khẽ môi lên mang theo vài tia tà ý. Một bàn tay hắn đặt lên mép quan tài, cả người ngả về phía trước, cái tay khác vòng qua cần cổ trắng nõn của cô, khiến Lật Manh không thể không cúi đầu.

Ánh mắt cô mang vài tia mờ mịt, không phản ứng kịp.

Người đàn ông hơi ngửa đầu, lộ ra đường cong quai hàm xinh đẹp, đôi môi mỏng dán lên cánh môi cô.

Đôi môi nhiễm tư vị lạnh lẽo làm cả người Lật Manh hơi cứng đờ.

Nụ hôn thỉnh thoảng đến, trên người thiếu niên còn có một mùi hoa rất nhẹ làm người ta choáng váng.

Mắt Lật Manh co chặt lại như con mèo nhỏ giật mình. Cô theo bản năng sờ sờ ngực được ở cổ tay áo.

Người đàn ông tóc vàng đã buông cô ra, ngón tay hắn vẫn để sau cổ cô như cũ, ngăn cản cô đào tẩu, cũng làm cô không có cách nào thuận lợi lấy được ra.

Serrill an tĩnh chăm chú nhìn cô vài giây, sau đó mới nhẹ nhàng cong đôi môi mỏng ướm át lên, tiếng nói thanh lãnh có vài phần ám ảnh.

"Không ai nói cho người biết, kêu ta rời giường cần một cái hôn à?"

Nói xong, hắn dùng đầu ngón tay khẽ chạm vào răng nanh bên môi cô. Do vừa rồi kích động nên răng nanh cô tự động nhe ra.

Đầu ngón trắng nõn lạnh lẽo của người đàn ông ôn nhu ấn cái răng nanh nhỏ nhoi của cô lại. Đầu ngón tay chạm vào đôi môi mềm mại của cô, vừa ướm át vừa ấm áp. Độ ấm không thuộc về huyết tộc.

Chỉ khiến kẻ săn mồi càng thêm điên cuồng đuổi bắt.

Nàng giả vờ không thành công chút nào.

—

Be: Còn 4 chương, muốn khóc T_T

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (36)

Edit: Mon

Beta: LoBe

Thần sắc Serrill khôi phục lại bình tĩnh, chậm rãi buông cổ cô ra, nhưng độ nóng trong mắt là thứ duy nhất không hề biến mất.

Lật Manh cũng phản ứng lại, cô bước về sau vài bước, sau đó mới theo phản xạ vuron đầu lưỡi liếm liếm, có hơi thở của người đàn ông. Liếm xong sắc mặt cô đen hơn một chút, đây quả thực lại là một nụ hôn gián tiếp.

Lật Manh vừa muốn dùng tay lau miệng nhưng nhớ đến thuốc độc trong tay áo mình. Đứng rồi, còn có kẹo nữa. Kẹo được cô giấu trong tay áo khác, như vậy sẽ tiện hơn. Nhưng mà không thể nhớ sai, bằng không sẽ độc chết chính mình.

Serrill nhìn bộ dáng ngốc ngốc của cô, biết là đã dọa cô. Hấn híp mắt, cảm thấy vẫn chưa đủ. Thấy cô không dám lại đây, người đàn ông mới ưu nhã đứng dậy, bước ra từ quan tài.

Serrill ăn mặc theo hình thức quý tộc, áo ngủ màu trắng rộng thùng thình được may từ tơ lụa mềm mại, mơ hồ hiện lên hình dáng cơ thể. Có thể do lúc mặc quần áo không để ý hơn nữa số cúc áo không được cài, lộ ra phần ngực trắng nõn, còn có cổ thon dài.

Serrill tùy tay cầm lấy quần áo, là một bộ trang phục màu đen. Sau đó hấn nghiêng người, không chút để ý nhìn quần áo kia.

"Hầu gái mới tới, không tới đây thay quần áo cho vua của người à?"

Lật Manh: "....."

Ai da, rất muốn hạ độc cho hấn ta bay lên mặt trăng luôn.

Đương nhiên thân là hầu gái chuyên nghiệp hơn nữa còn là gian tế chuyên nghiệp, Lật Manh chỉ có thể chửi rửa tên đáng chết chuyên đánh lén này trong lòng, thật cẩn thận đi về phía trước.

Nhớ tới người lạnh lùng đá cô ra ngoài phòng, còn nằng cô vừa xấu vừa đáng ghét mà dám trèo lên giường à nhằm trèo xuống quan tài để vương huyết tộc, đó mới là nam chủ đây.

Bản thân là nam chủ, vậy mà..... lại chả khác gì ngựa giống.

Rác rưởi. Không xứng làm nam chủ.

Serrill thấy bộ dáng Lật Manh như thỏ con, lúc nào cũng có thể chạy trốn bạt mạng. Hấn cũng không nóng nảy mà tiến thêm một bước, rốt cuộc không thể dọa cô chạy.

Cho nên lúc Lật Manh tới, thay quần áo cho hấn, về mặt Serrill bình tĩnh không có động tay động chân. Serrill cảm nhận được cô giữ khoảng cách tiếp xúc với mình, mùi kẹo ngọt kia làm hấn không nhận được khế cắn môi dưới.

Không phải muốn ăn.

Mà là.....

Sau khi người đàn ông mặc xong quần áo, chậm rãi thả tay áo xuống, gương mặt tinh xảo, tái nhợt không cảm xúc.

Serrill đứng thẳng dưới ánh trăng, phảng phất giống như một pho tượng một tôn thần nào đó. Đẹp đến nỗi không thể tìm thấy chút tật xấu gì.

Huyết tộc thật là chủng tộc được trời ưu ái, ít nhất nói về vẻ bên ngoài đã đủ để dụ hoặc bất luận kẻ nào.

Về mặt Lật Manh bình tĩnh, đôi mắt đã tròn trắng mắt, không bị dụ hoặc. Dù cậu nam chủ có mị lực như thế nào, cô đều nằng chửi hấn trong lòng. Không xứng là nam chủ. Không có tư cách làm bạn với cô. Ha ha.

Serrill ưu nhã xoay người, lấy một cái áo choàng có mũi màu đen mũ, trực tiếp khoác thêm người, hấn đội mũ lên. Dáng người của người đàn ông xinh đẹp cao ráo, mũ choàng che một góc gương mặt hấn, tóc mái xõa tung trên trán. Sau đó Serrill khẽ cong đôi môi hồng nhạt, giọng nói thanh lãnh, "Ta muốn tuần tra lãnh địa một chút."

Lật Manh thở ra một hơi, cùng con ngựa giống nam chủ ở chung một phòng cảm giác như thở một tiếng liền mất thân một lần.

Cô vừa định nở một nụ cười "Nhiệt tình", để hấn đi nhanh thì đã thấy người đàn ông tới, giơ tay, giữ chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, bế cô lên, ôm vào trong lòng ngực. Sau đó Lật Manh liền nghe được Serrill chậm rãi nói.

"Vua yêu cầu có hầu gái hầu hạ."

Lật Manh vội vàng nắm chặt quần áo hắn, như muốn cự tuyệt nhiệm vụ hầu hạ này. Lại nghe thấy cái gì đó lướt qua không khí yên tĩnh, bóng đen thật lớn đột nhiên xuất hiện. Lật Manh nâng mắt, nhìn thấy Serrill xoè đôi cánh có đường cong lãnh ngạnh duyên dáng ra, đôi cánh xinh đẹp mang đến một gió lạnh thổi bay sợi tóc màu vàng của chàng trai, lộ ra ánh mắt đỏ tươi của hắn.

Lật Manh hơi sững sốt hình như cô vừa nhìn thấy ý cười ôn nhu ở trong mắt Serrill.

"Chúng ta đi ra ngoài hẹn..... Không, đi tuần tra."

Serrill đã hỏi qua mười mấy người phụ nữ phục vụ huyết tộc quý tộc. Được biết rất nhiều cô bé thích châu báu. Ví như mang cô đi xem tài phú của hắn. Mà tài phú của hắn chính là có một mảnh lãnh địa rất lớn, nên Serrill sẽ ôm Lật Manh đi xem. Có vẻ như phải ôm Lật Manh rất lâu mới có thể xem hết.

Be: Kẻ nghèo hèn lại bị trúng một nhát dao chí mạng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 184: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (37)

Editor: Dã Miêu

Beta: LoBe

Mặc dù thiếu nữ trong lòng đã uống thuốc hóa huyết tộc, nhưng người cô vẫn có nhiệt độ hơi cao hơn so với Huyết Tộc, hàm chứa một mùi hương thơm ngọt nồng đậm.

Người đàn ông huyết tộc xinh đẹp khẽ rũ đôi mắt xuống, che đi tia u ám trong mắt. Hắn bước tới cửa sổ bằng đá, dẫm lên những bông hoa nở rộ bên cửa sổ rồi nhảy xuống.

Nơi hắn ở là lâu đài lạnh lẽo nguy nga cao nhất vùng.

Đôi cánh giương lên trong gió lạnh cắt qua những cánh hoa tường vi.

Ngay lúc người đàn ông bay vọt xuống hoa tươi mở đường, tường vi tản ra.

Mái tóc màu vàng kim quện vào hương thơm nồng đậm của tường vi, gương mặt tinh xảo tái nhợt của người đàn ông ẩn dưới lớp mũ rộng.

Lật Manh vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy dáng vẻ tuyệt đẹp của hắn, ánh mắt của cô hơi ngưng đọng.

Dường như người đàn ông chú ý đến ánh mắt của cô, hắn hơi nín hơi mỉm cười. Sau đó như cố ý, hắn bỗng hạ xuống. Gió thổi bay mái tóc dài của Lật Manh, lộ ra đôi mắt đỏ bình tĩnh như trước. Nhưng tay của cô lại chợt nắm chặt quần áo của hắn.

Tốc độ rơi xuống này chẳng khác gì xe thể thao mất khống chế. Nếu không có dây an toàn thì chắc chắn cô sẽ bị văng ra.

Serrill thấy Lật Manh dán sát lại, hắn nhìn không được mà liếm liếm cánh môi đỏ tươi. Hầu như hắn không thể dấu được ý cười bên khóe miệng. Hắn ổn định đôi cánh trước khi rơi xuống đất. Hắn dừng giữa không trung, sau đó thuận thế bay đi.

Tòa lâu đài nguy nga không lồ tựa như ngọn đèn dầu soi sáng trong đêm tối.

Hắn ôm lấy vòng eo của cô, ấn cô sát vào trong lồng ngực. Sau đó hắn chống cằm lên tóc của cô rồi xoa như một chú cún con dùng sức cọ lông vào con mèo tê liệt.

Be: Hình ảnh này khiến các cô liên tưởng tới điều gì? Đoán đúng ý tôi thì mai đăng thêm một chương he

Lật Manh nhủ thầm, cô vừa cúi đầu đã nhìn thấy toàn cảnh của lâu đài. Trên ngọn núi hùng vĩ, các tòa nhà tách biệt xung thân lâu đài hợp thành một khu vực tráng lệ. Tiếp đó là vô số lãnh địa dưới chân núi. Có lãnh địa của huyết tộc, lãnh địa của con người, còn có cả những đồng ruộng mênh mông vô bờ. Nhiều hơn nữa là núi, là rừng cùng sông.

Chờ đến khi Lật Manh ý thức nơi mà mình đang nhìn thấy đều là lãnh địa của Serrill, thì cô mới yên lặng tính toán trong lòng. Một vùng lãnh thổ như vậy, cho dù có là ăn no chờ đủ loại chết đi sống lại thì cũng đủ sống hơn mười đời.

"Thỏ" hào chân chính.

Lật Manh vừa nghĩ đến cái phòng ở nhỏ của mình, cũng đã ý thức được con người và huyết tộc cách biệt lớn cỡ nào.

Cô cảm thấy bản thân mình phải có phẩm cách cao thượng của một nữ phụ độc ác là không biết ghen ghét. Nhưng mà lòng ghen tỵ nói cho cô biết, hai con mắt của cô đã chứa chan đầy áp quả chanh vàng.

Một lần tuần tra này đã mất nửa đêm.

Nhìn thấy sắc trời càng trắng, vương giả trẻ tuổi mới lưu luyến ôm Lật Manh quay trở về.

Tác dụng phụ của loại thuốc cô uống khiến cô cũng bài xích ánh mặt trời.

Tuy rằng với huyết tộc cấp cao mà nói thì cái phản ứng nho nhỏ này thật ra không đáng nhắc tới là bao. Nhưng là đối với Serrill mà nói, cô yếu ớt không khác gì đậu hũ. Hẳn hận không thể đem loại găm tốt nhất trên đời ra làm thảm cho cô dẫm lên.

Từ đầu đến cuối Lật Manh đều trốn trong lồng ngực của Serrill.

Xương cốt cả người cô đều đã lên con nhúc mỗi kháng nghị. Cái ôm của người này, vừa rắn chắc vừa lạnh lẽo. Không khác gì mấy so với xác chết đông lạnh. Cô cảm thấy bản thân mình đã nằm trong ngực của hắn cả đêm cũng không hề đổi tư thế. Cô có lẽ sẽ bị cảm, có lẽ sẽ thoái hoá đốt sống.

Vừa nhìn thấy hừng đông, ánh mắt cô sáng lên, được đi về rồi.

Thật vui vẻ.

Vừa lúc trở về, Serrill tăng tốc rất nhanh, tốc độ này so sánh với đêm qua, thì đúng là sự khác nhau của ốc sên và siêu nhân.

Lật Manh có chút cảm giác không chân thật.

Bị gió thổi tấp vào.

Cô yên lặng buông góc áo của hắn ra, đưa tay cản gió lạnh đang tàn phá khuôn mặt của mình. Bởi vì tiếp xúc quá gần, mặt của cô hơi cọ lên ngực hắn. Xúc cảm lạnh lẽo khiến Lật Manh cảm thấy có chút tê dại.

Còn 2 chương để dành mai đăng he, tôi không hề nói là tôi lười nên không beta tiếp đâu.:(

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (38)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Y Song

Beta: LoBe

Trước mặt lạnh, sau lưng cũng lạnh. Lật Manh cảm nhận được công nghệ bảo quản cá muối đông lạnh.

Mà cơ thể người đàn ông sau lưng Lật Manh trở nên căng thẳng, lúc sau mới hơi thả lỏng.

Bọn họ trở lại lâu đài, thấy cửa sổ đá có giàn tường vi. Lật Manh cho rằng rốt cuộc bản thân cũng đã hoàn thành công việc, kết quả Serrill lại đặt cô lên bệ cửa sổ đá. Dưới chân cô chính là độ cao mà nếu ngã chết sẽ biến thành bánh nhân thịt.

Người đàn ông nửa ngồi xổm cạnh người cô, duỗi tay ôm lấy eo cô, sau đó hắn yên lặng rũ mắt, chăm chú nhìn cô rất lâu. Nhìn đến mức Lật Manh hoàn toàn không hiểu trong đầu người này đang nghĩ cái gì.

Cô cảm thấy thời gian làm việc của mình đã gần hết. Cho nên cô trầm tư một lát, rồi mới thử mở miệng, "Serrill đại nhân, tôi có thể quay về chưa?"

Dù sao cũng sắp tới bình minh, thời gian này rất nhiều huyết tộc đều bắt đầu đi vào giấc ngủ.

Serrill híp mắt, trên gương mặt lạnh lùng xuất hiện một tia cổ quái

"Thực ra..... Còn có thể lớn mật hơn nữa."

Thanh âm của hắn có chút khàn khàn, cánh môi xinh đẹp khê mở, như đang dụ dỗ.

"Quy củ của huyết tộc rất còi mớ, cho nên xem trộm ngực của ta cũng không sao đâu."

Trên khuôn mặt của Lật Manh hiện lên vẻ kỳ quái, đôi mắt lại biến thành mắt cá mực ướp lạnh.

Thoạt nhìn vô cùng ngốc nghếch.

Lớn mật? Còi mớ? Xem trộm? Không sao?

Mỗi chữ này cô đều biết, nhưng khi chúng kết hợp lại với nhau thì lại trở nên trái ngược, chả hiểu gì cả. Lật Manh hơi ngẩng đầu lên, im lặng chăm chú nhìn người đàn ông trước mắt.

Với những vị vương giả huyết tộc, tuổi tác vĩnh viễn sẽ dừng lại ở thời khắc vừa mới thành niên, trên khuôn mặt xinh đẹp không hề có chút dấu vết của thời gian, chỉ có vẻ ngoài lạnh lẽo tái nhợt tinh xảo, lại diễm lệ đến quá quắt. Hàng lông mi dài khép hờ, cánh môi hồng nhạt hơi mím, lộ ra nụ cười nhạt khiến lòng người kinh diễm.

Như thể đang mong chờ cô làm điều gì đó.

Lật Manh trầm mặc rất lâu, trên mặt xuất hiện chút khó hiểu, "Không phải là tôi có ý sờ ngài, nếu ngài cảm thấy bị mạo phạm, thì....."

Vị đại huynh đệ này.

Nói nhiều như vậy, còn không phải đang đề ý chuyện bị cô nhìn thấy ngực sao. Lật Manh lại không nghĩ tới với tốc độ của người này, tại sao cô lại có thể dễ dàng túm áo người ta chứ. Xương thịt không bị chia lìa thì đã là may lắm rồi.

Nhưng Lật Manh chỉ dùng chút lực, đã sờ trúng anh.

Không nghĩ tới tên nam chủ có tác phong xấu xa, lại còn biết giữ thân mình trong sạch.

Người khác thì không cho phép người lạ hôn môi, còn hắn thì không được sờ ngực?

Lật Manh nghĩ đến đây, vốn dĩ muốn nói sờ lại một cái là huê nhau. Nhưng nhớ tới tác phong ai đến cũng không cự tuyệt của vị gia hỏa này, cô vẫn im lặng nuốt câu tìm đường chết kia xuống.

Váy chữ A của cô cũng không có gì nổi bật, tuy Lật Manh đã bóp lại một chút nhưng vẫn hơi rộng. Bộ dáng này của cô chắc chắn sẽ không thể khơi dậy nổi thú tính của người khác.

Nhưng đó là với người khác, còn đối với vị trước mắt này..... Đoán chừng rất có khả năng là được.

Lật Manh yên lặng lui về sau một chút.

Kết quả chưa đợi lui xong, bàn tay của người đàn ông đã đè lên bả vai cô, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lên, đôi mắt đỏ lạnh như băng xuất hiện vài tia thâm trầm.

"Sau đó..... Thế nào?"

Giọng anh thanh lãnh, nhưng lại đè nén dục vọng chiếm hữu nóng bỏng.

Lật Manh vô cảm, "Sau đó như thế nào?"

Lời này được phát ra rất lãnh đạm.

Hàng lông mi của Serrill khẽ run rẩy rồi cụp xuống, trong đôi mắt đỏ rực xuất hiện một tia mờ mịt. Hình như nàng quá bình tĩnh.

Hay là đang thẹn thùng?

Serrill bình ổn lại tâm tình, chăm chú nhìn Lật Manh. Nhưng lại phát hiện đôi mắt của thiếu nữ xinh đẹp vẫn lạnh nhạt như cũ, trên mặt không có chút gì gọi là vui thích khi được tiếp xúc gần gũi với hắn.

Be: Tui vẫn đang ở ngoại á, mà đũa em họ tui lên 12 rồi nên nó học suốt ngày, tui lại ngại làm phiền nên mấy nay không đăng chương được. Tui sẽ cố ra chương, chương tui vẫn sẽ cộng dồn nhé. Còn 9 chương.

À, đáp án của chương trước là ở vị diện thứ 2, hình ảnh chó và mèo cũng được tác giả sử dụng một lần rồi. Nên tui liên tưởng 2 vị diện với nhau thôi.

Và cuối cùng, trong thời gian không có máy để beta thì tui có chơi game á. Các cô có thể tải về chơi với tui cho zui.

□

Lần đầu được ôm kiểu công túa.

□

Vẫn là ôm công túa nhưng từ sau lưng

□

Và bị cưỡng hônnnnnn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 186: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (39)

Edit: Editor mới toanh

Beta: LoBe

Lật Manh nhìn thấy người đàn ông trước mặt khẽ chớp mắt, sau đó nét ôn nhu trên khóe miệng đã không còn, thay vào đó là dáng người thẳng tắp, trên gương mặt lạnh băng tái nhợt bỗng xuất hiện một tia ỳu khuất.

Ủy khuất?

Bất quá chỉ là bị sờ một tí, đã khóc thành ra cái bộ dạng này, quả thực là một con người phiền phức. Thật không giống đàn ông chút nào.

Lật Manh khinh bỉ Serrill một lúc rồi mới cẩn thận thu chân lại, dịch người vào trong. Cửa sổ có hơi cao, nếu không sử dụng dây leo mà trực tiếp đáp đất bằng chân thì chắc chắn là lãnh đủ.

Cô với tay bám lấy bệ cửa sổ trước mặt, chân vừa chạm tới bức tường liền nhảy xuống.

Những ngón tay của Serrill từ trên vai cô hạ xuống.

Lật Manh thấy mình chỉ còn cách vài cm nữa là chạm đất. Đột nhiên, một đôi tay cường ngạnh đưa xuống ôm chặt lấy vòng eo thon thả của cô, hơi dùng sức, người đàn ông phía trên đã ở ngay bên cạnh. Lồng ngực lạnh lẽo của hắn áp vào tấm lưng gầy của cô, hai tay vẫn ôm chặt lấy eo khiến cô không thể thoát thân.

Sau đó không đợi Lật Manh kịp giãy giụa Serrill đã nhẹ nhàng ôm cô trở về, để cô ngồi vào lòng mình.

Người đàn ông dựa lưng vào cây hoa tường vi đằng sau, những cái gai đâm vào người hắn căn bản không thể làm tổn thương hắn dù chỉ một chút. Ngược lại khiến gương mặt tái nhợt của Serrill trở nên nổi bật hơn.

Người đàn ông ép Lật Manh vào trong lồng ngực mình, hương hoa quán lấy cô gái trong vòng tay, những ngón tay thon dài khẽ đặt lên gáy cô.

Điều đó buộc Lật Manh phải nhìn lên.

Vương gia xinh đẹp của huyết tộc đã cúi đầu, đôi môi đỏ tươi mềm mọng gần kề cần cổ không chút phòng bị trong sáng thuần khiết như cừ non của cô.

Cảm xúc lạnh lùng nguy hiểm, cùng với tư thế lãnh khốc, mạnh mẽ, tự phụ cao ngạo áp tới.

Lật Manh chỉ cảm thấy môi của người này quá lạnh.

Cô đã uống thuốc hóa huyết tộc, nhiệt độ cơ thể của cô bây giờ có thể coi như gần bằng với thân nhiệt của họ. Nhưng nhờ đôi môi của Serrill mà Lật Manh mới phát hiện ra nhiệt độ thực tế của huyết tộc lạnh hơn rất nhiều so với tưởng tượng.

Lật Manh khẽ rung mình.

Không phải vì lạnh, mà là vì nhận thức được nguy hiểm khi toàn thân bất động.

Theo bản năng, Lật Manh duỗi tay ra ôm lấy Serrill, bởi chỉ có làm như vậy thì hai tay mới có thể chạm vào nhau, như vậy mới có thể lấy thuốc độc ra trong cái tư thế khó khăn này. Chất độc này nhất thời sẽ không giết chết hẳn. Nhưng đó cũng là một loại tra tấn thống khổ, ít nhất có thể làm Serrill tê liệt tạm thời.

Lật Manh nghĩ lại những ngày vừa qua, hầu như mỗi ngày cô đều cố gắng hết sức để làm lộ ra thân phận gián điệp của mình. Bây giờ cuối cùng cũng đã có kết quả. Chắc chắn Serrill đã biết cô là gián tể, thậm chí còn hoài nghi cô là con người. Vì vậy nên muốn cắn cô, nếu không sao lại dùng loại tư thế này.

Cánh môi của người đàn ông khẽ mở, để lộ ra đôi răng nanh sắc nhọn, nhẹ nhàng cọ cọ và làn da mỏng manh của Lật Manh. Giống như đang chọn miếng thịt ngon nhất trên người cô, thật sự muốn ăn nó.

Loại tiếp xúc thân mật này, cùng với sự hưng phấn, kích thích bắt đầu lan ra khắp cơ thể Lật Manh. Lật Manh đẩy nhanh tốc độ lấy thuốc độc từ trong túi áo. Cuối cùng cũng lấy được thuốc độc, nó là một cái túi, cô vừa định đổ ra một ít.

Đột nhiên người đàn ông lại ôm chặt lấy cô, lực của cánh tay đặt phía sau cổ Lật Manh hơi giảm đi, rồi vùi mặt vào vai cô, cánh môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên da thịt. Cảm giác thật lạnh nhưng cũng rất mềm mại.

Lật Manh phản xạ có điều kiện cho rằng mình đã bị lộ, liền đem thuốc độc đang cầm nhét lại vào tay áo. Kết quả lại phát hiện, thì ra hắn chỉ muốn đổi tư thế thoải mái để ăn cô.

Cô nhú mày, hình như huyết tộc không ăn huyết tộc đâu nhỉ?

Vì vậy thân phận của mình bị bại lộ thì cho dù là hơi sớm một chút nhưng ít nhất kết quả cũng giống như cô mong muốn. Để lộ thân phận vốn dĩ là một phần quan trọng. Sau đó liền ám sát.

Lật Manh thấy Serrill còn cọ cọ cổ cô mãi, quả là chẳng giống đàn ông chút nào.

Lật Manh thấy Serrill không để ý tới hành động của mình nữa thì lại muốn lấy thuốc độc, cuối cùng vì kéo ra quá nhanh, túi bị mở phân nửa đã làm một ít thuốc tràn vào tay áo cô.

Còn 11 chương.

Hé lô, tui đã có lap rồi đây, nay em tui về ngoại mạng lap cho tui nè

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (40)

Edit: Albus

Beta: LoBe

Một ít rơi ra ngoài cửa sổ.

Lật Manh: "... "

Nghĩ tới lúc tiểu thiên sứ cắn mình, cái loại cảm giác kích thích này trong lòng lại có chút chưa thể chấp nhận.

Thật nhẫn tâm, cô lấy đường ra phủ lên trên đó một ít bột thuốc độc.

Ừm, tuy chỉ là một lượng nhỏ nhưng chắc chắn là vẫn có tác dụng.

Bọc thuốc xong.

Liền phát hiện..... Serrill đang từ từ hôn lên lên cổ cô một cách chậm rãi.

Giống như đang gặm cổ vịt.

Không, liếm cổ vịt.

Lật Manh bình tĩnh nói: " Serrill đại nhân, đây phải vị trí của một hầu gái. " Cô hầu gái cự tuyệt mọi quy tắc không được viết trên giấy, cự tuyệt cả sự quấy rối của thế lực ác ma.

Nghe những lời lạnh lùng của cô.

Serrill chậm rãi ngẩng đầu lên, đuôi mắt xinh đẹp khẽ cong lên, trong đôi mắt đỏ băng băng hiện lên một tia trêu đùa.

Như có chủ ý, cậu dùng ngón tay bóp nhẹ chiếc cằm nhỏ của cô.

Thiếu niên có chút ác liệt, đôi môi mỏng hơi nhếch, những chiếc răng nanh như ẩn như hiện.

" Không, hầu gái tuân theo mọi mệnh lệnh của chủ nhân, nếu tôi muốn cô, cô cũng phải tuân theo. "

Cô không nghĩ sẽ quyến rũ cậu.

Cứ để cậu tự chủ động đi.

Serrill giống như một tiểu quỷ đầy mê lực trong màn đêm, mềm mại dùng má cọ cọ lên môi cô, nhẹ giọng nói.

" Rốt cuộc ai cũng sẽ đều sung sướng nếu nhận được dù chỉ một chút ưu ái của tôi. "

Lời này nói ra thật khó xử.

Ngược lại như bọc lộ sự tức giận.

Ánh mắt Lật Manh lộ ra vẻ đã thông suốt, phong cách thật sự tệ.

Không thể mong chờ gì vào bút pháp của tên cầu tác giả.

Chỉ có thể dựa hoàn toàn vào sự hưng dữ của bản thân để lật ngược tình thế.

Thiếu niên mang theo vài phần giận dữ giống như đang làm nũng mà dùng môi miết lên cằm cô một đường từ trên xuống dưới.

Cuối cùng những chiếc răng nanh của cậu cũng mấp mé ở vùng da trên cổ cô.

Vừa định cắn xuống.

Đột nhiên thiếu nữ túm lấy áo rồi thít chặt lấy cổ cậu.

Sau đó cô đem anh kéo lại với tư thế ngay ngắn như một con chuột bạch trong phòng thí nghiệm.

Khuôn mặt xinh đẹp của Serrill xuất hiện một tia ngây ngốc.

Không phải chờ đợi lâu.

Lật Manh duỗi ngón tay ra giữ lại bờ môi mềm mọng của cậu, nhìn cậu cắn chặt răng.

Cô nhú mào, dùng đầu ngón tay nắm chặt lấy răng nanh của thiếu niên.

Động tác này quá mức đột ngột.

Đôi đồng tử của Serrill co rút lại, môi mỏng khẽ mở ra.

Những ngón tay thon thả của thiếu nữ đã nhân cơ hội nhét vào miệng cậu một viên kẹo độc.

Cậu ăn hay không thì bột độc được cũng đã tan ra.

Serrill cắn viên kẹo trong miệng, sự kích thích của hương vị cùng hơi thở khiến cậu nhú mào.

Nguyên nhân có thể là do giấu trong tay áo cô.

Mang theo vị ngọt nồng đậm của cô.

Làm cậu miễn cưỡng nhỏ ra.

Serrill vừa muốn nói gì đó, lại nghe thiếu nữ nhàn nhạt lên tiếng: " Ngọt sao? "

Thiếu niên khẽ sùng sốt.

Cô nghiêm túc tiến tới, thanh âm có chút mềm mỏng, " Cậu thích đồ ngọt, đây là đường. "

Một câu nói đơn giản.

Mọi cử động của Serrill đều cứng đờ lại trong chốc lát, cậu trầm mặc chăm chú nhìn cô một lúc mới từ từ thu tay từ phía cô về.

Lật Manh đã nhìn thấy cậu như thế này.

Biết được thủ đoạn lừa gạt người khác của chính mình lại cao thêm một bậc.

Xem ra đối phương xác thực rất thích đồ ngọt, chỉ cần một viên kẹo đường cũng có thể đầu độc.

Cô cẩn thận cầm vảy lên, kéo kéo chỉnh lại cổ áo, thật thấp.

Lúc nhảy xuống khỏi cửa sổ.

Cô ngước mắt lên, nhìn thấy thiếu niên vẫn ngồi trên bệ cửa sổ, vương giả xinh đẹp, môi nhấp nhẹ.

Đó là viên kẹo cô tặng.

Cô định chào rồi rời đi.

Lại trông thấy đối phương chột mồm cười, đầu lưỡi nhẹ áp vào viên kẹo, cảm nhận chút vị ngọt của thiếu nữ.

Mặt trời vừa ló dạng ngoài ô cửa sổ đá.

Ánh sáng sắc kim làm thiếu niên cùng mái tóc vàng xinh đẹp như tỏa ra một tầng hào quang tinh xảo.

—

Be: Tui đăng tạm bản edit nhé. Vì mai tui có hẹn nên nay phải chạy dl cho mai nữa nên không beta được. Tối mai sẽ beta nhé.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 188: Đế vương huyết tộc có chút ngọt (41)

Edit: Y Song

Beta: LoBe

—

Lật Manh ngăn người, trong nháy mắt chỉ cảm thấy mình đang đối diện với một tiểu thiên sứ.

Serrill vươn ngón tay thon dài, hái một đóa hoa tường vi xuống, sau đó đột nhiên khom người xuống dưới. Hắn khẽ hạ mắt, nhẹ giọng nói: "Thù lao cho viên kẹo, hầu gái nhỏ."

Lật Manh do dự một lúc rồi mới nâng ngón tay lên, chạm vào đóa hoa tường vi kia.

Đột nhiên gai nhỏ trên hoa tường vi đâm vào tay khiến Lật Manh nhíu mày. Máu đỏ tươi ướm ra trên đầu ngón tay.

Cô vừa định rút ngón tay về thì ngón tay thon dài tái nhợt của thiếu niên đã nắm lấy ngón tay cô, hấn cúi đầu, lông mi hơi rũ xuống, che dấu đi sự mê luyến và nhiệt tình trong ánh mắt.

Đầu lưỡi hơi lạnh, khẽ liếm qua miệng vết thương trên ngón tay cô.

Giọt máu tươi đẹp kia, dán lên cánh môi đỏ tươi của thiếu niên.

Kích thích tê dại từ nơi mà môi của Serrill chạm tới, một đường chạy thẳng đến sống lưng cô.

Lật Manh hơi trừng lớn mắt.

Lực giữ ngón tay cô của người đàn ông hơi thả lỏng một chút, Lật Manh lùi lại. Chỗ bị thương trên đầu ngón tay cô đã khô hẳn. Lật Manh mím môi, chưa kịp mở miệng nói gì thì một đóa hoa tường vi có gai, lại lần nữa cắm vào mái tóc bên tai cô.

Khuôn mặt của thiếu nữ đón nắng sớm, sạch sẽ mỹ lệ. Bông hoa trên tóc, càng tôn thêm vẻ đẹp thanh bình dịu dàng của cô, mang lại một chút màu sắc.

Serrill khẽ cong cong mắt, đầu lưỡi liếm khoé môi, nói: "Ngọt."

Không biết là đang nói kẹo, hay là máu của Lật Manh.

Lật Manh có chút choáng váng trở lại trong phòng của mình, cô dựa vào tấm ván quan tài, vẻ mặt vừa bình tĩnh lại quý dị mà ngăn người.

Thân phận chắc chắn là đã bị bại lộ.

Dù sao máu này giấu không được.

Tuy rằng giống với kế hoạch của cô, nhưng mà dù sao vẫn cảm thấy trình tự phát triển của sự việc không đúng.

Chẳng lẽ Serrill cảm thấy gian tế như cô còn có giá trị.

Muốn moi các loại bí mật từ cô? Cho nên mới không đi tố giác cô, treo cô lên thiêu chết. Thậm chí sắc dụ cũng đem ra dùng?

Lật Manh duỗi tay bụm mặt, cảm thấy có chút nóng.

Thiên phú của huyết tộc thật là đáng sợ, tiếp xúc đơn giản như vậy, cũng làm tim cô đập gia tốc, sắc mặt nóng lên.

Lật Manh vỗ vỗ mặt. Nếu bại lộ, thì cũng cần phải thực hiện chi tiết cao trào của cốt truyện.

Ám sát.

Cần có dao găm.

Lật Manh hít sâu vài cái, sau khi áp xuống hơi nóng trong thân thể, cô mới chậm rãi đứng dậy. Vẫn nên rời khỏi lâu đài một chuyến, lấy được dao găm tắm nước thánh rồi tính sau.

Nếu không lúc cao trào không hoàn thành tốt.

Sau khi hoàn thành..... Sẽ chết.

Lật Manh nghĩ đến kết cục của mình, lại nghĩ đến tiểu thiên sứ.

Cảm xúc không nhịn được có chút hạ xuống.

Tuy rằng cô đối với thứ dễ thương có chút không thể chống cự, nhưng Tây Nhĩ lại là đứa trẻ đầu tiên khiến cô muốn chủ động gần gũi. Chính là lúc nhìn thấy nó, trái tim liền trở nên mềm mại.

Lật Manh khẽ nhếch khoé miệng, tâm tình trở nên tốt hơn một chút. Quả nhiên tâm tình không tốt, nghĩ đến thứ dễ thương là tốt nhất.

Cô duỗi tay kéo áo choàng tới, vừa mặc xong, lúc kéo cửa muốn đi ra ngoài. Lại phát hiện một thân ảnh nho nhỏ, ôm con gấu bông, vẻ mặt bình tĩnh ngược đôi mắt tròn tròn lên nhìn cô.

Lật Manh hơi sững người. Sau đó phản ứng lại, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào nhóc, thuận tiện duỗi tay xoa xoa tóc Serrill. Sờ đã ghê, mềm quá.

Serrill híp híp mắt, không ngăn cản. Sau đó trên gương mặt non nớt của anh xuất hiện một tia khó xử, "Tôi....."

Lật Manh sắc mặt ôn nhu chút, "Sao thế?"

Serrill vươn đầu lưỡi liếm liếm hàm răng, mới thấp giọng nói: "Răng lại đau."

Lật Mạnh chớp chớp mắt. Lại phát hiện đứa trẻ giờ bàn tay bé nhỏ ra nắm lấy một góc áo choàng của cô.

Hắn nâng đôi mắt tròn màu đen lên, ánh mắt như đang phát sáng. Sau đó mới dùng âm thanh mềm mại nói.

"Muốn nàng an ủi."

Lật Mạnh trầm mặc đối diện với Serrill vài giây.

Cô mới như là nhận mệnh mím môi, nghiêng người về phía trước, cánh môi rơi xuống trán Serrill.

Chụt.

Nợ 15 chương + 5 chương (tặng 100 fl)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Chủ Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.